KÂZIM TAŞKENT KLASİK YAPITLAR DİZİSİ

Ebû Abdullah Muhammed
İbn Battûta Tancî

İBN BATTÛTA SEYAHATNÂMESİ
II

Çeviri, İnceleme ve Notlar: A. Sait Aykut

YKY
YAPI KREDİ YAYINLARI

altıncı baskı

Ebû Abdullah Muhammed İbn Battûta Tancî

İBN BATTÛTA SEYAHATNÂMESİ

II. Cilt

KÂZIM TAŞKENT KLASİK YAPITLAR DİZİSİ

Ebû Abdullah Muhammed
İbn Battûta Tancî

İBN BATTÛTA SEYAHATNÂMESİ

II. CİLT

Çeviri, İnceleme ve Notlar
A. Sait Aykut

YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - 2000
Kâzım Taşkent
Klasik Yapıtlar Dizisi - 53

İbn Battûta Seyahatnâmesi - II. Cilt / Ebû Abdullah Muhammed İbn Battûta Tancî
Özgün adı: *Rıhletü İbn Battûta = Tuhfetü'n-Nuzzâr fi Garâibi'l-Emsâr ve Acâibi'l-Esfar*

Çeviri, inceleme ve notlar: A. Sait Aykut

Kitap editörleri: M. Sabri Koz - Selahattin Özpalabıyıklar

Düzelti: Mahmure İleri

Dizin: Yücel Dağlı

Kapak tasarımı: Mehmet Ulusel

Baskı: Asya Basım Yayın Sanayi Tic. Ltd. Şti
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B
Güneşli - Bağcılar / İstanbul
Tel: 0212 693 00 08
Sertifika No: 36150

Çeviriye temel alınan baskı: Fas, 1997
1. baskı: İstanbul, Mart 2004
6. baskı: İstanbul, Mart 2020
ISBN 978-975-08-0769-3
Takım ISBN 978-975-08-0767-7

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2013
Sertifika No: 44719

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0212) 252 47 00 Faks: (0212) 293 07 23
http://www.ykykultur.com.tr
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
facebook.com/yapikrediyayinlari
twitter.com/YKYHaber
instagram.com/yapikrediyayinlari

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

İÇİNDEKİLER

Otuzsekizinci Bölüm
SİNT VE MULTÂN'DAN HİNDİSTAN'A DOĞRU • 583
Berîd Sistemi • 584
[Hint Hükümdarının Misafir ve
Yabancılara Karşı Tutumu] • 585
Kerkedden [=Gergedan] • 586
[Cenânî ve Sîvesitân'a Giriş] • 586
Emir Vunâr'la İlgili Hikâye • 588
Sint Nehrinde Yolculuk Nasıl Yapılır? • 589
Bu Şehir Dışında Gördüğüm Tuhaf Bir Manzara • 591
[Bekâr ve Ûca'ya Gidiş] • 591
Celâleddîn Kîcî'nin Cömertliği • 592
[Multân'a Yöneliş, Husravabad Nehri] • 592
Multân Emiri ve Onun Düzenine Dair • 593
Hint Hükümdarının Huzuruna Çıkmak Üzere Bu Şehre Gelen
Yabancılardan Bir Kısmıyla Görüşüyorum • 594
[Seyahat Esnasında Sunulan Yemekler] • 595
Notlar • 596

Otuzdokuzuncu Bölüm
HİNDİSTAN İÇLERİNE DOĞRU • 599
Hint Ülkesinin Ağaç ve Meyveleri • 599
Hint Halkının Daimi Besin Kaynağı Olarak Ektiği Tahıllar • 602
Bu Güzergâhta Uğradığımız Saldırı • 603
[Acûdehen Şehrine Varış] • 604

Kendilerini Yakan Hindulara Dair • 604
[Sersetî, Hansî ve Mes'ûdabad] • 607
Notlar • 608

Kırkıncı Bölüm
DİHLÎ'NİN [=DELHİ] ÖZELLİKLERİ • 612
Dihlî Şehrinin Suru ve Kapıları • 613
Dihlî Câmii • 614
Dihlî Şehrinin Dışındaki Büyük Göletler • 615
Dihlî'de Bazı Ziyaret Yerleri • 616
Dihlî'nin Bazı Bilgin ve Ermişleri • 616
[Şeyh Alâeddîn'in Vaazının Etkisine Dair Kısa
Bir Anekdot] • 617
[Dihlî Bilginlerine Devam] • 617
Kemâleddîn Abdullah'ın Bir Kerameti • 618
Notlar • 618

Kırkbirinci Bölüm
DİHLÎ'NİN FETHİ VE
ART ARDA GELEN HÜKÜMDARLAR • 620
Sultan Şemseddîn Lelmiş • 621
Sultan Rükneddîn b. Şemseddîn • 622
Kadın Hükümdar Radiye • 623
Sultan Nâsıreddîn b. Şemseddîn • 623
Sultan Gıyâseddîn Balaban • 624
Gıyâseddîn'in Garip Hikâyesi • 624
Balaban'ın Torunu, Nâsıreddîn Oğlu Sultan Muizziddîn • 626
Sultan Celâleddîn'e Dair • 629
Sultan Alâeddîn Muhammed Şah Halacî • 630
[Alâeddîn'in Cuma ve Benzeri Günlerde Ata Binmeyişi] • 631
Alâeddîn Oğlu Şihâbeddîn'e Dair • 633
Sultan Alâeddîn'in Oğlu Sultan Kutbeddîn'e Dair • 634
Sultan Husrav Hân Nâsıreddîn • 636
Sultan Gıyâseddîn Tuğluk Şah • 638
Oğlunun Ona Karşı Başarısız
Bir İsyan Girişiminde Bulunması • 641
Tuğluk'un Leknavtî Diyarına Yaptığı Sefer ve
Vefatına Kadar Başından Geçen Olaylar • 642
Notlar • 645

Kırkikinci Bölüm
HUZURUNA ÇIKTIĞIMIZ SİNT VE HİNT HÜKÜMDARI GIYÂSEDDÎN TUĞLUKOĞLU EBU'L-MÜCÂHİD MUHAMMED ŞÂH • 652
Muhammed Şâh'ın Huyları • 652
Hükümdarın Kapıları, Kabul Dairesi ve Buradaki Düzen • 653
Hükümdarın Kabul Düzeni • 654
Yabancıların ve Hediye Sunanların Huzura Çıkışı • 656
Yüksek Vergi Memurlarının Ona Hediye Getirişi • 656
Hükümdarın Bayram Namazlarına Çıkışı ve Bununla İlgili Merasim • 657
Bayram Günü Kabul Merasimi, Büyük Taht, Tütsü Konulan Koca Buhurdan • 659
Sefer Dönüşü Tertip Edilen Merasim • 660
Seçkinler Sofrasının Düzeni • 661
Halk Sofrasının Düzeni • 661
Notlar • 663

Kırküçüncü Bölüm
TUĞLUKOĞLU MUHAMMED ŞÂH'IN CÖMERTLİĞİNE DAİR • 665
Hükümdarın Şihâbeddîn Kâzerûnî'ye Yaptığı İhsan ve Tacirin Hikâyesi • 665
Hükümdarın Şeyhler Şeyhi Rükneddîn'e Yaptığı İhsan • 667
Tirmizli Vâiz Nâsıreddîn'e Verdiği Armağan • 668
Hükümdarın Erdevîlî [=Erdebilli] Abdülazîz'e İhsanı • 669
Şemseddîn Endukânî'ye Verdiği Armağanlar • 669
Adudiddîn Şavankârî'ye Yaptığı İhsan • 670
Kadı Mecdüddîn'e Verdiği Hediyeler • 670
Burhâneddîn Sagarcî'ye Verdiği Armağan • 670
Hacı Kâvun'a Yaptığı İhsan ve Onun Hikâyesi • 670
Halifesoylunun Hükümdara Gelişi ve Hikâyesi • 671
Hükümdarın Gıyâseddîn'e Duyduğu Saygıyla İlgili Bir Hatıra • 674
Benzeri Bir Hikâye • 674
Halifesoylunun Cimriliğine Dair Hikâyeler • 675
Başka Bir Hikâye • 677
Başka Bir Hikâye • 677

Hükümdarın, Suriye Araplarının Emiri Olan
Hibetullah b. Mühennâ Oğlu Seyfeddîn Gadâ'ya
Verdiği Armağanlara Dair • 677
Emir Seyfeddîn'in, Sultanın Kızkardeşi ile Evlenmesi • 678
Emir Gadâ'nın Hapsedilmesi • 681
Hükümdarın, Başvezirinin İki Kızını, Bizimle Beraber
Dihlî'ye Gelen Hudâvendzâde Kıvâmeddîn'in
Oğullarıyla Evlendirmesi • 683
Sultanın Adaleti ve Alçakgönüllülüğüne Dair Bir Olay • 683
Benzeri Bir Olay • 683
Benzeri Bir Hikâye • 684
Ağır Vergileri Kaldırması, Haksızlıkları Önlemesi ve
Mazlumları Kayırmak İçin Divan Kurması • 684
Pahalılık Zamanında [Halkı] Doyurması • 685
Notlar • 685

Kırkdördüncü Bölüm
**HÜKÜMDARIN SINIR TANIMAZ HAREKETLERİ
VE KİN DOLU EYLEMLERİ** • 687
Kardeşini Öldürtmesi • 687
Hükümdarın Bir Anda Üçyüzelli Kişiyi Öldürtmesi • 688
Şeyh Şihâbeddîn'in İşkenceyle Katledilişi • 688
Fıkıh Bilgini Üstad Afîfüddîn Kâsânî ile
İki Fakihi Daha Öldürmesi • 690
Hizmetinde Bulunan Sintli İki Fakihi Öldürmesi • 691
Şeyh Hûd'u Öldürtmesi • 692
İbn Tâcülârifîn'i Zindana Atması,
Çocuklarını Öldürtmesi • 694
Şeyh Haydarî'yi Öldürtmesi • 695
Tûgân [=Togan] ve Kardeşini Öldürmesi • 696
Hükümdarın, Meliküttüccarın Oğlunu Öldürtmesi • 696
Hükümdarın, Başhatibi Ölesiye Dövdürtmesi • 697
Dihlî'yi Harap Etmesi, Halkını Sürmesi, Âmâ ve
Yatalakları Öldürtmesi • 697
Notlar • 698

Kırkbeşinci Bölüm
TUĞLUKOĞLU MUHAMMED ŞÂH ZAMANINDA MEYDANA GELEN GENİŞ ÇAPLI SİYASÎ OLAYLAR • 699
Egemenliğinin İlk Yıllarında Sultanın Bahâdur Bûra'ya Kol-Kanat Germesi • 699
Halaoğlunun Ayaklanması, Buna İlişkin Haberler • 699
Keşlû Hân'ın İsyanı ve Öldürülmesi • 701
Karâcîl Dağında Sultanın Ordusunun Tuzağa Düşmesi • 703
Şerif Celâleddîn'in Ma'ber Bölgesinde Ayaklanması ve Vezirin Kızkardeşinden olan Yeğeninin Öldürülmesi • 704
Halâcûn'un İsyanı • 705
Sultanın Ordusunda Veba Çıkması • 706
Hükümdarın Ölümüyle İlgili Endişe Verici Söylentiler ve Melik Hûşenc'in [=Hûşeng] Kaçışı • 706
Şerif İbrahim'in Ayaklanma Girişimi ve Başına Gelenler • 707
Sultanın Vekili Tâcülmülk'ün Teling'de İsyan Etmesi • 709
Sultanın Kenk [=Ganj] Kenarına Taşınması ve Aynülmülk'ün İsyanı • 709
Sultanın Başşehre Dönüşü, Ali Şâh Ker'in İsyanı • 716
Emir Baht'ın Kaçması ve Yakalanması • 717
Sint'te Şâh Afgan'ın Ayaklanması • 718
Kadı Celâleddîn'in Ayaklanması • 719
Melik Mell'in Oğlunun İsyanı • 720
Sultanın Kinbâya'ya Hareketi • 720
Mukbil ile İbnü'l-Kavlemî'nin Savaşı • 722
Hint Ülkesinde Meydana Gelen Kıtlık • 723
Notlar • 724

Kırkaltıncı Bölüm
İBNİ BATTÛTA VE BERABERİNDE DİHLÎ'YE GELEN YABANCILARIN DURUMU, ÇİN'E GİDİŞ EMRİNİN ÇIKMASI • 726
Hükümdar Yokken Saltanat Şehrine Varışımız ve Saraya Çıkışımız • 726
Hükümdarın Annesinin Sarayına Gidişimiz ve Bu Kadının Erdemine Dair • 727
Misafirlik Olarak Verilenler • 728

Kızımın Ölümü ve Bununla İlgili Olarak
Ne Yaptıklarına Dair • 729
Sultan Başşehirde Değil Ama Bana Yaptığı İhsanlar
Vezir Aracılığıyla Sürüyor • 731
Hükümdar Başşehirde Yokken Geçirdiğim Bayram • 732
Hükümdarın Gelişi ve Onunla Görüşmemiz • 733
Hükümdarın Başşehre Girişi ve
Onun Emriyle Bize Ayrılan Binitler • 734
Hükümdarın Huzuruna Girişimiz,
Bize Verdiği Hediyeler • 735
Hükümdarın Bana Verilmesini Emrettiği
İkinci İhsanın Biraz Gecikmesi • 739
Alacaklıların Benden Paralarını İstemeleri, Hükümdarı Övmek
İçin Yazdığım Kaside, Borcumun Ödenmesi Doğrultusunda
Ondan Emir Çıkması ve Bu İşin Bir Süre Gecikmesi • 740
Sultanın Ava Çıkması, Benim Ona Katılışım ve
Bu Esnada Yaptıklarım • 743
Hükümdara Armağan Ettiğim Deve • 745
Hükümdara Verdiğim Diğer Develer, Tatlılar,
Borcumun Ödenmesini Emretmesi ve
Bununla İlgili Ayrıntılar • 746
Hükümdarın Sefere Çıkması,
Bana Başşehirde Kalmamı Emretmesi • 748
Mezarı Yeniden Düzenlerken Ne Yaptım? • 751
Halka Açık Ziyafetlerle İlgili Âdetleri • 752
Hezâr Emrûhâ'ya Doğru Yola Çıkışım • 752
Bir Dostun Cömertliği • 754
Hükümdarın Ordugâhına Doğru Yola Koyuluşum • 755
Hükümdarın Beni Cezalandırmak İstemesi ve
Yüce Allah'ın Lütfuyla Kurtuluşum • 756
Vazifeden Ayrılışım, Dünyadan El Etek Çekişim • 756
Hükümdarın Beni Tekrar Göreve Çağırması,
Dönmeyi Reddedişim ve İtikâfa Girişim • 757
Hükümdarın, Elçi Olarak Çin'e Gitmemi Emretmesi • 757
Çin'e Hediye Gönderilmesinin Sebebi, Benimle Beraber Gidenler ve
Söz Konusu Hediyeye Dair • 758
Notlar • 759

Kırkyedinci Bölüm
DİHLÎ'DEN KİNBÂYA'YA DOĞRU • 763
Kovil Şehri Civarında Tanık Olduğumuz Bir Çarpışma • 764
Esir Edilişim, Kurtuluşum, Daha Sonra Yüce Allah'ın Bir Veli Kulu Aracılığıyla Başka Bir Dertten Yakayı Sıyırışım • 764
Şeyh Uryân Muhammed'in Hikâyesi • 771
Başkadı Şeref Cihân'ın Hikâyesi • 772
Katam'ın Hikâyesi • 773
Alâbûr [=Alâpur] Emirinin Şehit Oluşu • 774
[Gwalyor'dan Perven'e] • 774
Cûkî Büyücüler [=Yogiler] • 775
Bir Sihirbaz Kadının Hikâyesi • 776
Başka Bir Cûkî Hikâyesi • 777
[Yola Devam] • 778
Şeyh İbrahim'in Hikâyesi • 779
Vezirin Yeğeni Nasıl Öldü? • 780
[Uceyn, Devletabad ve Ürkünç Zindan] • 780
Azgın Farelerden Kurtulan Adamın Hikâyesi • 781
Şarkıcılar Çarşısı • 782
[Nezerbâr ve Sagar Şehirleri] • 783
Notlar • 783

Kırksekizinci Bölüm
KİNBÂYA'DAN KALİKÛT'A DOĞRU • 787
[Üç Direnişçinin Hikâyesi] • 787
[Telingli (=Telinkli) Mukbil] • 788
Körlerin Atışması ile İlgili Hikâye • 788
Kandhâr Hükümdarı • 789
Denize Açılışımız • 789
Kûka Hükümdarı • 790
Bu Cûkînin Hikâyesi • 791
[Hinavr Şehri] • 792
Hinavr Hükümdarı • 793
Hinavr Hükümdarının Yemek Düzeni • 793
[Malabar] • 794
Biber • 797
[Ebuserûr'dan Fâkenevr'e] • 797
Fâkenevr Hükümdarı • 797
Mencerûr Hükümdarı • 798

Curfattan Hükümdarı • 799
Câmi Hizasında Bulunan İlginç Ağaca Dair • 800
Mescitle İlgili Hikâye • 801
Notlar • 802

Kırkdokuzuncu Bölüm
KALİKÛT'A AÇILIŞ, ÇİN SEYAHATİNİN AKSAMASI VE KAVLEM • 805
Kalikût Hükümdarı • 805
Çin Gemileri • 806
Gemilerin Nasıl Yapıldığını Anlatalim • 806
Çin Seyahatine Başlamamız, Bu İşin Sonu • 807
Tarçın ve Bakkam [=Kızılağaç] • 809
Notlar • 809

Ellinci Bölüm
KAVLEM'E GİRİŞ, MALABAR SAHİLİNDE SEYAHAT • 812
Kavlem Hükümdarı • 812
Bir Kısas Olayı • 812
Hükümdarın Sertliğine Dair Bir Olay • 813
Benzeri Bir Hikâye • 813
[Çin Elçilerinin Son Durumu, Hinavr'a Seyahat] • 814
Savaşa Çıkışımız ve Sendâbûr'un Fethi • 815
Notlar • 817

Ellibirinci Bölüm
ZÎBETÜLMEHEL ADALARI • 818
Bu Adaların Ağaçları • 819
Bu Adaların Ahalisi, Bazı Töreleri ve Evleri • 820
Buranın Kadınları • 823
Bu Adaların İslâma Girişinin Sebebi ve Her Ay Buraya Gelen İfritlerin Hikâyesi • 825
Bu Adaların Kadın Hükümdarı • 827
Buranın Düzenini Yürütenler ve Siyaset Tarzları • 828
Bu Adalara Varışım; Durumumun Değişmesi • 829
Vezirin Bana Yaptığı İyilikler • 832
Vezirin Ekşimesi, Gitmeye Niyetlenişim ve Bu Niyetimden Sonra Yine de Orada Kalışım • 832

Onlarla Beraber Geçirdiğim Bayram • 834
Evlenişim ve Kadılık Görevine Atanışım • 836
Sultan Şihâbeddîn'in Süveyd Yöresine Sürdüğü
Vezir Abdullah b. Muhammed Hadramî'nin [=Hadramutlu] Gelişi ve
Aramızda Geçen Olaylar • 837
Onlardan Ayrılışım ve Bunun Sebebi • 838
Tek Memeli Kadınlar • 842
[Tek Evli Ada, Nâhûda İbrahim'in Misafirperverliği ve
Mehel'e Dönüş] • 842
Notlar • 843

Elliikinci Bölüm
[SEYLÂN'A VE MA'BER ÜLKESİNE DOĞRU] • 846
Seylân Hükümdarı • 847
Konakâr Sultanı • 850
Yakuta Dair • 850
Maymunlar • 851
Uçan Sülükler • 852
Serendîb Dağı • 852
Kadem-i Âdem • 853
Ma'ber Ülkesinin Hükümdarı • 856
Sultan Gıyâseddîn'in Huzuruna Varışımız • 857
Hükümdarın Yolculuk Düzeni; Kadınları ve
Çocukları Öldürtmek Konusundaki İğrenç Tavrı • 858
Kâfirleri Yenmesi • 859
Hükümdarın Ölümü, Yeğeninin Başa Geçişi ve
Benim Oradan Ayrılışım • 862
Notlar • 864

Elliüçüncü Bölüm
MALDİV ADALARINA DÖNÜŞ VE
BENCÂLE'YE [=BENGALE'YE] AÇILIŞ • 866
Gâvurun Bizi Soyup Soğana Çevirmesi • 866
[Maldiv Adalarına ve Bengâle'ye Doğru] • 866
Bencâle [=Bengâle] Hükümdarı • 869
Dervişlere Saygıyla İlgili Hikâye • 869
Şeyh Celâleddîn • 870
Şeyh Celâleddîn'in Bir Kerameti • 871
Bir Keramet Daha • 871

Kerametlerle Dolu Enteresan Bir Hikâye • 872
[Mavi Su Nehrinin Gemileri] • 873
Notlar • 874

Ellidördüncü Bölüm
HİNT ADALARINA VE ÇİN'E DOĞRU AÇILIŞ • 876
Berehnekârlıların Hükümdarı • 878
Zina Yapan Kölenin Hikâyesi • 878
[Câva Adası] • 879
Câva Hükümdarı • 880
Hükümdarın Sarayına Girişimiz ve
Bize Verdiği Armağanlar • 880
Hükümdarın Saraya Dönüşü ve Ona Yapılan
Selâm Merasimi • 882
Hükümdarın Yeğeninin İsyanı ve Bu Olayın Sebebi • 883
Lubbân [=Günlük Ağacı] • 884
Kâfûr Ağacı • 884
Hindistan'a Özgü Öd Ağacı • 885
Karanfil • 885
[Kakulla] • 885
Mulcâva Hükümdarı • 886
Hükümdar Meclisinde Tanık Olduğum
Garip Bir Olay • 886
[Tavâlisî Ülkesi] • 888
Bu Prensese Dair • 888
Notlar • 890

Ellibeşinci Bölüm
ÇİN • 894
Çin İşi Toprak Kaplar • 894
Çin Tavukları • 895
Çin Halkının Bazı İşleri • 895
Alışverişte Kullandıkları Kâğıt Paralar • 896
Çinlilerin Kömür Yerine Yaktıkları Toprak • 896
Çinlilerin Özelliği; Çeşitli İş ve Sanatlarda Ustalık • 897
Gemilerde Bulunan Her Şeyi Kaydetme Âdetleri • 898
İş Adamlarını Yolsuzluktan Alıkoymakla
İlgili Uygulamaları • 898
Yollarda Misafirleri İyi Koruduklarına Dair • 899

[Zeytûn] • 900
[Kanton] • 901
İlginç Bir Olay • 902
[Zeytûn'a Dönüş, Kancanfû'ya Yolculuk] • 904
Eski Bir Dostla İlgili Hikâye • 905
[Bayvam Kutlû ve Hansâ'ya Doğru] • 906
Büyük Bey Kurtay • 908
Hokkabaz Hikâyesi • 909
[Beşinci Semt, Altıncı Semt ve Hıtâ Ülkesi] • 910
Kaan Diye Adlandırılan Çin ve Hıtâ Hükümdarı • 911
Kaan'ın Köşkü • 912
Kaan'ın Amca Oğluyla Savaşa Çıkması ve Öldürülmesi • 913
Notlar • 915

Ellialtıncı Bölüm
ÇİN'İN GÜNEYİNE VE DAHA SONRA HİNDİSTAN'A DÖNÜŞÜM • 916
Rohh • 916
Melik Zâhir'in Oğluna Gelin Verilmesi • 918
Zafâr Hükümdarı • 920
Irak Hükümdarı • 921
Harâfîş Grubuyla İlgili Bir Olay • 923
Garip Sözler Söyleyen Antepli Dervişin Hikâyesi • 923
[Veba] • 924
Hatip İzzeddîn'in Verdiği Sözle İlgili Hikâye • 924
[Gazze ve Dimyat'a Doğru] • 924
Garip Bir Ölüm Hikâyesi • 925
Kahire Sultanı • 925
[Hacca Gidiş, Tekrar Kahire'ye Dönüş ve Tunus Badiresi] • 926
Tunus Hükümdarı • 927
Notlar • 929

Elliyedinci Bölüm
FAS'A DOĞRU AÇILIŞ, HÜKÜMDARIMIN ÜSTÜNLÜKLERİ • 930
Allah Yardımcısı Olsun; Efendimizin Güzel Davranışlarından Birkaçı • 933
Notlar • 940

Ellisekizinci Bölüm
ENDÜLÜS'E DOĞRU • 941
Garnâta Sultanı • 949
Notlar • 951

Ellidokuzuncu Bölüm
AFRİKA'YA DÖNÜŞ,
SİYAHLAR ÜLKESİNE YOLCULUK • 953
Tekşîf • 957
Yılanla Oynayan Tacirin Hikâyesi • 958
[İyvallâten Yoluna Devam] • 958
İyvallâten'de Oturan Messûfeliler • 959
Bununla İlgili Bir Olay • 960
Benzeri Bir Olay • 960
[Mâllî'ye Doğru] • 961
Mâllî Sultanı • 964
Siyahların Kalitesiz ve Lezzetsiz Ziyafetleri;
Buna Verdikleri Önem • 965
Hükümdara Söylediğim Sözler ve
Bana Yaptığı İyilik • 965
Kubbeli Mekânında Oturuş Tarzı • 966
Hükümdarın Büyük Dairede Oturuş Tarzı • 967
Siyahların, Hükümdarlarına Karşı Alçalışları; Ona Saygı Göstermek
İçin Toprak Saçmaları ve Diğer İşleri • 968
Hükümdarın Bayram Namazında ve
Bayram Günlerinde Yaptığı Şeyler • 969
Şairlerin Hükümdara Şiir Düzmelerindeki Gülünçlük • 970
Konuşan Çekirge Hikâyesi • 970
Benzeri Bir Olay Daha • 971
Benzeri Bir Olay • 972
Hikâye • 973
Zencilerin Hoşuma Giden ve Gitmeyen İşleri • 974
Mâllî'den Çıkışım • 975
Nil'deki Su Aygırları • 975
Siyah Hacının Hikâyesi • 976
Vahşi Zencilerle İlgili Bir Olay • 977
[Yola Devam] • 977
Bir Rüya • 977
[Yola Devam] • 978

Tacir İbn Kûyük [=Köyük Oğlu] Sirâceddîn'in Hikâyesi • 978
[Yola Devam] • 979
Muallim Cariyeler • 982
Bakır Madeni • 982
Tekeddâ Hükümdarı • 983
Notlar • 983

Altmışıncı Bölüm
HÜKÜMDARIMIZIN EMRİYLE TEKEDDÂ'DAN FAS'A DÖNÜŞÜM • 988
Notlar • 991

MOĞOLLARIN BAĞDAT'I ALIŞINDAN İBN BATTÛTA'NIN ÖLÜMÜNE KADAR GEÇEN 110 YILIN ÖNEMLİ OLAYLARI • 993

HARİTALAR • 998

KAYNAKÇA • 999

İNTERNET SİTELERİ • 1014

DİZİN • 1017

İBN BATTÛTA SEYAHATNÂMESİ

II. CİLT

OTUZSEKİZİNCİ BÖLÜM

SİNT VE MULTÂN'DAN HİNDİSTAN'A DOĞRU

Rahman ve Rahîm olan Allah'ın adıyla; efendimiz ve ulumuz Muhammed'e, onun ehl-i beytine ve arkadaşlarına selâm ile;

İbn Battûta adıyla ünlenen Tancalı Üstat Ebû Abdullah Muhammed b. Abdullah b. Muhammed b. İbrahim Levâtî –Hak Teâlâ onu rahmetiyle kuşatsın– der ki:

Yediyüzotuzdört senesinin ilk günü Muharrem ayının başında Sint ırmağına ulaştık.[1] Bu ırmak Bencâb diye de bilinir. Bu kelime "Beşsu" anlamına geliyor. Dünyanın en büyük nehirlerinden biridir. Sıcak zamanlarda nehrin suları taşar. Halk o zaman yapar ziraatini; Mısırlıların, Nil'in taşmasıyla ekime başlamaları gibi. Bu nehir aynı zamanda Hint ve Sint hükümdarı Sultan Muhammed Şâh'ın hükümdarlık sınırını oluşturur. Bu yöreye gelir gelmez istihbarat işini yapan görevlilerle karşılaştık. Onlar bizimle ilgili haberleri Multân şehrinin emiri Kutbulmelik'e yazıverdiler. O sıralarda Sint bölgesinin emirü'l-ümerâsı [=valisi], sultanın memlûku olan Sertîz'di. Bu adam diğer memlûk erlerin [=kapıkullarının] denetleyicisidir. Hükümdarın ordusu onun önünde resmi geçit yapar. Adının anlamı "keskin baş"tır. Çünkü "ser" baş demektir, tîz ise keskin manasına geliyor. Biz oraya vardığımızda Sertîz, Multân'a on günlük mesafede bulunan Sîvesitân şehrindeydi. Sîvesitân, Sint bölgesinde bir şehirdir. Sint ile sultanın başşehri olan Dihlî [=Delhi] arasında elli günlük yol vardır. Fakat "muhbir" adı verilen haber me-

murları, Sint bölgesinden bir mektup yazdıklarında sultana beş gün içinde ulaşır; özel posta sistemi sayesinde!

Berîd Sistemi[2]

Hint ülkesinde iki tür berîd [=posta] vardır. Atlı postaya "vulâk"[3] [=ulak] diyorlar. Her dört milde nöbeti devralan atlarla yapılıyor. Bu hayvanlar hükümdara aittir.

İkinci tür posta servisinde iş yayalar aracılığıyla görülüyor. Bir mil üçe ayrılıyor. Buna "dâve"[4] adını veriyorlar. Dâve milin üçte biri demektir. Mile verdikleri ad ise "kurûh"tur.[5] Sistem şöyle işliyor: Her üçte bir milde insanların yaşadığı mamur bir köy var. Köyün hemen dışında kurulu üç çadırda kemerlerini kuşanarak harekete hazır hâlde bekleyen adamlar bulunuyor. Her biri yanlarında iki arşın uzunluğunda bir kamçı taşıyor. Bu kamçının ucunda bakır çıngıraklar asılı! İlk görevli bulunduğu yerden çıkarken bir elinde mektup, diğer elinde çıngıraklı kamçı vardır. Olanca hızıyla koşmaktadır. Vardığı yerde çadırda bulunan kimseler çıngırak sesini işitir işitmez hemen kalkar, adamı karşılarlar. İçlerinden biri derhal mektubu kapar, son süratle yola koyulur. Öteki dâveye varıncaya kadar kamçıyı sallar, çıngırakları çınlatır. Mektup gideceği yere ulaşıncaya dek bu usül üzere yürütülür iş.

Aslına bakılırsa bu ikinci sistem, vulâktan daha hızlı! Bu ikinci posta türüyle Hindistan'da az bulunan Horasan meyveleri dahi getirilir buralara. Tabaklar içine yerleştirilen meyveler, sultana ulaşıncaya kadar elden ele geçer. İşin garibi, suç işleyenler bile bu düzenle nakledilir payitahta. Adamı bir sedire oturturlar; yayan posta görevlileri sediri başlarına kaldırdıkları gibi hızla koşarlar. Hükümdar, Devletabad şehrinde bulunduğu sırada içeceği su bile böyle getirilir. Bu su Hintlilerce ziyaret edilen Kenk [=Ganj] nehrinden gönderilir. Kenk nehri Devletabad şehrine kırk günlük mesafededir.

Muhbir adı verilen görevliler Hint ülkesine gelenle ilgili bilgi verecekleri vakit her şeyi anlatırlar. Adamın şeklini, giysisini, beraberinde başkaları olup olmadığını, kölelerini, hizmetkârlarını, binitlerini tek tek sayarlar mektuplarında. Hattâ nasıl oturup kalktığını, davranışlarını dahi bildirir, tüm özelliklerini

eksiksiz belirtmeye gayret ederler. Misafir, Sint bölgesinin merkezi olan Multân'a ulaştığında Hint hükümdarı tarafından onun namına düzenlenecek bir ziyafetle ilgili emir gelinceye kadar orada kalır. Bu ülkeye gelen bir insan; davranışları, eylemleri ve amacına göre karşılık görür, ikram bulur. Çünkü gelenin ne parasına bakılır ne de atasına.

[Hint Hükümdarının Misafir ve Yabancılara Karşı Tutumu]

Hint hükümdarı Ebu'l-Mücâhid Muhammed Şâh, âdeti üzere yabancılara bol ikramda bulunur. Onlara saygıda kusur etmez. Hattâ valiliklere ve mevkilere getirir. Bu yüzdendir ki özel adamları, vezirleri, kadıları, mabeyincileri ve biraderleri çoğunlukla yabancılardan oluşmaktadır. O, hükümetinde görev alan yabancılara "Eizze" [=azizler, muhteremler] denilmesi gerektiğine dair bir ferman bile çıkarmıştır. Eizze kelimesi bu tür memurlara özgü bir ad olmuştur sonradan! Hükümdarın yanına gelen herkes mutlaka ona bir hediye sunmalıdır. Kuşkusuz ilerki ilişkileri için bir aracı olsun diye böyle bir hediye takdim etmesi gerekmektedir. Zaten daha sonra sultan, getirilen hediyelerin kat kat fazlasını ihsan edecektir! Yabancılar tarafından sunulan armağanlar ile ilgili hikâyeler ilerde etraflıca anlatılacak...

Hükümdarın bu âdeti herkes tarafından bilindiği için Sint ve Hindistan'da oturan tüm tacirler saraya gelen her yabancıya binlerce dinar borç verirler. Böylece o yabancının sultana hediye etmek istediği veya kendisinin kullanacağı at, deve vs. kıymetli malları temin etmiş olurlar. Neredeyse malları ve canlarıyla hizmet ederler ve nihayet adamın önüne dikilirler. Yabancı, hükümdarın huzuruna varıp armağanını sununca verdiğinden kat kat fazlasını alır; tacirlere olan borcunu öder! Böylece tüccar taifesinin de yüzü güler, parası çoğalır. Bu iş sürekli yapılagelen vazgeçilmez bir âdet olmuştur.

Sint bölgesine vardığımda ben de bu yola başvurdum. Tüccar taifesinden at, deve, köle ve benzeri şeyler satın aldım. Zaten daha önce Gazne'de Tikrîtli Muhammed Dûri adlı bir tüccardan otuz kadar atla, ok yüklü bir deve satın almıştım. Çünkü ok, sultana sunulan hediyelerdendir. Bu adam evvelce Hora-

san'a gitmiş sonra Hindistan'a dönmüştü. Burada benden yüz dinarını aldı. Benim sayemde çok kâr etti, büyük tacirlerden oldu.

Seneler sonra gâvur elinde her şeyimi kaptırdığımda, soyulmuş bir vaziyette Halep şehrine geldim; bu tüccara rastladım, ama hayrını görmedim!

Kerkedden [=Gergedan]

Bencâb [=Pencap] diye bilinen Sint nehrini geçtikten sonra esas yola varmak için sazlarla dolu bir bölgeye girdik. Çünkü yol, bu bölgenin ortasındaydı. Karşımıza "kerkedden" [=gergedan] denen hayvan çıktı! Devâsâ gövdeli, simsiyah, koca başlı bir hayvan! Bedeni filden küçük ama başı filden birkaç kat daha büyük gözüküyor! Başı gövdesi ile orantısız olduğu için özdeyişlere girmiştir:

"Kerkedden re's, bilâ beden!" derler. Anlamı: "Gergedan gergedan; sade kelle, yok beden!" İki gözünün arasında, üç arşın uzunluğunda bir karış eninde boynuzu var. Ürkünç hayvan karşımıza çıkınca atlılardan biri onun önünü kesmek istedi. Fakat gergedan zavallı ata öyle bir boynuz attı ki hayvan baldırı delinmiş bir hâlde yere yuvarlandı! Bu darbeyi indirdikten sonra bataklığa kaçtı. Onu yakalayamadık. Aynı yolda ikindi namazından sonra bir kere daha gergedan gördüm. Hint hükümdarı ile beraber iken bir kez daha görmüştüm bu hayvanı. O zaman sazlığa dalmıştık, hükümdar fil üstündeydi; biz de fil üstündeydik. Yaya ve atlı hizmetkârlar da bataklığa girmişti. Hayvanı kovaladılar, başını kesip karargâha götürdüler.

[Cenânî ve Sîvesitân'a Giriş]

Sint nehrini iki günde geçtik. Cenânî şehrine ulaştık. Burası Sint nehrinin kenarında kurulu büyük bir şehirdir. Çarşıları şendir. Ahalisi, Sâmurre[6] adlı bir taifedir. Çok eskiden buraya yerleşmişler. Tarihçilerin Sint fethiyle ilgili yazdıklarına bakılırsa Haccâc b. Yusuf bölgeyi fethettiğinde gelmiş onların ataları.

İskenderiye'de bulunduğum sırada Allah'ın ermiş kulu büyük veli Burhâneddîn A'rac, yolculuğum esnasında üç kişiyle görüşeceğimi söylemişti. Elhamdülillah, hepsiyle de buluştum!

Bunlardan biri, bilgisini pratiğe döken bilgin zahit Rükneddîn Ebu'ş-şeyh Şemseddîn b. Bahâeddîn Zekeriyya Kureşî'dir.[7] Bu adamın anlattığına göre büyük dedesi Muhammed b. Kasım Kureşî, Haccâc b. Yusuf'un –Irak emirliği yaparken– Sint'e gönderdiği ordu içindeymiş. Muhammed b. Kasım Kureşî Sint'te kalmış ve soyu sopu orada çoğalmış.

Sâmurre denilen grubun üyeleri hiç kimse ile yan yana yemek yemez. Onlar sofraya oturduğunda yabancılar oraya yaklaşmaz. Grup içi evlilik yapar, başka taifelerden kız alıp vermezler. Başkaları da gelip onlardan kız istemez. Benim geldiğim sırada önderleri Vunâr adında biriydi. İlerde ondan bahsedeceğiz.

Daha sonra Cenânî şehrini geride bırakıp Sîvesitân[8] şehrine ulaştık. Burası gerçekten büyük bir şehir. Dışı kum tepeleriyle kaplı bir çöl. Bu sahrada mugaylan ağacından başka bitki yetişmiyor. Yörede akan nehrin kenarlarında da karpuzdan başka nebat büyümüyor. Buralılar darı ve burçak yiyorlar. Buna müşenk[9] adını veriyor, ekmeği de bundan yapıyorlar. Yörede balık ve manda sütü boldur. Buralılar sakankûr adını verdikleri hayvanı afiyetle yiyorlar! Sakankûr, bukalemuna benzeyen bir hayvancıktır. Mağripliler ona huneyşetülcünne adını vermişlerdir. Lâkin bunun kuyruğu yoktur. Onların kumu kazdıklarını, bu hayvanı çıkarıp karnını yararak içini temizlediklerini gördüm. Daha sonra sarı çöp anlamına gelen zerd-i şûbe[10] ile hayvanın döşünü dolduruyorlardı. Kürküm adı da verilen bu baharat, onlar nezdinde safran gibidir. Ben onları seyrettim, iğrendim yemedim!

Bu şehre girdiğimizde hava alev alev yanıyordu. Buranın sıcağı şiddetlidir. Arkadaşlarım neredeyse çıplak oturuyorlardı. Bazıları hem beline hem de sırtına ıslak peştamallar sarmış, bekleşiyorlardı. Peştamal kuruyunca tekrar ıslatılır, bu iş sürekli tekrarlanırdı. Burada şehrin hatibi, Şeybânî diye bilinen adamla görüştüm. Bana Halife Ömer b. Abdülazîz'in kaleminden çıkan bir ferman gösterdi. Ömer b. Abdülazîz bu fermanı onun büyük dedesine vermiş; şehrin hatibi olsun diye. Ta o zamandan bu zamana nesilden nesile geçmiş bu yazı:

"Müminlerin emiri Allah'ın kulu Ömer b. Abdülazîz'den falan kişiye fermandır. Tarih: doksandokuz"

Adı geçen hatibin bana bildirdiğine göre metinde imza mahiyetindeki "Elhamdülillahi Vahdehu" [=Tüm övgüler sadece Allah'adır] cümlesi müminlerin emiri Ömer b. Abdülazîz'in yazısıymış.

Sîvesitân şehrinde çok yaşlı bir şeyh olan Muhammed Bağdâdî ile görüştüm. Bu adam ermiş Osman Mirendî'nin kabri kenarındaki zaviyede kalıyor. Anlatıldığına göre yaşı yüzkırkı aşıyormuş; son Abbâsî halifesi Müsta'sımbillah'ın ölümüne de tanık olmuş. Şu Tatar Tinkîz'in oğlu Hülâvun [=Hülagu] tarafından katledilen Müsta'sım'ı kastediyorum. Bu ihtiyar, ilerlemiş yaşına rağmen gayet sağlıklı bir bedene sahiptir; rahatça yürüyebiliyor.

Emir Vunâr'la İlgili Hikâye

Bu şehirde Emir Vunâr Sâmirî[11] –daha önce ondan bahsetmiştik– ile Emir Kaysar Rûmî otururdu. Onlar sultanın hizmetine amade binsekizyüz kadar süvariye önderlik eden kumandanlardı. Yine bu yörede oturan ve hesap kitap bilen Ratan adındaki Hindu yanında bir kumandanla Hint hükümdarının huzuruna çıkıyor, onun takdirini kazanıyor. Ayrıca "Azîmü's-Sint" unvanını alarak bölgenin valisi oluyor. Hükümdar bununla da yetinmeyerek Sîvesitân'ı ve Sîvesitân'a bağlı tüm yöreleri onun emrine veriyor. Büyük kumandan ve emirlere verdiği gibi ona da "merâtib", yani davul ve bayraktan oluşan [merasim kıtası] veriyor.

Ratan, Sint bölgesine varınca Vunâr, Kaysar ve diğerleri, bir gâvurun kendilerinden daha yüksek bir makama getirilmesini hoş karşılamıyorlar. Bu yüzden onu öldürmeye karar veriyorlar. Bölgeye gelişinden bir süre sonra ona, teftiş için şehrin dışına çıkmasını tavsiye ediyorlar. Ratan onlarla beraber şehir dışına çıkıyor. Geceleyin sanki aslan saldırısı olmuş gibi ordugâhta bir kargaşa çıkarıp Ratan'ın çadırına hücum ediyor, herifin işini bitiriyorlar. Çarçabuk şehre dönerek hükümdara ait oniki lek tutarındaki serveti alıyorlar. Lek, yüzbin gümüş dinar demektir. Bu para Hindistan altınıyla onbin dinara eşittir. Bir "tenkâ"[12] yani Hint dinarı, [Mağrip altınıyla] ikibuçuk dinardır. Her neyse, devam edelim; komplocular Vunâr'ı önder yaparak ona Melik Fîrûz adını veriyorlar. O da ele geçirdikleri parayı askere taksim ediyor. Fakat kendi kabilesinden uzakta bulunduğu için

can korkusuna düşüyor. Yakınları ile beraber şehirden çıkıp kabilesine gidiyor. Geride kalan askerler ise Kaysar Rumî'yi reis yapıyorlar kendilerine.

O sıralarda Sint bölgesinin "emîrü'l-ümerâ"sı [=valisi] olan ve Multân'da bulunan İmâdü'l-mülk Sertîz bu haberi alınca ordusunu toplayarak kara ve nehir yoluyla hücuma geçiyor. O, sultanın memlûkudur.

Multân ile Sîvesitân arası on gündür. İki ordu karşılaştığında Kaysar'ın tarafı korkunç bir bozguna uğrayarak şehre sığınıyor. Sertîz şehri kuşatarak etrafa dehşetli mancınıklar kurduruyor. Kırk günlük bir kuşatmadan sonra Kaysar taraftarları teslim oluyor, aman dilemek zorunda kalıyorlar. Sertîz onların bu isteklerini kabul etmiş gözüküyor; aman veriyor. Ancak onun yanına vardıklarında ansızın sözünü bozuyor:

"Derhal malları alına, boyunları uçurula!" diyor. Sonraki günlerde kiminin başı kesiliyor, kimi ortadan ikiye biçiliyor, kiminin de derisi yüzülüp içi samanla doldurulduktan sonra burçlara asılıyor. Surların büyük bir kısmı içi saman dolu insan derileriyle yamalanıyor; onları gören dehşet içinde kalıyor. Bu cesetlerin kelleleri ise şehrin ortasındaki meydana konuldukta küçük bir tepeyi andırıyor!

İşte ben bu olayın hemen ardından geldim şehre; büyük bir medresede konakladım. Damda yatıyordum; geceleyin uyandığımda yukarıdan aşağı asılı derilere gözüm ilişince dehşetle ürperir ve tiksinirdim. Nitekim bu medresede kalmak hoş gelmedi bana; oradan göçtüm. Evvelce Herat kadılığı yapan ve Fasîhuddîn adıyla tanınan erdemli fakih Alâülmülk Horasanî Hint hükümdarının yanına varmış, Sint yöresindeki Lâherî [=Larbender] ve çevresine vali tayin edilmiş bulunuyordu. O da bu olay esnasında İmâdü'l-mülk Sertîz'le gelmişti buraya. Onunla beraber Lâherî şehrine gitmeye karar verdim. Bu adamın Sint nehrinde yüklerini taşıyan onbeş gemisi vardı. Beraber yola çıktım.

Sint Nehrinde Yolculuk Nasıl Yapılır?

Fakih Alâülmülk'ün gemileri arasında "ahavra" adı verilen ve bizim taraflardaki "tarîde" türü tekneye benzeyen bir gemi vardı.[13] Ancak ahavra, tarîdeden ence daha geniş, boyca daha kı-

sadır. Geminin tam ortasında merdivenle çıkılan ahşap bir oda vardır. Emirin oturması için hazırlanmış bir divan bulunur bu odada. Onun dostları da hemen karşısına otururlar. Memlûk askerleri sağlı sollu ayakta dikilirler. Yaklaşık kırk kişi kürek çekmektedir. Ahavranın sağ ve solunda dört gemi bulunur. Bunların ikisinde Emirin merasim bölüğü yani davul, bayrak, zurna, nefîr ve gaydaları, diğer iki gemide ise şarkı söyleyenler vardır.

Yolculuk başlayınca bir süre davullar çalınıyor, sonra şarkılar söyleniyor. Gün doğumundan öğlene kadar şarkıcılarla çalgıcılar nöbetle çalışıyor! Yemek vakti gelince gemiler birbirine hafifçe yanaşıyor, iskeleler kurularak şarkıcılar ahavraya geçip şarkı söylüyorlar; Emir yemeğini bitirinceye kadar. Daha sonra onlar da yemek yiyip gemilerine dönüyorlar. Karanlık çökünceye dek yolculuk boyunca devam ediyorlar şarkılarına. Gece olunca sahile çıkılarak karargâh kuruluyor; Emir kendi çadırına gidiyor. Sofralar hazırlanınca askerin büyük bir bölümü yemeğe oturuyor. Yatsı namazı kılındıktan sonra nöbet tutan bölükler işe başlıyor. Nöbeti devreden kişi yüksek sesle:

"Ey Hûnd-i Melik! Geceden şu kadar saat geçti!" diye bağırıyor.

Sonra başka bir grup devralıyor nöbeti. Onlar da nöbeti bitirdiklerinde aynı şekilde seslenerek saati bildiriyorlar. Şafak atmadan davullar vuruluyor, zurnalar çalınıyor. Sabah namazı kılındıktan sonra yemek yeniliyor, derhal yola çıkılıyor. Eğer emir ırmak yoluyla gitmek isterse yukarıda anlattığımız gibi sürüyor düzen. Kara yoluyla gitmek isterse davul ve zurna eşliğinde devam ediyor yolculuk. Önce mabeyinciler, arkadan da piyadeler yola koyuluyor. Onların hemen ardında Emir, mabeyincilerin önünde ise altı süvari vardır. Bunlardan üçünün boyunlarında davul, diğer üçünün elinde ise zurnalar bulunuyor. Onlar bir kasabaya, köye ve benzeri yüksek bir mevkie vardıklarında davul çalıp zurna öttürüyorlar. Daha sonra askere ait davullar ve borular ses veriyor. Yine mabeyincilerin sağında ve solunda nöbetleşe şarkı söyleyen şarkıcılar sanatlarını icra etmeye başlıyorlar. Yemek vakti gelince mola veriliyor.

Alâülmülk ile beş gün yolculuk yaptım. Böylece valilik yaptığı Lâherî [=Larbender] şehrine ulaştık.[14] Burası uçsuz bucaksız

bu deryanın kenarında kurulu şirin bir şehirdir. Sint nehri de denize burada kavuşuyor; iki deniz birleşiyor. Muhteşem bir limanı var. Yemenliler, İranlılar ve diğer milletlerden birçokları buraya geliyor. Bu yüzden geliri bol, ahalisi zengin. Emir Alâülmülk'ün bildirdiğine göre şehrin senelik geliri altmış **lek** imiş! Daha önce lekin ne kadar olduğunu söylemiştik. Emir bu gelirin "nimde yek"ini; yani onda birinin yarısını alır. Hükümdar, memleket bölgelerini "âmiller"e [=vergi toplayan valilere] bu koşul doğrultusunda dağıtır. Onlar gelirin onda birinin yarısını alırlar.

Bu Şehir Dışında Gördüğüm Tuhaf Bir Manzara

Bir gün Alâülmülk ile beraber ata binip şehir dışında geziye çıktık. Yedi mil ötede Târnâ[15] denilen düzlüğe vardığımızda insan ve hayvan şeklinde sayısız taşlar gördüm. Bunların çoğu kırılmış, suretleri bozulmuştu. Sadece bir kelle veya herhangi bir organın şekli göze çarpıyordu. Bazı taşlar ise buğday, nohut, bakla ve mercimek gibi tahılgillerin şeklini andırıyordu. Büyük bir surun ve ev duvarlarının kalıntıları vardı. Biraz sonra başka bir konağın kalıntılarına rastladık. İçinde taşa oyularak yapılmış bir odacık vardı. Hücrenin ortasında yine taştan yapılmış bir sedir bulunuyordu. Sedirin üstünde elleri arkasına bağlanmış gibi duran uzun kafalı bir insan sureti dikkatimi çekti. Ağzı yüzünün kenarındaydı. Harabeler arasındaki çukurlar pis sularla dolmuştu. Duvarların birinde Hint dilinde bir kitabe göze çarpıyordu. Alâülmülk bu kalıntılar konusunda şunları söyledi bana:

"Tarihçilerin zannına göre burada bir zamanlar muhteşem bir şehir varmış. Ahalisi türlü türlü rezaletler işlemiş; bulaşmadıkları çirkef kalmamış. Bu yüzden taş kesilmişler! Bugün dârülmelik [=hükümdar konağı] adıyla bilinen şu yapının içindeki sedir üzerine kazınmış resim, onların kralına aittir. Hintçe kitabede ise şehir halkının neredeyse bin sene önce felâkete uğradığı yazılı!"

[Bekâr ve Ûca'ya Gidiş]

Lâherî'de Alâülmülk'ün yanında beş gün kaldıktan sonra azığımı ayarlayıp Bekâr'a[16] gittim. Burası şirin bir şehirdir. Sint nehrinin kollarından biri şehrin içinden geçiyor. Suyun tam or-

tasında güzel bir zaviye kurulu. Gelen gidene, yolcuya garibe orada yemek ikram ediliyor. Bu zaviyeyi ilerde bahsedeceğimiz Sint valilerinden Keşlû Hân yaptırmıştır. Burada Fakih Sadreddîn Hanefî, yöre kadısı Ebû Hanife ve yaşı yüzyirmiyi aştığı söylenen Şeyh Şemseddîn Muhammed Şîrâzî ile görüştüm...

Bekâr şehrinden çıktıktan sonra Ûca[17] şehrine ulaştım. Burası Sint nehri kenarına kurulu büyük bir şehirdir. Gayet güzel binaları, şirin çarşıları vardır. O sıralarda şehrin emiri Şerif Celâleddîn Kîcî idi. Bu adam fazıl, yürekli ve cömert emirlerdendi. Attan düşerek vefat etmiştir bu şehirde.

Celâleddîn Kîcî'nin Cömertliği

Emir Şerif Celâleddîn ile evvelce tanışıklığımız vardı. Birbirimize ısındık, dost olduk. Dihlî'de bir araya gelmiştik. Daha sonra bahsedeceğimiz gibi hükümdar, Devletabad şehrine yönelip bana payitahtta kalma emrini verince Celâleddîn şöyle demişti:

"Senin çok mala ihtiyacın olacak. Sultanın dönmesi uzun sürer; köyümü al, ben dönünceye kadar gelirini harca!" Ben de öyle yaptım. Köyün gelirinden beşbin dinar kadar aldım. Hak Teâlâ bu adamı en güzel şekilde mükâfatlandırsın.

[Multân'a Yöneliş, Husravabad Nehri]

Ûca şehrinde kendini ibadete vermiş zahit insan, büyük üstat Kutbeddîn Haydar Alevî ile görüştüm. Bana hırka giydirdi. O, ermişlerin büyüklerindendir. Hint gâvuru denizde beni soyuncaya kadar bu hırka hep yanımda kaldı.

Ûca'dan çıktım, Sint bölgesinin merkezi ve vali karargâhı olan Multân'a[18] yöneldim. Şehre on mil mesafede Husravabad[19] denilen büyük bir ırmak vardır. Gemi olmadan geçilmez. Bu nehirden geçenlerin yük ve eşyaları sıkı bir şekilde aranır.

Tüccar malından dörtte bir vergi alınıyordu, oraya vardığımızda. Her at başına da yedi dinar alınmaktaydı. Hindistan'a gelişimizden iki sene sonra sultan bu verginin kaldırıldığını, bundan böyle halktan zekât ve öşürden gayrı hiçbir şey alınmayacağını bildirdi. Hükümdar bu kararı, Abbâsî halifesi Ebu'l-Abbâs'a biat ettikten sonra almıştır.

Husravabad nehrini geçmeye hazırlandığımız zaman benim yüklerimi de kontrol etmek istediler. Bu, çok ağrıma gitti. Çünkü çevremdekilerin eşyam hakkında bilgi sahibi olmalarını hiç mi hiç istemiyordum! Aslında yükümün içinde çok kıymetli bir şey yoktu ama halk mühim bir şey var zannetti; arama emri çıkınca! Allah'ın lütfu ve yardımıyla Multân valisi Kutbülmülk'ün gönderdiği bir bey, eşyalarımın aranması emrini kaldırdı! Ben de Hak Teâlâ'ya şükrettim, bu kolaylıktan ötürü. O geceyi nehrin kenarında geçirdim. Ertesi sabah aslen Semerkandlı olan Dehkan isimli istihbarat müdürü yanımıza gelerek kim olduğumuza ilişkin bilgi topladı. Bu şehir ve çevresinde geçen her olayı rapor etmek, şehre gelenlerin kimliğini ve memleketini saptayıp sultana bildirmek onun görevidir. Sorularına cevap verdikten sonra onunla bereber Multân emirinin huzuruna çıktım.

Multân Emiri ve Onun Düzenine Dair

Multân emiri, saygın beylerden Kutbülmülk'tür. Huzuruna çıktığım zaman ayağa kalkıp benimle kucaklaştı, yanı başına oturttu. Ona bir köle, bir at, bir miktar kuru üzüm ve badem sundum. Burada üzüm ve badem yetişmediği için Horasan'dan getirtiliyor ve çok makbule geçiyor.

Emir Kutbülmülk, kumaş kaplı büyücek bir peyke üzerine kurulmuştu. Yanında Kadı Sâlâr ile ismini hatırlamadığım hatip vardı. Sağında ve solunda ordunun kumandanları yer alıyor, başında silâhlı muhafızlar bekliyordu. Askerler önünde arzı endam ediyordu ve ortada çok yay vardı. Bir kimse orduda okçuluk [yapmak] istiyorsa gelir bu yaylardan birini alır ve atış yapar. Yaylar sertlik bakımından birbirlerinden farklıdır. Aday, ok çekiş kabiliyetine göre maaş alır. Süvari yazılmak isteyene de nişan tahtası gösterilir. Aday, elinde mızrakla at sırtında koşarken nişan tahtasını vurur. Daha sonra küçük bir duvara halka asılır. Süvari atını halkaya doğru sürer; mızrağı ile halkayı alabilirse birinci sınıf binicilerden sayılır. Hem süvari hem de kemankeş olmak isteyen için yere küre şeklinde bir nesne konulur. Aday atını sürerek küreye nişan alır. Hedefe isabet ettirmedeki kabiliyetine göre ona maaş bağlanır.

Emirin huzuruna çıkıp selâm verdik. İlerde bahsedeceği-

miz gibi şehir dışında Şeyh Rükneddîn'in arkadaşlarına ait bir evde misafir edilmemizi emretti. Bura âdetince sultandan emir gelmedikçe hiç kimse özel misafir olarak kabul edilmez.

Hint Hükümdarının Huzuruna Çıkmak Üzere Bu Şehre Gelen Yabancılardan Bir Kısmıyla Görüşüyorum

Bunlardan biri Tirmiz kadısı Hudâvendzâde Kıvâmeddîn'dir. Karısı ve oğluyla gelmişti. Kardeşleri İmâdeddîn, Burhâneddîn ve Ziyâeddîn burada ona katıldılar. Diğer biraderi de Semerkand büyüklerinden Mübarek Şâh'tır. Ötekileri şöyle sayabilirim: Buhara'nın ileri gelenlerinden Arunbuğâ, Hudâvendzâde'nin kızkardeşinin oğlu Melikzâde ve Bedreddîn Fassâl. Her biri dostlarını ve hizmetçilerini yanlarında getirmişlerdi.

Multân'a geldikten sonra iki ay geçmişti ki hükümdar tarafından Hudâvendzâde'yi karşılamak için evvelce gönderilen hâcib [=Mabeyinci] Şemseddîn Bûşencî ile kutvâl[20] [=Emniyet müdürü, Kalebend] Melik Muhammed Herevî şehre vardılar. Hükümdarın annesi Mahdûme Cihân'ın bu gelenlerin yanına kattığı üç köle Hudâvendzâde'ye, karısına ve çocuklarına özel giysiler getirmişlerdi. Onların bir görevi de misafirlerin gereksinimlerini karşılamaktı. Yanımda bitiverdiler. Buraya gelişimin sebebini sordular. Ben de "Hûnd-ı Âlem'in hizmetinde temelli kalmak için geldiğimi" söyledim. Bu ülke ahalisi, sultana hûnd-ı Âlem [=Hond-ı Âlem] der. Hükümdar, Horasan'dan gelenlerin, "temelli oturma niyeti taşımazlarsa" Hindistan'a sokulmamalarını emretmişti! Bu ülkeye ikamet etmek için geldiğimi söyleyince kadı ve "udûl heyeti" [=yeminli tanıklar heyeti] beni aradı. Hindistan'da oturmak isteyen arkadaşlarım ile benim adıma özel belge çıkardılar; taahhütnâme niteliğinde! Ama arkadaşlardan bir kısmı kesin söz vermedi.

Hükümdarın başşehrine gitmek için bütün hazırlıkları yaptık. Payitaht ile Multân arası eskiden beri işlek bölgelerdir ve yerleşim birimleriyle doludur. Bu mesafe tam kırk gün tutuyor. Mabeyinci ile yoldaşı Hudâvendzâde Kıvâmeddîn'in misafir edilmesi için gereken âlet edevâtı önceden yola çıkardılar; ayrıca Multân'dan yirmi kadar aşçı aldılar.

[Seyahat Esnasında Sunulan Yemekler]

Mabeyinci, kafileden önce yola çıkarak geceleyin tüm menzillere ulaşır ve yemek işlerini düzenler. Böylece Hudâvendzâde geldiği zaman yemekleri hazır bulur. Her misafir, yanındakilerle birlikte ayrı bir otağa iner. Misafirler çoğu zaman Hudâvendzâde'nin sofrasına gelirler. Ben de bir defa bulundum. Yemeklerin düzeni şöyleydi:

Önce ekmek sunuluyor, pide gibi incecik! Daha sonra bir koyun, dört veya altı parça hâlinde güzelce pay ediliyor, nefis bir şekilde kızartılarak herkesin önüne bir parça konuluyor. Bu yemeğin yanına, bizim taraflardaki hubz müşerrek'i[21] [=dürümü] andıran yağlı yuvarlak ekmekler getiriliyor; bunların da ortasına sâbûniye denilen tatlıdan konuluyor.[22] Bunların her biri hıştî yani tuğla denilen, un, şeker ve yağdan mamul tatlı, gevrek bir kabukla örtülüdür. Daha sonra çini kaplar içinde yağ, soğan ve yeşil zencefil ile pişirilmiş et getirilir. Bunun arkasından onların semûsek[23] adını verdiği; badem, ceviz, fıstık, soğan ve baharat ile doyurulmuş lime lime etten yapılan ve yağda kızartılmış pide içine konulan özel bir yemek gelir. Herkesin önüne dört beş porsiyon konulur bundan! Sonra üstte mis gibi kızarmış tavuk, altta yağlı pirinç pilâvı ile dolu tabaklar; bunların ardından onların hâşimî dediği kadı lokması gelir. Nihayet "kahiriye" tatlısı getirilerek sofra kemale erer!

Mabeyinci yemekten evvel sofranın başında durur. Hükümdarın bulunduğu tarafa doğru eğilerek hıdmet yapar.[24] Hıdmet, başı iyice öne eğmek demektir. Orada bulunanlar da aynı hareketi yaparlar. Bundan sonra sofraya oturulur. Altın, gümüş ve cam kâseler içinde şurbe denilen şıra getirilir; yemekten önce içirilir. Arkasından mabeyinci "Bismillah!" der ve yemeğe başlanır.

Yemeğin ardından fuka[25] adlı bitkiden yapılan meşrubatla dolu bardaklar getirilir. Bunlar içildikten sonra, daha önce bahsettiğimiz tenbûl[26] ile fevfel[27] sunulur. Mabeyinci "Bismillah!" deyince sofradan kalkılır. Baştaki gibi saygı merasiminde bulunurlar ve yemek faslı bitirilir.

Notlar

1 **Sint bölgesi:** Önceden de belirttiğimiz gibi seyyahımız İndus nehri ile Pencab (=Beşnehir, Beşsu) arasında bir ayırım yapmamakta. Sint bölgesi, yani bugünkü Pakistan'ın bir kısmı, hicrî 1. asrın sonlarında 94 yılında (milâdî 712) fethedildi. Ancak bir bütün olarak Hindistan, hicrî 5. yüzyılın başlarında, Sultan Gazneli Mahmud döneminde Müslümanlarla karşılaştı. Bkz.: MEB *İslâm Ans.*, C. 10, s. 676-678; Tâzî, *Rıhle*, C. 3, s. 71

2 **Posta (=Berîd):** Berîd, nereden geldiği hususu ihtilâflı bir kelimedir; bazılarına göre aslı eski Farsçadandır; kuyruğu kesik olup sırf posta işinde kulanılan ata "Burîde dem" denilirmiş. Bazı dil uzmanları ise kelimenin Latince "Veredus"tan geldiğini savunmaktadırlar; yani posta işinde kullanılan hayvan demek... İlk zamanlarda hükümdarın özel ulağına Berîd denilirdi, sonra iki posta merkezi arasındaki mesafeye (=menzil) de Berîd denmeye başlandı. Bu, yaklaşık 4 fersah idi ki bugünkü karşılığı 3 mile yakındır. Berîd sistemini İslâm tarihinde ilk kullanan hükümdar, Emevî halifesi Muâviye b. Ebî Süfyan'dır. Berîd bugünkü Arapçada posta demektir. Eskiden Berîd, devletin bir tür istihbarat teşkilatı gibi de çalışıyordu. Bkz.: Ebû Ca'fer İbn Cerîr Taberî, *Târîh*, C. 8, s. 96; İbn Künân, *Hadâiku'l-Yâsemîn*, s. 77; Necdet Hamâş, *el-İdâre fi'l-Asri'l-Emevî*, s. 42; Hassân Hallâk-Abbâs Sabbâğ, *el-Mu'cemu'l-Câmi'*, s. 39.

3 **Vulâk:** Vulak bildiğimiz Türkçe ulak kelimesinin farklı bir okunuşu. Ulamak kökünden geliyor; yani ulaştıran, eriştiren demek... Kâşgarlı'nın *Divan*'ında Türk beyinin mektupçusunun kullandığı at manasına geliyor. Osmanlı zamanında devlete ait kâğıt ve belgeleri bir yerden başka bir yere götüren resmî memura denilirmiş. Bu usûlün Osmanlılara Çingiz evlâdından geçtiği söylenir. Bkz.: Besim Atalay, *Divân-ı Lugâti't-Türk Dizini*, s. 688; Mehmet Zeki Pakalın, *Tarih Deyimleri ve Terimleri Sözlüğü*, C. 3, s. 542-543; ayrıca ulakşî=ulakçı kelimesiyle karşılaştırmak için bkz.: 33/18. notumuz.

4 **Dâve:** Dav Farsçada satranç ve tavla oyunundaki sıra demektir; bazen de sövme, duvar sırası ve kur manasına gelir. Bkz.: *Ferheng-i Ziyâ*, C. 1, s. 856.

5 **Kurûh:** Keruh veya Kuruh okunur; Farsçada olduğu gibi Urdu dilinde de üçte bir demektir; yani bir fersahın üçte biri kadar olan mesafe. Bölgelere göre değişmesine rağmen genel olarak iki mile yakın olduğu belirtiliyor Platts'ın sözlüğünde. Bkz.: John T. Platts, *Dictionary of Hindustani and English*, s. 830; *Ferheng-i Ziyâ*, C. 3, s. 1531.

6 **Sâmurre (=Sumra):** Gazneli Mahmud'un oğlu Sultan Mes'ud 1040'ta Dandanakan'da Selçuklular önünde hezimete uğrayınca kendilerine Sumra da denilen Racput kabilesi Sint bölgesine hâkim oldu. Sumra taifesi aslen Hindistanlı olup İslâmı kabul etmiş bir gruptur. Bkz.: MEB *İslâm Ans.*, C. 9, s. 676.

7 **Rükneddîn'in atası Bahâeddîn Zekeriyya Kureşî:** Bu şahıs Şihâbeddîn Sühreverdî'nin Hindistan'a gönderdiği mürîdidir. Bu bölgede ilk defa Sühreverdiyye tarikatını yayan da odur. 665/1267 yılında vefat etti. Oğlu Sadreddîn (Şemseddîn değil) 1285'te, torunu Rükneddîn ise 1335'te vefat etmiştir. Bkz.: Tâzî, *Rıhle*, C. 3, s. 77.

8 **Sîvesitân (=Sahvân):** Karaçi'nin 12 mil kuzeyinde Sint nehrine yakın bir şehirdir.

Daha önce Sivesitan kelimesinden bahsedildi. Bkz.: 36/25. not.

9 **Müşenk (=Muşang):** Bir tür tahıl; herhalde bizdeki burçağın karşılığı. Bkz.: *Ferheng-i Ziyâ*, C. 3, s. 1813.

10 **Zerd-i şûbe (=Zerd çûbe; Sarı çöp):** Zerdçûbe, Zerdeçal dediğimiz Hint safranı; Türkçede Sarıağaç denilen bitkinin kökü. *Ferheng-i Ziyâ*, C. 2, s. 1069.

11 **Emir Vunâr Sâmirî başkanlığındaki Râcput isyanı:** İbn Battûta bu isyanla ilgili bilgi veren tek tarihî kaynaktır. Racput Samma hanedanının yönetime gelmesinin Sint bölgesiyle ilgisi vardır. Bkz.: Gibb, *Age.*, C. 3, s. 599.

12 **Tenkâ veya tenge (=dönemin Hint para birimi):** O dönemde Dihli Sultanlığı'nın kullandığı para birimine umumi olarak Tenkâ veya Tenge denilirdi. İki türlü Tenkâ vardı; biri altından mamul olur ve 9 gram gelir, diğeri gümüşten mamul olur ve 9,3 gram gelirdi. Resmî ölçülendirmede bir altın Tenkâ 10 gümüş Tenkâ ederdi. İbn Battûta birinciye Tenkâ derken ikinciye Dinar demekle yetiniyor. Babür'ün hatıratında Tenge'nin Türkçeleştirildiğini ve başına ak kelimesi eklenerek Aktenge=gümüş para anlamında kullanıldığını görüyoruz. Bkz.: Gazi Babur, *Vekayi (Babur'un Hatıratı)*, inceleme-çev. Reşit Rahmeti Arat, Ankara, 1946, s. 654; Mahdi Husain, *Muhammad b. Tughluk*, London, 1938, s. 233-238.

13 **Ahavra ve Tarrîde (Tarîda) tipi gemiler:** Tarrîde, bir zamanlar Akdeniz'de bolca seyrüsefer büyük ama hızlı bir savaş gemisi türüdür. Ağır mallar, kereste ve cins atlar hep Tarrîde ile taşınırmış. Bkz.: H. Hallâk- A. Sabbâğ, *el-Câmi*, s. 146.

14 **Lâherî şehri (=Larbender):** Bugün Larrybunder diye bilinen şehir; Karaçi'nin 28 mil güneydoğusundadır. Bkz.: Tâzî, *Age.*, C. 3, s. 85.

15 **Tarna (=arkeolojik bir mahal):** Lurrybunder'in 8 mil kuzeydoğusunda yer alan Moramary tepeleri kastedilmiş olabilir. Gibb, *Age.*, C. 3, s. 603.

16 **Bekâr/Bakâr (=Bhakhar):** İndus nehri kıyısında, Sukkur şehri ile Rohri şehri arasında kalan sağlam, korunaklı ada. Bu ada, evvelce bahsedilen Sîvesitân'a (=Sahvan) 110 mil uzaklıktadır. Bkz.: Gibb, *Age.*, C. 3, s. 603.

17 **Ûca (=Uç):** Bugün Uch diye bilinen mıntıkadır; Multân yolu üzerinde olup Bahawalpur eyaletinin batısındadır. Seyyahın bulunduğu dönemde bölgenin en önemli İslâmî merkezi idi. Bkz.: Gibb, *Age.*, C. 3, s. 604.

18 **Multân:** Pencab bölgesinin sınırları içinde yer alan bu mühim şehir, 94/713 yılında fethedildi ve kısa zamanda Müslümanların önemli merkezlerinden biri oldu. Bkz.: MEB *İslâm Ans.*, C. 8, s. 578.

19 **Husravabad ırmağı:** Burası herhalde İndus nehrinin beş kolundan biri olan Ravi ırmağıdır ve Pencab mıntıkasına yakındır. Bkz.: Gibb, *Age.*, C. 3, s. 604.

20 **Kutvâl:** Muhafız, bekçi, emniyet müdürü, kale muhafızı, garnizon kumandanı gibi anlamları vardır. Bazı kitaplarda kotaval şeklinde kaydedilmiştir. Platts'in büyük sözlüğünde kelimenin Farsça olduğu; bu dile de Sanskritçeden geçtiği belirtilmektedir. Bkz.: Platts, *Age.*, s. 859; *Ferheng-i Ziya*, C. 3, s. 1600; Gazi Babur, *Vekayi (Babur'un Hatıratı)*, C. 2, s. 630.

21 **Hubz-i müşerrek:** Sandviç benzeri; araya bal, yağ gibi bir şey kaydırılarak yapılan tatlı. Bkz.: Tâzî, *Age.*, C. 3, s. 91.

22 **Sâbûniye tatlısı:** Sâbûniye, erbabınca bilindiği üzre badem, fıstık, nişasta, bal ve susam yağından yapılan bir helvadır ve Mısır kökenlidir; Mısırlıların bu tatlıyı pek le-

ziz yaptıklarına şahidim. Türkler, Ortadoğu'ya geldikten sonra alabildiğine zengin bir yemek kültürüyle karşılaştıkları için bize hiç de yabancı gelmeyen bir isim bu. Biraz sert ve yoğun olduğu için sabun kalıbı manasında "Sâbûniye" denmiş ona. Ancak isterseniz İbn Battûta'dan bir asır önce Suriye ve civarında yazılan bir kitaptan, Türklerin, Arapların ve Kürtlerin bildiği bir yemek kitabından alıntı yapalım; tarihçi, edebiyatçı, yemek uzmanı İbnü'l-Adîm ne diyor: "Sâbûniye'ye gelince... Önce şerbet yapılır ve kenara konulur. Sonra yarısı tencereye dökülerek üzerine nişasta eklenip emdirilir; tencereyi hiç durmadan karıştırmak gerekir, bir ratla iki okıye ölçüsüyle hazırlanmalıdır bu. Sonra susam yağıyla çekip çevrilir tenceredeki helva; şerbetin geri kalan kısmı azar azar dökülürken karıştırma işi devam etmelidir. Tencereyi büyücek bir tabağa boca ettikten sonra üzerine evvelki nişasta miktarınca bal eklenir. Bu işlem bitince her ratla bir okıye gülsuyu, iki okıye de haşlanıp terbiye edilmiş badem eklenmelidir. Badem yerine fıstık da konabilir. Üzerine pudra şekeri serpilip servis yapılır." Dikkat, ratl ve okıyenin karşılıkları ülkeden ülkeye ve zamandan zamana değişmektedir; ancak bir okıye, ratlın 12'de biri olup bir ratl yaklaşık 480 gramdır. Bu durumda bir okıye 40 gram gibi oluyor. Eğer bu tarif karışık geldiyse kısasını verelim: Bir ölçü sade yağ, iki ölçü şeker, yarım ölçü nişasta ve bir ölçü de su. Üzerine badem veya fıstık yapıştırıp afiyetle yiyin! bkz.: İbnü'l-Adîm, *el-Vusla ile'l-Habîb fî Vasfi't-Tayyibât ve't-Tıyb*, ed-kritik: Süleymâ Mahcub-Dürriye Hatîb, Halep, 1988, C. 2, s. 640.

23 **Semûsek (=Senbûsek):** Semûsek de Türk mutfağında bilinen ve zannımca "böreğimsiler" ailesine giren yarım ay şeklinde bir hamur işidir. Genel olarak yağlı hamurdan yapılır, içine peynir veya kıyma (yahut yakıştığını umduğunuz ve robotta birbiriyle barıştırdığınız yumurta-peynir-kıyma-soğan-maydanoz-karabiber gibi bir karışım) bırakılır, bu bohçalar yağlı tepsiye konulup 190 derecelik fırına atılır, yarım saat sonra alınır ve afiyetle yenilir. Dikkat, tek bohça, tek parça yapmayacağınıza göre ölçüleri iyi ayarlamalısınız. Semûsek'in hamuru yağlı ve kabarık olduğu için milföy hamuruna benzemektedir. Semûsek Ortadoğu'nun en namlı hamur işlerindendir ve İbnü'l-Adîm üstadımız buna iki sayfa ayırıp tam 4 ayrı çeşidinden bahsetmiştir; burada mesele, içliği hazırlarken neyi tercih edeceğinle alâkalı! Semûsek, Mısır mutfağından haberdar bir Fransız hanımefendinin kitabında ayrıntılı bir tarifle karşımıza çıkıyor. Bkz.: İbnü'l-Adîm, *Age.*, C. 2, s. 553; Colette Rosant, *Tadı Damağımda Kalan Ülke: Mısır*, çev. Esin Eden, Oğlak Yay., İstanbul, 2000, s. 48.

24 **Hıdmet:** Hıdmet bu ibarede reverans yapmak, saygıyla eğilmek anlamına geliyor.

25 **Fukkâ (=fuka) denen meşrubat:** Aslında köpükleninceye kadar mayalandırılan arpadan yapılan bir içkiye de fukkâ denilir; ancak biber, karanfil, bal, nane, nar suyu, beyaz ekmek, buğday vs'den de yapılır bu. Kalitelisi, kendine has ferahlatıcı bir kokusu olup sarhoş etmeyenidir. İbnü'l-Adîm fukkâ için iki sayfa ayırmış ve 3 ayrı tarif vermiştir. Bkz.: İbnü'l-Adîm, *Age.*, C. 2, s. 505-506.

26 **Tenbûl:** İkram edilen, onun yaprağıdır. Tenbûl için bkz.: 30/ 7. not

27 **Fevfel:** Hindistancevizi gibi sert bir meyvedir; siyahı ve kızılı vardır. Türkçede Fûfal ağacı, Arek hurması diye bilinir. Latince adı, Areca Catechu'dur. Bkz.: Bîrûnî, *Kitâbu's-Saydane*, s. 484; Armenag Bedeviyan, *Age.*, s. 74.

OTUZDOKUZUNCU BÖLÜM

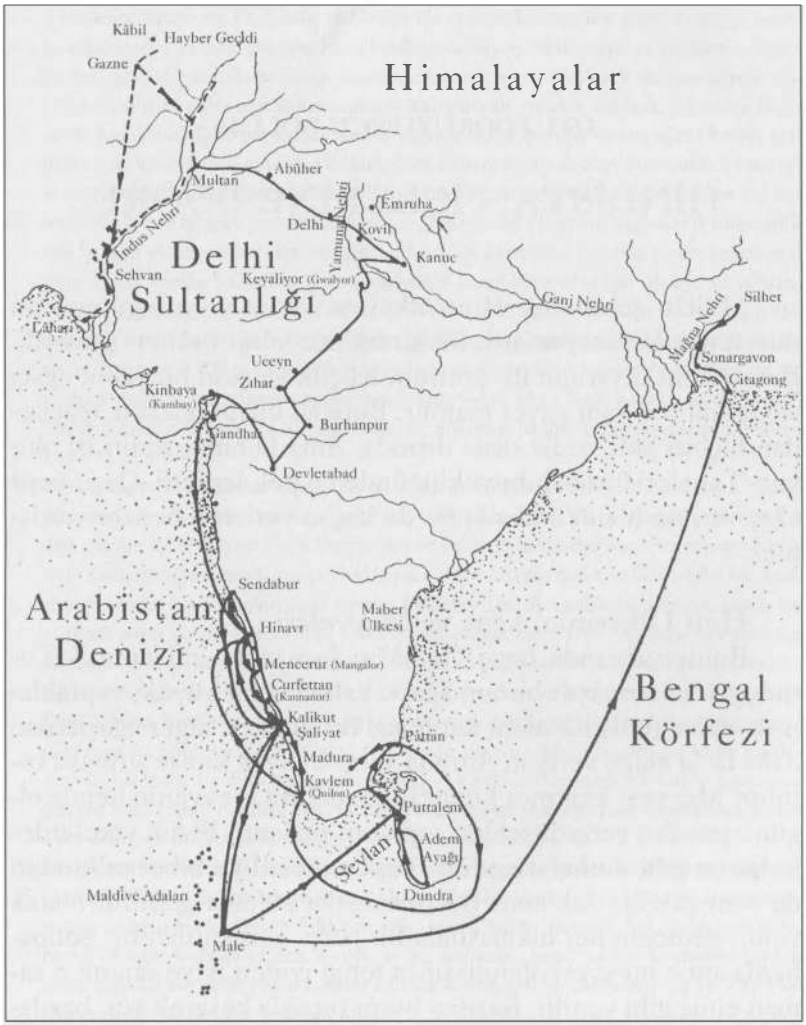
HİNDİSTAN İÇLERİNE DOĞRU

Multân şehrinden Hint ülkesine kadar yolculuğumuz bu düzen içinde cereyan etti. İlk girdiğimiz yöre Abûher[1] şehriydi. Burası Hint diyarının ilk şehridir. Küçük ve şirin bir şehir; ağacı suyu bol, her yanı gayet mamur. Burada, bizim oradaki ağaçlardan hiçbiri yok, sedir ağacı dışında. Ama buranın sediri iri oluyor! Taneleri kozalak büyüklüğünde ve pek lezzetli. Çeşit çeşit ağaç var; ne bizim oralarda ne de başka yerlerde benzeri yetişmez.

Hint Ülkesinin Ağaç ve Meyveleri

Bunlar arasında önce "anbâ"yı [=mango] anlatalım.[2] Turunçgillere benziyor bunun ağacı. Yalnız daha büyük; yaprakları da daha geniş bir alanı kaplıyor. Bu yüzden diğer ağaçlardan daha fazla gölge veriyor. Altında yatıp uyuyan kimse sıtmaya tutulur! Meyvesi iri armut büyüklüğünde. Bu meyvenin henüz olgunlaşmadan yere düşenleri toplanıp tuzlanır. Bizim yörelerdeki limon gibi muhafaza edilir. Yeşil zencefil ve biber salkımları da aynı şekilde saklanır. Bu tuzlamalar sofrada garnitür olarak yenir, yemeğin her lokmasında bir parça ağıza atılıverir. Sonbaharda anbe meyvesi olgunlaşınca rengi iyiden iyiye sararır; o zaman elma gibi yenilir. Bazıları bunu bıçakla keserek yer, bazıları da yavaş yavaş sömürür, emerek bitirir. Mayhoş bir tadı vardır, hafif şekerlidir. Çekirdekleri gayet iri olur. Turunçgiller familyasında olduğu gibi ekilip yetiştirilir.

Şekî ve berkîden bahsedelim.[3] Normal ağaç büyüklüğünde gövdelere sahiptirler. Yaprakları ceviz yaprağına benzer, meyve-



Hindistan, Maldiv adaları, Seylân ve Bengal. Kesik çizgiler muhtemel güzergâhı gösterir.

Kaynak: Gibb, *Selections;* Dunn; *Adventure;* Muvahhit, *Sefernâme.*

si ağacın odun kısmından çıkar. Meyvelerin yere yakın olanına berkî adı verilir; pek lezzetlidir. Yerden yüksek olanına da şekî denilir. Şekî, kabak büyüklüğünde olup kabuğu sığır derisine benzemektedir. Güz mevsiminde sarardığı zaman tek tek toplanıp ortaları yarılır. Her birinin içinden yüz-ikiyüz civarında turşuluk hıyara benzeyen minik meyveler çıkartılır. Bu tanelerin arasında sapsarı ince bir zar bulunur. Her tanenin içinde, büyücek bakla gibi bir çekirdek vardır. Bu çekirdekler kavrulduğu zaman baklayı andıran bir tad verirler. Ama şu bilinmeli ki Hindistan'da bakla yok! Çekirdekler kırmızı bir toprak içinde ertesi yıla dek saklanabilir. İşte şekî ve berkî adı verilen bu meyveler Hint ülkesinin en hoş, en lezzetli meyveleridir.

"Tendû"yu anlatalım;[4] bildiğiniz abanoz ağacının meyvesidir. Ancak taneleri ve rengi kayısıyı andırır. Gayet tatlı bir meyvedir.

"Cumûn" uzun ömürlü bir ağaçtır.[5] Meyvesi zeytin gibi siyah ve tek çekirdeklidir.

Tatlı portakala gelelim. Bu meyve, yörede en çok yetişen ağaçlardandır. Ekşi portakal çok az bulunur burada. Bir de üçüncü bir tür var ki tadı tatlıyla ekşi arasındadır. Meyveleri limon büyüklüğünde olur; pek lezzetlidir. Benim en sevdiğim meyvelerdendir bu!

"Mehvâ"yı anlatalım.[6] Ağacı uzun ömürlüdür. Yaprağı ceviz yaprağına benzer. Fakat renginde biraz kırmızımsı sarılık vardır. Meyvesi ufak armut [=çördük] gibi fakat tatlıdır. Her tanenin üst tarafında, üzüm büyüklüğünde içi boş diğer bir tane bulunur. Tadı üzüme benzer, çok yenirse baş ağrısı yapar. İşin ilginç yanı bu taneler güneşte kurutulduğu zaman incire yakın bir tad verirler! Hindistan'da incir olmadığı için ben incir yerine bunlardan yerdim! Hintliler bu taneciklere üzüm manasına gelen "enkûr"[7] adını veriyorlar.

Bu ülkede üzüm pek ender bulunur; yalnız Dihlî'de ve birkaç mıntıkada yetişir. Üzüm senede iki defa meyve verir, çekirdeklerinden yağ çıkarılır.

"Kesîrâ", toprak altından çıkarılan bir yemiştir.[8] Çok tatlıdır. Kestaneye benzer.

Hint ülkesinde bizim taraflarda rastladığımız nar ağaçları da

vardır. Senede iki defa meyve veriyor. Ben Zîbetülmehel adalarında [=Maldiv adalarında] sene boyunca sürekli yemiş veren nar ağaçları gördüm! Onlar bu meyveye "enâr" diyorlar. Sanıyorum "cülnâr" kelimesinin temeli de bu. Çünkü cül [=gül] Farsça çiçek demektir. Nar ise rummân [=nar] manasına geliyor.

Hint Halkının Daimî Besin Kaynağı Olarak Ektiği Tahıllar

Hintliler senede iki ekim yaparlar. Sıcak zamanlarda yağmur yağınca sonbahar ekimi yaparlar; altmış gün sonra da bunun hasat vakti gelir. Bu tür sonbahar hububatı arasında şunları sayabiliriz:

Küdrû: Bir darı türüdür. Orada en çok bundan bulunur.[9]

Kal: Bu bizim tarafta anlî denilen akdarıya benzer.

Şâmâh: Kaldan küçüktür, genellikle kendiliğinden biter.[10] Daha çok ermişlerin, fakirlerin, miskinlerin yemeğidir bu. Onlar sol elde sepet sağ elde kamçı, kendiliğinden biten şâmâhları toplamak için meraya çıkarlar. Sağ eldeki kamçıyla bitkinin sapına vurur, düşen taneleri solda taşıdıkları sepetin içine dökerler. Bir senelik yiyeceklerini bu şekilde toplarlar. Bu tahılın taneleri çok küçüktür; toplanıp güneşte kurutulur, sonra tahta dibeklerde dövülerek kepeğinden ayrılır. Bembeyaz özü kalır dibekte. Bunu manda sütüne karıştırarak gayet lezzetli bir tatlı yaparlar. Aynı nesnenin ekmeğinden daha lezzetlidir bu. Ben Hindistan'da hep bundan yerdim. Canımın çektiği bir tatlı idi.

Mâş: Bir cins burçaktır, [fiğ gibi].[11]

Munc [=Mung]:[12] Bu da aslında mâşın bir türüdür. Ancak taneleri biraz daha uzunca, rengi ise çakır yeşilidir. Mungu, pirinç ve yağla pişirirler. Bu yemeğe küşerî [13] diyorlar. Her gün sabah kahvaltısında bundan yerler! Fas'ta harîra[14] nasılsa burada da kuşerî öyledir.

Lûbya: Bir bakla türüdür.[15]

Mût/Mot: Küdrûya benzer fakat taneleri daha sarıdır.[16] Onlar nezdinde bu bitki hayvan yeygisinden sayılır. Hayvanlar mût yiyerek iyice semirirler! Arpa onlar nezdinde kuvvetli bir besin değildir. Hayvanların yeygisi sadece mûttan ya da nohuttan sağlanır! Bunları bir güzel ayıklar, suyla ıslatır ve hayvanlara yedi-

rirler. Ayrıca semirtme amacıyla on gün süren bir yeygi düzeni uygulanır hayvanlara: Her gün üç dört ratl yağ içirildikten sonra yeşil ot yerine mâş yaprağı verilir. Bu süre içinde kesinlikle hayvana binilmez. Bu sıkı rejimden sonra bir ay civarında yine mâş yaprağıyla beslenir hayvanlar.

Buraya kadar saydığımız hububat türleri hep güzlüktür. Bunlar ekilip iki ay sonra hasadı yapılınca sıra bahar hububatına gelir. Baharda ekilenler buğday, arpa, nohut ve mercimektir. Güzlüklerin ekildiği araziye bırakılır bunların tohumu da. Hintlilerin toprağı bereketlidir. Pirinci senede üç defa ekerler. Çünkü pirinç buralıların temel besin kaynaklarındandır. Daha önce bahsettiğimiz güz hububatıyla beraber susam ve şekerkamışı da ekilir.

Kaldığımız yerden devam edelim gayrı...

Abûher şehrinden çıktık. Sarp dağlarla çevrili bir çölde tam gün yol katettik. Bu tepelerde Hint gâvuru oturmaktadır. Gelen geçene saldırır, eşkıyalık ederler. Hint halkının büyük çoğunluğu kâfirdir. Onların bir bölümü Müslümanların hâkimiyeti altında olup küçük yerleşim birimlerinde, köylerde otururlar. Bu tür bir köyde Müslüman bir emniyet amiri vardır. O yerleşim birimi, hangi valinin yetkisi altındaysa amiri de söz konusu vali tarafından tayin edilir. Bir kısım Hindu da sarp dağlarda sürekli isyan eder, yol keser.

Bu Güzergâhta Uğradığımız Saldırı

Hint ülkesinde başımıza gelen ilk saldırıydı bu. Abûher şehrinden ayrılmaya karar verdiğimizde yolcuların çoğu sabahın ilk saatlerinde buradan çıkmışlardı bile. Bense birkaç arkadaşımla şehirde kalmıştım öğlene dek. Sonunda Araplardan ve diğerlerinden oluşan yirmiiki kişilik bir kervanla yola düştük. Bahsettiğimiz sahrada seksen yaya ve iki süvariden oluşan koca bir haydut sürüsü hücum etti üzerimize. Arkadaşlarım yürekli olduğu için kıyasıya mücadele ettik, karşı koyduk! Süvarilerden birini öldürüp atını aldık. Ayrıca yaya haydutlardan da oniki kadarını geberttik. Bana ve atıma ok isabet ettiyse de gâvur taifesinin okları fazla can yakmadığı için Hak Teâlâ bizi ölümden korudu. Arkadaşlardan birinin atı yaralanmıştı. Eşkıyadan aldığımız bineği

ona verdik. Yaralı hayvanı kestik, bize yoldaş olan Türkler bu atı afiyetle yediler. O kelleleri Abîbekher Kalesi'ne getirip surlara astık. Bu kaleye vardığımızda vakit gece yarısıydı.

[Acûdehen Şehrine Varış]

İki gün sonra Acûdehen'e [=Pakpattan] vardık.[17] Burası Şeyh Feridüddîn Bedâunî'nin kasabasıdır.[18] Gayet küçüktür. Feridüddîn, Hint hükümdarının şeyhidir. Bu küçük şehir, hükümdar tarafından ona hediye edilmişti. İskenderiye'de bulunduğum sırada ziyaret ettiğim Şeyh Burhâneddîn A'rac'ın, Hindistan'a vardığımda görüşeceğimi haber verdiği şeyhlerden biri de işte bu adamdı. Şeyh Feridüddîn vesveseli biri olduğundan kimseyle kucaklaşmaz, kimseye yaklaşmaz, giysisi birinin giysisine değse hemen yıkardı! Onu zaviyesinde ziyaret ettim. Şeyh Burhâneddîn'in selâmını ilettiğimde hayrete düştü:

"Ben buna lâyık değilim!" dedi. Oğulları Muizziddîn ve Alemüddîn ile tanıştım. Muizziddîn büyük oğuldur. Babasının ölümünden sonra postnişin oldu. Bunların atası ermiş Feridüddîn Bedâunî'nin de kabrini ziyaret ettim. Bu adam Senbel [=Sunbel] eyaletinin bir şehri olan Bedâun [=Bedvân] şehrindendir. Acûdehen'den ayrılacağım vakit Alemuddîn yanıma gelerek:

"Mutlaka babamı görmen gerekir!" dedi. Bunun üzerine onun huzuruna çıktım. Evinin damındaydı. Sırtında beyaz bir elbise, kafasında kocaman bir sarık vardı. Sarığın ucunu bir tarafa akıtmıştı. Benim için dua etti, şeker ve yemiş sundu.

Kendilerini Yakan Hindulara Dair

Şeyhin yanından ayrıldığım vakit bir grup insanın karargâhımızın kenarından bir yere doğru koşuştuklarını gördüm. Yanlarında bizim arkadaşlar da vardı.

"Ne oldu?" diye sordum onlara. Ölen bir Hindunun cesedinin yakılması için odunların tutuşturulduğunu, hanımının da orada kendini eşiyle beraber yakacağını söylediler. Arkadaşlarım geri döndüklerinde, kadının kocasına sarılarak kül olduğunu söylediler. Bu olaydan sonra yine bir Hindu kadının zümrütlerle süslenerek ata bindiğini, Müslüman ve kâfir pek çok kimse-

nin arkadan onu takip ettiğini, önlerinde de davul zurna çalındığını gördüm. Hinduların dinî liderleri brahmanlar da kafileyle birlikteydi. Eğer bir Hindu, Hint sultanının hükümran olduğu sınırlar içinde ölürse mutlaka sultandan izin alınması gerekir, yakma için...

Bir müddet sonra tesadüfen şöyle bir olaya tanık oldum:

Ahalisinin büyük kısmı kâfir olan Amcarî [=Amjhera] şehrinde[19] bulunuyordum. Şehir emiri, Sint Sâmurresi'nden olan bir Müslümandı. Şehir çevresinde mevzilenen haydutlar yol kesip soygunculuk edince emir onlarla çetin bir savaşa girdi. Müslüman ve kâfir ahali de emirin yanında mücadeleye katıldılar. Aralarında şiddetli çarpışmalar oldu. Ahaliden yedi kâfir öldü. Bunlardan üçü evliydi. Onların hanımı olan üç kadın kendilerini yakmaya karar verdiler. Burada bir kadının, kocası hayattan göçünce kendisini yakması gayet makbul görülüyorsa da kesin bir kural değildir. Kadın, kocasının ölümünden sonra kendini yakarsa yakın çevresi ve ailesi onunla övünür, "vefalı kadın" diye. Kendisini yakmaya cesaret edemeyen kadın, kaba saba elbise giyer ve kocasına vefasızlığından ötürü aşağılanma duygusunun azabını tadar. Böyle melûl-mahzun oturur akrabalarının yanında. Ama başkaları onu kendisini yakmaya zorlayamaz.

Her neyse; bahsettiğimiz üç kadın kendilerini ateşe atmaya karar verdiği zaman dünyaya veda edercesine üç gün yiyip içtiler, güldüler, eğlendiler. Kadınlar küme küme toplandı, her taraftan koştular onların yanına. Üç gün geçti; dördüncü günün sabah alacasında her birine birer at getirildi. Tepeden tırnağa süslendiler, güzel kokular süründüler ve atlara bindiler. Sağ ellerinde hindistancevizi vardı neşeyle oynamak için; sol ellerinde ayna vardı, kendilerini seyrediyorlardı... Brahmanlar onların etrafını sarmıştı. Akrabaları da yanlarındaydı. Önlerinde davullar, uzun borular ve zurnalar çalıyordu. Kâfirler etraftan şöyle sesleniyordu:

"Babama, kardeşime, anama, dostuma selâm götür benden!" Onlar da gülerek:

"Peki, tamam!" diyorlardı. Bu kadınların kendilerini nasıl ateşe attıklarını görmek için arkadaşlarımla beraber ben de ata bindim, yola koyuldum. Üç mil kadar beraber gittik. Sonunda suyu ağacı bol, gölgelik bir yere vardık. Ağaçlar arasında dört

kubbe ve her kubbenin üstünde taş bir put vardı. Kubbelerin arasında gölge yoğunluğundan ötürü neredeyse hiç güneş ışığı görmeyen bir havuz bulunuyordu. Hak Teâlâ bizi korusun, burası cehennem köşelerinden bir köşeydi sanki!

Oraya geldiğimiz vakit üç kadın da havuza dalmıştı. Üzerlerindeki güzel elbiseleri ve süsleri çıkararak yoksullara dağıttılar. Onlara kaba pamuktan dikişsiz kumaşlar getirildi. Bunların bir kısmını bellerine, diğer bir kısmını da başlarına ve omuzlarına sardılar. Havuzun kenarında çukur bir yerde ateş yakıldı. Ateşin üstüne küncit [=küncad] yağı[20] döküldü. Küncet, susam demektir. Alevler iyice arttı. Çevrede onbeş kadar adam vardı, ellerinde çalı demetleri ve on civarında kütük bulunuyordu. Davul zurna çalanlar yakılacak kadının gelmesini bekleyerek ayakta duruyorlardı. Kadın yavaş yavaş ilerlerken ateşi görüp ansızın korkuya kapılmasın diye erkekler ellerinde tuttukları büyük bir perde ile kızıl alevi örttüler.

Kadınlardan birini gördüm, yaklaşıp sert bir hareketle örtüyü erkeklerin elinden çekti aldı, gülerek şöyle dedi:

"Mârâmî tersânî ez âteş? Men mîdânem û âteşest, rehâkünî mârâ!"

Anlamı şudur:

"Beni ateşle mi korkutuyorsunuz? Onun ateş olduğunu biliyorum, bırakın beni!" Sonra ateşe saygı amacıyla ellerini başının üstünde bağlayarak bıraktı vücudunu alevlere... Bu sırada davullar, zurnalar ve borular çalındı. Adamlar ellerindeki odunu ateşe atmaya başladılar. Diğerleri de kadın hareket etmesin diye tam üstüne yığdılar yakıtları! Sesler yükseldi. Feryad ü figan arttı. Bu feci manzarayı görünce az kalsın atımdan düşecektim. Allah'tan, arkadaşlarım yardımıma koştu. Yüzümü yıkadılar da kendime geldim, derhal oradan döndüm...

Hintliler kendilerini boğmak için de böyle yaparlar. Pek çoğu kendi arzularıyla Kenk [=Ganj] nehrine[21] atlayarak boğulur. Ahali bu ırmağı hacı olmak amacıyla ziyaret eder. Yakılan cesetlerin külleri de buraya atılır. Onlar Kenk nehrinin cennetten çıktığına inanıyorlar. Kendini Kenk'e atmak üzere su kenarına gelen kimse orada bulunanlara şöyle seslenir:

"Sanmayın ki dünya dertlerinden,
Yahut fakirlikten dalarım suya!
Tek amacım var; içimden geçen,
Hep yakın olmak Yüce Küsây'a!"

Küsây [=Kusây] onların dilinde yüce Allah'ın ismidir.[22] Adam kendini atar. Kesin olarak boğulunca onu çıkartırlar sudan, yakarlar ve külünü nehre salarlar.

[Sersetî, Hansî ve Mes'ûdabad]

Şimdi ilk sözümüze dönelim, kaldığımız yerden devam edelim:

Acûdehen şehrinden çıkıp dört gün yol teptikten sonra Sersetî'ye[23] ulaştık. Burası büyük bir şehirdir ve pirinci boldur. Yörede yetiştirilen iyi cins pirinç başşehir Dihlî'ye gönderiliyor. Şehrin senelik geliri gayet yüksek. Ne kadar olduğunu Hâcib [=Mabeyinci] Şemseddîn Bûşenci bana söylediyse de unuttum.

Buradan çıkıp Hansî[24] şehrine yöneldik. Hansî, Hint ülkesinin mimarî bakımdan sağlam, güzel ve kalabalık şehirlerindendir. Muhteşem bir suru var; anlatılanlara göre bu suru kâfirlerin büyük hükümdarlarından Tûra[25] yaptırmış. Onun hakkında hikâyeler, efsaneler anlatılır. Hindistan başkadısı Sadr-ı Cihân Kemâleddîn ile kardeşi ve sultanın hocası Kutlû Hân bu şehrin ahalisindendir. Sadr-ı Cihân'ın diğer kardeşleri olan Nizâmeddîn ve Şemseddîn de burada kalıyorlar. Şemseddîn dünyadan elini eteğini çekmiş, kendini Allah'a adamıştı. Daha sonra ulu şehir Mekke'de yalnızlığı seçmiş, orada vefat etmiştir.

Hansî'den çıktık. İki gün sonra Mes'ûdabad'a vardık.[26] Burası Dihlî'den on mil uzaktadır. Üç gün kaldık. Hansî ile Mes'ûdabad şehirleri büyük melik Hûşenc b. Melik Kemâl Kûrk'un idaresi altındadır. Kûrk [=Gurk] kurt manasına geliyor. İlerde bundan bahsedeceğiz.

Hint ülkesinin payitahtı olan Dihlî'ye yöneldiğimiz sırada hükümdar, buraya on günlük mesafede bulunan Kınavc [=Kanuc] taraflarındaydı. Başşehirde ise annesi Mahdûme-i Cihân ile

veziri Havâce-i Cihân Ahmed b. İyâs oturuyordu. Ahmed b. İyâs, Rum [=Anadolu] asıllıdır. Cihân, dünya demektir.

Vezir bizi karşılamak üzere dostlarını gönderdi. Ayrıca her birimizle görüşmek için kendi seviyemizde adamlar ayarladı. Beni karşılamak için görevlendirdiği kişiler arasında Şeyh Bistâmi, Hâcibu'l-ecânib [=misafir karşılayan mabeyinci] Şerif Mâzendarânî ve Kunnara diye tanınan fıkıh bilgini Alâeddîn Multânî vardı. Vezir, sultana daha önce bahsettiğimiz posta sisteminin yaya türü olan dâve ile haber gönderdi. Mes'ûdabad'da kaldığımız üç gün içinde mektubun cevabı geldi. Üç gün sonra da kadılar, fıkıh bilginleri, şeyhler ve ileri gelen bazı emirler bizi karşıladılar. Hindistan'da beylere mülûk [=hükümdarlar] denilir. Yani, Mısır ve benzeri yerlerde emir denilen adama Hindistan'da melik denilir.

Sultan nezdinde gayet saygın biri olan Şeyh Zahîrüddîn Zencânî de bizi karşılamaya gelenler arasındaydı.

Mes'ûdabad'dan çıktık, Bâlem köyü yakınlarına indik.[27] Burası sultanın yakın dostlarından Seyyid Şerif Nâsıreddîn Mutahhar Evherî'ye aittir. Ertesi gün Hint ülkesinin merkezi olan Dihlî'ye ulaştık. Dihlî çok büyük bir şehir. Bütün güzellikleri ve sağlamlığı kendinde toplamış diyebilirim! Çevresini saran surun dünyada benzeri yok. Dihlî, Hindistan şehirlerinin, belki de doğudaki bütün İslâm şehirlerinin en büyüğüdür.

Notlar

1 **Abûher:** Bugün Hint-Pakistan sınırında, Pencap eyaletinde Lahor şehrinin güneyinde Firuzpur'a yakın bir yerdir. Bkz.: Tâzî, "Maa İbn Battûta fî Bilâdi'l-Hint ve's-Sind", *Da'vetü'l-Hakk* dergisi, sayı: 287 ve 293; Gibb, *Age.*, C. 3, s. 609.

2 **Anbe ağacı (=Mango):** Babur'un hatıratında geçen bu sözcük, günümüzde Tamil dilinden gelen "mango" ismiyle de bilinen meyvedir. Ağacı gayet yüksektir; yaprakları şeftali yaprağına, meyvenin şekli ise iri armuda benzer. Tadı, alışkın olmayanlar için gariptir; kesif ve yağlıymış gibi gelir insana. Mısır'da zenginlerin sofrasını süsleyen meyvelerdendi. İç kısmında sanki ayrı bir meyve vardır; uzun süre dayanır. Ben mango yedim ama sevemedim. Bkz.: Babur, *Vekayi*, s. 320 ve 578; A. Bedevian, *Polyglottic Dictionary of Plant Names*, s. 382.

3 **Şekî ve Berkî:** Şekî, ekmekgiller familyasından iri bir meyvedir; bir tanesi 4-5 kişi-

yi rahatça doyurur. Türkçeye ekmek ağacı diye çevirmek mümkündür. Latince ismi Artocarpus İntegrifolia'dır. Berki ise kavuna benzer; daha tatlıdır. Bkz.: A. Bedevian, *Age.*, s. 83; Gibb, *Age.*, s. 609.

4 **Tendû:** Abanoz ağacının meyvesidir. Bkz.: Gibb, C. 3, s. 61.

5 **Cumûn:** Herhalde Cemen diye de bilinen meyve... Yaprağı söğüt yaprağına benzeyen, kara üzüm gibi simsiyah ve tadı ekşi olup ağacının görünümü güzeldir. Bkz.: Babur, *Vekayi*, s. 322 ve 594

6 **Mehvâ:** Bu meyve lezzetli bir meşrubatın hammaddesidir. Latince adı Bassia Latifolia'dır. Bu ağaç "gülçiğan" diye de bilinmektedir. Çok yüksek bir ağaç hâline gelebilir, kerestesi ev yapımında kullanılır. Meyvesi ve çiçeği hem kuru üzüm gibi yenilir, hem de içki yapımında kullanılır. Bkz.: Babur, *Age.*, s. 321 ve 631.

7 **Enkûr:** Bu kelime Ankor şeklinde de okunabilir. Engür Farsçada üzüm demektir. Bkz.: John T. Platts, *Age.*, s. 98.

8 **Kesîrâ:** John T. Platts ansiklopedik sözlüğünde meyvenin bilimsel adını Scirpus Kysoor şeklinde kaydediyor. Mahallî adı ise Kesirû'dur. Meyve gibi yenen Cyperus Tuberosus adlı bitkinin köküne de Kesirû denilirmiş. Bkz.: John T. Platts, *Age.*, s. 835.

9 **Küdrû:** Akdarıya benzeyen taneli bir bitki. Gibb, bu bitkinin bilimsel adını Paspalum Scrobiculatum diye belirlemiş. Bkz.: Gibb, *Age.*, C. 3, s. 611.

10 **Şâmâh:** Platts'ın sözlüğünde Panicum Colonum diye kaydedilmiş. Bedevian bu kelimenin Türkçesini Tavşan Otu diye belirlemiş. *Ferheng-i Ziyâ*'da ise bir nevi küçük darıya Şamah dendiği ve bunun Gâvers-i Hatâî diye de adlandırıldığı belirtiliyor. Bkz.: John T. Platts, *Age.*, s. 718; Bedevian, *Age.*, s. 438; *Ferheng-i Ziyâ*, s. 1271.

11 **Mâş:** Bir tür küçük börülce. Platts'ın sözlüğünde bilimsel adının Phaseolus Radiatus olduğu belirtiliyor. Hindistan'da "mung" da denilirmiş buna. Bedevian bu bitkinin Türkçe karşılığını Angola fasulyesi diye veriyor. Ancak "Maş" kelimesi bazı yörelerimizde kullanılıyor ve baklagillerden yenilebilir bir bitki şeklinde tarif ediliyor. Bkz.: John T. Platts, *Age.*, s. 981; *Ferheng-i Ziyâ*, s. 1772; Bedevian, *Age.*, s. 452; *Derleme Sözlüğü*, C. 9, s. 3133.

12 **Mung/Munc (=Mungo):** yukarıdakinin aynısı veya benzeri. Ferheng-i Ziyâ'da "maş denilen börülceden küçük, siyah taneli" diye tarif ediliyor. Ancak Nâşirî bunun tanelerinin yemyeşil olduğunu söylemiş. Bkz.: *Ferheng-i Ziyâ*, s. 115.

13 **Küşerî:** Küşerî, Mısır'ın ulusal yemeklerinden biri olmuştur artık. Kelime, Gibb'e göre Hindistan'da Kecrî diye bilinmektedir. Küşerî'de temel malzeme pirinç ve yeşil mercimektir. Pilâv gibi pişirildikten sonra üzerine pişmiş nohut ve kıtır kıtır kızartılmış soğan eklenir. Duruma göre, makarnayla karıştırılabilir. Artık acı mı acı bir sos dökülecektir en üste. Küşerî yendikten sonra yemek borusu ve mideyi hattâ bağırsakları ateş basacağı için derhal "ürz billeben" (=sütlaç) alınmalıdır. Zaten hazırdır bu ve "Ürz billeben hâdır ya bâşâ!" diye bağırır garson... Benim Mısır'daki favorim, Hüseyin Meydanı'nın üst tarafında, Ezher'in karşısındaki meşhur küşerîci idi. Hindistanlılar o devirde her sabah bunu yediklerine göre herhalde sosunu biraz daha fazla karıştırarak yemeği çorbaya dönüştürüyorlardı. Bkz.: Küşerî ile Kûşân'ın karşılaştırılması için 27/57. not.

14 **Harîra:** Faslıların özellikle Ramazan ayında iftarda yedikleri bir çorba; içerdiği mal-

zemelerin zenginliği ile dikkat çekiyormuş. Harîra, Kuskus'la beraber Fas mutfağının en meşhur ikilisini oluşturuyormuş. Bkz.: Tâzî, *Rıhle*, C. 3, s. 96.

15 **Lûbya:** Börülce; bilimsel adı Vigna Cattiang.

16 **Mût/Mot:** Gibb bu bitkiyi Cyperus Rotundus diye belirlemiş. Bedevian bunun Türkçe karşılığının Topalak olduğunu kaydediyor. Topalak çok yıllık, yumrulu ve otsu bir bitkidir. Yumruları taze iken yenir. Bkz.: Gibb, *Age.*, C. 3, s. 611; Bedevian, *Age.*, s. 223; Turhan Baytop, *Türkçe Bitki Adları Sözlüğü*, s. 159.

17 **Acûdehen:** Seyyahımız burada yine güzergâhına aykırı bir ad veriyor. Acudehen, Multan ile Abûher arasında bir yer; Pencab'ın en doğusunda Sütleç nehrinin çıkışında bir şehir. Burası daha sonra Ekber Şah tarafından Pakpattan diye isimlendirilmiştir. Bkz.: Gibb, *Age.*, C. 3, s. 613.

18 **Feridüddîn Mes'ûd Genc-i Şeker Bedâunî:** Çiştiyye tarikatını yaygınlaştıran Hindistanlı şeyh. 1175'te Multân yakınlarında doğdu. Gençliğinde Kutbeddîn Bahtiyar Kâkî ile karşılaştı; onun vasıtasıyla bu tarikata girdi; 664/1265 yılında Acûdehen'de vefat etti. Türbesi 700 yıldan beri Hindular, Sihler ve Müslümanlar tarafından ziyaret edilen mekânlardandır. İslâm dini ile ilgili eserlerin yerel Pencap dillerinde telif edilmesi onun döneminde artmıştır. O, dinî terimlerin yerel dile çevrilmesini tavsiye ederek mahallî lehçelerin de gelişmesine katkıda bulunmuştur. Halkla yakın ilişkiler kurdu; türbesi Timur ve Ekber Şah gibi büyük hükümdarlar tarafından ziyaret edildi. *Kur'an* tefsiri, kıraat ilmi ve Hanefî fıkhında da uzman olan Feridüddîn, dergâhına herkesi kabul eder, farklı inanç mensuplarıyla sohbet ederdi. Onun görüşleri Sihlerin kutsal kitabı *Guru Granth*'ta dikkat çekecek şekilde mevcuttur ve sözleri Sihler tarafından saygıyla anılır. Seyyahımız Hindistan'a vardığında Feridüddîn'in torunu ve aynı tarikatın sürdürücüsü olan Alemüddîn (ö: 734/1334) ile görüşmüş olmalı. (Şekergenc veya Genc-i Şeker, şeker dükkânı, şeker ambarı demektir.) bkz.: M. A. Chaugh Hataî, *Pakpattan and Baba Farid Ganj-i Şakar*, Lahor, 1968; M. Ekrem Beresvî, *İktibâsu'l-Envâr*, Lahor, 1895, s. 160-175; K.A. Nizamî, *The life and Times of Shaikh Fariduddin Ganj-i Shakar*, Aligarh, 1955, s. 118-120; *DİA İslâm Ans.*, C. 12, s. 398.

19 **Amcarî (=Amjhera):** Zıhâr'ın (=Dhar) 12 mil batısında Mdhya Pradeş eyaletinin güneybatısında bulunan bir şehir. Gibb, *Age.*, C. 3, s. 614.

20 **Küncad, küncit yağı:** Kelime Farsça olup susam yağı demektir. Bkz.: *Ferheng-i Ziyâ*, C. 3, s. 1586.

21 **Kenk (=Ganj):** Meşhur Ganj nehrinin adının asıl telâffuzuna çok yakın bir söyleyiş. John T. Platts'ın sözlüğüne bakacak olursak bu nehri Geng diye telâffuz etmek lâzımdır. Bu ad Hindu inancına göre hem gökteki büyük nehir için hem de yeraltındaki büyük nehir için kullanılır. Geng eski Hint dilinde akarsu demektir. Bkz.: John T. Platts, *Age.*, s. 919.

22 **Küsây/Kusây kelimesine dair:** *Seyahatnâme*'yi Fransızca ilk neşreden D&S ikilisi Kusây kelimesini çevirirken Krişna'yı eklemişlerdir. Onlara göre Kusây, Krişna demek oluyor. Gibb de onlara katılmış görünüyor. Ancak bence (A. Sait Aykut) bu kelime, çok daha farklı ve daha eski bir grubun üyesidir; Kuday, Khuda, God, Gott, Ghost, Kuds, Kut diye sıralayacağımız ve farklı dillerde kutsallık, ruh ve mâlikiyet ifade eden bir dizi kelimeden biridir Kusây. Ortadaki s harfinin t ve d'ye; veya t ve

d'nin s'ye dönüşmesi; yahut s'nin d/t'ye yapışarak tek bir harfe dönüşmesi mümkündür ve Balkan dilleri başta olmak üzere diğer dillerde pek çok örneği vardır. Kelimenin Hint dilindeki kökü herhalde arkaik Farsçadaki gudhai'ye uzanıyor. Pehlevîcede khotai, Zend-Avesta dilinde kadhata, ka+data; kendi kanununu koyan, sahip, efendi, büyük varlık, tanrı, büyük ruh anlamına gelmektedir. Almanca, İngilizce gibi batı dillerinin buradan etkilendiği malûmdur. Burada kök herhalde khod kelimesidir ve sahiplik+benlik ifade eder. Bizim Farsçadan aldığımız hodbîn (=kendini düşünen) de bu köktendir. İngilizcede mâlikiyet ifade eden Have, Had, Has gibi kelimelerin kökü de buradandır. Sâmî dillerinin en derini ve en zengini olan Arapçada Kuds; temizlik, pâklık, ululuk, yücelik ve ulu dağ anlamına gelmektedir; Kudüs, mukaddes, takdîs ve Tanrı'nın isimlerinden Kuddûs bu kökten gelir. Türkçe kut, uğur, yücelik, saadet, kutsallık anlamına gelir ve Tanrı tarafından bahşedilir. Kutalmış; kurtarılmış, ululanmış demektir. Kuday, Altay lehçesinde Tanrı demektir. Yine bu lehçede kut; harekete geçirici ruh (=anima), öz, asıl, çekirdek manasına gelmektedir. Neticede kelimenin ilk çıktığı kaynak neresidir bilmiyoruz; ancak birbirlerinden tamamen farklı dil ailelerinde bir ghost gibi dolaşan ve farklı kılıklara giren bu kelimeyi teşhis etmeye çalıştık. Bu kelimenin doğduğu mıntıka, herhalde Horasan, Kafkasya, Mezopotamya üçgeni içinde bir yerdir.

23 **Sersetî:** Eskiden büyük bir şehirmiş ancak 1138/1726'dan itibaren terkedilmiş ve 1253/1837'de Sirsa diye bilinen şehre bırakmış yerini. Bkz.: Gibb, *Age.*, C. 3, s. 617.

24 **Hansî:** 429/1038'de Gazneliler tarafından fethedilmiştir. Burası Kal'a-yı Azrâ yani zaptedilemez "Bâkir Kale" diye de bilinirdi. Bkz.: Beyhakî, *Târîh-i Beyhakî*, s. 575-578.

25 **Tura, Tora (=Efsanevi hükümdar):** Bu adamın çok eski dönemlerde kuzeyden gelen Kuşanlar gibi Türk sülâlelerinden birine mensup olması muhtemeldir. Hint tarihinde Lekturaman (=Toraman?) diye bilinen efsanevî hükümdarla ilgili olabilir bu isim. Bkz.: Y. Hikmet Bayur, *Hindistan Tarihi*, C. 1, s. 71, 86.

26 **Mes'ûdabad:** Şimdi harabe hâlinde olan bu şehir, Necefgerh kasabasının yakınındadır. Gibb, *Age.*, C. 3, s. 61.

27 **Bâlem (=Palem):** Mes'ûdabad şehrinin 6 mil güneybatısında yer alır. Bkz.: Gibb, *Age.*, ay.

KIRKINCI BÖLÜM

DİHLÎ'NİN [=DELHİ] ÖZELLİKLERİ

Dihlî'nin sahası geniş, binaları çoktur; birbirine komşu dört şehirden oluşmaktadır. Ancak bu şehirlerden sadece birine Dihlî denilmesi mûtat hâle gelmiştir. Tarihi çok eskidir.[1] İlk defa kâfirler tarafından kurulmuş olan bu şehir beşyüzseksendört yılında fethedildi.

İkincisi Sîrî[2] adını taşıyor. Buraya Dârülhilâfe de denilir. Abbâsî halifesi Müstansır'ın torunu Gıyâseddîn buraya geldiği zaman sultan ona hediye etmiş bu şehri. İlerde bahsedeceğimiz Sultan Alâeddîn ile oğlu Kutbeddîn de burada otururlardı.

Üçüncü şehir, huzuruna çıktığımız Hint hükümdarının babası olan Sultan Tuğluk'un anısına Tuğlukabâd diye anılır.[3] Burası Sultan Tuğluk tarafından kurulmuştur. Şehrin nasıl inşa edildiğine dair şöyle bir söylence var:

Bir gün Sultan Kutbeddîn'in huzuruna çıkan Tuğluk şöyle der:

"Ey Hûnd-ı Âlem! [=Cihan Hükümdarı] burada bir şehir kurarsan gayet yerinde bir iş yapmış olursun!" Kutbeddîn bu söze alaylı cevap verir:

"Eh, sen hükümdar olduğun zaman yaparsın bunu!" Hak Teâlâ'nın izni ve takdiri ile Tuğluk tahta geçince bu şehri inşa eder ve kendi adını verir!

Dördüncü şehir Cihânpenâh adını taşımaktadır.[4] Şu anda Hint hükümdarı olan Muhammed Şâh tarafından yaptırılmıştır. Muhammed Şâh bu dört şehri tek bir sur içine almaya teşebbüs etmiş, birazını da yapmıştır. Ama sonunda bu işin çok büyük masraflara yol açacağını düşünerek vazgeçmiştir.

Dihlî Şehrinin Suru ve Kapıları

Dihlî şehrini kuşatan surun dünyada bir benzeri yoktur. Surun duvarları onbir arşın genişliğindedir. Bu duvarın içine açılan büyük hücrelerde gece bekçileri ile kapı muhafızları oturur. Ayrıca ambar adı verilen yiyecek depoları ile mancınıklar ve Ra'âde denilen[5] ateş fırlatan hafif toplara ait mahzenler, sur içindeki bu büyük odalarda korunmaktadır. Ben bu tür bir ambardan çıkarılan pirincin tadının değişmediğine tanık oldum; rengi biraz kararmışsa da lezzetini korumuştu. Aynı şekilde bu mahzenlerden çıkarılan küdrûyu, yani Hint diyarına özgü darıyı gördüm. Bütün bu yiyecekler ve tahıl tam doksan sene önce hükümdar olan Sultan Balaban tarafından buralara konulmuş!

Piyade ve süvari askerler bu surun üstünde şehrin bir ucundan diğer bir ucuna gidebilirler. Sur duvarında, şehir tarafına bakan kemerler ışık alır. Duvarın alt tarafı taştan, üst kısmı ise tuğladandır. Burçlar, çok fazla ve birbirine yakındır.

Şehrin yirmisekiz kapısı var. Bu ülkede kapıya dervâze denilir. Kapıları şöyle sayabiliriz:

Bedâun Kapısı; en büyük çıkıştır.

Mindevey Kapısı; tahıl çarşısı bu taraftadır.

Cül [=Gül] Kapısı; hemen yanında bağ ve bahçeler bulunur.

Şâh Kapısı; adını bir adamdan alır.

Bâlem [=Palem] Kapısı; yukarıda bahsettiğimiz Bâlem köyünden alır adını.

Necîb Kapısı; adını bir şahıstan alır.

Kemâl Kapısı; adını bir şahıstan alır.

Gazne Kapısı; adını Horasan bölgesinde bulunan Gazne şehrinden almıştır. Bu kapı musallâ-yı îd denen [bayram namazlarının kılındığı büyük] düzlüğe ve mezarlığa açılır.

Becâl İsa Kapısı; bu kapının hemen dışında Dihlî Mezarlığı bulunur. Gayet bakımlı bir kabristandır bu. Orada durmadan kubbe inşa ederler. Her kabirde kubbe olmasa bile mihrabımsı bir oval yükseltinin bulunması şarttır. Mezarlığın her yanına kulşenbe [=şebboy], raybûl ve nesrin gibi çiçekler dikilir.[6] Burada çiçek, hiçbir mevsimde bitmez, sürekli yetişir!

Dihlî Câmii

Dihlî Câmii'nin[7] alanı geniştir. Duvarı, çatısı ve zemini güzel yontulmuş ve sağlam bir şekilde kurşunla birbirine bitiştirilmiş beyaz taşlarla örülüdür. Bu câmiin yapılışında bir tek tahta parçası bile kullanılmamıştır! Onüç kubbesi ve bir minberi tamamen taştandır. Dört de avlusu vardır. Mabedin tam ortasında hangi madenden olduğu bilinmeyen büyük bir sütun bulunuyor. Oralı bilge kişilerden birinin bana anlattığına göre bu sütuna yedi maden anlamında "Heftcûş" [=Heftgûş] deniliyor.[8] Bu direğin gerçekten yedi madenden oluştuğuna o bilge de inanıyor. Sütunda işaret parmağı kadar bir şerit çok güzel süslenmiştir. Oradan güçlü bir ışıltı çıkıyor. O kısma demir işlemez! Sütunun uzunluğu otuz arşındır. Beline sarık sardık, tam sekiz arşın geldi!

Câmiin doğu kapısı yakınında yere yıkılmış iki büyük bakır put vardır.[9] Câmiye girip çıkanlar birbirine taşla birleştirilmiş olan bu putlara ayak basarlar. Bu câmiin yerinde daha önce "budhane" varmış, –budhane, put evi demektir– daha sonra câmie çevrilmiş burası. Kuzey avlusunda bulunan minarenin İslâm ülkelerinde eşi benzeri yoktur. Câmiin diğer bölümleri beyaz taştan, bu minare ise kırmızı taştan inşa edilmiştir. Son derece yüksek olan minarenin ucu beyaz mermerden, şerefeleri saf altından yapılmıştır. Merdiveni fil alacak kadar geniştir! Sözüne güvenilir bir adam bana, minare yapıldığı vakit taş yüklü bir filin yukarıya kadar çıktığını anlattı. Bu minare Sultan Gıyâseddîn Balaban'ın soyundan gelen Muizziddîn b. Nâsıreddîn'in eseridir.[10] Sultan Kutbeddîn batı avlusunda daha büyük bir minare yaptırmaya kalkışarak üçte bir kısmını inşa etti ise de tamamlayamadan ölmüştür. Arkasından gelen Sultan Muhammed işi tamamlamaya niyetlenmiş ama bunda bir uğursuzluk var diyerek minareyi bitirmekten vazgeçmiştir. Minare, büyüklüğü ve merdiveninin üç fili yan yana alacak denli geniş olması sebebiyle dünyanın en müthiş eserlerinden sayılır. İnşa edilen üçte bir kısmı, neredeyse kuzey avludaki minarelerin yüksekliği kadardır! İnşası yarım kalmış bu devasa yapıya çıkarak şehrin evlerinden çoğunu görme şansına eriştim. Şehrin surları gayet yüksek olmasına rağmen buradan bakınca alçak gözüküyordu.

Yerden bakan kimse genişliğinden ötürü. minarenin yüksekliğini anlayamaz, Ama ben bu şerefeden aşağı baktığımda insanları mini bebeler gibi görüyordum!

Sultan Kutbeddîn Dârülhilâfe adıyla bilinen Sîrî'de bir câmi yaptırmak düşüncesindeymiş; ancak sadece kıble tarafındaki duvarı ve mihrabı tamamlayabilmiştir. Bu mihrap beyaz, siyah, kırmızı ve yeşil mermerden yapılmış şahane bir yapıdır. Eğer tamamlanabilseydi dünyada eşi olmazdı! Sultan Muhammed bunu bitirmeye teşebbüs etmiş, lâkin iş için ne kadar masraf çıkacağını belirlemekle görevlendirdiği yetkin kimselerin "Otuzbeş leke ihtiyaç var!" demesi üzerine vazgeçmiş tamamlamaktan.

Yakın adamlarından biri bana şöyle dedi:

"Sultan Muhammed masrafı çok gördüğü için değil, evvelce Kutbeddîn kendi minaresini bitirmeden öldürüldüğü için bu işe yanaşmadı. Çünkü 'Uğursuzluk var bu işte' diye düşünüyordu!"

Dihlî Şehrinin Dışındaki Büyük Göletler

Dihlî dışında Sultan Şemseddîn Lelmiş tarafından yapılmış büyük bir gölet var. Ahali su ihtiyacını buradan karşılıyor. Bu büyük gölet Cuma namazının kılındığı musallâya [=geniş düzlüğe] yakındır, birikmiş yağmur sularıyla doludur. Boyu tahminen iki mil, eni ise bunun yarısı kadar. Göletin namazgâh tarafına düşen batı yakası birbiri üzerine konulmuş yükseltiler şeklinde taş bölmelerden oluşur. Her bölmenin altında bir merdiven bulunuyor. Böylece suyun bulunduğu yere kadar iniliyor. Bu bölmelerin yanında taştan yapılmış kocaman bir kubbe, onların içinde de gezme ve dinlenme amacıyla gelenlerin oturacağı peykeler vardır. Havuzun ortasında renkli taşlardan yapılmış iki katlı muhteşem bir kubbe var. Su çoğaldığı zaman bu kubbeye ancak kayıklarla ulaşılabiliyor. Su azalınca ahali rahatça içine girebiliyor. Kubbe içinde küçük bir mescit bulunmaktadır. Burada vakitlerini ibadetle geçiren, kendini Allah'a adamış dervişler oturur. Havuzun civarındaki sular çekilince geride kalan toprağa şekerkamışı, salatalık, balkabağı, karpuz ve kavun ekerler. Burada yetişen kavun çok tatlı ise de ufaktır.

Dihlî ile Dârülhilâfe arasında bir gölet daha var. Bu gölet,

Şemseddîn'inkinden daha büyük. Etrafında tahminen kırk kubbe yer alıyor! Civarda çalgıcılar oturmaktadır. Onların oturduğu yere Tarbabad denilir. Burada çalgıcılara ait muazzam bir çarşı vardır. Ayrıca yine onlara ait büyük bir câmi ve küçük mescitler bulunuyor. Orada oturan kadın sâzendelerin Ramazan ayında civardaki mescitlerde toplanarak teravih namazı kıldıklarını duydum! Bunların namaz kıldırmak için özel imamları vardır. Kadın çalgıcıların sayısı bir hayli kabarıktır. Erkek şarkıcılar da böyle yaparlarmış [=namazı bu tür özel mescitlerde kılarlarmış]. Emir Seyfeddîn Gadâ Mühennâ'nın düğün yemeğinde, çalgıcı adamların dizleri altında birer seccade taşıdıklarını, ezanı duyar duymaz abdest tazeleyip namaz kıldıklarını gördüm!

Dihlî'de Bazı Ziyaret Yerleri

Bunlar arasında Şeyh Kutbeddîn Bahtiyar Kâkî'nin kabrini sayabiliriz. Halk buraya çok hürmet gösteriyor. Kutbeddîn Bahtiyar Kâkî,[11] fakir, borçlu yahut kızının çeyizini hazırlamaktan aciz kalıp kendisine başvuranlara ilâhî lütfun eseri olarak altın ve gümüş kekler verdiği için Kâkî adıyla tanınmış. Allah onu rahmetiyle kuşatsın.

Bir diğer ziyaretgâh, fıkıh bilgini Nûreddîn Gürlânî'nin kabridir. Bir diğeri de Alâeddîn Kirmânî diye bilinen fakihin kabridir. Bu adamın bereketi apaçık, manevî ışığı parlaktır. Bulunduğu yer, Cuma namazgâhının kıblesini de gösterir. Bu civarda daha pek çok ermişin kabri var. Hak Teâlâ onların manevî havasıyla bizi bereketlendirsin.

Dihlî'nin Bazı Bilgin ve Ermişleri

Bunlardan biri Şeyh Mahmûd Kubbâ'dır. Bu adam, salihlerin büyüklerindendir. Görünürde malı mülkü yok ama geleni gideni yediriyor; herkese altın, gümüş ve elbise dağıtıyor. Bu yüzden ahali onun, Hak Teâlâ'nın gizli hazineleriyle ödüllendirildiğine inanıyor. Bu adamın pek çok kerameti görülmüştür; o bir velidir. Onu defalarca gördüm; bereketi bana da tesir etti!

Bir diğer şeyh, dinine bağlı bilge insan Alâeddîn Nilî'dir. Doğrusunu Allah bilir ya sanki Mısır'ın Nil nehrine mensup,

orayla ilgisi var. Bu adam, sufî bilgin Nizâmeddîn Bedâunî'nin müritlerindendir. Her Cuma vaaz verir; önünde niceleri tövbe eder, saçlarını keser, coşar, kendinden geçip bayılır.

[Şeyh Alâeddîn'in Vaazının Etkisine Dair Kısa Bir Anekdot]

Bir gün onun vaazına tanık oldum; huzurunda bulunan hafız şu âyetleri okudu:

"Ey insanlar! Rabbinizden korkun! Çünkü kıyamet vaktinin depremi müthiş bir şeydir. Onu göreceğiniz gün her emzikli kadın emzirdiği çocuğu unutur, her gebe kadın çocuğunu düşürür. İnsanları sarhoş bir hâlde görürsün. Onlar sarhoş değildirler ama Allah'ın azabı çok dehşetlidir!"[12]

Daha sonra Alâeddîn bu âyeti tekrar edince mescidin köşesinden kuvvetli bir çığlık duyuldu. Şeyh efendinin aynı âyeti bir defa daha okumasıyla çığlığı atan derviş ikinci bir narayla yere düşüp ruhunu teslim etti! Ben de onun cenaze namazını kılanlar arasındaydım.

[Dihlî Bilginlerine Devam]

Bu bilginler arasında iyi yürekli, güzel huylu, kendini Allah'a adamış Sadreddîn Kuhrânî'yi sayabiliriz. Bu adam gündüzlerini oruçla, gecelerini de namazla geçirirdi. Dünyayı elinin tersiyle bir tarafa atmıştır! Sırtında sade, kaba bir hırka vardı. Hükümdar ile devlet büyükleri ziyaretine gelirler ama o onlarla görüşmez! Hattâ sultan; dervişlere, yolculara ve gariplere yemek yedirmesi için birkaç kasabanın gelirini onun emrine vermek istediği hâlde bunu almamıştır. Hükümdar bir gün onu ziyaret ederek onbin dinar takdim etmiş fakat Sadreddîn kabul etmemiştir! Söylentilere göre Sadreddîn üç günde bir yemek yer, bu konuda yapılan uyarılara şöyle cevap verirmiş:

"Mecbur kalmadıkça, ölümle burun buruna gelmedikçe yemem!"

Bir diğer bilgin ise Allah'ın yakınlığını ve sevgisini kaybetmekten korkan, kendini ibadete adayan, çağının yüzakı Kemâleddîn Abdullah Gârî'dir. Bu adam, Şeyh Nizâmeddîn Bezvânî'nin [=Bedâunî'nin] Dihlî şehri dışında zaviyesi yakınında

bulunan bir mağarada kaldığı için "Gârî" yani mağaralı lakabıyla ünlenmiştir. Onu bu bu mağarada üç kez ziyaret ettim.

Kemâleddîn Abdullah'ın Bir Kerameti

Bir hizmetçi kölem vardı. Yanımdan kaçarak bir Türkün eline düştü. Onu çekip almak istedim. Fakat Şeyh Abdullah Gârî bana şöyle dedi:

"Bu köle sana yaramaz, kesinlikle onu alma!"

Türk, anlaşma taraftarı olduğu için yüz dinara uyuştuk. Parayı ondan aldım, köleyi tamamen ona bıraktım. Aradan altı ay geçti; duyduk ki köle efendisini öldürdüğü için sultanın huzuruna getirilmiş, sultan da bu köleyi efendisinin [=Türkün] çocuklarına teslim etmiş. Onlar da köleyi idam etmişler.

Kemâleddîn Abdullah'ın bu kerametini görünce ondan ayrılmadım; dünyayı terkedip tüm servetimi dervişlere, gariplere dağıttım. Onun yanında bir süre kaldım.

Bu müddet içinde şeyhin onbeş yirmi gün iftar etmeksizin oruç tuttuğunu ve çoğu gecelerini namaz kılmakla geçirdiğini gözlerimle gördüm. Fakat bu sade hayatı sürdüremedim. Nihayet sultan beni aramak için adam gönderdiğinde tekrar döndüm yalancı dünyaya! Hak Teâlâ sonumuzu hayreylesin! Bu meseleyi ve tekrar dünyaya kapılışımı inşallah ilerde anlatacağım.

Notlar

1 **Eski Delhi (=Dihlî):** Şehrin doğduğu asıl kasaba Lâlkot adını taşıyordu; Racputlar tarafından 444/1052 yılında kuruldu. Delhi'nin tarihi eski Arilere kadar uzanmaktadır. Kutbeddîn Aybek burayı 588/1192 yılında fethetti; burası Delhi bölgesindeki Moğol şehrinin 10 mil güneyindedir. Bkz.: *DİA İslâm Ans.*, C. 9, s. 126; Tâzî, "Maa İbn Battûta fi's-Sint ve'l-Hind", *Da'vetü'l-Hakk* dergisi, sayı: 287 ve 293, Ekim, 1992.

2 **Sîrî:** Eski Delhi'nin 4-5 km kuzeydoğusundadır; Alâeddîn Halacî tarafından 703/1303 yılında askerî bir garnizon gibi kuruldu ve gelişti. Sîrî bugün büyük Delhi şehrinin semtlerinden biridir. Bkz.: *DİA İslâm Ans.*, ay.; Gibb, *Age.*, C. 3, s. 619.

3 **Tuğlukabâd:** Eski Delhi'nin 8 km güneydoğusunda Gıyâseddîn Tuğluk Şah tarafından 1320'de kuruldu. Bkz.: *DİA İslâm Ans., ay.*

4 **Cihânpenâh:** Farsça "dünyanın sığınağı" demektir; burası 1340'ta kurulmuştur. Bkz.: *DİA İslâm Ans., ay.*

5 **Ra'âde (=Ateş fırlatan toplar):** Bir tür küçük toplardır; yanmış malzeme atmada

kullanılırdı. Bkz.: *Mecelletü'l-Mecmai'l-İlmî el-Irâkî*, sayı 4, sene: 1974, s. 22 ve 23.

6 **Kulşenbe, Raybûl ve Nesrîn denen çiçekler:** Kulşenbe, Şebboy; Raybul, Yasemin demektir. Nesrîn ise Van Gülü'dür. Bkz.: Tâzî, *Age.*, C. 3, s. 107, *Ferheng-i Ziyâ*, s. 1887.

7 **Dihlî Câmii (=Kuvvetü'l-İslâm Câmii):** Kutbeddîn Aybek tarafından eski bir Hindu tapınağının temelleri üzerine 588/1192 yılında inşasına başlanan bu câmi, Sultan İletmiş tarafından 7./13. yüzyılda; Sultan Alâeddîn Halacî tarafından ise 8./14. yüzyılda epey genişletilmiştir. Bugünkü harabelerde İletmiş'in bıraktıkları açık seçik görülür. Bkz.: *DİA İslâm Ans., ay.;* Tâzî, *Age.*, C. 3, s. 107.

8 **Büyük Sütun (=Heftgûş):** Bu sütunun tarihi, milâdî 4. yüzyıla kadar uzanmaktadır; Hindistan'daki büyük Vişnu Tapınağı'ndan getirilip buraya dikildiği söyleniyor. Gibb bu sütunun 24 ayak yüksekliğinde olduğunu belirtiyor. Buradaki gûş kelimesinin seyyahımızın belirttiği şekilde maden değil de "kûşe" yani köşe anlamına gelmesi mümükündür ki o zaman Heftgûşe; "yedi köşeli sütun" demek olur. Bkz.: Gibb, *Age.*, C. 3, s. 622.

9 **İki puta dair bilgiler:** Bu heykellerden biri herhalde cinsel organı açıkta ve belirgin bir vaziyette olan Vikramaditya idi; 631/1234 yılında Sultan İletmiş tarafından Uceyn'den buraya getirilmişti. Kuşkusuz orada başka heykeller de mevcuttu, çeşitli zamanlarda muhtelif Hint şehirlerinden toplanan... bkz.: Tâzî, *Age.*, C. 3, s. 109; Gibb, *Age.*, C. 3, s. 622.

10 **Büyük Minare (=Kutubminâr) ve yarım kalmış öteki minareye dair tarihi kayıtlar:** Kutbeddîn Aybek tarafından yapımına başlanan ve İletmiş (=İltutmuş) tarafından bitirilen bu muazzam minare Firuz Şah tarafından biraz daha yükseltilmiştir. Hâlen mevcut olan bu devasa yapının şu anki yüksekliği 70 metredir. Minarenin ismi, Sultan Kutbeddîn'den değil İltutmuş'un çok değer verdiği Kutbeddîn Bahtiyâr Kâkî'den gelmektedir. Taş işçiliği mükemmeldir. Yarım kalmış öbür minare ise Kutubminâr'ın yarıçapının iki katı genişliğindedir ve temeli hâlâ mevcuttur. Bu bina ise Kutbeddîn Mübarek Şah'ın babası olan Alâeddîn Halacî (m. 1215-1295) tarafından yaptırılmıştır. Bkz.: MEB *İslâm Ans.*, C. 6, s. 1055; Tâzî, *Age.*, C. 3, s. 112.

11 **Kutbeddîn Bahtiyâr Kâkî:** Çiştiyye tarikatının kurucusu olan Muînüddîn Çiştî'nin mürîdidir. Evvelce bahsettiğimiz Feridüddîn Genc-i Şeker'in de hocasıdır. Kabri Mihrevli'dedir. 633/1234 yılında vefat etti. Bkz.: *Sahabeden Günümüze*, C. 7, s. 118; ayrıca 39/18. not

12 **Okunan âyetler:** Hac Sûresi'nin (22. sûre) 1. ve 2. âyetleridir.

KIRKBİRİNCİ BÖLÜM

DİHLÎ'NİN FETHİ VE ART ARDA GELEN HÜKÜMDARLAR

Sadr-ı Cihân lakabıyla anılan, Hint ve Sint diyarının kadî'l-kudatlığını [=başkadılığını] yapan Kemâleddîn Muhammed b. Burhân Gaznevî'nin bana anlattığına göre Dihlî şehri gâvur elinden beşyüzseksendört yılında alınmıştır.[1] Şehirdeki büyük câmiin mihrabında bu tarihin yazılı olduğunu da gördüm. Kemâleddîn Gaznevi'nin bildirdiğine göre Dihlî şehri Emir Kutbeddîn Aybek tarafından fethedilmiş, İslâma açılmıştır.

Kutbeddîn Aybek, kumandan anlamına gelen Sipâhsâlâr[2] lakabıyla tanınıyordu.[3] Aslında o Gazne ve Horasan hükümdarı Sultan Şihâbeddîn Muhammed b. Sâm Cûrî'nin [=Gûrî][4] kölelerindendi. Sultan Şihâbeddîn, Hindistan'ın fethine ilk teşebbüs eden Sultan Mahmûd b. Subek Tikîn'in [=Sebuk Tekin] oğlu İbrahim'in de topraklarını almıştı. Şihâbeddîn'in büyük bir orduyla gönderdiği Aybek, Hak Teâlâ'nın yardımıyla Lâhûr[5] [=Lahor] şehrini de almıştır. Buraya kurulan Kutbeddîn gücünü ve şöhretini artırıyor. Onu çekemeyenler sultana haber gönderiyorlar. Hükümdarın yakın adamları ve can dostları; Kutbeddîn'in, Hindistan'ın tek hâkimi olma aşkıyla yandığını, bu yüzden isyan bayrağını çektiğini söylüyorlar. Haber Kutbeddîn'e ulaşınca yerinde duramıyor, hemen harekete geçerek geceleyin Gazne şehrine varıyor. Hakkında uydurma haber üretenler duymadan sultanın huzuruna çıkıyor o!

Ertesi sabah Sultan Şihâbeddîn her zamanki gibi tahta otururken Kutbeddîn Aybek'i tahtının alt tarafına gizliyor. Aybek'e dair iftira ve dedikodu üretenler bir bir gelip yerlerine kurulun-

ca sultan, hemen Aybek'in durumunu soruyor onlara. Onlar da Kutbeddîn Aybek'in isyan ettiğini ifade ederek;

"Bu adam hükümranlığınızı ele geçirmek istiyor!" diyorlar. Sultan Şihâbeddîn ellerini birbirine vuruyor, ayağıyla da tahtın alt tarafını tıklatarak;

"Aybek!" diye seslenince Kutbeddîn:

"Buyrun Efendimiz!" diyerek iftiracıların karşısına çıkıyor. Sultanın yakınları ve nedimleri bu zor durum karşısında önce hayrete sonra dehşete düşüyorlar! Sanki pişman olmuş gibidirler. Yerleri öpmeye başlıyorlar. Sultan, Aybek'in Hindistan'a dönmesini emrederek ötekilere şöyle diyor:

"Bu suçunuzu bağışladım! Ama bir daha kesinlikle Aybek aleyhine laf etmeyesiniz!" Böylece Kutbeddîn Aybek, Hint diyarına dönerek Dihlî ve diğer şehirleri fethediyor. İşte İslâm ta o dönemden bu zamana kök salmış, istikrar bulmuştur bu topraklarda. Kutbeddîn, ruhunu teslim edinceye dek bu ülkede kalmıştır.

Sultan Şemseddîn Lelmiş

Sultan Şemseddîn Lelmiş,[6] Dihlî şehrinde bağımsız hükümranlık eden yöneticilerin ilkidir. Tahta geçmeden önce Emir Kutbeddîn Aybek'in başyardımcısı ve ordu komutanıydı; zira onun memlûku [=kapıkulu] olarak işe başlamıştı. Kutbeddîn vefat edince kendisinin hükümranlık hakkına sahip olduğunu savundu. Şehir halkından biat etmelerini istedi. Önde Kadî'l-kudât [=Başkadı] Vecîhüddîn Kâsânî olduğu hâlde bilginler onun huzuruna gelerek dizildiler. Başkadı Vecîhüddîn, kural gereğince onun yanına oturdu. Sultan, bilginlerin konuşmak istedikleri asıl meseleyi [=kölelik mevzuunu] açacaklarını anlayınca oturduğu minderin bir ucunu kaldırdı: Orada Lelmiş'in azat edildiğini gösteren bir yazı vardı. Başkadı ile bilginler bu yazıyı okuyunca derhal ona katıldıklarını bildirdiler, biat ettiler. Böylece Şemseddîn Lelmiş köle statüsünden çıkıp azatlığını belgelendirmiş oldu ve yirmi sene hükümdarlık etti. Bu adam erdemli, iyiliksever biriydi. Daima âdil olmuştur.

Zulme uğrayanların hakkını alma konusunda şiddete başvurmaktan çekinmezdi. Hint halkının tümü beyaz elbise giyer.

O, mazlumların ve şikâyetçilerin renkli elbise giymesini emretti. Halkın dertlerini dinlediği özel günlerinde veya atla gezintiye çıktığı zamanlarda renkli giyinmiş bir kimse gördüğü zaman ona zulmedeni bulur, hakkını alırdı ondan.[7] Bu konuda diğer hükümdarları geride bırakacak dereceye geldi ve şöyle dedi:

"Bazılarına geceleri de zulüm yapılır! Bunların hakkını almakta da hızlı davranmak istiyorum!"

Bu sözlerinden sonra sarayının kapısına, iki burcun üstüne iki mermer aslan heykeli koydurttu. Bu heykellerin boynuna zincirler bağladı. Zincirlerin ucunda koca bir çan vardı. Haksızlığa uğramış bir zavallı gece vakti gelip çanı sallar, sultan bunu işitir işitmez yerinden kalkar, tarafları dinler ve meseleyi çözerdi. Sultan Şemseddîn vefat ettiğinde geriye Rükneddîn, Muizziddîn ve Nâsıreddîn adında üç erkek ve Radiye isminde bir kız evlât bırakmıştı. Radiye, Muizziddîn'in öz kardeşidir. Sultanın ölümünden sonra Rükneddîn tahta geçmiştir.

Sultan Rükneddîn b. Şemseddîn

Rükneddîn,[8] babasının vefatından sonra tahta geçince kardeşi Muizziddîn'i öldürerek işe başladı. Radiye, Muizziddîn'in özbeöz kardeşiydi; hoşnutsuzluğunu hemen gösterdi. Rükneddîn onun da öldürülmesini istedi. Rükneddîn bir Cuma günü namaz kılmak için saraydan ayrılırken Radiye mazlumlar gibi renkli elbise giymiş; büyük câmi yakınında bulunan ve devlethane adıyla bilinen eski sarayın damına çıkmıştı. Oradan halka seslendi:

"Kardeşim Rükneddîn, öz kardeşim Muizziddîn'i yok etti. Şimdi de beni ortadan kaldırmayı düşünüyor!" Bu cümleden sonra babası Şemseddîn Lelmiş'in halka yaptığı iyilikleri birer birer hatırlattı. Bu etkileyici nutkun ardından ahali akın akın toplandı, mescitte bulunan Rükneddîn'e hücum ettiler. Onu yaka paça tutup Radiye'nin huzuruna getirdiler. Radiye onların karşısına çıkıp kesin buyruğu verdi:

"Öldüren öldürülür!" Kardeşine kısas olsun diye onu temizlediler. Son birader Nâsıreddîn yaşça pek küçük olduğundan halk Radiye'nin başa geçip ülkeyi yönetmesi konusunda oybirliğine vardı.

Kadın Hükümdar Radiye

Rükneddîn öldürülünce ordu, onun kızkardeşinin tahta geçirilmesini uygun bulmuştu. Radiye hemen hükümdar ilân edildi ve dört sene ülkeyi yönetti.[9] Bu kadın okunu ve sadağını yanına alıp devlet erkânıyla yola çıktığında onun erkek gibi ata bindiği ve yüzünü örtmediği görülürdü.

Bir müddet ülkeyi yöneten Radiye "zenci kölesiyle beraber olduğu" suçlaması ortaya atılınca tahttan indirildi ama öldürülmedi. Kendi sülâlesinden bir adamla evlendirildi. Onun yerine kardeşi Nâsıreddîn hükümdar oldu.

Sultan Nâsıreddîn b. Şemseddîn

Radiye tahttan indirilince küçük kardeşi Nâsıreddîn[10] başa geçerek bir süre bağımsız hükümdar olmuştur. Sonra isyan bayrağını çeken Radiye ile eşi, artlarından gelen köle ve bozgunculârla birlikte Nâsıreddîn'le savaşmak üzere yola koyuldular. Nâsıreddîn ise naibi [=sağ kolu, vekili] olan ve kendinden sonra tahta geçme şansını yakalayan kölesi Gıyâseddîn Balaban ile beraber yola düştü; onların üzerine yürüdü. Taraflar arasında meydana gelen çetin savaşta Radiye'nin kuvvetleri ağır bir yenilgiye uğradı, Radiye kaçtı. Firar esnasında büyük sıkıntılar çekti. Açlık tehlikesiyle karşılaştı. Nihayet tarla sürmekte olan bir çiftçiye rastlayınca çarnaçar ondan yiyecek istedi. Adam ona bir parça ekmek verince bunu atıştırdıktan sonra uykuya daldı. Her zamanki gibi erkek giysisi vardı üzerinde. Lâkin uyuyan Radiye'ye bakan çiftçi, giysinin iç kısmında altın ve inciyle [bezeli] bir kaftan görünce karşısındakinin kadın olduğunu anladı; onu öldürdü, soydu, atını gasbetti, cesedini ise kendi arazisine gömdü! Bu arada elbiselerinin bir kısmını alıp satmak için çarşıya götürdüğünde pazar esnafı onun durumundan kuşkulandılar; tuttukları gibi şıhnaya çıkarttılar. Şıhna, zaptiyebaşı demektir. Zaptiyebaşı ona dayak atınca dili çözüldü:

Radiye'yi öldürdüğünü itiraf etti, gömülü olduğu yeri de onlara gösterdi. Cesedi çıkardılar, yıkadılar, kefenlediler ve oraya gömdüler. Üzerine de kubbe diktiler. Bu kabir, şu anda ziyaret edilen ve bereketli olduğu kabul edilen bir yerdir! Şehirden

bir fersah uzaklıkta Cûn nehri [=Cumna yahut Yamuna] diye bilinen suyun kenarında kuruludur bu ziyaretgâh.

Radiye'den sonra devletin sahibi olan Nâsıreddîn yirmi sene götürdü işi. İyi adamdı. Yüce kitap *Kur'an*'ı istinsah eder, yazdığı mushafları satarak kazandığı parayla geçimini sağlardı. Kadı Kemâleddîn, onun kaleminden gayet güzel ve doğru yazılmış bir mushafı bana göstermiştir.

Sonra vekili Gıyâseddîn Balaban onu öldürmüş, ardından kendisi hükümdar olmuştur. Bu Balaban'ın tuhaf bir hikâyesi var; anlatacağız.

Sultan Gıyâseddîn Balaban

Balaban,[11] efendisi Sultan Nâsıreddîn'i öldürünce onun ardından hükümdar olarak yirmi sene tahtta kaldı. Daha önce de yirmi sene Nâsıreddîn'e naiplik [=başyardımcılık, vekillik] etmişti. Balaban, sultanların iyilerindendi. Adaletli, yumuşak huylu, sabırlı ve erdemli bir insandı. Güzel ahlâkından olacak, bir konak inşa ettirmiş ve ona Dâru'l-Emn [=Huzur Yurdu] adını vermişti. Borçlu olan kişi bu konağa girdiğinde borcu ödenir, buraya korkuyla süzülen ferahlık bulurdu. Bir cinayet işleyip konağa başvuran adamın davacıları hoşnut edilir; yani ölenin diyeti ödenirdi. Kısaca çeşitli suçlar işleyerek konağa giren kimse ile onun peşinde olan şikâyetçi arasındaki meseleyi güzelce halledilirdi. Sultan Balaban vefat edince Huzur Yurdu'na gömülmüştür. Ben onun kabrini ziyaret ettim.

Gıyâseddîn'in Garip Hikâyesi

Anlatılanlara göre Buhara dervişlerinden biri, hor görülen kısa boylu tıknaz Balaban'ı görünce ona şöyle seslenir:

"Ey Türkek! [=Türkcük]" Bu sözcük, küçümseme ifade eden bir deyimdir. Balaban karşılık verir:

"Buyurunuz efendim!" Derviş bu cevaptan hoşlanarak devam eder:

"Bana şu narlardan satın al!" Eliyle çarşıda satılan narı işaret etmektedir. Balaban:

"Derhal!" diyerek cebindeki yegâne kuruşları çıkarır, derviş için nar alır. Öteki, narları elinde tutarak şöyle der:

"Sana Hint mülkünü armağan ettik!" Balaban kendi elini öperek:

"Aldım, kabul ettim, gönlüm hoş oldu!" der. Bu emel gönlünde yer bulur; ta derûnuna kök salar.

Sultan Şemseddîn Lelmiş kendine köle satın almak üzere bir taciri Semerkand, Buhara ve Tirmiz'e gönderir. Adam yüz kadar köle satın aldığında bunların arasında Balaban da bulunmaktadır. Tacir, köleleri hükümdarın huzuruna çıkardığında –demin belirttiğimiz gibi Balaban tıknaz ve çirkin olduğundan– diğerlerini beğenir sultan ve şöyle seslenir:

"Bunu almam!" Balaban derhal söz söyler:

"Ey Cihan Sultanı! Bu köleleri kim için satın aldın?" Hükümdar gülümseyerek:

"Onları kendim için satın aldım" der. Balaban karşılık verir:

"Beni de Allah için satın al öyleyse!" Hükümdar:

"Peki!" diyerek bu ricayı kabul eder; onu hizmetkâr köleleri arasına katar. Ama Balaban hor görülmekte, su taşıyıcıları arasında yerini almaktadır.

Bu arada yıldız ilmini bilenler Sultan Şemseddîn'e şöyle demektedirler:

"Kölelerinden biri hükümdarlığı oğlunun elinden alacak!" Müneccimler bunu habire söylemektedirler ama sultan iyilikseverliği, dinî tutumu ve adaleti sebebiyle onların sözlerine kulak vermemektedir. Nihayet bu mesele şehzâdelerin anası olan büyük hatuna açıldığında o konuyu hükümdara arzeder; onu etkiler. Böylece müneccimleri çağırarak sorar:

"Görseniz, evlâdımın mülkünü ele geçirecek köleyi tanır mısınız?" Müneccimler bir ağızdan:

"Evet! Bizde onu tanıtacak belge ve alâmet vardır!" derler. Sultan kölelerinin huzura çıkarılmasını emreder. Sınıf sınıf köleler onun önünden geçmek üzere dizildiğinde oturur, seyreder. Müneccimler dikkatle bakmakta ve şöyle demektedirler:

"Eh, henüz görmedik onu..."

Güneş tepeye çıkmış, öğlen gelip çatmıştır. Sakalık yapan köleler birbirlerine dönerek:

"Acıktık, dirhemlerimizi şuracığa koyalım da içimizden birini çarşıya gönderelim, yiyecek bir şeyler alsın bize!" derler.

Paraları toplayıp Balaban'ı gönderirler pazara. Çünkü aralarında ondan daha aşağı ve hor biri yoktur! Balaban onların ihtiyacını gittiği ilk çarşıda bulamadığı için başka bir çarşıya uğrar. Bir hayli gecikmiştir. Bu arada sultanın huzuruna çıkma sırası sucular [=sakalar] taifesine gelmiş, Balaban henüz çarşıdan dönmediği için arkadaşları onun tulumuyla su kabını bir çocuğun omuzuna koyarak geçişi tamamlamışlardır! Geçiş böyle sona erince müneccimler aradıkları simayı bulamazlar. Ne gariptir ki Balaban, huzura çıkış merasimi son bulduğunda gelir; Hak Teâlâ kendi fermanını uygulamak muradındadır çünkü!

Sonra Balaban'ın becerikli ve zeki olduğu anlaşılır. O artık saka başıdır. Ardından orduya katılır; hattâ kumandanlardan olur. Nâsıreddîn tahta çıkmadan önce Balaban'ın kızıyla evlenmiştir. Tahta çıktıktan sonra da Balaban'ı en yakın yardımcısı yapar. Balaban yirmi sene bu görevi yürüttükten sonra aynen anlattığımız gibi efendisini ortadan kaldırarak yerine kendisi oturmuş, yirmi yıl hükümdarlık etmiştir!

Balaban'ın iki oğlu vardı. Biri veliaht Hân Şehîd'di.[12] Bu evlât, babası tarafından Sint valiliğine atanmıştı. Multân şehrinde otururdu. Hân Şehîd, Tatarlarla yaptığı bir savaşta şehit edildi; geriye Keykubâd ve Keyhusrav adında iki oğul bıraktı. Balaban'ın ikinci oğlu ise Leknavtî ve Bencâle [=Bengal] valiliklerine atadığı Nâsıreddîn'di. Hân şehit olunca, Balaban onun oğlu Keyhusrav'ı veliaht yaparak asıl evlâdı Nâsıreddîn'i geri plana attı!

Nâsıreddîn'in de Muizziddîn adında bir oğlu vardı; Dihlî'de dedesinin yanında kalan. İşte anlatacağımız ilginç olay neticesinde dedesinin tahtına oturdu bu çocuk! Ve o tahta kurulurken babası hayattaydı!

Balaban'ın Torunu, Nâsıreddîn Oğlu Sultan Muizziddîn[13]

Sultan Gıyâseddîn bir gece vakti bu dünyadan göçtüğünde oğlu Nâsıreddîn yanında değil, Leknavtî[14] diyarındaydı. Taht şehit olan Hân'ın evlâdı Keyhusrav'a teslim edilmişti, anlattığımız gibi. İşte bu esnada melikü'l-ümerâ [=beylerbeyi] makamında olan ve Sultan Gıyâseddîn'in naipliğini yürüten kişi, Keyhusrav'a düşmanlık beslediği için tuzak kurmuştu ona ve bu tuzak işe yaramıştı.

İleri gelen kumandanların yazılarını taklit eden melikü'l-ümerâ, Sultan Balaban'ın torunu Muizziddîn'e biat edildiğini gösteren sahte belgeleri Keyhusrav'a sundu. Güya ona iyilik olsun diye de nasihatta bulunmayı ihmal etmedi:

"İleri gelen kumandanlar senin kuzenini hükümdar yaptılar! Onların sana karşı dolap çevirmelerinden endişe ediyorum!" Keyhusrav:

"Çare ne?" diye sorunca öteki cevap verdi:

"Sint bölgesine kaçarak kendini kurtarabilirsin!" Keyhusrav:

"Kapılar kilitliyken nasıl tüyeceğim?" dedi. Naip cevap verdi:

"Anahtarlar elimde! Senin yolunu açacağım!" Keyhusrav teşekkür etti, onun elini öptü. Naip:

"Şimdi atlan bakalım!" deyince Keyhusrav maiyeti ve hizmetkârlarıyla beraber hayvanına bindi. Hilekâr adam onlara yol verdikten sonra kapıyı kapadı, hemen Muizziddîn'e koşarak biatını bildirdi. Muizziddîn:

"Taht amca oğlumun hakkıdır; veliaht odur. Nasıl olup da bana biat ediyorsun?" diye sorunca kurduğu tezgâhı açığa vurdu, Keyhusrav'ı şehirden nasıl çıkardığını anlattı. Muizziddîn kendi lehine kurulan bu düzenden ötürü naibe teşekkür etti! İkisi beraber hükümdar sarayına yöneldiler. Derhal emirler, kumandanlar ve etkin devlet adamları saraya davet edilerek gece vakti hepsinden söz alındı! Sabah olunca halkın sözü alındı, herkes biat etti. Böylece yönetim kesin olarak Muizziddîn'in eline geçmişti.

Öte yandan Muizziddîn'in Leknavtî ve Bengal yöresinde bulunan babası olayı duyunca:

"Saltanatın asıl vârisi benim! Üstelik hayattayım! Nasıl olur da oğlum tahta çıkar, bağımsızlığını ilân eder?" diyerek ordusunu hazırladı. Başşehir Dihlî'ye yürüdü. Buna karşı oğul Muizziddîn de kendi askerini toplayarak Dihlî'yi korumaya, teslim etmemeye karar verdi. İki tarafın orduları Hint halkının kutlu bilip ziyaret ettiği Kenk [=Ganj] kenarlarında Kerâ [=Kerra] şehrinde karşı karşıya geldi. Nâsıreddîn, Kerâ tarafındaki kıyıda, oğul Muizziddîn ise öteki yakada çadır kurmuştu. Taraflar,

gözleri kararmış ve savaşmayı kafalarına koymuşlarsa da Hak Teâlâ Müslüman kanı dökülmesine izin vermeyecekti! Yüce Allah'ın izniyle Muizziddîn'in kalbinde merhamet filizleri yeşerdi oğluna karşı! Şöyle diyordu:

"Oğlumun hükümdar olması benim için övünçtür! Buna en çok sevinmesi gereken benim!" Cenab-ı Hakk'ın yardımı ve izniyle Sultan Muizziddîn'in gönlünde de babasına karşı saygı ve itaat arzusu uyanmış olacak ki her ikisi yanlarına asker almaksızın birer tekneye binerek nehrin ortasında buluştular. Sultan Muizziddîn, babasının ayağını öperek özür diledi. Babası da:

"Memleketimi de sana verdim, seni hükümdar kabul ettim!" diyerek ona biatta bulundu.

Bu olaydan sonra Nâsıreddîn, vali olduğu eyalete dönmek istediyse de oğlu ısrar ederek:

"Mutlaka benim memleketime gelmelisin!" deyince hep beraber Dihlî'ye yöneldiler. Baba Nâsıreddîn, oğul Muizziddîn'i tahta oturtarak karşısında ayakta durdu. Nehirde ikisi arasında gerçekleşen bu buluşma Likaü's-Sa'deyn [=iki talihlinin buluşması, iki mutluluğun birleşmesi] adını almıştır. Çünkü bu kavuşma Müslüman kanı dökülmesini önlemiş; baba ile oğulun saltanatı birbirlerine armağan etmelerine yol açmış ve anlaşmazlık son bulmuştur. Şairler bu olay hakkında art arda mısralar dizdiler.

Nâsıreddîn kendi bölgesine döndükten birkaç sene sonra vefat etti. Geride pek çok evlât bıraktı. Bunlardan Gıyâseddîn Bahâdur, Sultan Tuğluk'a esir düşmüş; Tuğluk'un vefat etmesiyle onun oğlu Muhammed tarafından zindandan çıkarılmıştır.

Muizziddîn'in hükümranlığı dört yıl sürdü. Onun zamanı bayram günleri gibi geçti.

Onun dönemine erişmiş birini gördüm. Uzun uzadıya o devrin güzelliğini, fiyatların düşüşünü ve Muizziddîn'in cömertliğini anlattı bana. Dihlî Câmii'nin kuzey avlusundaki minare Muizziddîn'in eseridir. Bu minarenin ülkede eşi benzeri yok.

Ülke halkından birinin bana anlattığına göre Muizziddîn şaraba ve kadına düşkün biriymiş; bu yüzden doktorların tedaviden aciz kaldığı bir hastalığa yakalanmış. Bir tarafı tamamen kuruyup tutmaz hâle gelince naibi Celâleddîn Fîrûz Şâh Halacî[15] ona başkaldırmış.

Sultan Celâleddîn'e Dair

Yukarıda belirttiğimiz gibi Sultan Muizziddîn'in bir tarafı tutmaz olunca, naip Celâleddîn isyan bayrağını çekerek şehirden çıkıp Kubbetü'l-Ceyşânî diye bilinen türbe tarafındaki tepeye otağ kurdu. Muizziddîn onunla savaşmak için kumandanlarını gönderdiyse de hepsi bir araya geldi; Celâleddîn'in tarafına geçti! Onlar Celâleddîn'e biat etmişlerdi. Şehre giren Celâleddîn, üç gün sarayda kuşatma altında bıraktı Muizziddîn'i! Olaylara tanık olmuş birinden dinlediğime göre anılan süre içinde Sultan Muizziddîn açlıktan bunalarak yiyecek aramış, lâkin hiçbir şey bulamamış. Onun asil dostlarından biri, ihtiyacını giderecek şeyler göndermiş. Bu işin ardından saray basılmış ve Muizziddîn katledilmiş.

Muizziddîn'den sonra tahta Celâleddîn geçmiştir. Bu adam yumuşak huylu ve erdemli biriydi. İlerde anlatacağımız gibi onu ölüme götüren şey de yumuşaklığıdır. Uzun süre tahtta kalan Celâleddîn kendi adıyla bilinen köşkü yaptırmış, Sultan Muhammed bu köşkü enistesi Emir Gadâ b. Muhennâ'ya hediye etmiştir. İleride anlatılacak.

Sultan Celâleddîn'in Rükneddîn adında bir oğlu vardır. Celâleddîn, kızını kardeşinin oğlu Alâeddîn'le evlendirerek Kerâ [=Kerra] ve Mânikbûr [=Manikpur] şehirlerini, çevre kasaba ve köylerle beraber yeğenine vermiştir. Bu yörede Hindistan'ın en verimli arazileri vardır. Buğday, pirinç ve şeker burada bol miktarda yetiştirilir. Yörede dokunan kaliteli kumaşlar Dihlî'ye gönderilir. Mânikbûr ile Dihlî arası onsekiz gün tutar.

Her neyse, hanımı Alâeddîn'e hayatı çekilmez kılınca Alâeddîn bu evlilikten hoşnut olmadığını amcası Sultan Celâleddîn'e bildirdi. Böylece Celâleddîn ile Alâeddîn arasına soğukluk girdi. Alâeddîn çok zeki, maceracı, cesur ve ihtiraslıydı. Yüreğinde yatan aslan, tahta oturmaktı. Ama elinde servet namına gâvur taifesinden aldığı ganimetten başka şey yoktu!

Bir gün Kataka diye de anılan Duvaykîr [=Devletabad, Deogir] yöresine hücum etti.[16] Duvaykîr, Mâlva ile Marhata bölgelerinin idarî merkezidir. Oranın hükümdarı, Hindu krallarının en büyüğüdür. Bu saldırıda Alâeddîn'in atı bir taşa sürtünce yere kapaklandı. Taştan çınlama sesi duyan Alâeddîn hemen ora-

nın kazılmasını emretti. Büyük bir hazine çıktı alttan! Bu serveti yandaşları arasında bölüştüren Alâeddîn, Duvaykîr'a vardığında oranın hükümdarı ona boyun eğmiş, kansız-kılıçsız şehri teslim etmiş ve pek çok armağan sunmuştu.

Alâeddîn, Kerâ'ya döndüğünde sahip olduğu ganimetlerden tırnak kadarını dahi göndermedi amcasına! Bazıları onu amcası aleyhine kışkırtmıştı. Bu yüzden amcası Sultan Celâleddîn, onu davet ettiği hâlde o gitmemiş, emrine kulak asmamıştı. Bunun üzerine Celâleddîn pürhiddet:

"O hâlde ben gider, oğlum yerinde olan o hayırsızı tutup getiririm!" deyip ordusuyla yola düştü. Pek çok konaktan geçip Kerâ şehri kıyısında bir zamanlar Sultan Muizziddîn'in babası Nâsıreddîn'e hücum ederken otağ kurduğu yere erişti. Yeğeninin yanına gitmek için kayığa bindi. Alâeddîn ise amcasını pusuyla öldürme amacı güderek başka bir sandala binmiş, adamlarına da:

"Ben onu kucaklar kucaklamaz derhal işini bitirin!" diye tembih etmişti. Suyun ortasında amca ve yeğen birbirine kavuşup kucaklaştılar. O anda Alâeddîn'in adamları hamle edip sultanı öldürdüler. Böylece Alâeddîn, Celâleddîn'in devletine ve ordusuna sahip oldu.

Sultan Alâeddîn Muhammed Şah Halacî[17]

Alâeddîn amcasını ortadan kaldırınca tahta oturdu. Celâleddîn'in askerlerinden çoğu onun tarafına geçerken bir kısmı Dihlî'ye dönerek Rükneddîn'in etrafında kümelendiler. Rükneddîn, Alâeddîn'e karşı hücuma geçtiyse de askerinin büyük kısmı Alâeddîn tarafına meylettiğinden Sint'e kaçmak zorunda kaldı. Böylece Alâeddîn başşehir Dihlî'ye girerek yirmi sene saltanat sürdü.

Alâeddîn Muhammed Şah, Hindistan'ın en başarılı ve seçkin hükümdarlarındandır. Halk onu pek beğenir. Bu sultan, ahalinin işlerini kendisi tek tek ayarlayıp yürüttüğü gibi oralıların reîs dedikleri muhtesibi [=pazar müfettişini][18] fiyatlar hakkında bilgi almak için her gün huzuruna çağırırmış. Söylentilere göre yine bir gün muhtesibi huzuruna getirterek:

"Et neden fırladı böyle, bu pahalılık ne?" diye gürler. Muhtesib:

"Sığıra yüklenen aşırı vergiden ötürü et pahalandı!" diye durumu açıklar. Bu olay üzerine sultan sığırdan alınan verginin kaldırılmasını emrederek tüccar taifesini huzuruna çağırır, onlara hayli servet dağıtır ve şöyle der:

"Bununla sığır ve koyun alarak pazara sunun! Gelirini devlet hazinesine koyun! Size de bu satışı gerçekleştirdiğiniz için iyi bir ücret verilsin!" Tüccar taifesi hükümdarın emrini ikiletmez. Ayrıca Devletabad'dan getirilen kumaşlar için de aynı sistem uygulanmıştır.

Tahıl fiyatları yükseldiği zaman büyük depoları açtırıp fiyatlar düşünceye kadar ucuza sattırmıştır tahılı. Anlatılanlara göre bir defasında fiyatlar yine tırmanıyor; ama o kendi belirlediği fiyatla satılmasını emrediyor. Tacirler ellerindeki tahılı bu fiyata satmaktan kaçınıyorlar. Bunun üzerine Alâeddîn:

"Hiç kimse devlet ambarındaki tahıldan başkasını satın alamaz!" diye ferman çıkarıyor! Halk, altı ay boyunca tahılı ana ambardan satın alıyor. Bu durum karşısında ellerindeki ürünün bitlenerek yenilmeyecek hâle gelmesinden ürken stokçu tayfası sultana başvurarak satış izni istiyorlar; binbir rica ve minnetle! Kozu eline geçiren Sultan, "daha önce belirledikleri fiyattan aşağı satmaları şartıyla" gereken izni veriyor.[19]

[Alâeddîn'in Cuma ve Benzeri Günlerde Ata Binmeyişi]

Alâeddîn Cuma, bayram ve benzeri günlerde ata binmezdi. Bunun sebebi şuymuş:

Süleyman Şah adında sevdiği, el üstünde tuttuğu bir yeğeni varmış, erkek kardeşinden. Bir gün amca-yeğen ava gitmek üzere hayvanlarına binerler. Meğer Alâeddîn nasıl amcası Celâleddîn'e tuzak kurduysa Süleyman Şah da Aladeddîn'i böyle temizlemeyi kafasına koymuşmuş! Sultan yorulup yemek için atından indiğinde yeğen Süleyman bir ok çekerek onu yere seriyor. Bu arada sultanın bir kölesi, kalkanla örtüyor efendisini. Yeğen Süleyman son darbeyi vurmak için yanaştığında civardaki köleler:

"O öldü, öldü!" diyorlar. Süleyman Şah kölelerin sözlerine inanarak bineğine atlayıp saraya koşturuyor. Usûlsüz dalıyor içe-

ri [yahut kadınların bulunduğu bölmeden giriyor saraya]. Sultan Alâeddîn kendini toparlayarak kalkıp ata biniyor, askerini peşine takıyor. Bu arada kardeş oğlu Süleyman tabanları yağladıysa da yakalanıyor. Alâeddîn, huzuruna çıkartılan Süleyman'ı öldürüyor. İşte bu olaydan sonra bir daha ata binmez olmuş!

Sultan Alâeddîn'in oğulları: Hızır Hân, Şâdî Hân, Ebûbekir Hân, sonradan tahta oturan ve Kutbeddîn diye bilinen Mübarek Hân ve Şihâbeddîn'dir.

Kutbeddîn, pederi tarafından aşağılanır, ona zerrece saygı gösterilmez, iltifat edilmezmiş. Alâeddîn, diğer evlâdına bayrak ve davul verdiği hâlde ona hiçbir nişan vermemiş. Bir gün oğluna yönelip:

"Kardeşlerine verdiğim şeyi sana da vermem gerekir aslında!" deyince Kutbeddîn:

"Bana verecek olan Allah'tır!" der. Alâeddîn bu cevabın dehşetinden korkuya düşer.

Daha sonra ölüm hastalığına yakalanan hükümdar acılar içinde kıvranmaya başlar. Hükümdarın Mâh-i Hak diye bilinen eşinin Sencer adında bir kardeşi vardı. Mâh-i Hak, Hızır Hân'ın anasıdır [=cariye iken Hızır'ı doğurarak hatunluğa yükselmiştir]. "Mâh", oralıların dilinde ay demektir. Bu kadın oğlu Hızır Hân'ı hükümdar yapmak için kardeşiyle vaatleşir. Oysa sultanın en büyük kumandanı olup bin "tenge"ye[20] yani binbeşyüz Mağrip altınına satın alındığı için "Elfî" [=Binlik] lakabıyla anılan Melik Naib [=Başmabeyinci] bu komplodan haberdardır! Durumu sultana arzeder. Sultan Alâeddîn, özel adamlarına şöyle emir verir:

"Sencer huzuruma girince ona elbise vereceğim; tam sırtına geçirirken kollarından sımsıkı yakalayın onu! Yere çökertin ve uçurun kellesini!"

Sencer huzura girince onlar gerekeni yaparlar, herifi öldürürler gıkı çıkmadan!

O sırada Hızır Hân, Dihlî'ye bir günlük mesafede bulunan Sendebet [=Sonpat][21] şehrindeydi. Buraya babasının huzur bulması ile ilgili adağından ötürü yürüyerek gelmiş ve şehitleri ziyaret etmişti! Babasının, dayısını öldürdüğünü duyunca hüzne boğuldu. Hindistan ahalisinin, sevdikleri kişinin vefatında yap-

tıkları gibi o da üzüntüsünden paramparça etti yakalarını. Baba, oğlunun bu hareketini duyunca ona gücendi; huzuruna çıktığı zaman onu kınadı. Ayrıca elini ayağını bağlattı; Kâliyûr [=Gwalyor] Kalesi'ne[22] götürülsün diye demin bahsettiğimiz naibe teslim etti. Kâliyûr Kalesi, Hinduları birbirinden ayıran, onların ortasında sağlam bir yapıdır. Oraya "Küyâlyur" da diyorlar. Dihlî ile arası on gündür. Ben bir süre o kalede kaldım. Melik Naib, Hızır Hân'ı bu kaleye getirerek oralılarca "kutvâl" denilen kale emirine ve "müfrid"[23] denen muhafızlara teslim etti. Bir de sıkı sıkı öğütledi:

"Bu adam sultanın oğludur deyip ona saygı göstermeyesiniz! Hükümdarın en azılı hasmıdır bu! Düşman tutar gibi tutun, bırakmayın onu!"

Daha sonra hükümdarın hastalığı ağırlaşır:

"Yerime geçireceğim oğlum Hızır Hân'ı buraya getirecek birini yolla!" demeye başlar. Melik Naib ise:

"Peki, peki.." der; hükümdar ne zaman oğlunu sorsa;

"Geldi, gelecek!" diye geçiştirir! Bu minval üzere hükümdar Hakk'ın rahmetine kavuşur.

Alâeddîn Oğlu Şihâbeddîn'e Dair

Sultan Alâeddîn vefat ettiğinde Melik Naib durmadı, hükümdarın küçük oğlu Şihâbeddîn'i tahta çıkardı. Halk da ona biat etti, bağlılığını bildirdi. Melik Naib, Şihâbeddîn üzerindeki nüfuzunu kullandı; Ebûbekir Hân ile Şâdî Hân'ın gözlerine mil çektirerek onları Kâliyûr'a gönderdi. Ayrıca Kâliyûr Kalesi'nde zindana atılmış olan öteki kardeşin de kör edilmesini emretti!

Kutbeddîn'i de hapsetmişti fakat onun gözünü oymadı! Sultan Alâeddîn'in seçkin bendelerinden Beşir ve Mübeşşir diye bilinen iki adam, Alâeddîn'in eşi ve Muizziddîn'in kızı olan Büyük Hatun tarafından çağrıldı. Başhatun bu iki köleyi karşısına çekip onlara efendilerinin iyiliklerini hatırlattı ve ekledi:

"Şu genç Melik Naib, evlâtlarıma ne yaptı biliyorsunuz! O, Kutbeddîn'i de öldürmek istiyor!" İki adam:

"Ne yapacağımızı göreceksin!" diye cevap verdiler. Zaten Melik Naib'in yanında gece nöbeti tutmak hattâ onun huzuru-

na silâh ile girmek bu kölelerin her zamanki işiydi. O gece Melik Naib oralıların "hurramka"[24] [=hürremgâh: sevinç yeri] adını verdiği, kumaş kaplı ahşap bir odadayken Beşir ve Mübeşşir geldi. Melik Naib, yağmur mevsiminde sarayın damında kurulan bu odada uyurdu. Rastlantıya bakın ki hizmetkârlarında birinin elinden kılıcını alıp oynadıktan sonra geri vermişti Naib. Köle birden kılıcı indirdi Naibin üstüne. Arkadaşı da ikinci darbeyi indirdi. Seçkin bendeler, adamın başını gövdesinden ayırarak Kutbeddîn'in hapsedildiği hücreye götürdüler, önüne attılar ve onu zindandan çıkardılar. Daha sonra Kutbeddîn, kardeşi Şihâbeddîn'in yanına varıp bir süre naibi [=başyardımcısı] gibi iş gördükten sonra onu tahttan indirmeye niyetlendi ve indirdi!

Sultan Alâeddîn'in Oğlu Sultan Kutbeddîn'e Dair

Kutbeddîn, kardeşi Şihâbeddîn'i tahttan indirip parmağını keserek Kâliyûr'a gönderdi. Orada diğer kardeşleriyle beraber hapis tuttu onu. Böylece hiçbir engel ve zorlukla karşılaşmadan devlete tam egemen oldu. Daha sonra başşehir Dihlî'den kalkarak Devletabad'a doğru yola çıktı. Bu şehirlerin arası kırk gün tutar. Yolun her iki tarafı söğüt ve benzeri ağaçlarla çevrili olduğu için oradan geçen, kendini uzun bir bahçede zanneder! Her milde üç "dâve" vardır. Dâvenin ne olduğunu daha önce anlatmıştık. Yolcunun ihtiyaç duyduğu şeylerin tümü bu dâvelerde bulunur. Böylelikle yolcu sanki bir baştan bir başa kırk gün süren bir çarşıda yürümüş olur. Bu güzergâh, altı aylık Telink[25] [=Telingâna] ve Ma'ber[26] [=Koromandil] diyarına da bu şekilde uzanır. Bütün menzillerde sultana ait bir köşk, gelen gidenler için bir zaviye bulunmaktadır. Bu yüzden o yolda seyahat edenler baştan azık yükleme ihtiyacı duymazlar!

Sultan Kutbeddîn bu sefere çıktığında emirlerin birkaçı başkaldırarak zindandaki Hızır Hân'ın oğlu olan ve sultanla beraber giden on yaşında bir çocuğu iktidara geçirmek için aralarında sözleştiler! Haber, Kutbeddîn'in kulağına gittiğinde kardeşinin oğlunu eline geçirerek ayaklarından tuttuğu gibi havaya kaldırdı; beyni paramparça oluncaya kadar taşlara çarptı! Bununla da kalmadı, Melik Şah adındaki bir kumandanı çocuğun babasıyla amcalarının bulunduğu Kâliyûr'a göndererek tümü-

nün idam edilmesini emretti! Kâliyûr Kalesi'nin kadısı olan Zeynüddîn Mübarek durumu bana şöyle anlatmıştır:

"Ben zindanda Hızır Hân'ın yanındayken bir sabah Melik Şah çıkageldi. Şehzâde, onun geldiğini görünce korkuya kapıldı, rengi attı;

'Niçin geldin?' diye sordu. O da şu cevabı verdi:

'Hûnd-i Âlemle [=hükümdarla] ilgili bir iş için geldim buraya!' Şehzâde:

'Hayatım güvende midir, kurtulacak mıyım?' deyince öteki:

"Evet!" cevabını vererek oradan çıktı. Oralılarca Kutvâl denilen kale kumandanı ile müfrit denilen ve üçyüz civarında muhafızdan oluşan grubu toplayıp beni ve yargı heyetini çağırdı; bize hükümdarın fermanını gösterdi. Kaleyi korumakla görevli askerler fermanı okuduktan sonra taht mağduru Şihâbeddîn'in yanına gittiler, başını kopardılar! Şihâbeddîn gayet soğukkanlı davranarak hiçbir endişe ve telâş emaresi göstermedi! Bununla da kalınmadı, Ebûbekir Hân ile Şâdî Hân'ın boyunları vuruldu. Ölüm sırası Hızır Hân'a geldiğinde o dehşetle titredi, aklı gitti! Anası onun yanındaydı ama askerler kapıyı onun üzerine kapadılar. Sonunda Hızır Hân'ı da idam ederek tümünün cesetlerini hiçbir yıkama ve kefenleme işlemine tabi tutmadan yerde çeke çeke bir çukura attılar. Seneler sonra bunlar oradan çıkartılarak atalarının bulunduğu mezarlığa gömülmüştür. Hızır Hân'ın annesi bir süre daha yaşadı. Onu yediyüzyirmisekiz senesinde ulu şehir Mekke'de görmüştüm..."

Bahsettiğimiz Kâliyûr Kalesi sarp bir dağın doruğuna kurulmuştur. Uzaktan kaya içine oyulmuş gibi görülüyor. Onun hizasında bir başka yüksek tepe yok. İçinde su depolarıyla beraber yirmi kadar kuyu vardır. Bu kuyuların çevresinde bulunan büyük duvarlar kaleye yapışıktır. O duvarların üzerinde mancınık ve "ra'âde" türü [=ateş atan, yangın çıkaran] ufak toplar dikilidir. Kaleye fil ve atları alabilen geniş bir yoldan çıkılır. Kale kapısında taşa oyulmuş bir fil kabartması vardır. Filin üstünde de sürücüsü göze çarpar. İnsan uzaktan bu şekle baktığında hiç kuşku duymadan gerçek bir fil gördüğünü zanneder! Kalenin alt tarafında şirin bir şehir vardır. Bütün mescit ve evleri beyaz yontma taştan yapılmıştır; sadece kapılar ahşaptır. Devlet kona-

ğı, çeşitli kubbeler ve divan daireleri de böyle. Halkının çoğu kâfirdir. Kalede sultana bağlı altıyüz süvari bulunur. Burası tamamen gâvur topluluklarının arasında yer alan bir kale olduğu için süvariler sürekli savaş hâlindedirler.

Kutbeddîn biraderlerini ortadan kaldırıp tam anlamıyla ülkeye egemen olduğu ve ona başkaldıracak hiç kimse kalmadığı zaman Hak Teâlâ onun üzerine kendi kumandanlarının en büyüğü olan Nâsıreddîn Husrav Hân'ı musallat etti! Bu adam Kutbeddîn'in saygı duyduğu, yücelttiği biriydi. Husrav Hân onu öldürdü, başa geçti; ancak biraz sonra ayrıntılı bir şekilde açıklanacağı üzre Husrav Hân'ın hükümdarlık müddeti de pek uzun sürmedi! Allah onu tahtından indirip işini bitirecek adamı, Sultan Tuğluk'u gönderdi.

Sultan Husrav Hân Nâsıreddîn

Husrav Hân, Kutbeddîn'in büyük emirlerindendi.[27] Cesur, boylu boslu, yakışıklı biriydi. Hint ülkesinin en verimli bölgeleri olan Cendyerî [=Çendirî] ile Ma'ber [=Koromandil] diyarını fetheden de odur. Bu iki nokta ile Dihlî arasında altı aylık bir mesafe vardır.

Kutbeddîn onu çok sever, hep önde tutardı. Sonunda bu tavrı kendi ölümünün, onun elinden olmasına yol açtı! Kutbeddîn'in Sadr-ı Cihân Kadî Hân[28] adında bir hocası vardı. Bu adam emirlerin önderi ve Kutbeddîn'in "kilitdârı"ydı. Kilitdâr, saray anahtarlarının koruyucusu demektir. Ṣadr-ı Cihân, her gece bekçilerle beraber sultanın kapısı yanında uzanırdı. Bekçiler bin kişiden oluşmaktaydılar. Dört gecede bir nöbet değiştiren bu adamlar sarayın kapıları arasında iki saf hâlinde dizilirlerdi. Silâhları önlerinde bulunur, bir kimse onların sırasını yarmadıkça içeri giremezdi. Gece bittiğinde gündüz bekçileri gelirdi. Nöbetçilerin kendilerine ait kumandan ve yazıcıları vardı. Onlar, nöbetçilerin arasında gezinir, kim var kim yok tek tek kaydederlerdi.

Sultanın hocası Kadî Hân, kesinlikle Husrav Hân'ı sevmez onun yaptıklarını kötüler, aslen Hint gâvurundan olmakla suçladığı Husrav'ın Hindulara açıkça sevgi göstermesini hoş karşılamaz, durumu sultana bildirmekten geri durmazdı. Ama hükümdar ona kulak vermez ve şöyle derdi:

"Bırak şu adamı; ne istediğini, neyi amaçladığını da boşver!" Oysa Hak Teâlâ onun sonunu Husrav eliyle getirecekti.

Bir gün Husrav Hân, bir Hindu grubunun Müslüman olacağını sultana bildirdi. Bu ülkede bir Hindu Müslüman olmayı isterse hemen sultanın huzuruna çıkarılır. Hükümdar ona bir kat güzel elbise verir ve bulunduğu mertebeye göre altın gerdanlık ve bilezik gibi hediyeler takar.

Sultan, Müslüman olmak arzusunda olan adamların huzura çağrılmasını emretti. Ama Husrav Hân şöyle dedi:

"Bu adamlar akraba ve dindaşları yüzünden gündüzleyin huzura çıkmaktan sıkılıyorlar." Sultan:

"Öyleyse geceleyin getir onları!" cevabını verdi. Bu arada Husrav Hân, biraderi Hân-ı Hânân da içlerinde olmak üzere cesur ve nüfuzlu Hintlilerden bir grup kurdu. Mevsim sıcaktı; hükümdar sarayın damında uyumaktaydı. Yanında birkaç tecrübesiz hizmetkârdan başka kimse yoktu. Hindular tepeden tırnağa silâh kuşanarak dört kapıyı art arda geçtiler. Beşinci kapıya dayandıklarında Kadî Hân onlardan şüphe etti. İçeri girmelerini engelleyerek şöyle dedi:

"Bu kadar adamın huzura çıkmaları için Hûnd-ı Âlem'den [=Hükümdardan] izin verildiğine dair bir ruhsat olmalı! O zaman girebilirler!" Ama Hindular karşılarına çıkan engele hücum ettiler; adamı katlettiler! Kapıda sesler yükseldiği için şüphelenen hükümdar;

"Bu ne?" diye sorunca Husrav Hân cevap verdi:

"Bunlar İslâmı kabul için huzura çıkan Hindulardır. Kadî Hân onları engelledi!"

Gürültü patırtı iyice artınca sultan heyecanlandı; derin bir korkuya kapılarak sarayın içine girme teşebbüsünde bulunduysa da kilitli olduğu ve yanı başına genç köleler dizildiği için kapıyı sadece yumruklayabildi! Husrav Hân birden atıldı, onu arkadan sımsıkı kavradı. Hükümdar daha güçlü olduğu için Husrav'ı yere serdi. Tam o sırada Hindular içeri dolunca Husrav çığlığı bastı:

"İşte, bakın üzerimde! Bitirin işini!" Hükümdarı öldürdüler, kafasını koparttılar; yetmiyormuş gibi sarayın damından avluya fırlattılar kelleyi.

Husrav Hân bu feci vakadan habersiz olan emirleri ve kumandanları derhal davet etti. Huzura çıkan her grup onu tahta kurulmuş vaziyette görünce hemen bağlılığını bildirdi. Sabahleyin padişahlığını ilân eden Husrav Hân, tüm bölgelere "merâsim" yazdı. Merâsim, emirnâmeler demektir. Ayrıca her emire "hil'at" [=özel giysi] göndermeyi ihmal etmedi. Sultan Muhammed Şâh'ın babası olan ve o sıralarda Sint bölgesinde Dibâlpûr'un [=Dipalpur][29] emirliğini yürüten Tuğluk Şah'tan başka hiçbir vali karşı çıkmadı. Hepsi de itaat ettiler.

Husrav Hân'dan armağan hil'at Tuğluk Şah'a getirildiğinde o öfkeyle yere attı onu! Bir de üstüne oturdu! Husrav Hân, kardeşi Hân-ı Hânân'ı Tuğluk'un üzerine gönderdiyse de Tuğluk onu feci bir yenilgiye uğratmıştır. İlerki bölümlerde Tuğluk'la ilgili olaylar anlatılırken ayrıntılarıyla açıklanacağı üzere Hân-ı Hânân'ı öldürmüştür o.

Husrav Hân, tahta oturduğunda Hinduları tercih ettiği gibi çirkin görülen pek çok şeyi pervasızca işlemekten de geri durmadı. Kısaca; Hint gâvurunun geleneğine uyarak sığır kesilmesini yasakladı. Çünkü Hindular ineğin kesilmesine karşıdırlar. Onlara göre inek kesen adamın cezası, kestiği hayvanın postu içine sokulması ve postun çepeçevre dikilerek yakılmasıdır! Hint gâvuru, sığıra olağanüstü saygı gösterir. Sığır sidiğini, uğurlu olmak ve hastalandıkları vakit şifa bulmak amacıyla içerler. Evlerini ve tüm duvarlarını sığır gübresiyle sıvarlar. Husrav Hân'ın bu tavırları Müslüman halkın ondan nefret etmesine yolaçtı. Ahali gittikçe Tuğluk'a meylediyordu. Şimdi anlatacağımız gibi Husrav'ın hükümdarlığı uzun sürmedi.

Sultan Gıyâseddîn Tuğluk Şah

Şimdi anlatacaklarımı bana nakleden kişi, bilgisinin gereğini yapan önder âlim, erdemli şeyh Rükneddîn Kureşî Multânî'dir. Aslen Kureyş kabilesinden olan bu Multânlı şeyhin babası, ermiş Şemseddîn Ebû Abdullah'tır. Dedesi ise büyük veli, kendini ibadete vermiş üstat bilgin Bahâeddîn Zekeriyâ'dır.[30] İşte, Şeyh Rükneddîn'in kendi zaviyesinde bana anlattığı olaylar söyle:

Sultan Tuğluk Sint'le Türk yurdu arasındaki dağlarda yaşa-

yan "Karavna"[31] Türklerindendi. O, etkinliği olmayan zayıf biriydi.[32] Kulvanîlik yani at çobanlığı vasfı ile bir tacirin hizmetine girerek Sint bölgesine geldi. Bu olay Sultan Alâeddîn'in hükümdarlık zamanına rastlamaktadır. O esnada Sint emiri, Alâeddîn'in kardeşi Ulû Hân onu "biyâde" [=piyade] yaptı. Biyâde, yayan asker demektir. Daha sonra Tuğluk'taki cevher keşfedilince onu atlı bölümüne geçirdiler. Sonra küçük emirler sınıfına geçti ve Ulû Hân onu saray harasının emiri yaptı. Ardından büyük emirler rütbesine yükselerek Melik Gâzî adını aldı. Tuğluk'un emri ile Multân Câmii'nde yapılmış hünkâr mahfilinde şöyle bir kitabe gördüm:

"Ben yirmidokuz defa Tatar'la savaştım, onları yenilgiye uğrattım; Melik Gâzî adını aldım."

Kutbeddîn tahta oturduğunda Dibâlbûr [=Dibalpur] ve oraya bağlı kasabaların valiliğini Tuğluk'a verdi. Bugün Hint hükümdarı olan Tuğluk o vakitler oğlunu da Emir-i Hayl [=at emiri; mirahor] yapmıştı. Tuğluk'un oğlu Cavna adını taşıyordu; tahta geçtiğinde Muhammed Şâh ismini almıştır. Kutbeddîn'i öldürülüp başa geçen Husrav Hân, Cavna'yı at emirliği makamından azletmedi. Tuğluk isyan etmeye hazırlandığı sıralarda beraberinde savaş ve çarpışma gibi durumlarda güvendiği üçyüz adamı bulunuyordu. Hemen Keşlû Hân'a bir mektup yazdı. O bu esnada Multân'daydı; –Multân'la Dibalpur arası üç gündür– yardımına gelmesini istiyordu onun. Ayrıca Kutbeddîn'in iyiliklerinden bahsediyor, onun kanının yerde kalmaması için intikama davet ediyordu. Keşlû Hân'ın oğlu Dihlî'deydi; bu yüzden Tuğluk'a şu anlamda bir mektup gönderdi:

"Oğlum yanımda olsaydı elbette istediğin konuda sana destek verirdim!" Tuğluk boş durmadı, oğlu Muhammed Şâh'a amacını anlatan bir mektup gönderdi. Ona kaçmasını ve Keşlû Hân'ın oğlu ile yanına gelmesini emretti. Tuğluk oğlu, Husrav'a karşı kurnazca davranarak amacına erişti. Husrav'a şöyle dedi:

"Atlar iyice yağlanıp şişti. Bunların yarak edilmesi şarttır!" Yarak,[33] atı uzun yolculuğa hazırlamak; yeygisini azaltıp dinçleştirmek demektir. Husrav Hân hemen izin verdi. At emirliği yapan kişi, yardımcıları ile ata binerek iki üç saat gezerdi. Tuğluk oğlu bu süreyi dört saate kadar çıkardı bir gün. Ve öğlen vakti sı-

vıştı; tam da yemek zamanıydı. Sultan, onun bulunması için süvariler gönderdiyse de o atik davranarak Keşlû Hân'ın oğlunu yanına alıp babasına katıldı ve hiçbir haber alınamadı peşinden.

Böylece Tuğluk, an bu andır diyerek isyan etti; asker topladı. Keşlû Hân da kendisine bağlı adamlarıyla ona katıldı. Husrav Hân, kardeşi Hân-ı Hânân'ı onlarla çarpışsın diye yolladı ama Keşlû ve Tuğluk onu perişan ettiler. Yetmiyormuş gibi Hân-ı Hânân'ın erleri de öbür tarafa geçti! Kardeşinin yanına döndüğünde yandaşları öldürülmüş, tüm serveti elinden alınmıştı. Tuğluk artık başşehir Dihlî'ye yönelmişti.

Husrav Hân ordusunu toplayıp Dihlî'nin dışında, yeldeğirmeni anlamına gelen Asyabad adlı mıntıkada[34] mola verdi. Burada hazinelerini açıp tartı ve tane ile değil kese kese dağıttı altını! Tuğluk ile Husrav Hân arasında dehşetli bir savaş cereyan etti ve Hindular üstün çıkarak Tuğluk'un ordusunu hezimete uğrattılar. Tuğluk'un ordugâhı yağmalandı. Üçyüz civarında eski arkadaşının önüne çıkarak söyle seslendi Tuğluk:

"Kaçış nereye? Nereye varsak bizi komazlar, öldürürler!"

Bu arada Husrav Hân'ın ordusu tümüyle yağma ve talana dalmış etrafa dağılmıştı. Husrav'ın yanında pek az adam vardı. Tuğluk yakın dostlarıyla sessizce onun kaldığı yere sızdı. Böyle bir savaş meydanında sultanın yeri "şatır" denilen[35] ve başına dikilen gölgelikle bilinir. Mısır diyarında bu nesneye "kubbe" ve "tayr" derler ki bayramlarda da kullanılır. Hint ve Çin'e gelince, hem sürekli kaldığı yerde hem de sefer esnasında bu gölgelik hükümdarın yanında bulunur. Tuğluk ve arkadaşları bu gölgeliğe yönelip Hindularla çetin bir mücadeleye giriştiler. Sultanın özel adamları mahvoldu, yanında kimse kalmadı! Husrav kaçmak için atından inip elbise ve silâhlarını bir kenara fırlattı. Sırtında gömleğiyle Hint fukarası gibi saçlarını iki omuzu arasına salarak o civardaki bir bahçeye girdi. Ahali Tuğluk'un etrafına toplandı. Şehre yönelen Tuğluk, "kutvâl"ın [=kale emirinin] anahtarı teslim etmesi ile saraya girdi ve bir kenara oturdu. Tuğluk hemen Keşlû Hân'a:

"Hükümdar sen ol!" deyince öteki:

"Hayır sen olmalısın!" cevabını verdi. Aralarında tartışma çıktı. Sonunda Keşlû Hân:

"Sen hükümdarlığı kabul etmeyip geri çekilirsen oğlun oraya geçer!" deyince Tuğluk bu durumu hoş karşılamadı. Böylece hükümdarlığı kabul ederek tahta oturdu. Seçkinler ve halk ona biat ettiler; bağlılıklarını bildirdiler.

Üç gün sonra Husrav Hân açlığa dayanamayıp gizlendiği yerden çıktı, etrafı dolaştı. Bostan bekçisini bularak biraz yiyecek istedi. Adamın yanında yiyecek yoktu. Bu yüzden Husrav, yüzüğünü vererek:

"Bunu sana rehin veriyorum, hadi yemek getir!" dedi. Bekçi yüzüğü çarşıya getirince halk ondan kuşkulandı. Derhal "şıhna"ya bildirdiler durumu. Şıhna, zabıta müdürü demektir. Zabıta müdürü, bekçiyi Tuğluk'un huzuruna çıkardı. Bekçi yüzüğü kimden aldığını anlatınca Tuğluk, Husrav'ı tutup getirsin diye oğlu Muhammmed'i saldı yola. Muhammed, Husrav'ı kıskıvrak yakalayıp "tatû"ya bindirerek babasının huzuruna götürdü. Tatû alelâde yük beygiri demektir. Husrav:

"Karnım çok aç! Bana yemek ver!" deyince Tuğluk önce çorba sonra mükellef bir sofra, ardından da "fuka" şerbeti ikram etti. Bununla da kalmadı, "tenbûl" hazırlanmasını emretti. Husrav Hân bir güzel karnını doyurduktan sonra ayağa kalkarak:

"Tuğluk! Hükümdarlara yakışacak şekilde davran bana! Rezil kepaze etme beni!" dedi. Tuğluk:

"Elbette öyle yapacağım!" diyerek Husrav'ın boynunun vurulmasını emretti. Tam da Kutbeddîn'in katledildiği yerde Husrav Hân'ın boynu vuruldu! Husrav, Kutbeddîn'in kesik başını, cansız bedenini damdan aşağı nasıl fırlattıysa kendisininki de öyle fırlatıldı. Ama Tuğluk, Husrav'ın güzelce yıkanıp kefenlenmesini ferman buyurmaktan geri durmadı. Böylece Husrav defnedildi. Devlet ve memleket dört yıl boyunca Tuğluk'un emrine girdi. O erdemli ve âdildi.

Oğlunun Ona Karşı Başarısız Bir İsyan Girişiminde Bulunması

Tuğluk, devletin kalbine yerleşip işi sağlama alınca oğlunu Telink [=Telingâna] bölgesine yolladı, fetih için. Dihlî şehrinden Telink'e üç ayda varılır. Onun yanında Melik Temûr, Melik Tikîn, Mühürdâr Melik Kâfur ve Melik Bayram gibi ileri ge-

len kumandanların da yer aldığı muazzam bir ordu bulunuyordu. Tuğluk oğlu, Telink'e ulaştığında isyan hevesine düştü ve şair hukukçulardan Ubeyd adlı nedimine Sultan Tuğluk'un vefat ettiğine ilişkin haberleri ahali arasında yaymasını emretti. O sanıyordu ki halk bu haberi duyunca kendisine bağlılığını bildirmek; biat etmek için koşacak! Oysa haber ahaliye yayıldığında kumandanlar durumu hoş karşılamadı. Her biri kendi davulunu çaldırarak muhalif olduğunu bildirdi. Kimse kalmadı Tuğluk oğlunun yanında. Ayrıca onu katletmek de istediler. Fakat Melik Temûr bunu önledi; duvar gibi dikildi onun önüne! Böylece Tuğluk oğlu on cengâver atlı ile babasının yanına kaçtı! Onlara Yârân-ı Muvâfık adını verdi. Bu söz "uyumlu, sadık arkadaşlar" demektir. Baba Tuğluk, yanına gelen oğluna para ve asker vererek Telink'e dönmesini emretti. Böylece oğul tekrar Telink'e döndü. Lâkin baba isyancı oğulun niyetini öğrenmişti; şair hukukçu Ubeyd'i idam ettirdiği gibi mühürdârlık yapan Melik Kâfur'un da öldürülmesini salık verdi. Baş tarafı iyice sivriltilmiş bir kazık dikildi toprağa. Mühürdâr'ın boynu bu kazığa geçirildi. Kelle yukarıdan aşağı kayıp taprağa erişti; kazığın ucu gözüktü! Bu hâlde bırakıldı mühürdâr. Diğer kumandanlar ellerini tez tuttular; Sultan Nâsıreddîn oğlu Şemseddîn'in yanına kaçtılar, Şemseddîn'in dedesi Gıyâseddîn Balaban'dır. Oraya yerleştiler.

Tuğluk'un Leknavtî Diyarına Yaptığı Sefer ve Vefatına Kadar Başından Geçen Olaylar

Kaçak emirler Sultan Şemseddîn'in yanında kaldılar. Bir süre sonra Şemseddîn vefat etti. Yerine oğlu Şihâbeddîn geçti. Daha sonra küçük kardeşi Gıyâseddîn Bahâdur Bûra onu yenerek uzun süre devleti elinde tuttu. Bûra, Hint dilinde siyah demektir. Bahâdur, başta kardeşi Kutlû Hân olmak üzere tüm beraderlerini ortadan kaldırdı. Sadece Şihâbeddîn ve Nâsıreddîn adlı kardeşleri Tuğluk'un yanına firar etmeyi başardılar. Tuğluk yanına gelenlerle anlaştı; oğlu Muhammed'i tahtının vekili olarak Dihlî'de bırakıp Bahâdur'la savaşmak üzere süratle Leknavtî şehrine yürüdü. Burayı zaptetti, Gıyâseddîn Bahâdur'u esir alarak zincire vurdu, kendi başşehrine getirdi!

Dihlî'de Şeyh Nizâmeddîn Bezvânî [=Bedâunî] adında bir

veli yaşardı.[36] Sultan Tuğluk'un oğlu Muhammed ona hürmet gösterip daima duasını isterdi. Şeyh aşka gelirdi zaman zaman; bu yüzden şehzâde, hizmetçilerine sıkı sıkı tembihlemişti:

"Şeyhime vecd hâli egemen olunca hemen haber salın bana!"

Şeyh bir gün coşunca hizmetçiler Şehzâde Muhammed'e durumu bildirdiler. Muhammed, huzura çıkınca Şeyh Nizâmeddîn ona yönelerek:

"Hükümranlık ve devleti sana armağan ettik!" dedi. Sultan Tuğluk'un başşehirde bulunmadığı bir sırada Nizâmeddîn Hak Teâlâ'nın rahmetine kavuşunca Şehzâde Muhammed onun naaşını kendi omuzunda taşıdı. Babası onun bu [hareketini] işitince kızdı ve onu uyardı. İşin aslına bakılırsa oğlunda gördüğü bazı belirtilerden ötürü ona karşı kini artmıştı: Onun etrafa hediye dağıtmasını, küme küme köle satın almasını ve insanların kalbini kazanmasını doğru bulmuyordu! Bu cenaze hâdisesinden sonra ruhundaki intikam ateşi iyice alevlenmişti. Ayrıca münecciminlerinin, çıktığı bu seferden sonra bir daha Dihlî şehrine dönmeyeceğine dair kehanetlerini işitince iyice kızdı, onlara tehdit yağdırdı!

Sefer dönüşü başşehir Dihlî'ye yaklaşırken oğluna o civardaki Afganpur nehrinin kıyısında bir köşk yaptırmasını emretti. Şehzâde ağaç temeller üzerine dayanan ve büyük bölümü ahşaptan oluşan binayı üç gün içinde inşa ettirdi. Bu konağı sağlam bir şekilde yaptırmış ve inşaat sorumlusu olarak da ilerde Havâce-i Cihân [=Hâce Cihan; Hoca Cihan] diye bilinecek kişiyi, Melikzâde'yi ayarlamıştı. Melikzâde daha sonra Sultan Muhammed'in büyük veziri olmuştur. Onun asıl adı, Ahmed b. İyâs'dır. Onlar inşaat esnasında tuzağı hazırlamışlardı bile; bir tarafında filler yürütülürse çökecek tarzda yapılmıştı köşk!

Sultan Tuğluk, Şehzâde Muhammed tarafından yapılan bu köşke girerek ahaliye ziyafet verdi. Yemekten kalkanlar yavaş yavaş dağıldıktan sonra şehzâde, süslü fillerin huzurdan geçmesi için sultan babasından izin istedi. Tuğluk oğlunu kırmadı ve olan oldu!

Şeyh Rükneddîn olayı bana şöyle anlatıyor:

O gün Tuğluk'un yanındaydım. Beraberimizde hükümda-

rın en sevdiği oğlu Mahmûd da bulunuyordu. Hükümdarın diğer oğlu Muhammed yanımıza gelerek:

"Efendim! İkindi namazı vakti gelmiştir. Kalkıp namaz kıldırınız!" dedi. Ben de namaz için kalktım. Böylece Şehzâde Muhammed ile Melikzâde'nin planladığı şekilde filler bir taraftan yürütüldü. Hayvanlar yere ayak basar basmaz köşk Sultan Tuğluk'un ve oğlu Mahmûd'un üzerine yıkıldı. Asumanı tutan feci bir çığlık işittim! Namazı bitiremeden gerisin geri döndüğümde köşk yıkılmıştı. Şehzâde Muhammed enkazı kaldırmak için kazma kürek getirilmesini emrediyordu sözde. Öte yandan da adamlarına bu işin geciktirilmesini ima ediyordu!

Güneş battıktan sonra kazma kürek ve diğer âletler getirilip enkaz temizlenince şu manzara ile karşılaşıldı: Sultan Tuğluk yanı başındaki oğlunu ölümden korumak için sırtını siper etmişti! Bazıları Tuğluk'un harabeden ölü çıkarıldığını, diğerleri ise henüz can vermeden çıkarılıp öldürüldüğünü sonra da Tuğlukabâd denilen şehrin kıyısında evvelce yaptırdığı mezara götürülüp gömüldüğünü anlatmaktadırlar.[37]

Sultan Tuğluk'un, Tuğlukabâd denilen bu şehri niçin yaptırdığını daha önce açıklamıştık. Tuğluk'un tüm serveti ve köşkleri oradaydı. Tuğlukabâd denilen bu şehirde kiremitleri altınla yaldızlanmış muhteşem bir köşk vardır. Ipışık güneşli bir havada bu binaya bakanların gözleri kamaşır. Tuğluk nice hazinelerini buraya yığmıştır. Hattâ söylentilere göre burada yaptırdığı havuzda altın eritmiş ve havuz yekpâre altına dönmüş! Ama oğlu Muhammed Şâh tahta geçince bu altınlardan epey harcamıştır.

İlerde açıklayacağımız gibi Vezir Havâce Cihân, baba Tuğluk'un üstüne yıkılan köşkün mimarisinde gösterdiği üstün maharetten ötürü Şehzâde Muhammed nezdinde herkesten fazla itibar gördü! Ne vezirlerden ne de diğer görevlilerden hiçbiri, Muhammed nezdinde Havâce Cihân kadar itibar görmedi!

Notlar

1 **Dihlî'nin alınışıyla ilgili tarih:** Dihlî Câmii'ndeki en eski kitabeler şehrin 587/1191 yılında alındığını gösteriyor. Bkz.: Tâzî, *Age.*, C. 3, s. 119; Y. Hikmet Bayur, *Hindistan Tarihi*, C. 1, s. 269. Ayrıca bkz.: 40. bölüm, 1. ve 7. not.

2 **Sipâhsâlâr (=Sipahsalar):** Sipahsalar Farsçadır; Sipehsalar da denilir. Askerin başında bulunan kişi, kumandan demektir. Eski İran ve Türk geleneklerinden etkilenerek kurulmuş olup Abbâsîlerin mirasını devralan Gazneli ve Selçuklu gibi klasik Türk imparatorluklarında Sipahsalar, bir ordunun en üst kademesinde bulunan kişi, yani başkumandan demekti. Onun altındakine Sipahdar denirdi. Osmanlı'da ilk dönemlerde Serdâr-ı Ekrem, daha sonraları Beğlerbeği ve Serasker ıstılâhı yaygınlaşmıştır. Günümüz devlet anlayışı ve uluslararası siyaset literatüründe sipahsaların tam bir karşılığı yok ama sanıyorum barış hâlinde "genelkurmay başkanı" savaş hâlinde –elde edilen yeni ülkeye hâkimiyeti açısından– "genel vali" denilebilir ona. Bkz.: İbnü'l-Esîr, *Târîh-i İbnü'l-Esîr*, Kahire bas., C. 9, s. 432; M. Abdülkerîm el-Hatîb, *Mu'cemü'l-Mustalahât ve'l-Elkâbi't-Târîhıyye*, s. 234; Altuncî, *el-Mu'cemü'z-Zehebî*, s. 327; M. Zeki Pakalın, *Osmanlı Tarih Deyimleri ve Terimleri Sözlüğü*, C. 3, s. 176, 235; İ. Hakkı Uzunçarşılı, *Osmanlı Devlet Teşkilâtına Medhal*, s. 44.

3 **Kutbeddîn Aybek ve Delhi Türk Sultanlığı:** Sipahsalar Kutbeddîn Aybek, başlangıçta büyük Gûrî Devleti'ne bağlı becerikli bir memlûktu, yani parayla satın alınmış olup orduda yararlıklar gösteren bir subaydı. Ancak 602-610/1206-1210 yılları arasında Dihlî şehrinden sorumlu genel vali oldu ve **1. Delhi Türk Sultanlığı devri** onunla başladı. Bu karmaşık devirle ilgili en iyi kaynak, Mevlânâ Minhâcüddîn Cüzcânî'nin *Tabakât-ı Nâsırî* adlı eseridir; Kutbeddîn Aybek'in çağdaşı olan Hasan Nizâmî'nin *Tâcü'l-Meâsir* adlı eseri de önemlidir. Bkz.: Minhâcüddîn Cüzcânî, *Tabakât-ı Nâsırî*, I-II, notlandıran: Abdülhayy Habîbî, Kâbul, 1963; Hasan Nizâmî, *Tâcü'l-Meâsir*, (Elliot-Dowson neşri, London, 1854) s. 238; Y. Hikmet Bayur, *Hindistan Tarihi*, s. 101, 269-276; M. Aziz Ahmed, *Siyasî Tarihi ve Müesseseleriyle Delhi Türk İmparatorluğu*, Tercüman, Binbir Temel Eser, s. 160-185 (Kitabın asıl künyesi şöyle: *Political History and Institutions of Early Turkish Empire of Delhi 1206-1290*, Lahor, 1949).

4 **Şihâbeddîn (=Muizzüddîn) Muhammed b. Sâm Gûrî:** Herat'ta Gûr Devleti'nin tahtında oturan kardeşi Sultan Gıyâsüddîn Muhammed Gûrî tarafından 568/1173 yılında Gazne'ye naip olarak tayin edildi; Şihâbeddîn, Kuzey Hindistan'ın fethine de başlamış idi; Gıyâsüddîn ölünce büyük Gûr Devleti'nin başına geçti; 602/1206 yılında vefat edince devlet dağıldı ve Hindistan tarafı Aybek'in elinde kaldı. Bkz.: Y. Hikmet Bayur, *Age.*, s. 254-267. Ayrıca büyük Gûr Devleti'nin devamı mahiyetinde bir hanedanlık tesis etmek isteyen Kertîler için bkz.: 36. bölüm 11. not.

5 **Lâhûr'un (=Lahor) fethi:** Lahor, Hindistan'ın ilk fatihleri olan Gaznelilerin son kalesiydi; Gıyasüddîn Muhammed Gûrî, burayı 582/1186 yılında son Gazneli emiri Husrav Melik'ten aldı. Böylece Gazneliler sona ermiş oldu. Bkz.: Minhâcüddîn Cüzcânî, *Tabakât-ı Nâsırî*, notlandıran: Abdülhayy Habîbî, Kâbul, 1963, C. 1, s. 243; Y. Hikmet Bayur, *Age.*, s. 258.

6 **Sultan Şemseddîn Lelmiş (=İletmiş =İltutmuş) ve dönemi:** Kutbeddîn Aybek

1210'da çevgân oynarken attan düşüp ölünce ciddî bir belirsizlik başgöstermiştir. Kuşkusuz Aybek kudretli bir hükümdardı; ancak kesin bir halef bırakmadan ansızın ölmüştü. Bu yüzden Hindistan Türk Sultanlığı hemen dörde bölündü, Delhi'de Aybek'in oğlu Aramşah, Bedâun'da damadı Şemseddîn İletmiş, Uc'da yani yukarı Sint'te öbür damadı Kabaca ve Bengal bölgesinde Ali Şâh kendilerini bağımsız saydılar. Birçok yerde de Hindular tekrar ayaklandı. İşte bu karışık ortamda, köken itibariyle Türkistan'ın İlbarı kabilesinden gelen Sultan Şemseddîn İletmiş öne çıkarak önce Aybek'in oğlu Aram Şah'la çatışmış ve onu yenip tahta oturmuş; daha sonra da Hindistan Türk Devleti'ni toparlamıştır. Onun döneminde Çingiz'in önünden kaçan Müslüman Türk asıllı asker ve bilginler Hindistan'a sığınmış ve İletmiş onları büyük bir memnuniyetle karşılayarak devletinde istihdam etmiştir. Kuşkusuz İletmiş döneminin enteresan mevzularından biri de Celâleddîn Harizmşah'ın bu bölgeye sığınma isteğidir. Celâleddîn burada İletmiş'ten Moğollara karşı yardım ister; ancak İletmiş, Celâleddîn'in "karizma"sından çekinir; onun kendi tahtına da göz koyacağını düşünür ve onu uzaklaştırır. Celâleddîn daha sonra İran'a, oradan da Doğu Anadolu'ya geçerek savaşına devam edecek ve Doğu Anadolu dağlarında pusuya düşürülüp öldürülecektir. İletmiş 1229'da Abbâsî halifesi tarafından tanınmış, 1232'de Gvalyor Kalesi'ni zaptetmiş, 1234'te Malva'yı fethetmiş, 1235 kışında yukarı Pencap'ta Gakharlara karşı bir sefer düzenlemek istemişse de yolda hastalanmış ve 1236'da ölmüştür. Ondan sonra devlet karışıklığa düşecektir. İletmiş Delhi Türk İmparatorluğu'nun en büyük hükümdarıdır. Çağdaş yazarların anlattığına göre yakışıklı, bilgili, zeki ve doğuştan siyasî bir dehaya sahip güçlü bir kumandandı. O, Türk tarihinin en az bilinen ama en önemli kumandanlarındandır. Aynı anda hem savaşı, hem sanatı, hem de bilgiyi bu denli önemseyen bir hükümdar çok azdır. Ayrıntılar için bkz.: Aziz Ahmed, *Age.*, s.164-183; Sirhindî Yahya b. Ahmed, *Târîh-i Mübarekşâhî*, neşreden: M. H. Hüseyin, Kalküta, 1931, s. 21-36; Y. Hikmet Bayur, *Age.*, s. 279 vd.; Faruk Sümer, *Türk Devletleri Tarihinde Şahıs Adları*, İstanbul, 1999, C. 2, s. 14.

7 **Mazlumu dinleme konusunda buna benzer âdetler:** İdrîsî tarafından diğer hükümdarlar hakkında da anlatılır. Bkz.: İdrîsî, *Nüzhetü'l-Müştâk*, C. 1, s. 98.

8 **Rükneddîn Fîrûz Şâh b. Şemseddîn İletmiş:** Sultan Rükneddîn, İletmiş'in önde gelen hanımlarından Türk asıllı Terken Hatun'un oğludur. İletmiş vefat edince hayatta kalan en büyük oğlu olmak münasebetiyle devletin ileri gelenleri tarafından tahta oturtulmuş ise de bir yıl bile bu makamda kalamamıştır. Birkaç ay babasının kurduğu düzeni devam ettirdi ama kısa bir zaman sonra eğlence ve sefahata düştü; annesi Terken Hatun eski defterleri açtı, rakiplerini kanlı bir şekilde temizlemeye başladı; bu arada Radiye'yi (=Raziye) de öldürmek istedi. Rükneddîn saray hazinesini altı ay içinde "tamtakır kuru bakır" edince eski destekçileri bile ondan soğudular ve "Bu adama devlet emanet edilmez. Tez, mâni olmalı!" deyip kardeşi Radiye'ye destek verdiler; 29 Kasım 1236'da Rükneddîn öldürülünce Radiye onun yerine geçti. Bkz.: Sirhindî, *Târîh-i Mübarekşâhî*, s. 21; *Doğuştan Günümüze Büyük İslâm Tarihi*, Çağ Yay., İstanbul, 1992, C. 9, s. 391.

9 **Radiye (=Raziye) Sultan, Habeş sevgilisi ve Kırklar konseyi (=Kırk):** Raziye Sultan daha babası İletmiş sağ iken devlet işleriyle ilgilenir, cesaret ve kahramanlığıyla dudak uçururdu. Babası İletmiş onun kabiliyetlerini değerlendirmiş ve siyase-

te atılma hususunda onu cesaretlendirmiştir. Hattâ tarihî kayıtlara göre onu evlendirmeyerek 1233 yılında Gvalyor fethinden dönerken kendisine veliaht yapmak istediğini ifade eden bir ferman bile yazmaya yeltenmiş; ancak devlet ricali tarafından "oğullar varken bir kızın tahta oturmasının münasip olmayacağı" yollu bir ikaz alınca bu fermandan vazgeçmiştir. Bunun üzerine "Benim oğullarımda hayır yoktur. Hepsi işret âleminde ziyan-ı vakt iderler. Âgâh olunuz ki benden sonra umûr-i devleti çekip çevirmeye kadir kişi sadece Raziye Hatun'dur!" demekten de geri durmamıştır. Nitekim Raziye Hatun bu vasiyeti hüccet göstererek kısa zamanda kendine taraftar toplamıştır. Raziye, saltanata geçince evvelâ Rükneddîn döneminde bozulan âsâyişi tekrar berkemâl eylemeye çalışmış, birçok isyancıyı ya tamamen telef etmiş yahut onları ağır şartlar altına sokmuş veya ciddî hezimetlere uğratmıştır. Raziye pek kurnaz davranarak muhalif cepheyi kendi içinde parçalayıp siyasette usta olduğunu ispatlamış ve kısa bir zaman içinde devlette sulh ve sükûnu sağlamıştır. Onun 1226 yılında Retenbûr Kalesi'nde mahsur kalan Müslümanları kurtarması ve Hindulara hiç ummadıkları bir yenilgi tattırması meşhurdur. Ancak Hindistan'da idareyi elinde tutan ve "Kırklar" diye bilinen Türk aristokrasisi, Raziye'nin bazı hareketlerinden memnun değildi. Hele hele Habeş asıllı bir yardımcıyı; Cemaleddîn Yâkût'u öne çıkarması "devletin başına Türk aristokrasisinden olmayan birinin geçebileceği" kaygısını uyandırıyordu. Bu yüzden ona olan tepkiler zamanla arttı. Raziye'nin ordusu 1240'ta muhaliflerinin önünde yenildi; o da tekrar toparlanmak için kaçıp gizlenmeye çalıştı. Ancak Hindu asıllı bir köylü onu öldürdü. Raziye; zeki, bilgili, bilginleri koruyan, şiirden anlayan, siyaseti anasının karnında öğrenmiş, sabırlı bir hükümdardı. Habeşli yardımcısıyla aralarında yakışıksız bir ilişki olduğunu o dönemin kaynakları söylemiyor, sadece Habeşli olduğu için onu aşağılıyorlar. Son olarak şunu söyleyelim; Kırk kelimesi "u" harekesiyle (=Kurk şeklinde) yaşamaktadır Hindistan ve Pakistan coğrafyasında. Anlamı ise tam da tarihsel hatırasına uygundur: Engelleme, ambargo koyma, kapma, yakalama. Bkz.: Minhâcüddîn Cüzcânî, *Tabakât-ı Nâsırî*, Kaküta, 1864, C. 1, s. 457; Sirhîndî, *Târîh-i Mübarekşâhî*, s. 25; Aziz Ahmed, *Age.*, s. 191-199; *Doğuştan Günümüze İslâm Tarihi*, C. 9, s. 397; Platts, *Age.*, s. 790.

10 **Nâsıreddîn (=Radiye'nin küçük kardeşi Muizzüddîn):** Burada anlatılan sultanın adı aslında Muizzüddîn'dir. O, İletmiş'in oğludur. Raziye'den sonra tahta oturdu, iki yıl hüküm sürdü; katı kalpli, kan dökücü ve korkusuz biri olduğu belirtiliyor. 1242'de ordu tarafından alaşağı edildi ve 15 Mayıs'ta öldürüldü. Nâsıreddîn ise 1246-1266 arasında hüküm sürecektir. Arada ise (1242-1246) İletmiş'in torunu Alâeddîn başa geçirilecektir. Bkz.: Minhâcüddîn Cüzcânî, *Age.*, C. 1, 465-468 ve 472; Aziz Ahmed, *Age.*, s. 198-202.

11 **Gıyâseddîn Balaban:** İlbarlı yani Uluğ Borlu soyundan gelen Balaban, ana tarafından bir Kıpçak Türküydü. Ataları, Alp Er Tonga'ya kadar uzanıyordu. Uluğ Borlular Moğol istîlâsıyla zayıfladılar ve esir düştüler. Moğollar onu Bağdat'ta sattılar. Basralı Cemaleddîn, onu satın aldı, eğitti, 1233'te Dihlî'ye götürdü; o, Sultan İletmiş tarafından 630/1233 yılında satın alınmıştır. 1246 yılından itibaren Şemseddîn İletmiş soyunun son temsilcisi Nâsıreddîn'in hâcibi oldu; daha sonra da memleketin gerçek sahibi oldu ve Şemsîler döneminden sonra Balabanîler dönemini başlattı. Ancak Nâsıreddîn'in ölümü, tarih kitaplarına göre Balaban tarafından değil, tabîi bir şekil-

de gerçekleşmiştir. Balaban, 2 Ağustos 1249'da kızını Hükümdar Nâsıreddîn'le evenince işini iyice sağlama almış ve tüm tecrübesini sultana sunarken devlet ipini de ele geçirmeye başlamıştı. 1266'da Nâsıreddîn ölünce başa geçen Balaban 1287'ye kadar tahtta kalmıştır. Bu hanedan 1290'a kadar Dihli'yi yönetecekti. Balaban oğul acısından 1287'de vefat etmiştir. Aziz Ahmed, *Age.*, (İng. metin) s. 254-260; Bedâunî, *Müntahabü't-Tevârîh*, C. 1, s. 133-134; Faruk Sümer, *Age.*, C. 2, s. 10.

12 **Balabanoğlu Hân Şehîd Mahmûd (=Muhammed):** Multân'ı koruyan Muhammed, Ravi nehri kenarında Moğollarla şiddetli bir savaşa girdi ve onlara ciddî kayıplar verdirdi. Ancak savaş bittikten sonra dinlenmeye çekilen Muhammed, ansızın yaklaşan bir Moğol grubu tarafından okla vuruldu. Böylece ona Hân-ı Şehîd dendi. Balaban bu haberi duyunca yıkıldı ve acısından öldü. Bkz.: Bedâunî, *Age.*, s. 133-135.

13 **Muizzüddîn Keykubâd:** Bu prens, Hân-Şehîd Muhammed'in oğlu değil, Balaban'ın torunudur ve babası Bengal valisi olup tahttan feragat eden Nâsıreddîn Buğra Han'dır. Muizzüddîn Keykubâd, zevkine düşkün ve serbest biriydi; büyükbabası Balaban'ın yasaklarını kaldırdı, çok müsrif davrandı. Babası Nâsıreddîn bile oğluna kızdı ve onunla savaşmak için hareket geçti; iki taraf Gagra nehri kenarında karşı karşıya geldiler ve son anda savaştan vazgeçildi; baba Nâsıreddîn, oğluna nasihatta bulundu. Ancak 1290'da hem Keykubâd hem de kardeşi Keyûmert öldürüldüler. Böylece Balabanîler de son buldu; yerlerine Halacî hanedanı geçti. Bkz.: Ziyâüddîn Berenî, *Târîh-i Fîrûzşâhî*, s. 132-151; Emir Hüsrev Dihlevî, *Kırânü's-Sa'deyn*, s. 123-125.

14 **Leknavtî şehri:** Burası o dönemde Bengal'in başşehriydi. Şimdiki Bangladeş'in Racşâhî eyaletinde Gaur (=Gûr) diye bilinen harabe şehir, eski Leknavtî'dir. Bkz.: Tâzî, *Age.*, C. 3, s. 125.

15 **Sultan Celâleddîn Fîrûz Şâh Halacî**: Delhi Türk Halaç Sultanlığı'nı başlatan hükümdar. Halaçlar veya Türk tarihinde bilinen adıyla Kalaçlar, köken itibariyle Ceyhun ile Seyhun nehirleri arasında yaşamış ve buraya hâkim olan Gûrî ve Gazneli devletlerine tebaa olarak hayatlarını devam ettirmiş Türk kabilelerindendir. Tarih kitaplarında onlardan bazen **Hılcîler** diye de sözedilir. Zamanla Gûr Devleti'nde mühim askerî makamlara geldiler ve Hindistan'ın muhtelif noktalarında idareci oldular. Celâleddîn **Fîrûz Şâh**, Balabanların son temsilcisi ortadan kalkınca 1290'da Delhi'de tahta oturdu. Yakın çevresini devletin en mühim yerlerine getirdi, sultanlığı sırasında ayaklanmalarla uğraştı, yeğeni Alâeddîn Muhammed tarafından oyuna getirilip 1296'da hançerlendi. Bkz.: Sirhindî, *Târîh-i Mübarekşâhî*, s. 63; Ziyâüddîn Berenî, *Târîh-i Fîrûzşâhî*, s. 209-211; Nizâmeddîn Ahmed, *Tabakât-ı Ekberî*, s. 124; Faruk Sümer, *Türk Devletleri Tarihinde Şahıs Adları*, C. 2, s. 558-560.

16 **Duvaykîr; Devletabad (=Deogir) ve Kataka:** Eski ismi Deogir yahut Duvaykîr olan bu şehir, Tuğluk oğlu Muhammed zamanında Devletabad'a dönüştü. Bugün Dekkân diye bilinen mıntıkada bulunan Arurungabad'ın kuzeybatısındadır. **Kataka,** Sanskritçede kralın askeri demektir. Bkz.: Tâzî, *Age.*, C. 3, s. 129.

17 **Alâeddîn Muhammed Şâh Halacî:** Seyyahın Alâeddîn Muhammed Şah hakkında verdiği malûmat, dönemin kaynaklarıyla birebir uyuşmaktadır. Alâeddîn, Halacların en büyük hükümdarıdır. Onun tahta geçişi bazı tarihçiler tarafından 20 Temmuz 1296 olarak belirlenmiştir. Delhi'deki ikametgâhı Köşk-i Lâl diye bilinen Kızıl Köşk'tü. Azimli, ihtiraslı bir hükümdardı; zamanın İskender'i olmak istiyordu. Aske-

rî ve ekonomik alanda ciddî reformlar yaptı; hazineyi doldurdu, kıtlıklara karşı koyabildi. 1316'da hastalıktan vefat etti. Bkz.: İsemî, *Futûhü's-Selâtîn*, s. 367-368; Sirhindî, *Age.*, s. 80; K.S. Lal, *History of The Khaljis*, s. 263-278.

18 **Muhtesib (=Hisbe memuru):** Tarihî-klasik İslâm devletlerinde, çarşı müfettişliği yapan, fiyatları kontrol eden, asayişi sağlayan kişidir. Bu konuda özel kitaplar yazılmıştır. Konuya daha önce detaylı bir şekilde değindik. Bkz.: 18/36. not.

19 **Alâeddîn'in ekonomik tedbirleri:** Sultan Alâeddîn fiyatların tayini, zahire biriktirilmesi, çarşı denetiminin sıkılaştırılması, stokçuluğa savaş açma, kumaş satımı için resmî yer tahsisi vs. konularda ciddî reformlara girişmiştir. Ayrıntılar için bkz.: Y. Hikmet Bayur, *Hindistan Tarihi*, C. 1, s. 311-313.

20 **Tenge; tenkâ (=Tanga):** Altındır; 9, 010 grama tekabül eder. Daha önce bahsedilmişti. Mağrip (=Fas) dinarı ise 4. 722 gramdır. Gramı ve değeri farklı olmakla birlikte Babur döneminde de Tenge'den bahsedilir. Bkz.: Tâzî, *Age.*, C. 3, s. 133; Babur, *Vekayi'*, C. s. 654.

21 **Sendebet (=Sonpat):** Şimdiki Delhi'nin 28 mil kuzeyindedir. Tâzî, *Age.*, C. 3, s. 133.

22 **Kâliyûr; Kuyâliyur (=Gvalyor/Gâlyor):** Gâlyor, Gwalyor ve Keyalir diye de okunan bu kelime, 300 ayak yüksekliğinde bir tepenin sırtına inşa edilmiş sağlam bir kalenin ismidir. Agra'nın güneyindedir. Burası daha sonra Delhi sultanlarının özel hapishanesi olacaktır. Bkz.: Tâzî, *Age.*, C. 3, s. 133.

23 **Müfrid tarzı askerler:** Mısır Memlûklerinde de küçük gruplar hâlinde etrafa dağılan ve önemli devlet ricalinin karargâhını koruyan özel muhafızlara müfrid veya müfredenin çoğulu olarak mefâride denilirdi. Bkz.: Dehman, *Mu'cem*, s. 142.

24 **Huramkah (=hürremgâh) kelimesi:** Farsçadır; zevk u sefa yeri, neşe çadırı demektir. Bkz.: *Ferheng-i Ziyâ*, s. 779.

25 **Telink (=Telingâna):** Telingana diye bilinen bu yer Gudafari ile Krişna nehri arasında bir emirlikti. Hindistan'ın doğu sahillerinin bir kısmına hükmetmekteydiler. Başşehri Varangal'dı. Burası Muhammed Tuğluk'a boyun eğmemiş ve kendini Halaç (=Kalaç) hanedanına bağlı saymış; Kalaçlar ortadan kalkınca kendini bağımsız saymıştı. Böylece Muhammed Tuğluk Han oraya sefer eyledi. Bkz.: Y. Hikmet Bayur, *Age.*, C. 1, s. 320.

26 **Ma'ber (=Koromandil):** Seyyahın daha sonra ziyaret edeceği bu bölgeler, Koromandil ve Mulaybar diye bilinir ve Hint yarımadasının doğu sahilleridir. Seyyah daha sonra buralara uğrayacaktır. Bkz.: Gibb, *Age.*, C. 3, s. 644.

27 **Husrav Hân-ı Hindî:** Kutbeddîn Mübarekşah öldürülünce onun yerine geçen Husrav Hân, Hint kökenliydi. Hükümdar ailesinden olmayan bu adam aslen Guceratlı bir köleydi; zamanla yükseldi, siyasî ve askeri başarılarıyla saraya yaklaştı. Öldürdüğü Mübarek Şah onu çok severdi; bu yüzden Husrav Şah'a nankör manasında "Kâfir-i Nimet" denildi. Husrav Şah başa geçince Alâeddîn Muhammed tarafından konulan yasaları kaldırdı; Hindulara geniş haklar tanıdı; kısa zamanda Delhi ve çevresi hindulaşmaya başladı. Askerî erkân ve diğer beyler büyük bir baskı altına girdiler; nihayet beklenen patlama gerçekleşti, Husrav Şah'a karşı ayaklanma oldu; Gazi Melik diye bilinen ve ilerde Tuğluk hanedanını başlatacak olan Gıyâseddîn Tuğluk, Husrav Han'ı ve ordusunu mahvetti; böylece Husrav Han, Kutbeddîn Mübarek

Şah'ı öldürdüğü yerde 6 Eylül 1320'de öldürüldü. Husrav Hân'la birlikte Delhi Halac Sultanlığı tarihe karıştı. Halaclar zamanında Hindistan'daki Türk hâkimiyeti en geniş sınırlarına ulaşmış, Seylân adasına bile sefer düzenlenmişti. Bkz.: Ziyâüddîn Berenî, *Târîh-i Fîrûzşâhî*, s. 411; Ferişte, *Târîh-i Ferişte*, s. 128; Y. Hikmet Bayur, *Age.*, C. 1, s. 317.

28 **Kâdîhân Sadr-ı Cihân:** Buradaki Kâdîhan'ın Ziyâeddîn adlı biri olduğunu söylüyor diğer kaynaklar. Bkz.: Tâzî, *Age.*, C. 3, s. 137.

29 **Dibâlbûr (=Dipalpur):** Şu anda Pakistan'da bulunan bu şehir, Sütlec ırmağına yakın olup Lahor'un 80 mil güneyindedir. Gıyâsüddîn Tuğluk bu bölgede Moğollara karşı ülkenin bekçiliğini yapıyordu. Bkz.: Y. Hikmet Bayur, *Age.*, C. 1, s. 318.

30 **Bahâeddîn Zekeriyâ** ve soyu için bkz.: 38/7. not.

31 **Karavna Türkleri:** Karavna Türkleri hakkında tarihî kaynaklarda İbn Battûta'nın verdiği malûmat dışında bir şey bulamadım. Sint ülkesi ile Türk yurdu arasındaki dağlar da bir hayli çok. Zannımca bu isim Karaman'dan bozmadır. Zira "m" harfi dudaksıdır ve zamanla "v" harfine dönüşebilir. Anadolu ağızlarında da "m", "v"ye dönüşebilir. Bir bölgede "Karaman don" bez ismiyken başka bir bölgede "Karavana" bol, şalvarımsı don anlamına gelmektedir. Tuğluk Şâh'ın mensup olduğu Türk oymağı, Karavana adını taşımış olabilir. Karaman Beg adlı bir şahıs, Oğuzların dağılışı esnasında bin atlıyla beraber Ceyhun'un orta yatağının kıyılarında yaşamaktaydı. Moğol istilâsından sonra Türkmenlerin yaşadığı alanlar arasında Güneydoğu İran ve bugünkü Türkmenistan başı çekmektedir. "Sint ile Türk ili arası", en geniş anlamıyla herhalde Horasan, Güneydoğu İran, Afganistan ve Türkmenistan'dır. Ceyhun'dan biraz daha güneye inip Sint'e yaklaşmaları mümkündür. Bkz.: Faruk Sümer, *Oğuzlar*, s. 162; *Derleme Sözlüğü*, 8. cilt, s. 2650-2653.

32 **Gıyâseddîn Tuğluk Şâh:** 1320-1325 arasında Delhi Türk İmparatorluğu'nu yöneten Tuğluk, Halacların son sultanı Kutbeddîn Mübarekşâh zamanında Pencap ve Sint'te vali idi. O Tuğluklukların ilkidir; onlara bazı kitaplarda Karavnalılar da denmiştir. Hindu asıllı Husrav Şah'ı temizledi ve yakınlarının ısrarıyla sultanlığını ilân etti. 1325'te öldü. Beş yıl süren saltanatı esnasında devlet düzenini onarmaya çalıştı; asayişi sağlama, memur tayininde torpilleri kaldırma, ağır vergileri azaltma, Husrav Şah'ın taraftar kazanmak için aptalca dağıttığı paraları geri alma vs. başlıca işlerindendi. Bkz.: Nizâmeddîn Ahmed, *Tabakât-ı Ekberî*, s. 191-192; Mahajan, *The Sultanate of Delhi*, s. 153; Y. Hikmet Bayur, *Hindistan Tarihi*, C. 1, s. 319.

33 **Yarak:** Kuman sözlüğünde "Yarak etmek" serbest bırakmak manasına geliyor. Atları otlamaya ve gezdirmeye bırakmak anlamında kullanılmış olabilir burada. Yine bu anlama yakın "yaranmış" kelimesi, "uzak yerlere gide gide pişmiş, güçlenmiş at" demektir. Yarandırmak, Eski Türkçede atı koşu için zayıflatmak anlamına gelirdi. Bugün de Anadolu'da bu manaya gelmektedir. Osmanlı döneminde ise Yarak veya yarâğ; silâh, teçhizat anlamında kullanılmıştır. Bkz.: Hassân Hallâk ve Abbâs Sabbâğ, *el-Mu'cemu'l-Câmi' fi'l-Mustalahât*, Beyrut, 1999, s. 234; Nehrevâlî, *el-Berku'l-Yemânî fi'l-Fethi'l-Osmânî*, Riyâd, 1967, s. 80; *Ferheng-i Ziyâ*, C. 3, s. 2029; *Kuman Lehçesi Sözlüğü*, s. 219; *Derleme Sözlüğü*, 11. Cilt, s. 4180.

34 **Asyâabâd:** Gazi Melik olarak bilinen Tuğluk'un Husrav'ı yendiği yer, Lohravat ovasında Sultan Radiye'nin kabrine yakın bir yerde, Siri'nin 2-3 mil kuzeyindedir.

Bkz.: Nizâmeddîn Ahmed, *Tabakât-ı Ekberî*, s. 191-193; Tâzî, *Age.*, C. 3, s. 140.

35 **Şatur; çadır; çetir; (=küçük çadır, kubbe):** Kelime, Sanskritçeden gelmektedir ve burada hükümdarlık alâmeti olan büyük şemsiye anlamındadır. Bu kelime, Çhetrbhang, çhetrpati vs. şeklinde başka kelimelerle birleştirilerek de kullanılmaktadır. Bkz.: Platts, *Age.*, s. 458.

36 **Nizâmeddîn Bedvânî (=Nizâmeddîn Evliyâ Bedâunî):** Nizâmeddîn Evliyâ olarak da bilinir. Hindistan'da Çiştiyye tarikatının en mühim simalarındandı. Molla Câmî'nin hayranlık duyduğu sufîlerdendi. 80 yıla yakın yaşadı. Sahip olduğu nüfuz sebebiyle zaman zaman bazı Delhi sultanlarıyla arası açıldı. 725/1324 yılında vefat etti. Bkz.: Molla Câmî, *Nefehâtü'l-Üns*, Lâmiî çev., s. 583; *Sahabeden Günümüze*, C. 7, s. 237.

37 **Gıyâseddîn Tuğluk'un kabri:** Kabir bugün Delhi'nin Tuğlukabâd kısmının güneyindedir. Bkz.: Mahdi Husain, *The Rise and Fall of Muhammad bin Tughluk*, London, 1938, s. 55.

KIRKİKİNCİ BÖLÜM

HUZURUNA ÇIKTIĞIMIZ SİNT VE HİNT HÜKÜMDARI GIYÂSEDDÎN TUĞLUKOĞLU EBU'L-MÜCÂHİD MUHAMMED ŞÂH

Sultan Tuğluk ölünce onun yerine oğlu Muhammed Şâh[1] geçti. Daha önce bahsettiğimiz gibi adı önceleri Cavna idi, tahta oturunca Muhammed adını alıp Ebu'l-Mücâhid diye çağırılır oldu.

Diğer Hint hükümdarlarına dair naklettiğim olayların hepsini yahut büyük bölümünü Kadî'l-kudâtlık [=Başkadılık] makamında bulunan Gazneli Kemâleddîn İbnü'l-Burhân'dan dinledim ama Muhammed Şâh'la ilgili anlatılarımın büyük bölümü, ülkesinde bulunduğum sırada kendi tanıklığım ve izlenimlerime dayanmaktadır.

Muhammed Şâh'ın Huyları

Bu hükümdar hem kan akıtmaya hem de hediye dağıtmaya tutkundur! Bu konuda insanların en aşırısıdır. Onun kapısı ya haceti görülüp zengin olan bir yoksulun yahut katledilecek bir dirinin son uğrak yeridir. Halk arasında cömertlik ve cesaretine dair çeşitli menkıbeler anlatılmaktaysa da suçlulara karşı sertliğine ve acımasızlığına dair hikâyeler de yaygındır! Buna rağmen o insanların en alçakgönüllüsü, adalet ve doğruluğa en çok değer verenidir. Dinin temelleri onun tarafından korunur. Namazı emretmek, kılmayanı cezalandırmak konusunda çok serttir. O, mutluluğu kesilmeyen uğurlu ve bereketli hükümdarlardandır.

Lâkin ona egemen olan nitelik cömertliktir. Biraz sonra onun cömertliğine ilişkin bazı şeyler anlatacağız. İnsanı şaşkına çeviren bu olayların azıcık bir benzeri dahi onun seleflerinde görülmemiştir.

Hak Teâlâ'yı ve onun Peygamberini şahit tutarım ki Tuğlukoğlu Muhammed'in cömertliğine dair anlatacağım hikâyeler tümüyle doğrudur! Yüce Rabb'ın tanıklığı yeter! Biliyorum bazı menkıbeler çoklarının havsalasına sığmayacak; bunların imkânsız ve inanılmaz olduğunu söyleyecekler! Ama ben kendim görüp doğruluğuna tanık olduğum ve dersler çıkardığım bir konu hakkında yalan söyleyemem, gerçek olanı anlatırım! Zaten bu olayların çoğu, Doğu ülkelerinde ağızdan ağıza yayılmış ve mütevâtir [=kesin haber] hâline gelmiştir.

Hükümdarın Kapıları, Kabul Dairesi ve Buradaki Düzen

Sultanın Dihlî'deki konağına Dâr-ı Serâ [=saray ev] adı verilir. Bunun kapıları çoktur. İlk kapıda bir grup muhafız dikilir. Burada davul, zurna ve boru çalanlara da yer ayrılmıştır. Soylu, nüfuzlu bir emir geldiğinde davullara vurulur, borular çalınır ve bu görevliler;

"Falanca adam geldi!" diye iki defa bağırırlar. İkinci ve üçüncü kapıda da aynı düzen vardır. İlk kapının hemen dışında uzun oturaklar vardır; üzerinde cellâtlar bekleşir! Sultan birinin idamını emredince adamı kabul dairesinin kapısında katlederler, cesedini üç gün orada bekletirler. Âdet böyle!

Birinci kapıyla ikinci kapı arasında büyük bir koridor vardır. İki tarafta uzanan oturaklara nevbet ehli [=vakit bildirici] kapıcılar oturur. İkinci kapıda özel bekçiler dikilmektedir. İkinci kapı ile üçüncü kapı arasındaki büyük peykede Nakîbü'n-nukabâ[2] makamında bulunan adam oturur. Adamın elinde altın bir asâ vardır. Başında mücevherle süslü, üç yanına tavus tüyü dikilmiş muazzam bir külâh bulunur. Çevresinde, başlarında süslü bir külâh, bellerinde kemer, ellerinde sapı altın veya gümüşten yapılmış birer kamçı bulunan nakipler birikmiştir. İkinci kapı, ahalinin girip oturduğu geniş mi geniş muhteşem bir daireye açılır. Üçüncü kapının yanında bulunan peykelere ise küttâbü'l-

bâb [=kapı yazıcıları] oturur. Sultan tarafından özel emir çıkmadıkça kimse bu kapıdan giremez. Herkesin, kendisi ile beraber girecek dostlarının ve hizmetçilerinin sayısı sıkı sıkı belirlenir. Bir kimse bu kapıya yaklaşınca orada görevli yazıcılar;

"Falanca adam saat birde ya da ikide geldi!" diye kaydederler. Bu yazma işi akşama kadar sürer. Sultan, yazılanların bulunduğu listeyi yatsıdan sonra gözden geçirir. Kapıda meydana gelen her olay kâtipler tarafından tek tek not edilir. Şehzâdelerden bazıları yazıcı taifesinin evraklarını sultana götürme görevini üstlenmiştir.

Buralıların âdetlerinden biri de şudur: Kişi, hükümdar sarayından bahaneli yahut bahanesiz üç gün ayrılırsa hükümdardan izin çıkmadıkça bir daha giremez! Hastalık vs. geçerli bir özrü varsa sultana uygun bir hediye sunarak huzura çıkar. Uzun yoldan gelenlere de böyle hareket ederler. Hukukçular mushaf ve kitap; dervişler seccade, tespih ve misvak gibi hediyeler sunarlar. Kumandan ve emirler ise at, deve ve silâh armağan ederler.

Bu üçüncü kapı Hezâr Ustûn diye bilinen kocaman geniş bir kabul dairesine açılır. Hezâr Ustûn, bin sütun demektir. Zengin motiflerle süslenmiş ahşap tavanı omuzlayan bu direkler de ahşaptır ve her yanı cilalıdır. Hükümdar, genel meclisi burada kurar. Bu çatının altında halk birikir, derdini anlatır.

Hükümdarın Kabul Düzeni

Hükümdar çoğu kez ikindiden sonra, bazen de sabahleyin kabule geçer. O, beyaz kumaşla döşenmiş ve üzerine minder yerleştirilmiş bir peykeye oturur. Arkasında büyük bir yastık, iki tarafında da [kollarını dayadığı] dayaklar bulunmaktadır. Hükümdar orada [diz kırarak] namazdaymış gibi oturur. Hint halkının hepsi böyle oturur.

Sultan çöktüğü zaman vezir ayakta dikilir. Ardında yazıcılar, onların da ardında hâcibler [=mabeyinciler] yer almaktadır. Hâciblerin başı, sultanın amca oğlu ve naibi Fîrûz Melik'tir.[3] O, hâciblerin hepsinden daha yakındır sultana. Bundan sonra sırayla Hâs Hâcib [=özel mabeyinci, başnedim] Naib-i Hâs Hâcib [=Hâs Hâcib'in yardımcısı], Vekîlü'd-dâr [=sarayın başhizmetkârı] ve yardımcısı, mabeyincilerin şerifi, son olarak da ma-

beyincilerin seyyidi yanlarında adamlarıyla beraber yerlerini alırlar.

Bu mabeyinciler topluluğunun ardından sayıları yüzü bulan nakipler gelir. Hükümdar oturunca hâcib ve nakipler yüksek sesle "Bismillah" derler. Daha sonra Melik-i Kebîr [=beylerin başı] Kabûla, sultanın yanı başında yerini alır, elindeki yelpaze ile sinek kovalar. Hükümdarın sağına ve soluna silâhdâr taifesinden yüz cengâver dikilir. Bunların ellerinde kalkan, kılıç ve yay bulunmaktadır. Salon boyunca sağ ve sol kanatlara sırayla başkadı, onun yanında başhatip, sonra diğer kadılar, ileri gelen şeyhler, âlimler, hocalar, sonra hükümdarın kardeşleri ve yakınları, sonra büyük emirler, sonra muhterem yabancılar ve nihayet kumandanlar dizilir.

Sonra eyer ve dizginleri padişahî tarzda kıymetli malzemeyle yapılmış altmış küheylân getirilir. Bunların bir kısmı hilâfet işareti taşımaktadır. Hilâfet işareti, atın gem ve kolanının sırmalı siyah ipekten mamul olmasıdır. Bazen de bu bölümler sırmalı beyaz ipektendir. Küheylânlara sultandan başka kimse binemez! Atlar sultanın rahatça görebileceği şekilde yarısı sağda, yarısı solda bekletilir. Daha sonra atlas ve sırmalı kumaşlarla güzelce süslenmiş elli fil getirilir.[4] Bu hayvanların sivri dişleri idamlık suçlular için demirle kaplanmıştır! Her filin tam boynunda bir sürücü oturmaktadır. Elindeki "taberzin"le [=küçük, baltamsı âletle] hayvanı istediği yöne sürer. Bu hayvanların sırtlarına –kuvvet ve iriliklerine göre– yirmi küsur yahut daha az savaşçıyı alacak kapasitede tahta kafes şeklinde sandıklar yerleştirilmiş; dört köşesine bayraklar dikilmiştir. Filler, başlarını eğerek hükümdarı selâmlamak üzere eğitilmişlerdir. Bu hayvanlar selâm işaretini yapınca hâcibler hep bir ağızdan yüksek sesle "Bismillah!" derler. Filler yarısı sağ kanatta, yarısı solda olmak üzere ayakta duranların hemen ardında yerlerini alırlar. Sağ ve solda yer alanlardan biri hükümdarı selâmlamaya yöneldiğinde hâciblerin bulunduğu noktaya kadar ilerler. Selâmı uygun bir şekilde verir. Bu sırada hâcibler "Bismillah!" demektedirler. Onların hançerelerinden çıkan ses, selâm veren adamın mevkii ve nüfuzuna göre olur. Adam selâmdan sonra sağdan veya soldan hiç sınırı aşmadan yerine döner. Selâma gelen Hindu ise hâcibler:

"Hedâkellah!" diye seslenirler [=Allah seni hidayete eriştirsin!].

Sultanın köleleri ellerinde kalkan ve kılıçlarla herkesin arkasında çepeçevre dikilirler. Bir kimse hükümdarın huzurunda bekleyen hâciblerin önünden geçmedikçe bu kölelerin arasına giremez.

Yabancıların ve Hediye Sunanların Huzura Çıkışı

Bir kimse hükümdara hediye sunmak üzere kapıya geldiği zaman hâcipler rütbe sırasına göre huzura girerler. Önce Emir Hâcib makamında bulunan kişi, arkasından onun naibi, onun arkasından Has Hâcib ve yardımcısı, onun arkasından Vekilü'd-dâr ve onun yardımcısı, onun arkasından hâciblerin seyyidi ve en son hâciplerin şerifi girer. Bunlar sultana üç defa selâm verir, kapıda bekleyeni bildirirler. Eğer hükümdar o adamın içeri alınmasını emrederse getirdiği hediye oradaki görevlilerin eline verilir. Bu görevliler, ellerindeki hediyeyi sultanın göreceği şekilde tutarak halkın önünde dikilirler. Sultan hediyenin sahibini çağırır. Bu adam hükümdarın huzuruna varmadan önce üç defa eğilip selâm verir. Bir kez de hâciplerin dikildiği yerde selâm merasimini yapar. Eğer saygın ve nüfuzlu biriyse hemen Emir Hâcibin safında durur. Böyle değilse onun arkasında yerini alır. Hükümdar nazik bir şekilde ona yönelerek:

"Merhaba!" der. O adam pek itibarlı biriyse hükümdar onunla el sıkışır veya kucaklaşır. Daha sonra getirilen armağanların bir kısmını görmek ister. Uzun uzun bakar, armağanı sunan adama iltifat eder. Ona hil'at giydirir. Âdet gereğince bu adama "serşüsti" [=başsuyu, ikramiye] parasının verilmesini emreder. Bu para hediye getirenin derecesine bağlıdır.

Yüksek Vergi Memurlarının Ona Hediye Getirişi

Âmiller [=valilik ve bölgenin vergi tahsildarlığını beraber yürüten yüksek memurlar] hediyelerini ve bulundukları bölgenin vergilerinden oluşan serveti sunmak üzere payitahta geldikleri zaman leğen, ibrik gibi altın ve gümüş kaplar yaptırırlar. Yine altın ve gümüşten tuğlamsı külçeler döktürürler. Buna "hışt" adını vermişlerdir. Getirilen armağanlar hükümdar hizmetçileri-

ne teslim edilir. Onlar baştan başa bir saf oluşturmuşlardır ve her birinin elinde bir külçe vardır. Hediyeler arasında fil varsa öne alınır. Fillerden sonra koşumlu atlar, onların ardından katırlar, nihayet servet yüklü develer gelir.

Ben de bir kez Vezir Havâce Cihân'ın, Devletabad'dan dönen sultana nasıl armağan sunduğunu gördüm. Hükümdarı karşılamak için Beyâne [=Beyâna][5] şehrinin varoşuna kadar gelerek anlattığımız düzen içinde verdi hediyesini. Bu hediyeler arasında biri yakut diğeri zümrüt ve öbürü birinci sınıf inci ile dolu üç tepsi vardı. O sırada Irak hükümdarı Sultan Ebû Saîd'in amca oğlu Hacı Kâvun da oradaydı. Hükümdar getirilen hediyelerin bir kısmını da Hacı Kâvun'a verdi. İnşallah ilerde bunu anlatacağız.

Hükümdarın Bayram Namazlarına Çıkışı ve Bununla İlgili Merasim

Arefe gününün bayrama bağlandığı gece hükümdar; tüm şehzâdelere, özel dostlarına, saygın yabancılara, devlet adamlarına, kâtib, hâcib, kumandan, hizmetkâr, köle ve ehl-i ahbâra [=istihbarat memurlarına] paha biçilmez giysiler gönderir. Bayram sabahı filler ipek örtülerle, inci ve altınla bezenir. Bunların onaltısı sultana aittir, hiç kimse binemez onlara! Bu fillerin üzerine inci bezeli atlastan onaltı şatur [=gölgelik, çadır] kurulur. Her şaturun ana direği som altındandır. Ayrıca her fil üzerinde mücevher ile süslenmiş ipek bir minder bulunur. Sultan bu fillerden birine çıkar. Önünde paha biçilmez incilerle süslenmiş eyer perdesi vardır. o filin önünde hizmetçi köleler ve memlûk erler dizilir. Hepsinin başında altın bir külâh, bellerinde altın bir kemer bulunur. Bir kısmının kemeri mücevherlerle bezelidir. Yine başta altın külâh, belde altın kemer, elde altın saplı kamçı taşıyan üçyüz civarında nakip de sultanın önünde yürürler. Kadî'l-kudât [=başkadı] Sadr-ı Cihân Kemâleddîn Gaznevî, yine bir diğer büyük bölgenin başkadısı Sadr-ı Cihân Nâsıreddîn Havârezmî ve öteki kadılar; Horasan, Irak, Şam, Mısır ve Mağrip diyarından gelmiş muhterem misafirlerle fillere çıkmışlardır. Hint ülkesinde yabancılara Horasanî [=Horasanlı] derler. Müezzinler de fillere binerek tekbir getirirler.

Hükümdar saray kapısından bu düzen içinde çıkar. Her emir kendi bölüğünün başında özel davul ve bayrakları ile sultanı bekler. Sultan yukarıda bahsettiğimiz şekilde bineklere atlamış adamlarının önünde, kadılar da onların arkasında olmak üzere kafile ilerler. Yürüyüş esnasında müezzinler art arda tekbir getirmektedirler. Sultanın hemen ardında merâtibi yer alır. Merâtib; davul, boru, nefîr ve zurna çalan; bayrak taşıyan gruba denir. Onların ardından hükümdarın en yakını olan akrabalar gelir. Bunları takiben kardeşi Mübarek Hân, yeğeni Behrâm Hân, amca oğlu Melik Fîrûz, Başvezir, Melik Mucîr b. Zü'r-recâ[6] ve Melik-i Kebîr [=Büyük Bey] Kabûla gelmektedir. Hepsinin kendine ait birliği ve bando takımı vardır. Kabûla denen adam hükümdar nezdinde sevilen, saygı gören biridir. Çok zengindir. Divan başkanı olan ve İbnü'ş-Şarâbşî[7] diye tanınan Sıkatü'l-mülk Alâeddîn Mısrî'nin bana bildirdiğine göre, Büyük Bey Kabûla'nın senelik masrafı otuzaltı leke ulaşıyormuş![8]

Bunların ardından sırayla Melik Nükbiye, Melik Buğra, Melik Muhlis ve Melik Kutbu'l-mülk gelirler. Hepsinin kendi birliği ve bando takımı vardır. Bunlar, hükümdarın yanından hiç ayrılmayan yüksek rütbeli beylerdir. Bayramlarda kendi bando takımlarıyla beraber at üstünde sultana eşlik ederler. Fakat diğer emirler böyle törenlere katıldıklarında yanlarında bandocu taifesi bulunmaz. Bayram gününde atların ve binicilerin üstünde zırh vardır. Merasimdekilerin büyük bir kısmı sultanın memlûk erleridir.

Sultan, mescidin kapısına vardığı vakit orada durarak kadılık makamında bulunanlara, büyük emir ve kumandanlara, özel misafirlere içeri buyurmalarını söyler. Sonra kendisi binitinden inerek girer mescide. Daha sonra imam bayram namazını kıldırır, hutbe okur.

Kurban bayramında sultan bir deve getirir. Üzerine kan sıçramaması için ipek bir peştamal bağlar önüne. Hayvanı "nîze" adı verilen [ucu bıçağımsı] bir kargıyla boğazlar. Sonra filine binip sarayına döner.

Bayram Günü Kabul Merasimi, Büyük Taht, Tütsü Konulan Koca Buhurdan

Hükümdarın köşkü bayram günü güzelce döşenir, kıymetli süslerle bezenir. Merasimin yapıldığı büyük salona bârka kurulur. Bârka [=bargâh] kocaman bir çadırdır. Muazzam direkler üzerine gerilmiştir. Çevresi kubbelerle doludur. Rengârenk ipekten yapay ağaçlar kurularak bunların üstüne yine yapay çiçekler kondurulur. Bu ağaçlar üç sıra hâlinde büyük salona dizilerek her iki ağaç arasına –örtüsü ile beraber– kendine ait minderi bulunan altın koltuklar konulur. Som altından yapılmış büyük taht ise muhteşem salonun tam ortasına yerleştirilmiştir. Ayakları inci mercanla bezelidir. Uzunluğu yirmiüç karış, genişliği ise bunun yarısıdır. Taht yekpâre değildir; çeşitli parçalardan oluştuğu için hepsi bir araya getirilerek birleştirilir. Bu tahtın her parçasını bir grup hizmetçi yüklenir. Altın ağırdır çünkü! Tahtın üzerinde bir minder bulundurulur. Sultanın başucuna mücevherle süslenmiş bir şatur konulur. O tahta çıktığı zaman hâcib ve nakipler yüksek sesle "Bismillah!" derler.

Daha sonra cemaat selâm merasimi için öne çıkar. Önce kadılar, hatipler, hukukçular, şerifler ve şeyhler gelir. Sonra hükümdarın kardeşleri, yakınları, kayınları yaklaşır. Daha sonra yabancılar, vezir ve kumandanlar ilerler. Sonra memlûk erbaşları ve yüksek rütbeli askerler huzura çıkar. Hepsi de sırayla, birbirlerini itip kakmadan selâm geçidini tamamlarlar.

Kendisine bir kasabanın geliri hediye edilmiş her asilzâde bayram günü üzerinde kendi adının bulunduğu altın dolu bir kese getirmeli, bu keseyi oradaki altın leğene atmalıdır. Hint ahalisinin âdetlerindendir bu. Müthiş bir servet birikir ve hükümdar istediğine dağıtır bu serveti! Bayramlaşma ve selâm merasimi bitince herkesin önüne, mevkiine göre yemek konulur.

Yine o gün, büyük bir buhurdan kurulur. Bu âlet kuleye benzemektedir. Saf altından yapılmıştır. Yekpâre değildir; istenildiği zaman sökülüp takılabilen çeşitli parçalardan oluşmuştur. Parçalar gayet ağır olduğundan sadece birini dahi tek kişi değil bir grup taşıyabilir. Âletin içinde üç bölme vardır. Tütsücüler bu bölmelere girerek kamârî[9] ve kakullî[10] ödü ile beraber ak amber ve câvî denilen cava amberi[11] yakarlar. Tütsülerin dumanı bü-

yük salonun her tarafına yayılır. Bu arada civan yiğitlerin ellerinde gülsuyu ve muhtelif çiçek esanslarıyla dolu altın ve gümüş ibrikler bulunmaktadır. Herkese serperler hiç durmadan...

Büyük taht ile buhurdan sadece Ramazan ve Kurban bayramlarında çıkarılır. Diğer günlerde hükümdar daha az gösterişli başka bir altın tahta oturur. Böyle bir zamanda, üç kapılı bârka [=bargâh] gayet yüksek bir yere kurulur. Sultan bârkanın içine geçer. Birinci kapıda İmâdü'l-mülk Sertîz, ikinci kapıda Melik Nükbiye, üçüncü kapıda Yusuf Buğra dikilmektedir. Sağda ve solda muhafız memlûk erlerin reisleri dikilir. Halk da derecesine göre bekleşir. Bârkanın görevli subayı Melik Toğî'dır. Onun elinde altın, yardımcısının elindeyse gümüş bir asa bulunur. Bu iki adam asalarla halkı sıraya sokar, safları düzeltir. Vezir kendi yerindedir. Onun arkasında kâtibler durur. Hâcibler ve nakipler de ayakta bekleşirler, diğerleri gibi.

Sonra saz ve dans takımı getirilir. Evvelâ, o sene esir edilen Hindu reislerinin kızları gelip dans eder, şarkı söylerler. Sultan bu kızları kumandan ve muhterem misafirlere armağan eder! Daha sonra diğer Hindu kızları şarkı söyleyip dans ederler. Bunları da kardeşlerine, akrabalarına, kayınlarına ve bey çocuklarına bağışlar. Bu meclise sultan ikindi vaktinden sonra gelir.

Bayramın ikinci günü ikindiden sonra tekrar bu şekilde kurulan meclise sultan yine katılır. Şarkıcı dansözler de oynarlar. Hükümdar bu oynak kızları askerlik yapan memlûkların başkanlarına verir! Bayramın üçüncü günü ise kendi akrabalarından evlenecek olanların nikâhını kıyar; onlara hediye yağdırır. Dördüncü gün bütün hizmetçi erkek köleleri azat eder! Beşinci gün cariyeleri azat eder. Altıncı gün cariyelerle köleleri evlendirir. Yedinci gün her yere yağmur gibi sadaka dağıtır.

Sefer Dönüşü Tertip Edilen Merasim

Hükümdar seferden döndüğü zaman filler güzelce süslenir. Bunların onaltısının üzerine onaltı şatur konulur. Şaturların bir kısmı sırma ile işlenmiş, bir kısmı mücevherle süslenmiştir. Fillerin önüne mücevherle süslenmiş "gâşiye" tabir edilen perdeler asılır. Birkaç katlı ahşap kubbeler inşa edilerek üzerleri ipekle örtülür. Her katta gayet çekici giysi ve takılarla süslenmiş şar-

kıcı cariyeler oturmaktadır. Bunların bir kısmı dans etmeyi de iyi bilir. Her kubbenin ortasında hayvan derisinden mamul, şerbet dolu kocaman bir havuz bulunur. Yerli, yabancı, gelen giden herkes bu şerbetten içebilir. İçenlere tenbûl ve fevfel sunulur. Ayrıca sultanın bineği geçecek diye kubbeler arasına ipek örtüler serilir. Hükümdarın geçtiği caddenin kenarındaki duvarlar şehir kapısından köşk kapısına kadar ipekle bezenmiştir. Onun önü sıra sayıları binleri bulan köleler yürür. Grup grup halk ve ordu ise arkadan gelir.

Hükümdarın başşehre girişini birkaç defa görmek nasip oldu. Ra'âde denilen[12] küçük topların üç dört tanesi fillere yükletilerek halkın üstüne altın serpilmekteydi. Ahali, hükümdarın şehre girişinden köşke varışına kadar altın toplardı yollardan!

Seçkinler Sofrasının Düzeni

Hükümdar köşkünde yemek iki şekilde tertip edilir. Birine "taâm-ı hâss" diğerine "taâm-ı âmm" denilir. Taâm-ı hâs [=özel sofra] hükümdarın sofrasıdır. Hükümdar genel olarak davetlilerle yemeğe oturur. Bu sofrada seçkin emirler; amca oğlu Emir-i Hâcib [=başmabeyinci], İmâdü'l-mülk Sertîz ve Emir-i Meclis [=meclisin hizmetinden sorumlu emir] yer alır. Hükümdar taltif etmek istediği nüfuzlu bey ve yabancıları da sofrasına çağırır. Davetlilerden birine iltifat etmek isteyince eline bir tabak alarak içine ekmek koyup o adama uzatır. İltifat edilen adam tabağı sol eline aldıktan sonra sağ elini yere koyarak saygı ile eğilir. Sultan bazen orada bulunmayan bir kimseye gönderebilir bu yemekten... O adam da, davette bulunanlar gibi saygı ile eğilerek gönderilen yemeği yanındakilerle paylaşır. Ben bu tür özel sofralarda çok bulundum; katılanlar ancak yirmi civarında olurdu.

Halk Sofrasının Düzeni

"Taâm-ı âmm" [=ahaliye verilen yemek] mutfaktan çıkarılıp ortaya getirilirken nakipler önde yürüyerek "Bismillah!" derler yüksek sesle. Onların başında elinde altın asa ile Nakîbü'n-nükabâ [=nakiplerin başkanı] onun yanında elinde gümüş asa ile yardımcısı yer alır. Onlar dördüncü kapıdan girip büyük salonda bulunanlara seslerini duyurunca hükümdardan başka her-

kes ayağa kalkar. Sofra yere bırakıldığı zaman nakipler bir sıra oluştururlar. Onların önünde duran reis, sultanı över, yüceltir de yüceltir. Sonra eğilerek selâm verir; nakipler ve salonda bulunan büyük-küçük herkes ona uyar. Hint ahalisinin âdetince bu esnada Nakîbü'n-nükabânın nutkunu işiten kişi sözün sonunu bekler: Yürüyorsa durur, duruyorsa çakılı kalır olduğu yerde! Hiç kimsenin yerinden kıpırdadığı görülmez.

Nakiplerin reisinden sonra yardımcısı da benzeri bir nutuk çekerek selâm verir. Bu sefer tümü orada bulunanlarla beraber ikinci kez selâma durur. Daha sonra herkes oturur.

Sultan aslında haberdardır ama yemeğin hazır olduğu Küttâbü'l-bâb [=kapı kâtipleri] tarafından yazı ile bildirilir sultana. Bildiri kâğıdı bu işle görevlendirilmiş bir bey çocuğunun eline verilir. Küçük beyzâde kâğıdı hükümdara götürür. Hükümdar kâğıdı okuyunca dilediği emiri çağırır; halkı düzene sokma ve sofraya oturtma görevini ona verir.

Bu sofrada sunulan yemekler, rikak, [=yufka; işkefe] kebap, içine tatlı konulmuş çok köşeli yuvarlak pastalar, pirinç pilâvı, tavuk ve "semûsek"tir.[13] Daha önce de bunlardan bahsetmiş, etraflıca anlatmıştık. Buralıların âdetince sofraya evvelâ kadılar, hatipler, fıkıh bilginleri, şerifler ve şeyhler gelir. Sonra hükümdarın yakınları, onları takiben de büyük emirler gelir. Onların ardından halk oturur sofraya. Herkes kendine ayrılmış mekâna oturduğundan itiş kakış ve düzensizlik göze çarpmaz. Millet tamamen sofraya kurulunca "şürbedâriye" tayfası [=sâkîlar] çıkar ortaya. Ellerinde çeşitli bitkilerin şerbetleriyle dolu altın, gümüş, bakır ve cam kadehler vardır.

Yemekten önce bunlar içilir. Şerbet faslından sonra hâcipler "Bismillah!" der. Sonra yemeğe başlanır, herkesin önüne sofradaki yemek türlerinin tümünden konulur.

Yemeğe oturan cümle ziyaretçinin kendine ait tabağı vardır. Kimse kimsenin kabından yemez! Yemek faslı bitince kalaydan yapılmış testilerle "fuka"[14] dağıtılır. Bu meşrubat halka verildiğinde hâcibler hep bir ağızdan "Bismillah!" derler. Daha sonra tenbûl ve fevfelle dolu tabaklar getirilir. Herkese bir tutam ufalanmış fevfel ile onbeş tenbûl yaprağı verilir. Tenbûl yaprakları, kırmızı ipek iplikle birbirine bağlanmıştır! Bu yapraklar uza-

tılınca hâcibler yine "Bismillah!" derler. Oradakilerin hepsi ayağa kalkar. Sofra görevlisi olan emir eğilerek selâm verir, diğerleri de onun selâmına karşılık verirler. Sonra dağılırlar. Günde iki kez sofraya otururlar; öğünlerin biri öğleden evvel, diğeri ikindiden sonradır.

Notlar

1 **Tuğlukoğlu Muhammed Şâh:** Tuğluk Devleti'nin ikinci sultanıdır. Kırk gün kadar Tuğlukabâd'da kaldıktan sonra Delhi'ye giderek Köşk-i Lâl'da tahta oturmuştur. Eyaletlere düzen verdi, ziraî faaliyetleri geliştirdi, 1327'de başşehri Devletabad'a nakletti, halkı da zorla orada iskân etti! Onun zamanında, 1328'de Keşlü (=Kişilü, Güçlü) Han, Multân'da ayaklandıysa da şiddetle cezalandırıldı. Onun zamanında kuzeyde Seyhun-Ceyhun arasında kuvvetlenen ve Afganistan'ı alan Çağatay hükümdarı Tarmaşirin, önce Pencab'ı sonra Kuzey Hindistan'ı istilâ etti. Muhammed Şâh zor bir zamanda yaşadı, para reformuna giriştiyse de başaramadı; ayaklanmalar arttı, Madura'da Celâleddîn Ahsen Şâh ayaklandı; Güney Hint seferine çıkan Muhammed Şâh'ın askeri vebada kırıldı; o Kandehâr yöresini işgal etmek ve böylece biraz rahatlamak istediyse de Divan-ı Arz makamı ona "Para yok, askerin iaşesi sağlanamaz!" deyince İran seferinden vazgeçti. Tek umudu belki de Çin seferiydi, tarihçi Berenî, Ferişte ve seyyahımız onun çok kalabalık bir ordu ile "Karaçil" seferi yaptığını ama Himalayalar'a kadar ilerleyen ordunun dehşet verici kayıplardan sonra meyus bir hâlde geri döndüğünü belirtirler. Bugün Karaçil'in yeri henüz aydınlığa kavuşturulamamışsa da V. D. Mahajan, buranın Kumaon-Garhval çevresinde olduğunu ileri sürmektedir. Muhammed Şâh son seferini Gucerat'ta isyan eden Tağı üzerine yaptı, ama sonuç alamadı. Orduyu çöle sürdü ve hastalandı. 20 Mart 1351'de Tatta'ya birkaç kilometre varken öldüğünde Bedâunî'ye göre "hükümdar kendi halkından; halkı da hükümdardan kurtulmuş idi." Muhammed Şâh sonsuz ihtirasların adamıydı, ama elindeki imkânlar kısıtlıydı. Belki de Alâeddîn Halacî gibi olmak istedi, ama onun kadar sabırlı değildi. O öldüğünde Hindistan'da üçü ayaklanmalardan doğmuş beş bağımsız Müslüman devleti vardı artık: Delhi'de Tuğluk Devleti, Bengal'de bir devlet, Madura'da küçük bir devlet, Dekken'de Behmenî Devleti, Keşmir'de öteden beri bağımsız olan bir devlet. Yine onun zamanında Dekken'in güneybatısında 200 yıl yaşayacak olan bir Hindu İmparatorluğu (1339-1565); Viceyanagar Devleti kurulacaktı. Bkz.: Mahajan, *The Sultanate of Delhi*, s. 155-158; Y. Hikmet Bayur, *Age.*, s. 324; *Doğuştan Günümüze İslâm Tarihi*, C. 9, s. 435.

2 **Nakipler:** Burada Hz. Hasan ve Hüseyin soyundan gelenler değil de o dönemin asilleri, beyzâdeleri kastolunmuş olabilir.

3 **Sultanın amca oğlu Naip Fîrûz Melik:** Bu adam Sultan Tuğluk'un genel ordu komutanı İbn Receb Fîrûz Şâh'dır. Tuğluk oğlu Muhammed Şâh 1351'de Sint'te ölünce onun yerine geçecek ve 38 yıllık hükümdarlığı boyunca olağanüstü bir imar faali-

yetine girişerek 200 şehir, 50 sulama bendi, 40 câmi, 30 medrese, 20 hankah, 100 köşk, 5 büyük hastane, 100 türbe, 10 büyük hamam, sulama için 150 büyük havuz, 100 köprü yaptıracaktır! Bir de yine Fîrûz Şâh'ın yaptırdığı birkaç yüz kilometre uzunluğunda dört dev sulama kanalı vardır ki her devir için büyük eser sayılabilir. 1338'de ölmüştür. Y. Hikmet Bayur, *Age.*, s. 330.

4 **Fil ve Hindistan ordusunda filin yeri:** Bu husus, İdrisî tarafından da vurgulanmıştır. Filin sırtı ne kadar yüksekse değeri o kadar artmaktaydı. Seâlibî de "Hükümdarların Fil Edinmelerine Dair" özel bir fasıl açar ve şöyle der: "Fil kalplere korku salar, fil yetiştirmek ve eğitmek üstünlük alâmetidir. File sahip olan savaşa da sahip olur. Dünya, galip gelenindir; ahiret, talep edenin!" bkz.: İdrisî, *Nüzhetü'l-Müştâk*, C. 1, s. 95; Seâlibî, *Âdabü'l-Mulûk*, çev. A. Sait Aykut, İstanbul, 1997, s. 122.

5 **Beyâne şehri:** Baharatpur bölgesinde Delhi'nin 120 mil güneyindedir. Bkz.: Tâzî, *Age.*, C. 3, s. 157.

6 **Mücîr b. Zürrecâ:** Tarih kitaplarında Mücîrüddîn b. Ebi'r-Recâ diye bilinen bu şahıs, Guştasp'ta 726/1326 yılında patlak veren isyanı bastırmakla görevlendirilmişti. Bkz.: Mahdi Husain, *Age.*, s. 102'deki dipnot.

7 **İbnü'ş-Şarâbşî:** Bu tamlamadaki ikinci kelime Türkçe "Şarapçı"dan bozma olabilir; o zaman bu ifade "Şarapçı oğlu" demektir.

8 **Otuzaltı Lek:** 3.600.000 dinar demektir ve bu dinarların gümüş olduğu bilinmektedir. Gibb, *Age.*, C. 3, s. 665.

9 **Kamârî (=Khmer) tarzda ud (=öd):** Yani Kamboçya'dan Khmer ülkesinden getirtilen öd bitkisi. Bkz.: Gibb, *Age.*, C. 3, s. 667.

10 **Kakullî:** Malezya'dan Kakule'den gelen öd. Bkz.: Tâzî, *Age.*, C. 3, s. 160.

11 **Câvî:** Cava'dan gelen amber türü. Ayrıca Lubân için bkz.: 30/11. not.

12 **Ra'âde:** bkz.: 40/5. not.

13 **Semûsek (=Senbûsek):** Üç köşeli hamur bohça; içinde soğan da var kıyma da. Ayrıntı için bkz.: 38/23. not.

14 **Fukkâ':** Bk; 38/24. not.

KIRKÜÇÜNCÜ BÖLÜM

TUĞLUKOĞLU MUHAMMED ŞÂH'IN CÖMERTLİĞİNE DAİR

Ancak gözlerimle gördüğüm, bizzat tanık olduğum, yanı başımda cereyan eden olayları anlatacağım burada. Sözlerimin doğru olduğunu Allah biliyor; o yeter, şahit olarak... Benim söyleyeceklerim her yana yayılmış, kesin bilgi hâline gelmiştir. Yemen, Horasan ve Fâris gibi Hindistan'a yakın bölgelere dağılmıştır. Buralarda yaşayanlar onun cömertliği ile ilgili anlatılanları dosdoğru hakikat bellerler. Özellikle yabancılara eli açık davrandığını iyi bilirler. Çünkü o, dışarıdan gelenleri Hint halkından üstün tutar, onlara bol bol ihsanda bulunur. Muazzam armağanlar, yüksek makamlar verir onlara. Bu adamın yabancı misafirlere gösterdiği yakınlık o dereceye varmıştır ki;

"Bir adama 'garip' [=yabancı] dense kalbi kırılır! Onlara muhterem diye seslenilmeli!" diyerek misafirlerin gurabâ [=yabancılar] diye çağrılmasını yasaklamıştır! İnşallah onun cömertliğine ve sonu gelmez armağanlarına dair birkaç olay anlatacağım.

Hükümdarın Şihâbeddîn Kâzerûnî'ye Yaptığı İhsan ve Tacirin Hikâyesi

Bu adam, Kâzerûnlu Meliküttüccar [=tacirlerin reisi] Pervîz'in dostuydu. Hükümdar, Meliküttüccara Kinbâya [=Kenbây, Künbâya] şehrini ikta olarak vermiş, vezirlik vaadinde de bulunmuştu. Pervîz, dostu Şihâbeddîn'e haber saldı. Şihâbeddîn, sultana hediye olarak hazırladığı eşya ile geldi Pervîz'in yanına. Bu hediyeler şöyle: Altın pullarla bezeli yünden bir serâçe

[=çadır çiti], buna uygun bir kabul çadırı, yine süslü yünden mamul ve her türlü araç gereci içinde olan bir özel otağ, istirâhat [=helâ] çadırı ve bir sürü katır. Meliküttüccar, dostu Şihâbeddîn'in getirdiği hediyeleri de yanına alarak kendi bölgesinin gelirini hükümdara sunmak üzere başşehre doğru harekete hazırlandı. Bu arada Vezir Havâce Cihân, hükümdarın Pervîz'e vezirlik vaatettiğini duyunca kendi hesabına endişelendi; kıskançlık krizine tutuldu. Kinbâya ve Cüzerât [=Gücerat] yöreleri daha önce onun idaresinde olduğundan, ahali Vezir Havâce Cihân'a bağlıydı. Onların çoğu Hindu, bir kısmı da yüksek tepelere sığınmış asilerden oluşmaktadır. Pervîz payitahta gitmek üzere yola çıkınca Vezir Havâce Cihân asilere emir saldı; ona hücum etsinler diye! Şihâbeddîn'i de yanına alan Pervîz, onun hediyesi ve kendi hazineleri ile yolculuğa koyulduğundan normal olarak kuşluk vaktinde mola verdi. Askerin çoğu uykuya dalmış, bir kısmı da etrafa dağılmıştı. Hindu haydutlar kervana saldırarak Pervîz'i öldürüp hazinelerini yağma ettiler. Bu arada Şihâbeddîn'in hediyeleri de talana uğradı. Ama Şihâbeddîn canını kurtardı!

Olayı istihbarat memurlarından duyan hükümdar, Nehrvâla[1] [=Anhilwara] bölgesine ait gelirin otuzbin dinarının Şihâbeddîn'e verilmesini, onun bu servetle memleketine dönmesini emretti. Para Şihâbeddîn'e uzatılınca o almak istemedi ve şöyle dedi:

"Benim amacım hükümdarı görmek, onun huzurunda el pençe divan durup yer öpmektir! Başka şey değildir!" Şihâbeddîn'in sözleri başşehre bildirilince hükümdar mest oldu, yanına getirilmesini buyurdu. İşte biz Şihâbeddîn'le aynı gün huzura girdik. Sultan bize hil'at verdi, güzelce ağırlanmamızı emretti, Şihâbeddîn'e de sayısız armağan yağdırdı.

Bu olaydan birkaç gün sonra ilerde açıklayacağımız gibi bana altıbin tenge verilmesini emretmiştir. O gün Şihâbeddîn'in nerede olduğunu sorunca Bahâeddîn İbnü'l-Felekî cevap verdi:

"Hûnd-ı Âlem! Nemîdânem!" Bu cümle şu anlama gelir:

"Cihan hükümdarı! Bilmiyorum!" Sonra ekledi:

"Şunîdem, zahmet dâr û!" Yani;

"Duydum ki hastaymış o!" demektir. Sultan konuştu:

"Berûv hemîn zemân der hızâne! Yek lek tenge zer bekirî ve pîş û berî tâ dil-i û hûş şeved!" Bu cümle şu anlama gelir:

"Git derhal hazineye! Yüzbin tenge al, ona götür; gönlü hoş olsun!" Bahâeddîn emri yerine getirdi. Hükümdar, Şihâbeddîn'in bu parayla Hint mallarından dilediğini rahatça almasını söyledi ve Şihâbeddîn alış-veriş ihtiyacını gidermedikçe hiçkimsenin hiçbir şey satın almamasını emretti! Sadece ona özgü, baştan aşağı donanmış üç gemi hazırlattı. Yol azığı, âlet-edevat ve gemicilerin ücretine kadar her şey vardı bu donanımda! Şihâbeddîn, Hürmüz adasına çıkıp orada muhteşem bir köşk yaptırdı.

Bu binayı sonradan gördüm. Şihâbeddîn'e de Şiraz şehrinde rastladım. Bütün servetini yitirmişti, Şiraz sultanı Ebû İshâk'tan yardım bekliyor, onun acıyacağını sanıyordu! İşte böyledir Hint ülkesinin serveti! Bu diyardan aldığı para ile uzağa gidebilen pek azdır. Oradan zengin çıkmayı başarsa bile başka bir ülkeye vardığında Hak Teâlâ ona mutlaka bir afet gönderir ve zenginliğini yok eder onun! Şihâbeddîn'in bütün malı, Hürmüz hükümdarının kendi yeğenleriyle [=kardeşinin iki oğluyla] yaptığı kavga esnasında yitip gitti!

Hükümdarın Şeyhler Şeyhi Rükneddîn'e Yaptığı İhsan

Hint hükümdarı, Halife Ebu'l-Abbâs'a armağan göndermiş, hilâfet makamına bağlılığı sebebi ile Hint ve Sint ülkelerinde tek hâkim olduğuna ilişkin bir tasdik yazısı iletmesini rica etmişti ondan... Bu rica üzerine Halife Ebu'l-Abbâs, ilgili yazıyı Mısır'da şeyhler şeyhi makamında bulunan Rükneddîn vasıtasıyla gönderdi. Rükneddîn, Hint hükümdarının karşısına çıkınca müthiş saygı gördü, hediyeye boğuldu. Rükneddîn ne zaman huzura gelse hükümdar ona saygı gösterip ayağa kalkmış, uğurlarken de peşinden servet akıtmıştır. Onun aldığı hediyeler arasında som altından yapılmış çadır levhaları ve mıhları vardı. Hükümdar, Rükneddîn'e şöyle demişti:

"Karaya çıktığın zaman bu altın mıhlarla nalla atlarını!" Rükneddîn Yemen istikametine giden gemiye binmek üzere Kinbâya'ya doğru yollandı. Fakat bu sırada Kadı Celâleddîn isyanı[2] başladı. İbnü'l-Kavlemî'nin ve Rükneddîn'in malları yağ-

ma edildi! İbnü'l-Kavlemî, Rükneddîn'le beraber sultanın yanına kaçtı. Hükümdar onu görünce şaka yollu:

"Âmedî ki zer berîbâdi keri sanem harî, zer neberî ve ser nihi!" Bunun anlamı şudur:

"Altın yüklenip güzel yüzlü dilberlerle eğleşmek için geldin ama altın yüklenemediğin gibi kelleni de bırakacaksın burada!" Bu sözleri, takılma bâbında söylemişti. Daha sonra şunları ekledi hükümdar:

"Aklını dağıtma, içini hoş tut! Ben şimdi asilere karşı hücuma geçiyorum, onların çaldığının kat kat fazlasını vereceğim sana!"

Ben Hint ülkesinden ayrıldıktan sonra duydum ki sözünü tutan hükümdar, Rükneddîn'e kaybettiği servetin tamamını vermiş! O bu para ile Mısır'a dönmüş.

Tirmizli Vâiz Nâsıreddîn'e Verdiği Armağan

Fıkıh bilgini olan bu vâiz sultanın yanına geldi ve bir sene onun ihsanıyla yaşadıktan sonra yurduna dönmek istedi. Sultan da izin verdi ama onun sohbet ve öğüdünden nasiplenmemişti henüz. Ma'ber yöresine yapmayı düşündüğü seferden önce içinde bir heves uyandı; onun vaazını dinlemek konusunda. Böylece mukasırî[3] denilen ak sandal ağacından bir minber hazırlanmasını, minberin çivi ve kaplamalarının altından yapılmasını, üst tarafına da büyük bir yakut yerleştirilmesini emretti. Nâsıreddîn'e de mücevher işlemeli, siyah bir Abbâsî hil'atı ve aynı tarzda bir sarık hediye etti.

Nâsıreddîn için "serâce"nin iç kısmında minber kuruldu. Serâce, çadır perdesine [=çadırın çevresini saran perdemsi çit] denilir. Hükümdar, sağına ve soluna seçkin devlet adamlarını dikerek tahtına kuruldu. Kadılar, fıkıh bilginleri ve emirler yerlerini aldılar. Vâiz Nâsıreddîn gayet etkileyici bir hutbeden sonra vaazını verdi. Aslında pek marifetli olmamasına rağmen şansı yaver gitti! Minberden indiğinde hükümdar ayağa kalkıp onu kucakladı ve file bindirdi. Orada bulunanlara emretti; vâizin önünde yayan yürüsünler diye! İçlerinde benim de bulunduğum cemaat, hükümdar serâcesinin hemen karşısında kurulu olan vâiz serâcesine doğru yürüdü. Her şeyi renkli ipekten-

di bu evceğizin... Sayvanı [=dış kısmı] da ipekten, özel çadırı da ipekten! O oturunca biz de oturduk. Serâcenin bir tarafında hükümdarın hediye ettiği altın kapkacak bulunuyordu. İçine bir adam oturacak kadar geniş bir mangal, iki tencere, sayısını hatırlayamadığım kâseler, pek çok sürahi, bir temîsende [=kırba], dört ayaklı sofra ve bir rahle... Hediyelerin tamamı som altından! Bu sırada İmâdeddîn Semnanî serâcenin kazıklarından ikisini kaldırıp baktı; biri bakırdan diğeri kalaydandı! Bunlar uzaktan bakana gümüş izlenimi veriyorsa da aslında bizim belirttiğimiz gibi bakır ve kalaydan ibarettiler! Huzura geldiğinde hükümdar ona yüzbin dinar dirhem, ikiyüz de köle vermişti. Nâsıreddîn kölelerin bir kısmını azat etmiş, bir kısmını da yanına almıştır.

Hükümdarın Erdevîlî [=Erdebilli] Abdülazîz'e İhsanı

Abdülazîz, fıkıhta ve hadîste uzman biriydi. Dımaşk'ta Takıyyüddîn İbn Teymiyye,[4] Burhâneddîn İbnü'l-Barkah, Cemaleddîn Mizzî, Şemseddîn Zehebî ve diğerlerinden ders görmüş, bu birikimle sultanın yanına gelmişti. Sultan ona armağan yağdırdı, saygıda kusur etmedi.

Bir gün huzurda Hz. Abbâs ve oğlunun erdemine dair hadîsler okudu, –Hak Teâlâ her ikisinden de hoşnut olsun– onların soyundan gelen halifelerin iyilik ve üstünlüklerine ilişkin bir şeyler anlattı. Bu menkıbelerden epey etkilenen hükümdar, Erdebilli'nin ayaklarına sarılıp öptü ve üzerinde ikibin tenge altın bulunan bir tepsi getirtti! Koca serveti kendi eliyle onun başına saçarak:

"Şu sini, altınlarla senindir!" dedi. Bu olayı daha önce de anlatmıştık.

Şemseddîn Endukânî'ye Verdiği Armağanlar

Fıkıh bilgini Endukânlı Şemseddîn, filozof ve şair mizaçlı biriydi. Hükümdarı öven yirmiyedi beyitlik bir kaside okudu. Hükümdar bu adama her beyit için bin dinar dirhem verdi! Daha önceki hükümdarların tek beyte bin dirhem verdikleri söylenir ki, hükümdarın verdiğinin onda biri eder bu!

Adudiddîn Şavankârî'ye Yaptığı İhsan

Adudiddîn, şöhreti ülkenin her yanını sarmış hatırı sayılır bir fıkıh bilginiydi. Onun yaptıklarını duyan sultan, bir de güzel ahlâkından haberdar olup etkilenince adamın memleketi Şavankâra'ya[5] onbin dinar dirhem gönderdi. Fakat o, hükümdarı hiç görmediği gibi saraya da gelmemiştir!

Kadı Mecdüddîn'e Verdiği Hediyeler

Sultan, herkesçe bilinen kerametlerin sahibi erdemli bilgin, Şiraz Kadısı Mecdüddîn'in menkıbelerini duyunca, –bu kadıdan birinci bölümde bahsetmiştik, onunla ilgili haberler ilerde yine gelecek– Dımaşklı Şeyhzâde aracılığıyla Şiraz'a onbin dinar dirhem gönderdi.

Burhâneddîn Sagarcî'ye Verdiği Armağan

Burhâneddîn, sahip olduğu her şeyi dağıtan, başkalarını kendine tercih eden yüksek ahlâklı vâizlerdendi. Çoğu zaman borç alır halka dağıtırdı! Hükümdar onun menkıbelerini duyunca, kırkbin dinar göndererek başşehre gelmesini rica etti. Burhâneddîn dinarları kabul etti, borçlarını ödedi ama Hıtâ ülkesine yöneldi; hükümdarın huzuruna çıkmayı doğru bulmayarak şöyle dedi:

"Karşısında bilginlerin dikildiği bir hükümdara gitmem!"

Hacı Kâvun'a Yaptığı İhsan ve Onun Hikâyesi

Hacı Kâvun, Irak hükümdarı Ebû Saîd'in amca oğlu idi. Kardeşi Musa, Irak şehirlerinin birinde bey idi. O da Hint sultanına geldiğinde saygı gördü, hediyeler aldı.

Bu adamı gördüm: Vezir Havâce Cihân ona hediyeler getiriyordu. Biri yakut, diğeri zümrüt, öteki inci ile dolu üç sini vardı ortada. Hükümdar Hacı Kâvun'a getirilenlerden bol bol verdi. Bunun dışında gayet yüklü bir servet ihsan etti.

Hacı Kâvun Irak'a gitmek üzere yola düştü. O sıralarda kardeşi vefat etmiş, yerine Süleyman Hân geçmişti. Hacı Kâvun kardeşinin mirasını istedi ve beylik davasına kalkıştı. Askerler ona bağlılığını bildirip biat edince Fâris bölgesine giderek demin bahsettiğimiz İmam Adudiddîn'in oturduğu Şavankâra şeh-

rine geldi. Şehir dışında konaklayınca oranın şeyhleri kendisini karşılamakta biraz geciktiler. Geç gelen şeyhlere çıkıştı:

"Bize biat edip bağlılığınızı bildirme konusunda tez davranmanız gerekmiyor muydu? Neydi engel?" Huzura gelen şeyhler özür dilediler, mazeret gösterdiler ama Hacı Kâvun onların sözlerine kulak asmayarak yanındaki askerlere:

"Kılıç tıhar!" dedi.[6] Bu cümlenin Arapça karşılığı: "Cerridussuyûf!"tur [=Kılıçları çıkarın!]. Kılıçları çektiler, boyunları vurdular. Şeyhlerden oluşan zavallı kurbanlar hayli kalabalıktılar.

Bu şehir civarında oturan beyler Hacı Kâvun'un davranışını haber alınca kızdılar. Fıkıh bilen büyük beylerden Semnanlı Şemseddîn'e mektup göndererek Şavankâralıların uğradığı felâketi bildirdiler. Ayrıca Hacı Kâvun'la dövüşmek için yardım istediler. Şemseddîn ordusu ile harekete geçti. Bu arada galeyana gelen bölge halkı, katledilen şeyhlerinin öcünü almak için toplandılar; geceleyin Kâvun'un askerlerine baskın düzenleyerek onu ve yandaşlarını darmadağın ettiler!

Kâvun hükümet konağındaydı, halk her yanı sarmıştı. Adam helâya gizlenmişti ama ahali onu buldu, hemen kellesini koparıp Süleyman Hân'a gönderdi. Yükselen hıncın dinmesi için adamın bütün organlarını parçalayıp o yöreye dağıttılar!

Halifesoylunun Hükümdara Gelişi ve Hikâyesi

Abbâsî halifesi Müstansırbillah oğlu Abdülazîz'in soyundan olan Emir Gıyâseddîn Muhammed b. Abdülkahir b. Yusuf b. Abdülazîz, Mâverâünnehir bölgesinin hükümdarı Alâeddîn Tarmaşîrîn'in yanına gelmişti. Tarmaşîrîn, Emir Gıyâseddîn'e saygı gösterdi, iltifatta bulundu. Ayrıca Kutam b. Abbâs'ın mezarının bulunduğu zaviyeyi ona hediye etti. Allah Teâlâ, Kutam'dan ve Abbâs'tan razı olsun.

Gıyâseddîn Muhammed, bu zaviyede uzun yıllar oturduktan sonra Hint hükümdarının Abbâsî sülâlesine olan sevgisini işitince Hindistan'a gitmeye niyetlendi. Eski dostu Muhammed b. Ebi'ş-Şerefî Harbevî ile Hemedânlı sufî Muhammed'i Hint hükümdarına elçi yolladı. Bu adamlar sultanın huzuruna çıktılar. Daha önce kendisinden bahsettiğimiz Tirmizli Nâsı-

reddîn, Bağdat'ta Gıyâseddîn Muhammed ile tanışmış, onun soyunun Abbâsîlere dayandığına dair Bağdat halkının onayına tanık olmuştu. Nâsıreddîn, halife soylu Gıyâseddîn için huzura çıkıp tanıklık edince Gıyâseddîn'in elçilerine beşbin dinar veren hükümdar otuzbin dinar da Gıyâseddîn'e gönderdi; payitaht Dihlî'ye gelmek isterse yol harçlığı yerine geçsin diye! Hükümdar kendi eliyle bir nâme yazıp onun teşrifini rica edince mektubu alan Gıyâseddîn derhal yolculuğa çıkarak Sint'e ulaştı. Bu bölgeye gelişi istihbarat görevlileri tarafından Dihlî'ye bildirilince hükümdar âdet olduğu üzere karşılama memurları gönderdi. Gıyâseddîn, Sersetî şehrine erişince Başkadı Gazneli Sadr-ı Cihân Kemâleddîn'in önderliğinde bir heyet yollandı yanına. Gazneli Kemâleddîn'in beraberindeki cemaat, fıkıh bilginlerinden oluşuyordu. Onların ardından da emirleri yolladı hükümdar...

Gıyâseddîn, başşehir dışında Mes'ûdabad'da mola verince sultan geliverdi onun yanına. Birbirleri ile karşılaştıklarında önce Gıyâseddîn sonra da sultan atlarından indiler. Yine önce Gıyâseddîn sonra sultan birbirlerine reverans yaptılar, selâm verdiler.

Gıyâseddîn'in getirdiği hediyeler arasında bazı giysiler vardı. Sultan bunlardan birini beğenip omzuna koydu. Halk onun huzuruna çıktığında nasıl eğiliyorsa öylece eğildi Gıyâseddîn'in önünde! Sonra atlar getirilince hükümdar bunlardan birini kendi eliyle çekip Gıyâseddîn'e sundu:

"Allah aşkına bin!" dedi. Gıyâseddîn kendi hayvanının sırtına bininceye kadar hükümdar üzengiden tuttu, sonra o da bineğine atladı. Ağaçlar onları gölgelemekte, ikisi yan yana ilerlemekteydiler. Hükümdar tenbûl meyvesini kendi eli ile devşirip sundu Gıyâseddîn'e. Bu, sultanın yaptığı en yüksek saygı işaretidir. Çünkü hükümdar herkesle böyle ilgilenmez. Şöyle dedi ona:

"Eğer Halife Ebu'l-Abbâs'a biat edip bağlılığımı bildirmiş olmasaydım elbet sana biat ederdim!" Gıyâseddîn:

"Zaten ben de ona biat etmiştim!" cevabını verdi. Bu diyalogdan sonra Gıyâseddîn şunları ekledi:

"Allah elçisi –Hak Teâlâ'nın rahmeti, esenliği ve bereketi

onu kuşatsın!– şöyle buyurmaktadır: 'Ölü bir toprağı dirilten, oranın sahibidir.' Sen de bizi dirilttin ey hükümdar!"

Hükümdar daha hoş ve zarif bir karşılık verdi onun sözüne.

İçinde sultanın konaklayacağı serâceye ulaştıklarında Gıyâseddîn'i oraya yerleştiren sultan, kendisine başka bir serâce kurdurdu. İkisi de geceyi payitahtın dışında geçirdiler.

Ertesi gün Dihlî'ye girdiklerinde hükümdar onu Sîrî veya Darü'l-hilâfe diye bilinen semtte, Alâeddîn Halcî ve oğlu Kutbeddîn tarafından yaptırılan köşkte ağırladı. Bütün emirlerin kendisiyle beraber Gıyâseddîn'in yanına gelmesini emrettiği gibi köşkte misafirin kullanması için altın, gümüş kapkacak hazırlattı. Misafirin banyo yapacağı küvet bile altındandı! Âdet olduğu üzere, "baş suyu" için dörtyüzbin dinar göndermişti. Delikanlılar, hizmetkârlar ve cariyelerden oluşan hizmet grubunu yollayan hükümdar, onun günlük masrafı için yüz dinar ayırdı! Ayrıca özel sofradaki [kendisi için hazırlanan] yemeklerin bir kısmını ona yolluyordu. Sîrî şehrinin tümünü, –evleri ve civarda hazineye ait bostanları ile beraber– ikta yoluyla ona hediye etmiş; yüz kasabayı onun emrine vermiş, idarî bakımdan Dihlî'ye bağlı olan doğu bölgesinin valiliğine onu atamıştı.

Bunların dışında, yeygisi hazine ambarından alınmak üzere eyeri altınla süslenmiş otuz katır verdi ona! Ayrıca saraya teşrif ettiğinde sadece sultanın at üstünde girebileceği özel bölmeye girecek ve orada inecekti bineğinden. Büyük küçük herkes hükümdara karşı nasıl eğiliyor ve selâma geçiyorsa Gıyâseddîn'e de aynı hürmet gösterilecekti.

Gıyâseddîn huzura çıkınca hükümdar sedirinden iner, yüksek tahtta oturuyorsa ayağa kalkardı. İkisi birbirlerine saygıyla eğildikten sonra beraberce aynı yaygı üstüne kurulurlardı. Öteki huzurdan çıkmak için ayağa kalkınca sultan da ayağa kalkar yine birbirlerine eğilip selâm verirlerdi. Büyük salon [=kabul dairesi] dışına çıkınca Gıyâseddîn'in altına bir minder konulur ve o canı istediği kadar otururdu bunun üstünde! Böylece saraydan çıkardı. Günde iki defa saraya gelirdi.

Hükümdarın Gıyâseddîn'e Duyduğu Saygıyla İlgili Bir Hatıra

Hükümdar Dihlî'deyken başvezir Bencâle bölgesinden geldi. Sultan büyük emirlere veziri karşılamalarını emretti. Arkasından kendi çıktı. Ona çok iltifat etti. Şehirde hükümdarın sefer dönüşünde yapılageldiği gibi kubbeler kuruldu... Halife soylu Gıyâseddîn ile fıkıh bilginleri, kadılar ve ileri gelenler başvezirle görüşmek için öne çıktılar. Hükümdar kendi köşküne döndüğünde vezirine:

"Mahdûmzâde'nin kaldığı yere git!" dedi. Gıyâseddîn'i böyle çağırıyordu. Mahdûmzâde, "hizmet edilesi adamın evlâdı" demektir. Vezir, halifesoylu Gıyâseddîn'i ziyaret ederek ikibin "tenge" altın ile pek çok giysi hediye etti. Emir Kabûla ve diğer büyük emirlerle beraber ben de oradaydım.

Benzeri Bir Hikâye

Halifesoylu Gıyâseddîn'i eskiden beri sevmeyen Gazne meliki [=beyi] Behrâm, Dihlî'ye gelmişti. Hükümdar, halifesoyluya verdiği Sîrî şehrindeki evlerin birinde Behrâm'ın misafir edilmesini sonra da ona özel bir konuk evi yapılmasını emretti. Halifesoylu Gıyâseddîn bunu duyunca öfkelendi. Saraya giderek her zamanki yerine kurulup veziri çağırdı. Ona şöyle dedi:

"Benden selâm söyle Hûnd-ı Âleme! Hediyelerin tümünün evimde durduğunu, zerrece eksiltmediğim gibi iyice artırdığımı bildir. Bundan böyle sizinle kalacak değilim!" Kalkıp gitti. Gıyâseddîn'in dostlarından birine bu öfkenin sebebini soran vezir şu cevabı aldı:

"Bu öfkenin sebebi, Hûnd-ı Âlemin, Gazne beyine Sîrî'de bir konuk evi yapılması için emir çıkarmasıdır!"

Bunun üzerine vezir, hükümdarın huzuruna çıkarak durumu anlattı. Hükümdar hemen onbeş adamı ile beraber at sırtında Gıyâseddîn'in kapısına geldi. İçeri girmek için izin istedi!. İzin verilince köşk dışında, sıradan insanların atını bağladığı yerde indi bineğinden ve Gıyâseddîn ile görüşerek özür diledi; öteki de özrü kabul etti. Ayrıca şöyle dedi sultan:

"Allah'a andolsun! Boynuma ayağını koymadıkça senin benden hoşnut olduğuna inanamam!" Ama halifesoylu:

"Öldürüleceğimi bilsem bile bunu yapamam!" cevabını verdi. Hükümdar direterek:

"Başım hakkı için, elbette bunu yapacaksın!" diyerek başını yere koyunca Büyük Bey Kabûla, Gıyâseddîn'in ayağını kaldırıp sultanın boynuna koydu. Bu davranıştan sonra sultan doğrulup şöyle dedi:

"İşte şimdi benden hoşnut olduğuna inandım! Artık gönlüm rahattır!"

Bu çok gariptir. Başka hiçbir hükümdardan buna benzer bir şey işitilmemiştir!

Bir bayram günü Gıyâseddîn'in yanındaydım. Büyük Bey Kabûla hükümdar tarafından gönderilen gayet havalı, çok pahalı üç elbise getirdi. Giyâseddîn'in iki yakasının birbirine ilişmesini sağlayan ipek iliklerin yerine fındık büyüklüğünde inci taneleri konulmuştu. O, köşkten inene kadar Büyük Bey kapıda bekledi ve bahsettiğimiz giysileri giydirdi. Sultanın halifesoylu Gıyâseddîn'e verdiği hediyeler saymakla bitmez! Akıl almaz bunu! Buna rağmen halifesoylu, Allah'ın en cimri kullarındandır. Onun elinin sıkı olduğuna dair öyle enteresan rivayetler var ki duyan şaşkına döner! Kısaca sultan cömertlikte ne ise bu adam da cimrilikte o! Bu konuyla ilgili bazı hikâyeleri nakledelim size.

Halifesoylunun Cimriliğine Dair Hikâyeler

Onunla aram iyiydi. Evine çok gider gelirdim, Hindistan'dan ayrıldığımda Ahmed adlı oğlumu onun yanında bıraktım. Hak Teâlâ ikisinin başına neler getirdi bilmiyorum.[7]

Bir gün ona sordum:

"Niçin yemeğe arkadaşlarını toplamıyorsun da kendi başına oturuyorsun?"

"Onları seyretmeye tahammül edemiyorum, çokluklarından ötürü! Benim yemeğimi yiyorlar gözlerimin önünde!" diye cevap vermesin mi!

O tek başına yemek yerdi. Dostu Muhammed b. Ebi'ş-Şerefî onun sevdiklerine biraz yemek gönderir, geri kalanı kendi alırdı!

Ona sürekli gidip geldiğim için oturduğu köşkün hayat kıs-

mının hep karanlık kaldığını, burayı aydınlatmak için bir kandil bile yakmadığını görürdüm. O, köşkünün bahçesinden küçük odun parçaları ve çalı çırpı topluyor, mahzenlere dolduruyordu; defalarca tanık oldum! Bu konuda onunla konuştuğumda şöyle cevap veriyordu.

"Elbet buna da ihtiyaç olur!"

O kendi dostlarını, kölelerini ve hizmetine verilenleri daima bahçe ve ev işlerinde çalıştırıp şöyle derdi:

"Hizmet etmedikleri zaman sofradan yemelerine razı olamıyorum!"

Bir defasında borçlanmıştım. Ha bire kapım çalınıyordu. Gıyâseddîn yanıma gelip;

"Vallahi senden borç yükünü kaldırmaya niyetlendim ama nefsim buna izin vermedi!" demesin mi!

Başka Bir Hikâye

Bir gün bana şu olayı anlattı:

Dört kişiden oluşan grubumuzla Bağdat'tan çıktık. Aramızda Muhammed b. Ebi'ş-Şerefî de vardı. Muhammed onun dostudur. Yayan gidiyorduk ve yanımızda azık yoktu. Bir kasaba yakınındaki pınar başında konakladık. İçimizden biri su dibinde dirhem bulunca evvelâ:

"Bir dirhemle ne yapabiliriz ki?" dedik. Sonra ekmek almaya karar vererek birimizi bu iş için gönderdik. Fakat kasaba fırıncısı ekmeği tek başına satmadığını, bir kıratlık ekmeğin yanında bir kırat da saman sattığını söyleyince arkadaşımız adamdan hem ekmek hem de saman almış! Hayvanımız olmadığı için samanı bir kenara attık. Ekmeği aramızda lokma lokma bölüştük! Bugünse senin bildiğin hâle geldim."

Gıyâseddîn'e cevap verdim:

"Hak Teâlâ'nın bunca iyiliğine karşılık senin şükretmen, yoksullara bol bol sadaka vermen gerekir!" Karşılık verdi:

"Böyle cömert davranmak, benim için mümkün değil!"

Onun ne birine bir şey verdiğini ne de hayırlı bir iş yaptığını gördüm! Hastalık hâline gelmiş cimrilikten Allah'a sığınırım!

Başka Bir Hikâye

Hint ülkesinden döndükten sonra Bağdat'ta Gıyâseddîn'in dedesi müminlerin emiri Halife Müstansır'ın eseri olan medresenin kapısında oturuyordum. Yoksul bir gencin, medreseden çıkan bir adamın peşinde koştuğunu gördüm. Oradaki öğrencilerden biri:

"Bu genç, Halife Müstansır'ın Hint ülkesinde bulunan torunu Emir Muhammed Gıyâseddîn'in oğludur!" deyince delikanlıyı yanıma çağırdım. Ona:

"Ben Hindistan'dan geliyorum! Baban hakkında sana bilgi verebilirim!" dedim. Delikanlı:

"Bugünlerde onun haberi geldi bana!" diyerek yine adamın arkasından seğirtti. O adamın kim olduğunu sorduğumda bana şöyle denildi:

"O, vakıflara bakan görevlidir. Şu genç ise bir mescitte imam. Adamın gence her gün bir dirhem ödemesi gerekiyor. Bu yüzden peşinde koşuyor, ücretini istiyor ondan!"

Hayretim iyice arttı! Allah'a andolsun eğer babası, Hint sultanı tarafından armağan edilen elbisedeki incilerden sadece tekini gönderseydi bu tek parça bîçare genci zengin ederdi. Böyle durumlara düşmekten Allah'a sığınırım![8]

Hükümdarın, Suriye Araplarının Emiri Olan Hibetullah b. Mühennâ Oğlu Seyfeddîn Gadâ'ya Verdiği Armağanlara Dair

Bu emir, Hint sultanının huzuruna geldi ve iyilik buldu! Hükümdar onu Dihlî şehrinde Sultan Celâleddîn'in konağına yerleştirdi. Bu konak, "Köşk-i Lâl" diye bilinir; yani "Kızıl Konak". Muhteşem bir yer! Ağırlama salonu çok büyük, giriş koridoru da devasa boyutlardadır. Bina kapısının üst tarafında, büyük kabul salonuna bakan bir kubbe bulunur. Kubbe bir yandan da binanın girişinde bulunan ikinci salona bakmaktadır. Bir zamanlar Sultan Celâleddîn işte bu kubbede oturur, önündeki büyük alanda oynanan top [=çevgen] oyununu seyrederdi.

Emir buraya geldiğinde ben de içeri girmiştim. Bütün köşeler, koltuk, halı, minder gibi ev eşyasıyla doluydu. Fakat eşyalar dökülüyordu, kullanıma elverişli değildi. Çünkü Hint'te

âdet, hükümdar vefat ettiği zaman köşkünü eşyası ile olduğu gibi bırakmak ve hiç dokunmamaktır! Ölenin yerine geçen, başka bir köşk yaptırır.

Konağa girince her tarafı dolaştım, üste çıktım... Bu yapıdan alacağım dersler vardı, gözlerim yaşardı. Yanımda tatlı dilli, edebiyat âşığı Fakih Cemaleddîn bulunuyordu. Bicâye'de doğan, Gırnata asıllı olup Mağrip'ten gelen Cemaleddîn, Hint diyarını yurt edinmişti kendine. Babasıyla bu topraklara göçmüş, çoluğa çocuğa burada karışmıştı. Yan yana köşkü seyrettiğimizde şu beyitleri okudu bana:

"Sultanlarını sorarsan, sor kuru balçığa,
Büyük başlar döner bir gün kurukafa toprağa!"[9]

Birazdan anlatacağımız gibi bu köşkte emirin düğün yemeğine katıldım. Hükümdar Arapları çok sever, onları el üstünde tutar, erdemlerinden bahsederdi. Emir Seyfeddîn huzura vardığında ona ihsanda bulundu, bol bol verdi. Bir defasında Mânikbûr yöresinin büyük beyi Bâyezîdî'den gelen hediyeler arasındaki onbir küheylânın hepsini emire hediye etti. Bir keresinde de eyeri ve gemi altın kaplama on küheylân hediye etti ona! Hükümdar, kızkardeşi Fîrûz Hûnde'yi onunla evlendirmiştir.

Emir Seyfeddîn'in, Sultanın Kızkardeşi ile Evlenmesi

Hükümdar, kızkardeşinin Emir Gadâ ile evlenmesini isteyince şavnuvîs[10] [=evlendirme kâtibi] diye çağırılan Fethullah Bey'i düğün yemeğiyle ilgili harcamalara bakmaya memur kıldı. Bana da Emir Gadâ'nın yanından ayrılmamamı, onunla arkadaşlık etmemi emretti. Fethullah daha önce bahsettiğimiz Kızıl Köşk'ün iki büyük salonuna sayvanlar kurdurup içlerine koca koca kubbeler kondurarak her tarafı nadide halılarla döşetti. Hükümdar, şarkıcılar prensi Şemseddîn Tebrîzî'yi getirtti. Bu adamla beraber kadın-erkek şarkıcılardan ve maharetli dansözlerden oluşan büyük bir grup geldi. Hepsi de sultanın köleleriydiler. Aşçılar, fırıncılar, kebapçılar, tatlıcılar, şurbedârlar [=meyve suyu ve içki sunanlar] ve tenbûldârlar [=tenbûl tutanlar] getirildi. Sığırlar ve kuşlar kesildi. Onbeş gün boyunca

ahaliye düğün yemeği verildi. İleri gelen emirler ve yabancı misafirler gece gündüz ziyafetlerde hazır bulundular. Zifaf gecesine iki gün kala saraydan gelen kadınlar köşkü güzelce süsleyip döşedikten sonra Emir Seyfeddîn'i getirdiler. Bu adam Arap asıllı bir yabancı olup burada hiçbir yakını bulunmadığı için hatunlar onun çevresini sardılar. Onu, kendisine ayrılmış mindere oturttular.

Hint sultanı emirin, kendini ailesi arasındaymış gibi hissetmesi için kardeşi Mübarek Hân'ın annesinin, Emir Gadâ'nın annesi yerine oturmasını; saray kadınlarından birinin kızkardeş, diğerinin hala, ötekinin de teyze makamında Gadâ'nın çevresini sarmalarını emretti. Bu hatunlar onu mindere oturttuktan sonra ellerine ve ayaklarına kına yaktılar. Diğer kadınlar onun başında çaldılar oynadılar, sonra da zifaf köşküne döndüler. Emir Gadâ yakın arkadaşları ile orada kaldı.

Hükümdar, biri damat tarafını diğeri gelin tarafını temsil etmek üzere emirlerden oluşan iki kurul seçti. Oralıların geleneğine göre gelin tarafını temsil eden heyet, kızın erkeğe dolanacağı konağın kapısı önünde bekler. Damat da kendi kadrosuyla gelir kapıya. Ancak içeri girmek için kızın grubunu yenmek zorundadırlar. Yenemezlerse binlerce dinar verirler karşı tarafa; böylece geçebilirler!

Gün batımından sonra Emir Gadâ'ya atlastan mamul, mücevher işlemeli paha biçilmez bir damatlık getirildi. Üzerindeki incilerin çokluğundan elbisenin rengi belli olmuyordu! Yine böyle gösterişli bir külâh verildi damada. Ben böyle başlık ve giysi görmedim! Hükümdarın kendi kayınlarına; Melikü'l-mülûk Semnanlı İmâdeddîn'in oğluna, Melikülulemânın oğluna, Şeyhülislâmın oğluna ve Cihân Buhârî'nin oğluna verdiği elbiseleri gördüm, böylesi hiçbirinde yoktu!

Emir Seyfeddîn, arkadaşları ve köleleri ile ata bindi. Her birinin elinde önceden hazır ettiği bir değnek bulunuyordu. Yasemin, nesrin ve raybûl çiçeklerinden taca benzer bir şey yaptılar. Bunun kenarında yüzü ve göğsü örtecek bir tül bulunuyordu. Başına taksın diye emire götürdüler. Lâkin o çöl arabı olduğu için, ne saray adabından ne de şehirlilikten haberi vardı! Bu yüzden geri durdu, başına koymadı. Ben ısrar edip "Allah aşkına!" deyin-

ce tacı yerleştirerek Bâbü's-Sarf denilen kapıya geldi. Buraya Harem Kapısı da derler. Orada gelinin grubu bulunmaktaydı.

Emir kendi cemaati ile an'anevî hücumu yaptı. Hücum, Araplara özgüydü. Karşı çıkanların hepsini yere serdiler. Gelin tarafından hiç kimse direnemedi buna! Sultan, Emir Seyfeddîn ve grubunun hamlesini çok beğendi.

Damat böylece büyük salona girdi. Gelin, atlas kumaşla döşenmiş mücevherle bezenmiş yüksek bir tahtın üzerindeydi. Büyük salon, kadınlarla doluydu. Türlü eğlence araçlarını getiren çalgıcılar emire saygı için ayakta bekleşiyordu. Seyfeddîn at üzerinde teşrif edip kızın bulunduğu tahta yaklaştı. Bineğinden indi. [Yüksek] tahtın ilk basamağına çıkınca başını eğdi. Gelin ise ayağa kalkarak damat çıkıncaya dek öylece durdu. Sonra kendi eliyle tenbûl uzattı damada. Emir, tenbûlu aldıktan sonra gelinin bir alt basamağına oturdu. Emirin dostları, oradakilerin başlarına altın saçtılar. Kadınlar çil çil dinar topladı. Bu sırada şarkıcı cariyeler içeride o biçim döktürüyor; kapıda ise davul, zurna ve borular ötüyordu. Ayağa kalkan emir, gelinin elinden tutarak aşağı indi. Damat önde, gelin biraz arkadaydı.

Emir atına binip halıları çiğneyerek ilerledi. Ona ve dostlarına altın serpildi. Gelin de bir tahtırevana konularak köşke kadar kölelerin omuzlarında götürüldü. Hatunlar gelinin önünde atlarının sırtında ilerlerken diğer kadınlar yayan gidiyordu.

Düğün alayı, bey yahut ileri gelen birinin konağının önünden geçerken ev sahibi çıkar, mevkiine göre kafilenin üzerine dinar ve dirhem saçar;[11] âdet gereğince düğün alayı köşke varana kadar devam eder bu...

Gelin ertesi gün eşinin bütün arkadaşlarına kumaş ve altın gönderdi. Sultan da onların her birine koşum takımı eksiksiz atlar hediye etti. Ayrıca içlerinde ikiyüz ilâ bin civarında dinar bulunan keseler verdi. Melik Fethullah da hatunlara ve çalgıcılara kese kese para ve renkli ipek kumaş dağıtmıştır.

Hint halkının âdeti; şarkıcılara kimsenin bir şey vermemesidir. Onlara düğün sahibi ihsanda bulunur. O gün bütün halka yemek verildi.

Düğün sona erince sultan; Mâlva, Cüzerât [=Gücerat] Kinbâya ve Nehrvâla vilâyetlerinin Emir Gadâ'ya verilmesini em-

retti. Ayrıca demin sözü geçen Fethullah Bey'i de bu yörelerde Emir Gadâ'nın yardımcısı yaptı. Emire hürmet gösterdi, müthiş övdü onu! Ama kup kuru bir bedevî olan Gadâ bu kadar takdire lâyık değildi. Çölün kabasabalığı ona egemen oldu, bu yüzden zifafından yirmi gün sonra başına bir sürü belâ açtı!

Emir Gadâ'nın Hapsedilmesi

Evlendikten yirmi gün sonra sultanın sarayına giden Emir Gadâ huzura çıkmak istedi. Ama Emirü'l-perdedâriye [=özel kapıcıların başı] engel olunca beriki kulak asmadı ve zorbaca içeri dalma teşebbüsünde bulundu. Kapıcı, Gadâ'nın saç topuzundan tutup çekti. Gadâ oradaki bir sopa ile herife vurdu ve yaraladı! Oysa dayak yiyen kapıcı, ileri gelen emirlerdendi. Babası Gazne Kadısı diye bilinmekteydi ve Gazneli Mahmûd Sebük Tikin'in soyundandı. Hint hükümdarı, onun babasına "Baba" oğluna "Birader" diye seslenirdi. Adam kanlı elbiselerle hükümdarın huzuruna çıkıp Emir Gadâ'nın zorbalığını anlattı. Sultan bir süre düşündükten sonra:

"Aranızdaki davayı ancak kadı sonuçlandırır! Hükümdar bu suçun halktan biri tarafından işlendiğini bilse asla affetmez! İdamı gerektiren bir şey bu! Ama, suçlu yabancı olduğu için hoş görüyorum!" dedi.

O sırada Kadı Kemâleddîn büyük salondaydı. Hükümdar, Melik Tatar'a sorgulamada hazır bulunmasını emretti. Hac dolayısı ile [bir süre] Mekke ve Medine'de kalmış olan Melik Tatar,[12] Arapçayı iyi konuşuyordu. Emir kendisini savunabilsin diye şöyle sordu Melik Tatar:

"Sen bu adamı dövdün mü? Yoksa hayır de!" Oysa Emir Seyfeddîn Gadâ cahil ve kibirli biriydi:

"Evet, onu dövdüm!" cevabını verdi. İş bununla kalmadı; dövülenin babası gelip arayı bulmaya çalıştı. Seyfeddîn yine kabul etmedi! Kadı Kemâleddîn o gece emirin zindana atılmasını emretti. Allah'a yemin olsun, emirin hanımı –sultan korkusundan olacak– kocasına ne bir döşek gönderdi ne de hâlini hatırını sordu! Emirin arkadaşları da endişeye kapılarak servetlerini bırakıp kaçtılar.

Bu arada ben hapishaneye gidip emiri görmek istedim, fa-

kat yüksek rütbeli görevlilerden biri amacımın ziyaret olduğunu anlayınca:

"Unuttun galiba?" dedi.

İlerde anlatacağım üzere, daha önce İbn Şeyhi'l-Câm Şeyh Şihâbeddîn'i ziyaret ettiğim zaman neler olduğunu, bu yüzden hükümdarın beni nasıl idam etmek istediğini hatırlattı. Bu uyarı üzerine geri döndüm, onu ziyaret edemedim.

Emir Gadâ öğlenleyin zindandan çıktı ama hükümdar onun işlerini durdurdu, verdiği vilayetleri elinden aldı, sürgün edilmesini istedi ve emire ağır sözler söyledi.

Hint hükümdarının Mugîs İbn Melik'il-mülûk adında bir kaynı vardı. Hükümdarın kızkardeşi ömrü boyunca şikâyetçi olmuştu bu adamdan ve hep sultana anlatmıştı derdini. Cariyelerinin bildirdiğine göre bu kadın kocasının zulmünden ötürü göçmüştür bu dünyadan. Mugîs'in soyunda bozukluk vardı. Sultan bu adam için kendi eliyle yazdığı emr-i şahanesinde:

"Yolda bulunan [=piç] herif sürülsün!" dedi. Onun, Emir Gadâ'yı kastederek:

"Mûşhvâr sürülsün!"[13] diye yazması da böyle bir hakaretti. Mûşhvâr, fare yiyen demektir. Çünkü çöl Arapları "Yerbû" denen hayvanı yerler. Bu hayvan fareye benzer.

Hükümdar Emir Gadâ'nın ve Mugîs'in sürülmelerini emretti. Nakipler, Emir Gadâ'yı almak için geldiklerinde o karısına veda amacı ile evine giriyordu. Nakipler de peşisıra girdiler eve. Kendisi ağlaya ağlaya çıktı! Ben saraya giderek geceyi orada geçirdim. Kumandanlardan biri niçin burada gecelediğimi sorunca cevap verdim:

"Emir Seyfeddîn'in geri çağrılmasını ve sürgüne gönderilmemesini rica amacıyla geldim!" Adamcağız bunun mümkün olmadığını söyleyince:

"Allah'a andolsun, emir geri çağrılıncaya dek yüz gece geçse de sultanın sarayında yatacağım!" cevabını verdim. Bunu duyan hükümdar, Gadâ'nın geri getirilerek Lâhevrli [=Larbenderli] Emir Kabûla'nın hizmetine verilmesini emretti. Emir Gadâ, Kabûla'nın yanında dört sene kaldı. Bu süre içinde yanından hiç ayrılmadı. Onunla yan yana ata biniyor, sefere çıkıyordu. Sonunda yola geldi, edeplendi! Sultan onu eski makamına getirdi ve

ıkta yoluyla eyaletler verdi ona. Bir grup askerin başına geçirerek rütbesini yükseltti.

Hükümdarın, Başvezirinin İki Kızını, Bizimle Beraber Dihlî'ye Gelen Hudâvendzâde Kıvâmeddîn'in Oğullarıyla Evlendirmesi

Hudâvendzâde huzura çıktığı vakit hükümdar ona ihsanda bulundu, hediyeler yağdırdı ve çok saygı gösterdi. Bir süre sonra da Vezir Havâce Cihân'ın iki kızını onun oğullarıyla evlendirdi. O günlerde vezir payitahtta değildi. Sultan geceleyin vezirin köşküne teşrif etti, onun vekili gibi davranarak nikâh esnasında hazır bulundu; kadı efendi mihri okuyuncaya kadar ayakta bekledi. Diğer kadılar, emirler ve şeyhler ayakta beklemiyorlardı; oturmaktaydılar. Elbiseleri ve para keselerini alan hükümdar bunları Hudâvendzâde'nin iki oğlunun ve kadı efendinin önlerine koydu. Ama emirler, hükümdarın böyle davranmasına razı olmadılar; hükümdar onlara

"Oturun!" diye emretti ve yüksek rütbeli bir emiri kendi yerine bırakarak oradan ayrıldı.

Sultanın Adaleti ve Alçakgönüllülüğüne Dair Bir Olay

Hint ulularından biri, hükümdarı kadı huzurunda hesap vermeye çağırdı. İddiasına göre hükümdar onun kardeşini sebepsiz yere öldürmüştü. Hiçbir silâh kuşanmadan kadı efendinin huzuruna çıkan hükümdar saygı ile eğildi, selâm verdi. Zaten önceden kadıya emretmişti; mahkemeye gelecek olursa ayağa kalkmasın diye! Böylece davaya çıkıp ayakta dikildi. Neticede kadı, hükümdar aleyhine karar vererek onun davacıyı razı etmesi gerektiğini bildirdi. Zira kardeşinin kanı vardı ortada. Hükümdar [yüklü bir diyet vererek] adamı razı etti.

Benzeri Bir Olay

Bir kez de Müslümanlardan biri sultandan alacağı olduğunu iddia etti. Kadı her ikisini dinledikten sonra sultan aleyhine hüküm verdi. Hükümdar adama borcunu ödedi.

Benzeri Bir Hikâye

Bey çocuklarından biri kendisini sebepsiz yere dövdüğü iddiası ile sultanı kadıya şikâyet etti! Kadı, sultanın onu razı etmesi gerektiğini, aksi hâlde kısas yapılacağını söyledi. Ben o gün hükümdarın büyük salona geldiğinde çocuğu huzura çıkarıp eline bir sopa uzatarak şöyle dediğini duydum:

"Başım hakkı için! Ben sana nasıl vurdumsa sen de bana öyle vuracaksın!" Çocuk sopayı aldı, tam yirmibir defa vurdu ona! Hattâ hükümdarın başından külâhının düştüğünü gördüm!

Hükümdarın namazla ilgili sertliğine gelince; o bu konuda tavizsiz davranır, namazın cemaat hâlinde kılınmasını emreder, cemaate gelmeyenlere ağır cezalar verirdi. Aralarından biri şarkıcı olan dokuz kişiyi cemaati terkettikleri için öldürtmüştü. Sırf bu iş için çarşılara bekçi salar, namaz vaktinde pazarda gezenleri cezalandırırdı. Büyük salonun kapısında hizmetkârların atları başında bekleyen ve "setâirîn" diye bilinen görevliler dahi namaz kılmazlarsa ceza görürlerdi. O emir çıkarmıştı: Halk, abdestin ve namazın farzlarını, İslâmın şartlarını bilmek için çaba göstermeliydi. Ahali bu konuda sorguya çekilir, kim iyi cevap veremezse ceza görürdü. Bu yüzden gerek büyük salonda gerekse sokak ve çarşılarda herkes bu bilgileri kâğıda not edip ezberlemeye çalışırdı. Şeriat hükümlerini uygulama konusundaki sertliğine gelince o bu hususta da pek titizdi. Kardeşi Mübarek Hân'a Kadılar Kadısı Kemâleddîn ile beraber büyük salonda halılarla döşeli yüksek bir kubbe altında oturmasını emretti. Kadı Kemâleddîn'in orada tıpkı sultanınki gibi yastıklarla çevrili bir peykesi vardı. Sultanın kardeşi, Kadı Kemâleddîn'in sağ tarafına otururdu. Büyük emirlerden biri borçlanır da alacaklıya ödeme yapmaktan kaçınırsa, hükümdarın kardeşinin adamları o emiri tutar, âdilce yargılanması için kadı efendinin huzuruna çıkarırdı.[14]

Ağır Vergileri Kaldırması, Haksızlıkları Önlemesi ve Mazlumları Kayırmak İçin Divan Kurması

[Hint hükümdarı], Yediyüzkırkbir yılında[15] ülkesinde ticarî mallardan alınan verginin kaldırılması, halktan zekât ve öşürden başka hiçbir şey alınmaması konusunda emir çıkardı. O her Pazartesi ve Perşembe günleri zulüm, gasp ve kayırma

ile ilgili şikâyetleri bizzat dinlemek üzere büyük salonun önündeki aralığa oturur ve huzurunda Emir Hâcib, Hâs Hâcib, Seyyidü'l-hüccâb ve Şerîfü'l-hüccâbdan başka kimse bulunmazdı. Derdini anlatmak isteyen hiç kimse hükümdar huzuruna varmaktan alıkonamazdı! Ayrıca o, şikâyetçilerin hikâyelerini [=dilekçelerini] kaydetsinler diye dört saygın emiri büyük dairenin dört kapısına yerleştirmişti. Bunların dördüncüsü amca oğlu Melik Fîrûz Hân'dı. Birinci kapıdaki görevli şikâyetçinin hikâyesini alırsa ne âlâ... Almazsa üçüncü veya dördüncü kapıdaki görevli mutlaka ilgilenmek zorundadır! Eğer hiçbiri ilgilenmezse şikâyetçi derdini Kadî'l-memâlik Sadr-ı Cihân'a bildirirdi. O da almazsa sultana açardı derdini... Bu durumda, şikâyetçinin; sözü geçen görevlilerden herhangi birine başvurduğu, dilekçesinin yine de kabul edilmediği hükümdar nezdinde kesinlik kazanırsa o görevli cezalandırılırdı. Diğer günlerde toplanan [şikâyet] hikâyeleri sultan tarafından yatsıdan sonra incelenirdi.

Pahalılık Zamanında [Halkı] Doyurması

Hint ve Sint ülkelerine kıtlık egemen olup fiyatlar yükselerek bir "menn" [=batman, sekiz kilo] buğday altı dinara çıkınca hükümdar büyük-küçük, hür ve köle, tüm Dihlî halkına altı aylık erzak dağıtılmasını emretti. Her günün payı, Fas ölçüsüyle birbuçuk ratldan hesap ediliyordu. Hukuk bilginleri ve kadılar, semtlerdeki ahalinin nüfusunu kayda geçirdiler. Sonra milleti çağırdılar, tek tek herkese altı aylık erzak verdiler.[16]

Notlar

1 **Nehrvâla (=Anhilvara):** Gucerât eyaletinin eski başşehridir. Alâeddîn Halacî tarafından 696/1297 yılında fethedildi. Bugün Baroda eyaletinde Pattan diye bilinen yerdir. Bkz.: Gibb, *Age.*, C. 3, s. 673.

2 **Celâleddîn'in isyanıyla ilgili olarak bkz.:** 42/1. not.

3 **Mukâsırî türü sandal ağacı:** Şimdi Celebes diye bilinen Makasar adasına nispet edilerek Mukasırî denmiştir. Bkz.: Gibb, *Age.*, C. 3, s. 675.

4 **İbn Teymiyye için bkz.:** 14/ 29. not.

5 **Şavankâra (=Şabankara):** İran'ın Fâris bölgesinin güneydoğusunda küçük bir şe-

hirdir. Hicrî 6./ milâdî 12. asırda buraya yerleşmiş bir Kürt kabilesinden dolayı bu ismi almıştır. Bkz.: Gibb, *Age.*, C. 3, s. 677.

6 **"Kılıç tıhâr":** Burada "çıkar" kelimesinin başı "T" harfiyle karşılanmış ve bu husus, herhangi bir nüsha hatasından kaynaklanmamış ise mezkûr komutan, Anadolu'nun Bayburt şehrinden doğuya; ta Azerbaycan'a, oradan da İran ve bir kısım Irak Türklerine dek yayılan bir telâffuz biçimiyle konuşuyor demektir. Zira bu bölgelerdeki bazı ağızlarda Ç harfi T'yi, T de Ç'yi andıracak şekilde, hattâ biraz Balkan TS'ne benzer bir tarzda telâffuz edilmektedir. Üstelik kelime ortasındaki kalın K'nın boğazsı H'ya dönüşmesi bu iddiamızı büsbütün desteklemektedir.

7 **"İkisinin başına":** Bu ifade, 2291 numaralı Paris nüshasında geçmektedir. Bazı nüshalarda, meselâ Tâzî'nin esas aldığı nüshada "onun başına" manasına tekil zamiri vardır. Tâzî'nin de belirttiği gibi insan merak ediyor; acaba İbn Battûta'nın geride bıraktığı oğlu Ahmed de babası gibi seyahat ruhunu taşıyor muydu? bkz.: Tâzî, *Age.*, C. 3, s. 175.

8 **Cimri hikâyelerinde** kuşkusuz Câhız'ı kimse aşamaz. Onun cimrilerle ilgili özel kitabı vardır; ancak bu kitap aynı zamanda siyasî bir yergidir.

9 **"Sultanlarını sorarsan..."** Bu beyti, Arapça aslında mevcut olan aliterasyon sanatını yansıtacak bir şekilde çevirmek için çok gayret sarfettik. Aslı şöyledir: "Salâtînehum, selı't-tîne anhum, Fe'r-ruûsu'l-ızamu sârat ızâmâ".

10 **Şavnuvîs:** Farsça nikâh akdini yazan demektir.

11 **Altın dökme âdeti:** Bunun bizdeki "Saçu saçma" âdetine benzeyişi enteresandır.

12 **Melik Tatar:** bazı nüshalarda Tatarân, bazılarında ise Tatarhân diye kaydedilen bu zât aslında Behrâm Hân'ın kendisidir. Bkz.: Tâzî, *Age.*, C. 3, s. 180.

13 **Fare yiyen:** Bu tür suçlamalar eski *Şâhnâme*'de de vardır; bkz.: Ebu'l-Kasım Firdevsî, *Şâhnâme,* Ar. çev. Feth el-Bendârî, Tahran, 1970, s. 89.

14 **Tuğlukoğlunun davranışları:** Bu tavırlarındaki tutarsızlık, sertlik ve popülarizm, malî ve siyasî sıkıntılarından kaynaklanıyor olabilir. Bkz.: 42/1. not.

15 **Yediyüzkırkbir yılının başı;** 27 Haziran 1340 tarihine denk düşer.

16 **Hint ve Sint'e düşen büyük kıtlık:** 1336'dan başlayarak tam yedi sene devam etti. Bu, sadece doğal sebeplere bağlanamaz; Tuğluk oğlu asla Alâeddîn Halacî gibi tedbirli davranmamıştı. Bkz.: Y. Hikmet Bayur, *Age.*, s. 312 ve 324; ayrıca 42/1. nota bakılabilir.

KIRKDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

HÜKÜMDARIN SINIR TANIMAZ HAREKETLERİ VE KİN DOLU EYLEMLERİ

O, anlattığımız gibi alçakgönüllü, yoksullara karşı insaflı ve olağanüstü cömert olmasına rağmen kan dökmeye de düşkündü! Kapısı nadiren boş kalırdı bir zavallının cesedinden. İnsanların oracıkta katledilerek hemen bir kenara atıldıklarını çok gördüm! Bir gün oraya yaklaştığımda atım ürkerek beni sarstı. Yerde ak bir kesik gördüm ve sordum:

"Bu nedir?" Dostlarımdan biri cevap verdi:

"Bu üç parçaya bölünmüş bir adamın göğsüdür!" Suç büyük mü küçük mü diye bakmaz; bilgi, dindarlık ve asalet gibi vasıflar kimseyi kurtaramazdı onun elinden! Her gün büyük salona zincire ve bukağıya vurulmuş yüzlerce adam getirilir; kimi öldürülür, kimi işkence görür, kimi de dövülürdü. Zindandakilerin Cuma hariç her gün büyük salona çıkarılmasını âdet hâline getirmişti! Mahpuslar o gün temizlenirler, istirahat ederlerdi. Allah bizi böyle belâdan korusun!

Kardeşini Öldürtmesi

Onun Mes'ûd Hân adlı bir kardeşi vardı. Mes'ûd'un annesi Sultan Alâeddîn'in kızıydı. Bu adam gördüğüm en yakışıklı insanlardandı. Hükümdar onu başkaldırma suçuyla itham ederek sorguya çekti. Mes'ûd işkenceden korkarak hemen kabul etti suçu... Zira kim sultan tarafından yöneltilen bu tür suçlamaları reddederse işkenceye uğrardı. Bu yüzden zanlılar, azap çek-

mektense ölümü tercih ederdi! Sultan emretti, boynu vuruldu Mes'ûd'un! Hem de çarşı ortasında. Âdet gereğince ceset orada üç gün bırakıldı. Öldürülen adamın anası, zina itirafı ile iki sene önce aynı yerde taşlanmıştı. Onun recm edilişi Kadı Kemâleddîn'in hükmüyle olmuştu.

Hükümdarın Bir Anda Üçyüzelli Kişiyi Öldürtmesi

Bir defasında sultan, askerin bir bölümünü, Yusuf Buğra Bey'in emrine vererek Dihlî'ye bitişik dağlarda isyan eden gâvura karşı gönderdi. Yusuf yola çıktığında askerin büyük bölümü onunla beraberdi. Fakat bir grup er geride kalınca Yusuf durumu sultana yazdı. Sultan, şehrin aranmasını, savaşı savsaklayan her askerin yakalanmasını emretti. Buyruk yerine getirildi. Ele geçirilen üçyüzelli adamın ölümüne ferman çıktı ve hepsi öldürüldüler.

Şeyh Şihâbeddîn'in İşkenceyle Katledilişi

Şeyh Şihâbeddîn, Horasanlı Şeyh Câm'ın oğludur Daha önce anlattığımız gibi Horasan'daki Câm şehri bu adamın dedesine nispet edilir; kurucusunun o olduğu söylenir.

Şihâbeddîn ârif şeyhlerin büyüklerindendi, on dört gün iftar etmeden oruç tutardı. Sultan Kutbeddîn ile Sultan Tuğluk bu adama saygı gösterirler, ziyaretine gidip onun maneviyatından istifade ederlerdi. Sultan Muhammed tahta geçtiği zaman Şihâbeddîn'e kendi hizmetinde görev vermek istedi. Gerekçesi ise, ilk Müslüman kuşaktaki idarecilerin sadece ilim ve erdem sahibi olanlara devlet görevi verdikleriydi. Ama Şihâbeddîn bu görevi kabul etmedi. Sultan, genel mecliste bu teklifi bir kez daha yaptı, lâkin öteki yine kabule yanaşmadı. Bunun üzerine sinirlenen hükümdar, büyük fıkıh bilgini Semnanlı Ziyaeddîn'e onun sakalını yolmasını emretti. Ziyaeddîn:

"Bunu yapamam!" deyince sultan ikisinin de sakallarını yoldurdu! Ardından Ziyaeddîn'i Telink'e sürdü, bir müddet sonra da onu Varangal[1] kadılığına getirdi. Şeyh Ziyaeddîn orada vefat etmiştir. Şeyh Şihâbeddîn'i ise Devletabad'a sürdü. Şihâbeddîn orada yedi sene kaldıktan sonra geri çağrıldı; sultanın iltifatına mazhar oldu, el üstünde tutuldu. Böylece "Divan-ı

Müstahrac"da görev verildi ona... Bu divan, "bekaya" divanıdır. Saraya ödeme yapması gereken vali ve tahsildarlar vazifelerini geciktirdikleri yahut eksik yaptıkları zaman divan onları sorguya çeker; dayak ve benzeri nümune cezalarla onlardan parayı alır.

Hükümdar zamanla ona daha çok saygı göstermeye başladı. Ayrıca, kumandan ve emirlere Şihâbeddîn'in huzuruna çıkıp selâm vermelerini, onun sözünü dinlemelerini salık verdi. O günlerde hükümdarın sarayında ondan itibarlı kimse yoktu.

Hükümdar, konağını Kenk [=Ganj] nehri kenarına naklederek orada "Serkdıvâr"[2] adıyla bilinen köşkü yaptırdı. Serkdıvâr, cennete benzeyen demektir. Ahaliye de bu civarda ev yapmalarını emretti.

Şeyh Şihâbeddîn, kendisine başşehirde [=Dihlî'de] oturma izni verilmesini istedi. Sultan, Dihlî'den altı mil uzakta işlenmemiş bir araziyi şeyhe verdi. Şihâbeddîn orada yeraltına muazzam bir mağara kazarak içine hücreler, mahzenler, fırın ve hamam yaptırdı. Ayrıca Cûn [=Cumna] nehrinden su getirtti! O yıllarda korkunç bir kıtlık vardı ve şeyh efendi elindeki araziyi güzel işleyerek ciddî bir servet elde etti. Sultanın başşehirde bulunmadığı iki buçuk sene boyunca Şihâbeddîn burada kalmıştı..

Şeyh Şihâbeddîn'in hizmetkârları gündüzleyin arazide çalışır, gece olunca mağaraya girer ve civardaki sarp dağlara yerleşen Hindu eşkıyanın korkusuyla hayvanları içeri alarak kapıyı kapatırlardı. Hükümdar tekrar başşehre dönünce Şihâbeddîn onu karşılamaya çıkarak şehirden yedi mil uzakta buluştu onunla. Sultan, şeyhe saygıda kusur etmedi, boynuna sarıldı. Daha sonra onu yanına çağırdıysa da beriki kabul etmedi! Sultanın gönderdiği nüfuzlu beylerden Muhlisü'l-mülk Nezerbârî şeyh efendiye kibar bir dille hükümdarın öfkesinden sakınmasını tavsiye etti. Şeyh ise şöyle cevap verdi:

"Ben bir zalime asla hizmet etmem!" Muhlisü'l-mülk, hükümdarın yanına dönerek durumu anlattı. Hükümdar, şeyhin mutlaka huzura çıkarılmasını emretti. O saraya getirilince;

"Sen bana zalim mi dedin?" diye sordu. Şeyh efendi:

"Evet, sen zalimin ta kendisisin! Zalim olduğun için şu iş-

leri yaptın!" dedi ve hükümdarın yaptığı bazı işleri, meselâ Dihlî şehrini mahvedişini ve halkı oradan çıkarışını anlattı. Bu sözler üzerine sultan kılıcını Sadr-ı Cihân'a uzatarak:

"Şu adam benim zalim olduğumu ispat etsin, sen de bu kılıçla boynumu vur!" dedi. Şihâbeddîn hemen konuştu:

"Buna tanık olduğunu bildirmek isteyenin elbet kellesi gider! Ama sen bilirsin kendinin ne denli zalim olduğunu!"

Sultan, Şeyh Şihâbeddîn'in Serdivitdâr [=Başkâtip] Melik Nükbiye'ye teslim edilmesini emretti. Melik Nükbiye şeyh efendinin ayaklarını dört zincire bağladı, kollarını da kelepçeledi.

Şihâbeddîn ondört gün yemedi içmedi, bu hâlde kaldı. Her gün büyük salona götürülür; hoca, fıkıh bilgini ve şeyhler toplanarak ona:

"Haydi sözünü geri al!" derler, lâkin o:

"Hayır geri almam! Ben şehitler arasına katılmak istiyorum!" cevabını verirdi. Ondördüncü gün sultan, Muhlisü'lmülk ile ona yemek göndermişse de Şihâbeddîn bir lokma yemedi ve zindancıya:

"Bana dünyadan gelecek bir rızık ve azık yoktur! Dön ona yemeğinle!" dedi.

Bu cevabı işiten hükümdar, şeyhe beş "istâr" pislik yedirilmesini emretti. Bu, Fas ölçüsü ile ikibuçuk ratldır. Bu tür işleri yapma görevini üstlenmiş birkaç Hindu, pisliği suda ıslattıktan sonra şeyh efendiyi sırt üstü yatırıp kerpetenle ağzını açtılar ve boğazından akıttılar! Olaydan bir gün sonra Şihâbeddîn, Kadı Sadr-ı Cihân'ın evine götürüldü. Fakihler, şeyhler ve ileri gelenler toplanıp Şihâbeddîn'e nice nasihat ederek söylediği sözleri geri almasını istedilerse de o dönmedi. Boynu vuruldu, şehit oldu. Yüce Allah onu rahmet ve esenliği ile kuşatsın.

Fıkıh Bilgini Üstat Afîfüddîn Kâsânî ile İki Fakihi Daha Öldürmesi

Hükümdar kıtlık yıllarında başşehir dışında kuyular kazdırılmasını, oralara tahıl ekilmesini emretti. Ayrıca tohum ve ekim-dikim için gerekli parayı vererek "mahzen" [=devlet ambarı] hesabına ziraat yapmalarını şart koştu millete. Fıkıh bilgini Afîfüddîn bunu duyunca:

"Bu tür ekip biçme ile amaca erişilmez!" dedi. Söz hemen sultanın kulağına gitti:

"Memleket ve devlet işlerine niçin burnunu sokuyorsun?" diyerek onu zindana attı. Kısa bir süre sonra hapisten çıkan Afîfüddîn yolda iki fakih arkadaşına rastladı. Onlar:

"Zindandan kurtulmandan ötürü Yüce Allah'a şükürler olsun!" deyince Afîfüddîn:

"Bizi zalim topluluktan kurtaran Allah'a hamd olsun!" [anlamındaki *Kur'an* âyetini][3] okudu. Bu üç kişi birbirlerinden ayrılıp henüz kendi evlerine varmadan aralarında geçen diyalog sultanın kulağına erişti. Sultan hepsini huzuruna getirterek:

"Şu Afîfüddîn'i götürün, boynunu hamâilvârî vurun!" dedi. Hamâilvârî vurmak, bir kolu ve göğsünün bir kısmı ile başının kesilmesi demektir. Sonra;

"Diğerlerinin de başlarını uçurun!" dedi. Bir anda endişelenen iki fakih:

"Tamam, Afîfüddîn söylediği sözlerden ötürü cezayı hak etti! Fakat biz hangi suçtan dolayı öldürülüyoruz?" deyince sultan karşılık verdi:

"O, bu sözleri söylerken siz işittiniz ama yadsımadınız! Onu doğrulamış gibi oldunuz!" Böylece toptan katledildiler. Allah onlara rahmet eylesin.

Hizmetinde Bulunan Sintli İki Fakihi Öldürmesi

Sultan, Sintli iki fakihe kendi atadığı beyle beraber bir eyalete gitmelerini emretti. Onlara dedi ki:

"Bu eyaletin idaresini ve halkını size bıraktım. Siz ne emrederseniz bu bey emrinize uygun hareket etmek üzere yanınızda hazır bulunacak!" Fıkıh bilginleri:

"Tamam, biz onu gözleyen iki tanık gibiyiz! Elbet doğru olanı ona gösteririz!" deyince sultan:

"Ha! Sizin amacınız malımı yiyip ziyan ederek suçunuzu hiçbir işten haberi olmayan şu Türke yüklemek!" dedi. Fakihler:

"Aman, aman, ey cihan sultanı! Amacımız kesinlikle bu değil!" dedilerse de Sultan:

"Başka maksadınız yoktur!" diyerek lafını bağladı;

"Tutun bunları, 'nühâvendî' [=işkence görevlisi] şeyhzâdeye götürün!"

İşkenceci, yanına getirilen fakihlere:

"Sultan sizi öldürmek istiyor. Size yüklediği suçu kabul edin de kendinize işkence etmeyin!"diye öğüt verdi ama fakihler:

"Allah'a andolsun, ne demişsek onu kastediyoruz, bir art niyetimiz yoktur!" cevabını tekrarladılar. Bunun üzerine şeyhzâde; kolluk görevinde bulunan adamlarına seslenerek:

"Şunlara tattırın biraz!" dedi. "Biraz" derken işkenceyi kastediyordu.

İki adamı sırt üstü yatırdılar. Göğüslerine ateşte kor olmuş kıpkızıl demir levhalar koydular. Bir süre sonra levhalar kaldırıldığında etler lime lime koptu sinelerinden. Bununla da yetinilmedi. Açılan yaraların üzerine idrar ve kül bırakıldı. Böylece iki adam asıl niyetlerinin sultanın söylediği gibi olduğunu, kendilerinin ölümü hak etmiş suçlulardan olduklarını; ne dünyada ne de ahirette kanları için davacı olmadıklarını güya itiraf ettiler! Bu açıklamayı zorla yapmadıklarını da imza ile sicile geçirip kadıya sundular. Eğer zorla itiraf ettiklerini söyleselerdi daha korkunç bir işkenceye uğrarlardı! Bu yüzden, derhal boyunlarının vurulmasını tercih ettiler. Hemen işleri bitirildi. Allah her ikisini de rahmet ve esenliği ile kuşatsın.

Şeyh Hûd'u Öldürtmesi

Hûd ismiyle bilinen adam Allah dostu Multânlı Rükneddîn b. Bahâeddîn Ebû Zekeriyyâ'nın kız tarafından torunuydu. Şeyh Rükneddîn ile kardeşi İmâdeddîn Sultan nezdinde itibarlı kimselerdendiler. Sultana çok benzeyen İmadeddîn, Keşlû Hân[4] ile yapılan savaşta öldürülmüştü; ilerde anlatacağız. O öldürülünce sultan onun kardeşi Rükneddîn'e geçimini sağlasın, yolcuyu ve yoksulu tekkesinde yedirsin diye yüz köy ihsan etti. Şeyh Rükneddîn, ölmeden önce torunu Şeyh Hûd'un zaviyede kendi yerine geçmesini, postnişin olmasını vasiyet etti. Ama Rükneddîn'in kardeşinin oğlu:

"Hayır, amcamın mirasına ben daha lâyığım!" diye itiraz etti.

İki adam, Multân'a seksen gün uzaklıkta sultanın yerleştiği Devletabad şehrine vardılar. Sultan postnişinlik makamını, Rükneddîn'in vasiyeti gereğince Hûd'a verdi. Hûd o sıralarda yaşlıydı. Oysa Rükneddîn'in yeğeni pek gençti. Hükümdar, Şeyh Hûd'a hediyeler verdi, saygı gösterdi. Ayrıca konakladığı her menzilde bir ulu misafir gibi kabul edilmesi, Multân'a kadar sürecek yolculuğu esnasında hangi şehirden geçerse ahali tarafından karşılanıp ziyafetle ağırlanması için emir çıkardı. Hükümdarın buyruğu payitahta ulaşınca fakih, şeyh, kadı ve ileri gelen nüfuzlu kimseler Şeyh Hûd'u karşılamak için şehirden çıktılar. Ben de bunlar arasındaydım. Milletin sırtında, bir tahtırevan içinde bulduk onu. Atları yedekteydi. Eğildik selâm verdik. Ben onun tahtırevana kurulmasını hoş görmedim:

"Kesinlikle ata binmeliydi! Onu karşılamaya gelen kadı ve şeyhlerle beraber at üzerinde gitmeliydi!" dedim.

Sözümü duyunca hemen atına bindi ve mazereti olduğu için at sırtında gidemediğini açıkladı. Başşehre girdiğinde onun nâmına müthiş bir ziyafet düzenlenerek sultanın hazinesinden hesapsız para harcandı. Kadılar, şeyhler ve yabancı misafirler bu mükellef sofrada hazır bulundular, âdet gereğince yemekten sonra orada bulunanların her birine saygınlığı ve rütbesine göre armağanlar dağıtıldı, para verildi. Kadılar kadısı görevinde bulunan adama beşyüz, bana ise ikiyüzelli dinar ihsan edildi. Hint ülkesinde sultana özgü şölenlerde âdet budur.

Böylece Hûd, Nûreddîn Şîrâzî ile memleketine döndü. Şeyh Nûreddîn Şirâzî'yi onun yanına katan sultan idi. Nûreddîn, Hûd'u posta oturtacak ve hükümdarın oradaki malını Hûd için harcayacaktı. Hûd, zaviyeye iyice yerleşti, yıllarca postnişinlik etti.

Epey sonra Sint yöresinin emiri İmâdülmülk, sultana yazdığı mektupta şeyh ve yakınlarının saraydan gönderilen paraları biriktirerek kötü işlerde kullandıklarını, zaviyede hiç kimseyi doyurmadıklarını bildirdi. Bu servetin onlardan alınmasına ilişkin emir çıktığında İmâdülmülk geldi, istedi paraları. Onların bir kısmını zindana attırdı, bir kısmını ise dövdürdü. Birkaç gün boyunca her gün yirmibin dinar aldı onlardan. Ellerinde ne var ne yok bitinceye kadar devam etti bu durum! Alınan mal ve er-

zak gerçekten çoktu. Meselâ bunlar arasında inci ve yakutla süslü bir çift terlik tam bin dinara satıldı! Bu terliklerin Şeyh Hûd'un kızına ait olduğu söylenir; bazıları da sevdiği bir cariyeye ait olduğunu söylerler.

Durumu zorlaşan Şeyh Hûd kaçma amacı ile Türk ülkelerine yöneldi ama hemen yakalandı. İmâdülmülk haberi saraya bildirdiğinde sultan şeyhin ve şeyhi yakalayanın birbirinden davacı iki adam gibi gönderilmelerini emretti. İki adam huzura çıktıklarında sultan şeyhi yakalayanı serbest bıraktı. Ötekine dönerek:

"Nereye kaçmak istiyordun?" diye sordu. Şeyh Hûd bir bahane buldu. Sultan dedi ki:

"Senin amacın Türklere gidip; 'Ben Şeyh Bahâeddîn Zekeriyyâ'nın oğluyum, sultan bana şöyle şöyle davrandı!' diyerek onları bize karşı savaştırmaktı! Vurun boynunu şunun!"

Boynu vuruldu. Allah rahmet eylesin.

İbn Tâcülârifîn'i Zindana Atması, Çocuklarını Öldürtmesi

Şemseddîn İbn Tâcülârifin Kovil [=Coel; Aligarh][5] şehrinde oturan, gecesini gündüzünü ibadetle geçiren ulu bir şeyhti. Hükümdar Kovil şehrine geldiğinde şeyh efendiyi çağırdı ama o gelmedi. Sultan onun evine yönelerek bir hayli yaklaştı, lâkin onu göremeden geri döndü.

Bu olaydan sonra emirlerden biri, kendi bölgesinde hükümdara karşı ayaklandı ve halkın biatını aldı. Hemen sultana bildirildi ki Şeyh Şemseddîn bir sohbetinde isyancı emirin ismi anıldıkta onu övgü ile yadetmiş ve hükümdarlığa lâyık olduğunu söylemiş! Bu ihbar üzerine sultan kumandanlarından birini şeyhe gönderdi. Adam sadece şeyhi ve evlâdını değil Kovil şehrinin kadı ve muhtesibini[6] de prangaya vurdurdu. Çünkü anlatılanlara göre şeyh, isyancı emiri övdüğü sırada kadı ve muhtesib meclisteydiler. Hükümdar kadı ile muhtesibin gözlerine mil çekti ve hepsini zindana attırdı. Şeyh efendi zindanda ruhunu teslim etti. Kadı ve muhtesib ise her gün zindancılardan birinin nezaretinde dışarı çıkartılır, her ikisi bir süre halktan dilenirler sonra yine zindana götürülürlerdi.

Şeyh efendinin oğullarının isyancı Hint gâvuruyla temasa geçtikleri, onlarla içli dışlı oldukları zaten daha önce hükümdara bildirilmişti. Hükümdar, babalarının ölümünden sonra onları hapisten çıkarıp:

"Sakın ha! Daha önce yaptığınızı bir daha tekrarlamayın!" dedi. Onlar:

"Biz ne yaptık ki?" diye karşılık verince öfkeden çatlayan hükümdar hepsinin öldürülmesi için emir çıkardı! Öldürüldüler. Kızgın sultan daha sonra başkadıyı huzura çıkartarak:

"Şu işi bitirilen adamların fikrinde olan, onların işledikleri suça yanaşan kim varsa bana bildir!" dedi. Kadı da tuttu, şehrin ne kadar nüfuzlu adamı varsa hepsinin listesini çıkardı! Yazdığı adları gören sultan:

"Bu herif şehrin mahvolmasını, harabe hâline gelmesini istiyor! Vurun boynunu!" dedi.

Kadı efendinin derhal vuruldu boynu! Allah rahmet eylesin!

Şeyh Haydarî'yi Öldürtmesi

Şeyh Ali Haydarî, Hint sahilinde Kinbâya şehrinde oturmaktaydı. Ünü uzak ülkelere yayılmış erdemli bir insandı. Ticaretle uğraşanlar denizde onun adına adak tutarlar, şehre ulaştıklarında önce ona selâm verirler, o da bunların "ahvâlini" [=durumunu, derdini, başlarından geçeni] sezer, keşifte bulunurdu. Bazen tacirlerden biri adak tutar, tuttuğuna pişman olurdu da şeyh efendiye gelip selâm ve hürmetle eğildiğinde adamın tuttuğu adağı söylerdi şeyh ve mutlaka yerine getirilmesini isterdi tutulan adakların! Bu tür hâdiseler defalarca gerçekleşmiş, Şeyh Ali Haydarî böyle ünlenmişti.

Kadı Celâleddîn Afganî ve kabilesi bu yörede isyan ettiğinde Şeyh Haydarî'nin ona hayır dua ettiği hattâ külâhını başından çıkarıp ona uzatarak kendisine biat ettiğine dair haberler sultanın kulağına düştü. Sultan ayaklananların üzerine yürüyerek Celâleddîn'i ağır bir yenilgiye uğrattı. Bizimle beraber hükümdar huzuruna dışarıdan gelen misafirlerden Emir Baht Şerefülmülk'ü Kinbâya'da yerine vekil bıraktı; haydut ve asileri arasın diye. Beraberinde birkaç fakih de vardı. Emir Baht onların rehberliğinde işi götürecekti...

Emir Baht, Şeyh Ali Haydarî'yi huzuruna çıkardı. Kesin olarak anlaşıldı ki şeyh efendi külâhını asi başı Celâleddîn'e vermiş ve lehinde dua etmiş. Böylece şeyhin katline karar verildi. Cellât darbeyi indirdiğinde başı kesemedi! Halk hayrete düştü ve bu olay sebebiyle şeyhin affedileceğini sandı. Ama emir, şeyhin kellesini uçuracak başka bir cellâda buyruk vermişti bile. Öteki cellât şeyhin işini bitirdi. Allah onu rahmetiyle kuşatsın.

Tûgân [=Togan] ve Kardeşini Öldürmesi

Fergâna şehri ulularından olan Togan Fergânî ile kardeşi, sultana elçi olarak geldiklerinde ihsan gördüler, onlara armağan yağdırdı sultan. Bir süre orada kaldılarsa da ikametleri uzayınca ülkelerine dönmek istediler; sıvışmaya çalıştılar. Fakat kendi dostlarından biri onları hükümdara gammazlayınca hükümdar her ikisinin de ortadan ikiye bölünmesini emretti! Onlar ikiye bölündükten sonra tüm malları ispiyonculara verildi. Bu ülkede kural böyledir; biri diğeri hakkında söz getirip götürür de söyledikleri doğru çıkarsa ihbar edilen adam öldürülür, malı ise ihbarcıya verilir!

Hükümdarın, Meliküttüccarın Oğlunu Öldürtmesi

Meliküttüccarın [=tacirlerin reisinin] oğlu, yanaklarında tüy bitmemiş, henüz çocuk [denebilecek] bir delikanlıydı. İlerde anlatacağımız gibi, Aynülmülk isyan edip sultanla mücadeleye girişince Meliküttüccarın oğlunu esir aldı. Böylece o da zorla isyancılar grubundan olmuştu. Aynülmülk yenilgiye uğrayıp dostlarıyla yakalandığı zaman Meliküttüccarın oğluyla kaynı Kutbulmülk'ün oğlu da ele geçirilenler arasındaydı. Hükümdarın emriyle ellerinden tahtaya bağlandılar. Ölünceye kadar üzerlerine ok yağdırıldı, bey oğulları tarafından. Can verdiklerinde Hâcib Tebrizli Havâce Emir Ali, Başkadı Kemâleddîn'e dönerek:

"Bu gencin katli vacip değildi, o öldürülmemeliydi!" dedi. Sultan bu sözü duyunca:

"O öldürülmeden önce söyleyeydin ya bu lafı!" diyerek Emir Ali'ye yüz kamçı vurdurdu ve onu hapse attırdı; bütün servetini cellâtbaşına verdi!

Ben, cellâtbaşını ertesi gün Emir Ali'nin elbiselerini giyinmiş ve onun atına binmiş hâlde görünce karşımdakini Emir Ali zannettim! Tebrizli Ali, aylarca zindanda kaldı nihayet salıverilerek önceki makamına getirildi. Ama daha sonra hükümdar başka bir olaydan ötürü tekrar öfkelendi ve onu Horasan'a sürdü! Tebrizli Ali Herat'a yerleşti, oradan sultana yazdığı mektupta merhamet dilendi. Sultan cevaben gönderdiği mektubun sırtına şu cümleyi yazdırmıştı:

"Eker bâz âmedî bâz ay". Bunun anlamı şudur:

"Eğer pişman olduysan dön!"

Ali, Sultana döndü!

Hükümdarın, Başhatibi Ölesiye Dövdürtmesi

Sultan sefer esnasında Dihlî şehrinin başhatibini inci ve mücevher hazinesine bakmakla görevlendirmişti. Ama bir gece gâvur hırsızlar hazineyi bastılar ve mücevherlerin bir kısmını çaldılar; bu yüzden sultan haşhatibi ölünceye kadar dövdürdü! Allah rahmet eylesin!

Dihlî'yi Harap Etmesi, Halkını Sürmesi, Âmâ ve Yatalakları Öldürtmesi

Sultanın iğrenç işlerinden biri de Dihlî halkını şehirden çıkarmasıdır. Olayın sebebi şu:

Ahali birtakım kâğıtlara hükümdarı kötüleyen, sin-kaflı "ifadeler" yazıyor, bunlara mühür vurup zarfın üstüne;

"Cihan Hükümdarının Başı Adına! Bunu Ondan Başka Kimse Okumaya!" şeklinde bir cümle kondurup geceleyin büyük salonun [=kabul dairesinin] camından içeri atıyorlardı. Sultan kâğıtları eline alınca yakası açılmadık nice sövgülerle karşılaşıp kuduruyordu! Bu yüzden Dihlî'yi harap etmek sevdasına düştü. Gereken para neyse ödeyerek şehir halkından bütün evleri ve daireleri satın aldı! Sonra herkesin Devletabad şehrine göçmelerini emretti.[7] Ahali ilkin bu emre uymak istememişse de sultanın tellâlları üç gün içinde şehirde hiç kimsenin kalmaması gerektiğini duyurunca büyük bir kısmı çarnaçar göçtü şehirden. Milletin bir bölümü de evlerde gizlendi. Sultan şehirde kalanların aranmasını emredince köleler sokakta biri kör diğeri

yatalak iki adam bulup huzura çıkarttılar. Sultan, yatalağın mancınığa konup fırlatılmasını; körün Dihlî şehrinden kırk gün uzaklıktaki Devletabad'a dek sürüklene sürüklene götürülmesini emretti! Adam yolda paramparça oldu, Devletabad'a sadece ayağı vardı! Hükümdarın bu tutumu karşısında Dihlî ahalisi sahip oldukları malları ve "ağırlıkları" [=parayı] bırakarak şehri terkettiler. Şehirdeki yapılar bomboş ve içi geçmiş viranelere döndü. Kendisine güvendiğim biri bana şunları anlatmıştır:

"Hükümdar bir gece köşkünün terasına çıkıp Dihlî'ye baktı. Ne ateş, ne duman, ne kandil! Hiçbir şey yoktu. O zaman, 'İçim rahat, gönlüm hoş oldu.' dedi! Daha sonra sultan, ülke halkına Dihlî'ye göçerek şehri yeniden şenlendirmelerine dair yazılı fermanlar gönderdi; ahali taşındıkları yöreleri bırakıp yavaş yavaş toplandılar ama büyüklüğünden ötürü Dihlî asla tam şenlenmedi."[8]

Burası dünyanın en büyük şehirlerindendir. Biz buraya geldiğimizde bomboş bir şehir bulduk karşımızda, nüfus kalabalık değildi.

Bu hükümdarın iyilik ve kötülüğüne dair çok şey anlattık... Haydi onun zamanında meydana gelen vukûattan [=siyasî tarihten] bahsedelim biraz.

Notlar

1 **Varankal (=Varangal):** Burası Telingâna diye de bilinen bölgenin başşehriydi. Bkz.: 41/25. not.

2 **Serkdıvâr (=sarga dvari) ve Hint ülkesindeki büyük açlık** için bkz.: *Doğuştan Günümüze Büyük İslâm Tarihi*, C. 9, s. 435.

3 **"Bizi zalimlerden kurtaran...":** Bu cümle, 23. sûrenin 28. âyetidir.

4 **Keşlû (=Kişilu=Güçlü) Hân için bkz.:** 42/1. not.

5 **Kovil (=Coel) şehri:** Burası Delhi'nin 75 mil güneydoğusunda bugün Aligarh diye bilinen yerdir. Bkz.: Tâzî, *Age.*, C. 3, s. 191.

6 **Muhtesib için bkz.:** 18/36. not.

7 **Başşehrin Dihlî'den Devletabad'a nakli:** Bu olay iki defa cereyan etti; ilki Kuştasp (=Guştasp) isyanı sırasında 1327'de; ikincisi 1330'da. Bkz.: Tâzî, *Age.*, C. 3, s. 193; ayrıca 42/1. not.

8 **Şehrin bomboş kalışı:** Mehdi Hüseyin tarafından etraflıca anlatılmaktadır. Bkz.: Mahdi Husain, *Age.*, s. 108-123.

KIRKBEŞİNCİ BÖLÜM

TUĞLUKOĞLU MUHAMMED ŞÂH ZAMANINDA MEYDANA GELEN GENİŞ ÇAPLI SİYASÎ OLAYLAR

Egemenliğinin İlk Yıllarında Sultanın Bahâdur Bûra'ya Kol-Kanat Germesi

Sultan Muhammed Şâh, babasından sonra başa geçip halkın biatını alınca ilk iş olarak selefi Tuğluk'un esir ettiği Sultan Gıyâseddîn Bahâdur Bûra'yı huzuruna çıkardı, onu ihsana boğdu, zincirlerini çözdü. At, fil ve para; ne varsa hediye etti ona. Daha sonra yeğeni Behrâm Hân'la beraber onu kendi bölgesine gönderdi. Aralarında şöyle bir anlaşma yaptılar:

Memleket ikisi arasında bölünecek, sikkelere ikisinin ismi yazılacak, hutbe ikisi adına okutulacak ve Gıyâseddîn, "Berbât" adıyla bilinen oğlu Muhammed'i sultanın yanında rehin bırakacaktı.

Gıyâseddîn kendi bölgesine dönünce verdiği sözleri yerine getirdi. Fakat oğlu Muhammed'i, –laf dinlemediği ve edepsizlik yaptığını ileri sürerek– göndermekten vazgeçti. Bunun üzerine sultan, Emir Dülcî Tatarî'nin kumandasında bir ordu gönderdi yeğeni Behrâm Hân'a. Emir Dülcî Tatarî'nin desteğindeki Behrâm Hân kuvvetleri, Gıyâseddîn'le savaştılar; onu öldürdüler. Derisini yüzüp içine saman doldurarak ülkede dolaştırdılar!

Halaoğlunun Ayaklanması, Buna İlişkin Haberler

Sultan Tuğluk'un Küşt Asb Bahâeddîn[1] adında bir yeğeni vardı. O kızkardeşinin oğludur. Tuğluk onu eyaletlerden birine

emir olarak atamıştı. Bahâeddîn, dayısı Tuğluk'un ölümünden sonra yerine geçen oğlu Muhammed Şâh'a biat etmekten kaçındı; cesur, kahraman bir adamdı. Sultan Muhammed Şâh, onun üzerine Melik Mücîr[2] ve Vezir Havâce Cihân gibi büyük komutanların idaresi altında muazzam bir ordu gönderdi. Bu ordunun başkumandanı Havâce Cihân'dı. İki taraf arasında müthiş bir savaş oldu. Taraflar olağanüstü bir direnç gösterdiyseler de savaş, sultanın ordusunun zaferiyle sonuçlandı. Bahâeddîn gâvur meliklerinden Rây Kenbîle adıyla bilinen birinin yanına kaçtı. Rum [=Hıristiyan] dilinde olduğu gibi, Hintlilerin dilinde de Rây kral anlamına geliyor.[3] Kenbîle ise Rây'ın oturduğu bölgenin ismidir. Sözü geçen Rây'ın bölgesi son derece sarp ve yüksek tepelerle çevrilidir. O, gâvur hükümdarlarının ulularındandır. Bahâeddîn bu hükümdarın yanına kaçınca sultanın askerleri boş durmadılar, onu takip ederek Kenbîle yöresini her yandan kuşatma altına aldılar. Rây endişelendi. Yanında bulunan yiyecek ve tahıl çoktan bitmişti. Ansızın yakalanmaktan korkuyordu. Bahâeddîn'e dönerek:

"Durum gördüğün hâle geldi! Ben, ailem ve bana uyanlarla beraber ölümü göze aldık! Sen falan gâvur hükümdarına git! –Burada ona bir isim vermişti– Onun yanında kal! O seni korur!" dedi. Ayrıca onu, bahsettiği hükümdara ulaştırsın diye yanına kılavuz kattı.

Daha sonra Rây Kenbîle'nin emriyle büyük bir ateş yakıldı. Bizzat kendisi eşyalarını bu kızıl ateşte yaktıktan sonra kızlarına dönüp şöyle dedi:

"Ben kendimi öldürmek niyetindeyim! Bana uymak isteyen durmasın, yapacağını yapsın!"

Böylece her bir kadın baştan aşağı yıkandı, bedenine sandal-ı mukasırî denen macunumsu kokudan sürdü, Rây'ın huzurunda yeri öperek kendini ateşe attı! Kadınların tümü mahvoluncaya kadar devam etti bu! Daha sonra Rây'ın emir, vezir ve devlet adamlarının hatunları aynı şeyi yaptılar. Ateşe düşmek isteyen kadınlar böyle yaparlar.

Rây yıkanarak vücuduna sandal sürdü, zırh dışında bütün silâhlarını kuşandı, adamları arasında onunla beraber ölmek isteyen fedailer de aynı şekilde hareket ettiler. Sultanın askerine doğru hücuma geçtiler, savaştılar ve öldüler.

Şehre girildi. Ahali esir alındı. Rây Kenbîle'nin onbir çocuğu da bulunuyordu tutsaklar arasında. Onları sultanın huzuruna çıkarttılar. Hepsi Müslüman olduklarını bildirdi. Sultan onları kumandanları arasına kattı; ruhlarındaki asaletten ve babalarının kahramanlığından ötürü hepsini el üstünde tuttu! Bu kardeşlerden Nasr, Bahtiyâr ve Mühürdâr'ı sultanın huzurunda gördüm. Mühürdâr, sultanın içtiği suya ruhsat veren, bununla ilgili mührü taşıyandır. Onun künyesi Ebû Müslim idi; aramızda sevgi peyda olmuş, sağlam bir dostluk kurmuştuk.

Rây Kenbîle öldürüldükten sonra sultan ordusu, Bahâeddîn'in sığındığı hükümdarın memleketine hücum etti. O bölgeyi kuşattılar. Ora hükümdarı Bahâeddîn'e yönelerek:

"Ben Rây Kenbîle'nin yaptığını yapamam!" dedi.

Onu kıskıvrak yakalayıp sultanın kuvvetlerine teslim etti. Bahâeddîn eli kolu bağlı bir hâlde huzura çıkarıldığında sultan, onun akrabası olan kadınların yanına götürülmesini emretti. Kadınlar ona sövdüler, yüzüne tükürdüler! Daha sonra sultanın emriyle diri diri derisi yüzüldü! Etiyle pirinç pilâvı pişirtildi! Bu yemek çoluk çocuğuna gönderildi ve geri kalan parçaları fillere atıldı; bir tabak içinde! Filler yemediler. Hükümdar onun derisine saman doldurarak Bahâdur Bûra'nın derisiyle beraber şehir şehir, eyalet eyalet dolaştırılmasını emretti. Bu deriler Sint bölgesine vardığı zaman oranın Emirü'lümerâsı [=valisi] Keşlû Hân'dı.[4] Bu adam, Sultan Tuğluk'un başa geçmesinde yardımcı olduğu için Tuğluk ona amca diye seslenirdi. O, kendi ülkesinden misafir olarak geldiğinde sultan derhal onu karşılamaya çıkardı.

Keşlû Hân, Bahâdur Bûra ile Bahâeddîn'in içi dolu derilerini gömdürdü. Sultan bu haberi işitince öfkeden çatladı sanki! Keşlû Hân'ı mahvetmeye karar verdi.

Keşlû Hân'ın İsyanı ve Öldürülmesi

İçi samanla doldurulmuş derilerin Keşlû Hân tarafından gömüldüğü haberi saraya erişince Keşlû Hân için haber saldı sultan...

Keşlû Hân kendisinin cezalandırılacağını öğrenince isyan etti. Etrafa epey servet dağıttı, asker topladı! Türk, Afgan ve Horasanlılara adam yolladı. Büyük bir kalabalık geldi yanına.

Keşlû Hân'ın askeri, sultanın ordusuna denk oldu; hattâ onu geçti! Hükümdar, onunla kapışmak için ordusunun başına geçerek Multân'a iki günlük mesafede bulunan Abûher düzlüğüne geldi. Burada karşılaştılar. Sultan tedbirli davranarak kendi şaturunun [=çadıra benzer özel gölgeliğin] altına Şeyh İmâdeddîn'i bıraktı. Multânlı Şeyh Rükneddîn'in öz kardeşi olan İmâdeddîn, sultana çok benziyordu. Bu olayları bana anlatan da Rükneddîn'dir.

Savaş iyice alevlenince sultan dörtbin kişilik bir kuvvetle ayrıldı oradan. Keşlû Hân'ın askerleri sultanın şatur altında bulunduğu düşüncesiyle o yöne hücum ederek Şeyh İmâdeddîn'i öldürdüler. Sultanın işinin bitirildiği haberi asker arasında yayılınca Keşlû Hân'ın tarafındakiler yağma ve talan için her yöne dağıldılar! Keşlû'nun yanında çok az kimse kaldı. İşte tam o sırada sultan özel adamlarıyla Keşlû Hân'a hücum etti ve başını gövdesinden ayırdı! Keşlû'nun askerleri bu haberi duyunca dağılıp kaçtılar.

Multân şehrine giren sultan, Kadı Kerîmüddîn'i yakalayıp derisini yüzdürdü. Ardından Keşlû Hân'ın kesilmiş kellesini getirtip kale kapısına astırdı! Ben Multân'a gittiğim zaman onun başı hâlâ asılıydı.

Daha sonra İmâdeddîn'in kardeşi Şeyh Rükneddîn'e ve oğlu Sadreddîn'e yüz köy ihsan etti. Onlar buraların geliriyle geçinecek, dedeleri Bahâeddîn Zekeriyyâ'ya ait tekkede gelen gideni doyuracaklardı.

Sonra Vezir Havâce Cihân'a emretti; deniz kıyısına kurulu Kemâlbûr[5] şehrine yürüsün diye. Burası büyük bir yerdi; ahali burada da ayaklanmıştı. Adı geçen vezirin şehre girişine tanık olan bir fakih bana şunları anlatmıştır:

Havâce Cihân, şehrin kadı ve hatibini huzuruna çıkartarak derhal derilerinin yüzülmesini emretti! Onlar:

"Başka türlü öldür bizi!" deyince vezir:

"Bilir misiniz, niçin katliniz vacip oldu?" diye sordu. Kadı ve hatip:

"Sultanın emrine aykırı davrandığımız için!" deyince Havâce Cihân:

"Sultan sizin böyle öldürülmenizi emretmişken ben onun

fermanına nasıl aykırı dururum?" dedi ve onların derisini yüzecek adamlara seslendi:

"Bu ikisinin suratlarının alt tarafında nefes alıp verecekleri delikler açın!" Derisi yüzülecek adamlar yüz üstü yatırılır. Allah cümlemizi böyle akıbetlerden korusun! Sultan icraatlarıyla Sint bölgesinde ortalığı sütliman edince başşehre döndü.

Karâcîl Dağında Sultanın Ordusunun Tuzağa Düşmesi

Karâcîl, üç ayda aşılabilen büyük bir dağ [silsilesidir].[6] Orayla Dihlî arasında on günlük mesafe vardır. Karâcîl hükümdarı, gâvur hükümdarlarının en büyüklerindendir. Sultan, o adamla savaşmak üzere Başdevîdâr [=Başkâtip] Melik Nükbiye'nin emri altında yüzbin atlı ile kalabalık bir piyade grubundan oluşan muazzam bir ordu gönderdi. Nükbiye, Karâcîl dağının eteğinde bulunan Cidye şehrini ve çevresini ele geçirerek yaktı, yıktı dümdüz etti. Gâvur taifesi topraklarını, mallarını ve hükümdar hazinesini alelacele terkederek dağın zirvesine koştular.

Bu dağın tek bir yolu vardı ve bu yolun alt tarafında derin bir vadi bulunuyordu. Üst tarafta dağ yükseliyordu. Bu yüzden oraya geçmek için süvarilerin arka arkaya tek tek dizilmeleri gerekiyordu. Müslümanların ordusu bu sarp yoldan tırmandılar. Dağın zirvesinde kurulu Varankal [=Varangal] şehrini ele geçirdiler; durumu sultana bildirdiler. Hükümdar onlara bir kadı ve hatip yolladı. Ayrıca ordunun burada kalmasını da tembih etti.

Yağmur zamanı geldiğinde asker hastalandı. Atlar bir bir telef oldu. Yay kirişleri gevşedi, yumuşadı. Kumandanlar vaziyeti sultana bildirerek bu mevsimde dağın eteğine inip yağışlar kesildikten sonra zirveye çıkmak için izin isteyince sultan olumlu cevap verdi. Emir Nükbiye, düşmandan aldığı hazine ve kıymetli madeni eşyayı dağın eteğine indirmeleri için asker arasında bölüştürünce gâvur tarafı onların inişe geçeceğinden haberdar oldu! Uçurum ağızlarında oturmaya, geçitleri tutmaya başladılar! Koca koca ağaçları parçalıyor, dağın zirvesinden salıveriyorlardı. Alt taraftan kim geçerse helâk oluyordu. Böylece pek çok çeri öldürdüler, geri kalanları tutsak ettiler. Gâvur taifesi; mal, at, silâh ve servet; ne bulursa aldı. Üç emirden başka kimse kurtulamadı koca ordudan! Onların büyüğü Nükbiye'dir. Di-

ğeri Melik Bedreddîn Devlet Şâh'tır. Üçüncünün ismini hatırlayamıyorum. Bu olay Hint sultanının ordusunu çok etkiledi, onları gözle görülür bir zafiyete uğrattı, çökertti! Böylece sultan, kendine bir miktar servet vermeleri karşılığında dağlılarla barış yaptı. Onların arazileri dağın eteklerindeydi, ancak sultanın izniyle bu toprakları ekip biçer ve şenlendirirlerdi.

Şerif Celâleddîn'in Ma'ber Bölgesinde Ayaklanması ve Vezirin Kızkardeşinden Olan Yeğeninin Öldürülmesi

Hükümdar, Dihlî'ye altı aylık mesafede bulunan Ma'ber bölgesine Şerif Celâleddîn Ahsen Şâh'ı emir yapmıştı.[7] Bu adam isyan bayrağını kaldırarak hükümdarlığını ilân etti. Hükümdarın naiplerini ve vergi memurlarını öldürdüğü gibi kendi adına dinar ve dirhem bastırıp paraların bir yüzüne:

"Tâhâ ve Yâsîn Hanedanından Yoksul ve Kimsesizlerin Babası Celâlü'd-dünyâ ve'ddîn"

Öbür yüzüne ise;

"Rahman'ın Desteğiyle Sultan Ahsen Şâh" ibaresini yazdırmıştı.

Hükümdar, Celâleddîn'in isyanını haber alınca onunla savaşmaya niyetlenip Köşk-i Zer adı verilen yere geldi. Köşk-i Zer, altın köşk demektir. Orada sekiz gün kaldı, askerin gereksinimlerinden ötürü. İşte o günlerde Vezir Havâce Cihân'ın yeğeniyle üç-dört emir elleri kolları zincirlenmiş vaziyette getirildiler.

Sultan tarafından öncü kuvvetlerle gönderilen vezir, Dihlî'den yirmidört günlük mesafede bulunan Zıhâr [=Dhar][8] şehrine ulaşmıştı bile. Orada birkaç gün bekledi.

Vezirin yeğeni cesur ve cengâver biriydi. Kendisiyle gelen kumandanlarla anlaştı; dayısının işini bitirerek yanındaki hazine ve serveti alıp Ma'ber'de ayaklanan Şerif Celâleddîn'in yanına kaçacaklardı. Onlar veziri Cuma namazına gideceği sırada öldürmeyi planlamışlarsa da kendilerinden biri olan Nusretü'l-Hâcib ihbarda bulundu;

"Onların kötü niyetlerinin belirtisi, elbiselerinin altına zırh giymeleridir!" diye açıklama yaptı. Vezir onları yoklattı. Hakikaten Nusret'in dediği gibi buldu.

Bu adamları sultana gönderdi Vezir. Onlar huzura geldiğinde ben de oradaydım. İçlerinden birini gördüm; uzun sakallıydı, titriyor ve Yâsîn Sûresi'ni okuyordu. Sultan derhal buyruk verdi! Kurbanları, insan ezmek üzere eğitilmiş fillerin önüne attılar. Yeğeni ise vezire yolladı; kendisi katletsin diye! İlerde bundan bahsedeceğiz.

Adam öldüren fillerin dişlerine saban demiri gibi demirler döşenir. Bunların kenarları, art arda sıralı bıçaklardan oluşur. Feyyâl [=fil eğiticisi] hayvanın üstüne atlar evvelâ. Kurban ortaya bırakıldığı zaman fil onu hortumuyla kapıp havaya fırlatır, sonra dişleriyle tutarak yere indirir ve ayaklarından birini zavallının göğsüne koyar. Artık hükümdarın buyruğuna uyan feyyâl ne derse fil onu yapar! Hükümdar adamın paramparça edilmesini emrederse fil bıçak döşeli dişleriyle onu parçalar. Bırakılmasını emrederse yere bırakır. Bu durumda derisi yüzülür! O adamlara da böyle yapıldı.

Güneş battıktan sonra sultanın konağından çıktım, zavallıların etini köpekler yiyordu, derilerine ise saman doldurulmuştu. Allah böyle belâlardan korusun bizi!

Sultan –ilerde anlatacağımız gibi– bu isyanı [bastırmak] için hazırlıklara başlayınca bana başşehirde kalmamı emretti, Devletabad'a ulaşıncaya dek yoluna devam etti. Tam bu sırada Emir Halâcûn kendi eyaletinde ayaklandı. Vezir Havâce Cihân da benim gibi başşehirde kalmıştı, asker toplamak, adam yığmak için.

Halâcûn'un İsyanı

Sultan Devletabad'a ulaşıp kendi bölgesinden epey uzaklaşınca Emir Halâcûn, Lâhevr şehrinde isyan ederek hükümdarlık davasında bulundu. Kendisine yardımcı olan Kulcünd'ü de vezir yaptı! Haberi duyan Vezir Havâce Cihân, adam yığma işini hızlandırdı. Horasanlıları topladı, Dihlî'de bulunan bütün hizmetkâr ve dostlarını aldı; bunların arasında benim ahbaplarımı da götürdü. Çünkü ben de Dihlî'deydim. Sultan ise Kayrân Melik Safdâr ve Melik Temûr Şurbedâr adlı iki büyük emiri yardım için vezire gönderdi. Melik Safdâr, askerin saf düzenini ayarlayan demektir. Şurbedâr ise meşrubat ve içki görevlisi demektir.

Halâcûn, tüm askeriyle harekete geçti. Büyük nehirlerden

birinin kenarında koptu savaş. Halâcûn yenildi ve kaçtı. Askerlerinin çoğu nehirde boğuldu. Vezir şehre girip halkın bir kısmının derisini yüzdürdü, diğerlerini de çeşitli işkencelerle katletti. Onları öldürmekle görevlendirdiği adam Ecder Melik diye tanınan Muhammed Necîb'dir. Bu adam vezirin yardımcısıdır. Ona "Sake's-Sultân" da denilir. Sak, oralıların dilinde köpek demektir. Bu adam zalim ve taş kalpliydi. Sultan ona Esedü'l-Esvâk [=Çarşı Aslanı] adını vermiştir. O bazen vahşice kudurur, suçluları dişleriyle parçalardı!

Vezir, asilerin hanımlarından üçyüzünü Kâliyûr [=Gwalyor][9] Kalesi'ne gönderdi. Orada zindana attırdı. Bunların bir kısmını gördüm. Aralarında bir fakih eşi de bulunuyordu. Adam kadını ziyaret ederdi; zindanda bir çocuk sahibi oldu!

Sultanın Ordusunda Veba Çıkması

Sultan, Şerif'le savaşmak üzere Ma'ber'e hareket edip Telink [=Telingâna, Tiling] eyaletine vardığında Bedrakût şehrinde mola verdi. Burası, Telink bölgesinin merkezidir. Burayla Ma'ber bölgesi arasında üç aylık yol var. İşte, o sıralarda asker içinde başgösteren veba salgını ordunun büyük bir kısmını telef etti. Sultanın köleleri, hizmetkârları, hattâ "Amca" diye hitap ettiği Melik Devletşâh ve daha önce bahsettiğimiz Heratlı Abdullah gibi ileri gelen kumandanlar vebada can verdiler. Heratlı Abdullah'tan birinci bölümde bahsetmiştik; hani sultanın; "Hazineden gücün yettiği kadar al!" dediği adam. O zaman kollarına onüç kese altın bağlamış da gitmişti!

Sultan, ordunun başına gelenleri görüp Devletabad'a döndü. Çeşitli bölgelerde ayaklanma çıktı. Her taraf karıştı. Kader ona gülmese ve işini sağlama almasaydı; elbet hükümdarlık çıkıp giderdi elinden!

Hükümdarın Ölümüyle İlgili Endişe Verici Söylentiler ve Melik Hûşenc'in [=Hûşeng] Kaçışı

Sultan, Devletabad'a dönerken yolda hastalanınca ortalık onun ölümüne dair haberlerle çalkalandı, söylentiler her tarafa yayıldı. Bu yüzden geniş çaplı isyanlar çıktı. Melik Kemâleddîn Kurk [=Gurk] oğlu Melik Hûşeng,[10] Devletabad'daydı ve onun-

la sultan arasında bir anlaşma vardı; Hûşeng, daima sultana biatlı kalacak, sultan yaşadıkça hattâ ölümünden sonra bile bu biat bozulmayacaktı. Ama ortalık sultanın ölüm haberleriyle çalkalanınca Hûşeng, Devletabad ile Kûkantâna arasında oturan gâvur hükümdarı Burabra'ya kaçtı. Onun firarından haberdar olan sultan, fitne çıkmasından korkarak derhal Devletabad'a hareket etti, peşine adam takarak onu sıkıştırdı. Böylece sultan, gâvur hükümdara elindekini teslim etsin diye haber saldı ama öteki bu teklifi reddederek;

"Rây Kenbîle'nin başına gelen benim başıma gelse de huzuruma girmiş adamı vermem!" dedi. Can derdine düşen Hûşeng, sultanla mektuplaşarak barış için şöyle bir anlaşma yaptı: Sultan Devletabad'a gidecek, bu bölgede ise sultanın Hocası Kutlû Hân kalacaktı. Zira Kutlû Hân, Hûşeng'in güvenini kazanmıştı ve can emniyetini sağlayıp yanında misafir edebilirdi.

Sultan yola koyulunca Hûşeng, Kutlû Hân'ın yanına geldi ve onunla tekrar sözleşti: Hükümdar Hûşeng'i öldürmeyecek, şerefini beş paralık edecek bir ceza da vermeyecekti. Böylece ailesini, dostlarını ve servetini yanına alarak yola düşen Hûşeng, hükümdarın huzuruna vardı. Hükümdar, onun gelmesine sevindi, onu hoşnut etti ve bir hil'atla onurlandırdı.

Kutlû Hân sözünün eriydi. Herkes ona güvenir, daima ahdini tuttuğundan bahsederdi. O sarayda da saygı görürdü ve ne zaman huzura çıksa ayağa kalkardı hükümdar. Kutlû Hân da haşmetmeabın yorulmaması için çağrılmadıkça girmezdi yanına. Ayrıca yoksula akçe dağıtmayı seven, başkalarını kendine tercih eden biriydi Kutlu Hân. Garip ve kimsesizlere deli gibi yardım ederdi.

Şerif İbrahim'in Ayaklanma Girişimi ve Başına Gelenler

Harîtadâr daha doğrusu sarayda kâğıt ve kalem görevlisi olarak bilinen Şerif İbrahim, hükümdarın Ma'ber seferi sırasında Hansî ve Sersetî valiliği yapmaktaydı. Onun babası, Ma'ber'de başkaldıran Ahsen Şâh'tır. Sultanın ölümüyle ilgili haberler ortalığı kaplayınca o da heveslendi saltanata! Yakışıklı, soylu ve yürekliydi. Ben, onun kardeşi Hûrneseb ile evliydim. Hûrneseb

Hatun erdemli bir kadındı, gece namaza kalkardı. Onun özel zikirleri vardı. Bir kızım oldu ondan ama kader onları ne yaptı bilmiyorum. Bu kadın, kitap okur ama yazı yazmazdı.

Şerif İbrahim isyana niyet ettiği zaman, yanındaki malları Dihlî'ye götüren bir Sint emiri onun [bölgesinden] geçiyordu. İbrahim ona şöyle dedi:

"Yol, korkulacak bir yoldur. Haydudu pek boldur! İyisi mi açılıp temizleninceye kadar yanımda kal, seni güvenilir bir noktaya dek iletirim."

İbrahim'in amacı, sultanın ölümü kesinlik kazanırsa adamın mallarına el koymaktı! Hükümdarın yaşadığı kesin olarak ortaya çıkınca Dıyâülmülk b. Şemsülmülk adlı bu Sint emirini serbest bıraktı.

İki buçuk sene sonra sultan payitahtına dönünce Şerif İbrahim, onun huzuruna vardı. Bu arada bir kölesi Şerif'i ihbar etmişti!. Bu yüzden hükümdar, Şerif'in niyetini biliyordu. Hemen öldürmek istediyse de ona olan sevgisinden ötürü işi biraz ağırdan aldı.

Rastlantı işte, bir gün hükümdara boğazlanmış bir ceylân getirdiler, o da önündeki bıçak izine bakarak:

"Kesmeyi beceremediğ kasap! Atın bir kenara!" dedi. Daha sonra boğazlanmış hayvanı gören İbrahim:

"Kesimi gayet iyi! Ben onu yiyebilirim!" dedi. Bu sözü duyan sultan, hoş görmedi işittiklerini ve İbrahim'i yakalatmak için bir sebep saydı! Onun emriyle Şerif'in elleri ve ayakları zincirlendi. Sonra da hakkında söylenenleri tek tek ona itiraf ettirdi: Şerif İbrahim, kendi bölgesinden geçen Dıyâülmülk'ün Dihlî'ye götürdüğü malları gasbetmek istemişti!

İbrahim, babasından [Ahsen Şâh] ötürü hükümdarın onu öldürmek niyetinde olduğunu ve hiçbir mazeretin fayda etmeyeceğini anladı. İşkenceden korkunca çabuk ölümün kendisi için en iyi yol olduğunu gördü ve işi itiraf etti.

Emir çıktı hakkında, ortadan ikiye biçildi! Âdet gereğince, sultan tarafından öldürülen bir kimsenin cesedi üç gün idam edildiği yerde bekletilir. Daha sonra bu iş için görevlendirilmiş bir grup gâvur, cesedi yüklenip şehir dışındaki bir çukura atar. Onlar, ölünün sahibi gelip tanımasın [kaldırıp götürmesin] diye

o çukurun çevresinde kalmaktadırlar! Bazen bir ölü sahibi gelir de o gâvurlara biraz para verirse, oradan uzaklaşırlar, adam ölüyü alıp gömsün diye.

Şerif İbrahim'e de böyle yapıldı. Allah rahmet eylesin.

Sultanın Vekili Tâcülmülk'ün Teling'de İsyan Etmesi

Sultan, Teling'den çıktığı ve ölümüne ilişkin haberler ortalığa yayıldığı sırada naip [=vekil] olarak Teling bölgesinde bıraktığı Tâcülmülk Nusret Hân –ki eskiden beri hükümdarın hususi adamlardandır– duyduğu haberin etkisiyle derhal baş sağlığı bildirisinde bulundu ve milleti kendine çağırdı! Halk onun idare merkezi olan Bedrakût'ta ona bağlandı.

Olayı işiten hükümdar, hocası Kutlû Hân yönetiminde kalabalık bir ordu gönderdi.

Küme küme insanın can verdiği korkunç bir savaştan sonra Tâcülmülk'ü çember içine aldı Kutlû Hân. Bedrakût gayet berkitilmiş sağlam bir yerdi ama kuşatma ahaliye pek ağır gelmişti. Kutlû Hân, Bedrakût'un duvarlarında gedik açmaya başlayınca Nusret Hân aman dileyerek teslim oldu. Kutlû Hân, onun dileğini kabul etti ve hükümdara gönderdi onu. Şehir halkına ve askere de aman vererek kimseyi öldürmedi.

Sultanın Kenk [=Ganj] Kenarına Taşınması ve Aynülmülk'ün İsyanı

Ülke kıtlığın boyunduruğu altına girince sultan ordusunu yanına alarak Dihlî'den on gün uzaklıkta bulunan ve Hintlilerce hac ziyareti yapılan Ganj nehrinin kenarına taşındı, millete de [orada] ev yapmalarını emretti. Daha önceki zamanlarda halk kuru ottan sayvan yapardı. Çoğu kez ateş bu sayvanlara düşer ve ahaliyi perişan ederdi. Bu yüzden yeraltına mağaralar açılır, ateş ve yangın tehlikesi başgösterdiği anda eşyalar bu mağaralara atılarak üstü toprakla örtülürdü!

Ben o günlerde sultanın kaldığı yere gittim. Sultanın bulunduğu batı yakasındaki şehirlerde dehşetli bir kıtlık hüküm sürdüğü hâlde doğu yakasındaki şehirler bolluk içindeydi. Doğudaki şehirlerin emiri Aynülmülk b. Mâhir'di.[11] Avd,[12] Zaferabad,[13] Luknov[14] vesair şehirler onun yetki alanındaydı. Emir

Aynülmülk her gün yük hayvanlarına yeygi olarak 50.000 batman buğday, pirinç ve nohut getirtiyordu. Sultan at, katır ve fillerin büyük bir bölümünün otlatılması amacıyla verimli arazilere sahip doğu yakasına sürülmesini emretti. Aynülmülk'e de;

"Bu hayvanları koru!" diye emir verdi.

Aynülmülk'ün; Şehrullah, Nasrullah, Fadlullah ve ismini anımsayamadığım bir diğeriyle beraber tam dört kardeşi vardı. İşte bu adamlar Aynülmülk'le anlaşarak sultanın fillerini ve diğer yük hayvanlarını gasbettiler! Hattâ sultana başkaldırmak üzere Aynülmülk'e biat ettiler.

Aynülmülk geceleyin onların yanına kaçtı. Neredeyse işlerini tamamlayacaklardı ki olan oldu.

Hint hükümdarının âdetindendir; her emirin yanına –bu emir ister büyük ve etkin, ister küçük ve alelâde olsun– mutlaka bir casus koyar! Bu adam sultanın kölesi olup söz konusu emirin her yaptığını bildirir efendisine. Ayrıca emirlere sürekli gözcülük edecek, evlerinde onları dikizleyecek cariyeler bulundurmayı da ihmal etmez sultan.

Kennâse denilen [=süpürücü, çöpçü] özel kadınlar hiç izin almadan evlere girer, içerideki ajan cariyelerin biriktirdiği istihbaratı alır, doğruca başmuhbire aktarırlar. Böylece sultana ulaşır bilgiler!

Hattâ söylentilere göre bir emir yatağında kendi karısına yaklaşmak ister. Kadının canı istemez ve;

"Sultanın başı hakkı için yapma!" der. Ama erkek karısına kulak asmaz. Sabahleyin sultan adam gönderir, kocayı çağırtır, ona yaptığı işi haber verir. Koca bu yüzden ölür. Bu, gerçektir!

Sultanın İbn Melikşâh adlı bir kölesi vardı ve Aynülmülk'ü gözetleme işini yapıyordu. İbn Melikşah haber verdi efendisine; Aynülmülk'ün firar edip nehri geçme niyeti taşıdığını! Sultanın içini bir korku kapladı ve hakikaten mahvolacağını düşündü; çünkü atlar, filler ve tahılın tümü, Aynülmülk'ün yanındaydı, üstelik kendi ordusu dağınıktı. Payitahta varmak, oradan asker toplamak ve savaş amacıyla dönmek fikri yer etti içinde. Bu konuyu devlet adamlarıyla görüştü.

Horasan kökenli emirler, kumandanlar ve yabancılar isyancı Aynülmülk'ten çok korkuyorlardı. Çünkü o Hindu'ydu. Sul-

tan daima dışarıdan gelenleri tuttuğu ve gözettiği için Hindistan'ın asıl ahalisi, yabancılara karşı kindardır. Bu yüzden Horasanlılar sultanın niyetini doğru bulmayarak şöyle dediler:

"Ey Cihân hükümdarı! Böyle davranırsan, başkaldıran adam bu işten haberdar olur, konumu daha da güçlenir ve hattâ bölük bölük asker düzer de fitne uyandırıcılar ve şer güçler üşüşüverirler herifin başına! İyisi mi, adam gücünü berkitip palazlanmadan derhal üstüne çökmeli!"

Bu düşünceyi ilk dile getiren, Nâsıreddîn Mutahhar Evherî'ydi. Hepsi de ona uydu.

Hükümdar, adamlarının uyarısına kulak verdi, onların kılavuzluğunda iş yaptı. O gece civardaki emir, kumandan ve askerlere yazı gönderdi; hepsi gelip diziliyordu huzurunda. Bu işte de kurnazca davranmıştı: Ordugâhına yüz atlı geldiğinde geceleyin onları karşılamak için binlerce atlı salıyordu yola! Güya hepsi yardım ve imdat kuvveti gibi beraberce karargâha gidiyordu!

Sultan sahil boyunca yürüdü. Kannûc şehrini[15] arkasına almak, gerekirse buraya sığınmak amacıyla böyle yapıyordu. Çünkü gayet sağlam ve berkitilmiş bir yerdi orası. Kannûc ile sultanın bulunduğu yer arasında üç günlük mesafe vardı. Hükümdar güzergâhındaki ilk noktaya doğru ilerlerken askerine savaş düzeni vermiş, onları tek saf hâline getirmişti. Konaklama esnasında her erin yanında silâhı, atı ve küçük çadırı vardı. Asker bu küçük çadırın içinde yemek yer, abdest alır ve [bağlı bulunduğu] birime giderdi. Büyük ordugâh askerin bir hayli uzağındaydı. Bu işlerin yapıldığı üç gün boyunca sultan ne çadıra girdi, ne de bir gölgeye sığındı.

İşte o günlerde ben cariyelerimle çadırdayken, Sünbül adlı hizmetkârım bana acele etmemi salık verdi, hemen çıktım. Hizmetkâr dedi ki:

"Hükümdar emretti, bu saatte kim hatunu veya gözdesi ile beraberse hemen öldürülecek!" Devlet adamlarının araya girip [zorda kalanları] kayırmasıyla hükümdar;

"Hemen şimdi karargâhta hiçbir kadın kalmamalı, hepsi Kenbîl Kalesi'ne[16] götürülmeli!" dedi. Kenbîl diye bilinen kale oraya üç mil uzaklıktaydı. Böylece ne ordugâhta, ne de sultanın huzurunda hiçbir hatun kalmadı. O geceyi harbe hazırlıkla ge-

çirdik. İkinci gün hükümdar ordusunu bölük bölük ayırdı. Her bölüğe vuruşkan erlerin bindiği zırhlı filler verdi. Asker, zırhlarına bürünüp mücadeleye hazırlandı. O gece hepsi silâhları ve diğer savaş gereçleriyle yattılar.

Üçüncü gün isyancı Aynülmülk'ün ırmağı geçtiği haberi yayılmıştı ortalığa. Sultan endişelendi; sandı ki isyancı adam bir yolunu bulup huzurdaki kumandanlarla haberleşerek böyle bir harekete girişmişti. Beraberlerindekilere cins atlar verilmesini emretti o zaman. Bana da gönderdi. Ben, atlardan birini Emirülemirân Kirmanî isimli cesur bir arkadaşıma sundum. Boz bir hayvandı. İşe bakın, hayvanı topukladığı zaman hâkimiyetini kaybetti dostum ve feci bir şekilde düştü, öldü! Hak Teâlâ onu rahmeti ve esenliğiyle kuşatsın.

Hükümdar asinin kendinden önce Kannûc şehrine varmasından endişeleniyordu. Olabildiğince hızlı hareket ederek ikindiden sonra sözü edilen şehre vardı. O geceyi orduyu düzene sokmakla geçirdi. Biz hükümdarın amca oğlu Melik Fîrûz ile beraber öncü kuvvetlerin safındaydık. Sultan başımızda durdu biraz.

Emir Mühennâ oğlu Gadâ,[17] Seyyid Nâsıreddîn Mutahhar ve Horasanlı kumandanlar bizimle yan yanaydı. Hükümdar bizi seçkinler arasına alarak:

"Sizler benim katımda değerli kimselersiniz, benden Irak durmanız doğru değil!"dedi. Bu işin sonu iyi çıktı. İsyancılar gecenin bitimine doğru Vezir Havâce Cihân'ın yönettiği öncü kuvvetlere hücum edince asker arasında büyük bir kargaşa yaşandı. Hükümdar, hiç kimsenin yerinden kımıldamamasını ve herkesin sadece kılıçla savaşmasını emrettiğinden, ordu düşmana elde kılıç saldırdı; korkunç bir savaş oldu.

Hükümdar kendi askerine "Dihlî => Gazne" parolasını bildirmişti. Dolayısıyla asker, bir atlıya rastladığında "Dihlî" dediği zaman "Gazne" cevabını alıyorsa karşısındakinin arkadaşı olduğunu anlıyor ve onu bırakıyordu. Bu cevabı alamıyorsa hemen hamle ediyordu.

İsyancının amacı hükümdarın bulunduğu noktaya hücum etmekti. Ama kılavuzunun hatası yüzünden vezirin olduğu yöne saldırdı. Bu yüzden kılavuzunun boynunu vurdu!

Vezirin ordusunda bulunan Acem, Türk ve Horasan köken-

liler Hintlilere düşman olduklarından iyi savaştılar, dövüşün hakkını verdiler. İsyancının ellibin civarında olan birlikleri tan yeri ağarırken müthiş bir bozguna uğramıştı bile.

Hükümdar, Aynülmülk'ün eyaletinin sınırları içinde bulunan şehirlerden Sündile'yi evvelce ıkta yoluyla Tatar Bencî [=Bengi yahut Binici] lakaplı Melik İbrahim'e vermişti. Melik İbrahim isyan işinde Aynülmülk ile birleşmiş, hattâ onun tarafından naip [=başyardımcı] olarak görevlendirilmişti. Kutbulmülk'ün oğlu Davud ile Meliküttüccâr'ın oğlu da asinin tarafına geçmişlerdi. Bunlar daha önce sultanın ahırına ve fillerine bakan görevlilerdi. Davud, isyancının mabeyincisi olarak görev almıştı bile!

Düşman, Havâce Cihân'ın karargâhına hücum ettiği zaman Davud açıkça sultana sövmüş, çirkin sözler söylemiş; sultan da onun sesini almış, hemen tanımıştı eski adamını! Aynülmülk, ordusunun bozguna uğraması üzerine naibi olan Tatar İbrahim'e seslenerek:

"Melik İbrahim! Ne diyorsun bu işe? Askerin büyük bölümü hem de en yüreklileri kaçtı! Canımızı kurtarmanın bir çaresi var mı sence?" dedi. Tatar İbrahim o anda arkadaşlarına kendi diliyle şöyle söylendi:

"Eğer Aynülmülk kaçmak isterse ben tutarım onu saçlarının topuzundan! Siz hemen atına vurun ki düşsün yere. Böylece kıskıvrak yakalayıp hükümdara götürürüz. Bu sayede işlediğim suçun bağışlanması mümkün olabilir!"

Gerçekten de Aynülmülk kaçmak istedi ama İbrahim:

"Nereye gidiyorsun Sultan Alâeddîn?" diyerek onun saçlarını topuzundan yakaladı. Öteki arkadaşları da Aynülmülk'ün atına vurdular, yere yuvarlandı adam. İbrahim zebellâ gibi çöktü üstüne, sımsıkı yakaladı. Vezirin adamları isyancıyı teslim almaya geldiklerinde İbrahim:

"Ben doğrudan vezire ulaşıp teslim işini yapıncaya kadar bırakmam bu adamı! Yoksa ölürüm daha iyi!" diye zorluk çıkardığından ses etmediler; gittiler. İbrahim, isyancı Aynülmülk'ü vezirin huzuruna kendi çıkardı.

Gün doğarken sultanın yanına götürülen fil ve sancaklara baktığımda Irak kökenli biri yanıma gelerek:

"Aynülmülk kıskıvrak yakalanıp vezire çıkarıldı" dediyse

de pek inanamamıştım. Ama kısa bir süre sonra Temûr Şurbedâr geldi. Elimden tutup:

"Aynülmülk yakalandı! Şu anda vezirin huzurunda!" diye müjdeli konuştu. Sultan bizi yanına alarak Aynülmülk'ün Ganj nehri kenarında bulunan karargâhına doğru yola koyuldu. Oraya varıldığında asker, karargâhta bulunan eşyaları talan ettiği gibi Aynümülk'e bağlı erlerin çoğunu da nehre dökmüştü.

Kutbülmülk oğlu Davud, Meliküttüccâr'ın oğlu ve onların beraberindeki pek çok kişi yakalandı; malları, atları ve servetleri yağma edildi. Hükümdar nehrin karşıdan karşıya geçilen noktasının yakınlarında otağ kurdu. Vezir, isyancı Aynülmülk'ü bir öküze bindirilmiş ve yalnız cinsel organları kapatılmış hâlde sultanın huzuruna çıkardı. Adamın tam önünü kapatan çaput parçasını tutan ip yukarıya doğru uzanıyor, boynunda düğümleniyordu. Adam çadırın kapısında beklerken vezir sultanın yanına girdi. Sultan, vezirine şerbet sundu, onu onurlandırdı. Şehzâdeler Aynülmülk'ün yanına geldiler, ağır sözler söylediler; Aynülmülk'ü ve arkadaşlarını tokatlıyorlardı!

Nihayet sultan tarafından görevlendirilen büyük melik:

"Nedir bu yaptığın?" diye sorduğunda Aynülmülk'ten ses seda çıkmadı. Hükümdarın buyruğuyla ona katır çobanlarının elbisesi giydirildi, ayaklarına dört bukağı vuruldu, elleri de ensesine bağlanarak vezire teslim edildi; alıp bir yerde muhafaza etsin diye.

Aynülmülk'ün kardeşleri Avd [=Ayodha] şehrine, çoluk çocuklarının yanına kaçmışlardı. Onlar; hanımlarını, çocuklarını, toplayabildikleri mal ve serveti beraberlerinde götürmek için hazırlıklara başladılar. Gereken işler bitirildikten sonra kardeşleri Aynülmülk'ün hatununa:

"Bizimle beraber gel! Hem canını hem de oğullarını kurtar!" dediler. Kadın cevap verdi:

"Ben, kocalarıyla beraber kendini ateşe atan gâvur karıları kadar da mı olamam! Kocam ölürse ben de ölürüm, yaşarsa ben de yaşamak isterim!" Bu söz üzerine onu bırakıp kaçtılar. Kadının sözleri hükümdarın kulağına gitti. Hükümdar ona hem acıdı hem de saygı duydu.

Süheyl adında genç bir hizmetkâr, Aynülmülk'ün kardeşle-

rinden Nasrullah'ı yakalayıp öldürdükten sonra, kesik başını sultana getirdi. İsyancının annesi, kızkardeşi ve hanımı da vezire teslim edilmiş, Aynülmülk'ün çadırının hemen yakınındaki başka bir çadıra yerleştirilmişti. Aynülmülk onların yanına gelir, bir süre oturduktan sonra hapsedildiği yere dönerdi.

Hükümdar savaşı kazandıktan sonra ikindi civarında Aynülmülk'le beraber mücadeleye katılıp esir düşen katır çobanları, çarşı esnafı, hizmetkâr köle ve benzeri önemsiz kimselerin serbest bırakılmalarını emretti. Daha önce sözü edilen Melik İbrahim Bencî de sultana getirildiği zaman başkumandan Melik Nuvâ şöyle demişti:

"Ey Hûnd-i Âlem [=Cihân Hükümdarı]! Derhal bu adamı öldür! Çünkü o da sana başkaldıranlardandır!" Vezir şu cevabı verdi:

"O isyancıyı teslim etmekle kendini kurtarmıştır!"

Böylece hükümdar, İbrahim Bencî'yi bağışlayarak memleketine gönderdi ve güneş battıktan sonra ahşap bir kuleye kuruldu. İsyancının ileri gelen önemli adamlarından altmışikisi sultanın huzurunda fillerin önüne atıldılar. Filler, dişlerine takılı bıçaklarla kurbanları paramparça ediyor ve havaya fırlatıyorlardı! Davul zurna sesi yeri göğü inletmekte, Aynülmülk ise ayakta arkadaşlarının can verişini seyretmekteydi. Ölülerin parçaları onun önüne de atıldı. Bu vahşetin ardından Aynülmülk tekrar hapsedildiği yere götürüldü.

Milletin kalabalıklığı, gemilerin azlığı nedeniyle hükümdar nehri geçmek için fazla bekledi. Nihayet tüm eşya ve hazinelerini fillere yükleyerek karşı kıyıya vardı. Yük taşıtmak için devlet adamlarına filler vermiş, bana da bir tane göndermişti. Eşyalarımı bununla taşıdım.

Hükümdar bizi beraberine alarak Behrâyic[18] şehrine hareket etti. Burası Serû[19] diye bilinen azgın ve büyük bir nehrin kıyısında kurulmuş şirin bir şehir. Hükümdar bu yörenin önemli bir bölümünü fetheden ve yaptığı gazâlarla ün salan ermiş Şeyh Sâlâr Ûd'un [=Salar Mesûd][20] mezarını ziyaret etmek üzere Serû nehrinden geçti. Halk da karşıya geçmek için fazla acele ettiğinden itiş kakış oldu, kocaman bir gemi suya gömüldü! Tahminen üçyüz kişi vardı içinde! Onlardan sadece Emir Gadâ'nın

dostu bir Arap kurtuldu. Biz küçük bir tekneye binmiştik, Hak Teâlâ bizi korudu. İşin garip olanı, boğulmaktan kurtulan Arabın ismi Sâlim'dir [=sağ salim, kurtulan]!

Bu adam daha önce bizimle aynı tekneye binmek istemişse de biz çoktan hareket ettiğimizden o geldiğinde ötekini bulmuş ve ona binmişti. Daha sonra batan gemiden kurtulunca halk onu bizim teknemizden zannetmiş. Arkadaşlarımız ve diğerleri onu o hâlde görünce bir çığlık koparmışlar, meğer bizi boğuldu sanmışlar. Sonra bizi gördüler, pek sevindiler.

Yukarıda bahsettiğimiz şeyhin kabrini ziyaret ettik. Burası bir kubbeyle örtülü. Öyle kalabalık ki içeri girmeye imkân yok! Bu yolculuğumuz sırasında bir sazlığa daldığımızda karşımıza ansızın bir gergedan çıktı; hemen hamle ettiyse de öldürüldü, başı kesilip getirildi. Bu hayvanın bedeni filden küçüktür ama daha önce anlattığımız gibi başı filin başından daha iri!

Sultanın Başşehre Dönüşü, Ali Şâh Ker'in İsyanı

Anlattığımız gibi Hükümdar, Aynülmülk'ü yendikten ikibuçuk sene sonra başşehre döndü.[21] Aynülmülk ve Telink'te [=Teling] ayaklanan Nusret Hân'ı affederek, ikisini de saray bahçelerinin bakıcılığı görevine tayin etti. Onlara hil'at verdi, at hediye etti; her gün onların evine bir miktar et ve un gönderilmesini emretti.

Daha sonra Kutlû Hân'ın arkadaşlarından Ali Şâh Ker'in hükümdara karşı ayaklandığı haberi geldi. Ker, kulağı zor işiten, sağır demektir.[22] Ali Şâh Ker yürekli, boylu boslu yakışıklı bir adamdı. O, Bedrakût şehrini ele geçirerek beyliğinin idare merkezi yaptı. Hükümdar, Ali Şâh Ker'le savaşmak üzere hocasını görevlendirdi. Yanına büyük bir ordu alarak harekete geçen hoca, Bedrakût'u kuşatıp burçlarda gedik açtı. Dehşetli bir korkuya kapılan Ali Şâh derhal aman diledi. Kutlû Hân ona aman verip ellerini bağlayarak sultana gönderdi. Sultan, Ali Şâh'ı affetti, Horasan bölgesinde bulunan Gazne'ye sürdü ama Ali Şâh orada bir süre hasret çektikten sonra vatanına dönmek istedi! Bu arzusu, mahvolmasına neden olmuştur. Nitekim Sint eyaletinde yakalanmış ve huzura çıkarıldığında sultan:

"Vay vay! Yeniden fitne fesat tohumlarını ekmeye geldin ha!" diyerek onun boynunu vurdurmuştur.

Emir Baht'ın Kaçması ve Yakalanması

Hükümdar, bizimle beraber huzuruna misafir gelmiş bulunan ve Şerefülmülk lakabıyla tanınan Emir Baht'a öfkelenerek maaşını kırkbinden bine indirdi! Ayrıca onu vezirin hizmetine girsin diye Dihlî'ye gönderdi. Rastlantı bu ya, o sırada serveti ve malları Dihlî'deki arkadaşları yanında bulunan Heratlı Emir Abdullah, Teling'de vebadan ölmüştü. Onun arkadaşları Emir Baht ile anlaştılar, malı alıp sıvışmak için! Vezirin, sultanı karşılamak için Dihlî'den çıktığı sırada onlar Emir Baht ile beraber yola düşmüşler, kırk günlük mesafede bulunan Sint'e yedi günde varmışlardı. Yanlarında yedek binekleri vardı.

Sint nehrini yüzerek geçmek istediler. Ama Emir Baht, oğlu ve yüzme bilmeyen adamlar kamıştan yaptıkları bir sala binerek geçtiler karşıya. Böyle bir sal yapmak için ipek ipler önceden hazırlanmıştı. Nehre ulaştıklarında ötekiler de bu büyük suyu yüzerek geçmekten korktu! İçlerinden ikisini Ûca [=Uç][23] şehrinin valisi olan Emir Celâleddîn'e gönderdiler. Ona şöyle dedi bu iki adam:

"Orada nehri aşmak isteyen tacirler var. Geçmelerine yardım etmen için şu eyeri sana gönderdiler."

Sıradan bir ticaret kafilesinin böyle değerli bir eyer armağan etmesi emirde kuşku uyandırdı. Bu iki kişinin hemen tutuklanmasını emretti. Ama onlar kaçarak arkadaşlarının yanına gittiler. O sırada Şerefülmülk ile diğer arkadaşları yorgunluk ve uykusuzluktan dolayı sızmışlardı. Koşa koşa gelen iki adam durumun vehametini anlatınca onlar da alelâcele atlarına bindiler, topuklayıp kaçtılar!

Celâleddîn onlardan birini ele geçirmeyi başardı. Adam sıkı bir dayak faslından sonra Şerefülmülk'ün durumunu anlattı. Bunun üzerine Celâleddîn, kendi naibini –yanına asker katarak– onların ardına düşürdü! Takipçiler kaçakların izlerini sürdüler, yetiştiler ve ok yağdırdılar. Şerefülmülk oğlu Tâhir de okla karşılık verdi ve Celâleddîn'in naibini yaraladı. Sonuçta kaçaklar yenildi ve Celâleddîn'in huzuruna çıkarıldılar. Emir Celâleddîn

onları el ve ayaklarından bağlattı; bir yazı göndererek durumu vezire bildirdi. Vezir onların başşehre gönderilmesini emredince Celâleddîn hepsini de gönderdi. Dihlî'de zindana atıldılar. Tâhir hapiste öldü.

Hükümdar, Şerefülmülk'e günde 100 kırbaç vurulmasını emretmişti, bir süre böyle devam etti bu. Ama daha sonra onu affederek Emir Nizâmeddîn Mir Necle ile Cendîrî [=Çendri][24] eyaletine gönderdi. Şerefülmülk acınacak hâllere düştü; binecek atı olmadığı için hep öküz sırtında gidiyordu! Bir süre bu vaziyette ortalıkta dolaştıktan sonra Emir Nizâmeddîn'in beraberinde sultanın huzuruna çıkarıldığında şâşnikîrlik görevine atandı. Şâşnikîr, hükümdar yemeklerini getirip götüren, onun önünde et parçalayan adam demektir. Bu olaydan sonra hükümdar onun rütbesini yükseltti; hattâ iş o dereceye vardı ki Şerefülmülk rahatsızlanıp hasta olsa hükümdar onun yanı başına gelir, evini ziyaret ederdi! Daha önce, birinci kitapta anlattığımız gibi ağırlığınca altın tarttırıp teslim etmişti ellerine! Sultan bir süre sonra kızkardeşini onunla evlendirip Cendîrî eyaletini onun emrine verdi. Bir zamanlar Emir Nizâmeddîn'in hizmetinde ineğe bindiği eyaletti burası! Gönülleri değiştiren, insanı hâlden hâle sokan Hak Teâlâ'nın işine bak! Onun kudreti sonsuz!

Sint'te Şâh Afgan'ın Ayaklanması

Şâh Afgan, Sint bölgesinin şehirlerinden Multân'da hükümdara karşı başkaldırarak şehrin emiri olan Bihzâd'ı öldürüp saltanat davasında bulundu. Sultan onun işini bitirmek için hazırlıklara başladı. Ama isyancı tek başına yeterli direniş gücüne sahip olmadığını bildiği için yalçın dağlarda yaşayan kendi ulusunun; Afganlıların yanına kaçtı. Onlar söz geçirilmez tepelerde yaşayan dövüşçü bir halktır.

Hükümdar onun bu hareketine çok öfkelendi, vali ve yüksek memurlarına ülke içindeki tüm Afganlıların yakalanmasını ferman buyurdu! İşte bu emir, Kadı Celâleddîn isyanına sebep olmuştur.

Kadı Celâleddîn'in Ayaklanması

Kadı Celâleddîn'le bir grup Afganlı Kinbâya [=Kenbay] ve Bulûdra [=Broach][25] şehirlerinin civarında oturmaktaydılar. Hükümdar, yüksek memurlarına Afgan kökenlilerin yakalanmasını emrettiği zaman Cüzerât [=Gücerat] ve Nehrvâla[26] eyaletlerinde vezir yardımcısı olan Melik Mukbil'e;[27]

"Kadı Celâleddîn ve yandaşlarının yakalanması için tuzak kurula!" diye ferman göndermişti. Bulûdra şehri ikta yoluyla melikülhükemâya bağlanmıştı. Melikülhükemâ [=yüksek rütbeli belde memurlarının başı], sultanın üvey annesiyle, yani baba Tuğluk'un diğer bir hatunu ile evlenmişti. O kadının Tuğluk'tan bir kızı olmuş, bu kız Emir Gadâ ile evlenmiştir. Melikülhükemânın eyaleti Mukbil'in sorumluluğu altında bulunuyordu, bu yüzden onun yanındaydı. Gücerât bölgesine vardıklarında Mukbil ona, Kadı Celâleddîn ile yandaşlarının yakalanıp getirilmesini emretti. Melikülhükemâ kendi eyaletine varınca hemşehrisi oldukları için Kadı Celâleddîn ile arkadaşlarını uyarıp:

"Mukbil yakalamak için sizi arıyor! Sakın ha onun yanına silâhsız girmeyin!" dedi.

Kadı Celâleddîn yaklaşık 300 zırhlı süvari ile Mukbil'in yanına gitti. Bu kalabalık grup:

"İçeri hep beraber gireceğiz" dediler. Mukbil, bu adamlar toplu olduğu sürece ele geçirilmelerinin imkânsız olduğunu farketti. Onlardan korkmuştu. Artık dönmeleri gerektiğini ima ederek onları himaye edeceğini de açıkça söyledi! Ama Afganlılar isyan bayrağını açıp Kinbâya şehrine girdiler. Oradaki ahalinin servetini, sultanın hazinesini ve aşağıda anlatacağımız gibi İskenderiye'de şirin bir medrese yaptıran tacir İbnü'l-Kavlemî'nin mallarını yağma ettiler. Melik Mukbil onlara karşı durmuşsa da acı bir yenilgiye uğramıştı. Melik Aziz Hammâr ile Melik Cihân Bunbul yedi bin kişilik bir atlı desteğiyle yardıma geldikleri hâlde perişan oldular. Bu haberi duyan haydut ve eşkıya taifesi su gibi aktı Afganlıların tarafına! Kadı Celâleddîn padişahlık davasında bulunarak çevresindekileri kendine biat ettirdi. Sultan ona ordu gönderdi ama kadı bu askeri de yendi. O sırada Devletabad'da bulunan Afganlılar da isyan ettiler.

Melik Mell'in Oğlunun İsyanı

Melik Mell'in oğlu[28] bir grup Afganlıyla Devletabad'da oturuyordu. Hükümdar orada kendi naibi olan ve hocası Kutlû Hân'ın da kardeşi olma şerefini taşıyan Nizâmeddîn'e, bu Afganlıların yakalanmasını emretti. Ayrıca ileri gelen kumandanlara dağıtılmak üzere heybe heybe elbise, altın, inci ve kışlık aba gönderdi. Hint hükümdarının âdeti, her şehrin emirine ve askerî birlik komutanlarına biri yazlık diğeri kışlık olmak üzere senede iki defa elbise armağan etmektir. Bu elbiseler geleceği vakit emir ve asker yola düşer, giysi getiren adamı görünce saygıyla bineklerinden inerler. Her biri hil'atini alır, omuzuna atar; sultanın bulunduğu yöne doğru eğilip reveransta bulunur. Hükümdar, Nizâmeddîn'e;

"Afganlılar hil'at almak için atlarından indiklerinde kıskıvrak yakalansınlar!" diye emir verdi. Ama elbise getiren süvarilerden birinin Afganlıların yanına vararak durumu anlatması üzerine Nizâmeddîn'in kurduğu tuzak aleyhine döndü! Nizâmeddîn ata bindiğinde ötekiler de hayvanlarına binerek yola koyuldular. Hil'at getiren kafile ile karşılaşınca Nizâmeddîn hayvanından indi. İşte tam o sırada Afganlılar Nizâmeddîn ve adamlarının üzerine hücum ettiler. Onu yakaladılar, askerlerinin çoğunu öldürdüler. Sonra şehre dönerek hazineleri ele geçirdiler ve Melik Mell'in oğlu Nâsıreddîn'i lider yaptılar. Eşkıya tayfasının da katılmasıyla güçleri büsbütün arttı.

Sultanın Kinbâya'ya Hareketi

Hükümdar, Afganlıların Kinbâya ve Devletabad'da yaptıklarını duyunca harekete geçti. İşe Kinbâya'dan başlamak, bilâhare Devletabad'a dönmek istiyordu. Hemen enîştesi A'zam Melik Bâyezîdî'yi dörtbin kişilik bir kuvvetle gönderdi. Bu ordu, Kadı Celâleddîn yandaşları tarafından feci bir bozguna uğratıldıktan başka sağ kalanlar Bulûdra şehrine kısıldılar ve kuşatıldılar! Şehir içinde şiddetli çatışmalar oldu.

Kadı Celâleddîn'in ordusu içinde Şeyh Cellûl adında bir cengâver vardı. Bu adam ansızın hamle eder, önüne geçeni öldürür, teke tek dövüşme duyurusunu yaptığı zaman bir Allah kulu karşısına çıkıp mücadeleye cüret edemezdi! İşe bakın, bu

adam atını koştururken hayvanıyla beraber yere kapaklanıp çukura yıkılınca hemen öldürüldü. Üzerinde iki zırh bulundu. Kesik başı sultana gönderildi. Cesedi Bulûdra burçlarına asıldı, el ve ayakları da çeşitli şehirlere gönderildi.

Daha sonra hükümdarın kendi yönettiği ordu geldi ve Kadı Celâleddîn direnemeyip adamları ile kaçtı. Geride tüm servet ve ailelerini bıraktılar. Hepsi yağma edildi. Şehre böyle girildi. Hükümdar orada bir süre kaldıktan sonra döndü. Eniştesi olan Şerefülmülk Emir Baht'ı –ki onun kaçışından ve Sint'te yakalanışından bahsetmiş, hapsedildikten ve nice zillete maruz kaldıktan sonra yeniden yükseldiğini belirtmiştik– burada bırakmış; Celâleddîn'in yandaşlarının aranmasını emretmişti. Ayrıca onun; 'kılavuzluk etsin, sözleri ile yol göstersin' diye yanında tuttuğu fakihleri de araştırdı. Bu durum, daha önce anlattığımız gibi Şeyh Ali Haydarî'nin öldürülmesine neden olmuştur.

Kaçak Kadı Celâleddîn, Devletabad'da Melik Mell oğlu Nâsıreddîn'e katılarak onun taraftarlarından oldu. Hükümdar ordunun başına geçerek onların üstüne yürüdü. Afgan, Türk ve Hint ahalisi ile çeşitli kölelerden oluşan kırkbin kişilik isyancı tayfası dağılmayıp sözleştiler; sultana karşı durmak ve dövüşmek için!

Sultan isyancılarla karşılaştığında kaldığı yeri belli etmemek amacıyla kendi çadırını kurdurmadı. Savaş iyice kızıştığı zaman otağını kurdurunca onu gören isyancıların yüreği ağzına geldi; cesaretlerini kaybettiler, ağır bir yenilgiye uğradılar. Melik Mell'in oğlu Nâsıreddîn ile seçkin adamlarından dörtyüzünü yanına alan Kadı Celâleddîn, Duvaykîr [=Deogir] Kalesi'ne sığındı. İlerde anlatılacak olan bu muhkem yapı, Devletabad bölgesinin kalesidir. Burası dünyanın en sağlam kalelerindendir. Hükümdar, Devletabad'da bekleyerek asilere kaleden inip teslim olmaları için adam gönderdi. Ama onlar kendilerine emân [=aman; can emniyetini garanti etme] verilmedikçe teslim olmayacaklarını bildirdiler. Sultan onlara emân vermedi, lâkin lütuf ve merhamet babından yemek gönderdi. Orada bir süre kaldı. Benim onlarla ilgili bildiklerimin sonu budur.

Mukbil ile İbnü'l-Kavlemî'nin Savaşı

Bu savaş, Kadı Celâleddîn'in isyanından önce meydana geldi. Tâceddîn İbnü'l-Kavlemî büyük tacirlerdendi. Sultan için köle, deve, çeşitli kumaş ve silâhlardan oluşan armağanlarla beraber Türk ülkesinden gelmişti. Anlatılanlara göre hediyelerin kıymeti bir lek bile olmadığı hâlde, yaptığı iş sultan nezdinde büyük kabul gördüğü için oniki lek verildi ona! Hükümdar bunun dışında nâibülvezîr [=vezir yardımcısı] olan Melik Mukbil'e bağlı Kinbâya beldesi valiliğini de Tâceddîn'e vermişti.

Tâceddîn, Kinbâya'ya ulaştığında Mulaybar [=Malabar] bölgesinin şehirlerine, Seylân ve diğer yörelere gemiler gönderdi. Ona da gemiler dolusu hediye gelince itibarı arttı. Bu yörenin servetini başşehre gönderme zamanı geldiğinde Melik Mukbil âdet olduğu üzere bu malların ve o tarafların hediye ve hazinelerinin kendisi aracılığıyla gönderilmesini salık verdi. Ama İbnü'l-Kavlemî:

"Ben kendim götürürüm, hizmetkârlar ile de gönderebilirim. Vezirin ve naibinin hükmü geçmez bana!" diye hediyeleri göndermekten kaçındı; hükümdarın ona yapıtığı iltifat ve saygıdan ötürü şımardı. Mukbil durumu vezire yazınca vezir şu cevabı iletti:

"Eğer şehirlerimizde güvenliği sağlamaktan âcizsen bırak her şeyi, bize gel!"

Mukbil bu cevabı alınca askerlerini ve hizmetkârlarını yanına alarak Kinbâya şehrinin dışına çıktı. Tâceddîn İbnü'l-Kavlemî ile Mukbil arasında savaş koptu. Tâceddîn İbnü'l-Kavlemî bozguna uğradı ama iki taraf da çok zayiat vermişti. Savaş meydanından kaçan İbnü'l-Kavlemî meşhur tacirlerden Nâhodâ[29] İlyas'ın konağında gizlendi. Mukbil şehre dalarak İbnü'l-Kavlemî'nin kumandanlarını öldürdü. Bu arada sultanın hazinelerini, onun verdiği hediyeleri ve şehrin gelirini bırakıp sadece kendi malını alması şartıyla bir emânnâme [=cangüvenliği belgesi] gönderdi Tâceddîn'e.

Böylece Mukbil orada bulunan servet ve gelirin tümünü sultana yolladı, bir mektup yazarak İbnü'l-Kavlemî'den şikâyette bulundu. Bu arada İbnü'l-Kavlemî de ondan şikâyet etmişti! Sultan onların arasını bulsun diye melikülhükemâyı soktu işin içine.

İşte bu olaydan sonra Kadı Celâleddîn ayaklanmış, İbnü'l-Kavlemî'nin mallarını yağmalamıştır. Böylece İbnü'l-Kavlemî adamlarının bir kısmını yanına alıp kaçarak sultana sığınmıştır.

Hint Ülkesinde Meydana Gelen Kıtlık

Sultan, Ma'ber eyaletine yönelip payitahtan uzak bulunduğu sıralarda korkunç bir kıtlık sardı her yanı.[30] Bir menn yani bir batman [buğday] altmış dirheme fırladı! Zamanla daha da pahalandı. Halkın durumu perişandı. Bir keresinde vezir ile görüşmek için şehirden çıkmıştım. Üç kadın gördüm; bilmem kaç ay önce ölen bir atın derisini parça parça keserek yemeye çalışıyorlardı! Durum o hâle geldi ki hayvan derileri pişirilerek çarşılarda satılır oldu. Bir öküz kesildiği zaman ahali birikip kanını toplar, ekmeğine katık edip yerdi! Horasanlı öğrencilerden bazıları bana şunu anlattılar:

Hansî ile Sersetî arasında Akrûha [=Hisar][31] adıyla bilinen bir şehre girdiklerinde etrafta kimsecikler yokmuş, ortalık ıssızmış. Geceyi geçirmek için girdikleri handaki odaların birinde aç bir adam ateşte insan ayağı kızartıyormuş!

Kıtlık şiddetlendiğinde hükümdar Dihlî ahalisine altı aylık yiyecek dağıtılmasını emretmişti. Kadı, kâtip ve emirler sokak sokak, mahalle mahalle dolaşarak halkın isimlerini yazıyorlardı. Her birine Fas ölçüsü ile günlük birbuçuk ratldan hesap etmek üzere altı aylık erzak dağıtıyorlardı. Ben o sırada ilerde anlatacağımız gibi Sultan Kutbeddîn'in mezarlığında aş pişirtip yedirirdim. Bu işteki temiz niyetimden ötürü sevap kazanmışımdır inşallah...

Hint hükümdarı ile ilgili haber ve hikâyeleri, onun yönetimi sırasında meydana gelen olayları yeterince anlattım. Şimdi bizimle ilgili durumları; başşehre ilk varışımızı, koşulların değişmesiyle hizmetten ayrılışımızı; sonra elçilik göreviyle Çin'e gitmek üzere huzurdan çıkışımızı ve oradan kendi yurdumuza dönüşümüzü anlatalım...

Notlar

1 **Sagar hâkimi Bahâeddîn Küşt Asb (=Kuştasp; Guştasp):** bkz.: 42/1. not.
2 **Melik Mücîr b. Zürrecâ için bkz.:** 42/6. not; Mahdi Husain, *Age.*, s. 102.
3 **Rây:** Aslı Sanskritçe olan bu kelime prens, şef, kral manasına gelmektedir; Ra-ca kelimesi de bu köktendir. Enteresandır; Avrupa dillerindeki Regnum, Regim, Reg, Roy, Royal, Reich gibi kelimeler de düzen, krallık, ülke, rejim gibi anlamlara gelmektedir. Herhalde Hint-Avrupa dillerinin ortak kelimelerindendir bu. İbn Battûta, Hint-Avrupa teorisini ortaya atanlardan önce anlamış bu tür benzerlikleri. Onun Rum diyarı derken kastettiği şey Fas'a yakın Hıristiyan ülkeleri idi herhalde.
4 **Keşlû (=Kişilü=Güçlü) Hân ve isyanı** için bkz.: 42/1. not.
5 **Kemâlbûr şehri:** Karaçi'ye yakın bir şehirdir. Bkz.: Tâzî, *Age.*, C. 3, s. 204.
6 **Karâcîl (=Karaçil):** Himalaya dağları kastedilmiş olabilir. Bkz.: 22/12. not; 42/1. not.
7 **Celâleddîn Ahsen Şâh ve isyanı:** 42/1. not.
8 **Zıhâr (=Dhar) şehri:** Hindistan'da Madhia-Pradesh eyaletinin güneybatısında Dhar ismini taşıyan şehir. Bkz.: Tâzî, *Age.*, C. 3, s. 205.
9 **Kâliyûr (=Gvalyor) için bkz.:** 41/22. not.
10 **Kemâleddîn Kurk (=Gûrk) ve oğlu Hûşenc (=Huşeng):** Kemâleddîn, Alâeddîn Halacî'nin kumandanıydı. Oğlu Hûşeng da seyyahımız oraya vardığında Delhi'nin batısında bulunan Hansi şehrinin vergi mültezimiydi. Bkz.: Tâzî, *Age.*, C. 3, s. 209.
11 **Aynülmülk b. Mâhir:** Malva bölgesini fetheden meşhur kumandan. Bu adam tarihçilerin bildirdiğine göre Gıyâseddîn Tuğluk'un silâh arkadaşıydı. Bkz.: Tâzî, *Age.*, C. 3, s. 211.
12 **Avd (=Ayodha) şehri:** Gangra kıyısında, bugün Feyzabad diye bilinen yer. Burası daha sonra Oudh diye bilinen bölgenin merkezi olacaktır. Bkz.: Tâzî, *Age.*, C. 3, s. 211; Gibb, *Age.*, C. 3, s. 725.
13 **Zaferabad şehri:** Gomati nehri kıyısında Cavnpur'un (=Junpur) güneyindedir. Goati, Ganj'a akan nehirlerdendir. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 211.
14 **Leknav (=Luknov) şehri:** Bu şehir, Ganj ile Chagra arasındadır. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 211.
15 **Kannûc (=Kanavc) şehri:** Delhi'nin 180 km güneydoğusunda Fetihgarh bölgesindedir. Tâzî, *Age.*, s. 211.
16 **Kenbîl:** Fetihgarh'ın 28 mil kuzeyindedir; Gıyâseddîn buraya bir kale dikmiş idi. Tuğluk oğlu doğudan çekile çekile Kannûc'a kadar gelmişti. Bkz.: Tâzî, *Age.*, C. 3, s. 212.
17 **Seyfeddîn Gadâ (=İbn Mühennâ)** soyu için bkz.: 13/15. ve 17. notlar.
18 **Behrâyic şehri:** Nepal sınırında bu adı taşıyan bir mıntıka vardır. Bkz.: Tâzî, *Age.*, C. 3, s. 215.
19 **Serû nehri:** Burada Ganj kastolunmuş olmalıdır. Daha önce de Serû nehrinden büyük bir ırmak diye bahsetmiş idi. Bkz.: 6/19. not.
20 **Sâlâr Ûd (=Salar Mes'ûd):** Bu şahıs belki de Gazneli Mahmud'un kardeşinin oğlu idi. O, 424/1033 yılında burada öldü; Onun mezarı daha sonraki yüzyıllarda bir ziyaretgâh hâline gelmiştir. Hindistanlılar ona, "Gâzî Miyân" demeye başlamıştılar. Bkz.: Gibb, *Age.*, C. 3, s. 726.

21 **Sultanın dönüşü;** yaklaşık 737/1337 ortalarına rastlamaktadır.

22 **Ali Şâh Ker:** Gulbarga'daki vergileri toplasın diye Devletabad valisi Kutluğ Han tarafından güneye gönderilmişti; olaylar böyle gelişti. Bkz.: Tâzî, *Age.*, C. 3, s. 217.

23 **Ûca (=Uç) şehri** için bkz.: 38/17. not.

24 **Cendyerî (=Çendiri):** Guna bölgesinde bulunan bir şehir. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 218.

25 **Buludra (=Broach/Broça):** Broça diye bilinen şehir, bugün Narmada diye bilinen ırmağın Kambay (=Cambay) körfezine döküldüğü noktadadır. Bkz.: Tâzî, *Age.*, C. 3, s. 219; Gibb, *Age.*, s. 730.

26 **Nehrvâla (=Anhilvara):** Gucerât'ın eski başşehridir. Bkz.: 43/1. not.

27 **Melik Mukbil:** Aslen Telingana'daki Brahman tayfasından bir Hintli idi; Müslüman oldu ve Gucerât eyaletindeki pek çok isyanın bastırılmasında mühim roller üstlendi. Tuğluk oğlunun son zamanlarında sarayın nüfuzlu kişilerinden biriydi. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 219.

28 **Nâsıreddîn İbn Melik Mell (=İsmail Muhh):** Afgan asıllıdır. Y. Hikmet Bayur başka kaynaklara dayanarak bu ismi İsmail Nuh diye kaydetmiştir. 746/1346 yılında Nâsıreddîn Şâh unvanıyla Dekkan ülkesinin kralı olması istendi; bir yıl sonra subaylarından Hasan adlı birine makamını bıraktı; bu adam Dekkân'da Behmenîler Devleti'ni kuracak ve Alâeddîn Hasan Kanku diye bilinecektir. Bkz.: Y. Hikmet Bayur, *Age.*, C. 1, s. 419; Tâzî, *Age.*, C. 3, s. 220; Abdülkadir Bedaunî, *Müntahabü'l-Lübâb*, C. 3 ,
s. 36; Molla Ebu'l-Kasım Firişte, *Târîh-i Firişte*, Luknov, 1323/1905, C. 1, s. 295.

29 **Nâhodâ:** Farsça olup nav (=gemi) ve hodâ (=sahip) kelimelerinden mürekkeptir; kaptan demektir.

30 **Hint ülkesine düşen açlık** için bkz.: 43/16. not.

31 **Akruhâ (=Hisar) şehri:** Burası bugün Hisar adıyla bilinmektedir. Bkz.: Tâzî, *Age.*, C. 3, s. 222.

KIRKALTINCI BÖLÜM

İBN BATTÛTA VE BERABERİNDE DİHLÎ'YE GELEN YABANCILARIN DURUMU, ÇİN'E GİDİŞ EMRİNİN ÇIKMASI

Hükümdar Yokken Saltanat Şehrine Varışımız ve Saraya Çıkışımız

Başşehir Dihlî'ye girdiğimizde dosdoğru sultanın kapısına [=sarayına] yöneldik. Birinci ve ikinci kapılardan geçip üçüncü kapıya vardığımızda daha önce anlattığımız nakiplerle karşılaştık. Onların reisi bizi gayet geniş ve süslü olan büyük salona [=kabul dairesine] götürdü. Vezir Havâce Cihân orada bekliyordu bizi. Önce Ziyâeddîn Hudâvendzâde ilerledi, onların ardından kardeşleri Kıvâmeddîn ile İmâdeddîn yürüdüler.[1] Ben de takip ettim önümdekileri. Benim arkamda, onların öteki kardeşi Burhâneddîn yürüyor, onun ardında da sırasıyla Semerkandlı Emir Mübarek, Arun Buğâ Türkî, Hudâvendzâde'nin kızkardeşinin oğlu Melikzâde ve nihayet Bedreddîn Fassâl yürüyordu.

Üçüncü kapıdan geçtik; bin direk anlamına gelen Hezâr Üstûn[2] unvanlı muhteşem daireyi gördük. Hükümdar genel kabul günlerinde orada oturmaktadır. Oraya vardığımızda vezir başını yere doğru eğerek bizi selâmlayıp saygı ifadesinde bulununca biz de eğildik, parmaklarımızı yere değdirerek onun reveransına karşılık verdik. Sultanın tahtının bulunduğu yöne doğru eğilerek yaptık selâmı. Yanımızdakilerin hepsi aynı şekilde selâm verdiler. Bu merasimden sonra nakibler yüksek sesle "Bismillah" dediler ve salondan çıktık.

Hükümdarın Annesinin Sarayına Gidişimiz ve Bu Kadının Erdemine Dair

Erdemiyle meşhur kadınlardan olan ve çok sadaka veren Mahdûme Cihân yani valide sultan nice zaviyeler yaptırmış, gelen giden için daima aş kaynatmıştır. Onun gözleri kördür. Oğlu tahta çıktığı zaman o inci ve mücevher süslü altın bir taht üzerinde oturuyormuş. Beylerin ve kumandanların kızları en güzel kıyafetleriyle gelip ona saygıda bulundukları sırada ansızın görmez olmuş gözleri. Çeşitli ilaçlar kullanılmış iyileşsin diye ama hiçbirinin faydası dokunmamış. Oğlu onu çok sever, yere göğe komaz! Ana hakkı bilirliğinden olacak; bir keresinde anası onunla yolculuğa çıkıyor, sultan ondan önce varıyor [gidilecek yere]. Valide hanım geldiğinde hemen karşılamaya çıkıyor, atından inip yayan yürüyor ve onun ayaklarından öpüyor. Bu esnada kadın herkesin görebileceği bir tahtırevandaymış.

Konumuza dönelim, söze devam edelim...

Saraydan çıktığımızda vezir de bizimle beraber Hintlilerin Bâb-ı Harem adını verdikleri Sarf Kapısı'na geldi. Mahdûme Cihân'ın konağı orada. Evin kapısına vardığımızda bineklerden indik, hepimiz durumumuza göre armağanlar getirmiştik. Ülkenin başkadısı Kemâleddîn Burhân da bizimle beraber içeri girdi. Vezirle kadı girişte eğilip selâm verdiler, onların ardından biz de aynı şeyi yaptık. Kapı kâtibi armağanlarımızı tek tek kaydetti. Daha sonra bir grup genç erkek köle dışarı çıktı, onların reisleri bizim vezire yaklaştılar, bir şeyler fısıldaştıktan sonra köşke girdiler. Tekrar vezirin yanına geldiler, yine köşke döndüler. Bu sırada biz ayakta bekliyorduk. Daha sonra orada bulunan bir yükseltiye oturmamız emredildi. Bunun ardından Hintlilerin suyun dediği tencereye benzer altın taslarla yemek getirildi. Bu kaplar subuk adı verilen altın ayaklar üzerine oturtulmuştur. Yine altından kadehler, taslar ve ibrikler getirildi. Yemekler iki sofraya konulmuş, her sofrada misafirler iki sıra hâlinde oturtulmuş ve sıranın başına da oradakilerin en büyüğü kurulmuştu. Yemeğe geçmek için ilerlediğimiz sırada mabeyinci ve nakiplerin bizi selâmlayıp eğilmeleri üzerine karşılık verdik. Sonra şerbet getirildi, içtik. Hâcibler:

"Bismillah!" dediler. Yemekten sonra içecekler, onun ar-

dından da tenbûl getirildi. Sonra hâcibler yine "Bismillah!" diye ünleyince hepimiz saygıyla eğildik, selâm verdik. Yemek bitiminde orada özel bir köşeye götürüldük. İpekten mamul sırmalı özel giysiler giydirildi bize. Köşkün kapısına dek refakat ettilir. Orada da eğildik selâm verdik, saygı merasimini yerine getirdik. Hâcibler yine:

"Bismillah!" dediler, vezir ayağa kalktı, biz de ona uyup dikildik. Daha sonra köşkten bizim namımıza keten, ipek ve pamuk nev'inden hiç dikilmemiş ham kumaşlarla dolu bir sandık çıkarıldı. Her birimize birkaç parça elbiselik hediye edildi. Önce kuruyemiş sonra şerbet daha sonra da tenbûl dolu üç altın kap getirildi art arda. Bunlar kim için getirilmişse o adamın kabı bir eliyle omuzuna koyması diğer elini yere dayayarak saygıyla eğilmesi âdettir. Vezir, –cömertliğinin ve alçakgönüllülüğünün eseri olacak– merasimin nasıl yapılacağını bana öğretmek amacıyla bir kabı eline aldı ve âdeti yerine getirdi. Allah Teâlâ onu en güzel şekilde mükâfatlandırsın. Ben de onun gibi yaptım.

Bundan sonra Dihlî şehrinde Dervâze-i Bâlem [=Palem Kapısı] civarında bize ayrılan konağa döndük. Bir yolcu için gerekli olan her şey bize gönderilmişti.

Misafirlik Olarak Verilenler

Konaklamam için hazırlanan eve vardığımda minder, hasır yaygı, kapkacak ve sedir gibi gerekli eşyaların hepsini karşımda buldum. Hint ülkesinde sedirler yeğniktir; bir kişi tek başına kaldırıp götürebilir. Yolculuğa çıkan, mutlaka sedirini yanına alır. Köle bu sedyemsi yatağı başı üzerinde taşır. Sedir koni şeklinde dört ayağa oturuyor. Bunların üzerine dört çubuk konulmuş, çubukların arasına ipek veya pamuktan bir tür ağ örülmüştür. Bunun üstüne yatılınca zaten bükülebilir ve yumuşak olduğundan rahatlığı sağlayacak başka şeylere gereksinim duyulmaz. Sedirin dışında tümü ipekten mamul iki örtü, iki yastık ve bir yorgan getirilmişti. Hindistan'da gerek yatak örtüsüne gerekse yorgana pamuk veya ketenden yapılmış beyaz astar geçirmek âdettir. Bunlar kirlendikçe yıkanır ve iç kısım temiz kalır. O gece bize iki adam getirildi. Biri, oralıların harrâs dedi-

ği değirmenci, diğeri kassâb [=kasap] diye çağrılan et kesiciydi. Huzurumuzda;

"Undan şu kadar, etten şöyle, şundan şu kadar bundan da bu kadar alın!" diye birtakım yiyecekleri saydılar ama ne dediklerini şimdi anımsamıyorum. Oralıların âdetince ne kadar et verilirse o kadar da un verilir. Bahsettiğimiz bu misafirlik, hükümdarın annesi tarafından verilen bir ihsandır. Onun ardından şimdi anlatacağımız üzere sultanın misafirliği gelecekti.

Ertesi gün sultanın sarayına giderek vezire selâm verdik. Vezir bana, her birinde bin dinar dirhem bulunan iki kese uzatarak:

"Bu, serşüştî" dedi. Yani "baş suyu" için. Ayrıca gayet ince, keçi tüyünden dokunmuş özel bir giysi hediye etti; dostlarımı, hizmetçilerimi ve kölelerimi dört zümre hâlinde kaydetti. Birinci kısma girenlerin her birine ikiyüz, ikinci kısımdakilere yüzelli, üçüncü kısımdakilere yüz, dördüncü kısımdakilere yetmişbeş dinar verdi. Tümünün sayısı kırk civarındaydı, bu yüzden verilen harcırahın toplamı dörtbin dinarı geçmektedir.

Bunun ardından sultanın misafirliği geldi. Onun misafirlik olarak gönderdiklerini şöyle sayabiliriz:

1) Hint ölçüsüyle bin ratllık un. Bunun üçtebiri mîrâ denilen buğday unu, üçteikisi ise huşkâr denilen kepekli undur.

2) Bin ratl ölçeğinde et.

3) Kaç ratl olduğunu hatırlayamıyorum lâkin bol miktarda şeker, yağ, salep ve fevfel.

4) Son olarak bin ratl da tenbûl yaprağı vardı.

Hint ratlı, Fas ratlının yirmi katı; Mısır ratlının ise yirmibeş katıdır.

Dörtbin ratllık un, bir o kadar et ve demin anılan yiyeceklerden uygun ölçülerde de Hudâvendzâde'ye gönderildi.

Kızımın Ölümü ve Bununla İlgili Olarak Ne Yaptıklarına Dair

Hindistan'a gelişimizden bir ay sonra henüz yaşına basmamış olan bebeğim vefat etti.[3] Kızımın haberini duyan vezir, cenazenin Dervâze-i Bâlem [=Palem Kapısı] dışında yaptırdığı

tekkede şeyhimiz Konyalı İbrahim'in kabri yanına gömülmesini emrettiğinden götürüp oraya defnettik. Vezir haberi sultana yazdı. Sultan başşehirden on günlük mesafede bulunan avlanma yerindeydi ama ikinci gün akşamleyin cevap ona ulaştı!

Hint halkının âdetine göre cenaze gömülüşünün üçüncü günü sabahleyin mezara gidilir. Kabrin çevresi kilim ve ipekli kumaşlarla döşenir. Üzerine Hindistan'da her mevsim yeşil bulunan çiçekler serilir. Bunlar yasemin, sapsarı bir çiçek olan kulşebbu [=gülşebboy], bembeyaz raybûl, beyaz ve sarı renklerde olabilen nesrîndir. Ayrıca üzerinde meyvesi bulunan limon ve turunç dalları da serilir. Dalların yemişleri yoksa ipliklerle meyveler asılır. Kabir üzerine kuruyemiş ve hindistancevizi serpilir. Ahali toplanır, mushaflar getirilir, *Kur'an* okunur. Hatim indirildikten sonra orada bulunanlara şerbet dağıtılır. Bunların ardından herkese gülsuyu serpilir, tenbûl ikram edilir ve halk dağılır.

Ben de cenaze defninin üçüncü günü sabahleyin âdet üzere yukarıda saydığım koku, çiçek vesaireyi gücüm yettiğince sağlamaya çalıştım. Bu işlerin düzenli bir şekilde yürütülmesi için vezirin emriyle mezar üzerine büyücek bir çadır kurulduğunu gördüm. Sint yöresinde karşılaştığımız Hâcib Şemseddîn Hûşencî ile Kadı Nizâmeddîn Kervânî ve şehrin ileri gelenlerinden bir bölük adam benden önce kabre varmış, yerlerini alarak *Kur'an* okumaya başlamışlardı. Dostlarımla beraber mezarın kıyısına oturdum. Onların ardından güzel sesli hafızlar başladılar *Kur'an* okumaya. Onların da ardından kadı ayağa kalkarak kızım için bir mersiye okudu, sultanı öven cümleler söyledi. Hükümdarın adı geçince herkes ayağa kalkıyor, reveransta bulunup oturuyordu. Kadı gayet güzel bir dua yaptıktan sonra hâcible beraberindekiler herkese gülsuyu serptiler; sonra bardak bardak şerbet ve tenbûl dağıttılar. Böylece bana ve arkadaşlarıma onbir özel giysi getirildi.

Tören bittikten sonra hâciblerle beraber atlara bindik, saraya hareket ettik. Tahtın önüne vardığımızda yine âdet olduğu gibi eğildik, saygı gösterdik. Ben evime döner dönmez Mahdûme Cihân'ın sarayından yemekler geldi. Gelen yiyecek o kadar çoktu ki, hem benim evim hem de arkadaşların evleri yemekle dolmuştu. Dostlarımın tümü ve epey fukara

bu yemeklerden tattıkları, karınlarını doyurdukları hâlde yuvarlak ekmekler, tatlılar ve hoş sebzeler artmıştı. Bunlar da günlerce yenildi. Bu işlerin tümü hükümdarın emriyle gerçekleşiyordu.

Daha sonra Mahdûme Cihân'ın konağından genç hizmetkâr köleler gelerek devlet adı verilen bir tür tahtırevan getirdiler. Bu tahtırevan kadınların taşınması için yapılmışsa da bazen erkekler de biner. Bu araç hükümdar tahtına benzemektedir, üstüne ipek yahut pamuktan örülmüş bir örtü serilir. Üzerinde, bizim oralarda bûca denilen gölgelikte olduğu gibi Hint kamışından mamul içi doldurulmuş bir direk vardır. Sekiz kişi grup hâlinde ikiye ayrılarak dörder dörder nöbetleşe bu perdeli tahtırevanı taşırlar. Mısır'daki büyük tahtırevanların işini Hindistan'da devlet adı verilen bu araçlar görmektedir. Halkın çoğu bunlar vasıtasıyla gider gelir işine. Bir adamın köleleri varsa bu tahtırevanı onlar taşır; yoksa para verir, hamal tutar. Çarşılarda, hükümdarın ve halkın kapıları önünde bu işi bekleyen hamallara rastlamak mümkün. Kadınlar için yapılan devletler ise ipek perdelerle örtülüdür. Genç erkek hizmetçilerin, valide sultanın sarayından getirdikleri tahtırevan da bu şekildeydi. Ona ölen kızımın annesi olan cariyemi bindirdiler. Ben bu cariyeyle beraber hediye olarak bir Türk cariye gönderdim sultan anasına. Ölen kızımın anası olan cariye orada bir gece kaldı, sabahleyin döndü. Ona bin dinar dirhem, altın kaplama bilezikler, yine altın kaplama bir mahfaza, ketenden yapılmış sırmalı bir gömlek, simli parlak bir hil'at ve çeşitli elbiseleri içeren bir sandık hediye edilmişti. Bu armağanlar yanıma getirildiğinde –istihbaratçılar durumu sultana yazdıkları için– kendimi ve şanımı korumak amacıyla hepsini arkadaşlarıma ve borçlu bulunduğum tacirlere verdim.

Sultan Başşehirde Değil Ama Bana Yaptığı İhsanlar Vezir Aracılığıyla Sürüyor

Orada bulunduğum sırada sultan senelik geliri beşbin dinar olan bazı kasaba ve arazilerin bana tahsis edilmesini emretmiş, vezir ile divan üyeleri de bunları saptamışlardı. Bana ayrılan kasabalara gittim, Bedelî, Besehî kasabalarıyla Belera kasabasının

yarısı da bunlar arasındaydı.[4] Bu yöreler, Sadî[5] Hindbut adıyla bilinen sadîdeydi. Dihlî'den onaltı kurûh [=mil] uzaktaydılar. Hindistan'da yüz köyü içine alan idarî bölgeye sadî denilir. Esas şehrin çevresi çeşitli sadîlere ayrılmıştır. Her sadînin bir çovtrî-si ve gelir toplamakla görevli memuru bulunur. Çovtrî,[6] o yöredeki Hint kâfirlerinin reisidir.

Bu sıralarda hükümet merkezine kâfir tutsaklar getirilmişti. Bunlar arasından on cariye gönderdi bana vezir... Birini, getiren adama verdimse de razı olmadı. Onlardan üç tazeyi arkadaşlarım aldı. Diğerlerinin başına ne geldi bilmiyorum. Bu ülkede kadın tutsakların pahası pek düşük. Bunun sebebi, onların çok pis olmaları, şehir âdeti ve töresi nedir bilmemeleridir! Bu arada eğitim görmüş, terbiye edilmiş olanlar da ucuza satılıyor ama yine de kimse onları satın alma ihtiyacı duymuyor.

Hint ülkesinde gâvurlarla Müslümanların arazileri birbirine bitişik. Müslümanlar onların üzerinde egemen. Gâvur tayfası ancak dağlarda, yalçın tepelerde rahat yaşıyor. Ayrıca kamış ormanları da onların barınağı sayılır. İçleri boş olmayan kamışlar art arda uzayıp birbirine bitişir ve sarılırlar. Bunlara ateş etki etmez, gayet dayanıklı ve sağlam olurlar. Gâvur tayfası neredeyse bir kale gibi berkitilmiş olan bu kamış ormanlarında oturur. Böyle ormanların iç kısmında onların hayvanları, tarlaları ve birikmiş yağmur suyundan göletleri vardır. Güçlü dayanıklı bir ordu bu kamışları kesmeye yarayan âletlerle yola düşmedikçe o ormanlara girip iç kısımdakileri yenmek mümkün değildir.

Hükümdar Başşehirde Yokken Geçirdiğim Bayram

Hükümdar henüz başşehre dönmeden Ramazan bayramı gelip çattı.[7] O gün siyah elbiselere bürünen hatip efendi bir filin sırtına bindi. Onun rahatça oturması için filin üstüne bir tür taht yerleştirilerek dört köşesine dört sancak konduruldu. Müezzinler de fillere binerek hatibin önünde tekbir getire getire ilerlediler. Yörenin bütün fıkıh bilginleri ve kadıları hayvanlara binmiş, her biri namazgâha ilerlerken vereceği fıtrayı [=Ramazan sadakası] yanına almıştı. Namaz kılınacak yere kocaman bir yün çadır kurulup içi halılarla döşendi. Ahali tekbir getire getire toplandı. Namazın ardından hatip hutbeye çıktı, daha sonra ce-

maat evlerine döndü. Biz de saraya gittik. Meliklerin [=beylerin] emirlerin ve "muhteremler"in yani yabancıların hazır bulunduğu bir şölen verildi. Yemekten sonra herkes dağıldı.

Hükümdarın Gelişi ve Onunla Görüşmemiz

Şevval ayının dördüncü günü[8] sultan başşehirden yedi mil uzakta bulunan Tilbet[9] köşkünde konakladı. Vezir bize sultanı karşılamamızı emrettiğinden herkes deve, at, Horasan meyveleri, Mısır kılıçları, köleler ve Türk ülkelerinden ithal edilmiş koyunlardan oluşan hediyesini yanına aldı; hep beraber çıkıp köşkün kapısına vardık. Gelenler orada toplanıyor, derecelerine göre sultanın huzuruna çıkıyor ve onlara sırmalı keten giysiler giydiriliyordu. Sıra bana geldiğinde, huzura girdim; sultanı bir peykeye kurulmuş buldum. Hükümdar payitahtta yokken tanıştığım melikünnüdemâ [=nedimbaşı] Heratlı Nâsıreddîn Kâfî'yi görünceye kadar peykede oturan adamı mabeyincilerden biri sandım. Hâcib [=mabeyinci] saygıyla eğilince ben de ona uydum. Hükümdarın Fîrûz adlı amca oğlu Emir Hâcib beni karşıladı. Fîrûz selâm verdi; ben de ikinci defa selâm verdim. Nâsıreddîn bana dönerek:

"Bismillah! Mevlânâ Bedreddîn!" dedi. Ben Hindistan'da Bedreddîn olarak tanınır ve anılırdım. O ülkede gerek öğretmen gerekse öğrenci; ilimle uğraşan herkese mevlânâ denilir. Hükümdara yaklaştığımda o elimi tutup kucakladı. Bana son derece nazik davrandı, iltifat etti. Şöyle dedi Farsça:

"Bereket yağdı seninle! Hoş geldin! Rahat ol! Sana öyle güzel davranacak öyle hediyeler vereceğim ki memleketlin bunu duyar duymaz senin yanına koşacak!" dedi. Sonra yurdumu sordu, Mağripli olduğumu söyledim, bana tekrar dönerek;

"Sen Abdülmü'min'in[10] ülkesinden misin?" deyince,

"Evet!" dedim. Ne zaman güzel bir söz söylese hemen elini öptüm. Böylece yedi defa öpmüş oldum. Bana hil'at giydirdikten sonra onun yanından çıktım.

Karşılama merasimi için orada bulunanlara şölen verildi. Fıkıh bilginlerinden kadılar kadısı Sadr-ı Cihân Nâsıreddîn Havârezmî [=Harizmî], tüm memâlîkin [=memlûk askerlerin] başkadısı Sadr-ı Cihân Kemâleddîn Gaznevî, memâlîk müfettişi İmâ-

dülmülk Melik Celâleddîn Kîcî[11] ve hâciblerle emirlerden oluşan bir topluluk misafirlerin başında durdu. Bu ziyafette Tirmiz kadısı Hudâvendzâde Kıvâmeddîn'in amca oğlu olup bizimle beraber yolculuk eden Hudâvendzâde Gıyâseddîn de vardı. Hükümdar ona hürmette kusur etmiyor, "kardeş" diye sesleniyordu. Bu adam yurdundan çıkarak defalarca Hint hükümdarını ziyaret etmiştir.

Kendisine şeref giysisi armağan edilen misafirler şunlardı:

Hudâvendzâde Kıvâmeddîn, onun kardeşleri olan Ziyâeddîn, İmâdeddîn ve Burhâneddîn, onun kızkardeşinin oğlu Emir Baht b. Seyyid Tâceddîn; –onun atası Vecîhuddîn Horasan veziriydi; dayısı Alâeddîn de vezir ve Hintlilere bakan bir yöneticiydi– babası Irak'ta vezir naipliğinde bulunan Emir Hibetullah b. Felekî Tirmizî, –baba Felekî Tirmizî, Tebriz'deki Felekiye okulunu[12] yaptırmıştı– Behrâmcûr [=Behramgor] soyundan Kisra sahibi [=Kisra şehrinin yöneticisi] Melik Kirây [=Giray], –bu adam, lâzeverd ve belahş diye bilinen yakut taşının ana yurdu Bedahşân'dandır[13]– Semerkandlı Emir Mübarek Şâh, Buharalı Arun Buğâ, Tirmizli Melikzâde, son olarak Tebriz'den sultana hediye getirirken yolda soyulan Şihâbeddîn Kâzerûnî...

Hükümdarın Başşehre Girişi ve Onun Emriyle Bize Ayrılan Binitler

Hükümdarı karşılamaya çıkışımızın ertesi günü her birimize saraya ait atlardan birer tane verildi. Atlar, süslü dizgin ve eyerleriyle gayet gösterişliydiler. Hükümdar başşehre girerken atına binince biz de atlandık, Sadr-ı Cihân ile öncüler arasında gittik. Sultanın önü sıra sancaklarla beraber kimi inci-mücevher işlemeli kimi de başka değerli malzemeyle kaplanmış güzel gölgelikler taşıyan onaltı fil yürümekteydi. Sultanın başucuna görkemli bir sayvan dikilmiş, önüne de incilerle süslü bir perde konmuştu. Onlar bu örtüye gâşiye diyorlar. Fillerden bir kısmına ra'âde adı verilen küçük toplar yüklendi ve sultan şehre yaklaştığında bunlarla dirhem ve dinar saçıldı ortalığa! Hükümdarın önünde giden atlılar ve yayalar bu paraları topluyorlardı. Bu hâl, hükümdar köşke varıncaya kadar devam etti. Önünde binlerce insan yürüyordu. Üzerleri ipek kumaşlarla örtülmüş ahşap kub-

becikler çoktan kurulmuş, daha önce anlattığımız şarkıcı kadınlar yerlerini almışlardı bile.

Hükümdarın Huzuruna Girişimiz, Bize Verdiği Hediyeler

Hükümdarın payitahta gelişinin ikinci günü olan Cuma'da büyük salonun girişine varıp üçüncü kapının önündeki peykelere oturduk. Henüz içeri girmemiz için izin verilmemişti.

Bir süre sonra Hâcib Şemseddîn Hûşencî [=Hûşengî] çıkıp adlarımızın kaydedilmesini ve bizimle beraber birkaç arkadaşımızın da girmesine izin verilmesini söyledi kâtiplere. Benim yanımda girecek olanların sayısını sekiz olarak saptadı; nihayet kâtiplerle girdik içeriye. Daha sonra keseler ve kabbân diye adlandırılan terazi getirildi. Kadılar kadısı ile kâtipler oturup dışarıda bulunan muhteremleri [=yabancıları] çağırdı. Bu keseleri onlara pay ettiler. Benim hisseme 5.000 dinar düştü. Dağıtılan paranın tümü 100.000 dinardı. Bu parayı Valide Sultan oğlunun dönüşünü kutlamak amacıyla dağıtıyordu. Ve o gün böyle çıktık saraydan...

Bu ilk girişten sonra hükümdar bizi yine huzuruna çağırdı, hâl hatır sordu, güzel sözlerle bize iltifat etti. Bir gün bize şöyle dedi:

"Siz, gelişinizle yücelttiniz bizi! Sizin hak ettiğiniz armağana bizim gücümüz yetmiyor. Büyüğünüz babam, gün görmüş yaşlılarınız kardeşim, küçüğünüz oğlum gibidir! Memleketimde şu şehrimden daha muhteşemi yoktur! Onu da size veriyorum!" Hükümdara teşekkür edip hayır duada bulunduk.

Sonra bize maaş bağladı. Benim için yıllık 12.000 dinar ayırdı. Daha önce bana ihsan ettiği üç kasabaya iki daha ekledi. Bunların biri Cevze diğeri Melikbûr adını taşımaktadır.

Hükümdar bir gün Hudâvendzâde Gıyâseddîn ile Sint valisi Kutbülmülk'ü bize gönderdi. Onlar karşımıza dikilip:

"Hûnd-ı Âlem [=Cihân hükümdarı] der ki aranızdan kim vezirlik, kâtiplik, emirlik, kadılık, müderrislik ve fakihlik görevlerinden birini yapacak güçte ise o işi ona vereceğim!" anlamında sözler söylediyse de kimseden ses çıkmadı. Çünkü herkes mal ve servet yığdıktan sonra yurduna dönmek arzusuyla yanıyordu! Demin sözü geçen Emir Baht b. Seyyid Tâceddîn:

"Vezirlik mirasım, kâtiplikse benim işimdir! Bunlardan başkasını bilmem!" dedi. Hibetullah b. Felekî de bu tür şeyler söyledi. Bu arada Hudâvendzâde bana Arapça:

"Seyyidî [=efendim] sen ne diyorsun?" diye sordu. Bu yöre halkı Arap gördü mü ona muhakkak "Yâ seyyidî" diye seslenir! Hükümdar da Arap milletine saygı duyduğu için böyle sesleniyor. Ben de şu cevabı verdim:

"Ne vezirlik ne de kâtiplik benim işim değil! Ama kadılık ve şeyhlik hem benim hem de atalarımın öteden beri yapageldiği işlerdir. Emirliğe gelince, bildiğiniz gibi Arap olmayanlar Arabın gücü ve kılıcıyla İslâmı kabul ettiler."

Hükümdar bu sözlerimi işitince hoşnut oldu, kelâmımı beğendi! O sırada Hezâr Üstûn'da yemek yiyordu. Bizi yanına çağırınca vardık beraber yedik. Sonra Hezâr Üstûn'dan dışarı çıktık.

Arkadaşlarım oraya çöktüler ama malûm yerimde çıban çıktığından ben oturamadım, ayrıldım. Hükümdar bizi yeniden çağırınca arkadaşlarım gidip benim adıma özür dilediler. İkindi namazından sonra tekrar gittim. Akşam ve yatsı namazlarını büyük salonda kıldım. Mabeyinci huzurdan çıkıp bizi davet etti. Yukarıda anılan kardeşlerin en büyüğü Hudâvendzâde Ziyâeddîn huzura girip hükümdar tarafından emir-i dâd makamına atandı. Emir-i dâd kademesinde olan kişi[14] büyük emirlerden sayılır ve kadı efendinin meclisinde oturur. Kimin bir emirle veya bir büyükle davası olur da ondan hakkını almak isterse emir-i dâd derhal o adamı huzura getirir. Hükümdar, Ziyâeddîn'e bu görev için yıllık 50.000 dinar bağladığı gibi geliri de bu civarda olan otlaklar verdi ona. Ayrıca nakit olarak 50.000 dinar ihsan ettiğini eklemeliyiz. Bunların dışında, ipek sırmalı bir hil'at giydirdi ona. Bu giysiye, göğüs kısmında ve arkada aslan resmi bulunduğu için sûret şîr adı verilmiştir; "yırtıcı [=aslan] sureti" anlamına gelir bu terkip. Bu giyside astarın üstüne işçilik için harcanan sırmanın değerini bildiren bir yafta dikilmektedir.

Hükümdar, Ziyâeddîn'e birinci sınıf bir küheylân da verdi. Ülkede dört cins at bulunuyor. Atların eyer kısımları Mısır işine benziyor. Eyerlerin büyük bir bölümü altın yaldızlıdır.

Sonra Emir Baht girdi huzura; hükümdar ona vezirle yan yana kendi peykesinde oturmasını ve divanların hesap işlerini in-

celemesini emretti. Yıllık 40.000 dinar bağladı Emir Baht'a. Bundan başka senelik geliri 40.000 dinarı bulan otlaklar tahsis ettiği gibi nakit para olarak da 40.000 dinar verdi! Ayrıca koşum takımı mükemmel bir atla Ziyâeddîn'inkine benzer bir elbise verdi ona ve Şerefülmülk unvanıyla onurlandırdı onu.

Sonra Hibetullah b. Felekî geldi. Hükümdar onu Resûldâr[15] yaptı. Bu terim, sarayın yazışma ve irtibat görevlisi anlamına geliyor. Ona yıllık 24.000 dinarı bulan bir maaş bağladı, geliri de bu civarda olan otlaklar tahsis etti; peşin para olarak da 24.000 dinar verdi. Bunların dışında tam donanmış bir at ve özel giysi ihsan etti. Onu Bahâülmülk unvanıyla onurlandırdı.

Hibetullah'ın ardından huzura ben girdim. Hükümdarı köşkün ortasında tahtına yaslanmış bir vaziyette buldum. Vezir Havâce Cihân öndeydi. Melik Kebîr [=büyük bey] Kabûla ayakta bekliyordu. Selâm verdiğimde Kabûla şöyle dedi:

"Eğil! Çünkü dünyanın sultanı seni başşehir Dihlî'ye kadı yaptı! Yıllık 12.000 dinar maaş bağladı. Yine bu kadar geliri olan otlaklar tahsis etti sana! İnşallah yarın hazineden alacaksın; 12.000 dinar peşin para verdi! Ayrıca eğeri ve dizginleriyle koşum takımı mükemmel bir küheylân ile hil'at-ı mehâribî verilmesini emretti!"

Hil'at-ı mehâribî, göğüs ve sırt kısımlarında mihrap resmi bulunan özel giysinin ismidir. Eğildim, selâm reveransımı yaptım. Büyük bey Kabûla elimden tutup hükümdarın huzuruna çıkardı beni. Hükümdar bana:

"Dihlî kadılığını ufak bir iş sanma! Bizim katımızda en büyük hizmet budur!" dedi. Ben onun sözlerini gayet iyi anladımsa da o dilde gerektiği şekilde cevap verebilecek durumda değildim. Hükümdar da Arap dilini anlar fakat açık ve güzel konuşamazdı. Şöyle dedim:

"Efendimiz! Ben Malikî mezhebindenim. Bunlar Hanefî mezhebinden!.. Ayrıca dil bilmiyorum." Bu sözüm üzerine hükümdar şu cevabı verdi:

"Sana naip [=vekil ve yardımcı] olsunlar diye Bahâeddîn Multânî'yi ve Kemâleddîn Bicnevrî'yi görevlendirdim. Onlar seninle görüşürler; sen sadece yapılan sözleşme ve akitlerin üstüne mühür vurursun! Sen bizim için evlât gibisin!"

Ben bu iltifata:

"Hükümdarım! İşin doğrusu ben sizin hizmetkârınızım!" diye karşılık verdim ama o gayet alçakgönüllü ve müşfik bir tarzda Arapça olarak:

"Bilakis sen bizim efendimiz ve büyüğümüzsün!" dedi. Bu konuşmanın ardından Şerefülmülk Emir Baht'a dönerek şöyle buyurdu sultan:

"Bu adamın harcaması çok olacak. Ona maaş bağladımsa da yetmez; fazladan bir zaviye vereceğim emrine; dervişlerle ilgilenme sözü verirse! Bunu Arapça anlat ona!"

Hükümdar sanıyordu ki Emir Baht Arapçayı güzel konuşur! Oysa emir doğru düzgün bilmiyordu bu dili! Neticede bunu farkeden hükümdar şöyle seslendi Emir Baht'a:

"Berav ve-yekcâ bihusbî ve an hikâye ber û begû'î ve tefhîm kunî tâ ferdâ inşaallah pîş man beyâ'î cevâbi û bigû'î"

Bu cümle şu anlama geliyor:

"Bu gece gidiniz, aynı yerde yatınız! Sen de ona bu hikâyeyi anlat, sabah olunca inşallah yanıma gelir ne dediğini bana bildirirsin!"

Böylece hükümdarın huzurundan çıktık. Gecenin üçte biri geçmiş ve nöbet tokmağı vurulmuştu. Onların âdetine göre [tokmak] çalındıktan sonra kimse dışarı çıkamazdı. Bu yüzden vezirin çıkmasını bekledik; o çıkınca onunla beraber yola koyulduk.

Dihlî şehrinin kapıları tümüyle kapandığından Iraklı Seyyid Ebu'l-Hasan Abbâdî'nin Serâbûrhân sokağındaki evinde geceledik. Bu adam hükümdar malıyla ticaret yapar, onun namına Irak ve Horasan'dan silâh ve eşya satın alırdı.

Ertesi gün sultan bizi çağırdı. Malları, atı ve hil'atları aldık. Her birimiz bir kese para ve mal alıp omuzuna yüklemişti. Böylece huzuruna girip selâm verdik. Atlarımız yanımıza getirildi ve biz hayvanların tırnaklarını kumaş parçalarıyla örttükten sonra öptük. Böylece bu hayvanları sarayın kapısına kadar kendimiz götürdük. Bu işler, Hint halkının âdetlerindendir. Sonra saraydan çıktık.

Hükümdar benimle beraber gelenlere 2.000 dinarla 10 hil'at verilmesini emretmişti. Diğerlerinin arkadaşlarına bir şey

vermedi. Benim yanımdakilerin havası yerindeydi! Onların tavrı hükümdarın da hoşuna gitmişti. Onlar huzurda eğilip selâm verince hükümdardan teşekkür aldılar.

Hükümdarın Bana Verilmesini Emrettiği İkinci İhsanın Biraz Gecikmesi

Kadılık görevine atandıktan ve hükümdarın çeşitli armağanlarına eriştikten sonraydı; hukukçu vâiz Tirmizli Mevlânâ Nâsıreddîn'le büyük kabul salonunda bir ağaç altında oturuyordum. Mabeyincilerden biri gelip Nâsıreddîn'i sultanın yanına çağırdı. Adam huzura girince hükümdar tarafından hil'at giydirilme şerefine erişti. Ayrıca hükümdar ona mücevher ve inci ile süslenmiş bir *Kur'an-ı Kerim* hediye etti. Sonra başka bir mabeyinci yanıma gelerek şöyle dedi:

"Bana bir şeyler ver, sana ödenmesi zaten sultan tarafından emredilen 1.200 dinarı getirmek için bir hatt-ı hurd alayım!" dedi.

Ben ona güvenmediğim için bu işi bir tuzak zannettim. Ama sözünde ısrar edince dostlarımdan biri;

"Onun istediğini verebilirim!" diyerek herife iki-üç dinar verdi. Mabeyinci "hazineden falancanın aracılığıyla şu adama bu kadar ihsan edilmesini sultan emretti!" anlamında bir hatt-ı hurd getirdi. Hatt-ı hurd küçük yazı demektir. Böyle yazılarda bildirme işini yapan adamın ismi yazılır, sonra o kâğıdın üstüne emirlerden üç kişinin imzası konulur. Bu üç kişi, hükümdarın hocası olup Hân-ı A'zam diye bilinen Kutlû Hân, kâğıt tomarları ile kalemlerin işine bakan harîtadâr ve sâhib-i devât [=başkâtip] Emir Nükbiye Devâdâr'dır. Bunların damgaları vurulduktan sonra o yazı divan-ı vizârete [=vezirler meclisi] gönderilerek orada divan kâtipleri tarafından yeniden yazılır, kayda geçirilir. Bununla kalınmaz, sözü geçen berat, divan-ı işrâf [=denetleme kurulu] ve divan-ı nazarda [=son tetkik kurulu] onaylanır, tescil edilir. Böylece bahsi geçen paranın ödenmesi için vezir tarafından başhaznedâra bir pervâne yazılır. Pervâne, emirnâme demektir. Başhaznedâr kendisine gönderilen pervâneyi kendi divanına kaydeder. O her gün hükümdar tarafından ödenmesi emredilen paraların listesini çıkarır sonra da huzura gönderir. Eğer sultan bu paraların hemen verilmesini emrederse haznedâr

derhal gerekeni yapar. Şayet biraz bekletilmesini buyurmuşsa o zaman ödemeyi geciktirir. Fakat süre uzasa da bu para mutlaka ödenir. Bana ihsan edilen 12.000 dinar altı ay gecikti ama ilerde anlatılacağı gibi diğer hediyelerle beraber gönderildi. Hükümdar birine armağan verirse bunun ondabiri rüsum olarak kesilir. Mesela 100.000 dinar verilmesini emretmişse 90.000 verilir, 10.000 verilsin diye ferman çıkmışsa 9.000 ihsan edilir.

Alacaklıların Benden Paralarını İstemeleri, Hükümdarı Övmek İçin Yazdığım Kaside, Borcumun Ödenmesi Doğrultusunda Ondan Emir Çıkması ve Bu İşin Bir Süre Gecikmesi

Daha önce de anlattığım gibi yolda harcama yapmak, sultana çeşitli hediyeler sunmak ve burada kaldığım süre içinde sağa sola sarfetmek için tüccar tayfasından biraz borç almıştım. Adamlar yurtlarına dönecekleri sırada paralarını istediler. Bunun üzerine ben de uzunca bir kasideyle övdüm sultanı![16] Baş tarafı şöyledir:

"Sana ey müminlerin ulu emiri sadece sana,
Geldik ve uğrunda çöller geçtik, badireler atlattık.
Senin kapına dayandım, yüceler yurduna vardım,
Senin konağın sığınak, kimsesiz yolculara lâyık.
Eğer güneşten üstün bir makam olaydı,
Elbette sen oraya keyifle kurulurdun!
Sensin önder, sensin övülecek büyük adam,
Sensin mizacında sözle eylem birliği olan!
Senin huzurunda talebim öyle küçük ki!
Bir tek dileğim var derya-yı cûdundan
Dilimden baklayı çıkarayım mı şimdi?
Yoksa utandırmamak için sözü keseyim mi?
Çünkü en güzel ün olsa gerek,
zarif ve yüce gönüllü diye anılmanız.
Kapınıza gelen yolcuya yardım ediniz, borcunu ödeyiniz;
Zira alacaklılar pervasız!"

Bu kasideyi okuduğumda o tahtına kurulu vaziyetteydi; övgünün yazıldığı kâğıdı dizine koyarak bir ucundan kendi tuttu,

diğer ucundan da ben tuttum. Ben bir beyti okuyup bitirince kadılar kadısı Gazneli Kemâleddîn'e dönüp;

"Anlamını sultana açıkla!" dedim. O da anlattı. Böylece tek tek açıklattım. Hint ahalisi Arapça şiirlere pek heveslidir; bu kaside de hükümdarın hoşuna gitti! En son beyte geldiğimde hükümdar:

"Marhamat!" dedi. Bu, "Sana acıdım, lütfedeceğim" demektir. Böylece mabeyinciler elimden tuttular, âdet olduğu üzere saygıyla eğilmem için beni bulundukları yere götürmek istedilerse de sultan:

"Durun, kasideyi tamamlayıncaya kadar bırakın onu!" dedi. Bitirdim, selâm verdim. Oradakiler bu övgüden ötürü beni kutladılar. Bir süre oturdum. Oralıların "arz-ı daşt" dediği dilekçeyi yazıp Sint valisi Kutbülmülk'e verdim, o da bunu sultana sundu. Hükümdar ona:

"Havâce Cihân'a var, bu adamın borcunu ödemesini söyle!" dedi. Böylece Kutbülmülk gidip durumu bildirdi. Havâce Cihân;

"Tamam, olur!" demişse de bir süre gecikti ödeme işi. Bu arada hükümdar, vezirin Devletabad'a gitmesini emretmiş, kendisi de ava çıkmıştı. Dolayısıyla hiçbir şey alamadım. Belli bir bir zaman geçti ve aldım. Paranın geç ödenmesinin sebebi şuydu:

Benden alacaklı olanlar yola çıkmaya niyetlendiklerinde onlara:

"Hükümdarın sarayına vardığımda siz yörenin âdeti gereğince beni drohâlayın!" dedim. Çünkü biliyordum, durumdan haberdar olan sultan beni kurtaracaktı. Hint töresince bir kimse, hükümdarın sevgi ve beğenisini kazanmış bir adamdan alacaklı olup paranın ödenmesini istiyorsa sarayın kapısına gider; borçluyu bekler. Borçlu içeri girmek isteyince;

"Hükümdarın drohâyı adına! Sultanın başı hakkı için, borcunu ödemedikçe içeri giremezsin!" diye diretir. Borçlu oracıkta parayı vermedikçe yahut alacaklıdan biraz daha mühlet koparmadıkça yerinden kımıldayamaz. [Drohây, adalet demektir.]

Bir gün sultan, babasının mezarını ziyaret ederek o civardaki bir köşkte konakladı. Alacaklım olan tüccar tayfasına:

"İşte tam zamanı; atılın hele!" dedim. Ben huzura çıkacağım sırada onlar köşkün girişini kesip:

"Sultanın drohâyı adına! Alacağımızı vermezsen içeri adım atamazsın!" diye bağrıştılar. Kapıda dikilen kâtipler meseleyi yazıyla hükümdara bildirince büyük fakihlerden Şemseddîn dışarı çıktı. O hâcib-i kıssadır [=şikâyet dilekçelerini dinleyen mabeyinci] Hemen onlara bana niçin hücum ettiklerini sordu. Onlar da kendilerine borcum olduğunu söylediler. Şemseddîn, hükümdarın huzuruna çıkarak durumu anlattı. Sultan;

"Borcun ne kadar olduğunu sor!" diye emredince, hâcib geldi, gruba sordu. Adamlar:

"55.000 dinar!" diye cevap verdiler. Şemseddîn, sultanın huzuruna dönerek vaziyeti bildirdi. Böylece sultan, mabeyinciye, tüccar tayfasının yanına dönmesini ve şöyle demesini salık verdi:

"Sultan diyor ki para bende, ben onların hakkını veririm; sakın borçludan bir şey istemeyin!" Hükümdar oracıkta İmâdeddîn Semnanî ile Hudâvendzâde Gıyâseddîn'e dönüp;

"Hezâr Üstûn'da oturalar, alacaklıların getirecekleri belgeleri inceleyip işin aslına bakalar!" diye emir verdi. Onlar da verilen emri tuttular. Adamlar ellerindeki senetleri getirdiler. İmâdeddîn'le Hudâvendzâde Gıyâseddîn, sultanın huzuruna çıkarak akitlerin [=senetlerin] kesin ve kurala uygun olduğunu bildirince hükümdar gülümsedi, şaka ederek:

"Biliyorum, o [=borçlu] kadıdır; işini ayarladı!" dedi. Ardından Hudâvendzâde'ye emretti, gerekli paranın hazineden ödenmesi doğrultusunda. İşe bakın, Hudâvendzâde benden bu iş için rüşvet almaya heves etti, hatt-ı hurd yazmaya yanaşmadı! Adama 200 tenge gönderdim fakat hiçbir akçeye dokunmayıp geri yollayarak kendi adına bir hizmetçisini muhatap etti bana! Hizmetçi:

"500 tenge istiyor!" dedi. Ben de buna yanaşmadım, işi İmâdeddîn Semnanî'nin oğlu Amîdülmülk'e ilettim. O da babasına bildirdi. Sonunda vezir durumdan haberdar olmuş, zaten Hudâvendzâde ile aralarında düşmanlık bulunduğundan vaziyeti derhal hükümdara bildirmiş, onun daha nice suçu varsa hepsini ihbar etmişti! Hükümdar, Hudâvendzâde için beslediği kanaati değiştirdi, onu hapse attırdı ve kükredi:

"Nasıl oluyor da birisi kalkıyor ona bir şeyler veriyor! Bu

[=para dağıtma] işini durdurun! Benim yasakladığım bir şeyi verdiği veya ihsan ettiğim şeyi önlediği iyice bilinip anlaşılıncaya kadar tahkikat devam etsin!"

Bu yüzden borcumun ödenmesinde gecikme oldu.

Sultanın Ava Çıkması, Benim Ona Katılışım ve Bu Esnada Yaptıklarım

Hükümdar ava çıktığı zaman ben de hiç beklemeden onunla beraber düştüm yola. Gereken âlet ve edevatı önceden hazırlamış, Hint halkının düzenine uygun bir şekilde hareket etmiştim. Önce bir serâce [=serâçe] aldım. Serâçe, çit demektir ve kurulması serbesttir. Halkın ileri gelenleri için zaten gerekli bir eşyadır. Hükümdarın serâçesi kızıl rengiyle diğerlerinden ayrılır. Ötekiler beyazdır, nakışları ise mavidir. Ben, serâçe içinde gölgelenmek amacıyla kullanılan bir sayvan satın aldım. Sayvan, iki büyük direk üzerine konularak keyvâniye denilen adamlar aracılığıyla omuzlarda taşınır. Âdet olduğu üzere Hint ülkesinde her yolcu, keyvâniye kiralar. Daha önce bundan bahsetmiştik. Bundan başka –Hindular saman yedirmedikleri için– hayvanlara yeygi sağlayacak bir adam, mutfak eşyasını taşıyacak kahârîn, daha önce bahsettiğimiz devlet türü tahtırevanı kaldırıp yüklenecek bir hamal kiralaması gerekir. Bu adam devleti boşken de taşımalıdır. Ayrıca, serâçe kurup döşemek, yükleri develere bindirmek görevini üstlenecek ferrâşîn grubunu, son olarak önünde yürüyüp geceleyin meşale taşıyacak devâdeviye grubunu kiralaması gerektiğini de unutmayalım. İşte, bu saydıklarım arasında ihtiyacım olanları tuttum, gücümü belli ettim, çabamı gösterdim!

Hükümdarın ava çıktığı gün harekete geçtim. Benden başkaları hükümdarın çıkışından iki üç gün sonraya kadar orada kaldılar, yola düşmediler.

Hükümdar, ava çıktığı günün ikindisinden sonra, milletin ne durumda olduğunu öğrenmek, yola revan oluşta atik davrananlarla savsaklayanları anlamak amacıyla filine atladı; etrafı kolaçan ettikten sonra serâçe dışında bir tahta kuruldu. Ben onun yanına geldim, selâm vererek sağına dikildim. Hükümdar, "sercâmedâr"[17] büyük bey Kabûla'yı bana gönderdi, iltifat ederek

oturmamı emretti. Sercâmedâr, hükümdarı sinekten kurtarandır. O gün benden başka kimse oturmadı.

Daha sonra bir fil getirilince merdiven aracılığıyla hayvanın sırtına çıktı. Başucunda büyükçe bir gölgelik kuruldu. İleri gelen devlet adamları da hükümdarla beraber bineklerine bindiler. Böylece bir saat gezinti yapan hükümdar serâçeye döndü.

Oranın âdetince hükümdar hayvanına bindiği zaman, bütün emirler merâtibleriyle beraber kendi bineklerine kurulurlar. Merâtib; bayrak, davul, küçük boru, zurna ve merasime eşlik eden bir grup askerden oluşur. Hükümdarın önünde sadece mabeyinciler, rehberler, müzisyenler, küçük davul taşıyan davulcular ve zurnacılar ilerler. Hükümdarın sağ ve sol tarafında kadılar kadısı, başvezir, ileri gelen devlet adamları ve yabancı misafirlerden oluşan onbeşer kişi yer alır. Ben sağ cenahta bulunanlar arasındaydım. Sultanın önünde ilerleyenler arasında piyadeler ve rehberler bulunur. Arkasından sırmalı ipekten sancaklar ve davullar taşıyan develer gelir. Bu grubun ardından asker kullar, hükümdar yaranı, emirler ve halk yürür. Nerede konak verileceğini kimse bilmez. Hükümdar nereden hoşlanırsa orada durulur. Hükümdar çadırı kurulmadan kimsenin çadırı kurulmaz. Mola düzeninden sorumlu kişi herkesi yerine yerleştirir.

Bu esnada sultan bir ırmak kenarında yahut ağaçlar arasına keyifle yayılmıştır; önünde koyun, semiz tavuk, turna vesaire türlü türlü av etleri serilmiştir. Bey oğullarından her biri ateş yakarak ellerindeki şişlerle bahsettiğimiz etleri kebap hâline getirirler. Hükümdar için küçük bir çit kurulmuştur. Onun beraberinde gelen yüksek rütbeli görevliler çitin dışında oturmaktadırlar. Yemek hazırlandıktan sonra hükümdar bu adamlardan istediğini çağırır, sofrasına ortak eder.

Bir gün sultan, çit içindeyken dışarıda kimin beklediğini sorunca nedimlerinden Seyyid Nâsıreddîn Mutahhar Evherî şöyle dedi:

"Dışarıda pek bedbin ve endişeli gözüken Faslı biri var!"

Sultan, adamın niçin üzgün olduğunu sorunca Nâsıreddîn cevap verdi:

"Borcundan dolayı! Alacaklıları derhal paranın verilmesini istiyor. Hûnd-ı Âlem söz konusu borcun ödenmesini vezirine

emrettiği hâlde vezir ödemeden seyahate çıktı! Şimdi, ulu makamdan nasıl bir emir gelecek? Vezir dönünceye kadar alacaklılar beklemeli mi yoksa haklarını almalılar mı?"

Bu arada hükümdarın amca diye seslendiği Melik Devletşâh karıştı söze:

"Ey Cihân hükümdarı! Bu Faslı her gün bana Arapça bir şeyler mırıldanıyor! Bense ne dediğini doğru düzgün anlamıyorum! Nâsıreddîn, sen bunun ne dediğini biliyor musun?"

Devletşâh'ın amacı bu açıklamayı tekrar ettirmekti. Nâsıreddîn:

"Adam borcundan bahsediyor!" deyince sultan ona:

"O mâr!" [=amca] diye seslendi ve ekledi:

"Başşehre gittiğimizde hazineye geç ve parayı ona ver!" Orada bulunan Hudâvendzâde araya girerek:

"Hükümdarım! Bu adamın masrafı çoktur. Ben onu bizim memlekette Sultan Tarmaşîrîn'in yanı başında gördüm!" dedi.

Bu olaydan sonra hükümdar beni şölene çağırdı. Orada cereyan eden konuşmalardan haberdar değildim. Hükümdar çadırından çıktığımda Seyyid Nâsıreddîn bana:

"Haydi Devletşâh'a teşekkür et!" dedi. Devletşâh ise:

"Sen Hudâvendzâde'ye şükret!" dedi.

O günlerde sultanla yan yana ava çıkıyorduk. O, büyük karargâhtan ata binmişti; izleyeceği yol benim çadırımdan geçiyordu. Ben onunla sağ cenahtaydım, dostlarım geride kalmışlardı. Hükümdar serâçesi yakınına kurulu küçük bir çadırım olurdu. Dostlarım bir defasında bu çadırın yanı başında dikilerek selâm verdiler sultana. Hükümdar, çadırın kime ait olduğunu sormak üzere İmâdülmülk'le Devletşâh'ı gönderdi. Arkadaşlarım, "çadır filancanındır" deyince haberi sultana ilettiler. Hükümdar gülümsedi, çadıra dokunmadı.

Ertesi gün buyruk çıktı; Nâsıreddîn Mutahhar Evherî, Mısır kadısının oğlu ve Melik Sabîh ile beraber şehre dönecektim. Bize hil'atler verildi. Payitahta döndük.

Hükümdara Armağan Ettiğim Deve

Hükümdar bir gün bana, Melik Nâsır'ın deveye binip binmediğini sordu. Cevap verdim:

"Hac günlerinde mehârî denilen develere biner, Mısır'dan Mekke'ye on günde gider. Fakat o hayvanlar buradakilere benzemez. Bende o cins develerden bir tane var!"

Başşehre döndüğümde Mısırlı Araplardan birini bularak ona mehârî cinsi[18] deveye vurulan palanın resmini çizdirdim. Bu taslağı doğramacı ustasına gösterdim. Mahir adamdı, çizimlere uygun şekilde yaptı eşyayı! Üzerine kumaş kaplattım, üzengi de koydurdum! Bunların dışında devenin sırtına gayet hoş bir örtü koydum. İpek bir yular yaptırdım. Dostlarım arasında tatlı uzmanı Yemenli biri vardı. Ona, hurmaya benzer tatlılar hazırlattım, deve ile tatlıları sultana iletmek üzere Devletşâh'a götürsün diye bir adamı görevlendirdim. Bu arada Devletşâh'a da hediye vermeyi unutmadım; ona bir at, iki deve hazırladım. Devletşâh armağanları alınca derhal sultanın huzuruna çıkarak:

"Hükümdarım! Acaip bir şey gördüm!" dedi. Sultan merak içinde ne olduğunu sorunca:

"Falanca adam, şöyle palanlı bir deve göndermiş!" cevabını verdi. Hükümdar:

"Getirin hele!" diye emredince deve serâçeden içeri sokuldu; sultan dört köşe oldu! Önündeki sürücüme:

"Bin şu deveye!" deyince herif hayvana atlayıp sultanın önünde yürüttü. Hükümdar benim sürücüme 200 dinarla bir hil'at ihsan etti. Adam yanıma gelip durumu anlatınca ben de sevindim. Hükümdar başşehre döndükten sonra durmadım, iki deve daha sundum.

Hükümdara Verdiğim Diğer Develer, Tatlılar, Borcumun Ödenmesini Emretmesi ve Bununla İlgili Ayrıntılar

Deve gönderdiğim adam yanıma gelip olanları anlatınca iki palan daha yaptırdım. Her birinin ön ve arka taraflarını altın ve gümüş yaldızlarla süsleyip üzerlerini kumaşla kaplattım. Develerin üstünü çullamak için astarı kemha cinsinden olmak üzere zerdhane kumaşından iki yaygı hazırladım. Her iki deve için gümüş halhallar yaptırdım. On bir tencere helva pişirterek her birinin üzerini ipek bir havluyla örttüm. Hükümdar av dönüşünün

ertesi günü halkı kabul ettiği büyük salonda tahtına kurulduğunda develeri yolladım erkenden... Sultanın emriyle hayvanlar onun önünde koştular. Birinin halhalı uçtu. Hükümdar, Bahâeddîn b. Felekî'ye;

"Payilverdârî!" [=berdari] dedi. Bu cümle "halhalı kaldır!" demektir.

O da gerekeni yaptı.

Daha sonra tatlı tencerelerine bakan hükümdar:

"Çe dârî der an tabakhâ, helvâ est?" dedi.

Bu söz:

"Bu tabaklarda neyin var? Yoksa helva mıdır?" demektir. Ben de:

"Evet!" cevabını verdim. Fıkıh bilgini Tirmizli vâiz Nâsıreddîn'e dönerek:

"Ordugâhta bulunduğumuz sırada bize gönderdiği tatlının bir benzerini ne görmüşüm ne de yemişim!" dedi.

Böylece tencerelerin cülûs odasına götürülmesini emretti. Helva kapları oradan kaldırıldı. Daha sonra kendisi sedirine varıp beni de çağırarak yemek getirilmesini emretti. Güzelce yedim, karnımı doyurdum. Hükümdar daha önce gönderdiğim tatlılar arasında merak ettiği bir türü sordu. Cevap verdim:

"Hükümdarım! Bu tatlılar çeşit çeşit! Hangisini sorduğunuzu anlayamadım!" dedim. Onların tayfûr dedikleri tencereleri istedi. Huzuruna getirilince kapaklar açıldı. İçinde aradığı helvanın bulunduğu tencereyi gösterip:

"İşte! Ben bunu sormuştum!" dedi. Ben de:

"Bu tatlıya mukarrada[19] adı verilir!" dedim. Başka bir çeşidi önüne alarak:

"Bunun adı ne?" dedi. Cevap verdim:

"Bu tatlıya lukaymatülkadî [=kadı lokması] denilir."

Hükümdarın yanında Bağdat şeyhlerinden olup Sâmerrî adıyla bilinen ve Hz. Abbâs soyundan gelen zengin bir tüccar vardı. Hükümdar ona hep "babam" diye seslenirdi. Herif kıskançlık krizine tutularak beni utandırma amacıyla:

"Bak bak! Kadı lokması bu değil şu!" dedi ve celd-i feres [=at değneği][20] diye adlandırılan tatlıdan bir parça aldı. Şeyhin tam karşısında nedimbaşı Heratlı Nâsıreddîn Kâfi vardı. Bu

adam hükümdar huzurunda daima söz konusu şeyhle alay ederdi; Samerrî'ye dönerek:

"Hoca! Atıyorsun! Kadı doğru söylüyor!" dedi. Hükümdar sebebini sorunca;

"Cihân hükümdarı! O adam kadıdır! Bu da onun lokması![21] Çünkü helvayı getiren o değil mi?" dedi. Hükümdar neşeyle kahkaha atarak:

"Doğru söylersin!" dedi. Yemekten sonra tatlılar yenildi ve fuka[22] denilen köpüklü arpa içkisi içildi. Daha sonra tenbûl alıp oradan ayrıldık.

Kısa bir zaman geçti ki hazine görevlisi yanıma gelip:

"Parayı almak üzere dostlarını gönder!" dedi. Ben de gönderdim. Akşamüzeri evime vardığımda 6.233 tengenin üç keseye konulup verildiğini gördüm; böylece borcumu ödedim. Zira bu para borcum olan 55 bini karşıladığı gibi onda bir rüsûm vergisi olan 12 bini de ihtiva etmekteydi. Bir tenge, Fas altınıyla 2,5 dinar eder.

Hükümdarın Sefere Çıkması, Bana Başşehirde Kalmamı Emretmesi

Cemaziyülevvel ayının dokuzunda[23] hükümdar Ma'ber yöresinde başkaldıran isyancılarla savaşmak üzere harekete geçti. Borçlarımdan tamamen kurtulduğum için sefere katılmaya karar vermiş ve yukarıda adı geçen kahârîn, ferrâşîn, keyvâniye ve devâviyenin dokuz aylık ücretini sağlamışsam da hükümdardan emir çıktı; diğer pek çok kimseyle başşehirde kalayım diye! Hindistan'da "kişi kendisine tebliğ edilen emirnâme hükmündeki duyuruyu yadsıyabilir" endişesiyle çağrı yapılan adamdan özel bir belge alınması geleneği vardır. Bu yüzden mabeyinci işini yaptığına kanıt olmak üzere bizden bir belge aldı. Onda, emrin bize ulaştırıldığı bildiriliyordu.

Hükümdar bana 6 bin dinar, Mısır kadısının oğluyla Dihlî'de bulunan diğer yabancı misafirlere 10'ar bin dinar ihsan edilmesini emretti. Ama yerlilere hiçbir şey vermedi. Bu arada bana, daha önce sözü geçen Sultan Kutbeddîn'in kabri başında görev almamı emretti. Oraya ben bakacaktım. Hükümdar, Kutbeddîn'in hizmetkârı [=onun himayesinde yetişen asker] oldu-

ğu için türbesine çok saygı gösterirdi. Hattâ burayı ziyarete geldikte merhumun pabuçlarını alıp öptükten sonra başına koyduğunu görürdüm! Hint ülkesinde ölünün pabuçlarını mezar yanında bulunan bir yastık üzerine bırakma geleneği vardır. Hükümdar, merhumun türbesine geldiği vakit sağlığında nasıl saygıda kusur etmiyorsa öyle eğilip hürmet ederdi. Hattâ Kutbeddîn'in hanımına saygı gösterir, kızkardeş diye seslenirdi. Bu kadını kendi haremine almış, sonra da Mısır kadısının oğluyla evermiştir. Sadece bu hatunun hatırı için Mısır kadısının oğluna kem söz sözlemez, iltifat yağdırırdı. Hükümdar her Cuma bu kadını ziyaret amacıyla gelir, hâl-hatır sorardı.

Hükümdar sefer için şehirden çıkacağı sırada veda amacıyla bizi çağırdı. Mısır kadısının oğlu:

"Ben Cihân hükümdarından ayrılamam!" dedi. Bu söz onun hakkında iyi sonuçlara gebe olmuştur. Sultan ona yönelerek:

"Haydi git! Seyahat için hazırlığını yap!" dedi. Sonra ben ilerledim vedalaşmak için. Aslında başşehirde oturmayı seviyor, tercih ediyordum ama bu işin sonu iyi olmadı! Hükümdar:

"Hacetin nedir?" diye sorunca altı maddeli bir kâğıt çıkarıp verdim.

"Kendi dilinle söyle!" deyince şu cevabı verdim:

"Cihân hükümdarı bana kadılık görevini lütfetmiştir. Oysa makamıma oturmadım bile. Kadılıktan gayem elbette o makamın yüceliği[ne uygun davranmaktır!]" Bu şikâyetim üzerine makamımda naiplerle beraber otururak vazifeyi yerine getirmemi emretti ve ekledi:

"Daha ne istersin?" Ben de şöyle dedim:

"Sultan Kutbeddîn'in türbesine nasıl bakacağım? Bu iş için dörtyüz altmış adama maaş veriyorum. Oysa o türbenin vakıflarının geliri bu adamlarının ne maaşını, ne de aşını karşılamaya yetiyor!"

Hükümdar vezire dönerek:

"50 bin dinar ver" dedi. Bunu Farsça "pença hezâr" şeklinde söylemişti. Sonra sözlerine devam etti:

"Sana hemen gerekli erzak verilmeli! Buna 100 bin batman pirinç ve buğday verilsin; türbenin ürünleri gelinceye kadar bu

yıl idare ediversin!" Bir menn [=batman] yirmi Fas ratlıdır. Sultan daha sonra:

"Daha ne var?" deyince şunları anlattım:

"Bana ihsan ettiğiniz kasabalar yüzünden dostlarım zindana atıldı. Ben bu kasabaları başka şeylerle değiş tokuş ettim. Divan görevlileri bu alışverişten elime geçen servetin hemen verilmesini yahut bu işten beni muaf kılan bir padişah emri gösterilmesini istediler!"

Bu açıklamam üzerine hükümdar:

"Sen kaç para almıştın?" diye sordu.

"5 bin dinar!" dedim. Hükümdar;

"Bu para sana ikram olsun!" dedi. Ben devam ettim:

"Bana ayırdığınız evin kesinlikle onarılması gerekiyor!" Hükümdar, vezire:

"Bu adamın evini tamir edin!" dedi. Bu cümleyi Farsça söylemişti:

"İmâret kunid!" Sonra ekledi:

"Başka bir diyecek kaldı mı?" Bu cümleyi de Farsça şöyle ifade etmişti:

"Dîger nemâned?" Ben de:

"Hayır!" dedim. Daha sonra bana şu tembihlerde bulundu:

"Vasiyet dîger hest: [=sana bir diğer öğüt de şudur:] Altından kalkamayacağın borç alma ki adam kalkıp senden istemeye gelmesin, yakana yapışmasın! Her zaman bana durumunu bildirecek birini bulamazsın. Sana verdiğim kadar harca! Yüce Allah ulu kitabında 'Elini boynuna bağlama, büsbütün de açma![24] Yiyiniz, içiniz fakat israf etmeyiniz![25] O müminler ki harcadıklarında ne israf ederler ne de eli sıkı davranırlar. Bu ikisi arasındadır ölçü.'[26] diye buyurmuyor mu?"

Hükümdarın ayağını öpmek istedimse de bana engel oldu. Elini öptüm, yanından ayrıldım. Başşehre dönerek evimin onarım işleriyle uğraştım. Tamir için dört bin dinar harcadım! Bu paranın altıyüz dinarı divandan geliyordu, geri kalanını da ben ilâve ettim. Evimin karşısına küçük bir namazgâh yaptırdım. Ayrıca Sultan Kutbeddîn'in türbesini restore ettim. Hükümdar bu kabrin üzerine yüz arşın yüksekliğinde bir kubbe yaptırılmasını emretmişti. Böylece, Irak hükümdarı Kazan'ın kabri üzerin-

de bulunan kubbeden yirmi arşın daha yüksek olacaktı.[27] Ayrıca bu türbeye gelir getirsin diye vakıf olarak otuz köy satın alınmasını emir buyurmuştu. Âdet olduğu gibi gelirin onda birini bana ayırarak o köyleri satın aldı, elime verdi.

Mezarı Yeniden Düzenlerken Ne Yaptım?

Hint ülkesinde bir kimseye sağlığında nasıl saygı gösteriliyorsa öldükten sonra da aynısı yapılır. Fil ve atlar getirilerek süslü türbe kapısına bağlanır, ben de kabrin yeniden onarımında böyle hareket ettim. Oralılarca hatmiyyîn [=hatimciler] denilen yüz elli hafız, seksen öğrenci, bir imam, birkaç müezzin, güzel sesli aşirciler, meddahîn [=mizahbilir övgücüler], orada bulunmayanları belirleyip denetleyecek kâtipler ve muarrif adı verilen teşrifatçılar atadım. Bu grubun tümüne birden erbap [=işin ehli olanlar] adı veriliyor orada. Ayrıca hâşiye denilen bir grup daha düzenledim. Bunlar, ferrâşlar [=dayayıp döşeyenler], tabbâhlar [=aşçılar], devâdeviye, abdârlar [=su taşıyıcıları], meyve suyu ve şerbet dağıtma görevini üstlenen şürbedârlar, tenbûl dağıtan tenbûldârlar, silâhdârlar, nîzedârlar [=ok ve kargı taşıyan askerler] şaturdârlar [=çadır tutanlar] taştdârlar [=ibrikçiler], mabeyinciler ve nakiplerden oluşmaktadır.

Bunların toplamı 460 kişiyi buluyordu. Hükümdar, türbede her gün harcanmak üzere 12 batman unla 12 batman et ayrılmasını emretmişse de ben sultanın emrime verdiği tarlaların gelirine nispetle bu rakamların çok az olduğunu görerek her gün 35 batman un, 35 batman et ve bu oranda şeker, sebze, yağ ve tenbûl harcanmasını uygun buldum. Türbe hizmetinde bulunan maaşlılardan başka, gelen-giden misafirlere de yemek sunuyordum. O günlerde kıtlık vardı. Türbede verilen yemeği duyanlar guruldayan midelerini susturuyor, acılarını hafifletiyorlardı.

Melik Sabîh, Devletabad'a varıp hükümdarın huzuruna çıktı. Hükümdar ona halkın durumun sorunca:

"Eğer Dihlî'de falanca gibi iki kişi bulunup yetki alsaydı, kıtlık her yanı kırıp geçirmez, böyle büyümezdi!" dedi.[28] Hükümdar bu cevaptan memnun olarak bana kendi özel giysilerinden birini gönderdi.

Ben bayramlarda, Yüce Peygamberimizin doğum gününde,

Aşûre günlerinde, Şaban ayının onbeşinci gecesinde ve Sultan Kutbeddîn'in ölüm yıl dönümünde 100 batman un ve bir o kadar da et harcayarak aş pişirtir; fakirlerin, kimsesizlerin karınlarını doyurmaya çalışırdım. Türbede görev alanlara gelince; onların her birinin önüne sadece kendi payına düşen konurdu.

Bu konuya ilişkin âdetlerini anlatalım:

Halka Açık Ziyafetlerle İlgili Âdetleri

Hint ülkesi ile Serâ [=Saraycık; Kıpçak][29] diyarında yemekten kalkıldığı zaman şerif, fakih, şeyh ve kadılardan her birinin önüne beşik şeklinde küçük bir masa konulması âdeti vardır. Bu masa dört ayaklıdır. Üzeri hurma yaprağıyla örülmüştür. Bunun üstüne kuru yufka [=işkefe], kızartılmış koyun kellesi, içi sâbûniye[30] adı verilen tatlı ile doldurulmuş dört yuvarlak yağlı ekmek konulur. Bu tatlı ekmeklerin üstü de kiremit gibi helvayla kaplıdır! Ayrıca deriden yapılmış küçük bir sahan içinde helva ve semûsek[31] getirilir. Bu sahan yepyeni bir pamuk havluyla örtülür.

Derece bakımından bu saydıklarımızdan sonra gelen davetlilerin önüne oralıların zelle[32] dediği yarım koyun başı ile demin bahsedilen yemeklerin yarısı bırakılır.

Mertebece bunların ardından gelen adamın önüne ise yemeğin dörtte biri konulur. Davetliler yemeklerini yedikten sonra sofralar herkesin kendi hizmetkârı tarafından kaldırılır. Ben bu geleneğe ilk defa Sultan Uzbek'in başşehri olan Serâ'da tanık olmuştum. Ama bu duruma alışık olmadığım için soframın adamlarım tarafından kaldırılmasına izin vermemiştim.

İleri gelenlerin evlerine de bu şekilde gönderilir şölen ve düğün yemekleri.

Hezâr Emrûhâ'ya Doğru Yola Çıkışım

Vezir, tekke için verilmesi emredilen erzaktan bana 10 bin batman vermiş ve geri kalanın Hezâr Emrûhâ'dan[33] alınması konusunda emir çıkarmıştı. Hezâr Emrûhâ'da yüksek vergi memuru Aziz Hammâr, yönetici ise Bedehşânlı Şemseddîn'di. Gönderdiğim kimseler ürünün bir kısmını topladılar ama Aziz Hammâr'ın yolsuzluklarından da şikâyetçi oldular. Bunun üzerine ürünün geri kalan bölümünü kurtarmak amacıyla yağmur

mevsiminin başladığı sırada Hezâr Emrûhâ'ya gitmeye niyetlendim. Burası, Dihlî'ye onüç gün uzaklıktadır.

Mevsim yağmurları başlamıştı. 30 arkadaşımla yola koyulmuştum. Seyahat esnasında beni eğlendirmeleri, gönlümü hoş etmeleri için şarkı söylemeyi beceren iki kardeşi de yanıma aldım. Bicnevr şehrine varınca orada rastladığım üç şarkıcı kardeşi de beraberime aldım. Her iki grup nöbetleşe şarkı söylüyorlardı.

Sonunda küçük ve şirin bir şehir olan Emrûhâ'ya vardık. Şehrin görevlileri beni karşılamaya çıktılar. Şehir kadısı Şerif Emir Ali ile yöre tekkesinin şeyhi beni güzelce ağırladılar. Aziz Hammâr, Serû kıyısında[34] Afganbûr [=Afganpur] adıyla bilinen bir yerdeydi. Orası ile aramızda nehir bulunduğu ve nehri aşmak için bir aracımız bulunmadığından ağaç ve bitkilerden yaptığımız bir sala eşyalarımızı yükledik; yola çıkışımızın ikinci günü nehri geçtik. Aziz'in kardeşi Necîb, adamlarıyla birlikte gelerek bizim için bir serâçe kurdurdu. Sonra yüksek vergi memuru olan kardeşi Aziz de yanıma geldi. Bu adam kıyıcılığı ve kandökücülüğü ile tanınmıştı. İdaresi altında bulunan köylerin sayısı 1.500'dü. Bunların yıllık geliri 60 leki buluyordu. Öşürün yarısı tamamen ona aitti.

Kıyısına konakladığımız ırmağın hayret verici özellikleri vardı. Yağmur mevsiminde hiç kimse suyundan içemez, hayvanını da sulayamazdı. Orada üç gün kalmıştık ama bu sudan ne içtik, ne de yanına yaklaştık. Çünkü ırmak, altın madenlerinin bulunduğu Karâcîl [=Himalaya][35] dağlarından seke seke iniyor, zehirli otlar üzerinden geçiyordu. Bu yüzden kendisinden içeni ağuluyordu.

Bu dağ üç ayda geçilebilen art arda tepelerden meydana gelmiştir. Oradan misk ceylânlarının bol olduğu Tübbet [=Tibet][36] yöresine gidilir. Karâcîl dağlarında Müslüman askerlerin başına gelen olayları daha önce anlatmıştık. Bu bölgede bir grup Haydariye dervişi yanımıza geldi. Onlar ateş yaktılar, alevin içine girdiler fakat daha önce de andığımız gibi hiçbirine zarar gelmedi!

Bu beldenin emiri Bedehşânlı Şemseddîn ile yüksek vergi görevlisi Aziz Hammâr'ın arasına kara kedi girdi. Şemseddîn,

Aziz'in üzerine hücum etti. Azîz sarayına sığındı. Dihlî'de bulunan vezir her ikisiyle ilgili şikâyetleri duyduğunda bana salık verdi; Emrûhâ'da sultanın dört bin asker kulunun başı olan Emirülmemâlîk Melikşâh ve Rumlu [=Anadolulu] Şihâbeddîn durumu araştırsın, hangisi haksızsa yakalayıp başşehre göndersin diye. Bunların hepsi benim evimde toplandılar.

Aziz Hammâr, Şemseddîn aleyhine bazı iddialarda bulunarak onun Multânlı Rıza adındaki hizmetçisinin, kendi hazine görevlisinin konağına gelip şarap içtiğini; görevlinin yanında bulunan keseden 5 bin dinar çaldığını söyledi! Rıza'yı sorguladım. Multân'dan çıktığından beri, daha doğrusu 8 seneden bu yana bir damla şarap içmediğini söyledi.

"Multân'da iken içmiş miydin?" diye sorduğumda;

"Evet!" dedi. Bu cevap üzerine ona seksen kamçı vurdurdum. Ayrıca üzerinde [=içki] pisliği bulundu. Böylece yukarıdaki iddia doğrulandı. Ona hapis cezası verdim.

Sonra Emrûhâ'dan çıktım.

Dihlî'den ayrılalı aşağı yukarı iki ay olmuştu. Her gün dostlarım için bir inek kesiyordum. Aziz'in vermesi gereken ürünü getirsinler diye arkadaşlarımı orada bıraktım. Aziz, yönetimi altında bulunan köylerin halkına 30 bin batman ürün dağıttı. Halk bunları üç bin öküze yükledi. Hintliler yolculukta yük ve eşyalarını sadece öküzlere bindirirler. Orada eşeğe binmek çok ayıp! Lâşe diye adlandırılan Hint eşekleri pek küçük. Bir kimse, dövüldükten sonra halka teşhir edilmek istenirse o zaman eşeğe bindirilir!

Bir Dostun Cömertliği

Seyyid Nâsıreddîn Evherî, yolculuğa çıktığı zaman bana 1.060 tenge emanet etmişti. Ben bu parayı kullandım. Dihlî'ye döndüğümde onun söz konusu meblağı takip işini vezirin yardımcısı olan Hudâvendzâde Kıvâmeddîn'e verdiğini anladım. Parayı kullandığımı söylemekten utanarak üçte birini onun eline tutuşturdum. Bir müddet evimde kaldım. Hastalandığım haberi ortalığa yayılınca Sadr-ı Cihân Nâsıreddîn Havârezmî [=Harizmli] ziyaretime gelerek:

"Sen hasta değilsin!" deyince cevap verdim:

"Kalbim hasta!" O ekledi:

"Anlat nedir bu iş!" Cevap verdim:

"Yardımcın olan şeyhülislâmı bana gönder ona derdimi anlatayım." Yardımcısı geldiğinde vaziyeti açıkladım; o da Sadr-ı Cihân Nâsıreddîn'in yanına dönüp meseleyi anlattı. Böylece Hârizmli Nâsıreddîn bana 1.000 dinar gönderdi. Oysa ondan evvelce 1.000 dinar daha almıştım. Bana cimrilik etmedi.

Bu arada Kıvameddîn'e olan borcumun benden istenmesi üzerine kendi kendime:

"Beni bu borçtan kurtaracak adam, yine deniz gibi serveti olan Hârizmli Nâsıreddîn Sadr-ı Cihân'dır" dedim. Ona koşum takımları 1.600 dinar değerinde bir at ile eyeri sayesinde 800 dinar eden başka bir at, 1.200 dinarlık iki katır, gümüş bir ok sadağı ve kınları gümüşle kaplanmış iki kılıç göndererek:

"Bunların değeri neyse bana gönder."dedim. O bütün bunlara 3.000 dinar değer biçerek 1.000'ini gönderdi, 2000'ini de alacağına saydı! Bu işe ziyadesiyle üzüldüm. İçime oturdu! Hummaya yakalandım. Kendi kendime söyleniyordum:

"Bu durumu vezire şikâyet edersem elâleme rezil olacağım!"

Böylece beş at, iki cariye ve iki erkek köle alıp hepsini henüz genç yaşta olan Semnanlı Melikülmülûk İmâdeddîn'in oğlu Melik Mugîsuddîn Muhammed'e gönderdim. Bu adam gönderdiğim şeyleri kabul etmeyerek özür diledi; bana 200 tenge verdi. Böylece borcumdan kurtuldum. Bakın iki Muhammed'in arasında ne büyük fark var!

Hükümdarın Ordugâhına Doğru Yola Koyuluşum

Hükümdar Ma'ber'e gitmek amacıyla yola çıkıp Teling'e vardığı sırada erler arasında veba salgını baş gösterdi. Bunun üzerine Devletabad'a dönerek Kenk [=Ganj] nehri kıyısında mola verdi. Orada halka bina yapılmasını emretti. İşte benim ordugâha gidişim o günlere rastlamıştır. Aynülmülk'ün daha önce anlattığım ayaklanması da o esnada meydana geldi. O günlerde sultanla sık sık görüşüyordum. Kendisine en yakın olanlara bölüştürdüğü cins cins atlardan bana da ihsan etti. Beni seçkin dostları arasında kattı.

Aynülmülk hâdisesinde hükümdarla beraber bulundum, sözü edilen adamın ele geçirilişine tanık oldum. Daha önce ayrıntılarıyla anlattığım gibi hükümdarla yan yana yolculuk ettim. Büyük ermiş Sâlârûd'un mezarını ziyaret etmek amacıyla sultanın yanında Ganj ve Serû ırmaklarını geçtim. Sonunda hükümdarla beraber başşehre döndüm.

Hükümdarın Beni Cezalandırmak İstemesi ve Yüce Allah'ın Lütfuyla Kurtuluşum

Hükümdarın beni cezalandırmaya niyetlenişinin sebebi şuydu:

Bir gün Şeyh Şihâbeddîn b. Şeyh Câm'ı Dihlî şehrinin dışında kazdığı mağarasında ziyaret ettim. Amacım bu mağarayı görmekti. Hükümdar, şeyhi tutukladığı vakit evlâtlarına; "babalarını kimlerin ziyaret ettiğini" sordu. Onlar benim de içinde bulunduğum pek çok kimsenin adlarını saydılar. Böylece hükümdar büyük salonda bulunan kölelerinden dördüne benim [=İbn Battûta'nın] yanımdan ayrılmamalarını emretti. Hükümdar bir kimse için böyle davranıyorsa onun kurtulması nadirdir!

Kölelerin beni gözaltında tutmaya başladıkları gün Cuma idi. Yüce Allah'ın yol gösterişi ve sezdirişi ile o gün 33 bin kere:

"Hasbunallâh ve ni'melvekîl" âyetini okudum,[37] yani;

"Bize Allah yeter! Ve O ne güzel vekildir." diyordum. O salonda yatıyordum artık. Beş gün boyunca art arda oruç tuttum. Her gün *Kur'an*'ı hatmediyor, akşamleyin sade suyla orucumu açıyordum. Beş günün bitiminde oruca ara verdim Sonra dört gün arka arkaya tuttum. Şeyh efendi öldürüldü ve ben kurtuldum!

Vazifeden Ayrılışım, Dünyadan El Etek Çekişim

Bir süre sonra kadılık görevini bırakarak nice keramet sahibi, dünyaya değer vermeyen takva ehli, çağının yegâne adamı, büyük bilgin Şeyh Kemâleddîn b. Abdullah Gârî'nin hizmetine girdim. Bu adamda tanık olduğum olağanüstü hâlleri daha önce anlatmıştım. Kendimi o şeyhin hizmetine adadıktan sonra tüm servetimi yoksullara dağıttım. Şeyh efendi bazen 10 gün, bazen de 20 gün arka arkaya oruç tutuyordu; hiçbir şey yemeden! Ben de onun yaptığını yapmak istedim ama razı olmadı; Allah'a iba-

det ederken nefse yumuşak davranmak gerektiğini söyledi ve şöyle dedi:

"Binitini hızlı sürüp dostlarından önde gidenler hem fazla yol almaz hem de binitinin canını çıkarır!"

Yanımda kalan eşya ve mal-mülkten dolayı benliğimde uyuşukluk belirdiğini düşünerek az-çok ne varsa hepsini elimden çıkardım. Sırtımdaki giysiyi bir yoksula verip onun libasına büründüm. O şeyhin sohbetlerine 5 ay devam ettim. O sıralarda hükümdar Dihlî'de değildi, Sint eyaletinde bulunuyordu.

Hükümdarın Beni Tekrar Göreve Çağırması, Dönmeyi Reddedişim ve İtikâfa Girişim

Hükümdar dünya işlerini bir kenara attığımı duyunca Sîvesitân[38] eyaletinde bulunduğu sırada beni çağırdı. Fakir bir derviş kıyafetinde onun huzuruna çıktım. Bana nazik bir şekilde seslenerek tekrar göreve başlamamı rica etti. Teklifini kabul etmedim ve Hicaz'a; kutlu topraklara gitmek için izin istedim. Gereken izni aldıktan sonra yola çıkıp hicrî yediyüzkırkiki senesinin Cumâdessâniye ayının sonlarında[39] Melik Beşir Zaviyesi diye bilinen tekkede mola verdim. Recep ayının başlarından Şaban'ın 10'una kadar orada ibadet ettim. Beş gün art arda oruç tuttum hiçbir şey yemeden. En sonunda iftarımı herhangi bir katık olmadan azıcık pirinçle yaptım. Her gün Yüce Kitabımız *Kur'an*'ı okuyor, geceleri gücüm yettiğince teheccüd [=gece namazı] kılıyordum. O hâle geldim ki yemek yiyince zahmet çekiyor, yemeyince rahat ediyordum. Bu şekilde 40 gün geçti. Sonra ikinci defa beni yanına çağırttı sultan.

Hükümdarın, Elçi Olarak Çin'e Gitmemi Emretmesi

Kırk gün tamamlandığında hükümdar bana koşumları mükemmel bir at, cariyeler, köleler, elbiseler ve para göndererek yanına çağırttı. Böylece onun gönderdiği elbiselere büründüm, saraya doğru yola koyuldum. Kendimi ibadete adadığım sırada giydiğim içi astarlı mavi pamuk cübbeyi çıkarıp sultanın gönderdiği hil'atı giyince nefsimi ayıpladım, alçak buldum ruhumu! O cübbeye ne zaman baksam iç dünyamda bir ışık parlardı. Denizde gâvurların soygununa uğrayıncaya kadar o cübbe hep yanım-

daydı. Huzuruna çıktığımda hükümdar bana her zamankinden fazla iltifat ederek şöyle dedi:

"Biliyorum sen gezip tozmayı seversin! Bu yüzden seni Çin hükümdarına elçi göndermek üzere çağırtmıştım!"

Seyahat için gerekli hazırlıkları yaptım. Hükümdar isimlerini daha sonra anacağım kişileri de yanıma katmıştı.[40]

Çin'e Hediye Gönderilmesinin Sebebi, Benimle Beraber Gidenler ve Söz Konusu Hediyeye Dair

Çin hükümdarı, Hint hükümdarına yüz köle ve câriye; yüzü Zeytûn, yüzü de Hansâ şehirlerinde üretilen cinsten beş yüz top kemha kumaşı, beş batman misk, inci işlemeli beş kat giysi, beş adet simli ok tirkeşi, beş adet kılıç göndererek evvelce bahsettiğimiz Karâcîl dağının eteğinde; Çin halkının ziyaretgâhı olan ve Müslüman askerler tarafından ele geçirilerek yağmalanan Semhel'de bir putevi inşasına izin verilmesini rica etti.

Bu hediyeler yığın yığın getirildikte hükümdar şu mealde cevap yazdı:

"İslâm dininde bu teklifin onaylanmasına imkân yoktur! İslâm toprağında ancak cizye verenlerin kilise yapmalarına müsaade edilir. Sen de cizye vermeye yanaşırsan putevi yapımı için izin verebiliriz! Kurtuluş hidâyete uyanlarındır."

Bu sözlerinden sonra Çin hükümdarının gönderdiği hediyelere karşı daha kıymetlilerini gönderdi. Bunları şöyle sayabiliriz:

Eyeri, üzengisi vs. koşum takımı mükemmel yüz adet cins at, yüz erkek köle, dans ve şarkıda uzman yüz Hindu câriye, bayramiye[41] adıyla bilinen ve her biri yüz dinar değerinde güzellikte benzersiz yüz kat pamuk elbise, cüzz[42] diye bilinen ve dört-beş renkli iplikten dokunan ipekli kumaşlardan yüz top; yüz parça salâhiye kumaşı, yüz parça şîrînbâf kumaşı,[43] yüz top şânbâf kumaşı; yüzü siyah, yüzü beyaz, yüzü kırmızı, yüzü yeşil ve yüzü mavi olmak üzere tam beşyüz top ince keçi tüyünden yapılan bir cins kumaş; yüz parça Anadolu keteni, yüz kısa bürümcek elbise, bir serâçe [=çit],[44] altı özel kubbe, dört adet altın savaş pıtrağı, beş adet gümüş kaplı savaş pıtrağı, ibrikleriyle be-

raber dört altın leğen, altı gümüş leğen, hükümdar için on sırmalı giysi, biri cevâhirle bezeli olmak üzere kendi serpuşlarından on adet, yine biri inci ile bezenmiş on sırmalı tirkeş; birinin kını mercan taşlarıyla bezenmiş on kılıç, mücevherle süslü bir çift eldiven ve onbeş genç köle!

Hükümdar bu hediyeleri götürmek üzere büyük bilginlerden Zencânlı Emir Zahîruddîn'le genç hizmetkâr Kâfûr Şurbedârî'yi yanıma kattı. Hediyeler Kâfûr'a teslim edildi. Hükümdar, Heratlı Emir Muhammed kumandasındaki 1000 kişilik bir süvari birliğine, gemiye bineceğimiz yere kadar bizi koruma görevi verdi. Tursî adlı birinin başkanlığındaki onbeş kişilik Çin heyeti, yanlarında 100 kadar hizmetçiyle hareket ettiğinde biz de onlarla beraberdik.

Notlar

1 **Kıvâmüddîn ve kardeşleri:** Seyyahımız daha önce Tirmiz'de Kıvâmüddîn ve kardeşleriyle karşılaşmış idi. Kıvâmüddîn Moğol egemenliği altındaki Tirmiz'de kadılık yapıyordu. Bkz.: Tâzî, *Age.*, C. 3, s. 223.

2 **Hezâr Üstûn:** Bu bina, Tuğluk tarafından Delhi'nin Cihanpenah kısmında inşa edilmiştir ve günümüze kadar kalıntıları muhafaza edilmiş ender yapılardandır. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 224.

3 **Seyyahın kızının ölümünden çıkan tarih:** Burada seyyah, 733/1333 yılında Tarmaşirin'in karargâhına vardığında doğan kızını kastediyor olmalı. Bkz.: Tâzî, *Age.*, C. 3, s. 226.

4 **Bedelî, Besehî ve Belera kasabaları:** Bu kasabalar Delhi'nin 60 mil kuzeyinde yer almaktadır ve şu anda Yeni Delhi'nin varoşlarıdırlar. Bkz.: Gibb, *Age.*, C. 3 s. 741.

5 **Sadî:** Yüz demektir.

6 **Çovtrî (=Çovdheri):** Hint dilinde bir köyün veya taifenin başı demektir; saygı kelimesi olarak da kullanılır. Bkz.: John T. Platts, *Age.*, s. 450.

7 **O yılın Ramazan bayramı;** 1334 yılının 4 Haziranı'na rastlar.

8 **O yılın 4 Şevval'i;** 1334 yılının 8 Haziranı'na rastlar.

9 **Tilbet:** Burası Delhi'nin doğusunda bir yerdir; ancak ne kadar uzak olduğu hususunda kaynaklarda farklı ifadeler vardır. Gibb daha önce buranın şehirden 7 mil uzakta olduğunu belirtmişti. Bkz.: Tâzî, *Age.*, C. 3, 229; Gibb, *Age.*, C. 3, s. 742.

10 **Abdülmü'min b. Ali (=Muvahhidî Devleti'nin kurucusu) ve İbn Tûmert:** Ebû Muhammed Abdü'l-Mü'min b. Ali Kûmî; Hac esnasında İbn Tûmert'le karşılaştı, ondan çok etkilendi, onu mehdi kabul edip bir numaralı tilmizi oldu. Gazâlî ve Turtûşî gibi hocalardan ders alan İbn Tûmert kendisinin mehdi olduğuna inanıyordu; o sıralarda Kuzey Afrika'yı yöneten Murâbıt Devleti'ni taklitçilik, donukluk ve antropomor-

fizmle suçladı; yerel Berberî kabilelerin dilinde vaaz verdi. Sabırlı, cesur, dayanıklı ve biraz deli bir adamdı, sayılarla ilgili takıntısı vardı; ilm-i cefre inanır, kendisine gelen ilhama göre hareket ederdi. O dönem şartlarında klasik bir devrimcinin tüm vasıflarını fazlasıyla taşıyordu. Çok uzun bir zaman uğraştı ve idareden memnun olmayan halk kesimini, bazı Berberî kabilelerini yönetime karşı ayaklandırdı ama hedefini gerçekleştirmeye ömrü yetmedi. Abdülmü'min, Kuzey Afrika'da İbn Tûmert'in ilkeleri doğrultusunda bir devlet kurmayı başardığı sıralarda İbn Tûmert vefat etmişti. Abdülmü'min de 558/1163 yılında vefat etti. Muvahhidî Devleti, kısa bir zamanda Kuzey Afrika'ya egemen oldu. Bu devlet, ulusçu ve sosyalist -rasyonalist eğilimli bazı Arap düşünürlerine ilham kaynağı olmuştur. Bkz.: Lisânüddîn İbnü'l-Hatîb, *Şerhu Rakami'l-Hulel fî Nazmi'd-Düvel,* notlandıran: Adnan Derviş, Dımaşk, 1991, s. 190-202; Muhammed Âbid Câbirî, *Felsefî Mirasımız ve Biz,* çev. A. Sait Aykut, İstanbul, 2000, s. 205 ve 241.

11 **Celâleddîn Kîcî:** Buradaki Celâleddîn Ûca şehrinin hâkimiydi. Bk; Tâzî, *Age.,* s. 230.

12 **Felekiye Medresesi:** Tebriz'e 150 km uzaklıkta bulunan Merâga'dadır. Bkz.: Tâzî, *Age.,* s. 230.

13 **Bedahşân (=Belahşan):** Afgan Türkistanı olarak bilinen bölge ve buradaki akarsu. Bazıları Gökçe Su derler ona. Bkz.: 24/8. not.

14 **Emir-i dâd:** Soruşturmaları yürütmek ve cezaları uygulamakla görevli memur. Dâd Farsça bir kelimedir; hak, adalet ve doğruluk demektir. Zend-Avesta lisanındaki benzeri Data, Sanskritçede ise Dha'dır. "Cac" diye okunan İngilizce **Judge** da bu kelimenin farklı bir versiyonudur sanıyorum. Bkz.: Platts, *Age.,* s. 499.

15 **Resûldâr:** Dışişleri bakanı. İşi, yabancı ülkelerle iletişimi sağlama, elçi gönderme ve kabul etme gibi vazifeleri yürütmektir. Bkz.: Tâzî, *Age.,* s. 233

16 **İbn Battûta'nın şairliği (=manzumeciliği):** İbn Battûta'nın şairliği yoktur. Bu manzume de onun şiir vadisinde tam manasıyla nasipsiz olduğunu gösteriyor. Bu bizim için iyi bir şey; zira şair olsaydı; devrin modasına uyar, seyahatnâmesini sultanın manzum methiyle doldurur; bize de okuyacak bir şey bırakmazdı. O gördüklerini ve duyduklarını meraklı ve samimi bir gazeteci gibi anlatıyor. O iyi bir hikâyeci, hattâ Hindistan'da girdiği bir savaşta gâvur elinden kaçıp yılanla aynı delikte gecelediği anları aktarırken usta bir gerilim ve mizah yazarıdır. Kendi şartları içinde olağanüstü gerçekçidir. Fas sultanı gibi birkaç kişi hariç, tanıdığı insanların iyi ve kötü yönlerini soğukkanlılıkla anlatır. Eğer şair olsaydı; bu kadar zengin bir malzeme asla sunmayacaktı bize; o devirde içinde bulunduğu grup neyi talep ediyorsa onu verecekti; ilerde tarihî coğrafya, dilbilim, folklor, iktisat tarihî ve antropoloji alanlarına malzeme olacak o güzelim ayrıntıları asla anlatmayacaktı.

17 **Sercâmedâr:** Aslında sultanın elbiselerini tutan, sultanın gardrobundan sorumlu kişi kişi demektir ama burada **sinekkovan** manasındadır. Elbisenin Farsçası olan "câme"yi, çamaşır, camekân gibi kelimelerimizde kullanıyoruz.

18 **Mehârî tipi deve** için bkz.: 7/24. not.

19 **Mukarasa tatlısı:** Bu tatlının ismi bugün Tunus'ta mukarrada diye bilinir. Bkz.: Tâzî, *Age.,* s. 240.

20 **Celd-i feres (=Mülebben) tatlısı:** Seyahatnâme içinde 13. bölümün sonlarında bu tatlıdan bahsediliyor.

21 **Kadı Lokması (=Lukaymatülkâdî):** Bildiğimiz kadı lokmasıdır bu.

22 **Fukkâ için bkz.:** 38/25. not.

23 **Yediyüzkırkbir yılının Cumâdelûlâ ayının 9'u;** 1341 yılının Ekim ayının 21'ine rastlar.

24 **"Elini boynuna..."** Bu cümle, 17. sûrenin 29. âyetidir.

25 **"Yiyiniz, içiniz..."** Bu cümle, 7. sûrenin 31. âyetidir.

26 **"O kimseler ki..."** Bu cümle, 25. sûrenin 67. âyetidir.

27 **Irak'taki İlhanlı hükümdarı Kazan'ın (=Gazan Han) kabri:** Tebriz'in dış mahallerinden birindedir. Gazan Han'dan daha önce bahsedildi. Bkz.: 12/4. not ve 26/24. not.

28 **Fiyatların yüksekliği ve kıtlık:** Daha önce de bahsedilen 1336'daki meşhur kıtlık hâdisesi. Bkz.: 43/16. not.

29 **Serâ ülkesi:** Kıpçak ülkesi yani Uzbek Han'ın ülkesi demektir. Bk; 35/4. ve 6. not.

30 **Sâbûniye tatlısı:** 38/22. not.

31 **Semûsek:** 38/23. not.

32 **Zelle (=Hafif yemek):** Piknik gibi kısa gezilere çıkarken kişinin yanına alabileceği nevale; çabuk bozulmayan cinsten azık. Bkz.: Platts, *Age.*, s. 617; Tâzî, *Age.*, C. 3, s. 245.

33 **Hezâr Emrûhâ:** Delhi'nin 130 km doğusunda bir mıntıka. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 245.

34 **Serû (=Saru):** Herhalde Türklerin taktığı bir isim. Gağra nehrinin yukarılarını tarif ediyor. Ama Ganj kastolunmaktadır. Tâzî, *Age.*, s. 245.

35 **(Karaçil) için** bkz.: 42/1. not.

36 **Tübbet (=Tibet):** Müslüman bilginlerin klasik dönem coğrafya eserlerinde Tibet'ten bahsedilir. İbnü'l-Fakih de bazen Tibet miski vesilesiyle bazen de Ka'b diye bilinen bir sahabiye izafe edilen uzun bir öngörü vesilesiyle Tibet'ten bahsetmiştir. "...Sint (=Pakistan), Hint (=Hindistan) tarafından mahvedilecek; Horasan, Tübbet (=Kuzeydeki Dağlar, Himalaya) tarafından gelen bir belâ ile mahvedilecek; Tübbet ise Çin tarafından mahvedilecek.." Bu uzun öngörüler bazen o dönemin büyük savaşları ve tabiî afetleri vesilesiyle ortaya atılır, bazen de kaynağı bilinmeyen daha eski kitaplardan derlenerek anakronik bir şekilde tartışılırdı. Bazılarına göre Hıristiyanlıktaki apokaliptik edebiyatın etkisiyle yazılmış olsa dahi bunların bir kısmının, o dönemin dünyasını bilen ve jeostratejik dengelerden haberdar olan uz kişiler tarafından ortaya konulmuş olması mümkündür ve aynı dengelerin tekrar kurulduğu veya devam ettiği dönemlerde yeni yazılmış gibi canlı ve sarsıcı bir etki bırakması da bu yüzdendir. İbnü'l-Fakih milâdî 9. yüzyılda yaşamıştır. Bkz.: İbnü'l-Fakih, *Muhtasar Kitâbü'l-Buldân*, de Goeje neşri, s. 258.

37 **"Hasbunallah..."** Bu cümle, 3. sûrenin 167. âyetidir.

38 **Sîvesitân:** Sehvân diye de bilinen bu bölge Sint nehri kıyısında Haydarabad'ın kuzeyindedir. Tuğluk oğlu Muhammed, Afgan kökenli Şâh Lûdîlerin isyanı sonrasında Sint taraflarındaydı. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 248.

39 **Yediyüzkırkiki yılı, Cumâdessâniye'nin sonu;** 1341'in Aralık ayına rastlar.

40 **Çin seyahatine ilişkin itirazlar:** Gibb vefat ettikten sonra İbn Battûta'yı çevirme işini üstlenen Beckingham seyyahın Çin yolculuğunun hiçbir Çin ve Hint kaynağında yer almadığını belirtiyor. Bizce bu durum onun asla Çin'e gitmediği şeklinde yo-

rumlanmamalıdır. Çünkü Çin hakkında verdiği bazı bilgiler gerçektir. Bkz.: Beckingham, *The Travels of İbn Battuta*, London, 1994, s. 773. Bundan sonra Gibb diye değil Beckingham diye atıf yapacağız. Bu arada şunu da söyleyelim; İbn Battuta'nın İngilizceye tam şerhli çevirisine Gibb tarafından 1922'de başlanmış; 1958'te 1. cilt, 1962'de 2. cilt, 1971'de 3. cilt Gibb'in elinden çıkmıştır. Epey hasta olan Gibb, *Rıhle*'nin çeviri ve notlandırma projesini yakın dostu olan Beckingham'ın yürütmesini "vasiyet" edip ölünce Beckingham bu zorlu vazifeyi yavaş yavaş üstlenmiş ve çeviri bittikten sonra metin içinde eş sesli, eş yazılımlı bazı terimleri doğru manasıyla çevirmenin ne kadar zor olduğunu yana yakıla anlatmıştır, 4. cildin başında. Bkz.: Beckingham, *Age.*, 4. cilt, giriş kısmı.

41 **Bayramiye cinsi kumaş:** Beyaz Hint kumaşıdır. 16. yüzyılın başlarında yaşayan Portekizli yazar Duart Barbosa da bu kumaştan bahsetmiştir. Herhalde bugün Bangladeş'in başşehri olan Dakka'ya özgü ipekten mamul bir elbise türü kastedilmektedir. Bkz.: Tâzî, *Rıhle*, C. 4, s. 7.

42 **Cüzz (=Cuzz) cinsi kumaş:** Beckingham, Mzik'e dayanarak bu kelimeyi Khazz okumuştur. Bu durumda ağır bir ipekli kadife söz konusudur. Bkz.: Beckingham, *Age.*, s. 774.

43 **Şirinbâf cinsi kumaş:** Kaliteli bir yünlü bez türü. Bkz.: Beckingham., *Age.*, s. 774.

44 **Serâçe:** çit, tente demektir

KIRKYEDİNCİ BÖLÜM

DİHLÎ'DEN KİNBÂYA'YA DOĞRU

Bir yığın asker eşliğinde büyük bir kafile oluşturarak yola çıktık. Hükümdar, ülkesinin sınırları içinde yolculuk yaparken [her konakta] güzelce ağırlanmamızı emretmişti. Seyahatin başlangıcını hicrî yediyüzkırküç yılı Safer ayının onyedisi olarak belirlediler.[1] Çünkü Çinliler yolculuk için ayın ikinci, yedinci, onikinci, onyedinci, yirmiikinci ve yirmiyedinci günlerinden birini tercih ediyorlardı.

İlk olarak Dihlî'den 2,33 fersah uzaklıkta bulunan Tilbet'te [=Tilpet] mola verdik.[2] Oradan Avu'ya vardık. Sonra Hîlû'da konakladık. Sonra Beyâna'ya[3] vardık. Burası gayet güzel ve geniş bir şehirdir. Çarşıları şendir. Şehrin ana câmiinin mimarîsi şahanedir. Duvarları ve çatısı taştan. Şehir emiri Muzaffer b. Dâye'nin annesi, sultanın dadısıdır. Ondan önceki adam, evvelce anlattığımız nüfûz sâhibi beylerden İbn Ebi'r-Recâ Melik Mücîr idi. Bu adam Kureyş kabilesinden geldiğini savunuyordu. Son derece kıyıcı ve zorba olan Melik Mücîr, bu şehrin ahalisinden nicelerini öldürmüş nicelerine de işkence yaparak çeşitli organlarını kesmiştir. Ahaliden güzel yüzlü birini el ve ayakları kesilmiş bir hâlde evinin hayatında otururken gördüm.

Anlatılanlara göre sultan bir gün şehre uğrayınca halk Melik Mücîr'den şikâyetçi olmuş. Bunun üzerine hükümdar onu yakalatıp boynuna halka taktırmış. Adamı divanda vezirin huzuruna oturtmuşlar. Ahali peş peşe gelerek şikâyetlerini yazılı olarak bildirmiş. Hükümdar şikâyetçilerin gönüllerinin hoş edilmesini emredince onlara para verilmiş. Daha sonra da zalim Melik Mücîr öldürülmüş.

Şehrin ileri gelenlerinden biri de Zübeyr İbnü'l-Avvam'ın –Hak Teâlâ ondan razı olsun– soyundan gelen büyük fıkıh bilgini İzzeddîn Zübeyrî'dir. Ben Kâliyûr'da [=Gwalyor] A'zam Melik diye bilinen İzzeddîn Benetânî'nin[4] yanında onunla görüşmüştüm.

Beyâna şehrinden çıkarak Kovil[5] beldesine vardık. Burası yemyeşil bağlık bahçelik şirin bir şehirdir. Buradaki ağaçların çoğu anbâdır [=mango]. Şehir dışında geniş bir alanda mola verdik. Orada İbn Tâcülârifîn diye bilinen ermiş Şeyh Şemseddîn ile buluştuk. Bu adam, görme nimetinden mahrum bir ihtiyardır. Daha önce anlatıldığı gibi Şeyh Şemseddîn hükümdar tarafından hapsedilerek zindanda can vermiştir.

Kovil Şehri Civarında Tanık Olduğumuz Bir Çarpışma

Kovil [=Kuvil; Aligerh] şehrine vardığımızda bir grup Hindunun yedi mil uzaklıkta Celâlî şehrini[6] kuşattıkları haberi geldi. Bunun üzerine Celâlî şehrine doğru yola koyulduk. Hindular, şehir halkıyla dehşetli bir mücadeleye giriştiklerini, ahalinin handiyse tamamen telef olduğunu gördük. Gâvurlar henüz bizi farketmemişti. Biz gümbür gümbür hücum ettiğimiz vakit gelişimizden haberdar oldular. Onlar bin kadar süvari ile üçbin piyadeden oluşmaktaydı. Hepsini kılıçtan geçirdik, atlarını ve silâhlarını aldık. Bizimkilerden yirmiüç süvari, elli beş piyâde şehit oldu. Kendisine hediye teslim edilmiş olan sakı Kâfûr da şehitler arasındaydı. Durumu sultana bildirerek cevabı bekledik.

O sıralarda çevredeki yüksek sarp tepelerden inen Hindular Celâlî şehrinin civarına baskınlar düzenlemekteydiler. Savunmada ahaliye yardım amacıyla arkadaşlarımız her gün yöre emirinin yanında, at sırtında düşmana karşı akın ederlerdi.

Esir Edilişim, Kurtuluşum, Daha Sonra Yüce Allah'ın Bir Veli Kulu Aracılığıyla Başka Bir Dertten Yakayı Sıyırışım

İşte o günlerde bir grup arkadaşla atlarımıza binmiş, mevsim sıcak olduğundan biraz şekerleme yapmak için bir bostana girmiştik ki ansızın bir feryat işittik! Tekrar atlandık, Celâlî

köylerinden birine hücum eden Hindu eşkıyasının peşine düştük. Sıkı bir takipte bulunmak istedik ama önümüzdekiler öteye beriye dağıldılar! Arkadaşlarımız da onları bulmak için etrafa yayıldılar. Ben beş kişiyle kaldım. Civardaki korudan bir grup süvari ve piyade birden üzerimize hücum etti. Gayet kalabalıklardı. Kaçtık; içlerinden yaklaşık on kişi benim ardıma düştü. Diğerleri döndüyseler de üçü hiç peşimi bırakmıyordu. Önümde bir yol yoktu ve arazi kayalıktı. Bu yüzden hayvanımın ön ayakları çakıltaşlarına gömüldü. Ben aşağı indim. Atın ön ayaklarını kurtardıktan sonra tekrar bindim.

Hindistan'da insanlar iki kılıç kuşanır. Biri rikâbî [=üzengilik] adını taşır ve eyerde asılı durur. Diğeri de tirkeşte tutulur. Altınla süslenmiş rikâbî kılıcım düşünce onu almak için attan indim. Kılıcı alıp kuşandım ve yine hayvana bindim. Düşman peşimdeydi hâlâ. Nihayet büyücek bir çukur kenarına varıp içine indim. Bundan sonra beni izleyen Hindulardan hiçbirini görmedim.

Neden sonra etrafı ulu ağaçlarla çevrili, tam ortasından yol geçen bir vadiye indim. Vadinin nerede son bulduğunu bilmeden hep yürüdüm, yürüdüm. Ansızın ellerinde yaylarla, kırk kadar Hindu çevremde türeyip beni kuşattı! Kaçma teşebbüsünde bulunursam bir anda üstüme ok yağdıracaklar diye korktum. Üzerimde zırh yoktu. Kendimi yere atarak tutsaklığı kabul etmek zorunda kaldım. Hindular böyle yapanları öldürmezler. Beni kıskıvrak yakalayarak cübbem, donum ve gömleğim hariç nem varsa hepsini aldılar! Beni evvelâ demin bahsettiğim koruya, sonra da ağaçlar arasında bir gölet kenarına götürdüler; orada oturuyorlarmış. Bana maş verdiler. Maş, burçaktan yapılan ekmektir. Bundan yedim ve su içtim. Onların yanında iki Müslüman vardı. Bana Farsça seslenerek nereden gelip nereye gittiğimi sordular. Onlara bir şeyler söyledim ama hükümdar tarafından görevlendirildiğimi gizledim. Bu iki Müslüman:

"Ya bunlar ya diğerleri mutlaka seni öldürürler! Ama şunu bilesin; karşındaki adam onların başıdır!" deyip bir adam gösterdiler bana. Müslümanların tercümanlığıyla o adama selâm verdim, yumuşak konuştum. Adam, başıma üç kişi dikti. Bunlardan biri epey ihtiyardı, diğeri onun oğluydu. Üçüncü adam şeytanî

bir zenciydi; bana söyledikleri sözlerden, idam edileyim diye emir aldıklarını anladım.

O gün akşamüstü beni bir mağaraya götürdüler. Hak Teâlâ heriflerden zenci olanını sıtmaya düşürdü! Adam tir tir titremeye başlayıp ayaklarını üzerime koydu. Yaşlı adamla oğlu uyudular. Sabahleyin aralarında bir şeyler fısıldaşıp hep beraber havuza gitmek üzere beni dürtüklediklerinde öldürme niyetinde olduklarını anladım! Yaşlı adama dil döktüm, kalbini merhamet duygularıyla fethetmeye çalıştım. Nihayet bana acıdı. Kaçarsam arkadaşlarının onu sorumlu tutmaması için gömleğimin iki kolunu kesip ona verdim! Öğleden sonra havuz tarafından sesler işittik. Yanımda bulunan haydutlar konuşanların kendi arkadaşları olduğunu sanarak "kalkıyoruz" anlamında bana işaret verdiler. Oraya vardığımızda başka adamlar gördük. Onlar yanımdaki haydutlara "gelin" diye işaret verdiler ama berikiler kabul etmediler. Nihayet üçü karşıma oturarak taşıdıkları ipi yere koydular. Bu sırada onlara bakıyor, kendi kendime;

"Beni bu iple bağlayıp öldürecekler!" diyordum. Bir an böylece oturdum. Beni esir eden gruptan üç kişi yanaşınca karşımdakiler onlara bir şeyler söylediler. Şu kadarını anlamıştım:

"Niçin onu öldürmediniz?" Yaşlı adam, sıtmaya tutulmuş arkadaşını göstererek güya onun hastalığı yüzünden idam emrini infaz edemediklerini bildirdi. Karşımda dikilen üç adamdan biri aydınlık yüzlü bir delikanlıydı. Bana seslendi:

"Seni serbest bırakmamı ister misin?" Cevap verdim:

"Evet isterim!"

"O hâlde serbestsin!"

Üzerimdeki cübbeyi ona verdim. O da sırtındaki çift argaçlı eski elbiseyi bana verdi ve yolu gösterdi. Böylece yürümeye başladım. Onların fikir değiştirip tekrar beni yakalamalarından endişe ediyordum. Hemen bir sazlığa girerek güneş batıncaya kadar oraya sindim. Sonra çıkıp gencin gösterdiği yola girdim. Bu yol beni bir suya ulaştırdı. İçtim ve gecenin üçte birine kadar hiç durmadan yürüyerek ulu bir dağa varıp eteğinde uyudum. Sabahleyin gün ağarırken tekrar yola düşüp kuşluk vaktinde yer yer mugaylan ve sedir ağaçları bulunan taşlık bir tepeye ulaştım. Sedir [=köknar] ağacının meyvesini devşirip yedim. Bu

ağaçların dikenlerinden ötürü kolumda meydana gelen yaraların izleri hâlâ bellidir!

Bu tepeden aşağı inip pamuk ekili bir araziye yöneldim. Orada keneotu çalıları bulunuyordu; civarda bâin denilen türden bir kuyu vardı. Bâin, taşla örülmüş geniş kuyuya denilir. Bu kuyuya merdivenle inilerek kaynağa varılır. Bir kısmının etrafında taş kubbeler, yükseltiler ve oturma mekânları bulunur. Hükümdar ve emirler susuz yollara böyle kuyular yaptırmak konusunda sanki birbirleriyle yarış etmektedirler. Gördüğümüz kuyuların bir kısmını ilerde anlatacağım. Bâine ulaşınca hemen su içtim. Orada birinin yıkarken düşürdüğü taze hardal dallarını bularak bir kısmını yedim, bir kısmını da sakladım. Sonra bir keneotu çalısının altında uykuya daldım.

Bu esnada 40 kadar zırhlı süvari gelip bâinden su içti. Bir kısmı tarlaya girdiyse de sonra hep beraber gittiler. Hak Teâlâ beni korudu, onlara göstermedi. Daha sonra elli civarında silâhlı adam gelerek bâine indi. Onlardan biri karşımdaki ağacın altına geldiyse de beni farketmedi. Ben de hemen pamuk tarlasına girerek günün geri kalan kısmını orada geçirdim. Silâhlı adamlar bâinin yanında kalarak elbiselerini yıkadılar, birbirleriyle şakalaştılar. Geceleyin sesler tamamen kesildiğinde onların ya geçip gittiklerini yahut uyuduklarını düşünerek pamuk tarlasından çıktım. Ay ışığı ile aydınlıktı etraf. Atların izini takip ederek üzerinde kubbe bulunan diğer bir bâine vardım. İndim su içtim, yanımda bulunan hardal tanelerinden atıştırdım. Sonra kubbeye girdiğimde ortasının, kuşların topladığı otlarla dolu olduğunu gördüm. Oracıkta uyuyakaldım. Otlar arasında bir hayvanın kımıldadığını hissederek onu yılan sandım ama öylesine yorgundum ki endişelenmeye bile fırsatım olmadı!

Sabahleyin tan yeri ağarırken geniş bir yola girdim. Bu yolun ucu harap bir köye varıyordu. Daha sonra başka bir patikaya girdim. Burası da bir köye varıyordu. Böylece aradan günler geçti. Nihayet etrafı ağaçlarla çevrili bir göletin kıyısına ulaştım. İçi ev gibiydi bu ağaçların. Havuzun çevresinde ayrıkotu ve benzeri bitkiler vardı. Yüce Allah tarafından beni insanlı, şenlikli bir yere götürecek herhangi biri gönderilinceye kadar orada dinlenmek istedim. Ama yorgunluğumu atınca öküz izleriyle dolu bir

patikaya saptım. Üzerinde semer ve tırpan bulunan bir boğa gördüm kenarda! Bu yolun Hindu köylerine gittiğini sezerek başka bir yola saptım. Böylece harap bir kasabaya vardım. Orada gördüğüm iki siyah adamdan çok korktum. Ağaçların altına çömelip gece olunca köye sızdım.

Köyde, yaklaştığım evin odalarından birinde Hintlilerin erzak saklamak için yaptırdıkları kocaman, derin mi derin küpe benzer bir bölme buldum. Tam altında insanın sığacağı kadar iri bir delik vardı; içeri aktım. Küpün ortasında biraz saman vardı. Başımı orada bulduğum taşa koyup uyudum. Üstte bir kuş geceleyin sık sık kanat çırptı. Hayvan benden korkmuştu galiba; iki korkak bir küpte geceledik!

Esir düştüğüm Cumartesi gününden bu yana yedi gün geçmişti böylece. Yedinci gün mamur bir Hindu kasabasına ulaştım. Orada bir gölet ve sebze bahçeleri vardı. Karnım açtı, yemek istedim ama vermediler. Bir kuyunun kıyısında bayırturpu yaprakları buldum ve yedim. Nihayet kasabaya girdim. Birkaç Hinduya rastladım, reisleri beni yanına çağırdıysa da gitmeyip yere oturdum. İçlerinden biri yalın kılıç yaklaşıp işimi bitirmek için hamle ettiyse de çok yorgun olmamdan ötürü dönüp bakmadım bile! Üstümü aradı, bir şey bulamadı. Gömleğimi aldı. Bu giysinin kollarını kesmiş, benim başımda görevli olan yaşlı adama vermiştim daha önce.

Sekizinci gün yükseldiğinde yanıyordum susuzluktan! Bir damla içecek yoktu. Eski, harap bir köye gidip orada çevreyi araştırdım ama gölet bulamadım. Oysa halk yağan yağmur sularının toplanması için küçük havuzlar yapardı; sene boyunca buralardan faydalanırdı. Nihayet takip ettiğim yol beni bir kuyuya ulaştırdı. Burası taşla döşenmemiş bir su kaynağıydı. Kuyunun üstünde ottan örülme bir halat vardı ama suyu çekecek bakraç yoktu. Başımda bulunan kumaş parçasını ipe bağlayıp kuyuya sarkıttım; biraz su emdirdim. Kumaşın emdiği su bana yetmedi. Pabuçlarımdan birini ipe bağlayarak aşağı sarkıttım, tekrar su çektim. Yine suya kanamadığımdan ikinci defa saldım ipi! İp koptu, pabuç kuyuya düştü. Durmadım, öbür papucu kullandım içimdeki ateş sönene kadar içtim.

Daha sonra papucu ikiye ayırıp üst kısmını kuyunun ipi ve

civarda bulduğum yama parçalarıyla ayağıma tutuşturdum. Ben bunları bağlamakla uğraşıp bir yandan da ne yapacağım diye düşünürken ansızın karşıma biri çıktı!

Adama dikkatli baktığımda simsiyah olduğunu gördüm. Elinde ibrik ve baston, omuzunda bir dağarcık vardı. Bana selâm verdi, selâmını aldım. Farsça seslendi:

"Çi kesi?" Yani sen kimsin diye soruyordu. Cevap verdim:

"Ben yolunu kaybetmiş şaşkın biriyim!" O da:

"Ben de öyleyim!" dedi. İbriği yanındaki ipe bağlayarak kuyudan su çekti, içmek istedim.

"Hele sabret!" diyerek dağarcığını açtı. İçinden biraz pirinçle bir avuç kavrulmuş siyah nohut çıkardı. Hemen yemeğe başladım. Üzerine su içtim. Adam abdest alıp iki rekât namaz kıldı. Ben de abdest alıp namaz kıldım. Bana döndü, ismimi sordu,

"Adım Muhammed!" dedim. Ben de ona adını sordum:

"Kalb-i Fârih!" cevabını verdi. Bu cevaba pek sevindim, ismini hayra yordum.

"Bismillah! Haydi benimle yola koyulsana!" dedi. Peki diyerek biraz yürüdüm onunla. Sonra azalarımda ciddi bir bitkinlik hissettim, doğrulamayıp çöktüm.

"Ne oldu?" diye sorunca,

"Seninle görüşmeden önce yürüme gücüm vardı ama şimdi hiç mecâlim kalmadı!" dedim.

"Sübhânallah! Gel boynuma bin!" deyince:

"Sen çelimsiz, aruk birisin beni kaldırmaya gücün yetmez!" diye karşılık verdim ama:

"Hak Teâlâ bana kudret verir! Gel bin!" dedi. Boynuna çöreklendim. Bana tavsiyede bulundu:

"Hasbunallah ve ni'melvekîl [=Bize Allah yeter! O ne güzel vekil] âyetini[7] hep oku!"

Bu âyeti art arda okumaya başladım. Bir zaman sonra gözlerim kapandı. Yere bırakıldığımı hissedince uyandım. O adam yoktu. Kendimi insanların yaşadığı mamur bir köy yakınında buldum. Yanaştığımda oranın bir Hint köyü olduğunu, yöneticisinin de Müslüman olduğunu farkettim. Halk benim geldiğimi bildirince reis yanımda dikildi.

"Bu köyün adı nedir?" diye sorduğumda,

"Tâcbûra!"[8] cevabını verdi. Burası arkadaşlarımın bulunduğu Kovil beldesinden 2 mil uzaktaydı. Reis beni evine götürürek sıcak yemek ikram etti ve yıkandım. Bu arada bana şöyle dedi:

"Kovil karargâhı askerlerinden Mısırlı bir Arabın emanet ettiği elbise ve sarık var yanımda!" Ben de:

"Onları bana getir, ordugâha varıncaya kadar giyeyim!" dedim. Bu elbise ve sarık getirildiğinde baktım ki Kovil'deyken o Araba hediye ettiğim elbise ve sarık! Hayret ettim. Beni omuzunda taşıyan adamı düşündüm. Birinci kitapta bahsettiğimiz Allah dostlarından Ebû Abdullah Mürşidî'nin:

"Hint ülkesine gideceksin! Orada kardeşim Dilşâd ile görüşeceksin. Seni içinde bulunduğun sıkıntıdan kurtaracak!" sözünü hatırladım.[9] Öyle ya, onun ismini sorduğumda Kalb-i Fârih cevabını vermişti. Bu tamlamanın Farsça karşılığı Dilşâd idi [=huzurlu gönül]. Bu adam, Ebû Abdullah Mürşidî'nin görüşeceğimi haber verdiği adamdı. Ve kendisi de Allah dostlarındandı! Ama ben onun beraberliğinden fazla yararlanamamış, sadece demin andığım kadar nasiptar olmuştum.

O gece Kovil'deki dostlarıma sağ salim olduğumu bildiren bir mektup gönderdim. Onlar yanıma gelirken bir at ve elbise getirdiler, beni görmekten memnun oldular. Sultandan onlara cevap gelmiş, Kâfûr'un yerine Sünbül Câmedâr adlı bir genç gönderilmişti. Sultan yola devam etmemizi emrediyordu. Arkadaşlarımın, başımdan geçen macerayı sultana yazdıklarını ve Kâfûr'un şehadetinden ötürü bu seferi uğursuz saydıklarını öğrendim. Onlar geri dönmeyi düşünmüşlerse de sultanın kesinlikle yola devam edilmesi doğrultusundaki fermanını görünce ben de aynı kanıya vardım. Kararım kesinleşti. Oysa arkadaşlarım bana çıkışıyordu:

"Bu seyahatin başlangıcında neler olduğunu gördün! Hükümdar sana bir şey demez, mazeretini kabul eder. Ya sultanın yanına dönelim veya cevabı gelinceye kadar bekleyelim!" Ama ben şöyle karşılık verdim:

"Beklemeye imkân yok! Zaten nerede olursak olalım cevabı alırız!" Kovil şehrinden hareket ettik, Bûrcbûra'ya[10] vardık.

Orada şirin bir tekkede göbeğinden aşağıya peştamal sarıp vücudunun diğer taraflarını çıplak bırakmasından ötürü Uryân Muhammed adıyla bilinen huyu güzel, yüzü aydın bir şeyhe geldik. Bu adam, Mısır'ın Karâfe Kabristanı'nda oturan adaşı Uryân Muhammed'in müritlerindendi.

Şeyh Uryân Muhammed'in Hikâyesi

Bu adam Hak Teâlâ'nın dostlarındandır. Kendini bir köşeye atmış, beline tennûre sarmıştır. Vücudun göbekten aşağı kısmını örten peştamala tennûre denilir. Anlatılanlara göre yatsı namazını kıldıktan sonra tekkede o günden arta kalan yemeği, katığı ve suyu çıkarıp kimsesizlere dağıtır, kandilin fitilini koyar; böylece ne yiyip içtiği kimse tarafından bilinmeden sabahlar. Ama gün ağarırken müritlerine mutlaka ekmek ve bakla sunar. Bu âdetini hiç bırakmamıştır. Ekmekçi ve baklacılar birbirleriyle yarışa yarışa onun tekkesine koşarlar. Şeyh efendi, dervişlere yetecek miktarda yiyeceği onlardan alır, kimden alışveriş yaptıysa ona "otur" der, ikramda bulunur. Adam, az yahut çok şansı neyse onu alır şeyhten.

Şeyhin hikâyelerinden biri de şudur:

Tatar hükümdarı Kazan ordusuyla Şam'a ulaşıp kale hariç tüm Dımaşk'ı fethedince Melik Nâsır müdafaa için askerleriyle yola düştü.[11] Her iki tarafın orduları şehre iki günlük mesafede, Kaşhab adlı mıntıkada karşılaştı. O sıralarda Melik Nâsır henüz gençti. Savaşa ve çatışmalara alışkın değildi. Yanı başındaki Şeyh Uryân atından indi. Bir halkayı tuttu, Melik Nâsır'ın atının ayağına geçirdi; Nâsır'ın gençliği ve tecrübesizliği sebebiyle vuruşma esnasında geri çekilip Müslümanların hezimetine sebep olmamasını istiyordu. Melik Nâsır savaşta iyi direndi. Tatar ordusu feci bir yenilgiye uğradı, büyük bir kısmı öldürüldü, birçoğu da üzerlerine açılan bendin suları altında boğuldu. Zaten bu olaydan sonradır ki Tatar taifesi İslâm ülkelerine saldırma cesaretini bir daha bulamamıştır. İşte Şeyh Uryân Muhammed'in mürîdi olan Uryân Muhammed küçük yaşta olmasına rağmen bu olay esnasında orada bulunduğunu bana anlatmıştır.

Bûrcbûra'dan Âb-ı Siyâh[12] denilen bir su kıyısına vardık. Oradan Kınavc [=Kannûc, Kanavc][13] şehrine vardık. Burası ga-

yet büyüktür, binalarının mimarîsi pek güzeldir ve iyi korunmaktadır. Yiyecek ve içecek maddeleri ucuz. Bol bol şeker üretimi yapılıyor. Dihlî'nin şekeri buradan geliyor. Şehrin etrafı muazzam surlarla çevrili. Daha önce anlatıldı burası.

Şeyh Muînuddîn Bâharzî bizi ağırladı. Şehir emiri, Kisra şehrinin sahibi Behrâmcûr [=Behramgor] soyundan gelen Bedehşânlı Fîrûz'dur. Kınavc şehrinde Evlâd-ı Şeref Cihân diye bilinen dindar ve güzel ahlâklı bir cemaat var. Onların atası Devletabad şehrinin başkadısıymış. Hint ülkesinin önderliği bu iyiliksever, cömert adama varıp onda düğümleniyormuş.

Başkadı Şeref Cihân'ın Hikâyesi

Anlatılanlara göre Şeref Cihân bir defasında kadılıktan azledilir, düşmanlarından biri ondan 10 bin dinar alacağı olduğunu iddia ederek yeni kadıya başvurur. Adamın elinde bir belgesi olmadığından Şeref Cihân'a yemin ettirmek istediğini bildirdirir. Böylece yeni kadı onu çağırır. Şeref Cihân, tebliğ memuruna:

"Hakkımda ne iddia ediyor?" deyince memur:

"10 bin dinar vereceğin varmış!" der. Şeref Cihân parayı kadı efendinin huzuruna gönderir. Para davacıya verilir. Sultan Alâeddîn bu olaydan haberdar olunca meseleyi enine boyuna araştırır. Sonuçta davanın haksız yere açıldığı anlaşılır. Böylece Hükümdar, Şeref Cihân'ı yeniden kadılığa tayin eder ve ona 10 bin dinar verir.

Kınavc şehrinden üç gün kaldık. Bu sırada hükümdardan bir cevap geldi benimle ilgili:

"Eğer falanca adamın nereye yittiği, ne olduğu belli olmazsa, onun yerine Devletabad kadısı Vecîhülmük gitsin!"

Kınavc şehrinden çıktık; Henavl, Vezîrbûr, Becâlisa konaklarından geçerek Mavrî şehrine vardık. Burası küçük bir belde ama çarşıları şen ve kalabalık. Orada Ferganalı Haydar adıyla tanınan yaşlı Şeyh Kutbeddîn ile görüştüm. Hastaydı. Bana yolluk olarak arpa ekmeği verdi, hayır dualar etti. Yaşının 150'den fazla olduğunu söylüyordu. Arkadaşları şeyhin art arda iftar etmeden oruç tuttuğunu, bir köşeye çekilip hep ibadet ettiğini söylediler. Halvet köşesinde kırk gün kalıyor, günde bir tane hurma yiyormuş. Dihlî'de Şeyh Burkuî'nin[14] kırk hurmayla halve-

te girip kırk gün kaldıktan sonra çıktığında, onüç hurmanın arttığını gördüm ben!

Mavrî'den çıkıp Marh şehrine vardık.[15] Burası muazzam bir şehir, son derece sağlam duvarları var. Ahalinin büyük çoğunluğu İslâm hâkimiyetini kabul edip korunan gâvurlardan [=zimmîler] oluşuyor. Orada başka yerde eşi benzeri olmayan çok lezzetli buğday yetişiyor. Dihlî'nin buğdayı buradan gider. Bu tahıl, iri ve uzun tanelidir. Rengi sapsarıdır. Sade Çin'de gördüm bunun gibisini. Marh şehri Hint uruklarından Mâlava'nın [=Malva][16] elindedir. Bu kabilenin üyeleri iri gövdeli, uzun boylu ve yakışıklıdır. Kadınları da dikkat çekici bir güzelliğe sahip. Onlar baş başa kalındığında iyi eğlendirmek, beraberlik lezzetini en yüksek düzeyde yaşatmak niteliği ile ünlenmişlerdi. Marhata[17] ve Zîbetülmehel [=Maldiv Adaları][18] kadınları da böyledir.

Bundan sonra küçük bir kasaba olan Alâbûr[19]'a [=Alapur] gittik. Buranın halkının çoğu cizye veren gâvurlardan oluşur. Buradan bir günlük mesafede Katam isminde bir gâvur hükümdarı Cenbil'i yönetmektedir. Bu adam Keyâlîr [=Gwalyor] şehrini kuşattıysa da daha sonra öldürülmüştür.

Katam'ın Hikâyesi

Bu gâvur hükümdar daha önce Cûn [=Cumna; Yamuna] ırmağı kıyısında pek çok köye ve ekili araziye sahip Râberî [=Rapri] şehrini kuşatmış. Şehrin emiri, Hattâb Afganî adında biriydi. Katam, kendi gibi gâvur olan ve Sultânbûr'u [=Sultanpur] payitaht edinen Racû isimli hükümdardan yardım aldı. İkisi birden Râberî'yi sıkıştırınca Emir Hattâb, sultandan yardım istedi. Fakat söz konusu şehir, payitaht Dihlî'den kırk gün uzakta bulunduğu için beklenen yardımın gelmesi bir hayli gecikti. Emir Hattâb düşmanın bir zafer elde edeceği endişesiyle 300 Afgan, 300 köle, 400 de diğerlerinden oluşan hatırı sayılır bir kuvvet topladı. Bu askerler sarıklarını hayvanlarının boynunlarına sardılar. Hint ülkesinde oturanlar Hak Teâlâ yolunda can vermek isteyince böyle yaparlar. Hattâb, önce kendi kabilesiyle ileri atıldı, diğerleri de onları takibetti. Günün erken saatlerinde şehir kapısını açıp yaklaşık onbeş bin kişiden oluşan gâvur ordusuna ansızın hücum ederek zafere ulaştılar. Katam ile Racû'yu kıskıvrak ya-

kaladıktan sonra kesik başlarını sultana gönderdiler. O hâdisede gâvur taifesinden sadece tabanları yağlayıp kaçanlar kurtulabildi.

Alâbûr [=Alâpur] Emirinin Şehit Oluşu

Alâpur emiri, hükümdarın kölelerinden Habeşli Bedr idi. Bu adam cesaretiyle halk deyişlerine geçmişti. Gözünü budaktan sakınmaz, tek başına gâvur saflarına dalar, ansızın yaptığı baskınlarla kimini öldürür kimini esir alırdı. Bu yüzden şöhreti her tarafa yayıldı, kâfirler onun korkusuyla yaşar oldular.

Bu adam iri cüsseli, uzun boylu ve pek iştahlıymış. Bir oturuşta bir koyunu afiyetle midesine indirdiği gibi Habeş asıllıların töresi gereğince yemekten sonra 1,5 ratl yağ içermiş; böyle diyorlar. Bu Habeşli yiğidin aynı kendi gibi cesur, aslan yürekli bir oğlu varmış. Bir gün yanına bir grup kölesini alan Bedr, kâfir kasabalarından birine baskın düzenler. Ansızın atı tökezleyip ikisi beraber çukura yuvarlandıklarında köylüler etrafına toplanırlar. İçlerinden biri kattâra denen âletle bizim cengâvere feci bir hamle indirir. Kattâra, saban demirine benzeyen madenî bir âlettir. El boydan boya içine sokulunca kolu sarar, zırh vazifesi görür. Ön kısmı iki arşın uzunluğundadır. Şiddetli vurulunca insanı öldürür! Köylü adam kahraman emiri bu demirle öldürmüş.

Ama Bedr'in köleleri iyi savaşmışlar, köyü yerle bir edip direnen erkekleri kılıçtan geçirerek kadınları ve çocukları esir almışlar. Bedr'in çukura yuvarlanan atı sağ salim doğrulunca cengâverin oğluna götürülür. İlginç bir rastlantı; oğul aynı ata binerek Dihlî'ye hareket eder ve gâvur tayfasıyla yaptığı bir savaşta can verir. Sadık at, geri dönüp sahibinin arkadaşlarına gelir. Hayvanı Bedr'in ailesine teslim ederler. Bu ata Bedr'in damadı biner daha sonra. O da aynı şekilde bir çarpışma sırasında gâvurlar tarafından öldürülür!

[Gwalyor'dan Perven'e]

Alâpur'dan ayrılıp zaman zaman Keyâlîr diye de adlandırılan Kâliyûr'a [=Gwalyor] yöneldik. Burası hakikaten büyük bir şehir. Yüksek mi yüksek, alabildiğine sarp bir dağın zirvesine inşa edilmiş muhkem bir kalesi var. Daha önce Sultan Kutbeddîn hikâyesinde anlattığımız gibi kale kapısında taştan yapılmış

bir fil ile fil sürücüsünün heykelleri bulunuyor. Şehir emiri Sîrhân oğlu Ahmed'dir. Bu yolculuktan önce onun evinde kalmıştım; bana güzel davranmış, hayli ikramda bulunmuştu. Bir gün gâvurlardan birini tam ortadan ikiye böldürmek üzere emir çıkaracağı sırada yanına vardım:

"Allah aşkına bunu yapma! Ben hiç görmedim karşımda bu şekilde birinin canına kıyıldığını!" dedim. O da gâvurun hapse atılmasını emretti. Bu sayede adam kurtuldu.

Kâliyûr'dan Perven [=Nerwan][20] şehrine doğru hareket ettik. Burası küçük bir Müslüman şehirdir. Her yanı gâvur beldeleriyle çevrili. Yönetici olan emir Türk asıllı Bayram oğlu Muhammed'dir.

Buranın yırtıcısı çok! Hattâ şehir kapıları sıkı sıkı kapatıldığı hâlde bir aslanın gece karanlığında şehre sızarak insan parçaladığını ve ölenlerin bir kişiyle sınırlı kalmayıp bayağı bir yekûn tuttuğunu ahaliden biri anlattı bana. Bu canavarın şehre nasıl girdiğine herkes şaşmaktaymış.

Oradaki komşum Pervenli Muhammed Tavfirî aslanın geceleyin ansızın kendi evine dalarak mahatın üstündeki bir bebeği kapıp götürdüğünü anlattı. Başka biri şu olayı anlattı: Bir grup davetliyle gelin o adamın evinde misafir imişler. Aralarından biri helâ ihtiyacını gidermek için dışarı çıkar çıkmaz aslan tarafından paramparça edilmiş. Dostları onu merak edip dışarıya çıktıklarında adamcağızı yerde bulmuşlar. Ve aslan, kurbanının etini yememiş sadece kanını içmiş! O aslan insanlara hep böyle yaparmış!

İşi iyice acayip kılan rivayetlerden biri de şu ki zavallıyı bu hâle getiren aslan değil yırtıcı hayvan şekline bürünen ve cûkî [=yogi] diye bilinen sihirbazlardan biriymiş! Ben bu söylentiyi işitince şaşkınlığımı gizleyemedim, oysa bunu anlatan kalabalık bir gruptu.

Cûkî denilen sihirbazlara ilişkin bazı hikâyeleri anlatalım:

Cûkî Büyücüler [=Yogiler]

Cûkî tayfasının pek şaşırtıcı özellikleri duyulur, bilinir.[21] Meselâ kimi aylarca ağzına bir lokma koymadan, bir damla su içmeden yaşayabilir. Onların çoğu yeraltında kendileri için kazılan çukurlarda kalmakta, üstlerine de ev yapılmaktadır! Herifler

içeri girdiklerinde üst taraf örtülür ve sırf hava girecek kadar minik bir delik bırakılır. Bu cehennemî çukurlar içinde aylarca kalmaktadırlar. Hattâ bazılarının bir sene kaldıklarını dahi işittim!

Mencerûr şehrinde cûkîlerden ders almış, onların yöntemlerini öğrenmiş bir Müslümanla karşılaştım. Bu adam kendisi için yapılmış bir masa üstünde yemeden içmeden tam yirmi beş gün oturdu. Ben oradan ayrıldıktan sonra daha ne kadar böyle kaldığını bilmiyorum!

Halk inanıyor ki cûkîler özel haplar üretiyor; bir tanesiyle günlerce hattâ aylarca idare ediyor, bunun sayesinde hiç susuzluk ve açlık hissetmiyorlar. Cûkîler bilinmeyenden [=gaybdan] haber veriyorlar. Hükümdar onlara saygı göstererek meclisine çağırıyor. Bu sihirbazların bir kısmı sadece sebze yemektedir. Pek çoğu ete elini bile sürmez. Yüzlerinden, duruşlarından, yürüyüşlerinden bellidir; kendilerini ruhî amaçlı bir perhize verdikleri. Ne dünyaya ne de süslere ihtiyaçları var. Hiçbirini istemiyorlar. Öyle cûkî var ki yoldan geçen adama şöyle bir göz dikse hemen öldürüverir. Halkın dilinde dolaşan söylentilere göre adam sihirbaz cûkîlerden birinin o feci bakışıyla can verdiği vakit göğsü yarılsa kalbi bulunamazmış! Çünkü adamın kalbi yenmiştir! Ve bu tür işleri çoğu kez kadınlar yapar. Bu işle uğraşan kadına keftâr [=sırtlan, kan içici] denilir.

Bir Sihirbaz Kadının Hikâyesi

Hint ülkesinde kıtlık nedeniyle feci bir açlık başgösterince Telink'te [=Teling][22] bulunan hükümdar, Dihlî halkından her birine günlük 1,5 ratllık erzak verilmesini emretti. Vezir ahaliyi toplayıp yoksul olanları, karınları doyurulmak üzere emir ve kadılar arasında bölüştürdü. Benim payıma 500 kişi düşmüştü. Onlar için iki konakta çardaklar yaptırıp hepsini buralara yerleştirdim. Beş günde erzaklarını verdim. Bir gün bir kadını yanıma getiren adamlar;

"Şu var ya şu; cazu bir keftârdır! Yanındaki çocuğun kalbini yedi!" dediler. Çocuğun cansız bedenini de getirmişlerdi. Büyücü kadının hükümdar naibine sevkedilmesini emrettim. Naip kadının şöyle bir sınavdan geçirilmesini salık verdi:

Kadının el ve ayakları teker teker ağzına kadar suyla dolu

dört küpe bağlandı. Cazuyu işte bu hâlde Cûn nehrine attılar ama o boğulmadı! Bu deneme sonucunda onun keftâr olduğu anlaşıldı. Çünkü sihirbaz olmasaydı asla kurtulamayacak, su yüzeyine çıkmayacaktı! Naip keftârın yakılmasını emretti. Şehrin kadın ve erkekleri karınca gibi toplaştılar; yanan cadının külünü aldılar. Çünkü bu ahali keftâr[23] külüyle tütsülenen insanın bir senelik de olsa cadı büyüsünden emin olacağına inanıyor!

Başka Bir Cûkî Hikâyesi

Bir gün başşehirde saraydaydım. Hükümdar beni yanına çağırttı. Huzuruna vardığımda yanı başında bazı özel adamlarıyla iki cûkî bulunuyordu. Cûkîler büyücek bir çarşafa bürünüp başlarını sıkıca örterler. Herkes koltuk altını yolar, bunlarsa başlarını! Hem de külle ovalaya ovalaya cascavlak ederler! Hükümdar oturmamı emrettiği için oturdum. Sihirbazlara dönerek:

"Bu aziz insan uzak diyarlardan geldi. Haydi göreyim sizi, ona hayatı boyunca hiç görmediği şeyleri gösterin!" dedi. Cûkîler:

"Elbette!" dediler.

Biri hemen bağdaş kurdu. Gözlerimin önünde yerden yavaş yavaş yükselip havada tam üstümüzde durdu! Hayretten aklım çıktı, yere yığıldım kaldım! Hükümdar yanında hazır tuttuğu bir ilacın içirilmesini emredince kendime geldim dikildim. Sihirbaz hâlâ havada bağdaş kurmuş oturuyordu! Arkadaşı, yanındaki keseden çedik çıkararak güya kızıyormuş gibi yere vurdu. Çedik, havada bağdaş kuran adamın boynu hizasına varıncaya kadar yükseldi ve herifin ensesine vurmaya başladı! Havadaki yavaş yavaş yere inip kenarımıza çömeldi. Bu hâdiseden sonra sultan bana dönerek:

"Şu bağdaş kuran adam çediklinin öğrencisidir!" dedi ve ekledi:

"Eğer kafayı yemeyeceğini bilsem karşındakilere daha büyük ve esrarengiz işler yapmalarını emrederdim!"

Hükümdarın huzurundan ayrıldığımda kalbim güp güp atıyordu. Bir an içim eridi, kendimi hâlsiz hissettim. Ama daha sonra hükümdarın gönderdiği bir şerbeti içtim ve hâlsizlikten kurtuldum.

[Yola Devam]

Kaldığımız yerden devam edelim... Perven'den çıktık, Emvârî konağına vardık. Daha sonra Kacerrâ'ya [=Hacuraho] ulaştık.[24] Kacerrâ'da yaklaşık bir mil uzunluğunda büyük bir gölet bulunuyor. Civarında epey kilise [=tapınak] var. İçlerinde put bulunuyorsa da Müslümanlar tarafından düzlenmiş, uzuvları kırılmış bu heykellerin.

Suyun tam ortasında kırmızı taşlardan yapılmış üç katlı üç kule bulunuyor. Dört köşesinde de birer kule var. O yörede bir grup cûkî [=yogi] oturuyor. Onların saçları birbirine dolanıp keçeleşmiş ama ha bire uzatırlar hattâ boyunlarından aşağı akar da yere erişir. Öyle perhiz etmişler ki renkleri sararmış, yüzleri solmuş. Pek çok Müslüman, eğitim görmek ve öğretilerini anlamak için bu grubu ziyaret ediyor. Söylentilere göre cüzam ve sedef hastalığına yakalanıp perişan olanlar uzun bir süre bunların yanında kalarak Yüce Allah'ın izniyle sağlık buluyorlarmış.

Bu taifeyi ilk defa Türkistan hükümdarı Sultan Tarmaşîrîn'in karargâhında görmüştüm. Sayıları 50 civarındaydı. Onlar yerin dibine kendileri için kazılan mağarada oturuyor, sadece helâ ihtiyacı için yer üstüne çıkıyorlardı. Ellerinde boynuz gibi bir boru; güneş doğarken, batarken ve gece ortasında öttürüp duruyorlardı. Hep gizem içindeydiler. Ma'ber yöresinin hâkimi Damgânlı Gıyâseddîn'in cûkîsi de bu gruptan çıkmıştır. O adam, Gıyâseddîn'in cinsel beraberlik gücünü arttıracak haplar yapıyormuş. Hapların karışımında demir tozu varmış. Gıyâseddîn bu ilacı pek hazzetmiş ama ihtiyaçtan fazla kullanınca küt diye teslim etmiş ruhunu! Ondan sonra kardeşinin oğlu Nâsıreddîn tahta geçmiş. Bu adam da o becerikli cûkîye ikramlarda bulunmuş, makamını yükseltmiş.

Her neyse, Cendyerî [=Çendiri][25] şehrine vardık. Burası büyük bir şehirdir. Çarşıları [satılacak mallarla] doludur. Yörenin emirülümerâsı [=beylerbeyi] olan ve A'zam Melik diye çağrılan Benetânlı İzzeddîn burada oturur. İzzeddîn, iyilik yapmayı seven erdemli biridir. Daima bilginlerle arkadaşlık eder. Onun sohbet ve ders meclisinde fıkıh bilgini İzzeddîn Zübeyrî, daha önce bahsettiğimiz Beyâne şehrinden Vecîhüddîn Beyânî, kadî-i hâssa adıyla çağrılan [=şehir kadılığı yapan] fakih İmam

Şemseddîn gibi hatırı sayılır kişiler bulunur. Şemseddîn tümünün önderi konumundadır. Emir A'zam Melik'in hazine işlerine yardımcısı Kamerüddîn bakar, askerî işlerine yardımcısı Telingli Saâde bakar. Bu adam meşhur cengâverlerden olup ordu onun önünde resmi geçit yapar. İzzeddîn A'zam Melik, Cuma günleri hariç diğer günler nadiren konağından çıkar.

Çendiri'den kalkarak Zıhâr şehrine yöneldik. Zıhâr, Mâlva [=Malva] şehrinin bir diğer ismidir. Malva bu bölgenin en mamur en büyük beldesidir. Başta buğday olmak üzere tahılı gayet boldur. Malva'dan Dihlî'ye tenbûl yaprakları gönderilir; aralarında yirmidört günlük mesafe vardır. Bu iki şehir arasındaki yolun kenarlarına direkler dikilmiş; hepsinin üzerine kaç mil katedildiğine dair yazılar nakşedilmiştir. Her iki direk arasındaki mesafenin ne kadar olduğu orada belirtilir. Yolcu bir günde ne kadar yol aldığını, en yakın konağa veya gideceği son noktaya ne kadar kaldığını, direkler üzerindeki işaretlere bakarak anlayıverir. Zıhâr şehri, aslen Maldiv adaları halkından olan Şeyh İbrahim'e ıkta olarak verilmiştir.

Şeyh İbrahim'in Hikâyesi

Şeyh İbrahim bu şehrin yakınlarına geldiğinde çevresindeki sahipsiz toprakları işleyerek her yere bostan ekti. Elde edilen ürün o civarda benzeri görülmemiş lezzetteydi. Ahali o yörede bostan ekmesine rağmen lezzetli olmuyordu. İbrahim gelen geçeni, yoksul ve kimsesizi doyurdu. Hükümdar, Ma'ber bölgesine sefer ettiği sırada[26] Şeyh İbrahim tarafından hediye edilen karpuzun tadını beğendi ve Zıhâr şehrini İbrahim'e ıkta olarak verdiğini söyledi, şehre hâkim bir tepe üzerine tekke yaptırmasını emretti. Şeyh aldığı emir üzerine gayet güzel bir tekke yaptırarak orada gelen gideni konuk etmeye başladı.

Senelerce burada kalan İbrahim nihayet sultanın huzuruna 13 lek götürerek şöyle dedi

"Halkı yedirmek için harcadığım paradan geriye kalan budur. Bu para benim değil beytülmâlin hakkıdır!"

Hükümdar kendisine verilen parayı aldı ama Şeyh Efendi bu parayı biriktirdiği ve yoksulların yemeğine harcamadığı için hoşlanmadı onun tarzından...

Vezir Havâce Cihân'ın bu şehirde oturan yeğeni, dayısını öldürmek ve malını alarak Ma'ber'de isyan eden adamın yanına gitmek istedi. Ama haberi duyunca ansızın harekete geçen dayı Havâce Cihân, hem onu hem de diğer kumandanları yakalatarak sultanın huzuruna götürdü. Hükümdar, kumandanları öldürtüp yeğeni Havâce Cihân'a geri gönderdi; onu vezir öldürttü!

Vezirin Yeğeni Nasıl Öldü?

Vezir, yeğeni iade edilince onun da arkadaşları gibi öldürülmesini emretti. Yeğen, çok sevdiği bir cariyesini yanına çağırdı. Ona tenbûl sunduktan, kendisi de onun elinden tenbûl yedikten sonra kucaklaşarak ayrıldılar. Bu kısa görüşmenin ardından vezirin yeğenini fillerin önüne attılar. Adamın derisi yüzüldü, içine saman dolduruldu. Sevgilisinin ölümüne dayanamayan cariye gece karanlığında dışarı sızarak yârinin katledildiği yerin yakınındaki kuyuya attı kendini. Ertesi gün kızın cesedi farkedildi; kuyudan çıkartıldı ve yeğenin lime lime olmuş etlerinin gömüldüğü mezara defnedildi. Bu yüzden o noktaya halk kubûr-i âşıkan demiştir. Onların dilinde bu, "sevgililer mezarı" demektir.

[Uceyn, Devletabad ve Ürkünç Zindan]

Sonra Zıhâr şehrinden kalktık, Uceyn'e gittik. Kalabalık ve güzel bir şehir. Erdem sahibi ulu bilginlerden Melik Nâsıreddîn b. Aynülmülk bu şehirde otururdu. O, Sendâbûr adasının alınışı sırasında şehit olmuştur. İlerde anlatacağım gibi[27] onun mezarını ziyaret ettim. Aslen Gırnatalı olan doktor fakih Cemaleddîn Mağribî de bu şehirde oturur.

Uceyn'den çıkıp Devletabad'a[28] gittik. Burası büyüklüğü ve şöhretiyle hükümranlık merkezi olan Dihlî'ye benzer; neredeyse ona denk bir şehirdir. Üç bölüme ayrılıyor:

Birinci kısım Devletabad diye adlandırılmıştır. Burası hükümdar ve ordunun konaklaması için özel yapılmıştır.

İkinci kısma Keteke[29] adı veriliyor.

Üçüncü kısım ise Duvaykîr [=Deogir] diye bilinen şehir kalesidir. Sağlamlıkta buranın bir benzeri yok.

Hükümdarın hocası Hân-ı A'zam Kutlû Hân'ın karargâhı

bu şehirdedir. O, buranın emirliğini yürüttüğü gibi civardaki Sagar ve Teling bölgelerinin hükümdar adına naipliğini [=genel valiliğini] yapmaktadır. Devletabad'a bağlı araziler üç aylık yol tutacak kadar geniş olup her köşesi meskûndur. Zira Kutlû Hân'ın otoritesi ve vekaleti altındadır bu araziler.

Duvaykîr Kalesi dümdüz bir sahada yekpare bir kayanın üstüne bindirilmiştir. Yukarıya deriden mamul bir merdivenle çıkılıyor. Geceleyin merdiven kaldırılıyor.

Kalede çoluk çocuğuyla birlikte müfridler oturmaktadır. Zimâmî Müfridler,[30] kale koruyucuları demektir. Orada kuyuvari hücrelerde ağır suçlular kalmaktadır. Bu zindanda kediden büyük devasa fareler cirit atmaktadır. Hattâ onları gözüne kestiremeyen pisipisiler korkuyor ve kendilerini korumaktan bile âciz bulunuyorlar! Çünkü fareler onları hezimete uğratıyor. Bu koca fareleri ancak tuzakla yakalayabilirsiniz! Ben bu hayvanları gördüğümde hayretler içinde kaldım.

Azgın Farelerden Kurtulan Adamın Hikâyesi

Bu kalede Cübbü'l-fîrân [=fare kuyusu] diye adlandırılan kuyuda hapis yatmış Afganlı Melik Hattâb anlatıyor:

"Fareler beni yemek için geceleyin çevreme toplandıklarında onlarla kıyasıya savaşır, bu yüzden çok acı çekerdim. Nihayet düşümde biri bana yanaşıp: 'Yüzbin defa İhlas Sûresi'ni okursan Hak Teâlâ seni kurtaracaktır!' deyince öğüdünü tuttum ve okumaya başladım. Virdimi tamamen bitirince kuyudan alınıverdim! Zira yanımdaki çukurda da Melik Mell hapsedilmişti. Adamcağız hastalandığında azgın fareler onun gözlerini oyarak canını aldılar. Hükümdar bu feci hâdiseyi duyunca 'Hattâb'ı çıkarın! Onun da başına gelmesin bu facia!' dedi."

İbn Battûta devam ediyor:

Hattâb'ın bahsettiği Melik Mell'in oğlu Nâsıreddîn ve Kadı Celâleddîn, hükümdar tarafından yenilgiye uğratıldıkları zaman bu kaleye sığınmışlardı.[31]

Devletabad halkı Marhata [Maharata] kabilesindendir. Marhata kadınları Ulu Tanrı'nın özenerek yarattığı, burun ve kaşlarını fevkalâde kıldığı kadınlardır. Onlarda, başka kadınlarda olmayan bir halvet tadı ve sevişme bilgisi vardır.[32]

Şehrin gâvurları hep ticaretle uğraşmaktadırlar. Genellikle kıymetli taş alıp satıyorlar. Malları çok! Onlar sâha diye adlandırılmaktadırlar.[33] Sâhanın tekili sâh'tır. Onlar Mısır ülkesindeki ekârim gibiler.

Devletabad'da üzüm ve nar yetiştirilmektedir. Yılda iki defa ürün alınır. Nüfüsunun çokluğu, topraklarının genişliğinden ötürü normal vergi ve haraç bakımından en önemli, en büyük şehirlerdendir. Bana anlatıldığına göre –daha önce belirttiğimiz gibi bir baştan bir başa üç ayda aşılabilen– bu şehirle ona bağlı kasaba ve köylerin vergilerini bir Hindu tam 17 kurûra iltizam etmiş! [=Mültezimlik görevi alarak bölgenin tüm geliri kendisine olmak üzere devlete 17 kurûr veriyormuş] Bir kurûr 100 lek, 1 lek ise 100.000 dinardır. Ama sözü edilen Hindu bu işi yürütemeyerek borca battığından elindeki malı alınmış, derisi de yüzülmüş!

Şarkıcılar Çarşısı

Devletabad'da sadece kadın ve erkek şarkıcıların bulunduğu bir çarşı vardır. Oraya sûk-ı tarbabad[34] denilir. Çarşıların en güzeli ve en büyüğüdür. Bir sürü dükkân bulunuyor. Her dükkânın doğrudan sahibinin evine açılan bir kapısı vardır. Evin başka bir kapısı daha bulunmaktadır. Dükkân olarak kullanılan mekân gayet güzel döşenmiştir. Ortadaki kocaman, beşik şeklindeki yükseltide türlü türlü ziynetlerle bezeli bir şarkıcı kadın oturmakta yahut kıvrılıp uzanmaktadır. Çevresindeki cariyeler beşiği sallamaktadırlar. Çarşının orta yerine altın yaldızlı muazzam bir kubbe çakılmıştır. Şarkıcıların emiri [=başsanatkâr] her Perşembe günü ikindi namazından sonra önünde hizmetkâr ve köleleri olduğu hâlde oraya gelir kurulur. Daha sonra küme küme yanaşan şarkıcı dansöz hatunlar reisin huzurunda gün batıncaya kadar dans eder, şarkı söyler ve nihayet dağılırlar. Bu muazzam çarşıda namaz kılmak için mescitler de vardır. Ramazan ayında bu mescitlerde imamlar tarafından teravih namazı kıldırılmaktadır. Hint ülkesinin gâvur hükümdarlarından bazıları bu çarşıdan geçerken demin bahsettiğimiz şatafatlı kubbeye yönelir, dansözleri huzura çağırıp şarkı söyletirlerdi. Bir kısım Müslüman hükümdarlar da böyle yapmaktadır.

[Nezerbâr ve Sagar Şehirleri]

Sonra Nezerbâr [=Nandurbar] şehrine yöneldik.[35] Burası küçük bir şehir. Ahalisi Marhata kabilesinden. Onlar çeşitli zanaatlarda ilerlemiş maharetli insanlardır. Doktorlar ve yıldız ilmini bilenler de onlardan. Marhatalıların ululuarına Berâhime [=Brahmanlar] adı verildiği gibi Ketriyyûn [=Kşatriyalar] da denilir.[36] Onlar pirinç, sebze ve susam yağı yerler. Hayvanlara acı çektirmek, onları boğazlamak istemezler. Cünüp kişi nasıl baştan aşağı yıkanıyorsa onlar da yemek için öyle yıkanırlar! Bir akraba ile evlenmenin şartı yedi ata [veya daha fazla] uzaktan olmasıdır. Şarap içmezler, bunu en büyük kusur sayarlar. Hint ülkesinde Müslümanlar arasında da durum böyledir. Orada bir Müslüman şarap içse derhal seksen değnekle cezalandırılır ve sırf yemek vaktinde açılan bir çukurda üç ay hapis tutulur.

Nezerbâr'dan kalkıp Sagar'a [=Songarh] gittik.[37] Burası, Sagar adlı gür bir nehrin kıyısına kurulmuş kocaman bir şehirdir. Irmağın kenarlarında sudolapları ve bahçeler dizilidir. Üzüm, muz ve şekerkamışı bu bahçelerin her yanını tutmuştur. Sagar şehrinin ahalisi, din-diyanet bilen, temiz kalpli güvenilir insanlardır. Hayat tarzları Hak Teâlâ'nın rızasına uygundur. Güzel bahçeler yapmışlar, gelen gidenin kalabileceği tekkeler ve zaviyeler kondurmuşlar yeşillikler içine! Kim bir tekke yaptırsa oraya bir bahçe vakfederek yönetim işini soyundan gelenlere bırakır. Çocukların nesli kesilirse vakıf yönetimi kadılara kalır. Şehir nüfusu bir hayli kalabalıktır. İnsanlar buraya yöneliyor; çünkü ahalisinden feyiz almak niyetindeler. Ayrıca, şehrin ticarî vergi ve diğer ödentilerden azade oluşu milletin buraya gelmesinin başka bir sebebidir.

Notlar

1 **Yediyüzkırküç yılının Safer ayının onyedisi:** 1342 yılının Temmuz ayının 22'sine rastlar.

2 **Tilbet (=Tilpet):** bkz.: 46/9. not.

3 **Beyâna (=Beyâne):** bkz.: 42/5. not.

4 **Melik İzzeddîn Benetânî (Bendat):** Sultan ona Satgaon (=Satgavan) bölgesini ikta olarak verdiği gibi A'zam Melik unvanını da münasip gördü. Satgaon daha sonra

Fahreddîn Bengâlî'ye kalacaktır. Bkz.: Beck., *Age.*, C. 4, s. 775; Mahdi Husain, *Age.*, s. 89.

5 **Kovil:** bkz.: 44/5. not.

6 **Celâlî:** Aligerh'ın 17 km doğusunda küçük bir şehir. Bkz.: Beck., *Age.*, s. 77.

7 **"Hasbunallah..."** Bu cümle Âl-i İmrân Sûresi'nin 173. âyetidir.

8 **Tâcbûra (=Tacpur) kasabası:** Aligarh'ın 5 km kuzeybatısındadır. Burası, Cemal M. Sıddîkî'nin mühim arkeolojik mekânları gösteren haritasında da işaretlenmiştir. Bkz.: Beck., *Age.*, s. 781.

9 **Ebû Abdullah Mürşidî:** bkz.: 4/1. not.

10 **Burcbûra (=Burcpur):** Aligarh ile Kanavc (=Kanuc) arasında Mainpur'a 16 km uzaklıktadır. Beck., *Age.*, 781.

11 **Memlûk sultanı Nâsır'la ilgili hâdise (Mercüssaffâr Savaşı):** 702/1303 Ramazan'ında İlhanlı hükümdarı Gazan'ın gönderdiği ordu ile Memlûk ordusu arasında cereyan eden savaş sonunda Melik Nâsır; Emir Çoban ve Kutluğ Şah tarafından yönetilen Moğolları ağır bir yenilgiye uğratmıştır. Makrîzî bu savaşın canlı bir tasvirini yapmış ancak seyyahın bahsettiği şeyleri söylememiştir. Demek ki Makrîzî zamanında (845/1441) *Rıhle* heniz doğuya; Mısır'a gelmemişti. Burada Kaşhab diye kaydedilen isim, herhalde Kuşaf olmalıdır. Bkz.: İbn İyâs, *Bedâiu'z-Zuhûr*, Kahire, 1982, C. 1, s. 413; A. J. Boyle, *Cambridge History of Iran*, C. 5, s. 394; Beckingham, *Age.*, s. 783.

12 **Âb-ı Siyâh (=Karasu; Kalindi ırmağı):** Urduca Kala Nadi; kara su demektir. Bu ırmak Ganj'ın kollarındandır. Bkz.: Beck., *Age.*, s. 784.

13 **Kınavc, Kannûc (=Kanauj; Kanavc):** Seyyah tarafından farklı şekillerde kaydedilen bu yer, Fetihgarh bölgesinde Ganj'ın sağ yakasında kurulu bir şehirdir. Bkz.: Tâzî, *Age.*, C. 4, s. 16; ayrıca bu eser, 45/15. not.

14 **Receb Burku'î:** Melik'ten Halife'ye hediye götüren kişi olarak seyahatnâmenin ilk bölümlerinde ismi geçti. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 17.

15 **Marh şehri:** Mzik bu kelimenin, "Mauh"tan tahrif edilmiş olabileceğini belirtiyor. Beckingham; *Age.*, s. 785.

16 **Mâlva:** Madhya Pradesh eyaletinin kuzeybatısında hâlâ aynı isimle bilinen bir etnik grup. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 17.

17 **Marhata (=Maharaştra):** Burası bugün Maharashtra diye bilinen ve Bombay şehriyle Arap denizine açılan büyük eyalettir. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 17.

18 **Zîbetülmehel (=Maldiv adaları):** İlerde bahsedilecek olan Maldiv adalarıdır. Bu adalar Hint yarımadasının güneybatı sahillerindedir.

19 **Alâbûr (=Alâpur):** Gwalyor'un 7 km güneydoğusundadır. Mzik, İbn Battûta'nın Hindistan ve Çin seyahatleriyle ilgili çalışmasında Gwalyor'un 37 km kuzeybatısında Alâpur isimli başka bir mevkiin bulunduğunu belirtmiştir. Bu durumda İbn Battûta Kanûc'dan epey uzakta oluyor. Bkz.: Beckingham; *Age.*, s. 785; Hans von Mzik, *Die Reise Des Arabers Ibn Batuta durch Indien und China*, Hamburg, 1911, s. 264.

20 **Bervan (=Nerwar?):** Burada Gwalyor eyaletindeki Nerwar kastolunmuş olmalıdır. Nerwar, Delhi ile Dekken arasındaki münbit mıntıkalardan biridir. Bkz.: Beckingham.; *Age.*, s. 787.

21 **Cûkî tayfası (=Yogiler; Yoga yapanlar; Yoğunlaşanlar) ve Cûki kelimesi:** Kelimenin aslı Sanskritçe "Cogi"dir. Kökü olan "Cog", bağlantı kurma, sabitlenme,

uyum, elverişlilik, demektir ve mistik bir terim olarak evrensel üst benlikle birleşme, onda yok olma için ruhsal yoğunlaşma manasına gelir. Cogi veya Yogi ise bu işi yapana denir. Kelime İslâm dünyasında bazı eski yazarlar tarafından bilinmektedir. Meselâ İbn Haldun, Cûkiyye tayfasından bahseder. Batı'da bu kelime önce 1298'de, sonra 1553'te ve 1575'te duyulmuştur. Batı dillerinde önce Joug, sonra Jogue, daha sonra Ioghi ve Yogi şeklinde söylenmiştir. Baş harfin C, J veya Y olması, son harfin de G, K, veya GH olması anlam bakımından o kadar önemli değildir; o dilin veya o ağzın özelliğinden kaynaklanır; neredeyse her dilin bazı lehçe ve ağızlarında bu harfler birbirleriyle yer değiştirebilirler. Türkçede ise Yoğun kelimesi Yog'u çağrıştırıyor. Daha şaşırtıcı bir husus şudur; Yunus'un dili olan Eski Türkmen söyleyişiyle Yoğ kelimesi bile Yog ile akraba olabilir. Çünkü mistik Tanrı'da; bilim adamı konuda; âşık maşukta yoğunlaştıkça yok olup fânileşmez mi? Bedenî varlığın yoğ olup ruhun göğe ağması münasebetiyle düzenlenen hem kutlama hem ağıt mahiyetindeki eski Yuğ törenlerine ne demeli? Belki bizdeki kökü Hint'e dayanır; ama onların bizden alması da mümkün. Zira milat öncesi ve hemen sonrası Hindistan tarihi ile, Prototürk denebilecek bazı kavimlerin tarihi, özellikle Kuzey Hindistan coğrafyasında iç içe girmiştir. Hattâ Budizm'in, Hindu sistemindeki tefessüh ve haksızlığa tepki olarak kuzeyde, tam da Saka özelliği taşıyan bir çevrede doğmuş olma ihtimali bile mevcuttur. Bkz.: İbn Haldun, *Mukaddime*, Lübnan bas., s. 898-899; Tâzî, *Age.*, s. 20.

22 **Telink; Tilink (=Telingâna):** bkz.: 41/25. not.

23 **Keftâr kelimesi, cadılık ve korku edebiyatı:** Keft, Farsça yarmak demektir. Keftar ise, sırtlan (=hyena) anlamına gelmektedir. Bu durumda cadı kadın, sırtlan ruhunu taşımış; sırtlana benzetilmiş; **sırtlan** ile **cadılık** arasında bir bağ olduğu varsayılmıştır. Sanıyorum Batı'da **kurt adamın** ve kurda dönüşmenin **cadılıkla bağlantılı** görülmesi gibi bir olgu bu; hattâ belki coğrafyadan ötürü sadece hayvanlar değişmiş diyebilirim. Çünkü yakalanan kadının **keftar** olup olmadığının test edilmesi için **suya batırılması**, Batı'daki cadılara da uygulanmıştır! Tam da seyyahımızın çağında, Güney Fransa'da (1320-1350) kitlesel cadı avları düzenleniyordu. Cadı çılgınlığı 13. yüzyılda başlamış, 15 ve 16. yüzyılda doruğa ulaşmış, ancak 18. yüzyılda biraz azalabilmişti. Hint-Avrupa milletlerinin karanlık, cadı ve şeytanla ilgili böyle derin, kalıcı inançlara; son derece karmaşık ritüellere sahip olması, herhalde kötülüğe ve kötülüğün kaynağına özel ve eternal bir anlam vermelerinden kaynaklanıyor. Avrupa tarihinde cadılığa dair Türkçe yazılmış en kapsamlı kitap, Haydar Akın'ın eseridir. Özellikle son bölümündeki kronoloji ve notlarda (s. 341-343) verilen "Garp literatüründe mufassal cadı isimleri bahsi" meraklı okuyucuyu ziyadesiyle tatmin eder. Bkz.: Haydar Akın, *Ortaçağ Avrupasında Cadılar ve Cadı Avı*, Dost Yay., İstanbul, 2001.

24 **Kacerrâ (=Hacuraho):** Burası Çetrpur bölgesinin 27 mil doğusundaki Khajurraho (=Hacura) olabilir. Bazı zikzaklara rağmen seyyahımızın verdiği isimler Hint coğrafyasıyla uyuşmaktadır. Bkz.: Gibb, *Selections*, s. 363.

25 **Cendyerî (=Çendiri):** Burası Guna bölgesindedir. Bkz.: 45/24. not.

26 **Hint sultanının Ma'ber'e seferi:** Bu sefer 735/1335 yılında gerçekleşmiş idi. Bkz.: hemen önceki bölümler.

27 **İbn Battûta'nın, Sultan Nâsıreddîn'in kabrinden ve diğer bazı hâdiselerden bir daha bahsedemeyişi:** İbn Battûta nihayet Fas Sarayı'nda oturup seyahatlerinin

dökümünü yaparken tıpkı bir araştırmacının not düşmesi gibi zaman zaman "ilerde anlatacağım şunları.." demiş olmalı. Ancak binlerce isim ve hâdiseyi toparlayıp hiç unutmadan vermek ne mümkün? Meselâ, sonraki bölümlerde Emir Haryab'dan ve Sendabur'un fethinden kısaca bahsederken de "detaylı anlatacağım" diyecek ama sözünü tutamayacaktır. Fakat muhteşem hafızasıyla, yine de çağının tarihî, iktisadî ve folklorik haritasını çıkarabilmiştir bize.

28 **Devletabad (=Deogir):** bkz.: 41/16. not.

29 **Kataka:** Sanskritçe krala bağlı askerler demektir.

30 **Zimâmîler:** Bunlar orduda özel muhafız kısmına kayıtlı askerlerdir. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 24.

31 **Nâsıreddîn İbn Melik Mell ile Kadı Celâleddîn hâdisesi** için bkz.: 44/22. ve 45/28. notlar.

32 **Maharata (=Marahata) kadınlarının güzelliğine ilişkin diğer tanıklıklar:** Beckingham, Maharata kadınlarının güzelliği hususunda başka seyyahların da İbn Battûta ile aynı fikirde olduğunu söyler. Bkz.: Beck., *Age.*, s. 794.

33 **Sâha:** Saha veya Sahu, Hint dilinde tacir ve para babası için kullanılır. Bkz.: Beck., *Age.*, s. 795.

34 **Tarbabad:** Farsça eğlence ve rahatlama yeri demektir.

35 **Nezerbâr (=Nandurbar):** İbn Battûta böylece geldiği yoldan geri dönüyor; çünkü daha Devletabad'dayken Kalikut'a doğru yola devam etmenin tehlikeye atılmak olduğunu farkediyor. Bkz.: Mzik, *Age.*, s. 276.

36 **Maharataların Ketriyyûn (=Kşatriyalar) olması:** Bunlar eskiden beri Hint toplumunda seçkin bir konumu olan Kşatriyalardır; yani savaşçılar. Clausewitz de *Savaş Üzerine* adlı eserinde Marahatlardan (=Maharatlar) bahsederken çok dirençli olduklarını ve 1763-1778 yılları arasında İngilizlere karşı çok şiddetli bir savaş sergilediklerini belirtmiştir. Bkz.: R. E. Enthoven, *The Tribes and Castes of Bombay*, C. 2, s. 207; C. V. Clausewitz, *Savaş Üzerine*, çev. Fahri Çeliker, İstanbul, 1999, s. 167.

37 **Sagar (=Songarh):** Burası Tapti ırmağının alt taraflarıdır. Sagar 16. yüzyıldan sonra Surat'a dönüşmüştür. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 27

KIRKSEKİZİNCİ BÖLÜM

KİNBÂYA'DAN KALİKÛT'E DOĞRU

Sözünü ettiğimiz Sagar şehrinden çıkıp Kinbâya [=Cambay] şehrine gittik. Şehir, yarı nehir konumundaki bir körfezin [=deltanın] üstüne kurulu. Med ve cezirin yaşandığı bu körfeze sığınıyor gemiler. Gemilerin cezir anında çamura demirlediğini, med anındaysa suda kaydığını gözlerimle gördüm! Bu şehir, yapılarının sağlamlığı ve mescitlerinin şenliğinden ötürü dünyanın en güzel yerleşim birimlerindendir. Çünkü ahalisinin büyük bir kısmı yabancı tacirlerden oluşmaktadır. Onlar güzel evler, ilginç ve hoş mimarîli mescitler inşa etmekte birbirleriyle yarışmaktadırlar. Oranın büyük konakları arasında Şerif Sâmurrî'nin evini sayabiliriz. Hani şu helva meselesinden ötürü onunla benim aramda tatsız şeyler geçmişti de "melikünnüdemâ" [=nedimbaşı] onu yalanlamıştı. İşte o adamın konağında hiçbir yerde görmediğim büyüklükte ahşap bloklara tesadüf ettim. Evin kapısı şehir kapısı gibi! Civarındaki büyük namazgâh, Sâmurrî Mescidi diye biliniyor. Meliküttüccar Kâzerûnî'nin konağını da bu muazzam evler arasında sayabiliriz. Onun da yanında mescidi var. Yine tacir Şemseddîn Kulâhdûz'ün evini de bunlardan saymak gerek. Kulâhdûz, serpuş diken demektir.

[Üç Direnişçinin Hikâyesi]

Daha önce anlattığımız Afgânlı Kadı Celâl'in isyanı patlak verdiğinde Şemseddîn Kulâhdûz, şehir ileri gelenlerinden Nâhûda İlyas ve melikülhükemâ –ki daha önce ondan bahsettik– asiye karşı şehri korumaya karar verdiler. Şehrin surları olmadığı için civarına hendek kazmaya başladıysalar da Kadı Celâl on-

ları yendi ve içeri daldı. Bu üç kişi hemen bir eve sindi. Ele verilmekten korktular ve kendilerini öldürmeye karar verdiler. Her biri daha önce niteliklerinden bahsettiğimiz **kattâra** âletiyle arkadaşına vurdu. İkisi öldü; melikülhükemâ kaldı.

Kinbâya şehrinin ileri gelen işadamlarından biri de Necmeddîn Cîlânî'dir. Yakışıklı ve pek zengindir. Burada muhteşem bir konak ve namazgâh yaptırmıştır. Sultan ona merâtib [=bando] vererek Kinbâya emirliğini lütfetmişse de bu iş onun hem servetine hem de canına mal olmuştur.

[Telingli (Telinkli) Mukbil]

Kinbâya'ya ulaştığımızda oranın emiri hükümdar nezdinde saygın biri olan Mukbil Telingî idi. Yanında bulunan Şeyhzâde Isbahânî bütün işlerde onun vekili durumundaydı. Isbahânî hem geniş bir servete hem de saltanat işlerinde tecrübe ve derin bilgiye sahipti. Bir yandan kendi yurduna mal gönderiyor, diğer yandan kaçma planları yapıyordu.

Onun haberi nihayet sultana ulaştı; adamın sıvışmak niyetinde olduğu bildirildi. Hükümdar, Emir Mukbil'e haber salarak Şeyhzâde Isbahânî'yi yakalayıp huzuruna göndermesini emretti. Mukbil onu yakaladı, bir ulağın yanına katarak efendisine gönderdi. Isbahânî huzura çıkarılıp gözlem altına alındı. Genelde hükümdarın gözlem altına aldığı kişi binde bir kurtulur. Ama şeyhin planı tuttu; kendini denetleyen adamı parayla elde etti; beraber kaçtılar!

Doğru sözlülerden biri, Kalhât[1] şehrindeki mescidin sütunları dibinde şeyhzâdeyi gördüğünü söyledi bana. Onun anlattığına göre sonradan yurduna ulaşan şeyhzâde tüm servetine erişip kaygılarından azat olmuş.

Körlerin Atışması ile İlgili Hikâye

Bir gün Melik Mukbil evinde bize ziyafet çekti. İlginç ve az rastlanan bir durum meydana geldi:

Bir yanda sağ gözü kör olan şehir kadısı, öbür yanda hem suratı hem de özürüyle ona benzeyen –sol gözü görmeyen– Şerif Bağdâdî oturuyordu. Yemek sırasında Şerif Bağdâdî kadı efendiye bakarak gülüyordu. Kadı onu azarlayınca:

"Beni azarlama! Ben senden daha güzelim!" dedi şerif.

Kadı:

"Nasıl yani?" deyince şu cevabı verdi:

"Çünkü senin sağ gözün, benimse sol gözüm kördür!" Bu cevap üzerine Emir ve öteki davetliler gülüşmeye başladılar; kadı utanmıştı ama hiçbir karşılık veremedi. Çünkü Hint ülkesinde şerifler hep el üstünde tutulur, ziyadesiyle saygı görür.

Bu şehirde aslen Diyarbekirli Hacı Nâsıreddîn adında bir ermiş vardı.[2] O, büyük câmiin [çevresindeki] kubbeli odalardan birinde kalırdı. Huzuruna çıktık, yemeğini yedik. Kadı Celâleddîn isyan bayrağını açarak Kinbâya şehrine girdiği zaman Nâsıreddîn asinin yanına varmış, dualar etmişti. Bu hareketi hükümdara haber verildiğinde Haydarî gibi öldürülmemek için tez davranan Nâsıreddîn, bir yolunu bulup kaçmıştır.

Kinbâya'da bulunan temiz kalpli yüce ruhlu insanlardan biri de tacir Havâce [=Hoca] İshâk'tır. Onun, gelen giden yolcuyu, kimsesizi ve dervişleri doyurduğu bir tekkesi vardır. O kadar dağıttığı hâlde serveti eksilmez hattâ artardı.

Buradan çıkıp Kâvî [=Kava] şehrine gittik. Kâvî,[3] med ve cezirin egemen olduğu bir delta üzerine kurulmuştur. Burası biraz sonra anlatılacak olan Ray Câlansî [=Câlansî kralı yahut Kral Câlansî] gâvurunun bölgesi içindedir. Kâvî'den kalkarak Kandhâr'a hareket ettik. Kandhâr bir körfeze kurulmuş muazzam bir gâvur şehridir.

Kandhâr Hükümdarı

Kandhâr [=Gandhar][4] hâkimi, Câlansî adında bir gâvurdur. İslâm yönetimi altında her sene Hint hükümdarına hediyeler gönderir. Şehre vardığımızda bizi karşılamaya çıkıp hürmetini eksik etmedi. Bizi sarayında ağırladı. Onun yanında kalan Havâce [=Hoca] Bühre evlâdı[5] gibi nüfuzlu Müslümanlar hemen ziyaretimize koştular. Altı gemisi bulunan Nâhûda İbrahim de onlardandır. Bu şehirden itibaren denize açıldık.

Denize Açılışımız

Sözünü ettiğimiz İbrahim'in câker türü gemisine bindik. Çin hükümdarına hediye olarak götürülen atların yetmişini o

gemiye, geri kalanıyla arkadaşlarımızın atlarını İbrahim'in kardeşine ait manûrt tabir edilen gemiye yüklettik. Ray Câlansî'nin ayarladığı tekneye de Zahîreddîn ile Sünbül ve dostlarının atlarını bindirdik. Câlansî bize su ve yol azığı verdiği gibi hayvanlarımız için gerekli olan yiyeceği de tedarik etti. Bununla kalmayıp kendi oğlunu, ukayrî tipi gemiye bindirerek yanımıza kattı. Ukayrî denilen gemi, gurâb[6] türü [hızlı] teknelere benzemekteyse de daha geniştir ve altmış küreği vardır. Çatışma esnasında kürekçilere ok ve taş isabet etmesin diye geminin üstü çatı gibi örtülüyor. Benim bindiğim câkerde elli okçu ve elli zenci cengâver bulunuyordu. Onlar bu denizin kabadayısıdırlar. Hindin gâvuru da, korsanı da onlardan birinin bulunduğu gemiye katiyen yanaşmazlar!

Yolculuğa çıkışımızdan iki gün sonra karadan dört mil uzaklıkta bulunan ıssız Bayram adasına[7] çıktık, oradaki göletten su aldık. Bayram adası gâvur elinden alındıktan beri harap ve sahipsiz kalmıştır. Daha önce bahsettiğimiz meliküttüccâr burayı şenlendirmek için birkaç Müslümanı getirip yerleştirmiş. Ayrıca adada bir kale yaptırarak çevresine mancınıklar koydurtmuş.

Sonra bu adadan kalktık ve yolculuğumuzun ikinci günü Kûka şehri kıyılarına vardık. Güçlü bir cezir etkisinden ötürü şehirden dört mil öteye demir attık. Kûka[8] hakikaten pek muazzam bir şehirdir; çarşıları gayet büyüktür. Cezir anında dostlarımla beraber "uşârî" türünden bir kayığa binerek suya indim, şehre girmek için. Ama aşârîmiz çamura saplandı! Şehirle aramızda bir mil vardı. Kayıktakiler, karaya ayak basmadan med olacak diye beni korkuttular çünkü ben yüzmeyi bir türlü beceremezdim! Neyse ki zor-şer Kûka'ya vardım, çarşılarını dolaştım. Orada Hızır İlyas'a nispet edilen bir namazgâh gördüm; –Hak Teâlâ'nın selâmı ve esenliği onları kuşatsın– akşam namazını burada kıldım. İçeride şeyhleriyle beraber bir grup Haydariye dervişi[9] gördüm. Sonra gemiye döndüm.

Kûka Hükümdarı

Kûka hükümdarı Dunkûl adlı bir gâvurdur. Aslında söz dinlemeyen bir isyancıdır ama Hint hükümdarına boyun eğen sadık biri gibi gösteriyor kendini. Buradan çıktık, üç gün sonra

Sendâbûr'a vardık. Sendâbûr kocaman bir ada.[10] Ortasında otuzaltı köy vardır. Her yanı deltayla kuşatılmıştır. Cezir anında suyu tatlı, med anında ise acı ve tuzludur. Adanın merkezinde iki şehir var. Biri çok önceleri gâvurlar tarafından kurulmuş. İkinci şehri ise Müslümanlar adayı ilk fethettiklerinde kurmuşlar. Orada Bağdat mescitlerine benzeyen muhteşem bir ana câmi [=ulucâmi] vardır.[11] Bu mabedi, Hinavrlı Sultan Cemaleddîn Muhammed'in babası Nâhûda Hasan yaptırmış; ilerde bundan bahsedilecek. Ayrıca adanın ikinci fethi esnasında onun yanında geçirdiğim maceralardan da bahsedeceğim inşallah. Bu adada fazla eğleşmeyip yine açıldık suya; içinde kilise, bağ-bahçe ve gölet bulunan küçük ve karaya yakın bir ada kıyısına demir attık.

Orada bir cûkî vardı.

Bu Cûkînin Hikâyesi

Bu küçük adaya çıktığımızda bir cûkînin büdehane [=budhane; Buda heykellerinin bulunduğu mekân; puthane] duvarına dayandığını, iki put arasında durduğunu gördük. Büdehane putların durduğu ev demektir. Üzerinde ruhî ve bedenî arınma çabasının izleri vardı açıkça. Bir şeyler konuştuk fakat cevap vermedi. Yanında yiyecek var mı diye onu süzdük, bir şey göremedik. Biz ona bakarken ansızın tiz bir nara attı. Derhal önüne bir "nârcîl" [=nargil; hindistancevizi] düştü. Onu alıp bize verdi. Hayretten dilimiz tutulmuştu! Dinar-dirhem ve yiyecek sunmak istedikse de kabul etmedi. Önünde deve tüyünden yapılmış bir aba [=sert yaygı] vardı; elimle evirdim, çevirdim. Onu bana verdi. Elimde "zeylaî"[12] tarzdaki tespihi gördü; dokundu, evirip çevirdi. Ona verdim. Tespihi koklayıp öptü. Evvelâ göğe sonra da kıbleye yöneldi. Dostlarım onun işaretlerini anlamadılar fakat ben adamın Müslüman olduğunu ve ada halkından bu inancını gizlediğini farkettim.

O adam oradaki ceviz ağacıyla yaşıyordu. Veda ederken elini öptüm. Dostlarım bu hareketi ayıpladılar. Fakat adam, arkadaşlarımın yergi dolu tavırlarını hissedince hemen eğildi, benim elimi öptü. Gülümseyerek bize dönmemiz gerektiğini ima etti. Yanından ayrıldık. En son ayrılan bendim. Eteğimden tutup çe-

kince başımı ona çevirdim. Bana 10 dinar uzattı. Daha sonra arkadaşlarım:

"Niçin eteğini çekti?" diye sordular. Ben de:

"Bu paraları verdi!" dedim. 10 dinardan üçünü Zahîreddîn'e üçünü de Sünbül'e uzatarak dedim ki:

"Bu adam Müslüman! Hak Teâlâ'yı bildiğini, ona inandığını belli etmek amacıyla göğe; Allah elçisini kabul ettiğini göstermek amacıyla da kıbleye doğru nasıl işaret ettiğini görmediniz mi? Zaten tespihi alması bu iddiamı doğruluyor!"

Bu sözlerden sonra iki arkadaşım cûkînin olduğu yere döndülerse de onu bulamadılar. Böylece yola çıktık.

[Hinavr Şehri]

Ertesi gün Hinavr [=Honavar] şehrine vardık.[13] Burası büyük gemilerin rahatça girebildiği kocaman bir körfeze kuruludur. Şehrin denize uzaklığı yarım mil. "Buşkâl" sırasında bu denizde dört ay boyunca öyle bir fırtına kopar ki avlanma dışında bir amaç için kimse suya açılmaya cesaret edemez. Buşkâl yağmur mevsimi demektir.

Hinavr şehrine vardığımız gün Hint cûkîlerinden biri gizlice yanıma yaklaşarak 6 dinar uzattı ve şöyle dedi:

"Bu parayı, senin tespih verdiğin brahman cûkî gönderdi!" Parayı alıp bir dinarı adama verdimse de kabul etmedi. Sonra yanımdan ayrıldı. Meseleyi iki dostuma açtım;

"İsterseniz payınızı alın!" dedim. Kabul etmediler. Ama cûkînin yaptıklarına şaşarak:

"Bize verdiğin 6 dinara bir o kadar daha ekleyip tümünü, o adamı gördüğümüz iki putun arasına koymuştuk!" dediler. Şaşkınlığım iyice arttı. Adamın armağan ettiği dinarları sakladım.

Hinavr ahalisi Şâfiî mezhebindendir. Dinlerine düşkün, yiğit adamlardır. Onlar sürekli denizlerde cihat ederler. Bura ahalisi deniz savaşıyla ünlenmişse de biraz sonra anlatacağımız gibi, Sendâbûr'u fethettikten sonra talih onlara küsmüştür.

Bu şehirdeki âbitlerden Şeyh Muhammed Nâkavrî ile görüştüm. Bana tekkesinde mükellef bir ziyafet çekti. Bu adam cariye ve köleden iğrendiği için yemeğini kendi pişirirdi. Orada Allah kitabının öğreticisi, asil ruhlu güzel huylu, günaha düş-

mekten çok sakınan fakih İsmail Efendi ile görüştüm. Ayrıca şehir kadısı Nûreddîn Ali ve ismini şu anda anımsayamadığım hatip de görüştüklerim arasındaydı.

Bu şehrin hattâ tüm kıyı şehirlerinin kadınları dikişsiz elbise giymektedirler. Giysinin bir ucunu elleriyle tutuyor, geri kalan kısmını baş ve göğüslerine uzatıp o âzaları böyle örtüyorlar. Onlar çok güzel ve namusludurlar. Her birinin burnunda altın bir halka vardır.[14] Onların bir üstünlüğü de tümünün Yüce *Kur'an*'ı ezberlemiş olmasıdır. Bu şehirde, onüçü kız çocuklarına, yirmiüçü erkek çocuklarına ait olmak üzere tam otuzaltı okul gördüm! Bu duruma başka yerde tanık olmadım. Ahali, deniz ticaretiyle geçimini sağlıyor. Ekim dikim işleriyle uğraşmıyorlar. Mulaybâr [=Malabar] ahalisi Sultan Cemaleddîn'e her yıl bir şeyler verir. Çünkü onun denizlerdeki üstün gücünden korkmaktadırlar. Tüm süvari ve piyadesiyle Sultan Cemaleddîn'in ordusu, 6 bin civarındadır.

Hinavr Hükümdarı

Seçkin ve ulu sultanlardan Cemaleddîn Muhammed b. Hasan, bu bölgenin hükümdarıdır. O, ilerde bahsedeceğimiz Haryab[15] adlı bir gâvur hükümdarına bağlıdır. Sultan Cemaleddîn, namazlarını hep cemaatle kılmaktadır. Seherden önce namazgâha gelip tan yeri ağarıncaya kadar *Kur'an* okuma âdeti vardır. Sabah namazı vakti girer girmez namazını kılıp atına biner ve şehirden çıkar. Güneş yükselip kuşluk vakti girince mescide gelip kuşluk namazını kılar, daha sonra köşküne gider. Eyyâm-ı Bîd'da [=gecenin dolgun ay ışığıyla beyazladığı günlerde; hicri ayın 13., 14. ve 15. gününde][16] oruç tutar. Yanında bulunduğum sırada beni hep iftara çağırırdı. Bu davetlerde benden başka fakih Ali ve fakih İsmail de bulunmaktaydı. Yere dört küçük iskemle konulur, birine kendisi diğerlerine biz otururduk.

Hinavr Hükümdarının Yemek Düzeni

Oralılarca havance [=khwânçe, hônçe][17] denilen bakır sini getirilip üzerine tâlam denilen bakır tabak konulur. İpeklere bürünmüş güzel bir cariye yaklaşarak yemek tencerelerini hükümdara sunar. Elinde bulunan büyücek bakır kepçeyle bir kepçe pirinç alıp tâlamın içine koyar, üstüne susam yağı döker.

Tuzlu karabiber salkımları, yeşil zencefil, salamura limon ve mango ekler mönüye. Herkes yemeğinden bir lokma aldıktan sonra bu baharatlardan atıştırır biraz. İpeklere bürülü cariye, tâlama koyduğu bir kepçe pirinç bittikten hemen sonra harekete geçer bir kepçe daha döker. Böylece bir sahan içinde pişmiş tavuk servisi yapılır; pirinç bu tavukla beraber yenir. Bu pirincin ikinci kepçesi bitince başka bir tür tavuk yemeğinden konulur. Bu da pirinçle yenilir. Çeşitli tarifelerle yapılmış tavuk yemekleri tamamen bittiğinde yine pirinç eşliğinde muhtelif balık yemekleri getirilir. Balık bitince yağ ve sütte pişirilmiş sebze servisi yapılır, bunu da pirinçle yiyorlar! Yemeklerin sonunda "kûşân" takdim edilir. Kûşân, ziyafet sonunda yenilmesi âdet olan süt ürünüdür [=kesmik veya yoğurt]. Bu sofraya konulduğu vakit, artık yenecek bir şey kalmadı demektir ve sıcak su içilir. Çünkü yağmur mevsiminde soğuk su zarar verir.

Hinavr sultanının yanında hiçbir yere ayrılmadan onbir ay kalmıştım. Onların yemekleri sade pirinç olduğundan asla ekmek yiyemedim! Zîbetülmehel [=Maldiv], Seylân, Ma'ber ve Mulaybâr [=Malabar] yörelerinde geçirdiğim üç sene boyunca pirinçten başka bir şey yiyemedim. O hâle gelmiştim ki pirinci ancak suyla yutabiliyordum!

Sultan Cemaleddîn'in elbisesi ince ipek ve keten örtülerden ibarettir. Beline bir peştamal sarıyor ve üst üste iki örtüye bürünüyor. Saçlarını örerek üstüne küçük bir sarık konduruyor. Ata bindiği zaman bir kaftan geçiriyor sırtına. Bunun üstüne de iki peştamal sarıyor. Önünde davullar çalınıyor, borular öttürülüyor.

Bu gelişimizde Hinavr sultanının yanında üç gün kaldık. Bize yol azığımızı vermeyi ihmal etmedi.

[Malabar]

Hinavr'dan çıkarak üç gün sonra Mulaybâr'a [=Malabar] vardık.[18] Burası biber ülkesidir. Bu bölge, Sendâbûr'dan Kavlem'e kadar deniz boyunca uzanıyor. Bir uctan bir uca iki ayda varılır. Yol boyunca ağaçlar ardı ardına sıralanmıştır. Her yarım milde ahşap bir bina bulunur. İçindeki peykelerde gelen giden yolcular oturup dinlenir. Bu evlerin yakınında bir su kuyusu var-

dır. Kuyunun bekçiliğini bir gâvur yapar. Gelen yolcu gâvursa ona kapla su verilir, Müslüman ise adam iki eliyle ona su içirir! Müslüman yolcu eliyle işaret edinceye, yahut çekilinceye dek suyu akıtır bekçi.

Mulaybâr bölgesinde hiçbir Müslüman, gâvur evine girmez; onların kaplarından yemek yemez. Eğer Müslüman tesadüfen gâvur kabından yemek yese çevredeki gâvurlar o kabı derhal paramparça eder yahut Müslümanlara verirler. Bir Müslüman bu bölgede hiç Müslüman evi bulunmayan bir semte girse gâvurlar ona yemek pişirerek muz yaprakları üzerinde servis yaparlar. Üzerine katık eklemeyi de ihmal etmezler. Müslümanın sofrasından artan yemekleri köpekler ve kuşlar yer.

Bu yoldaki menzillerin hepsinde Müslüman evleri bulunmaktadır. Müslüman yolcular oralarda konaklamaktadır. Ev sahipleri [=hancılar] yolculara yemek hazırlar ve ihtiyaç duyulan her şeyi satarlar. Onlar da olmasa buralara asla Müslüman gelmez...

Bahsettiğimiz iki aylık uzun yol boyunca her karış toprak değerlendirilmiş ve işlenmiştir. Herkesin kendine ait bir bahçesi ve bu bahçenin ortasında evi bulunur. Bahçelerin etrafı tahta çitlerle çevrilidir. Yol ardı ardına bitip tükenmek bilmeyen bahçelerin içinden geçer. Her iki bahçe arasında ağaç bir merdiven bulunur. Bu merdivenlerle bir bahçeden öbürüne inilir. Tam iki ay süren yolun çevresi aynen böyle! Bu bölgede kimse hayvana binerek dolaşmaz. At sadece sultanda bulunur. Halk çoğunlukla köleler yahut kiralık işçiler tarafından taşınan devletlere [=dûle, tahtırevan] biner. Bunun dışında başka bir şeye de pek binilmez, yayan gidilir! Ticaretle uğraşsın ya da uğraşmasın; kişi taşınacak yükünü ve malını kiraladığı adamların sırtına atar, işini halleder. Bu yörede bir tüccarın yanında, eşya taşımak üzere görevlendirilen yüz civarında kiralık adam görülür! Bu hamalların her birinin elinde alt ucu sivri, üst ucu ise demir kancalı kalın bir değnek vardır. Hamal bitkinleştiği vakit çömelmek isteyip de şöyle rahat oturacağı bir peyke bulamayınca ucu sivri sopayı yere dikerek sırtındaki yükü üst kısma asar. Dinlendikten sonra başkasının yardımına gereksinim duymadan yükünü omuzlayıp yola revan olur.

Ben bu güzergâh kadar emniyetli bir yol görmedim! Bir hindistancevizi dahi çalınsa hırsızı öldürebilirler. Meyveler yere dökülür de kimse eğilip almaz; nihayet ağacın sahibi gelip toplar.

Bana anlattıklarına göre bir gün Hindular grup hâlinde yoldan geçerken içlerinden biri uzanıyor, yerden bir ceviz alıyor. Haberi duyan "hâkim" [=bölge emniyet amiri], yere bir kazık çakıp üst tarafının sivriltilmesini emrediyor. Bu sırığa evvelâ bir tahta levha geçiriliyor sonra da o adam oturtuluyor levhanın üzerine! Sırık adamın karnından girip sırtından çıkıyor! Ve adam [günlerce] bu hâlde bırakılıyor ibret olsun diye! Millet seyredip akıllansın diye yol boyunca dikilmiş daha nice kazıklara rastladık.

Geceleyin bu yolda gâvurlarla karşılaştığımızda onların bizi görür görmez rahatça geçelim diye kenara çekildiklerine şahit olduk. Müslümanlar burada en üstün durumdalar ama demin de belirttiğimiz gibi kâfirler onlarla yemek yememekte, onları evine sokmamaktadırlar.

Mulaybâr bölgesinde oniki gâvur hükümdar vardır. Bazıları gayet güçlüdür ve elli bin askere sahiptir. Bazıları ise zayıftır; üçbinden fazla adamı yoktur. [Lâkin] aralarında çekişme yok! Güçlü olan zayıfın elindekini alma peşinde değil. Her birinin devletçiği diğerine ahşap bir kapı ile açılır; kapının üstünde;

"Buradan itibaren falanca hükümdarın sınırı başlıyor" şeklinde bir yazı vardır. Bu [sınır] kapısına "Falancanın Eman Kapısı" derler meselâ. Bir Müslüman yahut kâfir suç işleyip de bulunduğu memleketten kaçarak diğerinin eman kapısına [=bâb-ı emân] gelirse canını kurtarır; yanından kaçtığı hükümdar güçlü bir orduya ve teçhizata sahip olsa da o adama dokunmaz!

Bu bölgedeki hükümdarlar devleti ve saltanatı öz evlâda değil kızkardeş oğluna bırakmaktadır. İlerde anlatacağımız gibi; ağzını ve burnunu saran Messûfe kabilesinden[19] gayrı bu âdete sahip başka bir topluluk görmedim.

Burada bir hükümdar halka alışveriş yasağı koymak isterse kölelerine emreder; dükkânlara yapraklı ağaç dalları assınlar diye. Bu dallar durdukça kimse mal satın alamaz dükkânlardan!

Biber

Biber ağaçları üzüm asmasına benzemektedir. "Nârcîl" [=hindistancevizi] hizasına dikilir; aynı asma gibi nârcîle sarılarak büyür. Ancak asmanınki gibi yeşil yumuşak ipliksi dalcıkları yoktur. Biber ağacının yaprakları sedef ve böğürtlen yaprağına benzer; küçük salkımlarının taneleri yeşilken "Ebû Kuneyne"ye benzer. Biber sonbaharda toplanır. Aynı üzüm gibi, güneşe karşı yaygılar üstüne serilir. Tamamen kuruyup simsiyah oluncaya dek altı üstüne getiriliyor defalarca. Daha sonra biberi tacirlerine satıyorlar. Bizim memleketin halkı, biberin ateşte kurutulduğuna ve bu yüzden buruştuğuna inanıyorsa da işin aslı böyle değil. Buruşukluk, güneşten ötürüdür. Kalikût yöresinde biberin bizim ülkemizdeki anlî [=akdarı] gibi kilo ile tartıldığını gördüm.

[Ebuserûr'dan Fâkenevr'e]

Mulaybâr [=Malabar] bölgesinin şehirleri arasında ilk ziyaret ettiğimiz, Ebûserûr'dur [=Barselor].[20] Ebûserûr, kocaman bir körfez üstüne kurulmuş küçük bir şehir. Orada hindistancevizi boldur. Müslümanların oradaki önderi, Ebû Sitte diye çağrılan Şeyh Cuma'dır. Bu adam, eli açık, asil ruhlu kişilerdendir. Tüm servetini beş parasız kalıncaya kadar dervişlere ve kimsesizlere dağıtmıştır.

İki gün sonra Fâkenevr'e [=Bakkanor] ulaştık.[21] Yine körfez kenarında ama muazzam bir şehir. Buranın şekerkamışı hem bol hem de kalitelidir. Bölgenin başka taraflarında böylesi yetişmemektedir. Orada Hüseyin Sellât adlı birinin başkanlığında Müslüman bir grup yaşar. Bu cemaatin hem kadısı hem de hatibi vardır. Bahsettiğimiz Hüseyin, Cuma namazı için bir mescit yaptırmıştır orada.

Fâkenevr Hükümdarı

Fâkenevr [=Bakanor] hükümdarı Bâsedev adlı bir gâvurdur. Onun otuz civarındaki savaş gemisinin kaptanı ise Lûlâ adlı bir Müslüman! Haydutlar taifesinden olan Lûlâ, daima denizi tutmak ve tüccar soymakla meşguldür! Fâkenevr'e demir attığımızda hükümdar, oğlunu bizim yanımıza gönderdi. Çocuk gemide [can güvenliğimizi sağlayan] bir rehin gibi kalırken biz hü-

kümdarın yanına gittik. Fâkenevr hükümdarı, Hindistan hükümdarına saygısını belirtmek, ona olan vazifesini yerine getirmek ve gemilerimizdeki tacirlerle alışveriş yaparak kendine yarar sağlamak için üç gün boyunca bizi ağırladı, hepimize ziyafet verdi! Bu diyarda gemi bir şehrin yakınından geçiyorsa kıyıya demir atmalı, şehir yöneticisine "hakk-ı bender" [=liman muhafızının payı] adıyla bilinen bir armağan vermelidir; âdet böyle! Bir gemi bu tarzda hareket etmezse şehir ahalisi tez ayak koşup teknelerine atlayıverir, söz dinlemeyen gemiyi takip ederek zorla limana sokar! Ayrıca iki kat vergi alırlar o gemiden! Hattâ o gemiyi diledikleri kadar tutar, yoldan alıkoyarlar!

Fâkenevr'den hareket ettik. Üç gün sonra Mencerûr [=Mangalor] şehrine ulaştık.[22] Bu şehir, Mulaybâr [=Malabar] diyarının en büyük körfezi olan Dunb girintisine kurulmuş muhteşem bir yerdir. Îrân ve Yemen kökenli işadamlarının büyük bölümü bu şehirde konaklar. Burada biber ve zencefil tepe tepe yığılır.

Mencerûr Hükümdarı

Bu diyarın en büyük hükümdarıdır. Adı Râmedev'dir. Oradaki dört bin civarında Müslüman, şehir kıyısına kurulu bir varoşta yaşamaktadır. Onlarla şehir halkı arasında hep çatışma olur. Ama hükümdar ticaret bilir insanlara ihtiyaç duyduğu için arayı düzeltir. Mencerûr şehrinin asil ruhlu, erdemli insanlarından Bedreddîn Ma'berî, Şâfiî mezhebinden olup [islâmî] ilimlerin başhocalığını yapmaktadır. Bu adam, gemiye çıkıp bize teklifte bulundu; onun beldesine misafir olalım diye.

"Ora hükümdarı, bir süre yanımızda rehin kalması için oğlunu gemimize göndermedikçe bu iş olmaz!" cevabını verdik. O da şöyle dedi:

"Fâkenevr hükümdarı, ülkesinde yaşayan Müslümanlar güçlü olmadığı için böyle yapmış. Oysa burada hükümdar bizden korkuyor!"

Hükümdarın oğlunu göndermemesi durumunda söz konusu teklife olumlu cevap veremeyeceğimizi belirttik ve neticede o da diğeri gibi oğlunu gönderdi; böylece onlara misafir olduk. Bizi el üstünde tuttular, saygıda kusur etmediler.

Orada üç gün kaldıktan sonra Hîlî'ye doğru açıldık.[23] İki günde vardığımız bu şehir, büyük gemilerin rahatça girebildiği geniş bir körfeze kuruludur. Bu büyük şehrin binaları da güzeldir. Çin gemileri sonunda buraya gelmektedir. O gemiler sadece buraya değil, Kavlem ve Kalikût limanlarına da girebilmektedir. Hîlî şehri, nur saçan bereketli ulucâmiinden ötürü hem Müslümanlar hem de kâfirler nezdinde hürmet görmektedir. Deniz yoluyla seyahat edenler bu câmiye bol bol adak adarlar. Mabedin pek zengin bir gelir sandığı vardır. Hatîb Hüseyin'le Müslümanların emiri konumundaki Hasan Vezzân'ın gözetimi altındadır bu sandık. Bu câmi içinde ilim öğrenip vakıftan düzenli bağış alarak geçimini sağlayan bir grup öğrenci vardır. Ayrıca, geleni gideni ve yörenin fakir Müslümanlarını doyuran aşhanesi vardır câmiin. Yemekler burada hazırlanmaktadır.

Mabette, Makdeşev [=Mogadişu][24] ahalisinden Saîd adlı iyi yürekli, dindar mı dindar, misafire karşı hoş davranışlı bir fakihle görüştüm. Sürekli oruç tutuyordu. Mekke ve Medine'de ondörder sene kaldığını; birinci şehirde Ebû Nümeyy'in, ikincide ise Mansûr b. Cemmâz'ın emirlik dönemine yetiştiğini, ayrıca Hint ve Çin ülkelerine de yolculuklar yaptığını söyledi bana.

Hîlî'den çıkıp Curfattan'a ulaştık.[25] Burası Hîlî'den üç fersah uzaktadır. Orada Bağdatlı ulu bir fakihle görüştüm. Bu adam, Kûfe yolu üzerinde Bağdat'a 10 mil uzaklıkta bulunan Sarsar'dan[26] geldiği için Sarsarî diye anılıyor. O belde, bizim Mağrip'teki Sarsar adlı yöreyle adaştır. Sarsarî'nin Curfattan'da çok zengin bir kardeşi varmış. Adam vasiyetinde küçük çocuklarının ağabey Sarsarî'nin gözetimine bırakılmasını söylemiş. İşte, Sarsarî çoluk çocuğu Bağdat'a götürme hazırlığındayken ben onun yanından ayrılmıştım. Âdet olduğu üzere "Sudan" [=siyahlar] gibi Hintliler de ölünün malına dokunmaz, geriye binlerce altın bıraksa da. Merhumun malı, şeriat gereğince hak sahibi olanlar gelip teslim alıncaya kadar yöredeki Müslümanların büyüğünde [=imamında] kalır.

Curfattan Hükümdarı

Bu adamın ismi Kuvayl[27] olup Mulaybâr bölgesinin en büyük hükümdarlarındandır. Umman, Fâris ve Yemen'e ticarî se-

ferler yapan pek çok gemisi var. İlerde anlatacağımız Dehfattan [=Dharmapattam] ve Budfattan [=Pudupattana] yöreleri de onun ülkesinin sınırları içindedir.

Curfattan'dan çıkıp Dehfattan'a gittik.[28] Burası bağı bahçesi bol bir körfez üstüne kurulmuş büyük bir şehirdir. Orada hindistancevizi, biber, fevfel, tenbûl ve bol miktarda kulkas [=fil kulağı] yetişiyor; kulkası etle pişiriyorlar.[29] Hiçbir yerde buradaki gibi ucuz ve bol muz görmedim!

Burada beşyüz adım uzunluğunda üçyüz adım genişliğinde büyük bir "bâin" [=sun'î gölet] var. Bu muazzam gölet, kırmızı yontma taşlarla örülmüştür. Çevresinde yine taştan yapılmış yirmisekiz kubbe bulunmaktadır. Her birinde basamağımsı dört taş peyke yer alır. Bu kubbelere de taş merdivenlerle çıkılır. Bâinin ortasında üç katlı büyük bir kubbe yer almaktadır. Her katta dört oturak vardır. Bana anlatıldığına göre burayı yaptıran adam, Kuvayl'ın babasıymış. Tam karşıda Müslümanlar için inşa edilmiş bir ulucâmi bulunmaktadır. Oradan merdivenlerle bâine inilmektedir. Millet, abdest ve gusülü orada yapmaktadır. Fakih Hüseyin'in bana anlattığına göre hem câmii hem de bâini yaptıran adam, Kuvayl'in atalarından olan bir Müslümanmış. Onun Müslüman oluşu ile ilgili enteresan hikâyeyi anlatalım.

Câmi Hizasında Bulunan İlginç Ağaca Dair

Câmiin hemen yanı başında yemyeşil bir ağaç gördüm. Yaprakları incir yaprağına benziyorsa da daha yumuşaktı. Bir duvar sarmış çevresini, dibinde de bir mihrap var. Orada iki rekât namaz kıldım. Oralılar bu ağaca dıraht-ı şehâde [=şehadet ağacı] adını vermişler. Her yıl sonbaharda bu ağaçtan bir yaprak düşermiş, rengi önce sarıya sonra kırmızıya dönüşen... Üstünde kudret kalemiyle "Allah'tan başka Tanrı yok, Muhammed onun elçisi" yazılı olurmuş. Fakih Hüseyin'le bir grup güvenilir adam bu yaprağı gözleriyle gördüklerini ve üstündeki yazıyı okuduklarını söylediler bana. Fakih Hüseyin'in ifadesine göre yaprağın düşüş zamanında Müslüman ve gâvur taifelerinden güvenilir kişiler ağacın altına otururmuş. Yaprak düşüverince yarısı Müslümanlar tarafından alınır, öbür yarısı gâvur hükümdarının hazinesine konulurmuş. Bu yaprakla hastaları iyileştirirlermiş.

İşte Hükümdar Kuvayl'ın, câmiyle bâini inşa eden atasının İslâma giriş sebebi bu ağaçtır. O adam Arap yazısını bildiği için yaprağı okur okumaz manasını anlayarak İslâmı kabul etmiş ve Müslümanlığını gerektiği şekilde yaşamış. Bu adamın hikâyesi oralılar arasında pek yaygın. Fakih Hüseyin'in anlattığına göre adı geçen hükümdarın çocuklarından biri, babasından sonra gâvur olup azmış, ağacın köklerinin sökülmesini emretmiş! Böylece ağaç kütür kütür sökülmüş, izi bile kalmamış. Ama daha sonra yeniden dirilen ağaç eskisinden de alımlı olmuş. Bu arada gâvur evlât da çarçabuk gebermiş!

Sonra Budfattan'a gittik.[30] Büyük bir körfez üstüne kurulu görkemli bir şehirdir. Şehir dışında denize yakın bir noktada mescit vardır. Yörede hiç Müslüman bulunmadığı için dışarıdan gelen yabancı Müslümanlar bu mescide sığınmaktadır. Buranın limanı, ülkenin en güzel limanlardandır. Yörenin suyu tatlı, fevfeli boldur. Hint'e ve Çin'e buradan yükleniyor fevfel. Ahalinin büyük bir kısmı Brahman'dır. Bura ahalisi, gâvurlar tarafından el üstünde tutulmakta, Müslümanlar nezdindeyse hiç sevilmemektedir. Bu yüzden aralarında Müslüman yoktur.

Mescitle İlgili Hikâye

Onların, adı geçen mescidi sağlam bırakmalarının sebebi bana şöyle anlatıldı:

Brahmanlardan biri, dam yapmak için mescidin çatısını yıkınca evinde bir ateş peyda olmuş! Adam, çocukları ve eşyasıyla beraber yanıp kül olmuş. Böylece ahali o mescide saygı göstermiş ve bir daha kötü niyetle yaklaşmamış. Hepsi oranın hizmetkârı olmuş. Gelen gidenin içmesi için de su koymuşlar yanına. Kuşlar girmesin diye de kapısına ağ örmüşler.

Budfattan şehrinden çıkıp Fandrayna [=Panderani] şehrine yollandık.[31] Bahçeleri ve çarşıları ile gayet güzel ve büyücek bir şehir. Orada Müslümanların üç mahallesi var ve her mahallede bir mescit bulunmaktadır. Şehrin büyük mescidi [=ulucâmii] sahildedir. Bu mabet, ilginç bir mimarîye sahiptir. Denize bakan pencereleri ve mecâlisi [=taraça ve balkonları] muhteşemdir. Oranın kadılık ve hatipliğini yürüten Ummanlı imamın iyi yürekli bir kardeşi vardı. Çin gemileri kışı burada geçirmektedir.

Notlar

1 Kalhât: Umman'da bir şehir. Bkz.: 30/18. not.

2 Hindistan'da bir Diyarbekirli: O devirde, tasavvufî akımların etkisiyle şeyh ve müritlerin zaman zaman uluslararası elçi statüsünde vazife yapması (bkz.: Sühreverdî) gibi bazı faktörlerden dolayı; Hindistan kadar uzak coğrafyalarda bile Anadolu ve Suriye kökenli insanlara rastlanıyordu. Yine seyyahımızın bildirdiğine göre, Anadolu veya Irak kökenli Türk tacirler (bkz.: İbn Köyük ailesi) Mısır üzerinden Mali ve Büyük Sahra'ya mal satabiliyor, Afrikalı hükümdarlara kredi verebiliyorlardı. İbn Battûta'yı iktisat ve uluslararası ilişkiler tarihi bakımından incelemek başlı başına bir tez konusu olabilir ve buna değer.

3 Kâvî (=Kava): Burası, günümüzde Mahi nehrinin denize döküldüğü güney sahillerinde Kinbaya önlerinde Kava diye bilinen yer olmalı. Denize bir mil mesafede kurulu bir şehirdir. Bkz.: Beck., *Age.*, s. 798; Tâzî, *Age.*, s. 29.

4 Kandhâr (=Gandhar): Burası Afganistan'daki Kandehar değil elbet. O dönemde Dandar ırmağının denize döküldüğü yerde Kava'nın tam da güneyinde, Gandhar namıyla bilinen önemli bir liman vardı. Şimdi Gandhar bir balıkçı kasabasıdır. Bkz.: Beck., *Age.*, s. 799.

5 Havâce (=Hâce) Bühre (=Bohra; Bora) ve oğulları: Bohra diye bilinen Gücerât ve Bombay kökenli etnik grup, şimdi bile son derece faaldir. Tâzî, 1975 yılında Bohra denen grubun dinî bir kutlama merasimine katıldığını, Bohraların ticaret işlerinde son derece örgütlü çalıştığını söylüyor. Kaynaklarda Gücerat ve Bombay Bohralarının İsmailiye mezhebine mensup olduğu, Konkan'ın kuzeyindeki Bohraların ise Sünnî olduğu belirtilmiştir. Bkz.: Beck, *Age.*, s. 800; Tâzî, *Age.*, s. 30.

6 Gurâb türü tekne: Gurâb, son derece hızlı giden hafif bir tekne türüydü; posta işinde kullanıldığı gibi sahil koruma gibi görevlerde de kullanılırdı. Bkz.: Tâzî, "El-Ustûlü'l-Mağribî abre't-Târîh", *Mecelletü'l-Bahsi'l-İlmî* (dergi), Kasım, 1982, s. 39.

7 Bayram (=Piram) adası: Kinbâya körfezine yakın bir adadır. Burası Tuğluk oğlu Muhammed'in hücumundan önce korsanlarıyla meşhur bir adaydı. Bkz.: Beck.; *Age.*, s. 800.

8 Kûka (=Goga) şehri: Goga, Bayram adasının hemen kuzeyinde, Kinbaya körfezinin batı sahilinde bir yerdir. Burası seyyahımızın rotasında değil; ancak teknik bir arıza veya akıntı sebebiyle gemi buraya gelmiş olmalı. Mzik, *Age.*, s. 283.

9 Haydariye taifesi için bkz.: 22/13. not ve 32/93. not.

10 Sendâbûr (=Sendpur): O dönemde Goa körfezine ve Goa adasına verilen isim. Burası en eski Müslüman tacirler tarafından bile biliniyordu. Bkz.: Beck.; *Age.*, s. 801; Tâzî, *Rıhle*, C. 4, s. 31.

11 İçinde mabet bulunan küçük ada (=Anjidiv): Goa'nın 100 km güneyinde bulunan Anjidiv adası bu tarife uymaktadır. Daha da ilginci Vasco da Gama 1498 yılında burayı ziyaret ettiğinde İbn Battûta'nınkine benzer bir manzara görmüş olmalı ki, onun da anlattıkları seyyahımızınkine benzemektedir. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 31.

12 Zeyla: Burası Doğu Afrika'da Barbara ahalisinin merkezi idi ve ticarî bakımdan çok faaldi. Bkz.: 29/1. not. Zeylî yöreden gelen ürün için kullanılan bir sıfattır.

13 **Hinavr (=Honavar):** Kanara bölgesinde, Şaravati nehrinin denize döküldüğü yerdedir. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 33.

14 **Burna takılan hızma (=Nath):** Bu hızmayı burunlarının soluna takarlar ve Nath diye isimlendirirler. Nath, boğanın burnuna takılan halkaya da denilir. Bu kökten türeyen Nathi, kadın için evlenme gibi manalara gelir. Bkz.: Platts, *Age.*, s. 1111-1112; Tâzî, *Age.*, s. 34.

15 **Hükümdar Haryab:** İbn Battûta ne yazık ki bir daha Haryab'dan bahsetmeyecek. Acaba bu ve buna benzer göndermeler, seyyahımız tarafından daha sonra bahse konu oldu da İbn Cüzeyy editörlük yapayım derken temizledi mi bu kısımları? Öyle ya, "tekrara hacet yok" diye düşünmüş olabilir... Haryab isimli hükümdarın asıl adının Harihara Nripala olduğu *Rıhle* uzmanlarınca tespit edilmiştir. Bkz.: Stéphane Yerasimos, *Voyages de Ibn Battuta* (eski D. & S. neşri üzerine notlandırma), Paris, 1990, C. 3, s. 193.

16 **Eyyâm-ı Bîd (=Beyaz günler):** Kamerî ayın 13, 14. ve 15 günleridir. Peygamberimiz bugünlerde oruç tutardı.

17 **Havance (=Khônçe; khwantche):** Khvan yemek, sofra demektir. Çe ise küçültme eki olduğuna göre bu kelime ufak sofra anlamına geliyor.

18 **Mulaybâr bölgesi (=Kerala; Ma'bar):** Bu bölge karabiberiyle meşhurdur; bugün Hindistan'ın Kerala eyaleti sınırları içindedir.

19 **Messûfe (=Berberî kabilesi):** Batı Sahra'yı mesken tutmuş Tuaregler diye de bilinen Berberî kabilelerindendir. Anaerkildirler; soy anaya nispet edilir. Bkz.: Tâzî, *et-Târîhu'd-Diblumâsî li'l-Mağrib*, C. 5, s. 17.

20 **Ebûserûr (=Barselor) şehri:** Burası pirinç üretim merkezlerindendi. Sömürge döneminde Hollandalılar buraya ticarî bir ajans açmışlardı.

21 **Fâkenevr (=Bakkanor):** Bugün Barkur diye bilinen kasabadır. Bkz.: Tâzî, *Rıhle*, C. 4, s. 39.

22 **Mencerûr (=Mangalor):** Kanara'nın güneyinde Delly dağının kuzeyindedir. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 40.

23 **Hîlî (=Eli):** Pek çok müellif Eli'den bahsetmiştir, Marco Polo da karabiberin ve zencefilin (=Gingembre) burada bol bulunduğunu söyler. İbn Battûta'nın büyük körfez diye bahsettiği yer, herhalde Madai mıntıkasındadır ki burası Delly dağının 8 mil güneyindedir. Bkz.: Gibb, *Travels in Asia and Africa*, s. 364.

24 **Makdeşev (=Mogadişu)** için bkz.: 29/2. not.

25 **Curfattan:** Burası Yule'un tahminine göre Kananor'dur (=Cannanore). Mzik buranın Kananor veya Balipatam olabileceğini söyler. 16. yüzyılda yaşayan Warthema, Kananor limanından bahseder; buna göre İran diyarından getirilen atlar bu limanda tacirlere sunulmaktadır. Bkz.: Mzik, *Age.*, s. 297; Yule, *Cathay and the Way Thither*, H. Cordier tarafından yeni neşr., (4 cilt) London, 1913, C. 4, s. 76; Tâzî, *Age.*, C. 4, s. 41.

26 **Sarsar:** Bağdat'tan Kûfe'ye doğru yola çıkınca ilk menzildir. Bağdat'la Sarsar arasında 9 mil vardır. Bu şehir, Sarsar nehri kıyısına inşa edilmişti. Bkz.: İdrisî, *Nüzhetü'l-Muştâk*, Napoli bask., C. 6, s. 668.

27 **Hükümdar Kuvayl:** Burası Batı Hint sahillerinin güçlü hanedanlarından Kollatri hanedanı tarafından yönetilen Mulaybar memleketinin ilk bölgesidir. Ma'bar (=Mulaybar) memleketine hâkim olanlara Sanskritçe "deniz kralı" anlamında Samuri'den bozma Zamorin denilirdi Avrupa'da. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 42; Beck.; *Age.*, s. 812.

28 Dehfattan: Burası, güney sahilinde Kananor'un 5 mil kuzeyinde Valarpattanam diye bilinen yerdir. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 42.

29 Kulkâs (=Lat.: Arum Colocasia; Fil Kulağı): Kulkas denen bu bitki, yemeklerde hazmı artırıcı ve sofrayı güzelleştirici bir yeşillik olarak kullanılırdı. Fârâbî'nin, (farmakoloji ilmine dair) Kitâbu's-Saydane'sinin Dihlî kökenli Farsça çevirisinde Kulkas'ın bir özelliğinin de şehveti artırmak olduğu belirtilir: "ve yekî ez havâss-ı û, ânest ki bâh ra kuvvet dihd" Fârâbî, *Kitâbu's-Saydane*, ed. kritik: Abbâs Zeryâb, Tahran, 1991, s. 502; Tâzî, *Age.*, s. 42.

30 Budfattan: Burası Darmapattanam diye bilinen yer olmalıdır; bu kelime, "Rahmet Mekânı" demektir. Darmapattanam, Ancarakandi ve Teliçeri nehirlerinin getirip bıraktığı alüvyonlarla oluşmuş bir adadır. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 43.

31 Fandrayna (=Panderani): Şimdi Pantalayini diye bilinen bu yer İbn Battûta'nın çağdaşı olan Odrik de Bordenon tarafından Flandrine diye kaydedilmiştir. Pantalayini eskiden Payanad diye bilinen bir hanedanın başşehriydi; İbn Battûta'nın geldiği dönemde ise Kalikut'u, Ma'bar ülkesini yöneten Samurilere (=Zamorin) bağlı bir şehir idi. Buranın büyük câmii de bir Oğuz türkü olan Dinar Malik tarafından inşa edilmiştir. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 44.

KIRKDOKUZUNCU BÖLÜM

KALİKÛT'A AÇILIŞ, ÇİN SEYAHATİNİN AKSAMASI VE KAVLEM

Fandarayna'dan Kalikût'a doğru hareket ettik.[1] Burası Mulaybâr [=Malabar] bölgesinde bulunan büyük ticaret merkezlerindendir. Çin, Câva, Seylân, Maldiv, Yemen ve Fâris asıllılar buraya gelmekte; dört bucağın tüccarı burada toplanmakta! Liman dünyanın en büyük limanlarındandır.

Kalikût Hükümdarı

Buranın hükümdarı Sâmurrî diye bilinen yaşlı bir gâvurdur.[2] Sakalını bir Rum taifesi gibi keser. Kalikût'ta gördüğüm bu adamı inşallah ilerde anlatacağız. Şehirdeki tacirlerin reisi Bahreynli İbrahim Şâhbender'dir.[3] Erdemli ve asil ruhlu olan İbrahim'in evinde tacirler toplanırlar ve sofrasında yemek yerler. Şehir kadısı Fahreddîn Osman asil ruhlu, cömert biridir. Oradaki tekkenin sahibi Kâzerûnlu Şeyh Şihâbeddîn'dir. Hint ve Çin kökenlilerin, Şeyh Ebû İshâk Kâzerûnî'ye[4] tuttukları adaklar; Şeyh Şihâbeddîn'e teslim edilir. Hindistan, Çin, Yemen ve İran arasında mekik dokuyan pek çok ticaret gemisinin sahibi ünlü Nâhûda Miskal da bu şehirde oturmaktadır. Oraya vardığımızda bizi karşılamaya gelenler arasında İbrahim Şâhbender, kadı, Şeyh Şihâbeddîn, nüfuzlu tacirler ve hükümdarın Kulâc adlı naibi bulunuyordu. Kendi gemilerinde davul, zurna, boru ve sancakla karşıladılar bizi. Bu diyarda bir benzerini görmediğim müthiş bir tantanayla girdik limana ama ardından sı-

kıntı gelecek kısa bir rahatlamaydı bu! Kıyıda 13 Çin gemisi vardı. Bir süre limanda bekledikten sonra şehre çıktık. Her birimiz bir konakta ağırlandık. Çin'e gidiş zamanının gelmesini beklerken üç ay gâvur hükümdara konuk olduk.

Çin denizinde yalnız Çin gemileriyle yolculuk edilir. Şimdi bu gemilerin düzenini anlatalım:

Çin Gemileri

Çin gemileri üç bölüktür. En büyüklerine "cunûk" denilmekte.[5] Bu kelimenin tekili "cunk"tur [=conk]. Orta boylusuna "zav"[6] [=dhao], küçüğüne ise "kekem"[7] [=Ho-hang] denilir. Büyüklere üç ilâ on iki civarında yelken asılmaktadır. Yelkenler "hayzurân" [=bambu] dallarından hasır gibi örülmekte olup asla indirilmezler. Rüzgârın esişine göre ayarlanıp çevrilirler. Demir atıldığı vakit yelkenler olduğu gibi bırakılır. Her gemide bin kişilik personel grubu bulunmaktadır. Altıyüzü gemici, dörtyüzü savaşçıdır bunların. Savaşçılar arasında okçular, "dark" [=kalkan, savunma] ve "çarhıye" [=hafif top veya arbalet] işiyle uğraşanlar vardır. Onlar "neft" [=yanıcı madde] atmaktadırlar.[8] Her büyük geminin ardından üç küçük gemi gelir. Bu küçük gemilere "nısfî" [=yarımlık], "sülüsî" [=üçte birlik] ve "rubuî" [=çeyreklik] denir. Bunlar sadece Çin'in Zeytûn şehrinde yahut Sınkelân diye bilinen Sînussîn'da [=Kanton][9] üretilmektedir.

Gemilerin Nasıl Yapıldığını Anlatalım:

İki ahşap duvar dikilerek bunların arasında devasa tahtalar konulur. Bu tahtalara koca koca çiviler çakılarak enine boyuna ana gövdeye temas etmeleri sağlanır. Bir çivinin [=kazığın] uzunluğu üç arşındır. İki cephe bu tahtalarla sımsıkı bitiştirildiği zaman cephelerin üstüne geminin yatağı yerleştirilir. Ve cepheleri denize salıp geri kalan işi suda tamamlarlar. Bu iki cephe ve tahtalar suyla temas eder vaziyette bırakılır. [İşçiler] suya inip tepeden tırnağa ıslanarak işlerini yapmaktadırlar. Sözünü ettiğimiz tahtaların etrafında kürekler bulunur. Bunlar seren direği gibi koskocamandır. Sadece birini çekmek için on-onbeş kişi toplanmaktadır. Küreklerin ayakta çekildiğini belirtmeliyiz. Her gemiye dört güverte yapılır. Bu güvertelerde iş adamları

için özel odalar, "mısriye"[10] tipi kameralar ve bölmeler yer alır. Mısriyelerin çoğunda birkaç bölme ve tuvalet bulunmaktadır. Kapısındaki anahtarı sadece sahibi almakta ve gerektiğinde mısrıyeyi kapamaktadır. Adam, cariye ve hatunlarını beraberinde getirip oraya yerleştirebilir. Bazen biri çok uzun bir süre mısriyesinden dışarı çıkmaz ve gemideki diğer yolcular onu tanıyamaz. Nihayet bir ülkeye vardıklarında birbirleriyle karşılaşıp aynı gemide olduklarını anlarlar! Gemiciler ise gemi içinde çoluk çocuklarıyla beraber hayat sürerler. Ahşap havuzlarda zencefil, bahçe bitkileri ve sebze ekim-dikimi yaparlar!

Vekîlü'l-merkeb [=gemi acentası; simsar] büyük bir bey gibidir. Karaya çıktığı zaman okçular ve siyah hizmetkârlar kargıları, yayları, davulları, zurnaları ve borularıyla adamın önüne dizilirler. O evine vardığında, kapının iki tarafına mızrak diken bu adamlar, vekil orada kaldığı sürece muhafızlık işine devam ederler. Çin halkı arasında sürüyle gemiye sahip olan ve bu gemilerle vekillerini çeşitli ülkelere gönderen nice zenginler vardır. Dünyada Çinlilerden daha zengin kimse yok!

Çin Seyahatine Başlamamız, Bu İşin Sonu

Çin'e sefer etme vakti geldiğinde Sâmurrî derhal Kalikût limanında bulunan onüç cunktan birini bizim için hazırlattı. Geminin vekili Süleyman Safedî Şâmî [=Suriyeli] adlı biriydi. Aramızda tanışıklık olduğu için dedim ki:

"Yanımda cariyelerim var! Sade bana ait bir mısriye istiyorum, çünkü bu gözdelerle yolculuk etmektir âdetim!" Bana şu cevabı verdi:

"Çin tacirleri gidiş-dönüş için mısriyeleri kiralamaktadırlar. Ama kaynımın bir mısriyesi var, onu sana verebilirim. İçinde tuvalet olmadığını da ekleyeyim. Tabiî, bu mısriyeyi değiştirmen de mümkün!"

Dostlarıma salık verdim, yanımda bulunan eşyaları gemiye taşıdılar. Köle ve cariyeler de cunka bindiler. Bu iş Perşembe günü gerçekleşti. Ben Cuma namazını kılıp onlara katılırım diye karada kalmıştım. Bu arada Melik Sünbül ve Zahîreddîn hediye çıkardılar gemiye. Sonra Hilâl adlı genç hizmetkârım Cuma sabahı yanıma gelerek şöyle dedi:

"Cunkta kiraladığımız mısriye çok dar, işe yaramaz!" Durumu Nâhûdaya [=kaptana] anlattım.

"Başka çare yok! Ama kekeme binmek istersen orada istediğin gibi kamara bulunmakta!" cevabını verdi. Razı oldum, dostlarıma el ettim; eşyaları kekeme getirdiler, cariyeler de oraya taşındı. Cuma namazından önce bir güzel yerleştiler.

Her gün ikindiden sonra koca koca dalgalar kopar bu denizde. O esnada kimse cesaret edip gemiye binemez. İşte o gün bütün cunklar daha önce yola koyuldu. Geriye sadece iki cunk ve benim bineceğim kekem türü gemi kaldı. Cunklardan biri bizim hediyelerle yüklüydü, diğeri ise Fandarayna'da kışı geçirmek isteyenlerin gemisiydi. Cumayı Cumartesiye bağlayan akşam gemiye çıkma imkânı olmadı, sahilde kaldık. Gemide bulunanlar da karaya çıkamadılar. Yanımda sadece kilim vardı; yaydım, üstüne uzandım. Cumartesi sabahı gün ışırken baktım ki cunkla kekem limandan gayet uzak bir noktada duruyorlar. Fandarayna'da kışlamak isteyenlerin cunku ise azgın denizde parçalanmış, mürettebatından bir kısmı can vermiş, bir kısmı da zor-şer kurtulmuştu. Bu gemide bir tacirin güzel bir cariyesi vardı. Adam, aşkıyla yandığı bu kadını kurtarana 10 dinar altın vereceğini duyurdu. Kadıncağız, batan cunkun arka tarafındaki bir direğe sıkı sıkı tutunmuştu. Hürmüzlü gemicilerden biri adamın çağrısını duyunca harekete geçti ve cariyeyi kurtardı ama dinarları almayıp şöyle dedi:

"Bu işi Hak Teâlâ'nın rızası için yaptım!"

O gün gece olduğunda hediye dolu cunk da battı. İçindekilerin tümü can verdi. Sabahleyin cesetlere baktık. Zahîreddîn'in başı paramparça olmuş, beyni dağılmıştı. Melik Sünbül'ün yanaklarından birine çivi saplanmıştı. Cenaze namazlarını kıldık, hepsini toprağa verdik. Bu arada Kalikût'un kâfir hükümdarıyla karşılaştım. Beline büyük beyaz bir peştamal kuşanıp göbeğinden dizine kadar örtünmüş, başına da ufak bir sarık takmıştı. Ayakları çıplaktı ve bir köle onun başına gölgelik tutuyordu.

Hükümdar kıyıda bekliyor, halkın denizden karaya vuran şeyleri yağma etmemesi için adamlarını görevlendiriyordu. Hükümdarın önünde ateş yanıyordu. Malabar diyarında bir gemi

parçalandığı zaman tüm yükü hazineye aittir. Oranın âdeti böyle. Burada böyle bir âdet yok, suya saçılan eşyaları sadece sahipleri alır. Bu yüzden insanlar daha çok gelip gider olmuşlardı buraya ve mamur kılmışlardı bu şehri.

Kekem türü gemide bulunanlar cunkun hâlini görünce yelken açtılar; bütün eşyamı, kölelerimi ve cariyelerimi alıp gittiler. Ben kıyıda yapayalnız sap gibi kaldım! Gerçi yanımda daha önce azat ettiğim genç bir hizmetkâr vardı ama o da başıma gelenleri görünce sıvışıp gitti! Yanımda bir zamanlar cûkînin verdiği 10 dinarla üstüne uzandığım kilimden başka şey kalmadı! O kekemin mutlaka Kavlem limanına gireceğini öğrenince oraya gitmeye karar verdim. Her iki limanın arası karadan da gidilse nehirden de gidilse on gün tutmaktadır. Ben ırmak yoluyla gitmeyi tercih ettim. Kilimi taşısın diye bir Müslümanı kiraladım. Irmakta yolculuk yapılırken âdet olduğu üzere akşamleyin karaya çıkılır, gece sahildeki köylerden birinde geçirilir ve gündüzleyin gemide yolculuğa devam edilir. Biz de böyle yaptık. Bu tekne-de, kiraladığım adamdan başka Müslüman yoktu. O da zaman zaman karaya çıktığımızda gâvur tohumlarıyla bir olup şarap içer, benimle kavga ederdi! Yolculuğumuzun beşinci günü Yahudilerin yaşadığı bir şehre; dağlık bölgenin zirvelerine kurulmuş Kuncîkerî'ye ulaştık.[11] Onların kendi aralarında bir önderi vardır. Bu cemaat, cizyeyi Kavlem hükümdarına vermektedir.

Tarçın ve Bakkam [=Kızılağaç]

Bu ırmak kenarında bulunan ağaçların tümü tarçın ve bakkamdır. Hattâ odun olarak bile bu ağaçlar kullanılıyor! Biz de yemeklerimizi pişirmek için yol boyunca yakıtımızı bunlardan sağladık.

Notlar

1 **Kâlikût (=Kalikut):** O dönemin en önemli liman şehriydi. Kalküta'yla karıştırılmamalıdır. Seydi Ali Reis'in Mir'atü'l-Memâlik'inde Kalikût'tan bahsedilir. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 44; Seydi Ali Reis, *Mir'at*, s. 89.

2 **Sâmurrî (=Zamorin):** Portekizlilerin Zamorin dedikleri grup. Hindistan'ın doğu sahillerinde yani Mulaybar'da hüküm süren hükümdarların büyük bir kısmı bu un-

vanı kullanırdı. Evvelce de açıkladığımız gibi bu kelime Sanskritçede "Deniz Kralı" anlamına gelmekteydi. Samurrîlerde nispeten anaerkil bir sistem vardı; kral ölünce taht büyük kızkardeşin oğluna kalırdı. Seydi Ali Reis, Kalikût padişahından bahsederken şöyle der: "Kalikût padişahı Sâmurî'nün saâdetlü Padişah hazretlerine inkıyad ve itaatin arz idüb rûz ü şeb Portukal kâfiri ile cenk üzere olduğun i'lâm itdüklerinde kadırgalarda olan muallimlerden ol vilâyetden Muallim Ali ile Sâmurî'ye 'İnşaallah an karib Mısır'dan Donanmayı Humâyun gelüp ol diyarları kâfir elinden halâs itmek mukarrerdür. Siz dahi er gibi olun!' diyü mektub yazup zikr olınan gemiler ile irsâl idüp..." bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 45; Seydi Ali Reis, *Mir'atü'l-Memâlik*, inceleme: Mehmet Kiremit, Ankara, 1999, s. 89.

3 **İbrahim Şâhbender:** Bizdeki şehbenderle aynı. Bender liman demektir; Şahbender, gümrük işlerini takip edenlerin başıydı. Hindistan'daki şahbenderler genellikle Müslümanlardan olurdu. Bir kısmının soyu ise yüzyıllardan beri Batı'dan buraya ticarî gemi gönderen Araplara dayanırdı. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 45.

4 **Şeyh Ebû İshâk Kâzerûnî** için bkz.: 24/49. not.

5 **Cunk:** Kelimenin aslı Cava dilindendir. Conk diye telâffuz edilir. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 46.

6 **Zav (=Dhow; Dov):** Kelimenin aslının Çince "Tsao" olması mümkündür. Bu kelime Yemen'den Malezya'ya, çok geniş bir coğrafyada kullanılırdı. Dov, Üçgen şeklinde bir teknedir; iki seren direği, iki de yelkeni vardır. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 46.

7 **Kekem:** Kelime Çincedir; aslı Hokhang'dır. Bkz.: Yule, *Age.*, C. 4, s. 25; Beck., *Age.*, s. 812; Tâzî, *Age.*, s. 46.

8 **Neft, Dark ve Çarhıye:** Pehlevî dilinde Neft, Zend-Avesta dilinde Nap; yeni Farsçada Neft, klasik Yunancada Naphtha (bitumen): "Siyah, yanıcı, koyu sıvı" anlamıyla Doğuda ve Batıda pek çok dile aynen geçmiş olan "neft", farklı coğrafya ve zaman dilimlerinde elde edildiği maddeye bağlı olarak çeşitli dillerin sözlüklerinde de değişik tariflerle açıklanmıştır; katran, zift, kahverengimsi yeşil akıcı ve yanıcı peltemsi madde; maden kömüründen elde edilen yağ, ham petrol veya eski usûlle arıtılmış petrol gibi... Osmanlı'da daha çok "neft yağı" terkibi kullanılırdı. İslâm klasik çağında molotof kokteyline çok benzeyen bir terkip vardı; yanıcı sıvı maddeyle dolu bir şişe, özel yaylarla uzağa fırlatılırdı; bu şişeye Karûretü'n-neft denilirdi. Karûrenin tarifi Salahaddîn Eyyûbî'nin silâh mucidi Tarsûsî'nin Tebsıra adlı kitabında mevcuttur. *Derk: Tarsûsî tarafından da yuvarlak deri kalkan diye tarif edilen Derka, Cahiliye dönemi Arapçasında bile "deri kalkan" anlamına gelmektidir; ilk bakışta kelimenin Farsça koruma, engelleme anlamında "Dirîğ"den geldiği söylenebilir. Ancak kelimenin aslının Eski Türkçe Tergi'den (=Dergi) gelme ihtimalini daha kuvvetli buluyorum; Araplara ve diğer milletlere de eski çağlarda bizden geçmiş olabilir. Zira tergi hem sofra ve yuvarlak tabak anlamına geliyor hem de deriyle ilgili şey; derilip toplanmış nesne demek oluyor; yani deri kalkanın hem derilip toplanan bir deri oluşuna, hem de yuvarlak oluşuna işaret ediyor. Buradaki "Derk Ehli" ok vesair karşı tarafın attığı zarar verici maddelerden gemiyi koruyan özel bir birlik olmalı. "Carhıye" (=Çarhıye) kelimesinin kökü olan "Çarh" Farsçadır; Zen dilinde Çakhra, Sanskritçe Çakra aynı şeydir. Bu kelime, tekerlek, çark, çıkrık, dönen nesne, gökler ve yay gibi anlamlara geliyor. Seyyahın bahsettiği "Çarhıye", hafif topları veya arbalet tabir

edebileceğimiz zenberekli büyük okları kullanan grup olabilir. Eyyûbî dönemi silâh mucidi Tarsûsî, çarh ve akâr adını verdiği büyük yaylı silâhlardan bahseder. Çarh-endaz bu yüzyılın başında Hindistan'da ok atma işinde ustalaşmış kişilere deniyordu. Çarh, eskiden ok yayı anlamına da geldiği için daha sonraki dönemlerde tüfek ve tüfeğe benzer küçük toplara da kullanılmıştır. Ordu ve savaş ıstılâhlarının büyük ölçüde Memlûk ve Osmanlı Türklerinden devşirildiği Mehmed Ali Paşa dönemi Mısır'ında bile Çarhacıye taifesi, ordunun başında bulunur ve düşmana karşı küçük hareketli topları kullanırdı. Çarhıye Osmanlı ordusundaki Çarhacı taifesini de anımsatıyor. Bunlar harekete geçmiş ordunun en başında yer alan son derece cevval; zenberek gibi bir gruptu. Ansızın dönme, savrulma, ileri atılma, savuşturma ve saldırma işlerini iyi becerirlerdi. Çarhıyenin günümüzdeki benzerleri, RPG tipi taşınabilir roketleri omuzlayan çevik savaşçılar olabilir; bu tür bir saldırı gerilla tipi savaşlarda uygundur. Bkz.: Mardî b. Ali Tarsûsî, *Tebsıratü Erbâbi'l-Elbâb, fî Keyfiyyeti'n-Necât mine'l-Hurûb*, ed-kritik: Karin Sadır, Beyrut, 1998, s. 122-126 ve 146; John T. Platts, *A. Dictionary of Urdu, Classical Hindi and English*, Londra 1911, s. 429 ve 1144; *Ferheng-i Ziyâ*, C. 1, s. 694; Muhammed Mahmûd Surûcî, *el-Ceyşü'l-Mısrî fi'l-Karni't-Tâsi' Aşar*, Kahire, 1967, s. 364; M. Abdülkerîm Hatîb, *Mu'cemü'l-Mustalahât ve'l-Elkâbi't-Târîhıyye*, s. 271.

9 **Sınkelân; Sînussîn:** Çin'de Guangzhou; Kanton diye bilinen meşhur liman şehri.

10 **Mısriye:** Tâzî'nin bildirdiğine göre Fas'ta evin kıyısına, kenarına eklenen küçük oda demektir. Tâzî kelimenin aslının Mısır'dan geldiğini bildiriyor; "demek ki Mısır'da ana binaya eklenti olarak evceğizler, ilâve odalar yapılıyordu" diyor. Ben de Memlûk dönemi Kahire atmosferini muhafaza eden Batniye semtini gezdiğimde kadim evlerin ikinci veya üçüncü katında mükemmel işlenmiş tahta parmaklıklar içinde büyük balkonlar gördüm (1991-1996). Belki de iklimin tesiriyle bu tür yapılara ihtiyaç vardı. Memlûk dönemine ait bu tahta kafeslerin ağaç işçiliği o kadar güzel ki, yüzyılların tesiriyle kararmış olsalar da hâlâ muhteşem görünüyorlar. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 47.

11 **Küncîkerî'deki Yahudi azınlıklara dair:** Chennamangalam adasının doğusunda Kanjirapuzha vadisinin bir bölümünde çok eski yüzyıllardan bu yana Yahudilerin yaşadığını söyleyen J.B. Segal'ın eseri bu konuyu aydınlatıyor. Segal eserinde Hindistan'ın Kerala bölgesindeki Yahudilerin tarihini inceliyor. Bkz.: J.B. Segal, *A History of the Jews of Cochin*, Londra 1993, s. 10; Beck., *Age.*, s. 816.

ELLİNCİ BÖLÜM

KAVLEM'E GİRİŞ, MALABAR SAHİLİNDE SEYAHAT

Yolculuğumuzun onuncu günü Mulaybâr [=Malabar; Ma'bar] bölgesinin en güzel şehirlerinden olan Kavlem'e vardık.[1] Şehrin çarşıları gayet güzel, cıvıl cıvıl. Burada Sûlî[2] kökenli tacirler çok zengin. Onlardan biri tüm donanımı ile koca bir gemiyi kiralayıp kendi konağından çıkardığı mallarla onu doldurabilir. Kavlem'de gayet kalabalık bir Müslüman işadamları cemaati var. Önderleri Irak'ın Âva şehri ahalisinden Alâeddîn Âvacî'dır. Râfizî olan bu adamın, aynı mezhepten pek çok dostu var. Onlar mezheplerini gizlemiyor, açıkça gereğini yapıyorlar. Şehir kadısı Kazvînli bir soyludur. Kavlem şehrindeki Müslümanların büyüğü, Muhammed Şâhbender adlı biridir. Onun, Takıyyüddîn isimli erdemli bir kardeşi vardır. Şehirdeki büyük câmii Havâce [=Hoca] Mühezzeb adlı tüccar yaptırmıştır.[3] Bu mabet çok hoştur. Şehir, Malabar bölgesinin Çin'e en yakın şehridir. Ahalinin büyük kısmı Çin'e gidip gelmektedir. Burada Müslümanlar büyük saygı görmekte, el üstünde tutulmaktadırlar.

Kavlem Hükümdarı

Tîreverî diye bilinen bir gâvurdur.[4] Bu adam, Müslümanlara hürmet göstermektedir; hırsızlar ve pezevenkler aleyhine çıkardığı sert yasaları vardır.

Bir Kısas Olayı

Kavlem'de tanık olduğum olaylardan biri şudur:
Iraklı bir okçu kendi grubundan birini öldürerek Âvacî'nın

evine kaçtı. Âvacî'nın serveti büyüktü. Müslümanlar öldürülen adamı gömmek istedikleri vakit hükümdarın naipleri buna engel oldular; şöyle dediler:

"Katili bize teslim etmelisiniz ve o hemen öldürülmeli! Yoksa mevta gömülemez!"

Ceset tabut içine konularak Âvacî'nın kapısı önüne bırakıldı; yavaş yavaş kokmaya ve bozulmaya başlayınca Âvacî katili teslim etti. O, canına kıyılmamak koşuluyla tüm servetini onlara verebileceğini teklif ettiyse de naipler bunu kabul etmediler ve hemen öldürdüler katili! Böylece asıl maktul de toprağa verilmiş oldu.

Hükümdarın Sertliğine Dair Bir Olay

Bana anlatıldığına göre Kavlem hükümdarı bir gün şehir dışına çıkmaya niyetlenerek atına binmiş; takip ettiği güzergâh bahçeler arasındaymış. Yanında kendisi gibi asil ve meşhur beyzâdelerden olan damadı bulunmaktaymış. Damat bahçelerdeki ağaçlardan yola düşen bir üzüm tanesine uzanıp yemiş. Bunu gören hükümdar hemen onu ortadan ikiye bölmüş! Cansız bedenin bir parçasını yolun sağına, öbür parçasını da soluna astırmış. Bu arada üzüm tanesini de ikiye bölerek cesedin parçalarına bölüştürmüş. Görenler ders alsın diye ceset öylece bırakılmış!

Benzeri Bir Hikâye

Kalikût'ta da buna benzer bir olay meydana geldi:

Hükümdar naibinin yeğeni, Müslüman işadamlarından birinin kılıcını gaspetti. Tacir onu amcasına şikâyet edince probleminin çözüleceğine dair söz aldı. Naip [=yardımcı] kendi kapısı önünde otururken birden yeğeni çıkageldi. Gaspederek aldığı kılıç da elindeydi. Naip yeğenini yanına çağırarak:

"Şu elindeki âlet o Müslümanın kılıcı mı?" dedi. Öteki:

"Evet!" cevabını verince naip:

"Bunu ondan para ile mi aldın?" diye sordu. Yeğen:

"Hayır!" diye karşılık verince kollukçularına dönen naip:

"Tutun şunu!" dedi. Yeğen hakkında kesin buyruk çıktı; gaspettiği kılıçla boynu vuruldu!

[Çin Elçilerinin Son Durumu, Hinavr'a Seyahat]

Kavlem şehrinde bir süre Şeyh Şihâbeddîn Kâzerûnî'nin oğlu Şeyh Fahreddîn'in tekkesinde kaldım. Şihâbeddîn, Kalikût Tekkesi'nin postnişinidir.

Bizim kekemle ilgili herhangi bir haber alamadım. Kavlem'de bulunduğu sırada Çin hükümdarının bizimle beraber yolculuk eden elçileri geldi. Onların bindiği **cunk** da parçalanmıştı. Çinli tacirler bu elçilere giyim kuşam verdiler. Böylece memleketlerine döndüler. Ben daha sonra Çin'de onlarla yeniden görüştüm...

Çin hükümdarına gönderilen armağanların başına gelenleri anlatmak amacıyla [Hint] hükümdarının yanına dönmek istedimse de: "Niçin hediyelerin peşini bıraktın?" diye paylamasından korkarak Hinavr sultanı Cemaleddîn'in huzuruna çıkmaya ve kekem türü gemiden bir haber alıncaya kadar orada kalmaya karar verdim ve Kalikût'a döndüm. Orada Hint hükümdarının hâcibleri-nden Seyyid Ebu'l-Hasan adlı Arabın kumandasında gönderilen gemileri buldum. Hükümdar, Araplara olan sevgisi nedeniyle Hürmüz ve Katîf'ten mümkün olduğu kadar çok Arap toplayıp getirsin diye göndermişti o adamı. İşte onun yanına vardım.

Emir kış mevsimini Kalikût'ta geçirip Arap şehirlerine gitme niyetindeydi. Hükümdarın yanına dönme konusunu onunla görüştüğümde bu niyetimi hiç uygun bulmadı. Böylece Kalikût'tan gemiyle ayrıldım. Denizde yolculuk mevsimi sona ermek üzereydi. Yarım gün seyahat ediyor sonra demir atıp ertesi günü bekliyorduk. Derken dört savaş gemisiyle karşılaştık! Başımıza iş çıkacak diye yüreğimiz ağzımıza geldiyse de herifler bize saldırmadılar. Sonunda Hinavr şehrine vardık. Sultanın huzuruna çıkarak selâm verdim. Beni bir evde ağırladı. Orada bana hizmet edecek hiç kimse yoktu! Hükümdar namazları kendisiyle beraber kılmamı istedi. Ben o günlerde daima sultanın mescidinde oturur, her gün bir hatim indirirdim. Sonra günde iki hatim indirmeye başladım. Sabah namazından sonra okumaya başlıyor, güneş tepeden inmeye yüz tutarken bir hatim indiriyordum. Sonra abdest tazeleyip yeniden başlıyor, gün batarken bir daha hatmetmiş oluyordum. Üç ay devam ettim bu ibadete. Bu süre içinde erbaîn çıkardım; kırk gün bir köşeye çekilip kendimi Allah'a verdim.[5]

Savaşa Çıkışımız ve Sendâbûr'un Fethi

Hinavr sultanı Cemaleddîn, Sendâbûr'u fethetmek amacıyla elli iki pâre gemi hazırlatmıştı. Sendâbûr hükümdarı ile oğlunun arası eskiden beri limonî idi. Sendâbûrlunun oğlu, Hinavr sultanı Cemaleddîn'e bir mektup göndererek onu Sendâbûr fethine davet etmiş ayrıca İslâmiyeti benimseyeceğini ve sultanın kızkardeşiyle evleneceğini, vaadetmişti. Gemiler hazırlanıp suya açılma vakti geldiğinde benim de cihada katılasım geldi. "İstihâre" yapmak; en güzeli bulmak amacıyla *Kur'an-ı Kerim*'i açtım, hemen sayfanın başında:

"Onlar, başka şey değil, sadece Rabbimiz Allah'tır dedikleri için haksız yere yurtlarından sürülmüş kimselerdir. Eğer Allah bir kısım insanları diğer bir kısmıyla defedip önlemeseydi içlerinde Allah'ın adı çok anılan manastırlar, kiliseler, havralar ve mescitler yıkılıp giderdi. Allah, dinine yardım edenlere muhakkak yardım eder. Kuşkusuz Allah güçlüdür!" âyetiyle karşılaşınca pek sevindim.[6]

Hükümdar ikindi namazını kılmak için mescide geldiğinde ona:

"Ben de sefere gitmek istiyorum!" dedim. Şu cevabı verdi:

"Öyleyse sen onların önderi olursun!"

Kur'an'ı açtığımda karşıma çıkan âyetten bahsettim ona; ziyadesiyle memnun oldu. Daha önce bizzat gazâya katılma niyeti taşımıyordu ama bu konuşmadan sonra kararını değiştirdi, o da katılacaktı.

Bir Cumartesi günü beraber açıldık denize. Pazartesi akşamı Sendâbûr körfezine girdik. Şehir halkı mancınıkların başına geçmiş, savaş için tetikte bizi gözlüyordu. O geceyi şehrin açıklarında geçirdik. Sabahleyin gün ışırken, davul, boru ve zurna sesleri arasında gemiler şehre doğru kaymaya başladılar. Karşı taraf, gemilere mancınıklarla taş yağdırıyordu. Bu sırada havada uçan bir taşın, hükümdarın yanında dikilenlerden birine isabet ettiğini gördüm. Gemidekiler kalkan ve kılıçlarıyla suya attılar kendilerini. Sultan derhal bizdeki şillîr türü tekneye benzeyen ve ukayrî diye bilinen gemiye bindi.[7] Ben de diğerleriyle beraber suya attım kendimi. Yanımızda içi atlarla dolu arkası açık iki gemi vardı; tarîda cinsinden. Bu gemiler süvarilerin içeride atla-

rına rahatça binip zırhlarını giyebileceği tarzda yapılmıştı. Onlar da öyle yaptılar...

Allah'ın izniyle adanın fethi gerçekleşti. Ellerimizde kılıçlarla şehre girdik. Gâvur taifesinin büyük bölümü hükümdar sarayına sığınmıştı. Orayı ateşe verdik, dışarı çıktılar; hepsini yakaladık. Sonuçta Sultan Cemaleddîn onları affetti, **emân** [=yaşam güvencesi] vererek çoluk çocuklarını ve eşlerini kendilerine iade etti. Onlar onbin civarındaydılar. Hükümdarın emriyle şehrin dış mahallelerinde iskân edildiler.

Hükümdar saraya kurulup çevredeki konakları devletin ileri gelenlerine ve yakın hizmetkârlarına verdi. Bana da adanın yerlisi olan Lemkî adlı cariyeyi verdi. Ben ona Mübareke adını verdim. Onun kocası geldi, fidye ödeyip hanımını geri almak istediyse de ben kabul etmedim. Bu arada hükümdar, gâvur hazinesinden ele geçirilen ganimetler arasındaki bir Mısır feracesini giydirdi bana.

Sendâbûr'un fethedildiği 13 Cumâdelûlâ'dan [=Cemaziyilevvel] Şa'bân ortalarına kadar[8] hükümdarın yanında kaldım. Sonra yola çıkmak için izin istedim. Benden söz aldı, tekrar yanına döneyim diye. Böylece izin verdi.

Deniz yoluyla, yukarıda bahsettiğimiz Hinavr, Fâkenevr, Mencerûr, Hîlî, Curfattan, Dehfattan, Budfattan, Fandarayna ve Kalikût'a uğradıktan sonra dünyanın en hoş şehirlerinden olan Şâliyat'a vardım. Burada şehrin ismiyle bilinen [=şal] güzel kumaşlar üretilmektedir.[9] Orada uzun süre kaldıktan sonra Kalikût'a döndüm. Kekemde bulunan kölelerimden ikisi Kalikût'a gelmişti. Derdi içimi yakan şu hamile cariyenin vefat ettiğini, diğer cariyelerin Câva hükümdarı tarafından alındığını, eşya ve mallarımın tamamen yağmalandığını, seyahat arkadaşlarımın ise Çin, Câva ve Bencâle [=Bangladeş] ülkelerine dağıldığını haber verdiler bana!

Bunları işitince Hinavr'a döndüm; Muharrem ayının sonlarında Sendâbûr'a gelerek Rebîulâhir ayının ikisine kadar orada kaldım. Bu arada Sendâbûr'un gâvur hükümdarı şehri Müslümanlardan geri almak üzere harekete geçmişti. Gâvur milleti onun yanına sığınmıştı. Müslüman sultanın ordusu öteye beriye dağılmış olduğundan biz yalnızdık. Gâvurlar bizi sıkıştırmaya

başladılar. Vaziyet kötüleşince şehri terkederek Kalikût'a döndüm. Böylece, daha önce hakkında pek çok şey işittiğim Zîbetülmehel'e [=Maldiv adalarına] doğru açılmaya karar verdim.

Notlar

1 **Kavlem (=Kuilon):** Marko Polo'nun da bahsettiği bu şehrin ticarî önemi Varthema ve Barbosa tarafından da vurgulanmıştır. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 49.

2 **Sûlî (=Soli) tacirlerin kökeni:** Seylân (=Sri Lanka) ve Ma'bar'da (=Mulaybar) Müslüman tacirlere Sûlî denmekteydi. Kelime neredendir? Muhtemel faraziyeler arasında biz de şunu zikredebiliriz. Bunlar, İran'da yerleşik bulunan Sul (=Çul, Şul, Şor) Türklerinin torunları olabilirler. İran'daki Sûlîler, çok eskiden merkezî Türkistan'dan gelmiş olmakla birlikte zamanla İranîleşmiş ve Kürtleşmiş savaşçı kabilelerdi. Sul kelimesi ile ilgili olarak Zeki Velidi Togan hocanın mütâlaaları mühimdir. İbn Battûta daha önce de bu kavimden bahsetti. Bkz.: Zeki Velidi Togan, *Umumi Türk Tarihine Giriş*, s. 216; MEB *İslâm Ans.*, C. 11, s. 584.

3 **Kavlem Câmii'ni yaptıran kişi:** Bu adam, Arap ve Hint tarihçilerinin ittifakıyla bütün bir Mulaybar bölgesine İslâmı tanıtma gayretinde olan Dinar Malik adında bir Oğuz Türkü idi. Çünkü Ma'bar (=Mulaybar) sahillerindeki devletlerin kökü Cheruman Perumal adlı ataya dayanmaktadır. Bu adam İslâmı kabul ederek hacca gitti; Mekke'de vefat etmeden önce el-Guzz yani Oğuz kökenli Dinar Malik'i (ö: 591/1195) hem temsilciliğini yapması hem de İslâmı yayması için Mulaybar'a gönderdi; Dinar Malik, Mulaybar'ın bütün adalarını ve mühim merkezlerini dolaştı; pek çok mescit yaptırdı. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 41 ve 49.

4 **Kavlem hükümdarı Tîreverî:** Yule bu kelimenin Sanskritçe "Tirupati"den gelmiş olabileceğini söylüyor. Tiru-pati, Kutsal Efendi demektir. Bkz.: Yule, *Age.*, C. 4, s. 40.

5 **İbn Battûta'nın itikâfa girip "erbaîn" çıkarmasının hikmeti:** Seyyahımız, saf dervişâne bir zevk ile itikâfa girmemişti! *Rıhle* şârihlerinden Tâzî'nin de dediği gibi durum kritiktir; seyyahın arkadaşları öldürülmüştür; onu seven bir dost "Aman ha Dihli'ye dönmeyesin!" gibi uyarılarda bulunmaktadır. Bu durumda en "sâlim" yol herhalde biraz dinlenip ortalıkta görünmemekti.

6 **Bu âyet,** savaşmaya ilk defa izin verilen âyetin devamıdır. Bkz.: Hacc Sûresi (22. sûre), âyet: 40.

7 **Ukayrî ve Şillîr türü gemiler:** Dozy, lügatinde ukayrî'nin büyük yelkenli olduğunu, şillîr'in ise bir tekne türü olduğunu belirtir. Bkz.: Dozy, *Supplément aux dictionnaires arabes*, Leiden, 1881, **ukayrî** mad.

8 **Yediyüzkırkiki yılının onüç Cumâdelûlâsı'ndan Şaban ortalarına kadar;** 15 Ekim 1342'den 1343 yılının Ocak ayının ortalarına kadar demektir.

9 **Şâliyat (=Şaliyam) ve Şal kelimesinin kökü:** Portekizliler buraya Chiliate (=Şiliyat) veya Chale (=Şali) derlerdi. Bugün burası Kalikut'un 7 mil güneyinde Beypore adıyla bilinmektedir. Bu şehir tarih boyunca kaliteli kumaşları ile meşhur oldu; bütün bir Doğu ve Batı âleminde bilinen "Şal" kelimesinin kökeni buraya dayanır. Bkz.: Mzik, *Age.*, s. 314; Tâzî, *Age.*, s. 53.

ELLİBİRİNCİ BÖLÜM

ZÎBETÜLMEHEL ADALARI

Kalikût'ta gemiye atladıktan on gün sonra, hakkında epey hikâye dinlediğim Zîbetülmehel [=Maldiv] adalarına ulaştık. "Zîbe", zîb [=dhîb: kurt] kelimesinin dişil kalıbındandır.[1] Bu ilginç adaların tümü ikibine yakın.[2] Bunlardan yüz tanesi yahut daha azı bir daire oluşturacak şekilde sıralanmıştır ve dairenin tek bir girişi vardır. Gemiler sadece oradan girebiliyorlar. Adalardan birine gelen gemi diğer adalara girmek için mutlaka halktan birinin kılavuzluğuna gereksinim duyar. Bu küçük kara parçaları birbirlerine çok yakın. Handiyse bir adadan çıkılırken öteki adanın hurma ağaçları göz kırpar, palmiyelerin kelleleri gözükür. Bir gemi yolunu şaşırmışsa bu adalara giremez. Rüzgâr onu Ma'ber veya Seylân kıyılarına atar.

Bura halkının tümü Müslümandır. Adalar birtakım bölgelere ayrılmış. Her bölgede Kerduî denilen bir vali bulunmakta. Bölgeleri şöyle sıralayabiliriz:[3]

1- Bâlîbûr [=Balipur]

2-Kennelûs [=Kinalus]

3-Mehel [=Male]; hükümdarlar burada oturmaktadır; adalar toptan bu isimle bilinmektedir.

4- Telâdîb [=Taladib veya Tuladu]

5- Kerâydû [=Karhidu]

6- Etteym [=Utimu]

7- Teledummatî [=Tilladumati]

8- Heledummeti [=Haddummeti]; bu kelimenin kalıbı bir önceki ile aynı, yalnız ilk harf "h" olacak.

9- Bereydû [=Braidu]

10- Kendekel [=Kaindecolu]
11- Mülûk [=Mulaku]
12- Süveyd [=Suwaid veya Suadiva]; burası en uzak bölgedir.

Bu adaların hiçbirinde hububat yetişmiyor. Sadece Suveyd bölgesinde anlî [=akdarı] benzeri bir tür tahıl yetiştirilmektedir. Oradan Mehel'e gönderiliyor. Halkın temel gıdası "beyrûn"a [=ton balığına] benzeyen ve oralılarca "kulbulmâs" diye adlandırılan bir balıktır.[4] Bu balık yağsız ve eti kırmızı! Tıpkı davar eti gibi kokuyor! Ada halkı bu balığı avlayınca dört parçaya böler. Biraz pişirdikten sonra hurma dallarından yapılmış sepetlere koyarak ipe asar. Tamamen kuruyunca afiyetle yerler. Kulbulmâs balığı Hint, Çin ve Yemen ülkelerine ihraç edilir.

Bu Adaların Ağaçları

Adalarda yetişen ağaçların büyük bir kısmını "nârcîl" [=hindistancevizi] oluşturmaktadır.[5] Halkın temel gıdası nârcîl ile yukarıda adı geçen balıktır.

Nârcîl ağacının garip özellikleri vardır. Ayda bir salkım verir ki senede oniki salkım eder bu. Salkımların bir kısmı büyük, bir kısmı küçük, bir kısmı kuru, bir kısmı da yeşildir. Daha önce de anlattığımız gibi hindistancevizinden süt, yağ ve bal kıvamında şerbet elde edilir. Onun şerbetinden tatlı yapılır ve kuru cevizle karıştırılıp afiyetle yenir!

Hindistancevizinden elde edilen bu ürünlerin tümünde ve onların sürekli yedikleri o balıkta müthiş bir afrodizyak etki vardır. Eşi benzeri yoktur bu hususta! Adalar halkının mevzu ile ilgili acayip meziyetlerinden bahsedilir! Oradayken cariyelerim dışında dört eşim vardı. Her gün tek tek hepsine uğrardım. Geceyi ise nöbeti olan hatunun yanında geçirirdim. Maldiv adalarında bir buçuk sene işte böyle yaşadım...

Burada yetişen ağaçlar arasında "cammûn" [=eugenia jambolana] "ütruc" [=portakal] limon ve "kulkas" ağaçları[6] anılabilir. Yerli halk kulkasın kökünü un hâline getirip bundan tel şehriyeye benzer bir şey üretiyorlar. Onu hindistancevizinin suyuyla pişirdiklerinde ağızlara lâyık, nefis bir yemek çıkıyor ortaya. Bu yemeği ziyadesiyle sever ve hep ondan yerdim.

Bu Adaların Ahalisi, Bazı Töreleri ve Evleri

Bu adaların ahalisi temiz kalpli, din-diyanet bilen; doğru inançlı, iyi niyetli kimselerdir. Helâl yerler ve duaları Allah katında geri çevrilmez. Onlardan biri bir adamla karşılaşınca [selâm cümlesi olarak]:

"Allâhu Rabbî ve Muhammed Nebiyyî ve Ene Ümmî Miskin!" derler.

[Anlamı: "Rabbim Allah, Peygamberim Muhammed'dir. Ben okuma yazma bilmez bir garibim!"]

Bünyeleri pek zayıftır. Kavga ve savaştan hiç anlamazlar. Yegâne silâhları duadır. Bir defasında orada bir hırsızın elinin kesilmesini emrettiğim zaman, seyredenlerin çoğu bayılıp düştü. Hint korsan ve hırsızları, bura halkından bir şey çalan bahtsızın başına mutlaka belâ geldiğine tanık olduklarından kesinlikle Maldivlilere dokunmazlar! Düşman gemileri bu memlekete geldiklerinde buralı olmayan yabancılardan bulabildiğini toplar götürür, fakat yerli halktan kimseye bir kötülük yapamaz! Gâvur tayfasından biri bu adalardan bir limon dahi çalsa reisi onu hemen cezalandırır! Böyle olmasaydı buranın yerli halkı yabancı düşmanlar karşısında pek fena duruma düşer, bünyeleri çelimsiz olduğu için muhtemel bir savaş hâlinde yerlere serilirlerdi. Buradaki adaların her birinde şirin mescitler vardır. Ada halkının evlerinin büyük bir kısmı ağaçtandır.

Ahali temizlik konusunda pek titizdir. Pis şeye elini sürmez. Halkın çoğu, aşırı sıcaktan terlediği zaman bu dertten kurtulup temizlenmek için günde iki defa tepeden tırnağa yıkanır! Yıkanma faslından sonra sandaliye gibi güzel kokuları sürünürler, ayrıca Makdaşav'dan [=Mogadişu] ithal edilen hoş kokulu gâliye kremini de cömertçe kullanırlar.[7] Onların âdetince sabah namazı kılındıktan sonra her kadın, kocasına veya oğluna sürme, gül suyu ve gâliye kremi getirir. Adam veya çocuk gözlerine sürme çeker, gül suyu ve kremle her yanını ovalar; böylece cilt canlanır, yüzdeki karaltı ve şekilsizlikler yok edilir.

Onların giysileri peştamaldır. Bir peştamalı şalvar yerine bellerine dolayıp sırtlarına da "vilyân" denilen bir kumaş atarlar. Peştamal ve sırt örtüsü bu hâliyle hac için giyilen ihram elbiselerine benzemektedir. Bazıları sarık takar, bazıları da sarık yerine

başa küçük bir mendil dolar. Halktan biri, kadı veya hatibe rastlarsa omuzundaki örtüyü kaldırır; sırtını açar. Onunla beraber yürürken bu hâldedir; hattâ evine varıncaya kadar bu vaziyet üzere devam eder yürüyüşüne. Halkın âdetlerinden biri de şu:

Damat, hanımının evine yöneldiğinde gelin, dış kapıdan içerideki zifaf odasına kadar tüm zemini pamuklu kumaşlarla döşer. Koca, esas odaya girinceye kadar sağa sola, pamuklu kumaşlar üzerine avuç avuç "veda"[8] koyar! Bu esnada gelin zifaf odasının kapısında dikilmekte, damadı seyretmektedir. Damat bu şekilde odaya vardığında gelin, erkeğinin ayaklarına bir kumaş parçası atar. Bu kumaşı damadın hizmetçileri hemen çekip alırlar.

Ama gelin damadın evine gidecek şekilde bir düğün olursa damat evi güzelce döşenir, her yanına mavi boncuklar bırakılır. Bu durumda gelin, damadın yanına varır varmaz hemen ayaklarına atar o örtüyü.[9]

Buralılar, sultanı selâmlarken de aynı âdeti uygularlar; muhakkak onun ayağına atılacak bir kumaş parçası gereklidir! Bunu ilerde anlatacağız.

Evler ağaçtandır. Adaların toprağı epey rutubetli olduğundan nemden korunmak amacıyla evler zemin seviyesinden daha yükseğe yapılır; önce iki-üç arşın uzunluğundaki taşları düzeltip yontarak birkaç sıra hâlinde dizerler. Bunların üzerine hindistancevizi ağacının kütüklerini döşerler. Evin esas tabanı budur. Bunun üzerine ahşap duvar yapılır. Bu konuda dudak uçuklatacak bir ustalık sergilerler! Evin avlu kısmına "mâlem" adı verilen bir bölme yaparlar; evin erkeği sohbet meclisini buraya kurar. Bu bölmenin iki kapısı vardır. Biri avluya açılır; oradan herkes girebilir. Diğeri eve açılır; oradan sadece ev sahibi girebilir. Bu bölmenin hemen yanında su dolu bir küp bulunmaktadır. Küpün kıyısındaysa hindistancevizinin kabuğundan yapılmış "valanc" adlı maşrapa bulunur.[10] Maşrapanın sapı iki arşın uzunluğundadır; uzak olmayan kuyulardan [ve göletler] su çekerler bununla.

Hangi sınıftan olursa olsun ahalinin tümü yalın ayak dolaşır. Sokaklar ve çarşılar pek temizdir, daima süpürülür. Ağaçlar sokakları bir baştan bir başa gölgeler; oradan geçen kendini bahçe içinde zanneder. Ama yine de eve girmek isteyen kişi, mâlem

odasındaki küpte bulunan suyla ayaklarını yıkamalı, oraya serilmiş bir hasıra silmelidir. Bu hasır, kaba bir liften yapılmıştır. Mescide girerken de böyle yapılır.

Halkın geleneklerinden biri de şudur:

Adaya gemi geldiğinde bir bölük insan yanlarına tenbûl ve kerenbe yani yaş hindistancevizi alarak kündüre denilen küçük botlara atlayıp gemiye yanaşırlar.[11] Her biri elindeki yiyeceği, gemide bulunan yolculardan istediğine sunar ve yolcu onun misafiri olur. Sanki aralarında akrabalık varmış gibi adamın eşyalarını evine taşır.

Misafirler arasında ada kadınlarından biriyle evlenmek isteyen olursa hemen evlenebilir. Ama adadan ayrılacağı zaman kesinlikle kadını boşamak zorunda! Çünkü bura kadınları, ülkelerinden katiyen çıkmazlar! Yabancı buraya gelir, uzun müddet kalır ve evlenmezse onun hizmetini misafir kaldığı evin hanımı üstlenir. Ona yemek pişirir, gerekli yardımı yapar ve yola koyulacağı zaman da azığını hazırlar. Bütün bu iyiliklerine karşılık o kadın çok küçük bir hediyeye razı olur.

Burada bender adı verilen hazine geliri, ticaret gemilerindeki her malın bir kısmının belirli bir bedel karşılığında satın alınmasıyla sağlanır.[12] Söz konusu bedelin, malın esas değerine eşit veya artık olması farketmez. Bu işe şer-i bender [=bender yasası; bender hakkı] adını vermişler.

Her adada benderin [=hazinenin] korunup saklanması için yapılmış ahşap bir ev bulunur; becensâr denilen. Vali, yani oralıların deyişiyle kardûrî bütün malları orada toplayıp satar veya takas eder. Orada bir tencere beş-altı tavuğa satılır.Toprak testiler de bir tavuk karşılığında satılır.

Yabancı ticaret gemileri adalardan mal alırken yukarıda bahsettiğimiz balık, Hint cevizi, peştamal, vilyân ve pamuktan mamul sarıklar ana kalemi oluşturur. Ayrıca orada bol miktarda bulunan bakır kaplarla, veda [=denizden çıkarılan parlak kabuk, katır boncuğu] ve kanbar cinsi Hint cevizi lifini de alırlar. Bu lifler deniz kıyısında açılan çukurlarda bir güzel temizlenip terbiye edildikten sonra kazmayla dövülür, sonra kadınların ellerinde ip gibi eğrilir! Elde edilen üründen gemilerin direklerini birbirine bağlamakta kullanılan halatlar yapılır. Bildiğimiz kınnab-

dan [=kındaptan, kendirden] daha dayanıklı olan bu ipler, Çin Hint ve Yemen ülkelerine ihraç edilir. Hint ve Yemen gemilerinin seren direkleri hep bu iple birbirine bağlıdır. Çünkü buranın denizinde taş [=mercan kayalıkları] boldur. Eğer o büyük gemilerin esas aksamı demir çivilerle tutturulsaydı herhangi bir mercanla karşılaşıldığı anda geminin omurgası paramparça olurdu. Ama sözünü ettiğimiz iplerle birbirine bağlanan tahtalar, böyle bir kaza esnasında esnekliği sebebiyle kolay kolay kırılmaz!

Bu adaların halkı para olarak veda'yı kullanırlar. Veda aslında denizden toplanan kabuklu bir hayvandır. Bunları kıyıdaki çukurlara koyarlar. Eti tamamen soyulup bembeyaz kabuğu kalınca para hazır demektir! Halk bu kabuğun yüz tanesine siyah, yediyüz tanesine fâl, onikibin tanesine küttâ ve yüzbin tanesine bustuvâ adını vermektedir. Buralarda her türlü alışveriş bu deniz boncuğu ile yapılır. Dört bustuvâ bir dinar altın değerindedir.

Bu deniz boncuklarının değeri düşer zaman zaman ve on bustuvâ bir altın dinara satın alınabilir. Maldivliler, Bencâle [=Bengâle; Bangladeş] ahalisine bu deniz boncuklarını verip karşılığında pirinç alırlar. Pirinç de Bencâlelilerin para birimidir. Bunun dışında Yemenlilere de bu deniz boncuklarını sattıkları görülür. Yemenliler büyük ticarî gemilerinde safra olarak kum yerine bu boncukları kullanırlar. Veda denilen bu deniz kabukları, Sudanîler [=batıdan doğuya tüm Orta Afrika siyahları] tarafından da para birimi olarak kullanılır. Mâllî [=Mali] ve Cavcav'da [=Gavgav'da] binelli deniz boncuğunun bir altın dinara satıldığını gördüm.

Buranın Kadınları

Buranın kadınları başlarını örtmezler. Onlara hükümdarlık eden kadın da örtmez. Onlar saçlarını güzelce tarayıp bir tarafta toplarlar. Çoğu sadece göbekten aşağısını peştamalla örterek vücudunun diğer kısımlarını açıkta bırakır. Çarşı ve diğer mekânlarda böyle gezerler!

Maldiv'de bana kadılık görevi verildiği zaman bu âdeti kaldırmaya, kadınlara elbise giydirmeye çok çalıştım. Ama başaramadım. Fakat hiçbir kadını, bedeni iyice kapalı olmadığı sürece huzuruma kabul etmez, davasına bakmazdım. Ne yapayım,

bundan ötesine gücüm yetmedi! Bazı kadınlar göbekten aşağı giyilen peştamalla beraber kolları kısa ve geniş olan bir tür gömlek de giyinirler. Giysileri Dihlî halkının giydiklerine benzeyen cariyelerim vardı orada. Onlar başlarını da örtmekteydiler ama böyle giyinmeye alışkın olmadıkları için örtü onları süsleyeceğine çirkinleştiriyordu!

Kadınların süs eşyası bileziktir. Her kadın bileğinden dirseğine kadar iki koluna da bilezik takar, neredeyse teni gözükmez! Bilezikler gümüşten yapılmıştır. Altın bileziği özellikle hükümdar hanımları ve akrabası takar.

Maldiv kadınları bâyil denilen halhalları kullandıkları gibi göğüslerine altın gerdanlık taktıkları da vâkidir. Bu gerdanlığa besdered adını verirler. Buralı kadınların enteresan işlerinden biri de beş dinar gibi belirli bir ücret karşılığında ev hizmetçiliği yapmalarıdır. Yiyecekleri ev sahibinin kesesinden karşılanır. Kadınlar bunu ayıp saymıyor! Kızların çoğu bu tür hizmetçiliğe gider. Bir zenginin evinde bu şekilde on ilâ yirmi hizmetçi kadın görmek mümkündür. Onların ev içinde kırdıkları kapların bedeli kendi zimmetlerine kaydedilir. Hizmetçi kadın bir evden çıkıp başka bir eve girmek isterse gireceği evin sahibi hizmetçinin borçlandığı kadar parayı doğrudan ona verir. Hizmetçi de aldığı bu parayı götürür daha önceki ev sahibine teslim eder. Böylece hizmetçinin üzerindeki borç sonrakilere kalmaktadır.

Ev hizmetçilerinin esas işi kanbar eğirmektir.

Bölge âdetinde mehrin [=nikâh neticesinde kadının sahip olduğu malî teminatın] azlığı; bir de kadınların iyi huylu ve geçimli oluşu sebebiyle evlenmek kolaydır. Çokları mehri, "müsemmâ" [=iki tarafın anlaşmasıyla belirli] hâle getirmezler; şahitlikten sonra "mehr-i misl" [=genel olarak akranlarının aldığı mehir neyse o miktarı] alırlar sadece. Büyük ticaret gemileri kıyılara yanaştıkta yeni gelen misafirler ada halkından kadınlarla rahatça evlenir; ayrıldıkları zaman da onları boşarlar. Bu aslında bir tür mut'a nikâhıdır [=ayrılma vakti baştan belirlenmiş nikâh]. Onlar, ülkelerinden asla ayrılmayan kadınlardır. Ben dünyada eşiyle bu kadar iyi geçinen kadın görmedim. Burada kadın kocasının hizmetini başkasına bırakmaz, kendi yapar. Yemeğini de kendi götürür. Sofrayı önünden kendi kaldırır. Kocasının el-

lerini yıkar ve abdest için suyunu getirir. Uyuyacağı zaman da ayaklarını örter!

Onların garip geleneklerinden biri de şu: Kadın yemeği kocasıyla beraber yemez; erkek karısının ne yediğini bilmez. Ben bu ülkede pek çok kadınla evlendim. Bazıları ben direttiğim için benimle beraber yemek yediyse de diğerleri yanı başımda hiç sofraya oturmamıştır. Onları yemek yiyor hâlde görmedim! Bunu başarmak için çeşitli yollar denedimse de faydası olmadı.

Bu Adaların İslâma Girişinin Sebebi ve Her Ay Buraya Gelen İfritlerin Hikâyesi

Maldiv halkından Yemenli fakih İsa, fakih Muallim Ali, Kadı Abdullah ve bir grup sözüne güvenilir adam bana şunları anlattı:

Adaların asıl halkı önceden kâfirmiş. Her ay gözlerine bir ifrit gözükürmüş, deniz tarafından gelen. Bu yaratık, kandillerle donanmış ışıklı bir gemiye benzermiş. Ahali o devi görünce töreleri gereği bakire bir kızı süsleyip sahildeki puthaneye götürürmüş. Puthanenin kemer şeklinde bir penceresi varmış, oradan görülürmüş içi. Kızı bir gece orada bırakırlar, sabahleyin geldiklerinde zavallıyı ölü bulurlarmış; hem de bekâreti bozuk hâlde! Her ay aralarında kur'a çekilir, kime rastlarsa onun kızı gönderilirmiş.

Gel zaman, git zaman; ülkeye Ebu'l-Berekât Berberî adında Fas kökenli bir hafız teşrif ediyor; Mehel adasında ihtiyar bir kadının evine misafir oluyor. Bir gün kadının yanına vardığında civardaki herkesin orada toplandığını ve ev halkının hüngür hüngür ağladığını görüyor, sebebini soruyor. Onlar dertlerini anlatamıyorlar. Hemen bir tercüman gelip o ayki kur'anın bu eve isabet ettiğini, yaşlı kadının tek bir kızı olduğunu ve onun da cin tarafından öldürüleceğini anlatıyor. Ebu'l-Berekât kadına dönerek:

"Geceleyin, biricik kızının yerine ben gider kurban olurum!" diyor.

Ebu'l-Berekât köseymiş! O gece bizim Mağripliyi götürüp puthaneye bırakıyorlar. Abdestli olan Ebu'l-Berekât yavaş yavaş *Kur'an* okumaya başlıyor. Azgın cin pencereden şöyle bir göz at-

tıysa da Ebu'l-Berekât oralı bile olmuyor; hiç aldırış etmeden okumaya devam ediyor.

İfrit, Hak kelâmını işitecek denli yaklaştıkta korkuyor, hemen denize dalıyor! Ebu'l-Berekât *Kur'an* okuya okuya günü ışıtıyor. İhtiyar kadın ve ailesi ada halkıyla beraber –âdetleri gereği– kurbanı çıkarıp yakmak için puthaneye geldiklerinde karşılarında *Kur'an* okuyan Mağripliyi buluyorlar; onu yanlarına alıp dönemin "Şenûrâza"[13] adlı hükümdarına götürerek olayı anlatıyorlar. Hükümdarın o anda gözleri faltaşı gibi açılıyor, dili tutuluyor! Faslı Ebu'l-Berekât, Müslümanlık çağrısı yapınca şöyle diyor hükümdar:

"Gelecek aya kadar yanımızda kal! Bu yaptığını tekrarlayabilir ve ifritten yine kurtulursan İslâmiyeti kabul ederim!"

Ebu'l-Berekât Berberî böylece adalar halkının yanından ayrılmamış. Hak Teâlâ'nın inayetiyle hükümdar ay sonu gelmeden Müslüman olmuş, çoluk çocuğu ve devlet erkânı da İslâma girerek yücelmişler. Yeni ay girdiğinde Ebu'l-Berekât puthaneye gelmiş fakat bu defa cin görünmemiş. Mağripli sabahlara kadar *Kur'an* okumaya devam etmiş. Hükümdar ve beraberindekiler puthaneye girdikleri zaman onu Allah kelâmıyla baş başa bulmuşlar. Putları bir bir kırıp put evini hâk ile yeksân etmişler. Ada halkı tümüyle İslâmiyeti kabul ettiği gibi diğer adalara elçiler göndererek onların da Müslümanlıkla şereflenmelerine vesile olmuşlar.

Faslı Ebu'l-Berekât Berberî, Maldiv'de saygın bir adam olarak geçirmiş günlerini. Ahali onun mezhebi olan Malikîliğe meyletmiş. Bugün bile Mağriplilere çok saygı göstermektedirler. Ebu'l-Berekât Berberî, kendi adıyla anılan bir mescit yaptırmış. Ben mescidin müezzin mahfelindeki ahşap levha üzerinde şu cümleyi gördüm:

"Sultan Ahmed Şenûrâza, Mağripli Ebu'l-Berekât Berberî aracılığıyla İslâma girmiştir"[14]

Bu hükümdar, adasına gelen bir misafir sebebiyle İslâma girdiği için adaların gelirinin üçte birini sadaka olarak misafirlere ayırmıştır. Bu gelenek hâlen devam ediyor.

Yukarıda bahsettiğimiz ifrit yüzünden adaların çoğu İslâm gelmeden önce harap olmuştur.

Adalara girdiğimiz zaman bu olaydan haberim yoktu. Kendi işlerimle uğraşırken bir gece ansızın yüksek sesle tekbir getirildiğini işittim, çocukların başlarında mushaf taşıdıklarını, gördüm, kadınların bakır leğen ve kaplara güm güm vurduklarına tanık oldum. Hayretler içinde kalarak sebebini sordum:

"Bir baksana denize!" dediler. Başımı çevirip suya baktığımda her yanı kandil ve meşalelerle donanmış muazzam bir gemi gördüm. Dediler ki:

"İşte ifrit bu! Her ay bir kere zuhur eder, boy verir! Biz de gördüğün gibi [yollara dökülünce] dönüp gider, zarar veremez!"

Bu Adaların Kadın Hükümdarı

Bu adaların ilginç bir özelliği de Celâleddîn kızı Hadîce adlı bir kadının sultanlık etmesidir.[15] Ömer diye bilinen Celâleddîn,[16] Bencâleli Sultan Salâhaddîn Sâlih'in oğludur. Devlet kuşu daha önce kadının dedesine, ondan sonra da babasının başına konmuş. Baba vefat edince kardeşi Şihâbeddîn[17] tahta oturmuş. Şihâbeddîn'in yaşı küçük olduğundan Vezir Hadramutlu Abdullah b. Muhammed onun anasıyla evlenerek zorla saltanatı ele geçirmiş.

Şu anki hükümdar Hadîce'nin kocası Cemaleddîn o sıralarda vefat edince zorba Abdullah, Hadîce'yi nikâhı altına almış. Bu arada Şihâbeddîn ergenlik çağına gelince üvey baba Abdullah'ı tahttan uzaklaştırarak Süveyd adalarına sürmüş ve saltanatı ele geçirmiş; hemen Ali Kelekî adındaki kölesini vezir yapmış kendine. Üç sene sonra onu da görevinden alarak Süveyd'e sürmüş. Söylentilere göre Sultan Şihâbeddîn gece karanlığı çöktüğünde devlet büyüklerinin haremlerine girip çıkarmış. Bu yüzden onu tahttan indirip Heledütteniî bölgesine sürmüşler; daha sonra orada idam edilmiş Şihâbeddîn! Böylece hanedandan geriye son sultanın kızkardeşleri olan büyük Hadîce, Meryem ve Fâtıma'dan başka kimse kalmamış. Bu yüzden halk Hadîce'yi tahta geçirmiş.

Hadîce evvelce hatip Cemaleddîn ile nikâhlıymış; Cemaleddîn ölmeden önce başvezirlik makamına yükselerek devlet işlerine el atmaya başlayınca oğlu Muhammed'i de kendi yerine hatip tayin etmiş. Ama bütün fermanlar Hadîce adına yürütül-

mekte. Burada ferman, bıçağa benzeyen eğri bir demirle hurma yaprağına yazılmakta, kâğıt ise yalnız mushaf ve ilim kitapları için kullanılmaktadır. Hatip Cuma hutbesinde devlet başkanı olarak Hadîce'nin adını anmaktadır.

Buraya gelen bir yolcu dâr adı verilen büyük kabul dairesine çıktığında yanına muhakkak iki örtü almalıdır; hükümdarı selâmlamak için eğildiği zaman örtülerden birini onun önüne atar. Diğerini ise Vezir Cemaleddîn'in önüne atar; selâmlama zamanı gelince. Bu kudretli hatunun bin civarında yabancı askeri var. Ordusunun bir kısmı yerli askerlerden oluşmaktadır.

Ordu her gün dâr adı verilen büyük daireye gelip bağlılığını bildirdikten sonra karargâhına döner. Bu askerlerin maaşı pirinçten ibaret! Her ay benderden [=devlet hazinesinden] onlara bir miktar pirinç verilir. Ay başında askerin tümü dâra gelerek eğilir; bir ağızdan selâm verir ve vezire şöyle der:

"Hükümdarımıza hürmetlerimizi ilet; maaşlarımızı istemeye geldiğimizi bildir!" İstekleri derhal yerine getirilir!

Yörenin kadısı ve Maldivlilerin vezir dedikleri yüksek rütbeli memurlar da her gün "dâr"a gelerek bağlılıklarını bildirirler. Onların gelişi genç hizmetkârlar tarafından huzura iletilir; kadı ve memur tayfası selâm verdikten sonra dönüp gider.

Buranın Düzenini Yürütenler ve Siyaset Tarzları

Hükümdar hatunun yardımcısı olan büyük vezire "kelekî"; kadıya ise "fandayâr kalû" diyorlar. Burada bütün emirler kadıdan çıkar. Ada halkı nezdinde kadı herkesten büyüktür. Onun emri hükümdarın emriymişçesine hattâ daha fazla dinlenir. Kadı, dâr denilen büyük salonda bir halı üzerinde oturur. Onun üç adası vardır. Bunların gelirini eski Sultan Ahmed Şenûrâza'nın koyduğu kurallar gereğince kendisi almaktadır. Orada hatibe hendîcerî,[18] sahib-i divana [=vüzerâ meclisi başkanına] fâmeldârî, vergi tahsildarına mâfâkelû ve hâkime [=çarşı pazar işlerine bakan ve küçük yörelerdeki anlaşmazlıkları çözen zabıta müdürüne] fitnâyek adını veriyorlar. Amirale ise "mânâyek" diyorlar. Bunların her biri vezirlik makamındadır.

Maldiv adalarında zindan yok! Suçlular ticarî malların korunması için yapılan ahşap ambarlarda hapsedilmektedir. Bizim

orada Hıristiyan esirlere yapıldığı gibi her suçlu bir ahşap hücreye konulmaktadır.

Bu Adalara Varışım, Durumumun Değişmesi

Maldiv adalarına vardığımda[19] Kennelûs adındaki karaya çıktım. Burası, içinde pek çok mescit kurulu hoş bir adadır. Yerli halktan dindar, iyi yürekli bir adamın evinde konakladım. Orada fıkıh bilgini Ali bana bir ziyafet çekti. Ali erdemli bir insandı, kendini ilme vermiş çocukları vardı. Bu adada Zafâru'l-Humûd ahalisinden Muhammed adlı biriyle tanıştım. Bana yemek verdi ve şöyle dedi:

"Eğer Mehel adasına girersen oranın veziri seni bırakmaz! Çünkü kadıları yok!"

Ben oradan kalkıp Ma'ber, Serendîb [=Seylân] ve Bencâle'ye uzanmak, son olarak da Çin'e gitmek niyetindeydim. Bu yüzden Hinavrlı Hacı Nâhûda Ömer'in gemisiyle gelmiştim buraya.

Kennelûs adasına vardığımızda Hinavrlı Ömer orada on gün kaldıktan sonra hükümdar hatuna ve kocasına ait hediyeleri Mehel adasına götürmek için "kündüre" denen küçük bir bot kiraladı. Ben de beraber gitmek istiyordum, lâkin adam;

"Kayık seni ve arkadaşlarını almaz! Ama yalnız gitmek istiyorsan sen bilirsin!" dedi. Bu teklifi kabul etmedim. Kendisi gitti, yolda fırtınaya tutuldu; dört gün sonra geri döndü! Benden özür dileyip arkadaşlarımla beraber ona refakat edebileceğimizi söyledi ve bu ricasında ısrar etti.

Her sabah tan yeri ağarırken denize açılır, gün ortasında adaların birinde konaklar, sonra oradan kalkıp geceyi başka bir adada geçirirdik. Bu minval üzere dört gün sonra Etteym bölgesine ulaştık. Oranın Hilâl adlı "kerdûi"si [=valisi] beni hürmetle karşıladı. Yanına dört kişi alıp bize yanaştı. Bu adamlardan ikisinin omuzlarında bir sırığa dizili dört tavuk, diğer ikisinin omuzlarındaysa yine bir sırığa dizili on Hint cevizi vardı. Böyle değersiz bir şeye gösterdikleri ilgi garibime gitmişti. Daha sonra duydum ki onlar [bana olan] saygılarından ötürü böyle bir merasim tertiplemişler.

Oradan çıkarak altıncı gün Cezîre-i Osman denilen adaya

vardık. Buranın sahibi olan Osman, erdemli ve seçkin insanlardandır. Bize ikramda bulundu, mükellef bir ziyafet çekti.

Sekizinci gün Telemdî adlı vezirin adasına, onuncu gün sultan hatunun ve eşinin kaldığı Mehel adasına ulaştık; limana demir attık. Onların âdeti gereği, izin almadan hiç kimse limana giremez. Bize izin verdiler. Adaya çıkar çıkmaz ben bir mescide gitmek istedimse de kıyıdaki hizmetkârlar engel olarak;

"Şimdi vezirin huzuruna çıkman gerekir!" dediler. Oysa gemi sahibine tembih etmiştim; biri beni sorarsa;

"Bilmiyorum!" diyecekti. Çünkü beni bu adada alıkoyacaklarından endişeleniyordum. Bilmiyordum ki boşboğaz gevezenin biri adaya mektup yazmış, benim daha önce Dihlî'de kadılık ettiğimi bildirmiş!

Kabul dairesi olan büyük salona vardığımızda üçüncü kapı hizasındaki peykelere dizildik. Yemenli kadı İsa yanaştı, selâm verdi. Ben de vezire eğildim, selâm verdim. Hinavrlı Nâhûda Ömer on parça kumaş getirerek hükümdar hatuna eğildi, selâm verdi ve birini attı. Sonra aynı şekilde vezirin önünde eğildi, selâm verdi, bir diğerini attı. Böylece bütün kumaşları dağıttı. Nâhûda'ya beni sordular. O da:

"Bilmiyorum!" dedi.

Daha sonra bize tenbûl ve gül suyu sundular. Onlar nezdinde saygı ve ikramdır bu. Vezir, "dâr"da ağırladı bizi. Yemek çıkarttılar; büyük bir kapta kurutulmuş etle karışık pirinç, tavuk, yağ ve balık sundular.

Ertesi gün Yemenli kadı İsa ve büyük geminin sahibiyle beraber adanın öte ucundaki zaviyeyi ziyaret ettik; karanlık çöktüğünde geri döndük. Bu zaviye, Şeyh Necîb tarafından yaptırılmıştır.[20] Vezir ertesi sabah bana bir kat elbiseyle beraber pirinç, yağ, kuru et, hindistancevizi ve hindistancevizinden üretilmiş bal gönderdi. Onlar bu bala "kurbânî" adını veriyorlar.[21] Bu sözcük, şeker suyu anlamına gelmektedir. Ayrıca harcırah olarak yüz bin veda vermeyi de ihmal etmedi.

Aradan on gün ya geçti ya da geçmedi, Arap ve Acem dervişleriyle dolu bir gemi yanaştı limana. Onlar beni tanıdıkları için durumumu vezire anlattılar. Vezir adaya teşrifimden ötürü dört köşe oldu! Ramazan ayı girdiğinde beni yemeğe çağırdı.[22]

Orada diğer emir ve vezirlerin de hazır bulunduğunu gördüm. Bir sürü sofra hazırlanmıştı. Her bölük, bir sofranın çevresine dizilmişti. Ben; Vezir Kadı İsa, Vezir Fâmeldarî ve Vezir Ömer Deherd ile aynı sofraya oturdum; deherd başkomutan demektir. Onların yemekleri pirinç, tavuk, yağ, balık, güneşte kurutulmuş tuzlu et ve pişmiş muzdan ibaret! Yemekten sonra güzel kokan ve hazmı kolaylaştıran hindistancevizi balından içiyorlar.

Ramazanın dokuzuncu günü vezirin damadı vefat etti. Vezirin kızı daha önce Sultan Şihâbeddîn'in nikâhlısıydı. Ama yaşının küçüklüğü sebebiyle iki kocasıyla da gerdeğe girememişti. Babası kızını yanına alarak onun evini bana verdi. Bu ev, oranın en iyi evlerindendi.

Ben, Kadem-i Âdem'i [=Âdem Peygamber'in ayak izini] ziyaret edip dönen dervişlere yemek vermek için vezirden izin istedim. Bana müsaade etti; pirinç, tavuk, yağ ve baharat ile beş koyun gönderdi. Burada koyun Ma'ber, Mulaybâr [=Malabar] ve Makdaşav'dan [=Mogadişu] ithal edildiği için kıymetli bir hediyedir. Bunları, Vezir Süleyman Mânâyek'in evine gönderdim. Vezir yemeklerin iyi pişirilmesine dikkat etti, her şeye gözkulak oldu. Sonra bana sofra için gerekli kaplar ile beraber döşeme eşyası gönderdi.

Her zamanki gibi iftarı vezirle birlikte hükümdarın sarayında yaptık. Vezir Mânâyek'e rica ettim; vereceğim ziyafete bazı yüksek memurlar da katılsın diye.

"Ben de gelirim!" cevabını verdi; ona teşekkür edip evime döndüm.

Nihayet yanında diğer büyük memurlar ve devlet adamları olduğu hâlde teşrif etti; ahşaptan mamul, yüksek bir kubbe altına oturdu. Her gelen emir ve vezir, Süleyman Mânâyek'e eğiliyor, selâm veriyor, yere dikişsiz bir örtü bırakıyordu. Yüze yakın örtü birikti; yoksul ve kimsesiz insanlar bu giysileri topladı.

Sonra yemek servisi yapıldı. Yemeğin ardından bülbül sesli hafızlar *Kur'an* okudular. Sonra semâ ve sufî raksı başladı. Ateşler yakıldı, dervişler yürüdü alev üstünde. Ayaklarıyla çiğnediler közleri. Bazıları helva yer gibi ateş yediler; korlar tamamen pörsüyüp sönünceye kadar!

Vezirin Bana Yaptığı İyilikler

Geceleyin ziyafet bittiğinde vezir konağına dönerken ben de onunla yan yana yürüyordum. Hazineye ait bir bahçeden geçerken bana dönen vezir;

"Bu bahçe senin! Orada oturman için bir ev yaptıracağım!" dedi. Bu lütfundan ötürü ona teşekkür ettim, hayır dualarda bulundum. Ertesi gün ondan bana bir cariye getiren hizmetkârı şöyle diyordu:

"Vezir; 'Eğer bu kadın hoşuna giderse ne âlâ, yoksa Marhatalı bir cariye gönderebilirim!' dedi!"

Marhatalı cariyeler beni daima cezbederdi. Bu yüzden;

"Ben Marhatalı isterim!" diye tutturdum. Vezir bana Kulistan adlı Marhatalı bir cariye gönderdi. Kulistan [=Gülistan] bahçe çiçeği demektir. Bu kadın Farsça biliyordu, ondan çok hoşlandım. Maldivlilerin kendilerine özgü bir dili vardı ve ben bilmiyordum. Vezir bununla kalmadı, ertesi gün Anberî adlı Ma'berli bir cariye gönderdi. Bir sonraki gün geceleyin yatsıdan sonra birkaç arkadaşıyla yanıma geldi vezir. Eve girdiğinde yanında iki küçük çocuk vardı. Ona selâm verdim. Bana hâl hatır sordu. Teşekkürümü bildirdim, temennâ çektim, hayır dua ettim. Bu arada çocuklardan biri vezirin önüne bukşa [=bohça][23] bıraktı. Bukşa, sebeniyyenin [=Mağribe özgü bohçanın] bir benzeridir. İçinden ipek kumaşlar ve mücevher dolu bir kutu çıkarıp bana uzattı; şöyle dedi:

"Eğer bunları sana cariyeyle gönderseydim, 'bu benim malım, efendimin evinden getirdim!' derdi. Bunlar senindir."

Vezire dua üstüne dua yağdırdım, teşekkür ettim. O şükranla anılmaya lâyık biriydi, Allah rahmet eylesin.

Vezirin Ekşimesi, Gitmeye Niyetlenişim ve Bu Niyetimden Sonra Yine de Orada Kalışım

O günlerde vezir Süleyman Mânâyek bana haber göndererek kızıyla evlenmemi teklif etti. Ben de Vezir Cemaleddîn'e haber saldım izin versin diye. Haberci döndüğünde şöyle diyordu:

"Bu haber hoşuna gitmedi. O, kendi kızını iddeti [=önceki koca gittikten sonra gerekli olan bekleme süresi] sona erdiğinde seninle evermek istiyor!"

Oysa iki kocası da gerdeğe girmeden tahtalı köyü boyladığı için Vezir Cemaleddîn'ın kızında uğursuzluk olduğuna kanaat getirmiştim! Bu yüzden onun evlilik teklifini kabul etmedim!

İşte o sıralarda sıtma hastalığına yakalandım, yatağa düştüm. Adaya ayak basan herkes bu yoldan geçer; sıtmaya yakalanır![24] Oradan ayrılmaya niyetlendim; birkaç süs eşyasını deniz boncuğu karşılığında satıp Bencâle'ye gitmek üzere tekne kiraladım. Vedalaşmak için vezire vardığımda yolda beni karşılayan kadı:

"Vezir dedi ki; eğer yolculuğa çıkmak niyetindeyse ona ihsan ettiklerimizi tek tek geri verip öyle gitsin!" demesin mi! Ben de şu cevabı verdim:

"Süs eşyalarının bir kısmıyla deniz boncuğu aldım. İşte bunlar sizin olsun! Ne isterseniz yapın!"

Kadı meseleyi huzura aktardı. Sonra yanıma gelip;

"Vezir diyor ki; biz sana altın verdik, deniz boncuğu vermedik!" dedi. Ben şu karşılığı verdim:

"Tamam öyleyse! Onları satıp size yine altın veririm!"

Boncukları benden satın almaları için tüccar tayfasına haber saldım. Ama vezir boş durmuyordu; beni seyahatten alıkoymak amacıyla işadamlarına teklifimi kabul etmemelerini salık veriyordu! Arkadan bana gönderdiği adamlarından biri:

"Vezir der ki; bizim yanımızda kalırsa arzu ettiği şeylere kavuşur!" dedi. Kendi kendime mırıldanıyordum:

"Şu anda onların boyunduruğu altındayım! Kendi arzumla kalmazsam beni zorla burada tutacaklar. İyisi mi boyun eğeyim!"

Haberciye dönerek şöyle dedim:

"Tamam ayrılmayacağım, onun yanında kalacağım." Adam vezirin yanına çıktı. Vezir cevabımdan pek memnun kalmıştı. Beni çağırttı. Yanına vardığımda hürmetle ayağa kalktı, boynuma sarıldı:

"Biz istiyoruz ki hep yanımızda olasın! Ama senin gönlün firaktadır; daim kaçmak dilersin!" dedi. Özür diledim, kabul etti. Ben de ekledim:

"Eğer burada kalmamı istiyorsanız şartlarımı kabul etmelisiniz!"

"Yeter ki söyle, elbet kabul ederiz!" cevabını verdi.

"Evvelâ binitsiz dolaşmayacağımı belirteyim!" dedim. Bu diyarın töresine göre vezirden başka kimse hayvanına atlayıp gezemez. Bana evvelce at verilmişti. Binip dolaşmaya başladığım zaman yaşlı-genç herkes hattâ çocuklar bile hayretle bakışıyor, peşimden geliyordu. Durumu vezire aktarmış, şikâyette bulunmuştum. Hemen harekete geçilmiş, dunkura çalınmış, hiçkimsenin beni takip etmemesi ilân edilmişti. Dunkura, bakır bir leğene [=gonga] benzemektedir; bir demir parçası ile güm güm vurulur üstüne. Ses çok uzaklardan duyulur. Bir yandan çalınırken bir yandan da duyuru yapılır.

Vezir:

"Eğer "devlet"e [=dûlet; tahtırevan] binmek istiyorsan mesele yok! Canın devlet istemezse bizde iki binek var. Biri kısrak, biri aygır. Hangisini arzu edersen ona bin!" dedi. Kısrağı tercih ettim. Hemen getirildi ve beraberinde elbiseler de verildi. Bu arada vezire sordum:

"Satın aldığım deniz boncuklarını ne yapayım?" Cevap verdi:

"Bırak dostlarından birine, senin hesabına Bencâle'de satsın."

Ben de şart koştum:

"Ona yardımcı olması için birini görevlendirirsen tamam!"

Vezir:

"Peki öyle olsun!" deyince hemen Ebû Muhammed b. Ferhân adlı dostumu gönderdim. Onun yanına Hacı Ali adında birini kattılar.

Rastlantı bu ya, deniz coştu; gemide bulunanlar azıklarına, sularına, direklerine hattâ babafingolarına kadar yanlarında ne varsa hepsini denize atmak zorunda kaldılar! Tam onaltı gece dümensiz, yelkensiz kısaca hiçbir âlet olmaksızın deryada mahsur kaldılar. Nice bir açlık, susuzluk ve belâdan sonra Seylân adasına kapağı attılar. Arkadaşım Ebû Muhammed b. Ferhân tam bir sene sonra yanıma geldi. Bu arada Hz. Âdem'in ayağını da ziyaret etmişti. O, benimle beraber ikinci kez orayı ziyaret etmiştir.

Onlarla Beraber Geçirdiğim Bayram

Ramazan bittiğinde vezir bana bir kat elbise gönderdi. Büyük namazgâha gittik. Vezirin geçeceği yol konaktan namaz saha-

sına kadar süslenmiş, zemin çeşitli örtülerle döşenmişti. Sağa sola öbek öbek veda [=deniz boncuğu] saçılmıştı. Bu güzergâh üzerinde emir ve ileri gelen devlet memurlarından evi bulunanların hepsi yol kenarlarına küçük Hint cevizi ağaçları, fevfel ve muz dikmiş; bir fidandan diğerine şeritler çekerek yeşil cevizler sarkıtmıştı.

Namazgâha doğru ilerleyiş esnasında kenardaki ev sahipleri kapı önünde duruyor, vezir geçerken onun ayaklarına ipek yahut pamuktan bir örtü atıyor, vezirin köleleri atik davranarak bu örtüyü ve yol üzerindeki deniz boncuklarını topluyordu. Vezir yayandı; sırtında ince keçi tüyünden Mısır yapımı bir ferace, başında ise kocaman bir sarık vardı. Belindeki peştamal ipektendi. Tepesinde dört gölgelik yürütülüyordu. Ayaklarında sandalet vardı. Öteki memurlar yalın ayaktı. Davul, zurna ve borulardan oluşan bando grubu vezirin önünde ilerliyor, askerler önü ve arkayı tamamen kaplıyordu. İbadet yerine varılıncaya kadar hep bir ağızdan tekbir getirildi. Namaz kılındıktan sonra vezir oğlu hutbeye çıktı. Hutbenin ardından "mihaffe" türü [=kölelerce taşınan] tahtırevan getirerek veziri aldılar. Emirler ve diğer yüksek memurlar ona selâm için eğildiler; âdet olduğu üzere kumaş astılar. Aslında mıhaffe denilen bu tür tahtırevanlara binmek hükümdara özgü bir şeydir; vezir daha önce böyle bir şeye binmemişti.

Nihayet hamallar onu kaldırdılar, ben de atıma bindim. Böylece köşke girdik. Vezir yanında devlet erkânı ve ümerâ ile yüksek bir yere kuruldu. Köleler kılıç, değnek ve kalkanlarıyla ayakta dikilmekteydiler. Yemek yendi ve ardından fevfel, tenbûl sunuldu. Nihayet sandal-ı mukasırî denilen[25] esansla dolu küçük bir tabak getirildi. Her grup yemeğini bitirdikçe sandal sürünüyordu. O gün bazılarının sofrasında Kavlem'den gönderilmiş sardalya salamurası gördüm. Bu tür balık Mulaybâr'da boldur. Vezir bir sardalya alıp yemeğe başladı. Bana dönerek:

"Bundan yemelisin, çünkü bu meret bizim memlekette hiç bulunmaz!" dedi. Cevap verdim:

"Pişmemiş şeyi nasıl yiyeyim?"

"Pişmiştir, pişmiştir!" deyince ben de:

"Bu balığı iyi bilirim; bizim memlekette çoktur!" dedim.

Evlenişim ve Kadılık Görevine Atanışım

Şevval ayının ikisinde[26] vezir Süleyman Mânâyek'le sözleştik, onun kızını alacaktım. Vezir Cemaleddîn'e haber gönderdim, onun huzurunda köşkte nikâh merasimi yapılsın diye. Davetimi kabul etti, âdetlere uyarak tenbûl ve sandal hazırlattı. Halk nikâhın kıyılacağı yere vaktinde gelip birikmişti ama vezir Süleyman bir hayli gecikti. Peşine adam gönderildiğinde kızının rahatsızlandığını bahane ederek özür diledi. Bu arada vezir Cemaleddîn kulağıma yanaşarak şöyle demesin mi:

"Muhakkak onun bizzat kızı gelmekten çekinmiştir! Zira o kız kendi başına karar verebilir. Şu anda herkes burada. Hükümdar hatunun üvey annesini almak ister misin? Vezir oğlu da o kadının kızıyla evlenmişti!"

Bu teklifi kaçırmadım; "olur!" dedim. Hemen kadıyla tanıklar getirtildi, nikâh kıyıldı. Vezir benim yerime mihri ödedi. Birkaç gün sonra kadın geldi, beraber olduk.

Bu hatun, en iyi kadınlardandı. Öylesine güzel huylu ve anlayışlıydı ki üzerine evlendiğimde bile güle eğlene beni hazırlar, her yanıma güzel kokular sürer; giysimi öd ve amberle tütsülerdi. Suratını ekşitmez, hiçbir şeye bozulmazdı.

O hatunla evlendiğim zaman vezir beni kadılığa zorladı. O benim kadı olmamı istiyordu, çünkü bir keresinde kadı efendiye itiraz etmiştim. Adam, mirası sahiplerine bölüştürürken onda birini kendine ayırıyordu! Kadıya dönmüş;

"Sadece onlarla kararlaştırdığın ücreti alabilirsin! Başka şey alamazsın!" demiştim. Herif doğru düzgün bilmiyordu meseleyi!

Kadılık makamına getirildiğimde şer'î kuralları uygulamaya çalıştım var gücümle. Burada, bizim memleketteki gibi derin anlaşmazlıklar yok. İlk kaldırdığım kötü geleneklerden biri, dul kadınlarla ilgiliydi. Âdet olduğu üzere boşandıkları erkeklerin evlerinde oturmaya devam ediyorlardı. Yani, başka bir talip çıkıncaya kadar önceki eşin evinde kalıyorlardı. Bu işe dur dedim! Böyle davranmaya devam eden yirmibeş adamı huzuruma çıkardım, hepsine ceza vererek sopa attırdım, sokaklarda millete seyrettirdim! Evlerindeki kadınları çıkardım. Ayrıca namaz konusunda da gevşekliğe son verdim. Erkeklerin Cuma namazından sonra hemen sokaklara çarşılara dalmalarını; namaz kılmayan birini yaka-

ladıkları anda tutup getirmelerini tembih ettim! Böylelerini değnekle cezalandırdım, halka seyrettirdim. Devletten maaş alan imam ve müezzinleri uyardım, görevlerine dört elle sarılmaya mecbur ettim onları! Bu konuda bütün [Maldiv] adalarına emirnâmeler gönderdim. Kadınların mahrem yerlerini örtmeleri konusunda pek ziyade çalıştıysam da bunu başaramadım!

Sultan Şihâbeddîn'in Süveyd Yöresine Sürdüğü Vezir Abdullah b. Muhammed Hadramî'nin [=Hadramutlu] Gelişi ve Aramızda Geçen Olaylar

Ben bu adamın üvey kızını almış ve bu kızı tutkuyla sevmiştim. Asıl vezir haberci gönderip o adamı Mehel adasına geri getirttiği zaman hemen hediyeler gönderdim. Onu karşılamaya çıkarak büyük köşke kadar yanından ayrılmadım; bu esnada Abdullah b. Muhammed, asıl vezirin önünde eğildi, selâm verdi. Vezir onu gayet güzel bir eve yerleştirdi. Ben zaman zaman onu ziyaret ederdim.

Ramazanda îtikâfa girmiştim. Herkes ziyaretime geliyordu. Ama Vezir Abdullah gelmedi. Vezir Cemaleddîn bir gün samimiyet peyda olsun diye yanıma Abdullah'ı getirdi; ama ikimizin arasında gerginlik oldu!

Îtikâftan çıktığımda Abdullah'ın üvey kızı olan hatunumun dayıları bana onu şikâyet ettiler. Söz konusu dayılar, Vezir Cemaleddîn Sencerî'nin oğullarıydılar. Baba Cemaleddîn, Vezir Abdullah'ı oğullarına vasî olarak atamış. Daha sonra çocuklar büyüyüp şeriatın hükmü gereğince vesayetten çıkmışlar ama malları Abdullah'ın elinde kalmış. Onlar Abdullah'ın kadı huzuruna çıkmasını, âdilce yargılanmasını istediler. Ben davalılardan birini mahkemeye çağıracağım zaman âdetim olduğu üzre yazılı bir kâğıt gönderirdim. İlgili kişi duyuruyu alır almaz mahkemeye koşardı. Gevşeklik ederse cezalandırırdım. Abdullah'a da böyle bir duyuru yazısı gönderdim. O küplere bindi; nasıl gönderir diyerek bana kin tuttu! Ama içten kaynayan bir kazan gibi nefretini açığa vurmadı. Kendisi mahkemeye çıkacağına, vekâleten birini [=müvekkel: avukat] gönderdi. Bu arada benim hakkımda ileri geri konuştuğu haberini aldım.

Orada büyük küçük herkesin Vezir Cemaleddîn'e hıdme

ettikleri [=eğilip selâm verdikleri] gibi Abdullah'a da saygıyla eğilmeleri süregelen bir âdetti. Hıdmenin [=selâmın] usûlü şöyledir: Önce işaret parmağı yere değdirilir, sonra bu parmak öpülüp başa konulur. Tavrımı göstermek amacıyla tellallara emir saldım; "Her kim büyük vezire eğilip selâm verdiği gibi Abdullah'a da selâm verirse ceza görecektir!" dedim. Bunu hükümdar konağında duyurdum. Hiç kimsenin bu kuralı çiğneyemeyeceğine dair and içtim; Abdullah'ın kini arttı.

Bu arada ceddi Sultan Davud olan bir vezir kızıyla, daha sonra Sultan Şihâbeddîn'in eski hanımı olan bir kadınla evlendim. Vezir kızı ahali nezdinde itibarlı biriydi. Çünkü Sultan Davud, efsanevî Sultan Ahmed Şenûrâza'nın torunuydu.[27] O vezirin bana verdiği büyük bahçeye üç ev yaptırdım. Dördüncü karım Vezir Abdullah'ın üvey kızı ise kendi evinde oturuyordu. Bu kadın, eşlerim arasında en sevdiğim ve üstün tuttuğumdur. İşte adını saydığım bu kişilerle evlilik yoluyla akrabalık kurduğum için öteki vezir ve ada âyânı acze düşüp benden çekindiler. Ama boş durmayıp benimle vezir arasına fitne soktular, laf getirip götürdüler! Vebali onun boynuna; bu işte Vezir Abdullah'ın büyük rolü vardı. Sonunda ayrılık ve yabancılık hissi egemen oldu aramızda.

Onlardan Ayrılışım ve Bunun Sebebi

Rastlantı bu ya, bir gün sultanın kölelerinden biri hakkında vezire şikâyet geldi. Şikâyeti yapan, o kölenin hanımıydı. Kadın, kocasının bir hükümdar gözdesiyle beraber olduğunu; yani açıkça zina ettiğini bildirdi. Vezirin gönderdiği tanıklar cariyenin evine vardıklarında köleyi onunla aynı yatakta uyurken buldular. İkisini de hapse attılar! Sabahleyin olaydan haberdar oldum. Büyük salona gidip makamıma kuruldum. Ama konu hakkında tek söz söylemedim. İleri gelenlerden biri bana yanaşıp:

"Vezir, bir ihtiyacın var mı diye soruyor!" dedi.

Ben de:

"Hayır!" cevabını verdim. Vezirin amacı cariye ile köle hakkında bir şeyler söylememi sağlamaktı. Çünkü âdetim olduğu üzre, ortada bir dava varsa hemen hüküm verirdim. Vezirle aram bozulunca kadılık görevimi bırakmıştım. Ama konağıma dön-

düm, yargı makamıma oturdum. Hemen bir yüksek memur sökün etti ve bana seslendi:

"Vezir sana der ki; dün cariyeyle köle arasında şöyle bir hâdise vuku bulmuştur. Gereğini yapasın ve ikisi hakkında şeriatla hükmedesin!"

"Bu konu hakkında ancak sultanın sarayında hüküm vermem doğru olur!" dedim. Saraya döndüm.

Ahali toplandı, cariye ve köle huzura çıkarıldı. Kimse yokken baş başa kalmaları sebebiyle ceza olarak ikisine de biraz kötek atılmasını emrettim; kadını serbest bırakıp köleyi hapse attırdım, evime döndüm. Vezir boş durmuyordu; ileri gelenlerden oluşan bir heyet göndererek kölenin de serbest bırakılmasını talep etti. Ben şu cevâbı verdim:

"Efendisinin ırzını çiğneyen bir zenci köle için mi aracı oluyorsunuz? Oysa siz değil misiniz daha dün bir kölesinin evine girdiği için Sultan Şihâbeddîn'i tahttan indirip katledenler?"

Hemen köleyi çağırttım, onu hayzurân [=bambu] çubuklarıyla dövdürdüm. Bunlar kamçıdan daha çok acıtır. Ayrıca kölenin boynuna ip taktırdım, ada halkına seyrettirdim. Olay vezire bildirildi. Herif küplere bindi; kalktı oturdu, kalktı oturdu, derhal ileri gelen memurlarla yüksek rütbeli kumandanları toplayıp beni çağırdı. Yanına vardığımda eğilip selâm verme âdetini bir kenara atarak sadece "Selâm aleyküm!" dedim ve oradakilere dönerek:

"Hepiniz tanıksınız! Ben artık âciz kaldığım için kadılık görevinden kendimi azlettim!" diye sitem ettim. Vezir bana söylenmeye başladı. Yüksek bir yere çıkıp tam hizâsına geçtim ve ona ağır bir karşılık verdim.

Müezzinin sesi duyuldu, akşamı okuyordu. Vezir söyleniyordu:

"Bir de bana hükümdar diyorlar! Şu haytayı çağırdım, suratına bağırmak için; tuttu o bana öfkelendi!"

Böyle diye diye konağına girdi. Benim onlara karşı kendime güvenişimin, burnu havada oluşumun sebebi Hint sultanıydı. Çünkü onlar Hint sultanı nezdindeki itibarımı iyi biliyorlardı. Çok ama çok uzakta da olsa onun korkusu kalplerine egemendi. Vezir, konağına vardığında daha önce görevinden alınan cesur kadıyı yanıma gönderdi. Kadı mırıldandı:

"Efendimiz senin için diyor ki nasıl da utanmadan herkesin yanında saygısızca davrandı, önümde eğilmedi!" Cevap verdim;

"Gönlüm ondan hoşnut, sinem ona açıkken elbet eğilir, saygıyla selâmlardım! Araya gerginlik girip hava bozunca bu âdeti bıraktım. Hem, Müslümanların dirlik, esenlik ve rahmet bildirisi selâm değil midir? Ben de selâm verdim!"

Gitti...

Vezir tarafından bir süre sonra tekrar yanıma gönderildi;

"Senin amacın buradan çekip gitmektir! Kadınların "mihr"ini [=evlilik hakkı olarak alacakları malı] ver, halkın borçlarını da öde! Bundan sonra istersen çek git!" dedi; hemen kabul ettim, saygıyla eğildim!

Evime döndüm, üzerimdeki tüm borçları ödedim. O sıralarda vezir bana eve döşenen birkaç eşya ile kapkacak vermişti. Her istediğimi veriyor, beni el üstünde tutuyordu. Ama artık hakkımdaki düşünceleri değişmiş, benden korkmaya başlamıştı.

Zaman geldi, borçlarımdan tamamen kurtulduğumu ve gitmek için hazırlıklara başladığımı haber alan vezir tüm söylediklerine pişman olarak seyahat için gerekli izni vermekte yavaş davrandı, işi savsakladı. "Kesinlikle gideceğim!" diye ağır yeminler ettim. Yanımdaki eşyaları sahil kıyısındaki bir mescide taşıdım. Hanımlarımdan birini boşadım, öteki hatunum hamileydi, ona dokuz ay içinde döneceğimi; dönmezsem dilediği gibi hareket etmekte serbest olacağını söyledim. Sultan Şihâbeddîn'in dulu olan hanımımı yanıma aldım, Mülûk adasında oturan pederine teslim etmek için. İlk karımı da yanıma aldım. Bu hatunumun kızı hükümdarın kızkardeşiydi. Vezir Ömer Deherd ve deniz komutanı olan Vezir Hasan'la anlaştım; Ma'ber ülkesine gidecektim; oranın hükümdarı benim bacanağımdı. O, bu adaların kendi egemenliği altına girmesi için asker gönderecek, ben de onun vekili olacaktım bu işte! Buradakilerle aramdaki parola gemilere beyaz bayrak çekilmesiydi; işareti görür görmez karada isyan başlayacaktı. Vezirle aramızda tatsızlık olmadan önce böyle fesat işleri aklımın ucundan bile geçirmemiş; kendime bile fısıldamamıştım...

Vezir benden korkuyor, herkese şöyle diyordu:

"Bu adam mutlaka pâyemi alacak! Ya yaşarken göreceğim bunu, ya da öldüğümde bu işi yapacak!"

Benim durumuma dair sorular sorar ve hep mırıldanırmış:

"Duyduğuma göre Hint hükümdarı ona koca bir servet göndermiş, bana karşı ayaklansın diye!"

Denize açılma isteğimi hep endişeyle karşılıyordu; bir gün Ma'ber ülkesinden ordularla döneceğimi sanıyordu. Nihayet adam gönderdi; bana bir gemi hazırlatıncaya kadar burada kalmalıymışım! Ama ben reddettim.

Hükümdar hatunun kızkardeşi, anasının benimle gitmesinden ötürü ablasına şikâyette bulundu. Hükümdar hatun benimle giden annesini yoldan çevirmek istediyse de başaramadı! Kadının kararlığını görünce işi zora koştu ve şöyle dedi ona:

"Takıların tümü benderin malıdır! Eğer Celâleddîn'in bunları sana armağan ettiğine dair tanık bulabilirsen ne âlâ! Aksi takdirde hepsini geri vermelisin!"

Söz konusu takılar son derece kıymetli olmasına rağmen anne hepsini geri verdi! Bu arada ben mescitteyken yüksek devlet memurlarıyla saygın kişiler yanıma gelip seyahat fikrinden vazgeçmemi istediler.

"Eğer ağır yeminler etmeseydim fikrimden cayardım!" dedim.

"Eh, ille de yemininin yerini bulmasını istiyorsan var bir adaya, sonra geri gel!" dediler. Onları hoşnut etmek için:

"Tamam öyle yaparım!" dedim. Suya açılacağım gece elveda demek için asıl vezirin [=hükümdar hatunun kocasının] yanına vardım; beni kucakladı, ağladı. Gözyaşları ayağıma damladı. Ardımdan akraba ve dostlarım ayaklanır endişesiyle o geceyi adanın her yanına adam salıp nöbetçi dikerek uyumadan geçirdi sayın vezir!..

Yola çıktım, Vezir Ali adasına vardım. Hanımım feci bir sancıya yakalanarak geri dönmek istediğini söyledi. Kadını orada bırakarak durumu bir yazıyla asıl vezire ilettim. Çünkü bu kadın, vezir oğlunun kayınvalidesiydi. Süre belirleyerek evlendiğim hanımı da boşayıp sevdiğim cariyeyi götürdüm gideceğim yere. Bölgeden bölgeye geçerek dolaştık durduk bu adalarda.

Tek Memeli Kadınlar

Bu adaların birinde gördüğüm kadının göğsünde tek memesi vardı. Onun kızlarından biri kendi gibi tek memeli, diğeriyse normaldi. Ama iki memesinden biri büyük ve süt dolu, diğeri küçücük ve kupkuruydu. Onların durumuna şaştım kaldım.

[Tek Evli Ada, Nâhûda İbrahim'in Misafirperverliği ve Mehel'e Dönüş]

Yolda uğradığımız adalardan birinde sadece bir hane vardı! Sahibi, hanımı ve çocuklarıyla burada yaşayan bir adamdı. Adam, küçük Hint cevizi ağaçlarından yapılmış kayığına atlar, suya açılıp balık avlar, aklı estiğinde dilediği adaya giderdi. Orada iki kargadan başka kara kuşuna rastlamadım! Adaya ayak bastığımızda kargalar önümüzde uçuşup gemimizin üstünde dört döndüler!

Allah'a andolsun, bu adama gıpta ettim! "Bura benim olsaydı bir kuytuya çekilir, hakikat [=ölüm] gelinceye kadar öylece yaşardım" diye geçirdim içimden...

Daha sonra Mülûk adasına vardım. Ma'ber'e gitmek üzere bineceğim gemi oradaydı. Gemi sahibi Nâhûda İbrahim dostlarıyla karşıladı beni. Müthiş bir şölen verdiler şerefime. Asıl vezir bu adaya yazılı emirnâme göndermişti; bana yüzyirmi "bustuvâ" deniz boncuğu, yirmi kadeh "atvân" [=Hint cevizi balı] hergün bir miktar tenbûl, fevfel ve balık verilsin diye. Burada yetmiş gün kaldım, iki hatunla evlendim.

Adaların en güzeli olan Mülûk adası bir uçtan bir uca yemyeşildi. Garip bir özelliği vardı bu adanın; orada yetişen herhangi bir ağaçtan kesilen dal toprağa veya duvara dikilse hemen boy verir, yaprak yaprak gülümseyerek ağaç hâline gelir. Bir de şunu söylemeli, buranın Hint cevizleri sene boyunca hiç durmadan meyve veriyor.

Adanın yerli halkı, Nâhûda İbrahim'in bir yağma hareketine girişmesinden endişelenmiş, gemisinde bulunan tüm silâhları oradan ayrılacağı güne kadar alıp bir yerde tutmak istemişti. Bu yüzden kavga çıktı.

Mehel adasına döndük, ama karaya çıkmadık. Meseleyi yazıyla asıl vezire bildirdim. Vezir yazılı cevabında, silâhların geri

alınmasının mümkün olmadığını bildirdi. Yeniden Mülûk adasına döndük. Yediyüzkırkbeş senesinin Rebîulâhir ortalarında[28] Mülûk'tan ayrıldık. O sene Şaban ayında Vezir Cemaleddîn vefat etti. –Allah rahmet eylesin– hükümdar hatun ondan hamile kalmış, ölümünün ardından doğum yapmıştı. Bu hatunla daha sonra Vezir Abdullah evlenmiştir.

Notlar

1 **Zîbetülmehel (=Maldiv adaları):** Zîb Arapça kurt demektir. Seyyah tıpkı Ahı ve Sakary kelimesinde olduğu gibi yabancı olan bir lafzı, Arapça kelimelere benzeterek açıklıyor. Dvipa, Sanskritçe ada demektir; Mehel ise oranın ismi. Böylece bu tamlama, "Mehel adası" anlamına geliyor. Avrupa dillerinde ise Mal-div; Maldiv şeklinde biliniyor burası. Maldiv adaları, Hindistan'a bağlı Laccadiv adalarının güneyindedir. Hint yarımadasının güney ucunun 450 km kadar güneybatısında alçak mercan resiflerinden, atollerden müteşekkil adalar ve kayalıklardan ibarettir. Topu topu 300 km^2'dir. Halk, yerli Maldivlilerin, Hindistanlıların, Malayların ve Arapların karışımından meydana gelmiştir. Maldiv adalarını tarihte ilk defa ayrıntılı bir şekilde tanıtan, İbn Battûta'dır. Bu yüzden Maldivliler, İbn Battûta'ya özel bir ilgi gösterir, tarih bilincini oluştururken ondan faydalanırlar. Maldiv halkının büyük çoğunluğu bugün de Müslümanlardan oluşur; ada ekonomisinde turizm ve hindistancevizi, pirinç, balık ticareti öne çıkmıştır. Bkz.: Tâzî, *Rıhle,* C. 4, s. 53; Beckingham, *The Travels of Ibn Battuta,* C. 4, s. 822; Sami Öngör, *Coğrafya Sözlüğü,* s. 535.

2 **Maldivlerin bin ada civarında olup olmadığı:** Maldivler, 20 kadar atol denilen halka şeklinde mercan adasından ve 1200 civarında adacıktan oluşur. Bkz.: Tâzî, *Age.,* C. 4, s. 53

3 **Maldiv adalarının isimleri: *Kerdubî (=Kerdui):** Bu kelime Kettânî nüshasında Kardui şeklinde kaydedilmiştir. Eski Maldivce söylenişiyle Kerudaveri'dir burası. Bugün Atoluveri diye bilinir. ***Bâllîbûr (=Palipur):** Fransız denizci Francois Pyrard de Laval tarafından Fadiffolu adıyla kaydedilmiştir. ***Kennelûs (=Kinalus):** Burası Kinnalos diye bilinen adadır. ***Mehel (=Male):** Biri kuzeyde diğeri güneyde birbirine yakın iki adanın oluşturduğu bu kısma Male denilmektedir. Burası bütün Maldivlerin başşehridir. ***Telâdîb (=Tuladu veya Malosmadulu):** Burası ya güneydeki Tuladu adasıdır yahut güney ve kuzey istikametinde iki adadan müteşekkil olan Taladib olmalıdır. ***Kerâydû (=Karhidu):** Tek başına, ötekilerden uzak kalmış Karhidu adası olmalıdır. ***Etteym (=Oteym; Utimu):** Eski haritalarda Oteim, yeni haritalarda Utimu diye kaydedilen kuzeydeki adadır; burası idari bakımdan Tilladimati'yi bağlıdır. ***Teledummatî (=Tilladimati):** Aynen Tilladimati diye bilinen adadır. ***Heledummati (=Haddumati):** Eskiden Heldümmeti diye kaydedilen bu ada şimdi Heddumati diye bilinir. ***Bereydû (=Falidu?):** İbn Battûta'nın Maldivler'e dair verdiği isimler arasında en zor belirlenen budur. Burasının Falidu olması mümkündür. ***Kendekel (=Keyndekolu; Kedikolu):** Eski haritalarda Kaindecolu diye kay-

dedilen bu yer, bugün Miladummadulu adlı mercan adasında Kedikolu diye bilinen kısımdır. ***Mulûk (=Mulaku):** Bugün Mulaku diye bilinir. ***Süveyd (=Suvadiva):** Bugün de Suwayd veya Suadiva diye bilinir. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 54; Beck., *Age.*, s. 822-823.

4 **Kulbulmâs (=Kalubilimas) ve Beyrûn (=Berberî dilinde tonbalığı):** Birinci kelimenin aslı "kalu-bili-mas"tır; bu tamlama, kelimesi kelimesine "siyah-ton-balığı" demektir. Bu balık türü bugün de Maldivler'in birinci kalem ihraç ürünüdür. Maldivler, *Rıhle* şarihi Faslı diplomat Tâzî'ye 1991 Mayısı'nda millî gün kutlamaları münasebetiyle bu balıktan hediye etmişler. **Beyrûn** kelimesi ise Berberî dilindeki Abeyron'dur. Abeyron, bu dilde ton balığı demektir. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 55; M. Şefîk, *el-Mu'cemu'l-Arabî el- Emâzîğî*, Mağrip Akademisi neşr., Fas.

5 **Nârcîl'in evvelki anlatımı:** Hindistancevizinin muhtelif şekillerde kullanımına seyyah daha önce de değinmiştir.

6 **Kulkâs:** bkz.: 48/29. not.

7 **Gâliye kremi:** Misk ve amber karışımıyla yapılan bir krem bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 57

8 **Veda hakkında kısa bilgi:** Araştırmacılar deniz kabuğunun kara Afrika'nın bazı bölgelerinde de para gibi kullanıldığını söylüyorlar. Tâzî, *Age.*, s. 61.

9 **Düğün merasiminin benzeri:** Seylân adasındaki Sinhalalılar arasında mevcuttur. Tâzî, *Age.*, s. 57.

10 **Valanc:** Sinhala dilinde pişirme işinde kullanılabilir kap demektir. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 58.

11 **Kündüra (çoğulu: Kenâdir):** Kelimenin aslı, Sanskritçe mahzen ve erzak deposu anlamında "bhandara"dır. Portekiz kaynakları da Gundralardan bahsederler. Sinhalalılar Maldiv gemilerine kündüra derler. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 59.

12 **Bender:** Farsça liman demektir. Daha önce de geçtiği gibi Şah-bender, liman vs. gümrüklerden sorumlu büyük memur demektir.

13 **Şenûrâza (=Şano Raca):** Bu kelime Sinhala dilinden geliyor, anlamı "ulu kumandan"; bu unvan, devletin üst düzey memurlarına veriliyor. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 62.

14 **Maldivlilerin İslâma girmesi ve mescitteki yazı:** Bu levha bakırdan değil tahtadandır. Tâzî bu levhada Tebrîzî değil Berberî kelimesinin yazılı olduğunu söyleyerek bazı araştırmacılara muhalefet ediyor. S. Yerasimos, Maldiv adalarının İslâma girmesine yol açan kişinin ismini Tebrîzî şeklinde kaydetmiş, Hrbek ise Somâlî şeklinde kaydetmiştir. Tâzî ise bu konu hakkında ayrıntılı bir inceleme yayınlayarak kendi tezini uluslararası konferanslarda da savunmuştur. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 63; Ivan Hrbek, *Ibn Battuta and The Maldives Islands*, Prag Doğubilimleri Enstitüsü, 1992, s. 56; Beck., *Age.*, s. 830.

15 **Maldivler'in kadın hükümdarı Hadîce:** Hadîce Sultan 740/1340 yılında kardeşi Şihâbeddîn'den sonra başa geçti. Bkz.: Zeyneb Fevvâz, *ed-Durru'l-Mensûr fî Tabakâti Rabbâti'l-Hudûr*, Hicrî 1312, s. 182.

16 **Celâleddîn Ömer Bengâlî:** Maldiv ulusal müzesinde tahtadan mamul tarihî levhada Celâleddîn'in, büyük mescidi 738/1339 yılında restore eden Şihâbeddîn Ahmed'in babası olduğu belirtiliyor. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 65.

17 **Şihâbeddîn (=Hadîce'nin kardeşi):** Yukarıda bahsedilen tahta levhaya göre Şihâbeddîn, mescidi restore eden sultandır. Tâzî, *Age.*, s. 65.

18 **Hindîcerî (=Hadegeri):** 1834 yıllarına uzanan bir belgeye göre Hadegeri özel müsteşar; genel bütçe sorumlusu anlamında kullanılmaktadır. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 66.

19 **İbn Battûta'nın Maldivler'e varış vakti:** O hâlde İbn Battûta'nın 1343 yılının Aralık ayının başlarında bu adalara varmış olması gerekir. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 68.

20 **Şeyh Sâlih Necîb'in zaviyesi:** Şeyh Necîb'in zaviyesi başşehir Male'nin Lonu Ziyara mıntıkasındadır. Tâzî, *Age.*, s. 69.

21 **Kurbânî kelimesi:** Sinhala dilindendir; esmer şeker suyu demektir. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 69.

22 **O sene Ramazan ayının başlangıcı;** 16 Ocak 1344'e denk gelir.

23 **Bukşa kelimesi:** Bizim de kullandığımız bohça kelimesi; aslı Farsçadır.

24 **Maldiv Humması:** Bugün de tıp literatüründe Maldiv Humması (=Male ons) diye bilinen ateşli hastalık olmalı. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 71.

25 **Sandal-ı Mukâsırî:** bkz.: 43/3. not.

26 **Şevval'in ikisi;** 6 Şubat 1344'e denk gelir.

27 **Sultan Davud (=Şano Raca'nın torunu):** Bu adam 701/1301 yılından 706/1306 yılına kadar tahtta kalan Davud b. Yusuf olabilir. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 74.

28 **Yediyüzkırkbeş yılının Rebîulâhir ayının ortaları;** 26 Ağustos 1344'e denk gelir. Bu senenin Şaban'ı ise 1344'ün Aralık ayına rastlar.

ELLİİKİNCİ BÖLÜM

[SEYLÂN'A VE MA'BER ÜLKESİNE DOĞRU]

Yanımızda işini iyi bilen doğru dürüst bir kaptan yoktu ama yolculuğa devam ettik. Maldiv adalarıyla Ma'ber arası üç gün tutuyor. Tam dokuz gün gittikten sonra Seylân adasına çıktık. Karşımızda safi duman bir sütun gibi göklere yükselen Serendîb dağı vardı.[1] Ada ile ilgili olarak denizciler bize dedi ki:

"Buranın limanı, tüccar tayfasının güvenle girip çıktığı bir hükümdar ülkesinin limanı gibi değildir. Hattâ şunu söyleyelim; bu liman azgın zalimlerden olan Ayrî Şakarvatî adlı zorbanın ülkesindendir! Onun gemileri denizlerde gemi soyar, korsanlık eder!"

Kulağımıza fısıldanan bu söylentilerden ötürü limana çıkmaya korktuk. İşe bakın, gayet sert ve tehlikeli bir rüzgâr esmeye başlayınca deryaya batıp boğulacağız diye yüreğimiz ağzımıza geldi. Ben dayanamadım, gemi sahibine çıkıştım:

"Beni kıyıya at! Merak etme, senin için bu hükümdardan "emân" [=güvenlik belgesi] alırım!" dedim. Adam beni sahile çıkarttı. Gâvur ahali yanımıza gelip:

"Siz de kimsiniz?" diye sual ettiklerinde, Ma'ber sultanının bacanağı ve arkadaşı olduğumu, onu ziyaret etmek için yolculuğa çıktığımı, gemide bulunan her şeyin hediye olarak ona götürüldüğünü haber verdim. Adamlar gitti, hükümdarlarına durumu anlattılar.

Ayrî Şakarvatî beni çağırdı. Battâla [=Puttalam] şehrinde[2] huzuruna çıktım. Burası ülkenin idare merkezidir, küçük fakat

şirin bir şehirdir. Her yanı tahta duvarla çevrili. Şehrin bütün kıyıları sel sularının taşıyıp yığdığı "kırfe" [=tarçın] kütükleriyle dolu. Tepeler gibi üst üste! Ma'ber ve Mulaybâr [=Malabar] ahalisi herhangi bir ücret ödemeden kütükleri alıp götürüyorlar. Ama bunun karşılığında hükümdara kumaş vesaire hediye etmekten geri durmuyorlar. Ma'ber ülkesi ile bu adanın arası bir gün bir gece tutar. Burada "bakkam" [=kızılağaç] ve "kelahî" adlı bitkiden geçilmiyor. Kelahî Hindistan'a özgü öddür. Ama bu bitki [diğer bir esans kaynağı olan] "kumârî" ve "kakullî"ye benzemiyor. İlerde anlatacağız.

Seylân Hükümdarı

İsmi Ayrî Şakarvatî'dir. Denizde kudretli bir hükümdar. Bir keresinde Ma'ber'deydim, bu adamın ora limanına büyüklü küçüklü yüz kadar gemisinin geldiğine tanık oldum. Kıyıda Yemen'e gitmek üzere Ma'ber sultanının sekiz gemisi vardır. Ma'ber sultanı ne olur ne olmaz diyerek hazırlıklı olunmasını ve gemilerin muhafazası için adam toplanmasını emretti. Seylânlılar karşılarındakini tetik bulup etrafı yağmalama fırsatını ele geçiremeyince:

"Bizim de sizinle Yemen'e gidecek gemilerimiz var, onları korumak için geldik!" dediler!

Seylân hükümdarının huzuruna çıktığımda o ayağa kalktı, beni yanına oturttu. İltifat ederek şöyle dedi:

"Dostların can korkusu olmadan limana çıksınlar! Ayrılıncaya kadar da benim misafirim olsunlar. Çünkü Ma'ber sultanıyla aram iyidir."

Ayrî Şakarvatî'nin yanında üç gün kaldım, her gün gittikçe artan bir saygı ve ikramla yanaştı bana. Farsça anlıyordu. Gezdiğim ülke ve hükümdarlar hakkında anlattığım şeyleri ağzı kulağında dinliyordu. Bir gün huzuruna çıktığımda pek çok inci gördüm; ülkesinin sınırları içinde bulunan inci avlama yerlerinden getirilmiş bu kıymetli mücevherlerin en iyileri sarayın has adamları tarafından ayıklanıyor ve bir köşeye bırakılıyordu. Hükümdar sordu:

"Dolaştığın ülkelerde inci avlama mekânları gördün mü?"

Cevap verdim:

"Evet İbnü's-Sevâmelî'nin Kays ve Kişm adalarında gördüm."

Hükümdar:

"Daha önce hiç duymamıştım bunu!" diyerek eline birkaç inci aldı ve sordu:

"Oralarda şunun gibisi var mı?"

Cevap verdim:

"Hayır, öylesini değil daha kalitesizini gördüm."

Bu sözümden hoşlandı;

"Şu inciler senin!" dedi ve ekledi:

"Çekinme! Dile benden ne dilersen!"

Ben de isteğimi belirttim:

"Bu adaya ayak bastığımdan beri içimi yakan ateş Kadem-i Âdem'i [=ayak izini] görmektir. Hak Teâlâ'nın selâmı onun üzerine olsun. Başka bir arzum yoktur!" dedim. Oralılar Âdem Peygamber'e "Bâbâ", Hz. Havvâ'ya "Mâmâ" diyorlar. Hükümdar:

"Bu iş kolay! Seni oraya götürsün diye yanına bir kılavuz katarız!" deyince:

"Ben de bunu istiyorum!" diye cevap verdim ve devam ettim:

"Beni getiren şu büyük gemi inşallah güven içinde Ma'ber ülkesine ulaşacaktır. Ben Âdem Peygamber'in mübarek ayak izini ziyaretten döndüğüm vakit sen yardım eder; kendi gemilerinle götürürsün beni."

"Peki olur!" diye cevapladı hükümdar. Bu işi bindiğim geminin sahibine anlattığımda:

"Sen oradan dönmedikçe, bir sene beklesem de buradan ayrılmam!" dedi. Gemi sahibinin ısrarını Ayrî Şakarvatî'ye anlattım. Şu cevabı verdi:

"Tamam, sen ziyaretinden dönünceye kadar gemi sahibi benim konuğum olsun!"

Böylece özel olarak bana kendi köleleri tarafından taşınan bir devlet [=dûlet] verdi. Bu ziyaret için beraberimde giden kafile bir hayli kalabalıktı; erzağı taşımak için onbeş kişi, her sene bu kutlu yeri ziyarete giden dört cûkî [=yogi], üç brahman ve onların arkadaşları olan on kişi. Su konusunda endişe etmedik,

yolda gayet bol miktarda bulunuyordu.

İlk gün bir nehir kıyısına vardık. Hayzurân dallarından yapılmış bir salla nehri geçtik. Böylece Menâr Mendelî [=Minnari Mandel][3] adlı şirin şehre ulaştık. Burası hükümdara ait arazinin hudududur. Halk bize mükellef bir ziyafet çekti. Yemek, civardaki ormandan avlanıp henüz diriyken getirilen manda yavrusunun taze eti, pirinç, yağ, balık, tavuk ve sütten oluşuyordu. Orada, hastalandığı için yarı yolda kalmış bir Horasanlıdan başka Müslüman görmedik. O da bizimle beraber düştü yola. Güzergâhımıza devam edip Bender Selâvât[4] adlı küçük kasabaya ulaştık. Oradan da hareket edip gayet sulak ve aşılması pek güç yerlerden geçtik.

Oralarda her taraf fil kaynıyorsa da gelen gidene ve ziyaretçilere zararları dokunmuyor. Kuşkusuz onların bu uysallığı Şeyh Ebû Abdullah b. Hafîf'in kerametindendir.

Eskiden gâvurlar, Müslüman grupların bu mübarek yeri ziyaret etmesine engel olur, yol kesip eziyet eder, onlarla beraber oturup yemek yemez hattâ alışverişten dahi kaçınırlardı. Bu kutlu mekânı ziyaret için takip edilen yolu ilk kateden ve güvenliği sağlayan Şeyh Ebû Abdullah b. Hafîf'tir. İlk ciltte anlattığımız gibi filler şeyhin tüm arkadaşlarını öldürmüş ve sadece o kurtulmuştu. Daha da ötesi şeyh efendiyi sırtlarına alıp taşımışlardı. İşte o olaydan beri gâvur tayfası Müslümanlara saygı göstermeye, evlerine konuk etmeye, çoluk çocuklarıyla beraber onlara karşı sakin ve barışçıl görünmeye başladılar. Gâvurlar hâlâ Şeyh Ebû Abdullah'a derin bir hürmet beslemekte, onu Şeyh-i Kebîr [=Büyük Üstad] diye anmaktadırlar.

Daha sonra Kunakâr şehrine ulaştık.[5] Bu şehir ülke hükümdarının payitahtıdır. Şehir, Hûr-ı Yâkût [=Yâkût körfezi] denilen bir körfez kıyısına iki dağ arasına kurulu. Bu körfez, içinde yakut bulunmasından ötürü böyle isimlendirilmiş. Şehir dışında Şâvuş [=Çavuş] adıyla bilinen Şirazlı Şeyh Osman'ın mescidi bulunuyor.[6] Gerek yörenin hükümdarı gerekse ahalisi Şeyh Osman'ı ziyaret ediyor, ona karşı pek hürmetli davranıyorlar. Önceleri Hz. Âdem'in ayak izini ziyaret edenlere bu şeyh kılavuzluk yaparmış. Ama el ve ayakları kesilince onun görevini oğulları ve köleleri üstlenmiş. Şeyh Osman'ın el ve ayaklarını kaybet-

mesinin sebebi bir sığırı boğazlamasıdır. Çünkü Hint gâvurunun yasasına göre sığır boğazlayan ya hemen öldürülür yahut sığır derisi içine konularak yakılır! Lâkin Şeyh Osman saygıdeğer biri olduğu için sadece el ve ayaklarını kesmişler. Daha sonra bir çarşıdan alınan vergiyi ona tahsis etmişler!

Konakâr Sultanı

Kunâr diye bilinirdi. Beyaz bir fili vardı. Dünyada bundan başka beyaz fil görmedim.[7] Hükümdar bu hayvana bayram günleri biner, alnına da koca koca yakut taşları asardı. Vakit gelip devletin nüfuzlu adamları bu hükümdara karşı ayaklanarak gözlerini kör edince oğlu geçmiştir tahta; Kunâr orada kör olarak hayatına devam etmektedir.

Yakuta Dair

Behremân adlı enteresan yakut sadece bu şehirde bulunuyor.[8] Bu taş cinsinin bir kısmı körfezden çıkarılır. Ahali nezdinde yakutun en kıymetlisi, bu türden olanlardır. Bir bölümü ise toprak altından çıkartılır. Zaten Seylân adasının her yerinde yakut var. Ama orada satın alma yoluyla arazi sahibi olmak mümkün. Meselâ kişi bir parça arazi satın alıp yakut bulmak amacıyla kazsa önce kaya gibi beyaz taşlarla karşılaşır. İşte bu taşların iç kısmındaki gözeneklerindedir yakut. Adam bu beyaz taşları erbabı olan oyuculara getirir. Oyucu, yakutları çıkarıncaya kadar taşları sabırla kazar ve oyar. Yakut denen taşın kırmızı, sarı ve oralıların "neylem" dediği mavi renkte olanları vardır. Ahalinin töresine göre kıymeti yüz "fenem"e ulaşan yakut hükümdara aittir. Hükümdar karşılığını ödeyerek bu taşı alır. Kıymetçe bundan aşağı olanlar sahibine aittir. Yüz "fenem", altı dinar altın eder.

Seylân adasındaki kadınların işte bu yakutlardan yapılmış rengârenk takıları vardır. Bunları bilezik ve halhal yerine el ve ayaklarına takıyorlar. Hükümdarın cariyeleriyse safi yakutla süslenmiş türbanları başlarına geçiriyorlar. Büyük beyaz filin alnında her biri tavuk yumurtasından daha büyük yedi yakut gördüm! Hükümdar Ayrî Şakarvatî'nin yanında avuç içi kadar yakuttan yapılmış bir kâse gördüm. İçinde öd yağı vardı. Gözlerimdeki hayreti gören Ayrî Şakarvatî şöyle dedi:

"Bizde bundan daha irileri var!"

Daha sonra Kunakâr'dan ayrılıp Ustâ Mahmûd Lûri'nin adıyla bilinen bir mağaraya vardık. Buraya adını veren Mahmûd ermiş insanlardanmış. Mağarayı küçük bir körfez kıyısında bulunan tepenin eteğine kazmış. Yolumuza devam ettik, Hôr-i Bûzne denen körfeze ulaştık. Bûzne maymunlar anlamına geliyor.[9]

Maymunlar

Bu dağlarda maymun çok. Bu simsiyah hayvanların kuyrukları uzun. Erkekleri tıpkı insan gibi sakallı! Şeyh Osman ile oğlu ve diğerlerinin bana anlattığına göre maymunların bir başkanı varmış, hükümdar gibi itaat görürmüş hemcinslerinden. Hükümdar maymun, başına ağaç yapraklarından bir şeyler sarar ve asâya dayanır, sağında solunda eli sopalı dört maymun dikilirmiş. O oturunca dört maymun derhal onun başucunda beklemeye başlarmış. Ayrıca dişisi ve yavruları her gün gelip önünde elpençe divan dururmuş. Diğer maymunlar huzura çıktıklarında hükümdardan daha öteye çömelir, bir hayli mesafeli otururlarmış. Sözü geçen dört maymundan biri bir şey söyleyince tüm maymunlar sırtlarını çevirip çıkarlarmış huzurdan. Daha sonra her birinin elinde muz, limon veya benzeri bir meyve ile geldiği görülürmüş; meyveleri hükümdar ve dört yaveri ile yavrular yermiş afiyetle!

Cûkîlerden birinin bana anlattığına göre dört maymun, hükümdar huzurunda bir maymunu sopayla dövmüş ve tüylerini yolmuş!

Güvenilir adamların bana anlattığı şu ki, maymunlardan biri kendini savunmaktan aciz bir kız çocuğunu yakaladığında onunla cinsel ilişkiye giriyormuş. Adanın ahalisinden biri bana şunları söyledi:

Adamın evine maymunlardan biri girmiş. Ev sahibinin kızı odalardan birine varınca bu maymun da hemen arkadan dalıveriyor. Kız çığlığı basıyorsa da maymun galip geliyor.

Adam sözlerini şöyle bağladı:

"Odaya girdiğimizde maymunu kızcağızın iki bacağı arasında bulduk ve hemen öldürdük hayvanı!"

[İbn Battûta anlatıyor]

Yolumuza devam ettik, Hayzurân Körfezi'ne açıldık. Birinci ciltte belirttiğimiz gibi Ebû Abdullah b. Hafîf bu körfezden iki yakut çıkarmış ve ada hükümdarına vermişti.

Sonra Beyt-i Acûz [=kocakarı evi] diye bilinen ve insanların yaşadığı mıntıkanın sonu olan bir noktaya vardık. Orada ermişlerden Baba Tâhir'in mağarasını ziyaret ettik. Sonra Sebîk Mağarası'na vardık. Sebîk, gâvur hükümdarlarındandır. Dünyadan el etek çekip bu mağaraya sığınmıştır.

Uçan Sülükler

Burada gerçekten uçan sülükler gördük. Onlara **zûlû** adını veriyorlar.[10] Zûlûlar su kenarlarındaki ağaç ve otların üstünde yaşıyor. Bir insan zûlûya yaklaşınca ansızın atlar bu hayvan! Ve vücudun neresine yapışırsa hemen doymaz, ciddî miktarda kan emer! Ahali bu hayvanlardan korunmak için yanlarında limon taşıyor! Çünkü zûlûnun üstüne limon sıkılınca yapıştığı yeri zınk diye bırakıyor! Sülüğün yapıştığı kısmı bu işe özgü tahta bir bıçakla çiziktirip soyarlar. Anlatılanlara göre ziyaretçilerden biri söz konusu sülüklü mevkiden geçerken vücuduna yapışan hayvancıklara önem vermeyip üstüne limon sıkmadığı için aşırı kan kaybetmiş ve canından olmuş! İşte o adam Bâbâ Hûzî adını taşıyormuş. Burada bu isimle anılan bir mağara mevcut.

Yolumuza devam ettik, Yedi Mağara denilen yere vardık. Sonra Akabe-i İskender'e [=İskender yokuşu] vardık. Orada İsfahanlı Mağarası diye bilinen bir oyuk, bir su kaynağı ve ıssız bir kale var. Issız kalenin alt tarafı Gûtekâh-ı Ârifân [=erenlerin dalış yeri] adıyla bilinen meşhur bir körfezdir. Yine o civarda Nârenc [=portakal] Mağarası ile Sultan Mağarası bulunuyor. Dervâze-i Cebel de tam bu mağaranın yanındadır; yani dağın kapısı, giriş yeri demek...

Serendîb Dağı

Dünyanın en yüksek dağlarındandır.[11] Aramızda dokuz günlük bir mesafe varken denizden gördük bu ulu dağı. Zirveye çıktığımız zaman bulutlar dağın alt tarafını görmemizi engelliyordu; topuklarımızda sis vardı. Burada yaprak dökmeyen cins-

ten nice ağaçlar, rengârenk çiçekler ve avuç içi büyüklüğünde kırmızı gül yetişiyor. Bu cins gülde bir yazı olurmuş. Halk inanıyor ki, bu yazı okunduğunda Hak Teâlâ'nın ve onun elçisinin adları çıkarmış; Allah'ın rahmeti ve esenliği onu kuşatsın.

Dağda Âdem ayağına gitmenin iki yolu vardır. Biri Bâbâ yolu diğeri Mâmâ yolu diye adlandırılmıştır. Onlar Âdem ve Havvâ'ya Bâbâ ve Mâmâ diyorlar. –Allah'ın selâmı Âdem ve Havvâ üstüne olsun– Mâmâ yolu gayet kolaydır; ziyaretçiler dönüşte bu güzergâhı takip ederler ama Âdem ayağına bu yoldan çıkanlar orayı ziyaret etmiş sayılmazlar! Bâbâ yolu ise pek çetindir. Oradan çıkmak ömür törpüsüdür! Dağın alt tarafında, tam dervâzenin [=kapının] olduğu yerde İskender Mağarası diye bilinen bir oyuk ve su kaynağı vardır.

Eski ziyaretçiler dağa çıkmak için bir tür merdiven yapmışlar kayaları yontarak! Demir kazıklar çakılmış ve çıkanların tutunmaları için zincirler asılmış bu kazıklara.[12] On zincir var. İkisi dağın eteğinde, kapının bulunduğu yerde. Yedisi hemen bunun üstünde, ardı ardına yukarı doğru uzanıyor. Onuncu ise şahadet zinciri diye anılıyor. Çünkü insan o noktaya çıkıp dağın dibine bir göz attığında düşecekmiş korkusuna kapılır da kelime-i şahadet getirir!

O zinciri geçtiğinde bakımsız sarp bir yol bulursun önünde. Onuncu zincirden Hızır Mağarası'na kadar yedi millik bir mesafe vardır. Bu mağaranın çevresi geniştir. Hemen yanında balık dolu Hızır Kaynağı görülür. Allah'ın rahmeti ve esenliği onu kuşatsın; kimse bu balıkları alamaz! Mağaranın yanında, gidip-gelinen yolun iki tarafında taş içine oyulmuş iki gölet bulunuyor. Ziyaretçiler yanlarında taşıdıkları eşyayı Hızır Mağarası'na bırakıp iki mil daha tırmanırlar; Kadem'in [=Âdem ayağının] bulunduğu zirveye dek.

Kadem-i Âdem

Babamız Âdem'in kutlu ayağının izi düz bir alanda yükselen siyah bir kaya içindedir. Hak Teâlâ onu rahmeti ve esenliğiyle kuşatsın. Ayak kayaya gömülmüş, derin bir oyuk bırakmıştır. Uzunluğu onbir karıştır. Eski zamanlarda Çin halkı buraya gelerek kayadaki ayak izinin başparmak ve devamını kırmışlar,

Zeytûn şehrindeki bir mabede koymuşlardır. En uzak diyarlardan ziyaretçi gelir bu mübarek yere. Kayada ayak izinin bulunduğu yere dokuz çukur kazılmıştır. Gâvur ziyaretçiler bu çukurlara altın, yakut ve inci bırakıyor. Bir de bakarsın ki fakir fukara tayfası Hızır Mağarası'na vardıklarında birbirleriyle yarış edercesine koşmaya başlamıştır; çukurlardaki serveti almak için! Biz birkaç ucuz taş ve altından başka bir şey bulamadık, bunları da kılavuza verdik. Buranın âdeti, ziyaretçilerin Hızır Mağarası'nda üç gün kalıp sabah akşam mübarek ayağı ziyaret etmeleridir. Biz de böyle yaptık. Üçüncü gün tamam olunca Mâmâ yoluyla dönerek Şeym Mağarası'nda konakladık. Burada Şeym, Âdem Peygamber'in oğlu Şît'tir. Sonra sırayla Semek Körfezi'ne, Kurmule kasabasına, Ceber Kâvân kasabasına ve Dildîneve kasabasına geçtik. Oradan Atkalanca kasabasına vardık. Şeyh Ebû Abdullah b. Hafîf kışı Atkalanca'da geçirdi.

Bahsettiğimiz bu konakların hepsi Serendîb dağındadır. Bu güzergâhta, dağın eteğine yakın bir yerde Dıraht-ı Revân [=yürüyen ağaç] denilen artık yaprağı dökülmez bir yaşlı ağaç var. Onun yaprağını gören birine rastlamadım. Bu ağacı mâşiye [=yürüyen] diye de nitelendirirler. Çünkü zirveden bakan onu kendisinden çok uzak ve dağın eteğine yakın görmektedir; oysa dağın dibinden bakan bu ağacı ta yukarılarda sanmaktadır. Dıraht-ı Revân'ın yaprak döküşünü seyretmek amacıyla devamlı dağ eteğinde bekleyen bir bölük cûkî gördüm. Ağaç ulaşılacak bir yerde değil aslında. Onların bu ağaca dair birtakım uydurmaları var. Güya, yapraklarından yiyen kimse pir-i fâni de olsa hemen gencelirmiş! Gerçek olmayan, saçma bir söz!

Bu dağın alt tarafında dibinden yakut çıkarılan muazzam bir körfez var. Suyu masmavi, gök renginde görünür uzaktan.

Oradan yola çıktık, iki gün seyahattan sonra deniz kıyısında tacirlerin yaşadığı Dînever [=Dundra][13] şehrine vardık. Oradaki büyük mabette Dînever diye bilinen bir put var. Mabet içinde bin civarında brahman ve cûkî, beşyüz kadar da Hindu kızı bulunuyor. O kızlar her gece putun yanında şarkı söyleyip dans ediyor. Şehrin tüm vergisi putun bakımına vakfedilmiş! Mabette yaşayanlar ve orayı ziyaret edenler bu gelirle geçiniyor. Dînever putu insan büyüklüğünde. Som altından yapılmış olan bu

heykelin gözleri iki iri yakuttur. Bana anlatılanlara göre gece karanlığı çöktüğünde çıra gibi yanar, etrafa ışık saçarmış bu gözler!

Yolumuza revan olduk, Dînever'den altı mil uzaklıkta küçük bir şehir olan Kalî'ye ulaştık.[14] Orada Nâhûda İbrahim adlı bir Müslüman bizi davet ederek mükellef bir ziyafet çekti. Buradan Kelenbû'ya [=Kolombo] hareket ettik.[15] Kelenbû, Serendîb ülkesinin en güzel ve en büyük şehirlerindendir. Beraberinde yaklaşık beşyüz zenci bulunan deniz bakanı Vezir Câlestî bu şehirde oturuyor.

Oradan hareket ettik, üç gün sonra evvelce sözünü ettiğimiz Battâla'ya [=Puttalem] ulaştık. Battâla hükümdarının huzuruna çıktık. Nâhûda İbrahim'i orada beni bekler buldum. Beraberce Ma'ber ülkesine doğru yola koyulduk. Rüzgâr sert esiyordu, gemi neredeyse su ile dolacaktı. İşi bilen bir kaptanımız yoktu. Sonra bir taşlığa [=mercan kayalığına] vardık, gemi parçalanma tehlikesi geçirdi. Sonra sığ bir denize girdik, gemi oturdu! Ölümü gördük bu gözlerle! İnsanlar yanlarında taşıdıkları her şeyi atıyor, birbirleriyle vedalaşıyordu. Geminin seren direğini kestik, suya saldık. Gemiciler bu direkten bir sal yaptılar. Karaya iki mil mesafe kalmıştı; ben gemiden sala inmek istiyordum, gemide iki arkadaşım ve iki cariyem vardı. Bana seslendiler:

"Bizi bırakıp da inecek misin?" Onları kendimden üstün tuttum;

"Siz, iki arkadaş hemen inin ve sevdiğim cariyeyi de beraberinizde indirin!" dedim. Cariye şöyle diyordu:

"Ben yüzmesini iyi bilirim. Salın iplerinden birine asılarak onların yanında su içinde giderim!" İki dostum aşağı indiler. Onlardan biri Tûzerli Muhammed b. Ferhân, diğeri ise bir Mısırlıydı. Cariyelerden biri onlarla diğeri ise denizin içinde sal ipine asılmış vaziyette gidiyordu! Gemiciler sala bağladıkları halata tutunarak yüzüyorlardı. Yanımdaki kıymetli eşyayı, incileri ve amberi onların yanına bıraktım. Rüzgâr müsait olup onlara yardım ettiği için sağ salim karaya ulaştılar. Ben gemide kalmıştım. Gemi sahibi de bir tahta parçasına tutanarak karaya çıktı...

Gemiciler dört sal daha yapmaya başladılar. Bunlar tamamlanamadan akşam çöktü, su koynuna aldı bizi! Geminin kuyruk kısmına çıkarak orada sabahladım. Sabahleyin kayıklarıyla yanı-

mıza gelen birkaç gâvurla beraber Ma'ber kıyılarına çıktık. Onlara hükümdarlarının dostu olduğumuzu bildirdik. Durumu iki gün uzaklıkta savaş eden hükümdara rapor ettiler. Ben de başımdan geçenleri tafsilatıyla bildiren bir mektup gönderdim hükümdara. Bu gâvur tayfası bizi büyük bir ormana soktu. Sonra önümüze karpuza benzeyen bir meyve koydular. Bu, **mukl** ağacının meyvesiydi.[16] [Mukl, Afrika'da yetişen ve esans üretiminde hammadde olan bir bitkidir.] Meyvenin içinde şerbetli pamuğa benzer bir bölüm vardı. Bu maddeyi çıkarıp ondan **tel** adı verilen bir helva yapıyorlar, şeker gibi bir şey.[17] Yemekte gayet lezzetli balıklar da getirdiler.

Orada üç gün kaldık. Sonra hükümdar tarafından gönderilen Emir Kamerüddîn ve liderliğindeki piyade ve süvarilerden oluşan grup, bir devlet [=dûlet; tahtırevan] ile on at getirdi yanımıza. Ben, arkadaşlarım, gemi sahibi ve cariyelerimden biri, gelen atlara bindik. Diğer cariyem dûlete bindi. Böylece Herkâtu Kalesi'ne ulaştık. Geceyi orada geçirdik. Cariyeleri, birkaç köleyi ve arkadaşları orada bıraktım.

İkinci gün hükümdarın karargâhına vardık.

Ma'ber Ülkesinin Hükümdarı

O, Gıyâseddîn Damgânî'dir.

Daha önce Sultan Muhammed'in hizmetçilerinden Melik Mücîr b. Ebî Recâ'nın cengâveriyken sonradan Emir Hacı b. Seyyid Sultan Celâleddîn'in adamı olmuş ve nihayet iktidarı ele geçirmiştir. Bu olaydan önce Sirâceddîn adıyla bilinirdi. Tahta geçişinden beri Gıyâseddîn adını aldı.

Ma'ber ülkesi, önceleri Dihlî hükümdarı Sultan Muhammed'in egemenliğindeydi. Bir süre sonra kayınpederim Şerif Celâleddîn Ahsen Şâh[18] burayı ele geçirdi ve tam beş sene hüküm sürdü. Nihayet öldürülünce onun emirlerinden Alâeddîn Udeycî[19] geçti başa. Alâeddîn tahta oturduktan bir sene sonra gâvura savaş açmış, bol bol ganimet ele geçirerek yurduna dönmüştü. Ertesi yıl da gâvura karşı hücuma geçti, onları yendi, hatırı sayılır miktarda eksiltti gâvuru! Ama bir gün su içmek için başından tolgasını çıkardığında kimden geldiği belirsiz bir okla ruhunu teslim etti.

Yerine damadı Kutbeddîn geçirildiyse de devlet adamları onun gidişatını ve ahlâkını beğenmedikleri için kırk gün sonra işini bitirdiler! Onun ardından tahta geçen Sultan Gıyâseddîn, Sultan Şerif Celâleddîn'in kızıyla evlendi. Ben, işte bu Şerif Celâleddîn'in kızkardeşiyle Dihlî'de nikâh kıymıştım.

Sultan Gıyâseddîn'in Huzuruna Varışımız

Hükümdarın konağına yaklaştığımızda, bizi karşılamak için mabeyincilerden birini göndermişti bile. O ahşap bir kulede oturuyordu.

Hindistan'dakilerin âdeti, ayağa mest geçirmeksizin hükümdar huzuruna çıkmamaktır. Bende mest yoktu; gâvurlardan biri hemen bana mest verdi. Oysa orada bir grup Müslüman vardı, gâvur tayfasının Müslümanlardan daha işbilir olmasına şaştım! Hükümdar, huzuruna çıktığımda bana oturmamı emrederek Kadı Sadruzzamân Hacı Bahâeddîn'i yanına çağırdı. Hükümdar, çevresindeki üç çadırda ağırladı beni. Onlar bu çadırlara "hıyâm" diyorlar. Yatak gönderdi, onların yediği yemekten getirtti. Bu, pirinç ve etten ibaret bir yemekti.

Tıpkı bizim ülkemizdeki gibi onların da âdeti yemeğin üstüne "leben-i râib" [=kesik süt; kesmik; lor veya yoğurt] içmektir. Yemekten sonra sultanla görüşerek Maldiv adalarının durumunu anlattım. Oraya asker göndermesini teklif ettim. Bu işe iyice niyetlenerek gemileri hazırlattı. Ayrıca Maldiv adalarının kadın hükümdarı için hediye hazırladı, vezirleri ve ileri gelen devlet adamları için de hil'atlar [=özel giysiler] yaptırdı. Böylece kadın hükümdarın kızkardeşiyle evlenmeyi kafasına koyarak bu işi halletme görevini bana verdi! Bunun dışında ada halkının yoksul kesimlerine dağıtılmak üzere üç gemi erzak ve benzeri ihtiyaç maddeleri yükletti. Bana dönerek:

"Beş gün sonra dönüş yaparsın!" deyince deniz komutanı Havâce [=Hoca] Serlek şu açıklamayı yaptı sultana:

"Adalara sefer işi bu vakitten ancak üç ay sonra yapılabilir!" Bu ifade üzerine hükümdar;

"Tamam, öyleyse sen hemen Fattan'a gel! Ki bu işi bitirip payitahtımız Mutra'ya [=Madura] dönelim. Oradan hareket edilir" dedi.

Hükümdarın yanında kaldım, bu arada cariyelerle arkadaşları getirttim.

Hükümdarın Yolculuk Düzeni; Kadınları ve Çocukları Öldürtmek Konusundaki İğrenç Tavrı

Takip edeceğimiz yol ağaç ve kamışlardan oluşan yekpâre bir ormandan geçiyodu. Kimse tek başına ilerleyemiyordu bu yolda; hükümdar orduda büyük küçük herkesin bu cangılı açmak için yanına bir nacak almasını emretti.

Karargâh kurulunca yanındakilerle beraber hayvanlara binerek ormana atıldı. Hep birlikte sabah alacasından öğlen güneşi devrilinceye dek ağaç kestiler. Sonra yemekler getirildi, grup grup sofralar kuruldu. Bu molanın ardından akşam karanlığına kadar kesme işine devam ettiler. Ormanda gâvur tayfasından kimi buldularsa esir ederek orada budadıkları iki ucu sivri kazıkları bunların sırtlarına yüklediler. Esirlerin yanında hanımları ve çocukları da vardı. Orada âdet, karargâh çevresini dört kapılı tahta bir surla çevirmektir. Bu sura "ketker" diyorlar.[20] Ayrıca hükümdarın kaldığı yerin çevresine ikinci bir ketker daha yapıyorlar. Büyük ketkerin dış kısmına bel hizasında yükseltiler yapıp geceleyin bunların üzerinde ateş yakıyorlar. Köle ve bekçiler geceyi orada geçiriyor. Her birinin elinde bir demet kamış vardır.

Gâvur ansızın gece karanlığında karargâha hücum etmeye kalktı ve bekçiler ellerindeki demeti tutuşturdu. Bir anda gece gündüze döndü, süvariler gâvurun peşine düştü. Sabahleyin gün ağardığında akşamdan tutsak edilen gâvurlar dört grup hâlinde ketkerin kapılarına getirildiler. Bir gün önce hazırlanan tahta kazıklar bu kapıların önüne çakıldı ve esirler bu kazıklara oturtuldu! Sonra onların kadınları boğazlandı ve ardından bu kazıklara bağlandı saçlarından! Minicik yavrular kadınların kucağındayken boğazlanıyor ve oraya bırakılıyordu!

Sonra başka bir karargâh kuruluyor başka bir cangıl kesilip dümdüz ediliyor ve esirlere aynı şey yapılıyordu. Bu, iğrenç, aşağılık, hayvanca bir iş! Ben ömrüm boyunca hiçbir hükümdarın böyle davrandığını görmedim. Bu huyu yüzünden Hak Teâlâ o zalimin canını tez aldı!

Bir gün ben solunda, kadı sağında olmak üzüre hükümdarla beraber yemek yiyorduk. Yedi yaşındaki oğlu ve karısıyla bir tutsak çıkarıldı huzura. Hükümdar hemen eliyle işaret verdi;

"Uçurun onun kellesini!" diyerek. Sonra ekledi;

"Ve Zenû ve Piserû!" Bu söz, "karısının da oğlunun da" demektir! Onların da boyunları vuruldu. Ben dayanamamış, gözlerimi çevirmiştim. Döndüğümde hepsinin başları yere atılmıştı.

Bir gün yine bu hükümdarın yanındaydım. Bir kâfir getirildi. Adam anlamadığım bir şeyler söylüyordu. Ansızın bir grup cehennem zebânisi hançerlerine davrandılar. Tez davranıp kalktım, hükümdar hemen sordu;

"Nereye?" Cevap verdim;

"İkindiyi kılacağım!" Beni anladı ve haince güldü! Biçarenin el ve ayaklarını kestirdi! Döndüğümde adam kanlar içinde kıvranıyordu.

Kâfirleri Yenmesi

Bu olay, büyük işlerdendir. Sultan Gıyâseddîn'in memleketine komşu olan bir gâvur hükümdar vardı, Bellâldiyev[21] adında. Bu adam kâfir hükümdarların en büyüklerindendi. Yüzbini aşan askeri vardı ve beraberinde kaçkın köleler, suçlular ve kanunsuzlardan oluşan yirmibin civarında da Müslüman bulunuyordu! Bu adam Ma'ber ülkesini ele geçirmeye çalıştı. Ma'ber'de Müslüman askerin sayısı altıbindi. Onların yarısı usta cengâverdir; diğer yarısında ise iş yok, onlardan hayır gelmez!

Müslümanlar Kubbân [=Koppam][22] şehrinin yakınlarında karşılaştılar Bellâldiyev'le. Bellâldiyev onları feci bir yenilgiye uğrattı. Askerler Mutra'ya ricat ettiler. Gâvur, ülkenin en büyük ve korunaklı şehirlerinden Kubbân'a indi. Burayı tam on ay kuşatma altında tuttu. İçeridekilerin ondört günlük erzağı kalmıştı. Gâvur haber salmıştı kaledekilere; "Can güvenliği içinde kaleden çıkın ve şehri bırakın!" diye. Kaledekiler gâvura şu cevabı verdiler:

"Bu durumu kesinlikle hükümdarımıza bildirmemiz gerekir!"

Böylece içeridekilere ondört günlük bir süre tanıdı Bellâldiyev. Kaledekiler vaziyetlerini Sultan Gıyâseddîn'e yazdılar. Gı-

yâseddîn eline geçen mektubu Cuma günü halka okudu. Ahali gözyaşına boğulup hep bir ağızdan:

"Kendimizi Allah'a satıp can vereceğiz. Çünkü gâvur o şehri ele geçirirse bizi de kuşatmaya gelir. Kılıçlar altında ölüm elbet yakışandır bize!" diye bağrıştı.

Ölüme sözleştiler ve ertesi gün sabahleyin yola düştüler. Sarıklarını başlarından çıkarıp atların boyunlarına taktılar. Bu, ölümü arzulayanın işaretiydi. Gözünü budaktan sakınmayan üçyüz kişilik bir grubu öncü ettiler. Sağ kanadın idaresini; dininde titiz, cesur fıkıh bilgini Seyfeddîn Bahâdur'a verdiler. Sol kanadın idaresini de Melik Muhammed Silâhdâr'a verdiler. Sultan, üçbin kişilik grubuyla merkezde gidiyordu. Esedüddîn Keyhüsrev Fârisî de üçbin kişilik bir artçı kuvvetle ordunun gerisini koruyordu.

Müslümanlar, öğlen uykusu esnasında gâvur karargâhına saldırdılar. Oradakiler hazırlıksızdılar ve atları meradaydı. Bu baskın karşısında gâvurlar saldırı yapanları hırsız zannetti! Doğru dürüst hazırlık yapmadan, silâh kuşanmadan Müslümanlara karşı savaşmaya çalıştılar. Sultan Gıyâseddîn de savaş meydanına ulaştı, gâvur tayfası korkunç bir yenilgiye uğradı. Seksen yaşında olan hükümdarları atına davranmak istediyse de Gıyâseddîn'in yeğeni Nâsıreddîn yetişti ve koca azgını alaşağı etti. Nâsıreddîn daha sonra tahta geçecek adamdır. Yakaladığı gâvur hükümdarını tanımıyordu, bu yüzden hemen öldürmek istedi. Ama oradaki bir köle:

"Bu hükümdardır!" deyince adamı esir edip amcasına sundu. Sultan huzuruna çıkarılan hükümdarı yüzüne karşı övdü yüceltti. Tüm servetini, fillerini ve atlarını aldıktan sonra onu serbest bırakacaktı güya! Fakat adamın nesi var nesi yok hepsini ele geçirdikten sonra derhal boynunu vurdurdu, derisini yüzüp içine saman doldurdu ve Mutra şehrinin surlarına astırdı. Ben onu asılı hâldeyken gördüm!

Şimdi asıl sözümüze dönelim.

Ordugâhtan çıkıp Fattan'a doğru yola koyuldum. Fattan, sahile kurulmuş gayet büyük ve güzel bir şehirdir. Limanı çok enteresan. Kalın tahtalar üzerine kurulu muazzam bir ahşap kubbe var orada. Bu kubbeye yine ahşaptan yapılmış bir yolla

çıkılıyor ve yolun üstü örtülü! Suda düşman gemileri gözükünce limandaki gemiler bu kubbeye bağlanır ve okçular yukarı çıkar. Düşman hücum için asla fırsat bulamaz.

Şehirde taştan yapılmış şirin bir mescit bulunuyor. Üzümü ve narı pek lezzetli bu şehrin.

Orada saçlarını omuzlarından aşağı sarkıtan, kendini Allaha adamış dervişlerden Nişaburlu Şeyh Muhammed ile görüştüm. Yanında eğittiği bir aslan vardı! Hayvancağız dervişlerle sofraya oturuyor, onlarla yiyor onlarla kalkıyordu. Şeyh Muhammed'in yanında otuz derviş vardı. Onlardan birinin ceylânı, aslanla yan yana bulunurdu da vahşi hayvan ilişmezdi ötekine! Fattan'da epey kaldım.

Cûkîlerden biri Sultan Gıyâseddîn için cinsel gücü artıran haplar yapmış. Anlatılanlara göre bunların karışımında demir tozu bulunuyormuş. Hükümdar hapların dozunu fazla kaçırınca hastalanmış. Böyle hâlsiz bir vaziyette Fattan'a gelmiş. Onu karşılamaya çıktım, hediye sundum. Hükümdar şehre yerleşince deniz komutanı Havâce [=Hoca] Serûr'u çağırtarak;

"Maldiv adalarına gidecek gemilerle uğraş, başka şeye dalma!" diye emir verdi.

Benim sunduğum hediyenin tutarını bana vermek istediyse de çekindim, almadım. Ama bu kararıma pişman oldum! Çünkü [kısa bir süre sonra] öldü ve ben hiçbir şey alamadım!

Sultan Gıyâseddîn, Fattan'da onbeş gün kaldıktan sonra başşehre döndü. Ben onbeş gün daha kalarak payitaht olan Mutra'ya hareket ettim.

Mutra büyük bir şehirdir. Daha önce kayınpederim Sultan Celâleddîn Ahsen Şâh burayı kendine başşehir yaptığı için şehri Dihlî'ye benzer bir hâle getirmiş ve imar işlerine özen göstermişti.

Buraya geldiğimde ahaliyi kırıp geçiren bir vebayla karşılaştım. Salgına yakalanan talihsiz hastalığın ikinci veya üçüncü günü ruhunu teslim ediyordu. Ölüm biraz ağır davransa dördüncü gün yetişiyordu. Dışarı çıktığımda ya bir hasta ya da bir mevta ile karşılaşıyordum. Sağlıklı olduğunu sanarak satın aldığım bir cariyem ertesi gün vefat etti. Bir gün Sultan Ahsen Şâh'ın vezirlerinden birinin hanımı, yanında sekiz yaşında afacan oğulcağı-

zıyla bana geldi, yoksulluktan dem vurdu, ona biraz yardım ettim, para verdim. İkisi de sapasağlamdı. Ertesi gün kadın tekrar yanıma gelerek oğlu için kefen istedi. Çocuk ölmüş meğer.

Sultan vefat ettiğinde büyük salondaydım. Orada yüzlerce kadın hizmetkâr gördüm. Bu kadınlar sultanın dışında [halk ve devlet erkânına] yemek yapılsın diye ayrılan pirinci ufalayıp dövmek için orada bulunuyorlardı. Hepsi hastaydılar, güneşin alnında oraya buraya serilmişlerdi.

Sultan Gıyâseddîn, Mutra'ya geldiğinde anasını, hanımını ve oğlunu hasta buldu. Üç gün kaldı şehirde. Sonra bir mil ötedeki nehrin kıyısına gitti. Orada gâvurlara ait bir mabet vardı.

Perşembe günü hükümdarın yanına gittim. Bana kadıyla yan yana kalmamı emretti, orada misafir edilecektim. Tam bana ait çadırlar kuruluyordu ki insanların koşuştuğunu, birbirleriyle itişip kakıştığını gördüm. Biri:

"Sultan öldü!" diyor, diğeri:

"Ölen onun oğludur!" diyordu. Sonra bu işi araştırdık, vefat edenin oğlu olduğunu anladık. Ondan başka çocuğu yoktu hükümdarın. Bu yüzden derdi arttı, hastalığı depreşti. Bir sonraki Perşembeye de hükümdarın annesi vefat etti!

Hükümdarın Ölümü, Yeğeninin Başa Geçişi ve Benim Oradan Ayrılışım

Üçüncü Perşembe Sultan Gıyâseddîn can verdi. Haberi alır almaz kargaşadan endişe ederek acele davrandım, şehre doğru koştum. Yolda ordugâha doğru ilerleyen yeğen Nâsıreddîn'le karşılaştım. Bu adam Gıyâseddîn'den sonra tahta geçecek olandır. Hükümdarın oğlu yoktu, bu yüzden onu tayin etmişti tahtına. Bana geri dönmemi, beraberce ordugâha gitmeyi teklif etti. Kabul etmedim, bu tavrım onun kalbini kırdı!

Nâsıreddîn denen bu adam, amcası tahta geçmeden önce Dihlî'de hizmetkârdı. Amca hükümdar olunca onun yanına kaçtı; kaderin cilvesi bu ya, ardından tahta oturdu! Kendisine bağlılık sözü [=biat] verildiğinde şairler övgü dolu dizeler söylediler. Bol bol dağıttı Nâsıreddîn. Hediyeler yağdırdı herkese. Ona ilk şiir söyleyen Kadı Sadruzzamân'ı beşyüz dinar ve bir hil'atla ödüllendirdi. Onun ardından şiir düzen Kadı lakaplı vezire

ikibin dinar verdi. Bu arada bana da üçyüz dinarla bir hil'at armağan etti. Yoksullara, kimsesizlere sadaka dağıttı. Onun adına ilk hutbeyi okuyan hatibin üstüne altın ve gümüş tabaklarla dinar ve dirhem saçtı...

Sultan Gıyâseddîn'in vefatı dolayısıyla başsağlığı merasimi yapıldı. Her gün mezarının başına gelip *Kur'an* okuyor, hatim indiriyorlardı. Sonra "aşşârîn tayfası" [=özel aşirciler; *Kur'an*'dan bir bölümü yavaş ve makamlı bir biçimde okuyanlar] geliyordu mezara. Bunların ardından halka yemek dağıtılıyordu. Durumuna göre herkese bir miktar dirhem veriliyordu. Kırk gün ardı ardına bu işe devam edildi. Onlar her vefat yıldönümünde kırk gün art arda aynı merasimi yapar, geleneği devam ettirirler.

Sultan Nâsıreddîn ilk önce amcasının vezirini görevden almış, ondan servet istemişti. Vezirlik makamına Melik Bedreddîn'i tayin etti. Bu adam, amca Gıyâseddîn tarafından Fattan'dayken beni karşılamaya gönderilen adamdı. Çok geçmeden vefat etti, yerine deniz komutanı Havâce Serûr tayin edildi. Nâsıreddîn, emir saldı; Havâce [=Hoca] Serûr'a artık "Havâce Cihân" densin diye. Çünkü Dihlî Sarayı'nda vezire "Havâce Cihân" [=Cihanın Hocası] derler. Hattâ, bu unvandan başka bir ad ile seslenen kişi bir miktar para cezası ödemeye zorlanır.

Daha sonra, amca Gıyâseddîn'in kızının kocasını [=hala oğlunu] öldüren Nâsıreddîn o kızla evlendi! Hala oğlunu ölmeden önce zindanında ziyaret eden Melik Mes'ûd, ispiyon edildi. Nâsıreddîn hemen onu öldürttü. Asil, erdemli ve cesur insanlardan olan Melik Bahâdur da öldürüldü.

Hükümdar Nâsıreddîn, Maldiv adalarına sefer edilsin diye amcasının ayarladığı gemilerin tümünü benim emrime verdi.

Ama ben buranın öldürücü sıtmasına yakalandım! İşim bitik diye düşünüyordum. Hak Teâlâ'nın içime doğurduğu sezgiyle bu ülkede bol olan temr-i hindîden [=hint hurması] bir ratl aldım; suda ıslattıktan sonra içtim. Üç gün boyunca ishal oldum. Ve Allah beni kurtardı hastalığımdan! Bu şehirden tiksindim. Yolculuk için izin istedim. Sultan:

"Nasıl yola çıkacaksın? Maldiv adalarına sefer için bir aydan az zaman var! Kal ki Hûnd-ı Âlem'in [=Hint sultanının] senin için emrettiği her şeyi verelim!" dedi bana. Kabul etmedim. Be-

nim namıma Fattan'a emir gönderdi, dilediğim gemiyle seyahate çıkayım diye. Böylece Fattan'a döndüm, Yemen'e gidecek sekiz gemi buldum orada; birine bindim.

Notlar

1 Serendîb adası: Bazı kitaplarda Hz. Âdem'in Cennet'ten bu adaya indiği ve ayak izinin de burada olduğu söylenir. Serendîb kelimesi Sanskritçe "Sinhala Dvipa" tamlamasının önce Farsçaya, oradan da Arapça ve İslâm kültürüne geçmiş hâlidir. Daha sonraki dönemlerde Seylon veya Seylân diye söylenir oldu. İbn Battûta döneminde Seylân'da birkaç krallık vardı; kuzeyde Tamil Krallığı, güneyde ve batı sahillerinde Cafne Krallığı ve adanın orta yerinde Sinhala Krallığı hüküm sürmekteydi. Seyyahımızın Ayri Şakarvati diye adlandırdığı kişi dönemin Tamil kralı Arya Şakravarti'dir. İbn Battûta'nın burada verdiği bilgiler, Seylân yani Srilanka'daki Tamiller ile Sinhala kökenli merkezî hükûmet arasındaki kavganın ne kadar eski bir tarihe dayandığını da gösteriyor. Bkz.: Vernon L. B. Mendis, *Currents of Asian History*, Colombo, 1981, s. 172, 182 ve 337; Tâzî, "İbn Battûta fî Srilankâ", *el-Alemü'l-Mağribî*, 8, Kasım, 1988.

2 Battâla (=Puttalam): Seylân'ın kuzeybatı sahilindeki Puttalam'dır burası. Bkz.: Beck., *Age.*, s. 849.

3 Menâr Mendelî: Minnar Mandel, Puttalam burnunun kuzey ucunda Puttalam'a 10 mil uzaklıktadır. Bkz.:Tâzî, *Age.*, s. 80.

4 Bender Selâvât (=Şilâm): Güneyde sahil üzerindeki Şilam şehridir.

5 Kunakâr şehri (=Kurungala): Burası ülkenin iç kısımlarındaki Kurungala olmalı; 638/1248 yılından beri Sinhala Devleti'nin merkezi olmuştur. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 81.

6 Srilanka'da Çavuş Osman Şîrâzî Mescidi: Bu kadar uzak ve garip bir coğrafyada Şirazlı Osman Çavuş'un mescidini görmek o çağlarda Türklerin kültür kelimesi yaratma ve aktarmada ne kadar faal olduğunu gösteren müthiş bir delil. Tıpkı Malabar sahillerini dolaşan Oğuz kökenli Dinar Malik gibi.

7 Beyaz filin mitolojik ehemmiyeti: Beyaz fil Güneydoğu Asya kültüründe şans, kudret ve ihtişamı temsil eder. Discovery Channel'da seyrettim.

8 Behremân denen yakut: Açık kızıl renkli olanı (=L. Escarbouches); sadece Seylân'da bulunuyor; bunun Topazes denen sarı cinsi de vardır; bu türün mavi olanına ise Safir diyorlar. Neylem Sanskritçe mavi demektir. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 82-83.

9 Hor-i Bûzne / Hôr Bûzne: Yani maymun körfezi. Buradaki maymunlar kutsal olmalı. Gümüşî kızıl kılları olan, ancak boynu ve vücudunun diğer kısımları simsiyah olan bir maymundur bu. Tâzî, *Age.*, C. 4, s. 83.

10 Zulû denen sülük: Kelime Farsçadır. Seylân'da yaşayan bu sülükler Mzik tarafından Haemoddella Ceylanica diye kaydedilmiştir ve gayet küçük olmasına rağmen çok tehlikelidir. "Dikkat, âgâh olasız ki, bu sülüğün şifa niyetiyle bacağa yapıştırılan akıllı, uslu, faideli sülükle hiç alâkası yoktur!" bkz.: Tâzî, *Age.*, C. 4, s. 85.

11 Serendîb Dağının (=Âdem Dağı) zirvesi: 2243 metredir, ancak Seylân'ın en yüksek dağı değildir. Bu dağ hem Budistlerce hem de Müslümanlarca mukaddes sayıl-

mıştır. Budistler bu dağda Buda'nın izini aramışlar; Müslümanlar ise Cennet'ten inen Âdem'in ayak izinin burada olduğunu düşünmüşlerdir. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 86.

12 Tırmanışta işe yarayan zincir: Böyle bir zincir, bugün hâlâ mevcuttur. Tâzî, *Age.*, s. 86.

13 Dînever (=Dundra): Burada belirtilen şehir, Kürdistan'daki Dînever değildir; Portekizlilerin 1587'de kırdıkları büyük Vişnu heykelinin bulunduğu Dundra şehridir burası. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 90.

14 Kalî: Dundra'nın batısında sahil kıyısında bir şehirdir.

15 Kelenbû (=Kolombo): Yine batı sahillerinde bulunun bir şehir; bugün Srilanka Devleti'nin başşehridir.

16 Mukl ağacı (Akgünlük ağacı) için bkz.: 17/9. not.

17 Tel kelimesi: Sanskritçe asıllıdır; hem ağaca hem de meyvesine tel denilir. Tâzî, *Age.*, s. 91.

18 İsyancı Celâleddîn Ahsen Şâh: bkz.: 42/1. not.

19 Alâeddîn Udeycî: 739/1339'dan 741/1342'ye kadar burayı yönetti; ülkenin bir kısmını elinde tutan yerel Pandya Devleti'yle savaştı. Beck.; *Age.*, s. 85.

20 Ketker (=Kath-Kâr) kelimesi: Aslı Kath'den gelir ki, Hint dilinde "kath" ağaç, odun demektir. Kâr ise iş, amel demektir. Böylece kathkâr odundan, ahşaptan yapılan şey demek olur. Bkz.: John T. Platts, *A Dictionary of Urdu, Classical Hindi and English,* London, 1911, s. 798.

21 Bellâl Diyev (=Ballala III): Hoysala Krallığı'nın son sultanıdır.

22 Kubbân (=Konnanor-Koppam): Burası Andra Pradesh eyaletinin en güney noktasında yer almaktadır. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 95.

ELLİÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MALDİV ADALARINA DÖNÜŞ VE BENCÂLE' YE [=BENGALE'YE] AÇILIŞ

Yolda dört korsan gemisiyle karşılaştık, bizimle biraz çatıştıysalar da çekilip gitti bu gemiler. Ve Kavlem'e vardık.[1] Bende hastalık artığı hâlsizlik devam ediyordu; üç ay bu şehirde kaldım. Sonra Sultan Cemaleddîn Hinavrî'ye varmak niyetiyle bir gemiye bindim. Hinavr ile Fâkenavr arasında gâvurların hücumuna uğradık!

Gâvurun Bizi Soyup Soğana Çevirmesi

Hinavr ile Fâkenavr arasında bulunan küçük bir adaya ulaştığımızda oniki gâvur gemisinin hücumuna uğradık! Bize karşı iyi dövüştüler ve bizi yendiler. Zor zamanlar için biriktirdiğim her şeyi aldılar. Seylân hükümdarının verdiği inci ve yakutları, ermişlerin bana ihsan ettikleri nice elbise ve yollukları kaptılar. Donvâri bir şalvardan gayrı hiçbir şey bırakmadılar! Diğer yolcuların da her şeyi alındı. Böylece bizi kıyıya attılar.

Ben Kalikût'a döndüm, mescitlerden birine girdim. Bir fakihten bir elbise, oranın kadısından sarık ve bir iş adamından da diğer bir elbise gönderildi bana. Bu sırada aldığım haberlere göre Vezir Cemaleddîn öldükten sonra Vezir Abdullah, Sultan Hadîce'yle evlenmiş. Öte yandan hamile bıraktığım hatunumun bir erkek çocuğu dünyaya gelmişti.

[Maldiv Adalarına ve Bengâle'ye Doğru]

İçimde adalara gitme isteği uyandı. Ama Vezir Abdullah'la aramızdaki düşmanlığı hatırlayarak endişe ettim, [doğru karar

verebilmek için] *Kur'an-ı Kerim*'i açtığımda şu âyet çıktı karşıma:

"Onların üstüne melekler inecek ve Korkmayın, üzülmeyin! diyecekler."

Yüce Allah'dan, istihâremde [=doğru olanı arayışımda] bana yardım etsin diye niyazda bulundum ve yola koyuldum. On gün sonra Zîbetülmehel'e [=Maldiv adalarına] ulaşarak Kennelûs adasına çıktım.[2] Oranın valisi Abdülazîz Makdaşâvî [=Mogadişulu] bana hürmette kusur etmedi, ihsan yağdırdı ve benim için bir tekne hazırlattı.

Daha sonra hükümdar hatunla kızkardeşlerinin gezip tozmak ve yüzmek amacıyla gittikleri Hululî[3] adasına vardım. Halkın gemilerde oynayıp eğlendiği bu tür gezilere "tebahhur" diyorlar. Hükümdar hatun bu adaya geldikçe vezir ve emirler ona hediyeler gönderir.

Bu adada hükümdar hatunun kızkardeşiyle kocası Hatip Muhammed İbnü'l-Vezîr Cemaleddîn'i buldum. Ayrıca daha önce eşim olan annesini gördüm. Hatip yanıma geldi, yemek getirmişti. Ada halkından bir grup Vezir Abdullah'a giderek benim geldiğimi bildirdiler. Abdullah, ne durumda olduğumu, kimlerle geldiğimi sorduğunda iki-üç yaşlarındaki oğlumu götürmek için geldiğim söylendi ona. Çocuğumun annesi vezire koşup şikâyetçi olduysa da vezir:

"Ben, onun oğlunu götürmesine engel olamam!" cevabını verdi. Beni adaya sokan vezir bununla da kalmadı; her an kontrol altında tutmak için kendi köşküne yakın bir eve konuk etti beni! Bir kat giysi ile töreleri gereğince tenbûl ve gül suyu göndermeyi de ihmal etmedi. Eğilip selâm verme anında bırakmak üzere iki ipek kumaş götürdüm. Bunları hemen aldılar.

O gün benimle görüşmeye çıkmamıştı vezir. Oğlumu getirdiler. Çocuğun onlarla kalması daha iyiydi kendi açısından, bu yüzden geri verdim.

Adada beş gün kaldım. Artık yola çıkmalıyım diye düşündüm, izin istedim. Vezir beni çağırmayınca gittim, huzuruna çıktım. Benden aldıkları iki kumaşı geri getirdikleri için selâm esnasında âdet olduğu üzere bunları önüne attım vezirin. Beni yanına oturttu, hâl hatır sordu. Beraber yemek yedik, aynı le-

ğende el yıkadık. Oysa bu yakınlığı kimseye göstermezdi! Son olarak tenbûl sunuldu ve huzurdan ayrıldım.

Bana giysi ve "bustuvâ" [=fazla miktarda deniz boncuğu] gönderdi,[4] iyi davrandı.

Böylece yola çıkıp kırküç gece denizin sırtında kaldıktan sonra Bencâle [=Bengâle; Bangladeş] ülkesine ulaştık. Burası pirinci bol, geniş mi geniş bir ülkedir. Dünyada yiyecek fiyatlarının daha düşük olduğu başka bir yer görmedim ama pek kasvetli, çetin bir memleket. Horasanlılar buraya:

"Dûzah est pur ni'met!"[5] derler ki şu anlama gelir:

"Nimet dolu cehennem!"

Pazarlarında yirmibeş Dihlî ratlı tutarındaki[6] pirincin bir gümüş dinara satıldığını gördüm! Bir gümüş dinar, sekiz dirhem eder. Bunların dirhemi bir gümüş dirheme eşittir. Dihlî ratlı ise yirmi Mağrip ratlı eder. Oralılar bu fiyata da pahalı diyorlar!

Eskiden bu ülkede oturmuş ve Dihlî'de iken yanı başımda vefat etmiş olan iyi kalpli Muhammed Masmûdî Mağribî; bir eşiyle bir hizmetkârı olduğunu, kendisinin de dahil olduğu bu üç kişilik gruba bir yıl yeten erzakı sekiz dirheme satın aldığını anlatmıştı. Ayrıca seksen Dihlî ratlı tutarındaki kepekli pirinci sekiz dirheme aldığını, bunu ayıklayıp dövdüğü zaman tam elli ratl, daha doğrusu on kantar öz pirinç çıktığını da eklemişti sözlerine! Bu ülkede sağmal bir ineğin üç gümüş dinara satıldığını gördüm. Buranın davarı hep mandadan oluşuyor. İri semiz tavukların sekizi bir dirheme, güvercin cücüklerinin onbeşi bir dirheme, semiz bir koç iki dirheme, bir Dihlî ratlı tutarındaki şeker dört dirheme, bir ratl şerbet sekiz dirheme, bir ratl katı yağ dört dirheme, bir ratl susam yağı iki dirheme, kaliteli ince pamuk kumaşın otuz arşını iki dinara satılıyordu. Ayrıca güzel yüzlü "firâşlık" [=hizmetlik değil yataklık] cariyenin bir dinar altına verildiğini gördüm. Buranın bir dinar altını, Fas altınıyla ikibuçuk dinar eder.[7] İşte bu fiyata Âşûre adında dilber mi dilber, endamı can yakar bir cariye aldım! Arkadaşlarımdan biri de Lûlû adında yaşı küçük kabiliyetli bir köleyi iki dinar altına satın almıştı.

Bencâle ülkesinde ilk ayak bastığımız yer Sudkâvân şehriydi.[8] Burası, Büyük Deniz [=Hint okyanusu] kıyısında kurulu kocaman bir şehirdir. Hintlilerin ziyaret ettikleri Kenk [=Ganj] ile

Cûn [=Cumna][9] nehirleri orada birbirlerine kavuşarak denize dökülmektedir. Bencâle halkının bir sürü gemisi vardır ırmakta yüzen. Onlara binip Leknavtî[10] halkına karşı savaşıyorlar.

Bencâle [=Bengâle] Hükümdarı

Bu adam, Fahre lakabını alan erdemli Sultan Fahreddîn'dir.[11] Yabancılara, özellikle de sufî ve dervişlere gönlü açıktır. Bu ülkenin hükümdarlığı evvelce Sultan Gıyâseddîn Balaban'ın oğlu Nâsıreddîn'in elindeydi. Daha önce anlatıldığı gibi, Nâsıreddîn'in oğlu Muizziddîn Dihlî'de ansızın tahta oturmuş, baba Nâsıreddîn oğluyla savaşmaya niyetlenmişti. Nihayet baba ile oğul ırmakta birbirlerine kavuşmuşlar; bu olaya "Lika-i Sa'deyn" [=iki talihlinin buluşması] adı verilmişti. Baba, tahtı oğula terkederk Bencâle'ye dönmüştü. Ölünceye kadar burada kaldı Nâsıreddîn...

Kendisinden sonra yerine geçen oğul Şemseddîn de vefat edince Şihâbeddîn oturdu tahta. Onun ardından kardeşi Gıyâseddîn Bahâdur Bûr yönetim yularını eline aldı. Kaderin cilvesine bakın; Şihâbeddîn derhal Sultan Gıyâseddîn Tuğluk'un desteğiyle Bahâdur Bûr'u tutsak etti. Sonraları Gıyâseddîn Tuğluk'un oğlu Muhammed, ülkesini bölüp paylaştırmak şartıyla Bahâdur Bûr'u esirlikten kurtardıysa da Bahâdur verdiği sözde durmamıştı. Böylece Muhammed ona savaş açmış, nihayet işini bitirerek kayınlarından birini vali olarak tayin etmişti. Ama onu yok etti ordu! Ve o sırada Leknavtî'de bulunan Ali Şâh, Bencâle'yi bir baştan bir başa işgal etti.

Egemenliğin Sultan Nâsıreddîn soyundan çıkıp gittiğini gören Fahreddîn, –ki efendisiydi onlar– Sudkâvân ve Bencâle'de isyan başlatarak bağımsızlığına kavuştu. Bu yüzden Ali Şâh ile Fahreddîn arasında fitne çıktı. Kış gelip yağmurlar yağınca Fahreddîn, Leknavtî ülkesine deniz yoluyla akın ederdi; suda güçlü olduğu için! Kurak günler kapıya dayanınca Ali Şâh karadan hücum ederdi Bencâle'ye; karada güçlü olduğu için!

Dervişlere Saygıyla İlgili Hikâye

Sultan Fahreddîn dervişlere karşı öylesine sevgi doluydu ki onlardan Şeydâ adlı birini Sudkâvân'da yerine vekil bırakıp git-

ti düşmanıyla savaşmaya gitti... Fırsatını bulan Şeydâ hemen başkaldırarak Fahreddîn'in biricik oğlunu idam etti! Sultan durumu haber alır almaz başşehre döndüyse de Şeydâ ile yandaşları Sunurkâvân şehrine kaçmışlardı.[12] Gayet muhkem bir kalesi vardır buranın... Sultan kuşatma için ordu gönderdiğinde kale halkı kendi canlarının derdine düşerek Şeydâ'yı yakalayıp gelen orduya teslim ettiler. Durumu haber alan hükümdar, isyancının kellesinin gönderilmesini emretti! Şeydâ'nın başı kesilip iletildi. Bu kargaşa yüzünden kalabalık bir derviş grubunun toptan işi bitirildi!

Sudkâvân'a girdiğimde hükümdarı ziyaret edemedim. Çünkü adam, Hint hükümdarına karşı ayaklanmıştı ve ben başıma bir iş gelecek diye kaygılanıyordum!

Sudkâvân'dan bir ay uzakta olan Kâmerû[13] dağlarına çevirdim yönümü, düştüm yola. Bu dağlar pek geniş bir alanı kaplar, Çin'e ve misk ceylânlarının gezindiği Tübbet [=Tibet] ülkesine kadar uzanır.[14] Bu dağlarda oturanlar Türklere benzer. Onların hizmet konusunda elleri uzdur. Oralı bir çocuk [=hizmetçi] başka çocuklardan kat kat üstündür. Büyüde ustalaşmış ve ün salmışlardır. Bu tarafa uzanışımın sebebi, yöredeki Allah dostlarından Tebrizli Şeyh Celâleddîn ile görüşmekti.

Şeyh Celâleddîn

Bu şeyh, ulu ermişlerden; nev'i şahsına münhasır adamlardandır. Herkesçe bilinen olağanüstü hâllere ve keramete sahiptir. Uzun ömürlülerden olan bu ermiş –Allah onu rahmeti ve esenliğiyle kuşatsın– bana; Halife Müsta'sımbillah dönemine yetiştiğini hattâ halifenin öldürülüşü esnasında orada bulunduğunu söyledi!

Çok sonraları o ermişin yüzelli yaşında bu dünyadan göçtüğünü ve on günde bir iftar ederek tam kırk yıl oruç tuttuğunu dinledim, dostlarının birinden...

Bir ineği vardı; onun sütüyle orucunu açar, bütün gece namaz kılardı. Uzun boylu, seyrek sakallı, narin bedenliydi. İşte bu dağların ahalisi hep onun huzurunda İslâma girmiş. Bu yüzden onların arasında sürdürdü hayatını.

Şeyh Celâleddîn'in Bir Kerameti

Dostlarından birinin bana aktardığına göre, şeyh efendi ölümünden bir gün önce onları yanına çağırarak Allah kaygusuna sahip muttakî kullardan olmalarını öğütlemiş ve şöyle demiş:

"İnşallah yarın sizin yanınızdan göçeceğim. Sizi Allah'a emanet ediyorum. Ondan başka Tanrı yok!"

Ertesi gün öğle namazını kılarken son secdede Hak Teâlâ çekip almış onun ruhunu. Oturduğu mağaranın yanında kazılı bir çukur bulmuşlar. Çukurun üzerinde de kefen ve tütsü! Yıkamışlar, kefenlemişler, namazını kılıp oracığa gömmüşler. Allah rahmet eylesin!

Bir Keramet Daha

Bu şeyhi ziyaret etmeye niyetlendiğimde dört mürîdi beni karşılamıştı; şeyhin oturduğu yere iki günlük yol vardı daha. Bana anlattıklarına göre şeyh efendi çevresindeki dervişlere şöyle demiş:

"Size Mağrip'ten bir gezgin [=derviş] geldi! Haydi onu karşılayın!"

Şeyhin emrinden ötürü buraya gelmişler. O bana dair hiçbir şey bilmiyordu. Ancak içine doğduğu, açıkçası "keşif sahibi olduğu" için gönderdi onları. Müritlerle beraber gittim şeyhe. Mağara dışındaki tekkesine vardım, orada hiç ev yoktu. Bu ülkenin Müslüman-kâfir tüm ahalisi onu ziyaret etmeye gelir, hediyeler getirir; dervişler ve gelen giden yolcular da bunlardan geçinirdi. Oysa şeyh bir inekle yetinmekte, daha önce anlattığımız gibi on günde bir bu hayvanın sütüyle iftar etmekteydi. Huzuruna çıktığımda ayağa kalktı, beni kucakladı, ülkeme ve yolculuklarıma dair sorular sordu. Anlattım uzun uzun. Şöyle dedi bana:

"Sen Arapların seyyahısın!" Hemen orada bulunan müritleri atıldılar:

"Arap olmayanların da efendimiz!" Şeyh efendi:

"Ve Arap olmayanların da seyyahısın. Ona saygı gösterin ve ikram edin!" dedi.

Beni tekkeye götürdüler, üç gün misafir ettiler.

Kerametlerle Dolu Enteresan Bir Hikâye

Şeyhin huzuruna çıktığım gün üzerinde ince keçi tüyünden bir ferâce gördüm ve hoşlandım. Kendi kendime:

"Şeyh keşke bunu bana verse!" dedim. Nihayet veda etmek için yanına vardığımda kalkıp mağaranın kenarına doğru yürüdü, ferâceyi çıkardı, bana giydirdi; başından takkeyi de çıkarıp uzattı! Öylece kalıp yamalı bir elbiseye büründü.

Dervişlerin bana aktardığına göre şeyh efendi aslında bu ferâceyi giymek âdetinde değilmiş. Benim gelişim esnasında sırtına geçirivermiş bunu ve şöyle demiş müritlerine:

"Bunu Mağripli isteyecek. Bir gâvur hükümdarı ondan bunu alarak kardeşimiz Burhâneddîn Sagarcî'ya verecek. Bu giysi o hükümdarın töreninde onun olacaktır!" Dervişler bu sözü bana aktardıklarında şöyle demiştim:

"Bana elbisesini sunarak giydirdiğinden beri şeyhin nice uğuru ve bereketi yansıdı bana! Müslüman ya da gâvur hiçbirinin huzuruna bu giysiyle çıkmam!"

Şeyh efendiden ayrıldım. Aradan epey bir zaman geçti. Çin ülkesine girerek Hansâ şehrine vardım. Yoğun kalabalık sebebiyle dostlarım benden ayrılmışlardı. Sırtımda ferâce yolda yürürken ansızın vezirle yüz yüze geldim, yanında büyük bir grup vardı. Gözü bana düştü, yanına çağırdı, elimden tuttu, nereden geldiğimi sordu. Beni bırakmadı, hükümdarın sarayına kadar beraber yürüdük. Ayrılmak istedimse de engelledi ve huzura çıkardı.

Hükümdar, Müslüman sultanlara dair sorular yöneltti, ben cevap verdim tek tek. Ferâceye bir göz attı, hoşlandı! Bunun üzerine vezir:

"Onu çıkar!" deyince bu emre karşı gelmenin imkânı yoktu artık!

Giysiyi alan hükümdar bana on hil'at, koşum takımı mükemmel bir at ve para verilmesini emretti. Bu olaydan ötürü canım sıkıldıysa da şeyhin sözünü anımsadım; öyle ya, bir gâvur hükümdarı alacaktı bu giysiyi. Çok şaşırdım.

Ertesi yıl Hânbâlık'taki [=Pekin] Çin hükümdarının sarayına girmeye niyetlenmiştim. Ve hemen Şeyh Burhâneddîn Sagarcî'nın tekkesine yöneldim. Onu bulduğumda bir şeyler oku-

yordu ve benim ferâce aynen üzerindeydi! Şaşkınlıktan dilim tutuldu, aldım giysiyi, evirdim çevirdim. Şeyh efendi sordu:

"Niye evirip çeviriyorsun, yoksa biliyor musun bunu?"

"Evet! Hansâ hükümdarı benden almıştı bunu" dedim. Şeyh devam etti:

"Bu ferâceyi kardeşim Celâleddîn benim için yaptırmıştı. Ayrıca mektup yazarak ferâcenin falanca adamın eliyle bana ulaşağını bildirmişti." Sonra bana yazılı bir kâğıt parçası çıkardı. Şeyhin sezgisine [=keşfine] ve inancının duruluğuna hayran oldum!

Burhâneddîn efendiye hikâyenin başını anlattım, bana şöyle dedi:

"Kardeşim Celâleddîn bu işlerin hepsinden de ötededir. O tüm varlıklarla irtibat kurabilir, her şeyi etkileyebilir. Hak Teâlâ'nın engin iyiliğine ve rahmetine kavuştu artık!"

Sonra şunları ilâve etti:

"Kulağıma gelenlere göre o her gün sabah namazını Mekke'de kılar, her sene hacca uzanırmış. Çünkü Arife ve bayram günleri insanların gözünden yitermiş. Kimse bilmez; nereye gidermiş."

[Mavi Su Nehrinin Gemileri]

Şeyh Celâleddîn'le vedalaştıktan sonra Habank [=Havang Tila][15] şehrine yollandım. Ülkedeki şehirlerin en büyüğü ve en güzelidir Habank. Kâmerû dağlarından inen Nehr-i Ezrak [=Mavi Su][16] bu şehirden geçer. Bencâle ve Leknavtî ülkelerine de bu ırmak üzerinden gidilir.

Sağ ve sol yakalarda Nil'deki gibi sudolapları, bahçeler ve köyler dizilmiş. Buranın halkı, zimmî gâvurlardan oluşuyor. Onların ekip biçtiklerinin yarısı alınır. Başka vergileri de vardır. Bu nehirde tam onbeş gün boyunca köylerle bahçeler arasında yolculuk ederken sanki bir pazardan geçiyorduk. Irmağın sırtında sayılamayacak kadar çok tekne vardı. Her teknede bir davul! İki gemi karşılaşınca davullar çalınıyor, gemiciler selâmlaşıyor. Daha önce bahsettiğimiz Sultan Fahreddîn'in emriyle bu nehirde dervişlerden hiçbir navl [=navlun; ücret][17] alınmayacağı, yol azığı olmayanlara da yardım edileceği bildirilmiştir. Bir yabancı veya sufî şehre geldiğinde ona hemen yarım dinar yardım yapılır.

Notlar

1 İbn Battûta'nın Kavlem'e (=Kuylon) varış vakti: Seyyahın Kavlem'e 1345 yılının Ocak başlarında varması gerekiyor; hicrî yediyüzkırkbeş yılının Ramazan ayının başlarına denk düşüyor bu tarih.

2 Maldivlere tekrar dönüş; yediyüzkırkaltı yılının Rebîussânî ortalarında vuku bulmuş ise bu tarih 1345 Ağustosu'na rastlar.

3 Hülüllî adası: Bu ada bugün Maldiv Cumhuriyeti'nin uluslararası havalimanının bulunduğu adadır. *Rıhle* şarihi Tâzî de bu adaya inip evvelce bahsettiğimiz tarihî levhayla ilgili incelemeler yaptığını söylüyor. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 100.

4 Besâtî: Bustuva kelimesinin çoğulu "besâtî"dir. Bustû yüzbin "veda" yani deniz kabuğudur.

5 Dûzah est pur ni'met: Cümle Farsçadır; nimet dolu Cehennem demektir. Bugünkü Bangladeş'in geçmiş yüzyıllardaki durumu anlatılırken yine yağmur, sel, bataklık ve bol pirinçten; kısaca suyun nimet ve külfetlerinden bahsedildiğini görüyoruz. Bangladeş için kullanılan "Dûzah" kelimesi hepimizin bildiği "tuzak" kelimesidir.

6 Dihlî ratlı: Bir Dihlî ratlı, 20 Mağrip ratlı; yani sekiz kg idi.

7 Bengala'daki (=Eski Bangladeş) fiyatların çağdaş dille karşılığı: Bu durumda bir inek 600 kg pirince veya 192 tavuğa veya 12 koyuna veya 48 kg şekere veya 48 kg yağa veya 96 litre zeytinyağına veya 22.5 metre pamuklu kumaşa denk düşüyordu. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 101.

8 Sudkâvân şehri: Seyyahın tarif ettiği şehir, harita üzerinde iki ayrı şehre de uygun geliyor; biri Satgaon diye bilinen şehirdir ki Kalküta'nın güneyinde büyük deltanın batısında Hooğlı nehri üzerine kurulmuştur. Burası, Türk ve Müslüman hâkimler gelmeden önce ve sonra etkinliğini devam ettirmiş bir limandı. Ancak 16. yüzyılda tamamen terkedildi. İkinci ihtimal bu şehrin Şitagonk (=Chittagong) olmasıdır. Şitagonk, büyük deltanın doğusunda, Dakka'nın güneydoğusuna yayılmış bir şehirdir. İkinci ihtimal daha güçlü görünüyor; zira Bengal körfezinde Hint okyanusu kıyısında bulunan tek büyük liman burasıdır. Bkz.: Bangladeş haritası; Beck., *Age.*, C. 4, s. 868.

9 Cûn ırmağı (=Cumna; Yumna nehri): Buradaki Cumna veya Yumna nehri, Brahmaputra'dır.

10 Leknavtî (=Lahnavti; Batı Bengâl; Eski Gavr şehri): Burası 600/1204 yılından itibaren Müslüman Bengal hâkimlerinin başşehri oldu; Leknavtî'nin ihtişamlı günlerinden geriye kalan harabeler Malda yakınlarındadır. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 101; ayrıca bkz.: 41/14. not; Y. Hikmet Bayur, *Age.*, s. 381.

11 Bengâl sultanı Fahreddîn (=Fahreddîn Mübarekşâh): Muhammed Tuğluk tahta çıkınca babasının evlâtlığı olup Doğu Bengal vilayetini (=Sonargavan) yöneten Tatar Han'a **Behram Han** unvanını verdi ve onu Genel Bengâl Valisi yaptı. Muhammed Tuğluk daha sonra Doğu Bengâl'i yönetsin ve Behram'a yardımcı olsun diye askerî aristokratlardan Buğra Han'ın torunu **Gıyaseddîn Buhadur Buğra**'yı Doğu Bengal'e gönderdi; ancak Gıyâseddîn Bahadur Buğra ayaklandı ve 1330'da öldürüldü. Böylece Bengâl ülkesinde Balaban soyundan ve Buğra Han soyundan kimse kalmadı; bu sülâle çok uzun bir zaman Bengâl'i yönetmişti. Bundan sonra hâdiseler sis perdesi altına girmiştir; ancak genel bir ifadeyle diyebiliriz ki 1336'da (yahut

1338'de) Tatar Behram Han, 1338'de de Leknavti valisi Melik Bidar Halac Han öldürüldü. Onu öldüren kişi silâhdarı olan Fahreddîn Han idi; seyyahın bahsettiği Fahreddîn işte budur ve **Mübarekşâh** diye de bilinir. Dihlî Sarayı'ndaki Muhammed Tuğluk ise Bengâl'le uğraşacak durumda değildir. Zaten Bengâl'dekiler de Dihlî'yi takmamaktadırlar. Böylece Bengâl'de birbiriyle savaşan iki devlet (=Doğu ve Batı Bengâl devletleri) belirdi; uzun mücadelelerden sonra Melik İlyas 1343 yılında Batı Bengâl'de ipleri eline geçirdi ve 1352 yılında da Doğu Bengâl'i fethetti. Bkz.: Y. Hikmet Bayur, *Age.*, s. 382; Tâzî, *Age.*, s. 103.

12 Sunurkâvân (=Sonargaon; Sonargavan): Burası Müslüman-Türk hükümdarlar zamanında Doğu Bengâl'in idarî merkezi olan Sonargavan'dır. Dakka'nın 15 mil güneyindedir. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 104; Y. Hikmet Bayur, *Age.*, s. 381.

13 Kâmerû (=Kamarapu): Kelimenin aslı Sanskritçe Kamarupa'dır; Assam eyaletinde bir bölge olan Kamarupa, Bhutan ile Bangladeş arasındadır. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 104.

14 Tübbet ülkesi (=Tibet): Tam da seyyahın belirttiği gibi Tibet sınırı burada başlar ve bir yandan da Çin'e komşudur buralar. Tibetlilerin dayanıklılığı ve çekik gözlü oluşu seyyahta onların Türk olduğu yolunda bir izlenim uyandırmıştır. Belki de, o dönemde daha tam Tibetlileşmemiş Türk asıllı Budistler çoktu o mıntıkada. Tibet için ayrıca bkz.: 46/36. not.

15 Habank (=Havang Tila) şehri: Bugün Havang Tila diye bilinen bu şehrin harabeleri, Silhet bölgesinde Habganj'ın 10 mil güneyindedir. Tâzî, *Age.*, s. 106.

16 Nehr-i Ezrak (=Mağna; Mavi Su): Bu nehir, Bangladeş'in başşehri Dakka'nın kıyısından geçen Mağna nehri olabilir.

17 Navl (Naul; Navlun; Nolis) kelimesi: Geçiş parası, yani navlun demektir. Çin'den İspanya'ya, Kırım'dan Afrika'ya kadar her tarafta kullanılan uluslararası bir kelimedir.

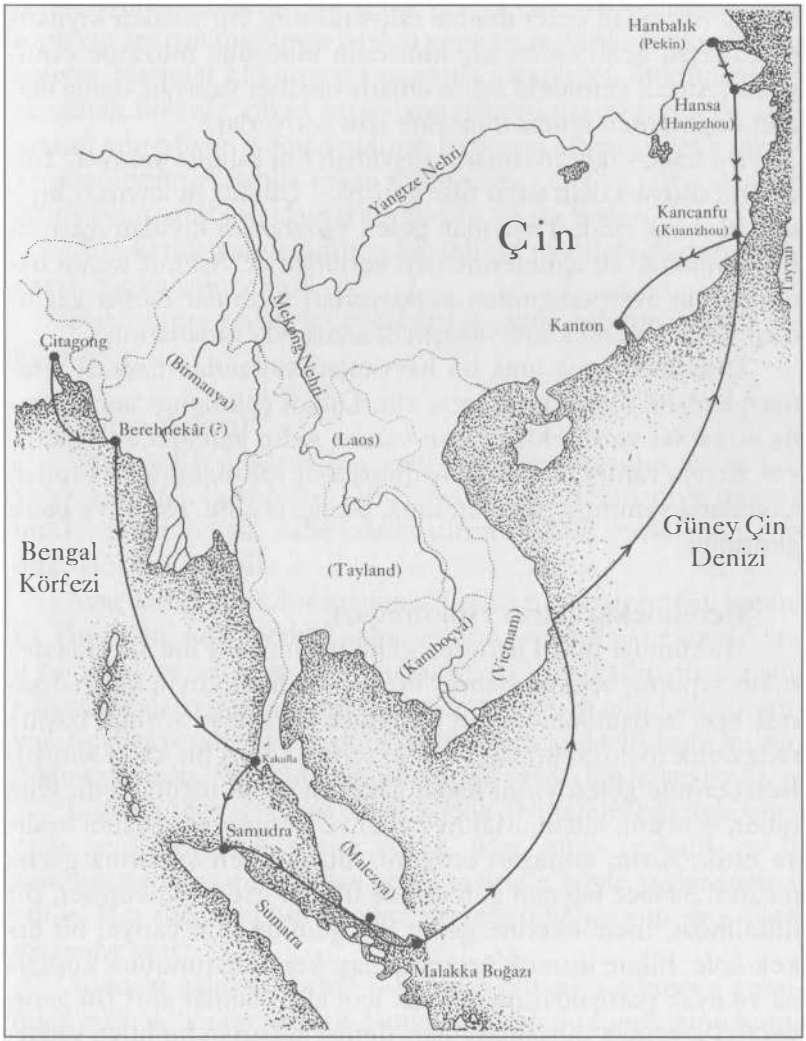
ELLİDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

HİNT ADALARINA VE ÇİN'E DOĞRU AÇILIŞ

Irmakta onbeş gün seyahat ettikten sonra Sunurkâvân'a vardık [=Sonargânu].[1] Bu şehir, isyancı derviş Şeydâ'nın sığındığı fakat halk tarafından yakalanıp teslim edildiği şehirdir. Oraya vardığımızda kırk günlük mesafede bulunan Câva ülkesine açılmaya hazır bir cunk [=Çin gemisi] bulduk.[2] Bu gemiye atlayarak iki hafta sonra Berehnekâr ülkesine ulaştık.

Berehnekâr halkının ağız yapısı köpeğinki gibidir. Bu taife öylesine ilkel ve yabanî ki ne Hinduların ne de başka bir grubun dinini tanır![3] Deniz kıyısında üzeri yeşil otlarla örtülü kamış evlerde kalıyorlar. Orada muz, fevfel ve tenbûl ağaçları çok. Erkekleri genel olarak şekilce bize benzese de ağızları köpek ağzı gibi. Oysa kadınları, dikkat çekici bir güzelliğe sahip. Erkekler çırılçıplak dolaşıyor, hiç örtünmüyorlar. Ancak içlerinden biri, cinsel organlarını kapayacak küçüklükte bir perdeyi göbeğinden aşağı sarkıtmış. Bu perde nakışlı sazlardan yapılmış. Kadınlar ağaç yapraklarını giysi edinmişler. Onların arasında Bencâle ve Câva'dan gelen bir grup Müslüman var ama ayrı bir yerde yaşıyor. Bu Müslümanların bize aktardıklarına göre, oralılar tıpkı hayvanlar gibi çiftleşir, asla gizlenmezlermiş!

Bu halkta her erkeğin otuz hattâ daha fazla karısı varmış. Kesinlikle usûlsüz beraberliğe; zinaya yanaşmazlarmış. Zina eden erkeğin cezası ölünceye kadar bir yerde asılı kalmasıymış. Bir dostu veya kölesi onun yerine kendisini asarsa kurtulabilirmiş. Eğer kadın zina ederse oranın hükümdarı emreder, bütün hizmetkârlar kadına tecavüz etmeye başlarmış; kurban ölünce-



Güneydoğu Asya ve Çin Seyahati. Kaynak: Tazi, *Rıhle*; Dunn.

ye dek sürermiş bu! Ve iş hükümdarın huzurunda meydana gelirmiş! Ardından ceset denize salıverilirmiş. Bu yüzden kıyılarına yanaşan gemilerden hiç kimsenin inmesine müsaade etmiyorlar. Ancak gemideki adam onlarla beraber yaşayan; orada ikamet edenlerden olursa inmesine izin veriyorlar.[4]

Bu halk, diğer insanlarla alışverişlerini sahilde yapıyor. Yolcuların ihtiyacı olan suyu fille getiriyor. Çünkü su kaynağı kıyıdan bir hayli uzak. Dışarıdan gelen yabancıları kıyıdan içeri salıp kaynaktan su içmelerine izin vermiyorlar. Aslında kendi hanımlarının ayartıcılığından korkuyorlar! Kadınlar meğer azgınmış, yakışıklı erkeklere yanaşmak arzusuyla yanarlarmış!

Onların fili çok ama bu hayvanları sultandan başkası satamaz; karşılık olarak giysi satın alır. Dilleri çok ilginç; ancak orada oturanlar ve sürekli onların yanına gidip gelenler anlayabiliyor. Kıyıya vardığımızda içi oyulmuş ağaç kütüklerinden yapılan kayıklarla yanımıza geldiler; muz, pirinç, tenbûl, fevfel ve balık getirdiler.

Berehnekârlıların Hükümdarı

Hükümdar bir fil üstünde geldi yanımıza. Filin sırtında deriden yapılmış semere benzer bir şey vardı. O, tüylü kısmı dışarıda keçi derisinden mamul bir elbise geçirmişti sırtına. Başına rengârenk ipekten üç sargı sarmış, eline kamış bir kargı almıştı. Beraberinde gelen yirmi kadar akrabası da fil üstündeydi. Ona biber, zencefil, tarçın, Maldiv balığı ve Bencâle işi giysiler hediye ettik. Bizim armağan ettiğimiz bu giysileri sırtlarına geçirmezler! Sadece bayram günlerinde fillerin üstüne atıverirler. Bu hükümdar, memleketine gelen her gemiden bir cariye, bir erkek köle, fillere örtmek üzere kumaş, kendi hatununun kuşağına ve ayak parmaklarına takmak için altın takılar alır! Bu garip vergiyi vermeye yanaşmayanlara denizi kabartan bir büyü yaparlar! Böylece adam ya mahvolur ya da ölümün kıyısından döner.

Zina Yapan Kölenin Hikâyesi

Berehnekâr limanında misafir olduğumuz gecelerin birinde oralılarla sıkı ilişkisi olan bir gemi sahibinin kölesi gemiden çıkarak ahaliden saygın ve güçlü bir adamın hanımıyla randevula-

şıyor, iki âşık kıyıda mağaraya benzer bir oyukta buluşmaya karar veriyorlar. Kocanın kulağına tez varıyor haber. Adamlarını toplayıp ansızın mağaraya baskın yapıyor ve ikisini kıskıvrak yakalıyor. Suçlular hükümdar huzuruna çıkarılıyor; hükümdar ceza olarak kölenin cinsel organlarının kesilmesini sonra da asılmasını emrediyor. Kadına gelince herkesin altına girecek, ölesiye düzülecektir! Sahile gelen hükümdar, cereyan eden olaydan ötürü gemi sahibine özürlerini bildirir ve şöyle der:

"Biz kendi kanunlarımızı kesinlikle uygulamak durumundayız. Başka yolu yok."

Daha sonra asılan köleye karşılık gemi sahibine başka bir köle verir.

[Câva Adası]

Berehnekâr limanından ayrılarak yirmibeş gün sonra Câva'ya vardık.[5] "Lubbân-i Câvî" [=Câva günlüğü] diye bilinen bitki burada yetişir. Adayı suda yarım günlük mesafeden gördük. Her tarafı yeşil.

Ağaçların büyük bir kısmını, hindistancevizi, fevfel, karanfil, Hint ödü, şekî, berkî,[6] anba, cemûn [=cumûn / cemen],[7] tatlı portakal ve kâfûr kamışı oluşturuyor. Yöre halkı, alışverişini kalay parçalarıyla bazen de işlenmemiş saf Çin altınlarıyla yapıyor. Adadaki esans ürünlerinin büyük bir kısmı kâfirlerin bulunduğu taraftadır. Müslümanların olduğu yerde böyle şeyler az.

Limana ulaştığımızda ahali küçük teknelere binerek yanımıza geldi. Yanlarında hint cevizi, muz, anba ve balık vardı. Âdetleri gereğince dışarıdan gelen tacirlere böyle şeyler hediye edilir. Her tüccar kendi gücüne ve zenginliğine göre çeşitli armağanlar verir.

Adadaki sâhibu'l-bahr[8] [=bahriye nâzırı] yardımcısı gemimize çıkarak beraberimizde hangi tacirlerin bulunduğunu kontrol etti ve karaya ayak basmamıza izin verdi. Deniz kıyısında büyücek bir kasaba olan Bender'e çıktık. Orada ahalinin **serhâ** diye adlandırdığı evler bulunuyor. Bu kasaba ile asıl şehir arasındaki mesafe dört mildir.

Bahriye nazırının yardımcısı Behrûz, hükümdara bir mektup yazarak geldiğimi haber verdi. hükümdar hemen Emir Dev-

lese, Kadı Seyyid Şerif Şîrâzî, Tâceddîn İsfahânî ve bunların dışında birkaç fakihi beni karşılasınlar diye yanıma saldı. Onlar sultana ait bir atla diğer binekleri getirdiler. Arkadaşlarımla hayvanlara bindim. Böylece hükümdarın başşehri olan Sumatra'ya vardık. Sumatra, çevresi tahta perde ve kulelerle berkitilmiş büyük ve güzel bir şehirdir.

Câva Hükümdarı

Sultan Melik Zâhir,[9] cömert, asil ruhlu, erdemli hükümdarlardandır. Şafiî mezhebinden olan Melik Zâhir fıkıh bilginlerini sever. Onlar, hukukî konuları anlatmak ve okumak için hükümdar meclisine gelirler. Hükümdar cihattan geri durmayan, kâfir hududuna sürekli akınlarda bulunan biri. Alçakgönüllüğünden ötürü Cuma namazına yayan gider. Ülkesinin halkı hep Şâfiî mezhebindendir. Buralılar cihadı seviyorlar. Hükümdarla beraber sevap amacıyla akınlara çıkıyorlar. Çevrelerindeki tüm gâvur toplulukları alt etmiş bir ahali bu! Kâfirler, barış içinde yaşamak için bu cesur ahaliye cizye vermektedirler.

Hükümdarın Sarayına Girişimiz ve Bize Verdiği Armağanlar

Hükümdar sarayına doğru yola koyulduğumuzda, bina yakınında yolun iki tarafına dikilmiş kargılar gördük. Bunlar attan inilecek yeri gösteren işaretlerdir. Hayvan sırtında gelenler o noktalardan ileri geçemez. Biz de tam orada bineklerimizden inerek "mişver"e [=büyük salon; kabul dairesi] yöneldik. Orada Umdetü'l-mülk diye çağırılan başyardımcıyı bulduk. Bizi ayakta karşıladı, selâmladı. Onların selâmı, kucaklaşmadır. Yanımıza oturarak gelişimizi hükümdara duyurmak üzere genç hizmetkâra bir kart teslim etti. Cevap aynı kâğıt üzerinde geldi. Daha sonra delikanlılardan biri bukşa [=bohça][10] getirdi ve bohçayı eline alan başyardımcı, elimden tutarak beni ferdhane[11] denilen küçük bir odaya aldı. Bu sözcük zerdhane kalıbındadır ama ilk harfi "f"dir. Ferdhane, onun gündüzleyin dinlendiği yerdir. Çünkü âdet gereği hükümdarın başyardımcısı, sabah namazının ardından büyük daireye gelir, ancak yatsıdan sonra gider. Vezirler ve ileri gelen devlet adamları da

böyle yaparlar. Başyardımcı, bohçadan biri saf ipek, diğeri ipek ve pamuk karışımı, üçüncüsü ise ipek ve keten karışımı olan üç peştamal çıkardı. Yine peştamal türünden sayılıp oralılarca tahtâniyât [=altlık] denilen üç giysi, vustâniyât [=bellik ve üstlük] denilen çeşitli kumaş türlerinden mamul üç giysi, biri beyaz olmak üzere üç örmek [=kül rengi yün kaban] ve son olarak üç sarık çıkardı.

Âdet gereği şalvar yerine peştamallardan giyindim, ayrıca her türden bir giysi geçirdim sırtıma. Geri kalanları da dostlarım aldılar.

Sofraya çoğu pirinçten yapılmış yemekler getirildi ve fuka [=foka şerbeti] sunuldu. Nihayet dönüş vaktinin gelip çattığını gösteren tenbûl servisi yapıldı. Tenbûllerimizi alıp kalktık. Başyardımcı da bizimle beraber kalkmıştı. Büyük daireden çıkıp hayvanlarımıza bindik. Başyardımcının bizi götürdüğü bahçenin her yanı tahta perdelerle çevriliydi. Tam ortada yine tahtadan yapılmış bir ev vardı. Bina, oralıların muhmalât dediği cinsten [=yumuşak, üzeri tüylendirilmiş] pamuk kadifesiyle döşeliydi. Kadifelerin bir kısmı boyalı, bir kısmı boyasızdı.

Evin içinde hayzurân [=kamış] dan yapılmış sedirler vardı. Üzerlerinde ipek örtüler, yumuşacık yorganlar ve bavâlişt[12] adını verdikleri yastıklar bulunuyordu. Evde, başyardımcıyla beraber oturduk. Daha sonra Emir Devlese yanımıza gelip iki cariye ve iki hizmetçi getirdi. Bana dönerek şöyle dedi:

"Hükümdar diyor ki, bu armağan Sultan Muhammed'in[13] değil bizim seviyemize göredir!" Başyardımcı odadan çıkınca Emir Devlese kalmıştı yanımda. Bu adam, daha önce elçi olarak Dihlî'ye geldiği için aramızda eskiden kalma bir tanışıklık vardı. Ona sordum:

"Sultan ne zaman görülür, huzuruna ne vakit çıkılır?" Cevap verdi:

"Bize gelen misafirin seyahat yorgunluğundan sıyrılması ve kafasının dinlenmesi için üç gün istirahat etmesi gerekir. Sonra sultanın huzuruna, selâma çıkar."

Biz de üç gün bekledik. Üç öğün yemek geliyordu her gün.

Cumaya rastlayan dördüncü gün Emir Devlese yanıma gelip:

"Namazdan sonra mescidin mahfilinde hükümdara selâm verir eğilirsin!" deyince câmie giderek Hâcib Kayrân'la Cuma namazını kıldım. Namazdan sonra hükümdarın huzuruna çıktım. Yanında Kadı Emir Seyyid ile öğrencileri bulunuyordu. Benimle kucaklaştı. Selâm verdim, saygıyla eğildim. Beni sağ tarafında bir yere oturttu. Sultan Muhammed ve yaptığım yolculuklar konusunda çeşitli sorular sordu. Cevap verdim. Şâfiî mezhebi üzerine fıkıh dersine döndü, ikindi namazına kadar devam etti. İkindi namazını kıldıktan sonra yakın bir odaya girerek elbisesini çıkardı. Bu giysi sadece hukukçulara özgü bir cübbeydi. Sultan Cuma günleri bundan giyer, yürüyerek câmie gelir, sonra da hükümdarlık giysisini sırtına geçirirdi.

Hükümdarın Saraya Dönüşü ve Ona Yapılan Selâm Merasimi

Hükümdar câmiden çıktığında kapıda fil ve atları hazır bulur. Âdet şudur:

Sultan file binince beraberindekiler ata biner; sultan ata binerse ötekiler file biner. Kendini ilme vermiş büyük bilginler Hükümdarın sağ tarafında yer alır.

O gün file binmişti. Biz de atlara binerek hep beraber **mişvere** [=büyük daireye] hareket ettik. İnilmesi gereken işaretli yerde indik. Hükümdar inmedi. Büyük dairede vezirler, emirler, saray kâtipleri, diğer devlet adamları ve ileri gelen askerlerden oluşan epey büyük bir kalabalık saf saf dizilmişti. Dört vezir ile kâtipler ilk sıradaydı. Önce onlar sultana selâm verip eğildiler. Yerlerine döndükten sonra emirler hükümdara selâm verip eğildiler. Onlar da yerlerine gitti. Her grup böyle yaptı. Daha sonra bilginler, hükümdarın can dostları, hekîmler [=bilge doktorlar] şairler, rütbeli askerler, hizmetkârlar ve nihayet köleler çıktı huzura.

Hükümdar cülûs kubbesinin karşısında bir filin üzerine otururdu. Üstünde süslü bir şatur [=gölgelik] vardı. Sağına ve soluna tepeden tırnağa bezenmiş ellişer fil ile ve yüzer at dizildi. Bunlar nevbet [=nöbet; bando] atlarıdır. Daha sonra hâshâcibler [=özel mabeyinciler] hükümdarın huzurunda ayağa kalkıp öylece dikildiler. Nihayet sadece erkek müzisyenlerden oluşan bir

saz takımı çıktı huzura ve şarkılar söyledi. Bu arada üstünde ipek örtü, ayaklarında altın halka bulunan ve sırmalı ipekten dizginleriyle dikkat çeken küheylânlar getirilerek sultanın önünde acayip bir şekilde oynatıldılar. Çok şaşırdım bu işe! Atların böyle oynayışını daha önce Hint hükümdarının yanında görmüştüm.

Güneş batarken saraya girdi sultan. Ve millet de evine döndü.

Hükümdarın Yeğeninin İsyanı ve Bu Olayın Sebebi

Hükümdarın bir yeğeni vardı. Hükümdar onu kızıyla evlendirmiş, bir eyaletin de valisi yapmıştı. Fakat delikanlı, emirlerden birinin güzel kızına tutularak onunla dünya evine girmek istedi. Bu ülkenin törelerine göre evlenecek yaşa gelmiş kızı olan bir adam; ister emir olsun ister alelâde biri, evlâdının mürüvetini görebilmek için kesinlikle sultandan izin almalıdır!

Hükümdar iş bilen bir kadını göndererek kız hakkında malûmat toplar. Eğer kızın endamını beğenirse hemen kendine nikâhlar! Eh, pek hazzetmezse babasına izin verir, kimle evlendirirse evlendirsin diye! Ahali de aslında kızlarının hükümdarla evlenmesini istiyor, işin ucunda saygınlık, makam, lüks ve menfaat var çünkü.

Yeğenin tutulduğu kızın babası evlendirme izni için sultana başvurunca, "kıza baksın" diye saray tarafından biri gönderiliyor! Ve sultan alıyor kızı!

Öte yanda âşık yeğenin tutkusu büsbütün alevlenmekte, sevgilisine kavuşmak için çare bulamamaktadır. Bir aralık hükümdar uzak mı uzak, neredeyse bir aylık mesafede bulunan düşmanla savaş etmeye çıkınca isyan bayrağını çeken yeğen, o sıralarda henüz surları bulunmayan Sumatra şehrine girer; kendini hükümdar ilân eder! Ahalinin bir bölümü onun sultanlığını kabul etmişse de diğerleri buna yanaşmaz. Durumu haber alan amca, orduyu durdurarak geriye, Sumatra'ya döner. Yeğen alabildiği kadar servet ve azıkla yola düşüp sevdiği kızla beraber Mulcâva'ya,[14] gâvur ülkesine kaçar. İşte bu maceradan sonra hükümdar, Sumatra şehrinin her yanını tahta surlarla çevirmek zorunda kalmıştır.

Sumatra'da hükümdar yanında onbeş gün kaldıktan sonra gitme izni istedim, çünkü yolculuk mevsimi gelip çatmıştı. Buradan her istenilen zamanda Çin'e gidilmiyor. Hükümdar bizim için bir cunk hazırlatıp yolluğumuzu verdi ve pek çok şey armağan etti; ayrıca adamlarından birini misafir olarak yanımıza kattı. Allah, ona lâyık olduğu mükâfatı versin.

Tam yirmibir gece sultanın ülkesinin sınırları içinde ilerledikten sonra Mulcâva'ya ulaştık. Burası bir gâvur memleketidir. Bir ucundan öteki ucuna iki ayda gidiliyor. Orada çeşitli esans bitkileri yetişir; kakullî[15] ve kamârî[16] denilen öd ağaçları bulunur. Zaten Kakulla ve Kamâra bu ülkenin şehirlerindendir. Sultan Zâhir'in ülkesi olan Câva'daysa günlük ve kâfûr bitkileriyle biraz karanfil biraz da ûd-i hindî [=Hindistan'a özgü öd ağacı] yetişmektedir. Bu bitkilerin asıl kaynağı Mulcâva'dadır. Bunlar arasında asıllarının ne olduğu konusunda inceleme yaptıklarımız şunlardır:

Lubbân [=Günlük Ağacı]

Günlük ağacı en çok bir adam boyuna varan bodur bir bitkidir.[17] Dalları enginar dallarına benzemektedir. Yaprakları gayet ince ve ufaktır. Bazen yaprakları tamamen dökülerek çıplak kalabilir. İşte "lubbân" [=günlük ağacının ürünü] bu bitkinin dallarında bulunan yapışkan maddedir. Daha çok Müslüman bölgelerde yetişir, kâfirlere ait bölgelerde ise daha azdır.

Kâfûr Ağacı

Kâfûr ağacı bizim oraların kamışına benzer; ancak dalları daha uzun ve kalındır. Kâfûr denen şey işte bu içi boş, uzun tüpçüklerde bulunur. Kamış kırıldığı zaman iç kısmından kâfûr ortaya çıkar.

Bu bitkinin ilginç yanı: Köklerinin olduğu yerde bir hayvan kesilmedikçe kamışın içinde kâfûr maddesi oluşmaz! Kurulukta [dolayısıyla kalitede] en ileri düzeyde olan ve bir dirhemciğiyle bedeni kaskatı edip ölüme yol açan kâfûr, onların hardale adını verdikleri türdür. İşte bu tür kâfûr kamışının dibinde insan boğazlanır. Bazen insan yerine küçük fillerin de kesildiği olur.

Hindistan'a Özgü Öd Ağacı

Hindistan ödü, pelit ağacına benzer. Kabuğu daha ince olsa da yaprakları tıpkı pelitinki gibidir. Meyvesi olmayan bu bitkinin gövdesi fazla büyümez. Kökleri gayet uzun olup esans maddesi bunlardadır. Dal ve salkımlarından faydalanılmaz.

Müslümanlara ait bölgelerdeki öd ağaçları tamamen sahiplidir. Gâvur yörelerindeki ağaçların çoğu sahipsizdir. Bunlardan sahipli olanlar Kakulla'da bulunanlardandır. Zaten ödün en kalitelisi de bunlardır.

Kamâra bölgesine özgü bir öd bitkisi de iyi türlerdendir. Bunları, Câva halkına giysi karşılığında satıyorlar. Kamâra bölgesine özgü bir tür daha var ki bal mumu gibi şekil alır, üzerine basıldı mı [iz çıkar]. "Attâs"a gelince; bunun kökleri kesilerek aylarca toprağa gömülü bırakılır da kokusunun gücü ve keskinliği devam eder! Öd ağacının en ilginç türlerindendir bu.

Karanfil

Karanfil [=karanfil] ağaçları uzun ömürlü ve kalındır. Daha çok gâvur arazisinde yetişir. Çok yetiştiği için sahiplenilmez. Bizim oralara getirtilenler, bu ağacın salkımlarıdır. Bizimkilerin nüvvârü'l-karanfil [=karanfil çiçeği] adını verdiği şey, bitkinin çiçeklerinden dökülmekte ve portakal çiçeğine benzemektedir. Karanfilin meyvesi, bizim yöremizde cevzetü't-tîb [=koku cevizi] diye bilinen buvâ cevizidir [=misk cevizi]. Onun iç kısmındaki çiçek, besbâse diye adlandırılır. Bunların tümünü gördüm; yakından seyrettim.

[Kakulla]

Yolculuğumuzun devamında Kakulla limanına vardık; hırsızlığa ve saldırgan [=korsan] gemilere karşı koymak amacıyla hazırlanmış özel cunklar gördük limanda. Zira orada her gemi belirli bir ücret karşılığında korunur.

Gemiden indiğimizde güzel bir şehirde bulduk kendimizi. Çevresinde yontma taştan yapılmış bir sur yükseliyor. Bu sur, üç filin yan yana geçebileceği kalınlıkta inşa edilmiş! Şehir dışında gördüğüm ilk şey "ûd-i hindî" [=Hindistan ödü] taşıyan filler oldu. Ahali bunu evlerinde odun olarak tüketiyor! Fiyatı

bizim tarafların odun fiyatına denk, belki de daha düşük! Doğal olarak, kendi aralarında alışveriş yaptıkları zaman böyle ucuz! Ama yabancı tacirlere bunun bir çuvalını bir yün elbiseye karşılık verirler. O yörede pamuklu kumaş, ipekli kumaştan daha değerli sayılır.

Her taraf fil kaynıyor. Bu hayvanlar binek olarak kullanıldığı gibi yük taşıma işini de görür. Herkes filini kapısına bağlıyor. İşadamları fillerini dükkânlarının yan tarafına bağlamakta, evine gidip gelirken ve yük taşırken hayvanını kullanmaktadır. Çin ve Hıtâ [=Kuzey Çin; Hıtây] halkı da aynı düzen içindedir.

Mulcâva Hükümdarı

Bu adam gâvurdur. Onu sarayı dışında kubbeli bir yerde otururken gördüm. Devlet adamları yanındaydı. Altında herhangi bir yaygı yoktu. Askerler yayan olarak önünden geçiyordu. Orada sadece hükümdarın atı vardır. Diğerleri file biner ve fil üstünde savaş ederler.

Oraya geldiğimi duyan hükümdar beni huzuruna çağırdı. Geldim ve şöyle dedim:

"Ve's-selâmu alâ meni't-tebea'l-hudâ!"

[Manası: Selâm, doğruya uyanlara; hidayete erenlere]

Sadece selâm sözcüğünü anladılar bu cümleden! Bana iltifatta bulunan ve yer açan hükümdar rahat oturmam için bir yaygı serilmesini emretti. Tercümana dönerek:

"Hükümdar toprağa oturmuşken ben nasıl bunun üstüne kurulayım?" dedim. Tercüman cevap verdi:

"Onun âdeti böyle! Alçakgönüllü davranarak yere oturur. Sen misafirsin, büyük bir hükümdarın yanından geliyorsun. Sana ikram etmek, saygı göstermek gerek!" Ben de oturdum. Hükümdar, yanından çıktığım hükümdarla ilgili soru sorduysa da uzatmadı; kısa kesti ve şöyle dedi:

"Bize üç gün misafir olursun. Sonra dönersin!"

Hükümdar Meclisinde Tanık Olduğum Garip Bir Olay

Bu hükümdarın meclisinde bir adam gördüm; dal budama bıçağına benzer bir bıçak vardı elinde. Keskin âleti boynuna koydu, hiçbir şey anlamadığım bir dille uzun uzun mırıldandı.

Sonra bıçağı boynuna çaldı. Bıçak öyle keskindi ve adam öyle sıkı yapışmıştı ki yere, kelle ansızın düştü! Hayret ettim bu işe!

Hükümdar soruyordu:

"Sizin yanınızda böyle yapabilen biri var mı?" Cevap verdim:

" Böyle bir şey görmedim!" Hükümdar güldü ve ekledi:

"Bunlar bizim kölelerimizdir; bize olan sevgileri uğruna canlarına kıyıyorlar!"

Hemen buyruk verdi, ceset kaldırıldı ve yakıldı. Onun yakılış merasiminde hükümdar yardımcıları, ileri gelen devlet adamları, askerler ve bir kısım halk hazır bulundu. Hükümdar, zavallının ailesine, çocuklarına ve kardeşlerine, hatırı sayılır bir rızık akıttı [=dolgun maaş bağlattı]. Adamın bu hareketinden ötürü yakınları yüceltildi, iltifat gördü. Mecliste bulunanlardan biri, kendini öldüren adamın söylediği sözlerin hükümdara duyduğu bağlılığı gün yüzüne çıkardığını, zaten onun babasının, hükümdarın babası uğrunda, dedesinin de hükümdarın dedesi yolunda can verdiğini aktardı bana!

Böylece meclisi terkettim. Üç gün boyunca yemek gönderdi bana hükümdar. Sonunda oradan gemiye binip otuzdört gün suda seyahat ederek "Bahr-i Kâhil"e ulaştık; "Râkid Deniz" demektir bu [=Pasifik].[18] Bu denizde bir kırmızılık var; oralılar bunun çevredeki kara parçalarının toprağından ileri geldiğini sanıyor. Bunca genişliğine rağmen ne rüzgâr, ne dalga, ne hareket; hiçbiri yok. Denizin bu durgunluğundan ötürü Çin cunklarından her birine evvelce söylediğimiz gibi, üç gemi eşlik eder. Bu gemiler kürek çekerek cunku harekete geçirirler. Ayrıca her cunkta yirmi civarında, gemi sereni gibi kocaman kürekler bulunur. Her küreğin etrafına yaklaşık otuz kişi toplanarak birbirlerine karşı duracak vaziyette iki sıra oluşturur ve ayakta dikilirler. Her kürekte topuza benzeyen iki halat yer alır. Bir sırada olanlar halatı çekip bırakır, sonra diğer saftakiler öteki halatı çeker. Bu sırada kürekçiler güzel ve uyumlu seslerle şarkı söylemeye başlar, çoğu kez "lâlâ, lâlâ" diye bağrışırlar.

Bu denizde otuzyedi gün seyahat ettik. Gemiciler bu defa yolculuğun kolay geçmesinden ötürü şaşkındılar. Çünkü çoğu

kez bu koca suyu geçmek için kırk-elli gün didinirlermiş. Bu seferki en kısa yolculuk imiş.

[Tavâlisî Ülkesi]

Sonunda Tavâlisî ülkesine vardık.[19] Yörenin hükümdarının adı Tavâlisî'dir. Bu ülke çok büyük. Sahibi, Çin hükümdarı seviyesindedir. Onun pek çok cunku var. Sürekli Çinlilere karşı savaşıyor, ancak iyi bir şey alırsa barış masasına oturuyor! Yöre halkı puta tapıcıdır. Çehreleri aydın ve güzeldir. Herkesten çok Türklere benzemektedirler. Renkleri kırmızıya çalıyor. Cesur, hızlı ve sert insanlar! Kadınları ata biner, iyi ok atar ve erkek gibi dövüşürler.

Yörenin en güzel, en büyük şehirlerinden olan Keylûkerî[20] şehrinin limanına demir attık. Şehzâde bu şehirde oturuyor. Biz demir atar atmaz askerler yanımıza geldi. Nâhûda [=gemi patronu] hemen şehzâdeye sunulmak üzere bir armağan hazırladı, onun hakkında sorular sordu. Askerler hükümdarın, şehzâdeye başka bir şehir verdiğini, bu şehri de Urducâ isimli kızına bahşettiğini söylediler.

Bu Prensese Dair

Keylûkerî limanına varışımın ikinci günü Melike [=Prenses] Urducâ[21] ora geleneğine uyarak misafirlik yemeği verdi. "Nâhûda" yani gemi sahibini; "kerânî" yani gemi kâtibini, iş adamlarını, reisleri; "tendîl" yani piyadelerin başını "sipâhsâlâr" yani süvarilerin başını da davet etti. Nâhûda benim şölene katılmamı rica ettiyse de ahali Müslüman olmadığı için yemeklerini yemek caiz değildi; kabul etmedim. Tüm davetliler geldiği zaman Melike onlara sormuş:

"İçinizden gelmeyen kimse kaldı mı?" Nâhûda cevap vermiş:

"Bir adam gelmedi. O "bahşî"dir, yemek yemez."

Onların dilinde "bahşî" [=bakşı] fakih; din adamı demektir.[22] Urducâ emir vermiş; "O adamı çağırın!" diye. Böylece muhafızlarla beraber nâhûdanın arkadaşları yanıma gelip;

"Melike Urducâ'nın çağrısına uy!" dediklerinde prensesin yanına vardım. Büyücek bir koltuğa kurulmuştu. Önünde ka-

dınlar, ellerindeki belgeleri prensese sunuyorlardı. Onun çevresini vezirlik görevini üstlenmiş yaşlı kadınlar kaplamıştı. Prensesin önünde tahtın alt tarafına, sandal ağacından yapılmış koltuklara erkekler dizilmişti. Taht ipek kumaşla döşenmişti ve üstten aşağı ipek perdeler sarkıyordu. Sandal ağacından yapılmış tahtın üst yüzü altın plakalarla süslüydü. Büyük salondaki ahşap yükseltilere küp, testi ve bardak gibi büyüklü küçüklü bir sürü altın kapkacak dizilmişti. Nâhûdanın söylediğine göre bu kaplarda güzel koku karıştırılmış bir şerbet vardı. Ziyafete gelenler yemekten sonra içiyordu bundan. Tadı güzel, kokusu hoş olan bu şerbet; insana neşe veriyor, ağız kokusunu gideriyor, hazmı kolaylaştırıyor ve şehveti arttırıyormuş.

Prensese selâm verdiğim zaman bana Türkçe:

"Hasen misen, yahşî misen?" dedi; bu cümle "Keyfe hâluke, keyfe ente?" [=Durumun nasıl, nasılsın?] demektir. Beni yan tarafına oturttu. Arapça yazmayı beceriyordu. Hizmetçilerinden birine seslendi:

"Deva ve bitik kâtûr!" Bunun anlamı "ed-devât ve'l-kâğıd"dır [=kalem ve kâğıt]. Emrettiği şeyler getirildiğinde şöyle yazdı kâğıda:

"Bismillâhirrahmânirrahîm" ve sordu:

"Bu nedir?" Cevap verdim:

"Tandarî nâm!" Bu sözcükler, "Allah adına" anlamına geliyor.[23] Prenses:

"Hoş!" dedi. Bu söz, "ceyyid!" [=hoş; iyi] demektir. Daha sonra hangi ülkeden geldiğimi sorunca Hindistan'dan geldiğimi söyledim. Bu cevabım üzerine şöyle dedi:

"Biber ülkesi mi?" Cevap verdim:

"Evet!"

Ülkenin [siyasî] ahvâline dair sorular sordu, tek tek karşılık verdim.

Şöyle devam etti sözlerine:

"Kesinlikle oraya savaş açmalıyım! O ülke benim olmalı! Zenginliği ve askerlerinin çokluğuyla beni çekiyor!"

"Yapın öyleyse!" dedim.

Böylece bana çeşitli giysilerle iki fil yükü pirinç, iki dişi manda, on koyun, dört ratl gülsuyu ve son olarak tümü deniz

yolculuğuna hazırlık olsun diye tuzlanmış zencefil, biber, limon ve anbâ [=mango] ile dolu dört martaban[24] verilmesini emretti. Martaban, büyük tencere demektir.

Nâhûda sonradan bana şunları aktarmıştır:

"Bu prensesin askerleri arasında nice kadın hizmetçi ve cariye, erkek gibi savaşır. O, kadın ve erkeklerden oluşan ordusuyla akına çıkar. Düşmanına baskın yapar, çarpışmanın kalbinde yer alır ve cengâverlere meydan okur."

Nâhûda şunları da söyledi bana:

Düşmanla yapılan bir savaşta askerlerinin çoğu can veriyor. Feci bir yenilgiye ramak kalmışken prenses ansızın ileri atılıyor, kızılca kıyametin koptuğu safları yara yara düşman hükümdarına yanaşıyor, bir hamlede onu yere seriyor ve savaşın seyrini değiştiriyor; düşman acı bir yenilgiye uğruyor! Yenik hükümdarın kesilmiş başını bir kargının ucuna takarak getiriyor ve düşmanın ailesi ancak yüklü bir servet ödeyerek kopmuş kelleyi teslim alıyor prensesten! Prenses Urducâ babasının yanına döndüğünde hükümdar peder, evvelce oğluna ait olan bu bölgeyi kızına teslim ediyor.

Nice bey oğulları, nice asilzâdeler onunla dünya evine girmek için çağrıda bulunmuş, adam göndermiş ama o hep şöyle dermiş:

"Ancak bana meydan okuyup dövüşte galip gelecek erkekle evlenirim!"

Damat adayları çekinmişler, onunla karşı karşıya gelememişler; prenses üstün gelirse şanlarına leke düşer diye kaygılanmışlar.

Notlar

1 **Sunurkâvân (Sonargaon / Sonargauan)** için bkz.: 53/12. not.

2 **Cunk türü geminin gittiği Câva:** Burada cunklar Cava'ya değil Sumatra'ya gidiyor. Asıl Cava ise Arap coğrafyacıları tarafından Mul Cava diye kaydedilmiştir. Bkz.: Beck.; *Age.*, s. 873; Tâzî, *Age.*, s. 107. Cunk için bkz.: 49/5. not.

3 **Berehnekâr ve bu konu ile ilgili tartışmalar:** Berehnekâr'ın Andaman ve Nicobar adaları olması mümkündür; bu adalar, Burma'ya bağlı Arakan bölgesinin başlıca yerleşim birimleridirler ve Negarais adasına yakındırlar. Ancak seyyahın üslûbundan anlaşılan o ki Berehnekâr coğrafî bir mıntıka ismi değil, tanımlanamayan bir halkın is-

midir. Bkz.: Yule, *Cathay*, C. 4, s. 93; Gibb, *Selections*, s. 367; Beck., *Age.*, s. 874; Tâzî, *Age.*, s. 107.

4 **İdrisî'nin bölge halkının evliliğiyle ilgili değerlendirmeleri:** İdrisî *Nüzhetü'l-Müştâk* isimli muhteşem eserinde bu halkla ilgili şöyle der: "Erkek, bir kadınla evlenmek isterse kadının ailesi ona şart koşar; mutlaka bir adamı öldürmeli ve onun kafatasını getirmelidir. Eğer erkek bu şekilde elli kişiye öldürüp kafataslarını sıra sıra dizerse o zaman ona herkes kız verir ve o, elli kadınla aynı anda gerdeğe girebilir; halkı ona kahraman muamelesi yapar. Onlar daima çıplaktırlar; hiçbir şey giymezler. Kadınları da öyle; hattâ cinsel ilişki esnasında bile gizlenmezler, bütün 'malları' meydandadır. Onların ahlâk telâkkisinde bu durumu ayıplama yoktur. Bu kavmin suratları pek çirkindir. Yüz organları, insanda güzellik duygusunu uyandıran orandan yoksundur; yani çarpık yüzlüdürler." bkz.: İdrisî, *Nüzhetü'l-Müştâk*, C. 2, s. 78.

5 **Câva adası:** Cava kelimesi genel olarak Malay takımadaları için kullanılır. Küçük Cava diye de adlandırılan ada ise Büyük Cava'nın hizasındaki Sumatra'dır. Büyük Cava'ya sadece Cava da derler. İbn Battûta buraya 1346'nın Ocak ayında varmış olmalıdır. Bkz.: D. Van Huseyn Azmî-D. Hârûn, *ed-Da'vetü'l-İslâmiyye fî Mâlizyâ*, 1985; Tâzî, *Târîhu'd-Diblûmâsi'l-Mağribî*, C. 7, s. 311.

6 **Şekî ve Berkî** için bkz.: 39/3. not.

7 **Cumûn / Cemûn (=Eugenia Jambolana):** Küçük lezzetli bir meyvedir. Ayrıca bkz.: 39/5. not.

8 **Nâibü'l-bahr unvanı:** Ferrand bu kişinin, çeşitli ticarî vergiler, liman gelirleri ve gümrükten sorumlu "şâhbender"in vazifesini üstlendiğini söylüyor. Bkz.: G. Ferrand, *Relations de voyages et textes géographiques arabes persans et turcs relatifs a l'Extrême-Orient*, Paris, 1914, C. 2, s. 439. Ayrıca şâhbender için bkz.: 49/3. not.

9 **Câva sultanı Melik Zâhir**: Bu adam Sumatra'nın ilk Müslüman hükümdarı melik Sâlih'tir. 696/1297 yılında vefat etmiştir. Bu tarihten itibaren 14. yüzyıl boyunca Melik Sâlih soyundan gelen hükümdarlar egemen oldu Sumatra'ya. İbn Battûta'nın huzuruna çıktığı ve 1345 (veya 1346) yılında yanında kaldığı hükümdar ise yine Melik Sâlih soyundan gelen Melik Zâhir idi. Melik Zâhir başarılı bir hükümdardı; Malay vakâyinâmesi *Hikâyât Naja Raja Pasai* onu Melik Tâhir diye kaydeder. Bkz.: A. Hill, "The Coming to North Sumatra", *Journal of Southeast Asian History*, 4, 1963, s. 6-21; Beck., *Age.*, s. 877; Tâzî, *Age.*, s. 114.

10 **Bukşa (=Bohça) kelimesi:** Bu kelime Farsçadır ancak Türkler çok kullanırlar; Türkçeleşmiş hâliyle bohça bu.

11 **Ferdhane:** Özel, ferde özgü oda demektir; Farsçadır.

12 **Balişt, Baluşt (çoğulu Bavâlişt):** Yastık anlamına gelir; Farsçadır. Bugün yumuşak oyuncak bebeye ve hayvana da pelüş deniyor. Pelüş, Fransızca yumuşak tüylü kumaş demektir; belki de Fransızcaya Farsçadan geçmiştir. Balişt zamanla çekmeceye ve sandığa vurulan bağ anlamına da gelmiştir. İbn Battûta'nın anlattığına göre Moğolların yönettiği Çin'de paraya Balişt deniliyordu. Bkz.: *Ferheng-i Ziyâ*, C. 1, s. 255; Tâzî, *Age.*, s. 115.

13 **Sultan Muhammed'den kasıt,** Hint hükümdarı Tuğluk oğlu Muhammed Şâh'dır.

14 **Mulcâva; Mul Cava:** Pek çok araştırmacı buranın neresi olduğu ve seyyahın bu bölümle ilgili güzergâhı konusunda hayrete düşmüştür. Yule, İbn Battûta'nın burada

bahsettiği Mul Cava'nın Malay yarımadası olduğunu söylüyor. Ancak Tibbets bu görüşü çürütmüştür. Bkz.: H. Yule, *Age.*, s. C. 4, s. 155; G.R. Tibbets, *A Study of the Arabic Texts containing Material on South-East Asia*, London, 1979, s. 151.

15 Kakulla: Bu isim başka Arap coğrafyacıları tarafından da zikredilmiştir. Bir Çin kaynağı buranın Tenasserim kıyıları olduğunu belirtir. İbn Battûta'nın burayı, Sumatra'ya giderken ziyaret ettiği farzediliyor. Bkz.: Beck., *Age.*, s. 880; P. Wheatley, *The Golden Khersonese*, Kuala Lumpur, 1961, s. 224-228.

16 Kamâra ya da Kmâre (=Khmer; Kmer ülkesi): Burası Kamboçya'dır. Kızıl Kmerler diye bilinen örgüt de tarihî bir referansa sahip olmak için kendilerine bu adı seçmiş olmalı. İbn Battûta'nın yaşadığı dönemde Kamboçya'nın durumu hakkında fazla malûmat yoktur. Seyyahın söylediği Kamâre kelimesini, tütsü münasebetiyle başka seyyahlar da anmıştır. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 117.

17 Lubbân (=Günlük) ağacı için bkz.: 30/11. not.

18 Bahr-i Kâhil (=Pasifik): Farsça bir terkiptir; durgun deniz demektir. Maksat Pasifik okyanusu olabilir. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 121.

19 Tavâlîsî (=Tavalisi): Bu ülkenin neresi olduğu *Rıhle* şarihleri arasında hâlâ tartışma konusudur. Filipinli tarih profesörü N. Zafra, araştırmacı Yamamoto gibi Tavalisi'nin Hindî Çin'deki Champa Krallığı olduğunu düşünmektedir. Zira Champa Krallığı'nda "Taval" soylulara ve kumandanlara verilen bir unvandır. H. Yule gibi araştırmacıların bir kısmı ise Filipinler'in güneybatısındaki Sulu'nun Tavalisi olduğunu savunmuşlardır. Joze Rizal ise Tavalisi'nin Filipinler'deki Luzon bölgesi olduğunu savunmuştur. Japonlar da Tavalisi'nin kendi ülkelerinde olduğunu sanmışlar ki 1976'da Fas elçisi Japonya'ya gelince Japon bakanı Takiyo Miki "Sayın İbn Battûta'dan yüzyıllar sonra gelen ikinci Faslı elçiyi karşılamaktan memnuniyet duyduğunu" izhar etmiştir! Kuşkusuz bizim için keyif verici olan, Tavalisi ülkesinin aristokrat tabakasının Türkçe konuşmasıdır. Tavalisi'yi paylaşamayan muhtelif milletlere mensup "Ibnbattutaologlar" nedense prensesin niçin Türkçe konuştuğu üzerinde fazla durmamışlar. Sadece şu kadarı söyleniyor; seyyah daha önce Uzbek Han'ın hatunlarının özgür tavırlarına tanık olunca onlardan birinin ismini yakıştırmış Tavalisi ülkesinin prensesine. Oysa seyyahı da satır aralarından "okuduğumuz" zaman (yaptığı tercih, hakikate değil fiksiyona da dayansa) şu gerçek, güneş gibi beliriyor: Seyyahımız bütün bir İslâm dünyasını, Afrika'yı ve Güney Asya'yı kapsayan 30 yıllık bir seyahatten sonra siyaset etme vasfını bir Türk kadınına yakıştırıyor. Bkz.: T. Yamamoto, "On Tavalisi as described by Ibn Battuta", *Memoires of the Research Department of the Toyo Bunko*, sayı: 8, 1936, s. 93-133; H. Yule, *Cathay*, C. 4, s. 158; Tâzî, *Age.*, s. 121; Beck., *Age.*, s. 884.

20 Keylûkerî (=Keylukeri): Yamamoto Keylukeri'nin Klaung Garai kelimesinden bozma olduğunu söylüyor. Bu ismin ise Champa Krallığı'yla ilgisi vardır. Bkz.: bir önceki not.

21 Melike Urducâ: Bazı araştırmacılar, seyyahın bu ismi Uzbek Han'ın 4. hatunundan aldığını söylüyor. Bazıları ise Brunei halkının kullandığı bir unvandan; Urdana Raca unvanından kaynaklandığını savunuyor. Bkz.: Beck., *Age.*, s. 885.

22 Bahşî kelimesi: Aslı Sankritçedir; Türkler ve Moğollar arasında Budist rahibe Bahşı denilrdi.

23 Tandrî Nâm ve diğer Türkçe cümleler: "Tanrı namı" ile demek istiyor. Herhalde seyyâh, Tañrı kelimesindeki nazal Ñ'yi, tam anlayamadığı için Arapçanın **Dhat** harfiyle çevirmiş. "Deva ve béték kätur" cümlesi eski sert Hakanî Türkçesi'nin tadını veriyor. Seyyah burada Urducâ'yı Oğuz tesiri taşımayan sert Kıpçak ağzıyla konuşturuyor. Bu durumda Urducâ, Orta Asya kokan bir kız; aslen Moğol olup Karahanlı geleneğinden beslenen Uygur hocalardan Türkçe öğrenmiş bir prenses gibi vasfedilmiş.

24 Martabân kelimesi: Birmanya'da yapılan toprak kaplara martaban denilirdi. Barbosa'nın notlarında martabanlara değinilir. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 123.

ELLİBEŞİNCİ BÖLÜM

ÇİN

Tavâlisî ülkesinden çıkışımızdan onyedi gün sonra Çin'e ulaştık. Rüzgâr yanımızdaydı, hızlı ve rahat bir şekilde kaydık suda. Çin arazisi pek geniş. Meyvesi, tahılı, altını ve gümüşü bol; çok zengin bir ülke. Dünyanın hiçbir bölgesi buraya benzemez. Âb-ı Hayât diye bilinen nehir bu ülkeyi delip geçer. Anlamı, hayat suyu! Ona Sebr [=Sarı] nehir de denilir. Tıpkı Hindistan'daki ırmağın adı bu! Kaynağı Hânbâlık [=Pekin] şehri civarında bulunan Kûh-i Bûzne'dir; Maymun dağı yani.

Irmak, Çin'in tam ortasından geçerek altı aylık bir mesafe boyunca akar, Sînüssîn [=Kanton, Sınkelân] bölgesine ulaşır. Irmak çevresinde tıpkı Nil gibi köy, kasaba, bahçe ve çarşılar dizilidir. Ama burada işlenmiş arazi ve ev Nil'den daha fazladır. Nehir kıyısında art arda sıralanmış bir sürü sudolabı bulunuyor. Çin ülkesinde, Mısır şekeri ayarında belki de daha iyi şeker bulunur. Üzüm ve erik de çok. Çin'deki eriği görünceye kadar Dımaşk'ta yetişen ve Osmanî diye adlandırılan eriğin bir benzeri yok sanırdım. Bu ülkede Havârezm [=Hârizm] ve İsfahan'da yetişenler gibi lezzetli karpuzlar var. Bizim taraflardaki her meyvenin bir benzeri hattâ daha güzeli bulunuyor Çin'de! Buğday da bir hayli çok. Oranın buğdayından daha hasını görmedim! Mercimek ve nohut da aynı.

Çin İşi Toprak Kaplar

Çin'e özgü toprak kaplar sadece Zeytûn[1] ve Sınkelân[2] yörelerinde üretilir. Hammaddesi civardaki dağların toprağıdır. Bu toprak ileride anlatacağımız gibi kömürü andırır, alev olup ya-

nar. Çinli toprak kap imalatçıları, bu toprağa biraz taş eklerler ve üç gün ateşte pişirdikten sonra su dökerler üstüne. Eldeki malzemenin tümü toprağa dönüşür, sonra yoğururlar. En kalitelisi, bir ay boyunca yoğrulan türüdür. Daha fazla yoğrulmaz. Yoğurma süresinin en kısası onbeş gündür. Bunların fiyatı, bizim oraların toprak kap fiyatlarına eşit veya daha aşağıdır. Buradan yükleme yapılır Hindistan'a ve diğer ülkelere. Hattâ bizim memlekete, Mağrip'e de gelir. Pişmiş toprağın en sanatlısı, Çin işi olanıdır.

Çin Tavukları

Çin'in tavuğu ve horozu pek iridir, bizim oranın kazlarından daha yapılıdır. Bu tavukların yumurtası bizim kazların yumurtasından büyük. Ama buranın kazları ufak tefek ve aruk! Bir tavuk satın aldık, pişirmek istediğimizde etinin tek çömleğe sığmadığını gördük, iki çömleğe ayırdık! Oranın horozları devekuşu gibi; bazen tüyleri dökülür de kırmızı bir et parçasını andırır. Böyle bir horozu ilkin Kavlem şehrinde gördüm, devekuşu sandım, hayrete düştüm! Bir de sahibi:

"Çin'de bundan daha irileri var!" demesin mi!

Çin'e vardığımda adamın horozla ilgili sözlerinin dosdoğru olduğuna inandım!

Çin Halkının Bazı İşleri

Çinliler tıpkı Hintliler gibi ölü yakar, putperesttirler. Çin hükümdarı Tinkîz Hân'ın [=Çingiz Han] soyundan gelen bir Tatardır.[3] Şehirlerin her birinde Müslümanların oturduğu bir mahalle bulunuyor. Cumayı ve diğer namazları kılacakları mabetleri var. Müslümanlar orada saygı görmekte, el üstünde tutulmaktalar. Çin kâfirleri domuz ve köpek eti yiyor, çarşılarında da satıyorlar. Aslında zengin ve yaşam seviyesi yüksek bir halk ama yemeğe ve giysiye düşkün değiller! Sayılamayacak kadar malı olan koskocaman bir işadamını, sırtında kaba bir pamuk cübbeyle görürsün! Bütün Çinliler altın ve gümüş tabak düşkünüdür. Her birinin avcunda ucu demirli bir sopa bulunuyor. Yürürken ona dayanır;

"Bu değnek üçüncü ayak!" derler.

Orada ipek çok. Çünkü oranın ipekböceği meyvelere dadanır, beslenir; fazla ilgiye ihtiyacı yoktur. İpek yoksulların ve kimsesizlerin giysisidir. İşadamları da olmasa hani, beş para etmez! Çinliler arasında bir pamuk elbise bir yığın ipek elbiseye denktir. Onların geleneğince işadamı yanında taşıdığı bütün altını ve gümüşü eritir, parça parça kalıplara döker. Her parça bir kıntar civarında, belki biraz daha hafif veya ağırdır. Bu altın parçaları evin kapısına asılır. Böyle beş parçası bulunan adam, parmağına tek yüzük, on parçası olansa iki yüzük takar. Onbeş parçası olana Setî[4] adı verilir. Setî, Mısır'daki kârimî'nin karşılığıdır. Çinliler, böyle eritilmiş altının bir parçasına [=külçesine] berkâla[5] derler.

Alışverişte Kullandıkları Kâğıt Paralar

Çinliler alışverişlerini dinar ve dirhemle yapmazlar. Onların ülkesine gelen dinar ve dirhemin tümü yukarıda belirttiğimiz gibi parça parça kalıplara dökülür. Alışverişlerinde kâğıt parçalarını kullanıyorlar. Her kâğıt el ayası kadardır; üzerinde hükümdarın mührü vardır. Bu kâğıtlardan yirmibeşine "balişt"[6] diyorlar. Bizdeki dinar anlamına geliyor bu. Kâğıtlar eskir veya elde parçalanırsa sahibi bizim oraların darphanesine benzeyen bir yere gider, yırtığı verir yenisini alır. Ne bu iş için ne de başka şey için para ödemez! Çünkü kâğıt işiyle uğraşanların rızkları [=maaşları] hükümdar tarafından ödenir. Bu darphanenn yönetimi büyük beylerden birine verilmiştir. İnsan bir dirhem gümüş yahut altınla çarşıya çıkıp bir şeyler satın almak istese balişt ile değiştirmedikçe onun elindekine bakmaz kimse! Ancak baliştle istediği şeyi satın alabilir!

Çinlilerin Kömür Yerine Yaktıkları Toprak

Bütün Çin[7] ve Hıtâ [=Kuzey Çin; Hıtây, Türk-Moğol Bölgesi][8] ahalisi kömür yerine toprak yakıyorlar. Bu toprak bizim oranın tafl'ı gibi sımsıkı ve yapışıktır. Rengi de tafla benzer. [Tafl: Kumaş boyamada kullanılan bir sarı toprak türü] Filler aracılığıyla taşınan bu toprak bizdeki kömür parçaları gibi kesilip ateşe atılır. Tıpkı kömür gibi yanar ve ondan daha fazla ısı verir! Ateşlikten geçip küle döndüğünde suyla ıslatırlar. Kuru-

tulduktan sonra tekrar yakarlar onu! Tamamen yok olup hiçbir şey kalmayıncaya dek sürer bu. Çinliler bu toprakla bölgeye özgü kapkacak yaparlar ve daha önce anlattığımız gibi içine taş eklerler.

Çinlilerin Özelliği; Çeşitli İş ve Sanatlarda Ustalık

Çinliler çeşitli iş ve sanatlardaki kabiliyetleriyle tüm ulusları geçmiş, hepsinden mahir olmuşlardır. Onların başta gelen özellikleri budur. İnsanlar evvelce bazı kitaplarda bu nitelikten bahsettiler, uzun uzadıya konuştular. Resme gelince ne Hıristiyanlar ne de başkaları Çinlilerden daha becerikli değildir. Onlar bu konuda çok yetenekli. Benim tanık olduğum ilginç olaylardandır; Çin'de ne zaman bir şehre girsem ikinci gelişimde benim ve arkadaşlarımın duvarlara ve çarşıda kâğıtlara çizilmiş resimlerimizi görürdüm! Bir keresinde dostlarımla beraber Irak halkına özgü giysilere bürünerek başşehre gittik. Nakkaşlar çarşısından [=oymacılar ve ressamlar çarşısından] geçip hükümdar sarayına vardık. Günbatımı alacasında saraydan dönerken aynı çarşıya uğradık. Bir de ne görelim; hepimizin resimleri duvara yapıştırılmış bir kâğıttaydı! Her birimiz dostuna ve dostunun resmine bakıyor, benzetmeyi kusursuz buluyordu!

Bana söylendiğine göre hükümdar emretmişti bunu. Biz huzurdayken saraya gelmişler, seyretmişler ve çaktırmadan resmimizi yapmışlardı! Çin halkının âdeti, yanlarından geçen herkesin resmini yapmaktır.

Bunda öyle ilerlemişler ki yabancı biri kaçmayı gerektirecek suç işlediğinde hemen resmini şehirlere yolluyor ve aramaya başlıyorlar. Nerede bu resme benzer biri bulunursa hemen yakalanıyor!

İbn Cüzeyy der ki:

Bu iş, tarihçilerin İran hükümdarı Sâbûr Zülektâf [=İkinci Şapur][9] hâdisesiyle ilgili anlattıklarına benziyor. İran hükümdarı kendini gizleyerek Rum ülkesine giriyor; oranın yöneticisi tarafından düzenlenen bir düğün yemeğinde hazır bulunuyor. Meğerse resmi bir yemek kabına çiziliymiş. Kayser'in hizmetkârlarından biri, resmin Sâbûr'a tıpatıp benzediğini farkedince efendisine dönerek şöyle diyor:

"Bu resim, İran Kisrası'nın bizimle aynı mecliste olduğunu göstermekte!" Adamın dediği aynen çıkıyor. Böylece Sâbûr hakkında kitaplarda yazılı olaylar meydana geliyor.

İbn Battûta devam ediyor:

Gemilerde Bulunan Her Şeyi Kaydetme Âdetleri

Çinlilerin âdetindendir; cunklarından biri suya açılacağı zaman deniz kumandanı ile yazıcılar gemiye çıkıp içerideki okçuların, hizmetkârların ve denizcilerin isimlerini tek tek yazarlar. Böylece hareket izni verilir onlara. Gemi Çin'e geri döndüğünde bu görevliler yine yukarı çıkarak daha önce isimlerini kaydettikleri kimselerin mevcut olup olmadığını kontrol ederler. Eksik çıkarsa gemi sahibini sorumlu tutarlar. Gemi sahibi, o adamın kaçtığına, vefat ettiğine yahut bir kazaya uğradığına ilişkin kanıt getirmekle yükümlüdür! Aksi hâlde cezalandırılır! İnsanlarla ilgili kayıt işi bittikten sonra gemi sahibine, eşya türünden az-çok ne varsa ayrıntılı bir liste hazırlamasını emrederler. Bu esnada gemideki yolcular karaya çıkartılır. Onların yanında bulunan eşyalar, gümrük divan kâtipleri tarafından tek tek gözden geçirilir. Eğer izinsiz, kaçak bir şey bulunursa gemiyle beraber tüm eşya ve mallara hazine el koyar! Bu iş bir tür zulümdür! Ne kâfir ülkesinde ne de Müslümanların arasında böyle bir uygulama gördüm. Sade Çin'de var. Bir de Hindistan'da buna benzer olayların meydana geldiğine tanık olmuşumdur. Örneğin bir adamın elinde vergiden kaçırılmış mal yakalanırsa ceza olarak o verginin on bir katı alınırdı! Ama daha sonra Sultan Muhammed vergileri tamamen kaldırınca bu âdet de kalktı.

İş Adamlarını Yolsuzluktan Alıkoymakla İlgili Uygulamaları

Müslüman tacir, Çin şehirlerinden birine ulaştığı zaman orada yerleşmiş Müslüman iş adamlarından birinin evine yahut bir hana gidip konaklamakta serbesttir. Eğer Müslüman tacirin yanında konaklamak isterse malı tek tek sayılarak ev sahibine teslim edilir. Ev sahibi onun malından belli bir bölümünü masrafları için harcar. Misafir tacir yolculuğa çıkacağı zaman bütün

malı yeniden gözden geçirilir. Eksik çıkarsa, malını teslim ettiği tacir kesinlikle bunu kapatmak zorundadır!

Dışarıdan gelen tacir, handa konaklamak isterse bütün malı han sahibine teslim edilir. Han sahibi, tacirin istediği her şeyi onun namına satın alır. Yabancı tacir, odalık cariyesi olsun istiyorsa han sahibi onun adına bir cariye satın alır ve kapısı hanın içine açılan [özel] bir daireye yerleştirir yabancıyı. Her ikisinin de masraflarını hancı görmektedir. Bu ülkede cariyeler çok ucuz. Dahası da var; bütün Çin halkı, kız olsun erkek olsun kendi evlâtlarını satılığa çıkarmakta! Bu onlara göre hiç de ayıp değil. Fakat satılan kız ve erkekler alıcılarıyla beraber yolculuğa çıkmaya zorlanamaz! Ama kendileri bunu isterse engel de olunmaz.

Eğer dışarıdan gelen tacir evlenmek isterse hemen evlenebilir. Fakat servetini kötü yollarda kullanmasına kesinlikle izin yoktur. Çinliler şöyle derler daima:

"Müslümanların servetlerini bizim ülkemizde har vurup harman savurduklarına ve memleketimizin 'kaçmış fırsatların ve sapkınlığın yurdu' olduğuna dair söylentilerin İslâm ülkelerine yayılmasını asla istemeyiz!"

Yollarda Misafirleri İyi Koruduklarına Dair

Çin ülkesi, misafirlerin güvenliği hususunda tüm memleketlerden iyidir. Orada bir yolcu yanında epey bir servetle dokuz aylık güzergâhı hiç kaygılanmadan tek başına aşabilir. Bu sistem şöyle işliyor:

Çin'de her konak yerinde bir han bulunuyor. Orada yayan ve atlı koruyuculardan oluşan bir grup asker vardır. Onların âmiri konumundaki adam, özel kâtibiyle akşamleyin hana gelir ve ağırlanan yolcuların adlarını deftere geçirir, altına mühür basar. Sonra da hanın büyük kapısını kilitler.

Sabahleyin yine yazıcıyla gelen başgörevli, herkesi adıyla çağırıp ayrıntılı bilgi alır. Böylece, yolcuları bir sonraki konağa ulaştırsın diye yanlarına adam katar. Bu adam, misafirlerden hepsinin ikinci konağa ulaştığına ilişkin bir belge alır varılan hanın başgörevlisinden. Adam bu yazıyı kesinlikle bir önceki hanın görevlisine getirmek zorundadır. Yoksa suçlu durumuna düşer.

Sînussîn'den [=Kanton, Sınkelân] Hânbâlık [=Pekin] şehrine kadar yol boyunca her konakta böyle yapılıyor. Güzergâhtaki hanlarda misafirlerin gereksinim duyduğu yiyecekler, özellikle de tavuk ve kaz bulunur. Fakat orada koyun gerçekten azdır.

Kendi yolculuğumuzu anlatmaya dönelim:

[Zeytûn]

Bir süre denizde yolculuk ettikten sonra ilk vardığımız şehir Zeytûndu [=Kuanz-hou]. Ne bu şehirde ne diğer Çin şehirlerinde, ne de Hint ülkesinde zeytin namına hiçbir şey var! Ama buraya Zeytûn demişler.

Burası çok büyük bir yer. Zeytûnî diye bilinen kemha ve atlas türü kumaşlar burada üretiliyor. Bunlar Hansâ [=Hangzhou] ve Hânbâlık kumaşlarından üstün. Zeytûn limanı, dünyanın en geniş limanlarındandır; hattâ en büyüğü diyebiliriz! Orada yüz büyük cunk gördüm. Küçük gemilerin sayısını kestirmek imkânsız. Liman aslında kocaman bir körfez. Denizden karaya doğru bir hayli sokulmuş ve daha yukarılarda büyük bir nehre karışmış. Bizim tarafların Sicilmâsa şehrinde olduğu gibi Zeytûn'da ve Çin'in diğer şehirlerinde herkesin bir bahçesi vardır. Ev, bahçenin tam ortasında. Bu yüzden Çin şehirlerinin yerleşim alanları çok geniştir.

Burada Müslümanlar ayrı bir semtte oturmaktadırlar. Zeytûn'a ulaştığım gün kimi gördüm dersiniz? Armağan sunmak için elçilik göreviyle Hindistan'a hareket edip yarı yolda cunku batmış emiri! Onunla bu görev münasebetiyle tanışlığımız vardı. İşte bu adam bana selâm verdi ve sâhib-i divan denilen yüksek memura takdim etti beni. Sâhib-i divan beni muhteşem bir köşke yerleştirdi. Kadı Tâceddîn Erdevîlî [=Erdebilli], Şeyhülislâm Kemaleddîn Abdullah İsfahânî ve ileri gelen bazı iş adamları ziyaretime buyurdular. Onlar arasında Hindistan'dayken borç para aldığım, iyi davranışına tanık olduğum tacirlerden Şerefüddîn Tebrîzî de vardı. O *Kur'an* hafızıydı, daima *Kur'an* okurdu.

Buradaki tacirler hayatlarını gâvur ülkesinde geçirdikleri için bir Müslüman yanlarına geldikte bayram etmişcesine sevinir;

"İslâm toprağından biri geldi!" diyerek mallarının zekâtını ona yağdırırlar! Misafir adamcağız hemen onlardan biri kadar mal mülk sahibi olur da döner memleketine!

Zeytûn şehrinde büyük şeyhlerden fazilet sahibi Kâzerûnlu Burhâneddîn vardır. Onun tekkesi şehir dışında. İş adamları, Şeyh Ebû İshâk Kâzerûnî[10] adına tuttukları adakları Şeyh Burhâneddîn'e teslim ederler.

Sâhib-i divan denen görevli benimle ilgili bilgi edinip hakkımda söylenenleri duyunca, gelişimi Kaan'a bildirdi. Kaan onların büyük hükümdarıdır.[11] Benim Hint hükümdarı tarafından gönderildiğimi söylemiş sâhib-i divan. Bu arada ben ondan rica ettim, kendi eyaleti sınırları içinde bulunan ve oralılarca Sınkelân diye adlandırılan Sînüssîn[12] şehrine gitmek için yanıma birini katsın diye. Büyük Kaan'ın cevabı gelinceye kadar orayı gezecektim. Sâhib-i divan, dileğimi kabul ederek adamlarından birini benimle gönderdi.

Nehirde bindiğim gemi bizim tarafların savaş teknelerine benziyorsa da kürekçiler teknenin tam ortasında ayakta dikilerek hep beraber kürek çekiyor, yolcular baş ve kıç tarafında bulunuyordu. Bu yönüyle bizim gemilerden ayrılıyor bu tekne. Ayrıca güneşten korunmak amacıyla ketene benzer, oraya özgü bir bitkiden mamul kumaş geminin üzerine geriliyor. Bu bitki keten değildir ve kendirden daha incedir.

[Kanton]

Tam yirmi yedi gün bu nehirde ilerledik. Her gün öğlenleyin kenarda bir köy kıyısına demir atar, ihtiyaçlarımızı satın alır; öğle namazını kılar ve [yola koyularak] güneş battıktan sonra başka bir köye çıkardık. Sınkelân [=Kanton; Guangzhou] şehrine varıncaya kadar böyle yaptık. Burası Sînussîn denilen yerdir. Çin işi toprak kaplar burada ve Zeytûn şehrinde üretilir. Âb-ı Hayât [=Sarı Irmak] adlı nehrin denize karıştığı noktayı Mecmaü'l-Bahreyn [=iki denizin birleştiği yer] diye isimlendiriyorlar.

Sînussîn, dünyanın en büyük şehirlerindendir. Çarşı bakımından en şirin şehirlerinden. En büyük çarşısı, toprak kapların satıldığı çarşıdır. Diğer Çin şehirlerine, Hint'e ve Yemen'e buradan gider Çin işi porselenler.

Şehrin göbeğinde dokuz kapılı kocaman bir tapınak [=pagoda] var. Kapıların iç kısımlarında direklerin üstüne kurulu çardaklar ve peykeler bulunuyor. Tapınak sakinleri buralarda oturuyor. İkinciyle üçüncü kapı arasında körlerin oturduğu bir bölüm vardır. Onların yiyecek ve giyecek masrafları tapınak vakfından karşılanıyor. Diğer kapıların arasında da bu tür bölümler mevcuttur. Hastane ve mutfak da tapınak içindedir. Doktor ve hizmetçiler orada hazır.

Bana anlatıldığına göre çalışıp para kazanmaya gücü yetmeyecek derecede ihtiyarlamış insanların yiyeceği ve giysisi bu tapınak tarafından karşılanıyormuş. Aynı şekilde yetimler ve hiç malı olmayan dullar da buradan faydalanıyormuş. Hükümdarlardan biri bu tapınağı yaptırınca, tüm şehri ve kıyısındaki köyleri, bahçeleri buraya vakfetmiş. Hepsinin geliri tapınağa akıyor. Bu hükümdarın tapınakta resmi yapılmış. Onlar ona tapıyor!

Şehrin bir tarafında Müslümanlara ait bir semt vardır. Onların büyük câmileri, tekke ve çarşıları burada. Çin şehirlerinin tümünde Müslümanların işine bakan bir şeyhülislâm bulunuyor. Aralarındaki sorunları halletmek için kadı da mevcut. Nüfuz sahibi zengin Müslümanlardan birine; Evhadüddîn Sincarî'nin evine konuk oldum, ondört gün kaldım. Kadı ve diğer Müslümanların hediyeleri üstüme akıyordu. Her gün orada yeni bir davet verirler, uşârî tipi [on arşın boyunda] güzel kayıklarda, şarkıcılarla beraber gelirlerdi.

Bu şehrin ötesinde ne kâfirlerin ne de Müslümanların bir şehri bulunur. Bana anlatıldığına göre burayla Ye'cûc Me'cûc duvarı arasında altmış günlük yol varmış. Orada adam eti yiyen göçebe kâfirler yaşarmış! Ele geçirdikleri adamn işini bitirirlermiş. Bu yüzden onların ülkesine kimse gitmez, oraya doğru seyahate çıkan da olmaz. Bu bölgede o duvarı gören veya göreni gören birini görmedim!

İlginç Bir Olay

Sınkelân'dayken yaşı ikiyüzü geçmiş bir ihtiyarın bulunduğunu; yemek yemediğini, su içmediğini, güçlü kuvvetli olmasına rağmen kadınlara yanaşmadığını, kimseyle konuşmadığını ve şehir dışında bir mağarada yaşayarak ömrünü ibadetle geçirdiği-

ni duydum. Mağaraya gittim, ihtiyarı kapıda buldum. Bedenen pek arı kuru; üzerinde ibadet nuru, rengi kızıla doğru sakalsız bir pir-i fâniydi. Selâm verdim; elimi tuttu, kokladı ve dilmaça dönerek:

"Bu, dünyanın bir ucunda. Biz de öbür ucundayız" dedi. Sonra ekledi:

"Sen garip bir şey görmüştün! İçinde tapınak bulunan adaya geldiğin gün; orada putlar arasında oturan ve sana on dinar altın sunan adamı anımsıyor musun?" diye sordu.

"Evet!" dedim. Devam etti:

"İşte ben oyum!" İhtiyarın elini öptüm. Bir an düşünceye daldı. Sonra mağaraya girdi ve bir daha yanımıza çıkmadı. Söylediklerinden ötürü pişman olmuştu sanki. İçimize dolan heyecanla mağaraya hücum ettikse de onu bulamadık. Karşımızda o değil arkadaşlarından biri vardı şimdi; avcunda balişt denilen kâğıt paralardan bir öbekle bize dönerek:

"Bu misafirliğinizdir, ihtiyaçlarınızı bununla göresiniz!" dedi.

"Adamı bekleriz!" diye direttikse de şu cevabı verdi:

"On sene dikilseniz de onu göremezsiniz! Âdetidir, bir kişi onun sırlarından birini öğrenirse artık ona gözükmez! Ama senin yanında olmadığını sanma, hattâ burada beraberindedir belki o!"

Şaşırdım ve geri döndüm.

Olayı kadıya, şeyhülislâma ve Evhadüddîn Sincarî'ye anlattığımda şöyle dediler:

"Âdetidir; yabancılardan biri geldiğinde böyle davranır. Kimse onun hangi dinden olduğunu bilmez. Hani siz içeri girdiğinizde onun dostlarından birini gördüğünüzü sanmıştınız ya, o aslında esrarengiz ihtiyarın ta kendisidir!"

Onların anlattığına göre bu ihtiyar adam, elli seneden beri yokmuş ülkede. Döneli henüz bir yıl olmuş. Hükümdarlar, beyler, ileri gelen kimseler hemen ziyaretine koşmuşlar. İhtiyar, gelenlere durumlarına uygun armağanlar yağdırıyormuş. Ayrıca her gün huzuruna koşan yoksullara ve dervişlere derecelerine göre bir şeyler dağıtırmış. Oysa yaşadığı mağarada göz dolduracak türden hiçbir şey bulunmazmış! Çok eski zamanlarda mey-

dana gelen hâdiseleri haber veren bu ihtiyar, Peygamberimizi de anar –Allah'ın rahmeti ve selâmı onu kutsasın– ve şöyle dermiş:

"Beraber olsaydım elbet onun yardımına koşardım!" Bu adam Halife Ömer b. Hattâb ile Ali b. Ebî Tâlib'i saygıyla anar, onlara övgüler yağdırır ama Muâviye oğlu Yezîd'e lanet edermiş. Hattâ Muâviye hakkında da ileri geri konuşurmuş. Bu ihtiyarla alâkalı çok şey anlattılar bana.

Evhadüddîn Sincarî bana şunları söyledi:

"O ihtiyarın yanına, mağaraya vardım. Elimden tuttuğunda kendimi büyücek bir köşkte hissettim. Başında tacıyla bir tahta kurulmuştu. İki yanında güzel hizmetçiler bulunuyordu. Oracıkta bulunan ırmaklara patır patır meyve dökülüyordu. Ben ısırmak için bir elmaya uzanıyordum ki ansızın kendimi tekrar mağarada buldum! İhtiyarın karşısındaydım, bana gülüyordu!

Sonra aylarca süren zorlu bir hastalığa yakalandım, bir daha onun yanına varamadım."

Buralılar, ihtiyarın Müslüman olduğuna inanıyorlarsa da namaz kıldığını gören yok.

Oruca gelince, sürekli oruçlu bu adam! Kadı bana şunları anlattı:

"Bir gün ihtiyara namazdan bahsettim. Bana dönerek 'Ne yaptığımı biliyor musun ki? Benim namazım senin namazın gibi değildir!' dedi."

Bu adamla ilgili olayların hepsi enteresan.

[Zeytûn'a Dönüş, Kancanfû'ya Yolculuk]

İhtiyarla görüştükten iki gün sonra Zeytûn şehrine dönmek amacıyla yola koyuldum. Şehre varışımdan birkaç gün sonra ırmaktan ya da karadan, nasıl istersem o şekilde başşehre gidebileceğime dair Kaan'ın emri gelmişti. Irmak yoluyla gitmeyi tercih ettim. Vali ve beylerin bindiği cinsten bir gemiye koydular beni. Ayrıca kadı, ümerâ ve Müslüman tacirlerden oluşan bir grup bana bir hayli azık gönderdi. Emir, kendi adamlarını da yanıma katmıştı.

Yolculuk esnasında kahvaltıyı bir köyde, akşam yemeğini başka bir köyde yiyorduk. On gün gittik, Kancanfû şehrine var-

dık. Burası geniş bir vadiye kurulu, her yanı bahçeyle çevrili, çok güzel ve büyük bir şehir. Sanki Dımaşk'ın Gûta'sı!

Şehre yaklaştığımızda kadı, şeyhülislâm ve tacirler beraberlerinde bayraklar, davullar, büyük borular, zurnalar ve saz takımı olduğu hâlde karşımıza çıktılar. Bizim için getirdikleri atlara bindik. Onlar önümüzde yayan gitti. Sadece kadıyla şeyhülislâm binmişti ata. Şehrin valisi hizmetkârlarıyla bizi karşılamaya çıktı. Onlara göre hükümdarın konuğu, en çok saygı gösterilmesi gereken kişidir. Şehre böyle girdik.

Buranın dört büyük suru var. Birinci surla ikincisi arasında hükümdarın köleleri oturuyor. Onlar basvânân diye çağrılırlar; gece gündüz şehri korurlar [Pasban: koruyucu, gözetleyici, gece bekçisi]. İkinciyle üçüncü sur arasında süvari askerler ile şehir hâkimi olan bey oturur. Üçüncü surun iç kısmında ise Müslümanlar oturur. Biz orada Müslümanların şeyhülislâmı olan Zahîruddîn Kurlânî'ye misafir olduk. Dördüncü surun iç kısmında Çinliler oturmakta. Bu bölüm şehirdeki dört semtin en büyüğüdür. Şehrin her kapısının bir sonrakiyle arasındaki mesafe üç dört mil tutar! Daha önce söylediğimiz gibi herkesin bahçesi, evi ve toprağı vardır.

Eski Bir Dostla İlgili Hikâye

Zahîruddîn Kurlânî'nin evindeydik. Oralıların pek saygı gösterdiği fıkıh bilginlerinden birine ait muazzam bir gemi yanaştı limana. O adam adına izin istendi benden;

"Efendimiz Kıvâmüddîn Sebtî!" dediler. Adamın ismine şaştım. Yanıma çıktı. Selâmdan sonra hoşbeşe başlayınca onunla tanışık olduğumu anladım ve göz gezdirdim;

"Bakıyorum da beni tanıyormuş gibi süzüyorsun!" dedi. Sordum:

"Memleket nere?" Cevap verdi:

"Sebte'denim!"

"Ben de Tanca'dan!" dedim. Yeniden selâm verdi, esenlik dileklerini sundu, hüngür hüngür ağladı. Onun ağlamasından ötürü ben de göz yaşlarımı tutamadım ve sordum:

"Hindistan'a gittin mi?"

"Evet, payitaht Dihlî'ye gittim!" dedi. Bunu söyler söylemez adamı hatırladım;

"Sen Bişrî' misin yoksa?" dedim.

"Evet!" cevabını verdi.

Bu adam gençlik çağında, Mürsiyeli Ebu'l-Kasım'la beraber Dihlî'ye gelmişti. Yetenekli öğrencilerdendi. Muvattâ kitabını[13] ezberliyordu. Onu Hint hükümdarına ben takdim etmiştim. Sultan, ona üçbin dinar vererek huzurunda kalmasını emretmişse de kendisi, Çin'e uzanmak niyetinde olduğu için teklifi kabul etmemişti.

Çin'de ün sahibi olmuş. Çok para kazanmış, servet yığmış. Bana söylediğine göre elli erkek kölesi, bir o kadar da cariyesi var. İki erkek köle, iki cariye ve yığınla armağan sundu bana.

Daha sonraları Sudan [=siyah insanlar] diyarında onun kardeşiyle karşılaştım. Aralarındaki mesafe ne denli büyük bir bak!

Onbeş gün kalıp ayrıldım Kancanfû'dan.

[Bayvam Kutlû ve Hansâ'ya Doğru]

Çin, güzellikten nasibini almış bir ülke ama beni çekmedi pek! Hattâ gâvurun burada üstün olması sebebiyle içimde bir sıkıntı, bir sızı taşıdım hep. Evimden çıktığımda bir sürü çirkin şey görür, acı duyardım. Zaman geldi, eve yapıştım; kesin bir gerekçe olmadıkça burnumu uzatmadım dışarı! Bu ülkede Müslümanlarla karşılaştığım zaman ailemi ve yakınlarımı görmüş gibi sevinçten uçuyordum.

Fakih Bişrî'nin beyefendiliğinden olacak; zahmet etti, benimle beraber Kancanfû'dan Bayvam Kutlû şehrine kadar dört gün yol tepti. Bayvam Kutlû,[14] askerlerin ve alelâde Çinlilerin oturduğu küçük bir şehirdir. Orada Müslüman yok, yalnız Bişrî'nin yakınlarının oturduğu dört ev var. Onlardan birinin evine konuk olduk, üç gün kaldık. Böylece Fakih Bişrî'ye veda edip ayrıldım.

Her zamanki âdetimce ırmağa bindim. Kahvaltı bir köyde, akşam yemeği başka bir köyde, yoluma devam ettim.

Tam onyedi gün sonra Hansâ'ya [=Hangzhou veya Hangtchou-fou][15] vardık. Bu şehrin adı kadın şair Hansâ'nın adı gibi. Ama sözcük Arapça asıllı mı, yoksa sadece benzerlik mi var bilmiyorum! Hansâ, yeryüzünde gördüğüm en büyük şehir! Bir baştan bir başa üç günde varılır. Misafir bu güzergâhta epey yol

teper, mola verir! Çin'e özgü şehircilik düzeniyle ilgili daha önce söylediklerimiz burada da aynen geçerli. Herkesin bahçesi ve evi var. İlerde anlatacağımız gibi şehir altı semte bölünmüş. Buraya vardığımızda Kadı Fahreddîn, Şeyhülislâm ve Osman b. Affân Mısrî'nın çocukları –bunlar oralı Müslümanların büyükleridirler– yanlarında beyaz bayrak, davul, zurna ve büyük borularla bizi karşılamaya çıktılar. Ayrıca şehrin beyi de yakın adamlarıyla bizi karşılamaya gelmişti.

Şehre girdik. Altı semte ayrılmıştı. Her semtin bir duvarı vardı. Ayrıca bütün semtler tek bir surla çevriliydi. Birinci semtte şehir muhafızlarıyla onların beyi oturmakta. Kadı ve diğerlerinin bildirdiğine göre bunların sayısı onikibine yakınmış. İlk geceyi beyin evinde geçirdik. İkinci gün Bâbü'l-Yehûd [=Yahudi Kapısı] denilen girişten ikinci semte vardık. Burada Yahudiler, Hıristiyanlar ve güneşe tapan Türkler oturuyordu. Sayıları çok! Buranın yöneticisi Çin ahalisindendir. İkinci geceyi onun yanında geçirdik. Üçüncü gün üçüncü semte girdik. Burası Müslümanların yurdu. Şehir çok güzel. Çarşıları tıpkı İslâm şehirlerindeki gibi düzenlenmiş. Orada câmiler ve müezzinler vardı. Semte girişimizde öğle ezanını okuyorlardı. Burada Osman b. Affân Mısrî'nin soyundan gelenlerin evine misafir olduk. Osman büyük tacirlerdenmiş. Bu semti beğenmiş, kendine yurt edinmiş ve burası onun adıyla anılır olmuş. Adam, sevabı çocuklarına geçecek bir güzel makam ve ün bırakmış. Onlar da babaları gibi yoksula, kimsesize, dervişe yardım elini uzatıyorlar. Osmaniye diye bilinen şirin bir tekkeleri var. Bu tekkenin gideri pek çok vakıftan karşılanıyor. İçinde bir grup derviş oturuyor. Osman, bu semtte büyük bir câmi yaptırarak tekke ve câmiin masraflarını karşılasın diye vakıflar eklemiş hayratına. Şehir bir hayli Müslümanı barındırıyor. Onların arasında onbeş gün kaldık. Her gün, her gece, bir davetten öbür davete koştuk. Çeşit çeşit yemekler sundular; her Allahın günü şehrin etrafını gezdirmek için bizimle beraber atlara bindiler, üşenmediler.

Bir gün onlarla beraber hayvanlarımıza binerek Dârü'l-Emîr diye bilinen dördüncü semte vardık. Orada Emir Kurtay[16] oturuyordu. Kapıdan içeri girince arkadaşlarım benden ayrıldılar. Beni karşılayan vezirle, Büyük Emir Kurtay'ın huzuruna

çıktık. Daha önce anlatmıştım; Allah dostu Şirazlı Celâleddîn'in bana verdiği cübbeyi büyük emirin nasıl aldığını…

Bu semt altı semt arasında en güzel olanıdır. Orada sadece hükümdarın köleleri ve hizmetkârları oturur. Ortasından üç nehir akar: Biri büyük nehrin çıkıntısı olan körfezdir. Şehrin yiyecek ve yakacağı küçük kayıklarla buradan gelir. Gezi tekneleri de buradadır. Hükümdarın büyük kabul avlusu bu semttedir ve muhteşemdir! Büyük Beyin konağı da avlunun tam ortasında; avlu her yandan kuşatıyor konağı. İç kısımda üstü örtülü bölmeler [=çardaklar] var; savaş araç-gereçleri ve değerli kumaş üreten ustalar oturuyor burada. Emir Kurtay'ın bana anlattığına göre binaltıyüz civarında usta bulunuyormuş. Her birinin yanında üçdört çırak çalışırmış. Tümü Kaan'ın kölesi ve ayakları zincirli! Yaşadıkları evler köşkün dışında. Semtin dışına çıkmamak koşuluyla çarşılarda gezmelerine izin veriliyor. Bu adamlar her gün yüzer kişilik gruplar hâlinde geçit merasimi yaparlar, biri eksik çıksa başlarındaki âmir sorumlu olur. Oralıların töresine göre kölelerden biri on sene hizmet edince ayağındaki zincir çözülür. Ya zincirsiz hizmete devam etmek, ya da Kaan'ın şehirlerinden dilediğine girip bir daha oradan çıkmamak şıklarından birini seçerler. Elli yaşına gelenin eli ayağı çekilir işten; emekliye ayrılır, maaşı verilir! Aslında elli yaşında veya buna yakın ömür sürmüş herkese hükümet tarafından maaş bağlanır! Altmış yaşına gelen ise çocuk sayılır Çinlilerin gözünde. Onun hakkında hiçbir yasal uygulama yapılmaz! Çin'de yaşlılara çok saygı gösterilir. Orada her yaşlıya atâ diye hitap edilir. Atâ, vâlid [=baba] demektir.

Büyük Bey Kurtay

Kurtay, Çin'in emîrü'l-ümerâsıdır [=beylerbeyidir]. Bizi evine misafir ederek şölen düzenledi. Onlar bu çağrıya tovâ [=toy, şölen] diyorlar. Şehrin ileri gelenleri de oradaydı. Müslüman aşçılar getirtilip hayvanlar onlara kestirildi. Yemekleri de onlar yaptı. Büyük emir, yüksek makamına rağmen kendi eliyle bize yemek sunuyor ve et kesiyordu. Üç gün misafiri olduk onun. Bizimle gezip dolaşsın diye oğlunu körfeze gönderdi. Harrâkaya benzeyen bir gemiye bindik [Harrâka: Güvertesinde ateş topu atan âletlerin bulunduğu hızlı ve orta boylu tekne].

Bey oğlu da bir diğer gemiye binmişti. Onun yanında özel saz takımı ve müzik grubu vardı. Onlar Çince, Arapça ve Farsça şarkılar söylüyorlardı. Bey oğlu Farsça şarkı söylenmesinden çok hoşlanıyordu. Bu yüzden bu dilden dizeler döktürdüler. Onlara defalarca emretti tekrar söyleyin diye bu şarkıları! Ben de onların ağzından kaptım garip bir makamda söylenen şu dizeleri:

Tâ dil be mihnet [be mehabbet] dâdiyem,
Der bahr-ı fikr oftadiyem
Çûn der nemâz istâdiyem
Gavî be mihrâbem enderiyem[17]

Türkçesi:

Gönlü derd-i aşka saldıktan beri
Bir kaygu okyanusu yuttu beni
Vakt erişub namaza durduğumda
Can gelir canıma mihrap içeri

Bu körfezde gemilerden oluşan büyük bir grup vardı; rengârenk yelkenleri, ipek gölgelikleriyle. Çok güzel süslenmişti tekneler. Herkes birbirine portakal ve limon atıyordu! Karanlık bastığında beyin köşküne döndük, orada geceledik. Saz takımı geldi, türlü türlü enteresan şarkılar söyledi.

Hokkabaz Hikâyesi

O gece Kaan'ın kölelerinden bir hokkabaz da gelmişti. Bey derhal emir verdi:

"Göster bize acaip işlerinden birkaçını!"

Hokkabaz, üzerindeki deliklerden uzun sırımlar geçirilmiş ahşap bir küreyi eline alıp havaya attı; küre gözden yitecek kadar yükseldi. Sıcakların iyice bastırdığı günlerde oluyordu bu iş ve biz büyük avlunun tam ortasındaydık. Hokkabazın elinde sırımın kısacık ucundan başka bir şey kalmamıştı. Birden, usta edâsıyla buyruğunu verdi; çırak o sırıma sarılarak yukarı doğru yükselmeye başladı, nihayet gözümüzden kayboldu!

Hokkabaz çırağını üç defa çağırdı, sanki öfkelenmiş gibi eline bıçağını aldı ve sırıma sarılarak gözden kayboldu.

Bir süre sonra çırağının elini, ayağını; sırayla öteki elini, diğer ayağını, gövdesini ve nihayet başını yere fırlattı! Elbisesi kan içinde soluya soluya indi yere. Yeri öptü beyin önünde. Onunla Çince konuştu. Bey ona bir şeyler emretti.

Ve hokkabaz, çömezinin organlarını tek tek birleştirdi! Ayağıyla dürtükleyince çocuk sapasağlam, düpdüzgün kalktı! Öyle şaşırdım ki kalbim tekledi, yığıldım! Hint hükümdarının huzurunda benzeri bir olaydan ötürü başıma gelenler burada da başıma geldi! Bir ilaç içirdiler de rahatladım. Bu sırada Kadı Efharuddîn [=Fahruddîn] yanı başımdaydı. Şöyle diyordu:

"Allah'a andolsun! Ne yukarı çıkış, ne aşağı iniş, ne kesme, ne doğrama; hiçbiri yok! Varsa yoksa göz boyama!"

[Beşinci Semt, Altıncı Semt ve Hıtâ Ülkesi]

O gecenin sabahında beşinci şehre girdik. Burası hepsinden büyük. Avam tabakası burada oturuyor. Güzel çarşılarında çeşitli iş ve zanaatların en yetkin temsilcileri bulunuyor. Hansâ'ya özgü, hansâviye diye bilinen kumaşlar burada dokunuyor. Üretilen eşyalar arasında en ilginci, dest adını verdikleri sazdan örme kâselerdir. Sazlar ustaca birbirine yapıştırılarak cilalı kızıl boyayla sıvanıyor. Bir takımda iç içe girmiş tam on tabak bulunur; ama ince oldukları için hepsini tek tabak sanır gören! Ayrıca tümünü kapatan bir kılıf yapıyorlar. Bu sazlardan düz sahanlar da yapılıyor; çok yüksekten düşmelerine rağmen kırılmamaları dikkat çekicidir. İçine sıcacık yemek konduğu hâlde boyası dökülmez ve malzemesi pörsümez! Bunlar Hansâ'dan çıkar; Hint, Horasan ve diğer ülkelere ihraç edilir.

Oraya girdiğimiz günün gecesini, şehir beyinin misafiri olarak geçirdik. Ertesi gün keştîvânân [=keştibânân] denilen kapıdan altıncı semte girdik. Orada gemiciler, balıkçılar, kayıkçılar, dûdgerân [=dülgerân] denilen marangozlar, ıspâhiye [=sipâhiyan] denilen okçular ve piyâde diye adlandırılan yaya askerler oturuyor. Hepsi de hükümdarın kölesidir. Aralarında kendilerinden olmayan kişi barınamaz! Sayıları çoktur.

Bu şehir kocaman bir ırmağın kenarına kuruludur. Şehir beyinin konuğu olarak geceyi orada geçirdik. Emir Kurtay'ın bizim için hazırlattığı gemiye azık vs. ihtiyacımız olan her şey

kondu. Gittiğimiz her yerde resmî konuk sıfatıyla bizi ağırlasınlar diye adamlarından birini yanımıza kattı!

Çin arazisinin sonu olan bu şehirden ayrılarak Hıtâ ülkesine[18] girdik. Burası, dünyanın en bakımlı ve işlenmiş memleketlerindendir. Ülke sınırları içinde insan eli değmeyen hiçbir yer yok. Çünkü sahip olduğu araziyi işlemeyenden haraç alınır! Hansâ'dan Hânbâlık şehrine dek altmışdört gün tutan güzergâh boyunca nehrin iki yakasında köylerin bahçelerin ve tarlaların dizili olduğu görülür. Bu bölgede, gelip geçici yolcular hariç tek bir Müslüman bulunmaz. Çünkü buralar oturulacak [=yerleşime açık] alana girmez! Orada derli toplu, büyük bir şehir yoktur. Bölge tamamen köy ve arazilerden meydana gelmektedir. Tahılgiller, meyve ve şeker; her yere bunlardan ekilmiştir! Anbâr'la Âne arasında dört günde aşılan bir bölge dışında; bura gibisini görmedim dünyada! Her gece bir köye misafir olurduk.

Sonunda Hânbâlık yahut Hânikû diye adlandırılan şehre vardık [=Pekin]. Burası Kaan'ın oturduğu yerdir. Kaan, Çin ve Hıtâ'nın tüm bölgelerine egemen olan büyük hükümdardır. Oraya vardığımızda yasa gereği kıyıdan on mil açığa demir attık. Gelişimiz deniz beylerine haber verildi. Onlar izin verince limana girdik. Böylece şehre çıktık.

Dünyanın en büyük şehirlerinden biri burası. Çin şehirlerinin çoğunun aksine bağ ve bahçeler şehir dışındadır. Hükümdarın semti, ilerde bahsedeceğimiz gibi şehrin tam ortasında bir kasabayı [=büyücek bir mahalleyi] andırıyordu.

Hint hükümdarının kırkbin dinar gönderip davet ettiği Şeyh Burhâneddîn Sagarcî bu parayla borcunu ödemiş fakat hükümdarın yanına gitmeyi kabul etmemişti. İşte ben bu adamın evine konuk oldum. Burhâneddîn Sagarcî Çin'e varınca Kaan onu ülkesindeki Müslümanların başkanı yaparak Sadr-ı Cihân diye çağırmıştır.

Kaan Diye Adlandırılan Çin ve Hıtâ Hükümdarı

Çin'de egemen olan bütün hükümdarlara Kaan adı verilir, Lûr ülkesinde hükümdarlık yapanlara Atabek denildiği gibi. Çin kaanının ismi Bâşây'dır.[19] Yeryüzünde onun ülkesinden daha büyük bir kâfir memleketi yoktur.

Kaan'ın Köşkü

Kaan'ın köşkü ahalinin oturduğu şehrin tam ortasında. Büyük bir bölümü oymalı ahşaptan yapılmış. Garip ama hoş tarzda bir inşa edilmiş. Yedi kapısı var. Birinci kapıda Kutvâl oturur. Kutvâl, kapıcıların başı demektir. Kapının sağ ve sol tarafında bulunan yükseltilerde perdedâriye diye çağrılan ve köşkün girişini koruma görevini üstlenen köleler oturur. Sayıları beşyüzdür. Daha önce bin kişi oldukları söylendi bana.

İkinci kapıda ıspâhiye [=sipâhiyan] oturur. Bu kelime okçular anlamına geliyor. Sayıları beşyüz.

Üçüncü kapıda nîzedâriye oturur. Bu kelime, kargılı erler anlamına gelir. Onlar da beşyüz kişidir.

Dördüncü kapıda tığdâriye oturur. Bu kelime, kılıçlı kalkanlı askerler demektir.

Beşinci kapıda divan-ı vizâret [=vezirler meclisi] bulunur. Orada pek çok peyke [=büro masası] var. En büyük peykede [Baş] Vezir yüksek bir sedire oturmaktadır. Bu yüksek sedire mesned denilir. Vezirin tam önünde altından yapılmış büyük bir devât [=hokka vs. yazı takımı] bulunuyor. Bu peykenin karşısında sır kâtibinin, onun sağ tarafında ise ferman kâtiplerinin peykeleri bulunuyor. Vezire ait peykenin sağ tarafında küttâb-ı eşgâlin [=hazine ve maliye ile ilgili konuları kaydeden kâtiplerin] peykeleri bulunmaktadır. Bunların tam karşısında dört peyke daha var. Biri divan-ı işrâf [=denetleme kurulu] diye adlandırılır. Orada asıl müşerrif [=başmüfettiş] oturur. İkincisine divan-ı mustahrec [=vergi takip kurulu] denilir. Buraya başkanlık eden kişi beylerin büyüklerinden olur. Mustahrec; vali ve beylerin, sahip oldukları ıkta arazilerden tahsil edip hazineye ödemeleri gereken vergidir.

Üçüncüsüne divan-ı gavs [=yardım ve destek kurulu] adı verilir. Orada büyük beylerden biri oturur, yanında da hukukçu ve kâtipler vardır. Bu bey haksızlığa uğrayanların derdini dinler, problemlerini çözer. Dördüncüsüne divan-ı berîd [=istihbarat kurulu] adı verilir. Orada istihbaratçı ve casusların müdürü oturur.

Köşkün altıncı kapısında candâriye [=özel muhafız alayı] ve onların büyük başkanı oturur.

Yedinci kapıda fityân [=hizmetçi delikanlılar] oturur. Onların üç peykesi vardır. Birincisi siyahlara, ikincisi Hintlilere,

üçüncüsü ise Çinlilere aittir. Burada her grubun başında mutlaka Çin halkından olan bir reis vardır.

Kaan'ın Amca Oğluyla Savaşa Çıkması ve Öldürülmesi

Başşehir Hânbâlık'a vardığımızda Kaan şehirden çıkmış, Karâkurum[20] ve Bişbâlığ [=Başbalık] yörelerinde kendisine karşı ayaklanan Fîrûz'la savaş etmeye gitmişti. Hıtâ bölgesinden olan Bişbâlığ ve Karâkurum ile başşehir Hânbâlık arasında; tamamen işlenmiş arazilerin bulunduğu üç aylık bir mesafe vardır. Sadr-ı Cihân Sagarcî'dan duyduğuma göre; Kaan seferberlik ilân eder etmez yüz grup süvari toplamış! Her grup onbin atlıdan meydana geliyormuş [=bir tümen] Onların başındaki kumandan Emîr-i Tûmân diye çağrılırmış.

Ayrıca hükümdarın özel birlikleri ve ehl-i dıhleti [=seçkin iç askeri] de ellibini buluyormuş, piyadelerin sayısı da beşyüzbin imiş.

Kaan savaşa çıkınca beylerin çoğu, Yasâk'ta değişiklik yaptığı gerekçesiyle onu tahttan indirmek konusunda sözbirliği etmişler ve amca oğlu tarafına geçmişler! Hansâ şehrinin ıkta yoluyla ona verileceğini, artık tahtı bırakması gerektiğini yazmışlar. Ama Kaan bu teklifi kabul etmemiş, onlarla savaşıp yenilmiş ve öldürülmüştür. Yasâk ataları Tinkîz Hân –ki İslâm ülkelerini mahvedendir– tarafından konulmuş kurallardır.

Biz başşehre vardıktan birkaç gün sonra Kaan'ın ölüm haberi geldi. Şehir baştan başa süslendi, davullar çalındı, zurnalar öttürüldü, tam bir ay boyunca çılgın bir eğlence yaşandı.

Sonra öldürülen Kaan ile amca oğulları ve yakınlarından yaklaşık yüz kişinin cesetleri getirildi. Kaan için büyük bir nâvûs[21] kazıldı. Nâvûs, yeraltı evi demektir. Evin içi gayet güzel bir şekilde döşendi, Kaan'ın cesedi silâhlarıyla beraber oraya konuldu. Köşkte bulunan altın ve gümüş kaplar oraya gömüldüğü gibi yanında içki sürahileri bulunan dört cariye ile altı özel kölesi de çukura bırakıldı. Sonra evin kapısı örüldü, üstüne yığın yığın toprak döküldü; mezar koca bir tümsek hâline geldi.

Daha sonra dört at getirdiler. Yorulup duruncaya kadar mezarın çevresinde koşturdular. Kabir üzerine bir direk diktiler.

Atları da bu direğe astılar. Ama evvelce her atın arkasından bir kazık sokulup ağzından çıkarıldığını ve bu şekilde asıldıklarını söylemeliyiz! Kaan'ın daha önce bahsettiğimiz yakınları da, silâhları ve evlerindeki kapkacaklarıyla başka nâvûslara konuldular. Onlardan ileri gelen on kişinin mezarlarına üçer adet; geri kalanların mezarlarına ise birer at asıldı.

O gün, kadın erkek bütün Müslüman ve gâvurların katılımıyla muazzam bir tören yapıldı. Herkes matem elbisesi giyinmişti. Gâvurların matem giysisi başa sarılan büyük ak sargılar, Müslümanlarınki ise ak elbiselerdi. Kaan'ın tüm hatunları ve yakınları mezarın yanında çadırlar kurarak kırk gün kaldılar. Bir kısmı bu bekleyişi bir seneye kadar uzattı. Onlar ihtiyaçlarını kendileri için kurulan civardaki pazardan sağlıyorlardı.[22]

Ben, çağımızda böyle bir geleneğe sahip başka bir ulus bilmiyorum. Hintliler ve Çinliler ölülerini yakıyor. Diğer milletlerse ölüyü doğrudan toprağa gömüyor, yanında hiç kimseyi bırakmıyorlar. Sözüne güvenilir birinin anlattığına göre Sudan diyarında [=Güney Mısır'dan Nijerya'ya kadar Orta Afrika'da] kâfirler, hükümdarları ölünce bir nâvûs yaparlarmış. Sürekli yanında olan seçkin adamlarından bir kısmıyla zâdegân sınıfının oğul ve kızlarından otuzunu, el ve ayaklarını kırdıktan sonra hükümdarın cesediyle beraber oraya sokarlarmış! Yanlarına da şarap testileri bırakırlarmış.

Kûbar ülkesinde siyahlarla beraber oturan ve oranın hükümdarı tarafından seçkinler arasına alınan ihtiyar bir Messûfeli[23] bana şunları anlatmıştı:

"Siyahların hükümdarı vefat edince benimkini de ötekilerin çocuklarıyla beraber kabre sokmak istemişlerdi. Onlara şöyle dedim:

'Bunu nasıl yaparsınız? Çocuk ne sizin dininizden ne de sizin soyunuzdan!'

Nihayet yüklü bir servet tutan fidye ile onu kurtardım!"

Kaan'ın öldürülmesiyle amca oğlu Fîrûz başa geçti. Fîrûz, Türkistan ve Mâverâünnehir beyliklerini ellerinde bulunduran amca oğullarının arazisine yakınlığı sebebiyle Karâkurum şehrini başşehir yapmışsa da Büyük Kaan'ın ölümünde parmağı olmayan diğer beyler isyan bayrağını çektiler, yolları kestiler ve ortalık yine karıştı.

Notlar

1 Zeytûn (=Kuanz-hou) şehri: Ortaçağlarda İslâm ülkelerindan gelen tacirleri ağırlayan Çin şehri. Bkz.: Beck., *Age.*, s. 889.

2 Sınkelân (=Guangzhou; Kanton): Sıynü's-Sıyn diye de kaydedilen bu mıntıka, Kanton'dur. Bkz.: Beck., *Age.*, s. 889.

3 Tinkîz Hân (=Çingiz) soylu Çin imparatoru: O dönemde Çin'i yöneten Moğol asıllı hükümdar Toğan Temur idi. Toğan Temur 1333'ten 1370'e kadar tahtta kaldı. O, Moğol asıllı Çin hükümdarlarının sonuncusudur. Bkz.: Beck.; *Age.*, s. 889.

4 Setî kelimesi: Setî Hindistan kökenli **chetty** olmalı. Güney Hindistan'da ticarete önem veren bir sosyal grubun ferdine chetty denilmektedir. Bkz.: Beck., *Age.*, s. 890.

5 Berkâla kelimesi: Pergâle kelimesi Farsçadır; bir parça demektir.

6 Balişt: Bu kelime Farsçadır; yastık, kese, vs. anlamına gelir. Moğollar döneminde altın veya gümüş plakalar için de kullanılır olmuştur.

7 Çin halkı tabiri, daha çok Güney Çin'dekileri kapsamaktadır.

8 Hıtâ; Hatâ bölgesi: Kuzey Çin'e Kitay, Khıtâ, Hatây, Cathay gibi isimler verilmiştir; hepsinin kökü aynıdır. 907'den 1122'ye kadar bu bölgeye egemen olan medenî bir Moğol zümresinden; Kianlardan ötürü bu ismi almıştır Kuzey Çin. Ruslar öteden beri Çin'e Kitay demektedirler.

9 Sâbûr Zülektâf (=İkinci Şapur): Miladî 309-379 yılları arasında hüküm sürmüş olan Sâsânî hükümdarı. Romalılarla çetin savaşlara girmiştir. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 133.

10 Ebû İshâk Kâzerûnî için bkz.: 24/49. not.

11 Çin'in büyük Kaanı Toğan Temur için bkz.: bu bölüm 3. not

12 Sınkelân: Sıynü's-Sıyn ve Kanton aynı yerin farklı isimleridir. Bkz.: bu bölüm 2. not.

13 Muvattâ kitabı: İslâm hukukuna dair ilk eserlerdendir. İmam Malik tarafından derlenip yazılmıştır.

14 Bayvam Kutlû: Kelimenin şahıs unvanı olup Bayan şeklinde okunması gerektiği söylenmiştir. Bayan şanslı kişi demektir ve Toğan Temur'un komutanlarından birinin ismi de Bayan'dır. Bkz.: Beck, *Age.*, s. 900.

15 Hansâ şehri: Burası Hang-Chou olmalıdır. Bkz.: Beck, *Age.*, s. 902.

16 Büyük Emir Kurtay: Bu şahıs 1329'dan sonra Şiyanşi (=Chiang-che) bölgesine vali tayin edilen Hulatay olmalıdır. Bkz.: Beck, *Age.*, s. 902.

17 Farsça şiirin sahibi: Sâdi Şirâzi'dir. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 147.

18 Hıtâ bölgesi için bkz.: bu bölüm 8. not.

19 Bâşây (=Paşa) kelimesi: "Padişah"tan bozma olabilir. Bazıları Başağa'dan bozma olduğunu savunabilirler.

20 Karâkurum için bkz.: 35/53. not.

21 Nâvûs kelimesi: Aslı Yunancadır; Araplar da gizli mezar için **naus** kelimesini kullanırlar. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 155.

22 Eski Moğol cenaze âdetleri için bkz.: Jean Paul Roux, *Türklerin ve Moğolların Eski Dini*, çev. Aykut Kazancıgil, İstanbul, 1994, s. 219-234.

23 Messûfeliler için bkz.: 48/19. not.

ELLİALTINCI BÖLÜM

ÇİN'İN GÜNEYİNE VE DAHA SONRA HİNDİSTAN'A DÖNÜŞÜM

Ülkede isyan çıkıp fitne ateşi alevlenince Şeyh Burhâneddîn ve diğerleri, olaylar yayılmadan Çin'e dönmem gerektiğini öğütlediler. Onlarla beraber Fîrûz'un naibine [=başyardımcısına] gittik. Başyardımcı yanıma üç adam katarak gittiğim her yerde konuk kabul edileyim diye bir emirnâme yazdı. Irmaktan aşağı doğru seyahat ederek evvela Hansâ'ya sonra Kancanfû ve Zeytûn'a ulaştık. Zeytûn'a geldiğimde Hindistan'a hareket etmeye hazır cunklar buldum. Bu gemiler arasında Câva hükümdarı Melik Zâhir'e ait bir cunk vardı; mürettebatı da Müslümandı! Gemi sahibinin vekili beni hemen tanıdı, gelişime çok sevindi.

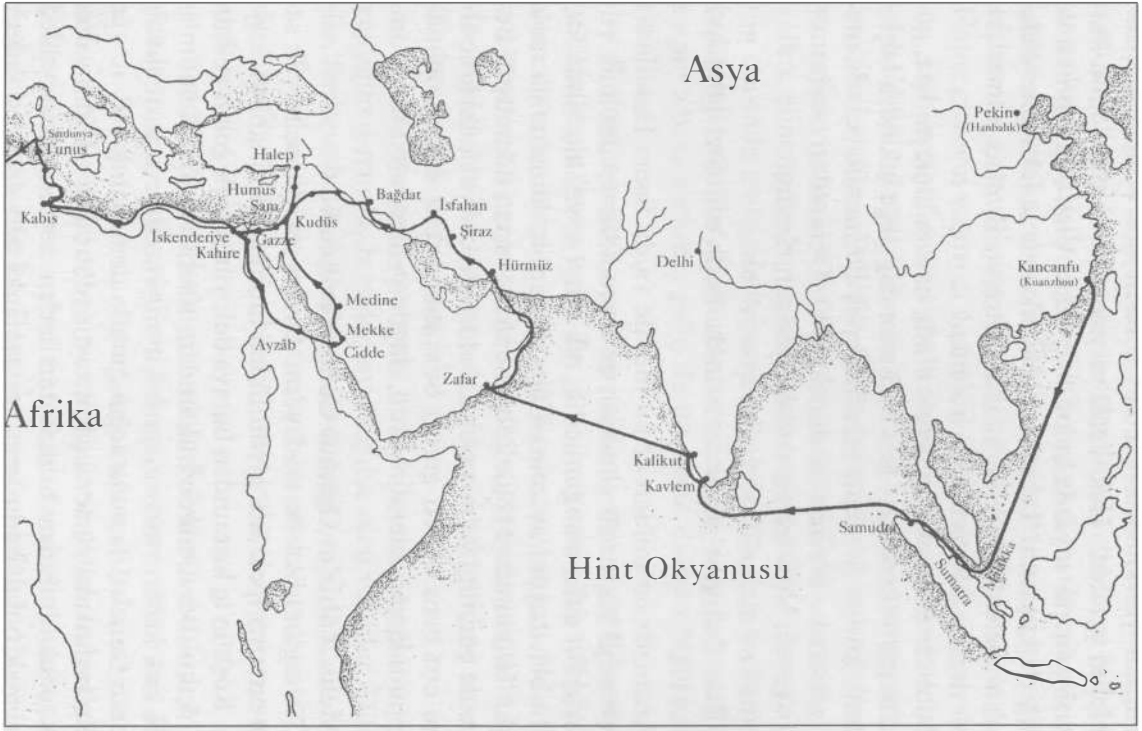
On gün boyunca müsait esen rüzgâr Tavâlisî ülkesine yaklaştığımızda değişti! Hava karardı, müthiş yağmur yağdı ve bütün bunların ardından on gün güneş görmedik!

Sonra hiç bilmediğimiz bir denize girdik. Cunktakiler endişeye kapıldılar, Çin'e geri dönmek istedilerse de başaramadılar. Tam kırkiki gün hangi denizde olduğumuzdan habersiz geçirdik zamanımızı!

Rohh

Kırküçüncü gün şafak söktükten sonra yaklaşık yirmi mil uzaklıkta bir dağ belirdi suda! Rüzgâr bizi ona doğru sürüklüyordu. Gemiciler şaşırarak:

"Karaya yakın değiliz! Bu denizde dağ belirmesi de alışıl-



Çin'den Tanca'ya dönüş.

Kaynak: Dunn.

mış bir hâl değil; rüzgâr bizi oraya atarsa mahvoluruz!" dediler.

Herkes yalvarmaya, içinden gelerek dua etmeye başladı; tövbelerini yeniledi. Hak Teâlâ'ya yakardık durduk, onun kutlu elçisini anarak niyazda bulunduk. Yüce Allah onu rahmeti ve esenliğiyle kuşatsın! Tacirler yüklü miktarda sadaka vereceklerine dair sözler söylediler, adaklar tuttular. Bunları elimle tek tek bir deftere kaydettiydim o zaman!

Nice bir zaman sonra rüzgâr dindi, hava sakinleşti. İşte, güneş ufuktan yükselirken bizi korkutan dağ göğe çıkmaya başladı! Onun kütlesi ile deniz arasında epey bir mesafe belirdi, oradan ışık sızdı. Hayretten donakaldık! Denizcileri seyrettim; hepsi ağlıyor, birbirleriyle vedalaşıyorlardı. Sordum;

"Size ne oluyor?" diye. Cevap verdiler:

"Bize dağ gibi gözüken, aslında Rohh'tur. Bizi gördüyse mahvolduk!"

Aramızda on milden az bir mesafe vardı. Sonra Hak Teâlâ bize elverişli bir rüzgâr gönderdi de bu rotadan çevirebildik yüzümüzü! Bir daha onu görmedik, aslı astarı neydi hiç bilmedik.

Bu olaydan iki ay sonra Câva'ya vardık, Sumatra'da mola verdik.[1] Hükümdar Melik Zâhir henüz savaştan dönmüştü. Beraberinde getirdiği yığınla esir arasından iki cariyeyle iki köle armağan etti bana. Âdeti gereği beni konuk etti. Kendi oğluyla kardeşinin kızını evlendiriyordu, düğün yemeğinde bulundum.

Melik Zâhir'in Oğluna Gelin Verilmesi

Cilve günü ben de oradaydım. Onları seyrettim; büyük salonun ortasına ipek örtü giydirdikleri muhteşem bir koltuk koydular. Köşkün iç kısmından buraya dek yürüyerek gelen gelinin yüzü açıktı. Beraberinde hükümdar, ümerâ ve vüzerâ hatunlarından kırk kadarı yürüyor, onun kuyruğunu tutuyorlardı. [=Cilve günü: Gelinin, damada doğduğu gün demektir.]

Bu kadınların yüzleri açıktı; soylu yahut avam, kadın yahut erkek orada bulunan herkes tarafından seyredilmekteydiler. Yüz açmak buralı kadınların her zamanki hâli değildir, sadece kız everme gününde böyle yaparlar. Gelin, önünde kadın-erkek karışık çalıp oynayan eğlence grubuyla büyük koltuğa çıktı. Sonra başında tacı, altında tahtı, süslü bir fil sırtında damat gel-

di. Oturduğu üstü kubbeli taht, bir bûcayı andırıyordu [=Bûca: üstü kapalı özel bir tahtırevan türüdür]. Beyzâde ve asilzâdelerden oluşan yaklaşık yüz kişilik bir grup damatın sağında ve solunda yerlerini almışlardı. Bu grubun hepsi beyaz giyiniyordu. Altlarında gösterişli aygırlar, başlarında simli parlak serpuşlar! Hepsi güveyin yaşıtıydı ve hiçbiri sakallı değildi.

Damat teşrif ettiği anda milletin üstüne dinar ve dirhem saçıldı. Hükümdar kendisi için yapılmış bir seyir koltuğundan bakıyordu insanlara. Şehzâde filden inerek babasının ayağını öptü ve gelinin yanına, büyük koltuğa çıktı. Gelin damada doğru kalktı, elini öptü; damat kızın yanı başına çöktü. Hatunlar gelinin ötesinde berisinde yelpaze sallarken diğerleri fevfel ve tenbûl servisi yaptılar. Damat hemen fevfele uzandı, birazcık alıp eşinin ağzına götürdü; gelin de iki eliyle damatın ağzına fevfel sundu.

Sonra bir tenbûl yaprağını ağzında tutan güvey, aynen bu şekilde kızın ağzına verdi. Bu tören herkesin gözü önünde cereyan ediyordu. Sonra kız yaptı delikanlının yaptığını. Nihayet kızın üzerine bir perde örtüldü. Gelinle güvey büyük koltuk üzerinde oturur hâlde havaya kaldırıldılar, köşkün içine taşındılar. Herkes yemek yedi ve dağıldı.

Ertesi gün ahali toplandı, hükümdar tekrar oğlunu veliaht yaptığını duyurdu, insanlar ona bağlılık sözü verdiler. Hükümdar, herkese bol bol giysi ve altın dağıttı.

Bu adada iki ay kaldıktan sonra bir cunka bindim. Hükümdar bana epey öd, kâfûr, karanfil ve sandal hediye etti, yol için azık verdi.

Oradan çıktım, kırk gün sonra Kavlem'e vardım, Müslümanların kadısı Kazvînî'nin konuğu oldum. Aylardan Ramazan'dı. Bayramı Kavlem Câmii'nde kıldım.[2] Oralıların âdeti, geceleyin câmie gelip sabah namazına kadar Allah'ı anmaktır. Sabah namazından sonra yine zikre başlarlar; bayram namazı vaktine dek devam ederler. Bayram namazını kılar, hutbeden sonra dağılırlar.

Kavlem'den Kalikût'a geçtim, orada birkaç gün kaldım. Dihlî'ye dönmeyi arzuladıysam da çekindim,[3] gidemedim! Ve denize bindim; yirmisekiz gece sonra yediyüzkırksekiz senesi-

nin Muharrem ayında Zafâr'a vardım.[4] Orada Hatip İsa b. Ta'ta'nın evine konuk oldum.

Zafâr Hükümdarı

Bu gelişimde karşımda hükümdar olarak Melik Nâsır'ı[5] buldum. Bu adam, önceki gelişimde hükümdar olan Melik Mugîs'in oğluydu. Yeni hükümdarın naibi ise, Türk kökenli emîr-i candâr [=özel muhafızların başı] Seyfeddîn Ömer idi. Melik Nâsır beni konuk etti, güzelce ağırladı.

Sonra denize açıldım, Maskıt'a vardım. Burası küçük bir şehirdir; kulbulmâs diye bilinen balık çoktur burada.

Sonra yoluma devam ettim, Kurayyat limanına ulaştım. Oradan Şebbe'ye daha sonra da Kelbe limanına vardım. Bu sözcük, köpek anlamına gelen kelb sözcüğünün dişilik takısı almış hâlidir. Böylece Kalhât'a vardık; daha önce buradan bahsedildi. Bu şehirlerin tümü Hürmüz'e bağlıdır. Yolculuğumuza devam ettik; Hürmüz'e geçerek orada üç gün kaldık. Sonra karayoluyla Kevristan [=Kûristan], Lâr ve Huncbâl'a [=Hunçupal] vardık. Oradan Kârzî'ye geçerek üç gün mola verdik.

Seyahatimize devam ederek, Cemekân, Meymen ve Bessâ'ya eriştik. Sonra Şiraz'a vardık. Buranın hükümdarı olan Ebû İshâk[6] tahttaydı ama biz vardığımızda şehirde değildi. Şiraz'da üstadımız, şeyhimiz, erdemli insan, büyük bilgin, kadılar kadısı Mecdüddîn ile görüştüm; gözleri görmüyordu. Hak Teâlâ ona [şifa] versin, onu çevresine faydalı kılsın.

Yolumuza revan olduk, daha önce anlattığımız Mâyin, Yezdühâs, Kelîl, Köşk-i Zer, Isbahân, Tüster, Huveyzâ ve Basra'ya vardık. Basra'da mübarek kabirleri, yücelerin mezarlarını ziyaret ettim; yani şunlardan bahsediyorum; Zübeyr b. Avvâm, Talha b. Ubeydullah, Halîme Sa'diye, Ebûbekre, Enes b. Mâlik, Hasan Basrî, Sâbit Bunânî, Muhammed b. Sîrîn, Mâlik b. Dînâr, Muhammed b. Vâsi, Habîb Acemî, Süheyl b. Abdullah Tüsterî. Hak Teâlâ hepsinden razı olsun.

Sonra Basra'dan çıkıp Meşhed'e vardık; Hz. Ali'nin ziyaretgâhına uğradık. –Allah ondan razı olsun– Oradan Kûfe'ye geçerek şehrin mübarek mescidini ziyaret ettik. Böylece Sahibuzzaman meşhedinin bulunduğu Hılle şehrine vardık. Orada kaldı-

ğımız birkaç gün içinde şunlar oldu:

Şehrin yönetimini eline alan bir emir, halka Sâhibüzzemân Mescidi'ne yönelip orada uzun süre beklemelerini yasakladı. Ayrıca onların her gece emirden bir hayvan almaları geleneğini de kaldırdı. Ansızın bir hastalığa yakalanan bu emir çok geçmeden vefat etti! Olay Râfizîlerin ortalığı karıştırma eğilimini artırdı, onların ekmeğine yağ sürdü! Şöyle diyorlardı:

"Hayvan vermediği için hastalandı!"

Böylece bir daha da engellenmedi bu âdet, eskiye devam edildi.

Sonra Sarsar'a geçtik; nihayet Bağdat şehrine ulaştık, yediyüzkırksekiz senesinin Şevval ayında.[7] Orada görüştüğüm bir Mağripli, Tarîf hâdisesini ve Hıristiyanların Hadrâ'yı işgal edişini anlattı bana. Allah Müslümanların bu acısını dindirsin, yarasını sarsın!

Irak Hükümdarı

Yediyüzkırksekiz yılında Bağdat'a geldiğimde Irak hükümdarı merhum Ebû Saîd'in halazâdesi Şeyh Hasan tahttaydı.[8] Sultan Ebû Saîd vefat edince Şeyh Hasan Irak'ı egemenliği altına almış, ölen hükümdarın hatunu Dilşâd'ı da kendine eş yapmıştı. Dilşâd, Emir Cûbân'ın [=Çoban'ın] oğlu Dımaşk Hoca'nın kızıdır. Zaten Sultan Ebû Saîd de daha önce Şeyh Hasan'ın hanımını almıştı.

Bağdat'a geldiğimizde Şeyh Hasan, Lûr bölgesinin sahibi Atabek Afrâsiyâb'a karşı savaşa gitmişti, şehirde değildi.

Bağdat'dan çıkıp, Anbâr, Hît ve Hadîse'ye uğradıktan sonra Âne'ye vardım. Buralar, dünyanın en ucuz ve güzel yerlerindendir. Bu şehirler arasında yol işlektir, evlerle doludur; güzergâh boyunca insan kendini çarşıda sanır. Çin ırmağı kıyısında uzanan şehirlerin bir benzerini görmediğimizi, sadece bu yörenin Çin'e benzediğini daha önce de söylemiştik.

Sonra Rahba şehrine vardım. Buranın kurucusunun Mâlik b. Tavk olduğu söylenir. Rahba, Irak bölgesinin en güzel şehridir, Şam [=Suriye] bölgesine de sınırdır. Oradan çıktık, gayet şirin bir yerleşim mıntıkası olan Sahna'ya ulaştık. Ahalinin büyük bir kısmı Hıristiyan gâvurudur burada. Suları çok sıcak olduğu

için Sahna adını almış. Bu şehirde kadın ve erkekler için ayrı hamamlar vardır. Halk kullanacağı suyu geceleyin çekiyor, damlara koyuyor, bir güzel soğusun diye!

Sonra cinlerin, Allah'ın Peygamberi Süleyman için inşa ettiği Tedmur şehrine vardık. Şair Nâbiga şöyle der:

"Tedmur'u kuruyorlar berrak taşla ve sütunlarla!"

Oradan ayrıldık, Şam bölgesinin Dımaşk'ına ulaştık.

Tam yirmi yıl önce bu şehirden ayrılmış, karnı burnunda bir eşimi bırakmıştım. Hindistan'dayken duydum ki bu eşimden bir erkek çocuk doğmuş. Hemen kayınpederime kırk dinar Hint altını göndermiştim. Kayınpederim, Mağrip'in Miknâse ahalisindendi.

İşte bu kez Dımaşk'a ulaşır ulaşmaz heyecanla oğlumu sordum. Mescide vardığımda hoş bir sürpriz oldu, Malikîlerin imamı ve temsilcisi olan Nûreddîn Sahâvî'ye rastladım, selâm verdim. Adam beni tanımadı! Kendimi tanıttım, hemen yavrumu sordum;

"12 yıl önce göçtü dünyadan!" dedi. Sözlerine devam ederek, Tancalı bir fıkıh bilginin Zâhiriye Medresesi'nde kaldığını haber verdi. Alelacele yavrumdan, ailemden bir şeyler duyayım diye Tancalının yanına koştum. Karşımda iyice ihtiyarlamış, çökmüş bir adam buldum; selâm verdim ve nesebimi tanıttım. Babamın 15 yıl önce öldüğünü, anamınsa henüz hayatta olduğunu söyledi.

O yılın geri kalan kısmını Dımaşk'ta geçirdim.[9] Müthiş bir kıtlık vardı. 7 okıyelik ekmek 1 gümüş dirheme çıktı! Dımaşklıların okıyesi, 4 Mağrip okıyesi eder. [1 okıye, okkanın altıda biri kadardır. 1 okka ise 1278 gr'dır; eski bir ölçü olan ratlın yarısıdır.] O sıralarda Malikî başkadısı Cemaleddîn Mislâtî idi. Bu adam, Konyalı Şeyh Alaeddîn'in yakın çevresinden olup onunla beraber Dımaşk'a gelmiş, tanınmış ve kadılık makamına getirtilmişti. O sıralarda Şâfiîlerin başkadısı Takıyyuddîn b. Sübkî idi. Dımaşk'ı yöneten vali ise Melikülümerâ [=beyler beyi] Argûn Şâh'dı.

Harâfîş Grubuyla İlgili Bir Olay

O günlerde Dımaşk'ın ileri gelenlerinden biri vefat etti. Bu adam tüm servetinin yoksullara dağıtılmasını vasiyet etmişti. Vasiyeti yerine getirme işini üstlenen adam bol bol ekmek satın alıyor, her gün ikindiden sonra muhtaçlara dağıtıyordu. Bir gece sabırsız yoksullar akın akın yığıldılar, adamın dağıttığı ekmeği zorla kaptılar; işi büyüterek fırıncıların ekmeğine de el attılar! Olay, Emir Argûn Şâh'ın zebânilerini harekete geçirdi! Zabıta memurları o gün karşılarında bir yoksul görünce;

"Hadi gel ekmeğini al!" diyorlardı. Böylece kalabalık bir yoksul ve işsiz grubu toplandı, o gece tümü hapse atıldı.

Ertesi gün atına binerek onların yanına gelen Argûn Şâh, hepsini kale bedeninin dibine topladı, el ve ayaklarının koparılmasını emretti! Oysa oradakilerin çoğu suçsuzdu! Argûn Şâh Harâfîş tayfasını[10] apar topar Dımaşk'tan sürdü. Bu grup, Humus, Hama ve Halep şehirlerine dağılmıştır. Bana anlatılanlara göre bu emir, o olaydan sonra çok yaşamamış. Öldürmüşler adamı!

Dımaşk'tan çıktım, Humus, Hama, Maarra, Sermîn ve Halep'e uğradım. O sıralarda Halep emiri, Hacı [U]ruğtay adında biriydi.[11]

Garip Sözler Söyleyen Antepli Dervişin Hikâyesi

O günlerde şöyle bir olay meydana gedi: Ayntâb [=Antep] şehri civarındaki bir dağda Şeyhülmeşâyih diye bilinen bir derviş oturmaktaydı. Halk devamlı onun ziyaretine gider, bereketinden istifade ederdi. Dervişin yanından hiç ayrılmayan bir de mürîdi vardı.

Yalnız, kadınsız ve münzevi bir hayat süren adam bir konuşmasında şöyle demiş:

"Peygamber –Allah'ın rahmeti ve esenliği onu kuşatsın– kadınlara hiç dayanamazdı. Bense onlara karşı kendimi engelleyebiliyorum!"

Bazıları dervişin aleyhinde tanıklık etmişler; bu sözleri söylediği kadı nezdinde de kesinleşince durum melikülümerâya arzedildi. Böylece derviş ile onun sözünü destekleyen mürîdi huzura çıkarıldı. Dört kadı her ikisinin katline fetva verdiler ve infaz gerçekleştirildi. Bu kadılar şöyle: Malikîlere bakan Şihâbed-

dîn, Hanefîlere bakan Nâsıreddîn İbnü'l-Adîm, Şâfiîlere bakan Takıyyuddîn Sâiğ ve Hanbelîlere bakan İzzeddîn Dımaşkî'dir.

[Veba]

Yediyüzkırkdokuz yılının Rebîulevvel başlarında Halep'te bulunduğumuz sırada duyduk ki veba Gazze'yi sarmış; bir günde bini aşkın can telef oluyormuş.[12] Ben Humus'a gittim, vebanın oraya da damgasını vurduğuna tanık oldum. Daha şehre girdiğim gün üçyüz civarında insan can vermişti. Sonra Dımaşk'a döndüm, Perşembe günü şehre vardım. Ahali üç gün oruç tutmuş, Cuma günü Akdâm Mescidine çıkmıştı; birinci ciltte anlattığımız gibi. Nihayet Allah vebayı hafifletti onlara. O gün vebadan ölenlerin sayısı ikibindörtyüz civarındaydı.

Sonra Aclûn'a geçtim. Oradan Beyt-i Makdis'e vardım. Veba buradan da geçmişti. Orada Mısır başkadısı İzzeddîn'in amca oğlu İzzeddîn b. Cemâa ile görüştüm.[13] Bu adam Beyt-i Makdis'in hatibiydi. Kendisi erdem sahibi, asil ve cömert insanlardandır. Hatiplik görevinden ayda bin dirhem maaş alır.

Hatip İzzeddîn'in Verdiği Sözle İlgili Hikâye

İzzeddîn bir gün davet düzenledi, diğerleriyle beraber beni de çağırdı. Sebebini sorduğumda; "veba salgınından kurtulur ve bir günü cenaze namazı kılmaksızın geçirirse ziyafet çekeceğine" dair adak adadığını söyedi. Sonra şöyle tamamladı sözlerini:

"Dün kimsenin cenaze namazını kılmadım. Ölen olmadı. Bu yüzden söz verdiğim gibi ziyafet düzenledim!"

Kuds'te [=Kudüs'te] daha önce tanıştığım şeyh ve üstadların çoğu bu dünyadan göçmüştü. Allah hepsini engin rahmeti ve sevgisiyle kuşatsın! Çok azı kalmıştı geriye, İmam Kîkeldioğlu Salâhaddîn Alâî ve Mescid-i Aksâ Tekkesi'nin şeyhi erdemli insan Şerefüddîn Huşşî gibi. İmam Salâhaddîn hadîste uzman bir bilgindi. Burada Şeyh Süleyman Şîrâzî ile görüştüm. Beni ağırladı. Şam ve Mısır bölgesinde Şeyh Süleyman dışında Hz. Âdem'in ayağını ziyaret eden başka birine rastlamadım.

[Gazze ve Dimyat'a Doğru]

Sonra Kuds'ten çıktım, hadîs bilgini vâiz Şerefüddîn Süley-

man Milyânî ile Kuds'teki Mağriplilerin üstadı büyük sufî Talhatü'l-Abdülvâdî bana eşlik ettiler. Beraberce Halîl şehrine vardık. Allah'ın selâmı İbrahim Halil Peygamber'in üzerine olsun; onun ve yanındaki diğer peygamberlerin kabirlerini ziyaret ettik.

Sonra Gazze'ye geçtik, vebadan can verenler öyle çoktu ki şehri ıssız ve bomboş bulduk! Şehir kadısının söylediğine göre orada udûl [=herkesin güvendiği özel jüri] üyelerinin sayısı daha önce seksenmiş. Dörtte biri kalmış geriye. Bir günde ölenlerin sayısı binikiyüze varıyormuş. Sonra yola koyulduk, Dimyat'a vardık. Burada ömrünü oruçla geçiren Kutbeddîn Nakşüvânî ile görüştüm. Bu adam Dimyat'tan çıkışta bana eşlik etti; Fâreskûr, Semennûd ve Ebûsîr yöresine kadar beraber yolculuk yaptık. Ebûsîr'da bir Mısırlının tekkesine konuk olduk.

Garip Bir Ölüm Hikâyesi

O tekkede kaldığımız sıralarda bir derviş bize yanaştı selâm verdi. Ona yemek sunduk;

"Ben sadece sizi ziyaret için geldim!" diyerek teklifimizi kabul etmedi. Rükû ve secde ile gecesini ihya etti. Sabah namazını kıldık, zikre daldık. O sırada derviş tekkenin bir köşesini tutmuştu. Şeyh efendi yemek getirip dervişi çağırdıysa da sesi sedası çıkmadı. Yanına vardığında ruhunu çoktan teslim ettiğini gördü!

Dervişin namazını kıldık, naaşını toprağa gömdük. Allah'ın engin rahmeti her yandan kuşatsın onu!

Sonra yola düştüm, Mahalle-i Kebîre, Nehrâriye, Abyâr, Demenhûr ve İskenderiye'ye uğradım. İskenderiye'de veba bir günde binseksen kişiyi alıp götürdükten sonra yavaşlamıştı. Sonra Kahire'ye doğru yola koyuldum. Duyduğuma göre burada veba hâkimken ölenlerin sayısı bir günde yirmibirbine dayanıyormuş! Daha önce orada tanış olduğum tüm üstadlar ve şeyhler mevtaydı şimdi! Hak Teâlâ onları engin rahmeti ve sevgisiyle kuşatsın.

Kahire Sultanı

O tarihte Mısır hükümdarı, Melik Nâsır Hasan'dı. Bu adamın babası Melik Nâsır Muhammed, dedesi ise Melik Mansûr

Kalâvûn'dur. Melik Nâsır Hasan bir süre sonra tahttan indirilince yerine kardeşi Melik Sâlih geçti.

Kahire'ye geldiğim ilk günlerde başkadı İzzeddîn b. Bedreddîn b. Cemâa büyük bir kafileyle Mekke'ye gitmeye hazırlanıyordu. Bu kafile Recep ayında yola çıkacağı için Recebî diye adlandırılır. Duydum ki veba Akabet-i Eyle denilen yere kadar onları kasıp kavurmuş ama orada tamamen durmuş.

[Hacca Gidiş, Tekrar Kahire'ye Dönüş ve Tunus Badiresi]

Kahire'den çıktım, daha önce anlattığım Saîd bölgesine vardım, oradan Ayzâb'a geçtim. Buradan gemiye bindim, Cidde'ye ulaştım. Sonra Cidde'den çıkıp Mekke'ye geldim. Hak Teâlâ Mekke'yi yüceltsin, kutlu etsin.

Yediyüzkırkdokuz Şaban ayının yirmiikisinde[14] Mekke'ye girdiğimde Halil diye bilinen Malikî imamı Ebû Abdullah Muhammed b. Abdurrahman'ın evine konuk oldum. Bu adam iyi yürekli, veli karakterli bir insandır. Ramazan orucunu Mekke'de tuttum. Her gün Şâfiî mezhebine uyarak umre yaptım. Daha önce tanıştığım Mekke şeyhlerinden Şihâbeddîn Hanefî, Şihâbeddîn Taberî, Ebû Muhammed Yâfiî, Necmeddîn Isfahânî ve Harrazî ile görüştüm. O sene haccımı yapıp Şam kervanıyla peygamber şehri güzel Medine'ye doğru yola koyuldum.

Efendimizin mübarek kabrini ziyaret ettim. Allah oranın bereketini artırsın. Güzelim mescitte namaz kıldım; Allah orayı apak etsin, daima yüceltsin. Bakî Mezarlığı'ndaki Peygamber dostlarının kabirlerini ziyaret ettim; Allah hepsinden razı olsun. Orada şeyhlerden Ebû Muhammed b. Ferhûn'la görüştüm.

Ulu şehir Medine'den çıkarak daha önce hepsinden tek tek bahsettiğimiz Ulâ, Tebûk, Beyt-i Makdis, Halîl ve Menâzilu'r-reml üzerinden Kahire'ye geçtik. Burada haber aldık ki müminlerin emiri, dinin destekçisi, âlemlerin sahibine güvenen efendimiz Ebû Inan Allah'ın yardımıyla Merînî Devleti'ndeki dağınıklığı düzeltmiş,[15] Hakk'ın bereketiyle Mağrip ülkesini düştüğü hastalıktan kurtarmış, asillere ve avama hediyeler yağdırmış ve tüm halk derya gibi nimete gömülmüş! Nice can onun kapısında eğilmek ve üzengisinden öpmek hasretiyle yanarmış.

İşte bu haberi alır almaz onun ulu huzuruna çıkma niyeti doğdu bende. Zaten, geçmişi hatırlamaktan, aile ve yakın dostların özlemiyle inlemekten ve yurdum için beslediğim önü alınmaz sevgiden ötürü içimde bir ukde vardı, beni boğan...

Benim vatanım, tüm ülkelerden üstündür benim gözümde!

"Tenimin toprağa ilk değdiği dâr,
Orada asıldı bana muskalar!"

Yediyüzelli yılının Safer ayında[16] bir Tunuslunun kurkûra tipi küçük gemisine atlayarak Cerbe'ye kadar seyahat ettim; oradan gemi Tunus'a doğru yoluna devam etti ve düşman baskınına uğradı! Sonra başka bir küçük tekneyle Kabis'e yöneldim, Kabis ve Cerbe emirleri olan Ebû Mervân ile Ebû Abbâs'ın misafiri oldum. Bu iki kardeş, Mekkî'nin oğullarıdır. Allah elçisinin doğum gününü bunların yanında kutladım. Hak Teâlâ onu yüceltsin, esen kılsın.

Sonra yine bir gemiye binerek Safakus ve Büliyâna'ya, oradan da karayoluyla bedevîler eşliğinde Tunus'a ulaştım. Yolculuk bir hayli zor geçti. O sıralarda Tunus şehri bedevîler tarafından kuşatılmıştı.

Tunus Hükümdarı

Tunus, efendimizin yönetimindeydi.

O, Müslümanların emiri, dinin yardımcısı, tüm âlemleri yaradan Allah'ın savaşçısı, öncülerin öncüsü, ulu hükümdarların birincisi, aslanların aslanı, cömertlerin cömerdi, hep Hakk'a dönen, ona ibadet eden, sadece ondan çekinen Ebu'l-Hasan'dır.

Onun babası, Müslümanların emiri, tüm âlemleri yaradan Allah uğrunda savaş eden efendimiz Ebû Saîd'dir. İslâm dininin dostu ve yardımcısıdır o. Onun cömertliği hakkında çeşitli örnekler getirilmiş, erdemi ve üstünlüğüne ilişkin haberler nice ülkelere yayılmıştır. O, menkıbelerin, övgülerin, yüceliklerin ve güzel ünün sahibi; adaletten anlar, faziletperver hükümdar!

Onun babası da Müslümanların emiri, dinin yardımcısı, âlemleri yaradıp gözeten Yüce Allah'ın savaşçısı efendimiz Ebû Yusuf b. Abdülhak'tır. O, kâfirleri mahveden, işlerini bitiren, ci-

hadın meyvelerini devşiren, halka yeni bir gazâ ruhu aşılayan imanın kalesidir. Merhameti ve sevgisi ile kâinatı ayakta tutan Allah uğrunda savaşan, ona eğilen, ona secde eden ve sadece ondan çekinendir. O, kendiyle barışık, Rabbiyle barışık bir ulu hükümdardır. Allah hepsinden hoşnut olsun, güç ve devleti onların elinden almasın, kıyamet gününe dek!

Tunus'a vardığımda, aramızda kan bağı ve hemşehrilik bulunduğu için Hacı Ebu'l-Hasan Nâmisî'ye yöneldim. O da beni evinde ağırladı. Benimle beraber hükümdarın büyük salonuna geldi. Yüce daireye girdim, efendimiz Ebu'l-Hasan'ın elinden öptüm; Allah ondan razı olsun; bana oturmamı emredince oturdum. Mübarek Hicaz'a [Hicaz bölgesine] ve Mısır hükümdarına ilişkin sorular sordu, cevap verdim. Ayrıca İbn Tîferâcîn'le ilgili sorular da yöneltti. Ben de Mağriplilerin ona nasıl davrandığını haber verdim. Onların, İbn Tîferâcîn'i İskenderiye'de öldürmek istediklerini, efendimiz Ebu'l-Hasan'ın öcünü almak amacıyla ona reva gördükleri muameleyi anlattım durdum. Allah, hükümdarımız Ebu'l- Hasan'dan razı olsun!

Huzurunda fıkıh bilginlerinden imam Ebû Abdullah Satti, İmam Ebû Abdullah Muhammed b. Sabbağ, Tunus halkından şehir kadısı Ebû Ali Ömer b. Abdürrefî' ve Ebû Abdullah b. Hârûn vardı. Böylece yüce divandan ayrıldım.

İkindiden sonra efendimiz Ebu'l-Hasan beni tekrar çağırdı yanına. Savaşın yapıldığı meydana bakan bir kulede oturuyordu. Yanında büyük üstadlar vardı; Ebû Ömer Osman b. Abdülvâhid Tenâleftî, Ebû Hassûn Zeyyân b. Emdiyûn Alevî, Ebû Zekeriyyâ Yahyâ b. Süleyman Askerî, Hacı Ebu'l-Hasan Nâmisî gibi. Hint hükümdarı ile ilgili sorular sordu. Ben de sorduklarına cevap verdim.

Tunus'ta kaldığım otuzaltı gün boyunca her gün hükümdarın yüce divanına gider gelirdim. O sıralarda bilginlerin en büyüğü ve sonuncusu üstad imam Ebû Abdullah Übüllî ile görüştüm; hastaydı, yatağına uzanmıştı. Yolculuğumla ilgili çok şey sordu.

Notlar

1 **Dönemin Sumatra sultanı:** Pasai vekâyinâmesi Sultan Ahmed'in 30 çocuğu olduğunu, bunlardan Zeynelâbidîn'i 1360 yılında kendisine halef kıldığını belirtiyor. Tâzî, *Age.*, s. 158.

2 **Yediyüzkırkyedi yılının Ramazan Bayramı;** 15 Ocak 1347'ye rastlar.

3 **İbn Battûta'nın Dihlî'ye dönmeyi istemiş iken korkup denize açılması:** Tâzî'nin de dediği gibi seyyah Hindistan'ın uçuk hükümdarı Tuğluk oğlu Muhammed'den korkuyordu.

4 **Yediyüzkırksekiz yılının Muharrem ayının birinci günü;** 13 Nisan 1347'ye rastlar.

5 **Zafâr sultanı için** bkz.: 30/1. not.

6 **Şiraz hükümdarı Ebû İshâk ve devamındaki yer, şahıs vs. isimleri** için bkz.: 24/48. not ve devamı.

7 **Yediyüzkırksekiz yılının Şevval ayı;** 1348 yılının Ocak ayına rastlar.

8 **Şeyh Hasan Celâyirî'nin İlhanlılara vâris oluşu** için bkz.: 24/16. not.

9 **Dımaşk'ta senenin (=Yediyüzkırksekizin) geri kalan kısmını geçirmek;** 1348 yılının Mart ayının sonuna kadar burada kalmak demektir.

10 **Harâfîş tayfası** için bkz.: 6/29. not.

11 **Hâcc (=Hacı) Ruğtay (=Uruktay):** Memlûk ümerâsındandır; 757/1357 yılında öldü. Bkz.: İbn Tağriberdî, *el-Menhelü's-Safî*, C. 2, s. 328.

12 **Yediyüzkırkdokuz yılının vebasına dair:** Kara Vebâ **(=et-Tâun el-Esved)** diye adlandırılan bu korkunç salgında bütün Akdeniz ülkeleri çaresiz duruma düştü; milyonlarca insan öldü. İbn Haldun da ana-babasını bu hastalıkta kaybettiği için detaylı bir şekilde bahseder bu dönemden. Bkz.: İbn Haldun, *Mukaddime*, Beyrut, 1956, s. 51.

13 **İzzeddîn Bedreddîn İbn Cemâa ailesi** için bk: 6/39. not.

14 **Yediyüzkırkdokuz yılının Şaban ayının yirmibiri;** 16 Kasım 1348'e rastlar.

15 **Merînî hükümdarının bütün Mağribi (=Tilimsan ve Tunus da dahil tüm Kuzeybatı Afrika) birleştirmesi:** Sultan Ebû Inân'ın babası Ebu'l-Hasan 737/1337'de Tilimsan'ı geri aldıktan sonra 747/1347'de de Tunus'u geri aldı; böylece Mağrip (=Batı Arap Dünyası) birliğini sağlamış oldu. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 184.

16 **Yediyüzelli yılının Safer ayı;** 1349 yılının Nisan ve Mayıs'ına rastlar.

ELLİYEDİNCİ BÖLÜM

FAS'A DOĞRU AÇILIŞ, HÜKÜMDARIMIN ÜSTÜNLÜKLERİ

Sonra Tunus'tan çıktım, Katalânîlerle [=Katalonyalılarla] beraber deniz yolculuğu yapıp Serdâniye [=Sardunya] adasına vardık. Hıristiyan adalarından olan Sardâniye'nin büyük kalaslarla çevrili ilginç bir limanı vardır. Kapıya benzer girişi ancak oralıların izni ile açılır. Adada etrafı duvar örülü korunaklı bölgeler bulunuyordu. Onlardan birine girdik. İçinde bir sürü sokak vardı. Allah bizi buradan kurtarırsa iki ay arka arkaya oruç tutacağım diye söz verdim! Çünkü adadan çıkar çıkmaz halkın peşimize düşeceğini, bizi esir etmek niyetinde olduğunu sezdik![1]

Neyse ki sağ salim çıktık buradan. On gün yolculuğun ardından Tenes[2] şehrine ulaştık. Sonra Mâzûna'ya,[3] Müstagânem'e ve Tilimsân'a [=Tilimsan] vardık.

Ben burada yönümü Ubbâd'a çevirdim, Şeyh Ebû Medyen'i[4] ziyaret ettim. Allah ondan razı olsun, bereketinden nasiplenmek fırsatı versin. Sonra Nedrûma yoluyla oradan ayrıldım, Ahandkan yoluna girdim ve Şeyh İbrahim'in tekkesinde geceledim. Kafilecek oradan ayrılıp Azagnegân'a yaklaştığımızda ansızın iki atlı önderliğinde elli yayanın saldırısına uğradık! Beraberimde Hacı İbn Kuray'ât Tancî ile kardeşi Muhammed vardı; bu adam daha sonra denizde şehit olmuştur. Heriflerle vuruşmaya niyetlendik! Ama sonra bayrak kaldırdık. Bizimle barışa yanaştılar da geri durduk Allah'a şükür! Böylece Tâze [=Taza] şehrine vardım. Annemin vebadan öldüğü haberini orada aldım. Yüce Allah onu rahmetiyle kuşatsın.

Sonra Tâze'den çıkarak yediyüzelli yılının Şaban ayı bitiminde Cuma günü başşehir Fas'a [=Fas] ulaştım. Ulu efendimiz, yüce önder, müminlerin emiri, âlemleri yaratan Allah'a güvenen Ebû İnân'ın huzuruna çıktım. Allah onun yüceliğini devamlı kılsın, düşmanını sürüm sürüm süründürsün! İşte onun heybeti bana Irak hükümdarının heybetini unutturdu, ihsanı Hint hükümdarının ihsanını unutturdu, iyi huyları Yemen hükümdarının iyi huyluluğunu unutturdu, cesareti Türk hükümdarının cesaretini unutturdu, uysallığı Bizans hükümdarının uysallığını unutturdu, dindarlığı Türkistan hükümdarının dindarlığını unutturdu, bilgisi Câva hükümdarının bilgisini unutturdu!

Huzurunda erdemli veziri Ebû Zeyyân b. Vudrâr da bulunuyordu.[5] Herkesçe bilinen güzel işlerin sahibi, nice menkıbelerin konusu olan bu vezir, Mısır diyarı ile ilgili sorular sordu bana. Çünkü daha önce oraya gitmişti. Sorduklarına cevap verdim. Bu adam, beni efendimizin –Allah Teâlâ desteğini ondan çekmesin– nice ihsanıyla tanıştırdı; öyle çok ki teşekkür etmekten âcizim bunlara! Allah verecektir ona ödülünü!

Hükümdarımın ülkesinin en güzel vatan olduğunu hissettim sağduyumla. Böylece gezi asâmı oraya bıraktım. Çünkü onun ülkesinde meyveler bol ve kolay erişilir yerdedir. Yiyecek ve suya hemen ulaşılır, imkânsız değil bunlar. Bunların hepsine birden sahip ülke öyle az ki! Şair ne güzel demiş:

"Batı'dır dünyanın en güzel yeri,
Bununla ilgili bir delilim var,
Dolunay oradan beklenmektedir,
Güneş hiç durmadan oraya akar!"

Batı'nın [=Mağrip ülkesinin] dirhemleri küçük ama faydası çoktur. Oranın fiyatlarını Mısır ve Şam'ınkilerle karşılaştırırsan bu hükmün doğruluğu sana da ayân olur, Mağrip ülkesinin üstünlüğü gün gibi ortaya çıkar! Anlatayım:

Mısır ülkesinde koyun etinin 18 okıyesi 1 dirhem nukraya satılır. 1 dirhem nukra 6 Mağrip dirhemi eder. Oysa fiyatlar ateş pahası olduğu zaman bile Mağrip'te 18 okıyelik et 2 dirheme sa-

tılır. Bu 2 dirhem de 1 dirhem nukranın üçte biri eder. Katı yağ ise çoğu zaman bulunmaz Mısır'da! Mısır halkının yemekte kullandığı türlü türlü katığa Mağrip'te iltifat edilmez! Çünkü Mısırlıların katığı büyük ölçüde mercimek ve nohuttur. Koca koca kazanlarda susam yağı ile karıştırıp pişirirler bunları! Besillâ denilen bir burçak türünü de zeytinyağı ile pişirirler. Kabağı da süt karıştırıp pişirirler. Semizotunu da böyle pişirirler. Badem dalının gözlerini [=sürgün verdiği yumuşak noktaları] pişirip üstüne süt dökerler. Kulkas bitkisinin yemeğini yaparlar. Bunların tümü kolayca bulunur Mağrip'te. Ama Yüce Allah, et, yağ, tereyağı, bal ve diğer şeylerin bolluğundan ötürü Mağriplileri muhtaç etmedi deminki garip şeylere! Sebzeye gelince, Mısır'da azın azıdır bu ve meyvenin çoğu da Şam'dan ithal edilir oraya! Üzüm ise fiyatlar düşünce Mısır'a özgü ratlla 3 ratlı 1 dirhem nukraya satılır. Mısırlıların ratlı, 12 okıye eder.

Şam diyarında [=Suriye bölgesinde] meyve bol ama Mağrip ülkesindeki kadar ucuz değildir. Şamlıların ratlıyla 1 ratl üzüm, 1 dirhem nukraya satılır. Onların ratlı, Mağrip ratlının 3 katıdır. Fiyatlar düşünce 2 ratl üzüm 1 dirhem nukraya satılır. 10 okıye erik 1 dirhem nukraya satılır. Nar ve ayvanın tanesi 8 fülüse satılır. 8 fülüs bir Mağrip dirhemi eder.

Sebzeye gelince, orada 1 dirhem nukraya alınan yeşillik bizim memleketin küçük dirhemiyle alınandan daha azdır. Onlara özgü ratlla 1 ratl et, 2,5 dirhem nukraya satılır. Bunları dikkatli düşünürsen Mağrip ülkesinin diğerlerinden daha ucuz, daha ve daha bayındır olduğunu anlarsın!

Hak Teâlâ müminlerin emiri efendimiz önderliğindeki Mağrip ülkesini yükselttikçe yükseltti, üstünlüğüne üstünlük kattı. Efendimiz bu ülkeyi huzura sokmuş, hiçbir köşesini adalet güneşinden yoksun etmemiş, şehirlisine ve köylüsüne yağmur gibi ihsan yağdırmış, taşını toprağını bozgunculardan temizlemiş, dünya ve dinin îcaplarını yerine getirmiş, şeriat kurallarına uymuştur. Şimdi onun adaletine, sabrına, cesaretine, zamanını ilimle geçirişine, fıkıh bilirliğine, kesintisiz hayır dağıtan kurumlarına ve zulmü ortadan kaldırışına ilişkin kendi gözlerimle gördüğüm şeyleri anlatayım.

Allah Yardımcısı Olsun; Efendimizin Güzel Davranışlarından Birkaçı

Adaleti, yazıya ve dile dökülenden daha yaygındır.

Yönettiği halk arasında şikâyeti bulunanları dinlemek için divan kurması, Cuma gününü yoksullara tahsis etmesi; o gün kadınla erkek arasında ayırım yaparak –zayıf olmaları sebebiyle– kadınlara öncelik tanıması onun adaletine dair birkaç örnektir.

Kadınlar şikâyet hikâyelerini [=dilekçelerini] Cuma namazından sonra ikindiye kadar okuyup dururlar. Sırası gelen kadın kendi adıyla çağrılır, yüce huzurda dikilir; aracısız bir şekilde hükümdarla konuşur. Kadıncağızın hakkı yenmişse derhal verilir hakkı. Kendisine bir şeyler ihsan edilmesini istiyorsa yıldırım hızıyla armağan yağdırılır, işi görülür.

İkindi namazı kılındıktan sonra erkeklerin şikâyet hikâyeleri okunur. Onlara da aynı işlem yapılır. Bu arada fıkıh bilginleri ve kadılar şikâyet divanında hazır bulunmaktadırlar. Şer'î hükümlerle ilgili konular onlara arzedilir. Bu işi, böyle mükemmel bir düzen içinde yürüten ve adalette de aynı duyarlığı gösteren başka hükümdar görmedim ben! Eh, Hint hükümdarı bir emirine halkın dilekçelerini alıp özetini çıkararak huzura takdim etme görevi vermişse de dilekçenin asıl sahibi hükümdar karşısına çıkmamaktadır.

Sabrına, merhametine ve esnekliğine gelince; bununla ilgili enteresan hâdiselere tanık oldum; Allah desteğini ondan çekmesin, isyan bayrağını çekerek ordusuna karşı savaşma cüretinde bulunmuş nicelerini affetti, ağır suçluları bağışladı. Öyle suçlular ki ancak Rabbine güvenen ve "İnsanları bağışlayanlar.."[6] âyetinin anlamını ilm-i yakîn ile bilen kişi onları affedebilir!

İbn Cüzeyy der ki:

Allah onu hep desteklesin, efendimizin merhameti ve yufka yürekliliği ile ilgili benim tanıklık edeceğim en güzel gerçektir; yediyüzelliüç yılının sonlarında ulu kapısına geldiğimden bu yana –yediyüz elliyedi yılının başlarına dek– sırf o buyurduğu için katledilen hiç kimseyi görmedim! Ancak Yüce Allah'ın bir hadd'inden ötürü [=nassça cezası belirtilmiş bir suçun işlenmesinden ötürü] şeriat tarafından kısas yoluyla, bir de savaş yoluyla öldürülenler başka. İşte memleketin büyüklüğüne, şehirlerin

genişliğine, etnik ve dinî grupların onca farklılığına rağmen böyledir sultanımız! Böyle bir şey, ne geçmiş asırlarda ne uzak ülkelerde işitildi.

İbn Battûta devam ediyor:

Cesaretine gelince; nice büyük meydanda gösterdiği kararlılık ve atılganlık herkesçe bilinmektedir. Meselâ Abdülvâdî-oğulları ve diğerleriyle çarpıştığı gün. Ben bunun haberini Sudan [siyahlar] ülkesindeyken almıştım. Oranın hükümdarı savaştan haberdar olunca:

" Hah! Böyle savaşmalı işte! Yoksa hiç yanaşmamalı!" dedi.

İbn Cüzeyy der ki:

Eski hükümdarlar aslan öldürmek ve düşmanı yenilgiye uğratmakla övünüp dururlardı. Allah ondan desteğini çekmesin; efendimiz için aslan öldürmek, aslanın koyunu parçalamasından daha kolaydır! Selâ tarafında insanların yaşadığı bayındır araziden olan Neccarîn vadisinde askerlere bir aslan hücum edince, kahramanlar hemen kenara kaymış, nice yiğit süvari ve piyade çil yavrusu gibi canavarın önünden kaçmıştı da –Allah desteğini çekmesin– efendimiz gözünü kırpmadan, endişeye düşmeden ileri atılarak iki gözünün ortasından, alnının çatından vurmuştu hayvanı! Bu kargı darbesiyle azgın hayvan ön ayakları ve çenesi üzre yere kapaklanmıştı.

Düşmanlarını hezimete uğratmasına gelince; hükümdar taifesi bakımından bu iş ordunun kararlılığı, cengâverlerin atılganlığı ile ilgilidir. Hükümdarın payına düşen ise direngenlik ve askeri savaşa kışkırtabilirliktir. Allah desteğini çekmesin; efendimiz herkesin kaçtığını bildikten, beraberinde çarpışan hiç kimsenin kalmadığını kesinkes anladıktan sonra dahi kendi aziz canıyla baş başa iken atılmıştı hasmının üstüne! İşte o zaman yüreği korku ile dolan düşman, çil yavrusu gibi dağılmıştı hünkârımızın önünde.

Bir ulu kumandanın önünde nice kavmin kaçışı hakikaten acayiptir! Allah vergisidir bu, dilediğine verir. Allah'ı hakkıyla bilip yasalarını çiğnemekten korkanlar asıl hedefe erişir.

Bu güzel işlerin tümü, –makamı hep yüce olsun– padişahımızın Allah'a duyduğu sarsılmaz güven ve teslimiyetinin meyvesidir; bunlar Allah'ın ihsanıdır; başka şey değil![7]

İbn Battûta devam ediyor.

Bilgiye gelince; Yüce Allah onun yardımcısı olsun, her gün sabah namazından sonra ilim meclisleri düzenleyerek en büyük fıkıh bilginlerini, en seçkin talebeleri muhteşem sarayının mescidinde toplar. Huzurunda Ulu Kitap *Kur'an*'ın yorumu, Peygamberimiz Muhammed Mustafâ'nın hadîsi, –Allah onu bereketiyle kuşatsın ve esen kılsın– İmam Mâlik'in mezhebine uygun fıkıh eserleri ve tasavvuf kitapları okunur. Bu ilimlerin tümünde ilerlemiş, keskin zekâsıyla zor problemlerini çözmüş, inceliklerini ezbere anlatır olmuştur.

Allah'ın dosdoğru yola ilettiği imamların ve gerçekten yetkin halifelerin hâli böyledir işte!

Dünyada bu denli ilme önem veren başka hükümdar görmedim! Evet, ben Hint hükümdarının huzurunda sabah namazından sonra özellikle aklî ilimlerin öğretildiğine, Câva hükümdarının huzurunda Cuma namazından sonra Şâfiî mezhebi üzerine furû fıkıh okunduğuna tanık olmuşumdur. Efendimizin tüm namazları cemaatle kıldığını, Ramazan orucu tutmaya özen gösterdiğini görünceye kadar Türkistan hükümdarının yatsı ve sabah namazlarını hep cemaatle kılışına hayran olurdum.

"Allah, dilediğine özgü kılar rahmetini!"[8]

İbn Cüzeyy der ki:

Bir bilgin gecesini gündüzüne katarak ilim peşinde koşsa –Allah'ın desteğinden mahrum olmasın– efendimizin çeşitli ilimlerde vardığı noktaların en altta olanına bile erişemez! O ayrıca milletin derdiyle dertlenmekte, uzak bölgelerin yönetimiyle uğraşmakta, başka hükümdarların asla anlayamayacağı bir şekilde memleket işiyle yakından ilgilenmekte, zulme uğrayanların şikâyetlerini kendisi dinlemektedir. Bütün bunlara rağmen yüce divanında hangi ilimle ilgili olursa olsun bir mesele tartışılsa düğümü çözer, incelikleri bulur, derunda gizlenmiş yönleri açığa çıkarır, meclistekilere o meselenin halleddilemeyen noktalarını gösterir ve anlatır.

Sonra şunu da belirtmeliyiz ki, efendimiz arınmakla ilgili yüce bilgiye [=tasavvuf ilmine] sahip yüceler topluluğunun söz ve işaretlerini anlamış, onların ahlâkına bürünmüştür. Bunun berlirtileri; ulu bir makamda olmasına rağmen gösterdiği alçak-

gönüllülük, halkına karşı şefkatli davranışı ve tüm siyasetini rıfk [=esneklik, yumuşaklık ve denge] ile yürütmesidir.

Edebiyatta da nasibi vardır; Allah onun ruhuna yüksek bir edebî zevk vermiştir. Tam hedefi vuran kıymetli sözler söylemiştir. Günahkârların şefaatçısı, elçilerin efendisi Peygamberimizin –Allah onu rahmeti ve bereketiyle kuşatsın, esen kılsın– kutlu tertemiz bahçesine [=türbesine] gönderdiği ve kendi elceğiziyle yazdığı muhteşem bir mektup ve kaside[9] vardır. Onun yazısı güzellikte bahçeleri gölgede bırakır. Zamanın hükümdarlarından hiçbiri böyle bir şey yazamadı, hiçbirinin gönlünde bunu anlamak arzusu uyanmadı! Allah daima yardımcısı olsun, efendimizin elinden çıkan emirnâme ve yazıları düşünen; bunların nasıl ortaya konduğunu etraflıca bilen kişi Allah'ın efendimize bahşettiği üstünlüğü, etkin söz söyleme yeteneğini derhal hisseder. Allah Teâlâ ona doğarken vermiş bunu! Ve O, yaradılıştan gelen yeteneğine yeni şeyler eklemiştir.

İbn Battûta devam ediyor:

Ardı kesilmez hayratına ve bütün ülkede gelen-gideni doyurmak için inşâsını emrettiği tekkelere gelince Sultan Atabek Ahmed'den gayri hiçbir hükümdarın yapamadığı şeyleri yapmıştır. Şunu da söylemeliyiz ki efendimiz, evsiz barksızlara hergün çıkardığı yemek ve evi barkı olup da durumunu gizleyenlere gönderdiği tahıl yardımıyla Sultan Atabek Ahmed'i geçmiştir.

İbn Cüzeyy der ki:

Allah daima yardımcısı olsun, efendimiz hiç kimsenin aklından geçmeyen şeyler icat etti! Bu fikirlere erişmek hükümdarlara da nasip olmamıştır! İşte bunlardan birkaçı:

1-Ülkenin tüm şehirlerinde evsiz barksızlara sürekli yardım dağıtması,

2-Dört bir yanda hapis yatanlar için yeterli miktarda gıda vermesi,

3-Bu yardım ve sadakaların tümünün yenilebilir türden iyi pişmiş ekmek ve aş olması,

4-Ülkenin her yanındaki kimsesizleri, çaresizleri, yaşlı kadın ve erkekleri, câmilerden ayrılmayan düşkünleri bir güzel giydirmesi,

5-Kurban bayramında bu tür aciz kimselerin hayrına kurbanlar kestirmesi,

6-Ramazan'ın yirmiyedisinde ülke kapılarında toplanan vergilerin tümünü, bu mübarek günün hatırı ve hakkı için yoksullara dağıtması,

7-Ülkenin her yanında Peygamberimizin doğduğu kutlu mevlid gecesinde[10] halka yemek sunması ve mevlid merasimi

8-Toplantılar düzenleyerek yetim çocukları sünnet ettirmesi,

9-Aşure günü onları urbalara büründürmesi,[11]

10-Zayıflara ve iş göremeyecek kadar güçsüz kalanlara çeşit çeşit tahıl vererek onların iki yakasını bir araya getirmesi,

11-Başşehirdeki gariplere uyuyacakları zaman uzansınlar diye yumuşak halılar ve iyi cins kadife kumaşlar ihsan etmesi. Dünyada bir benzeri bilinmez bu ikramın!

12-Ayrıca ülkenin tüm şehirlerinde hastaneler yaptırarak hastaların gideri için pek çok vakıf kurması; istekleri karşılansın ve tedavileri güzelce yapılsın diye doktorlar tayin etmesi de onun buluşlarındandır.

Ortaya koyduğu daha başka nice güzel işler, hayırla yâdedilesi nice iyilikleri vardır. Yüce Allah, ona mükâfatını versin, nimetini yağdırsın.

İbn Battûta devam ediyor:

Halktan ağır vergileri kaldırmasına gelince; daha önce yollarda murûriye [=geçiş vergisi] diye bir haraç alınmakta, böylece ciddî oranda bir gelir sağlanmaktaydı. Allah onu daima desteklesin, efendimiz bu kazanca iltifat etmeyerek o vergiyi tümüyle kaldırdı! Elbette Allah nezdindeki kazanç daha iyi, daha kalıcıdır![12] Zalim pençeleri kırmasına gelince herkesçe bilinen bir şey bu! Allah, desteğini çekmesin, efendimizin yüksek memurlarına şöyle dediğini işittim:

"Sakın ha, halka zulmetmeyin!" Üstüne basa basa yapıyordu bu tembihi!

İbn Cüzeyy der ki:

Hakk'ın desteği onunla olsun; efendimizin ahalisine duyduğu sevgi ve merhamete örnek olmak üzere zekât toplayıcılarının ve şehir valilerinin halktan tadyîf [=konukluk] adıyla al-

dıkları vergiyi kaldırdığı dile getirilse, bu bile parlak adaleti ve apaçık şefkati konusunda yeterli olur! Bunca haksızlığı kaldırdığı, sayılamayacak denli fayda ve güzelliği yorgan gibi yaydığı kesin iken artık ne söylenebilir?

Bu kitabın yazıldığı günlerde de 'hapistekilere iyi davranılması ve onlardan alınmakta olan ağır vergilerin kaldırılmasına' ilişkin fermanı çıkmıştır. Ülkenin her yanında geçerli olan bu emir, tam da onun tarzına yakışan ve ondan umulandır. Aynı şekilde kadı ve çarşı hâkimlerinden [=müfettişlerden] haksız davrandığı belirlenenlerin cezalandırılacağına dair emir çıkardı! Bu da zalimlerin ürkmesi, zorbaların pısıp geri adım atması demektir.

İbn Battûta devam ediyor:

Cihad için Endülüs halkının yardımına koşması, sınır boylarındaki kalelere mal, yiyecek ve silâhla destek vermeye özen göstermesi, savaş âletlerini hazırlayıp gücünü göstererek düşman bileğini bükmesiyle ilgili işleri herkesçe biliniyor! Doğudakiler de batıdakiler de bu bilgiden mahrumdur! Ve bu konuda onu hiçbir hükümdar geçememiştir.

İbn Cüzeyy der ki:

Allah yardımcısı olsun; efendimizin, Müslümanların menfaatlerini koruma ve gâvura karşı mücadele etmeyle ilgili çabalarını öğrenmek arzusuyla yananlar için İfrîkıyye'deki [=Kuzey Afrika'daki] Trablus şehri uğruna yaptıkları yeterlidir. Çünkü düşman burayı işgal edip kin yumağı yumruğuyla ezmeye çalıştıkta mesafenin uzaklığı sebebiyle ordu göndererek yardım edemeyeceğini anlayan efendimiz –Hakk'ın yardımından mahrum olmasın o– Libya şehirlerinde bulunan memurlarına Trablus'u fidyeyle kurtarmaları doğrultusunda buyruk göndermiştir. Şehrin ellibin dinar tutarında nakit altınla geri alınabileceği haberini duyan efendimiz:

"Trablus'u böyle kolay bir bedelle gâvur elinden geri alma nimetini bahşeden Allah'a şükür!" diyerek söz konusu paranın hemen İfrîkıyye'ye yollanmasını emretmiş, güzelim şehir onun elinde yeniden İslâma geçmiştir.[13]

Rabbimiz yardımcısı olsun, yâdedilesi bir gönül zenginliği olarak efendimiz tarafından bu iş gerçekleştirilinceye kadar hiç kimsenin havsalası almıyordu; birinin çıkıp beş "kıntar" altına[14]

"kolay bedel" diyeceği! Hükümdarlar arasında buna benzer bir tutum sergileyen azdır, bu örnek onlar için ne denli ağır!

Efendimizin ihatla ilgili işlerinden biri de şudur: kıra [=savaş][15] anında hazır olsun ve gâvurun iştahını kessin diye asayiş berkemal iken kıyılarda donanmalar inşa etmiş ve deniz araçlarını çoğaltmıştır. Hakkın yardımından mahrum olmasın, daha geçen sene bu iş için yola düşmüş ve Canâta dağlarına doğru sefer etmiştir. Gemi yapımında kullanılacak kerestelerin kesimini yakından görmek, bu işe önem verdiğini göstermek ve cihat işini kendi omuzunda yürütmek için o dağlara gitti! Hak Teâlâ'nın vereceği sevabı uman ve ahiretteki armağanın güzelliğine bağlanandır o!

İbn Battûta devam ediyor:

Onun muazzam işlerinden biri de başşehir Medine-i Beydâ'da yaptırdığı yeni câmidir. Bu mabet, şirinlik, sağlamlık, iç mekân aydınlığı ve olağanüstü mimarîsiyle öne çıkmış, diğer mescitlerden ayırdedilir olmuştur. Fas civarında el-Kasr adıyla bilinen mıntıkada yaptırdığı büyük medrese ise genişliği, güzelliği, eşşizliği, suyunun bolluğu ve iyi bir konumda bulunuşu sebebiyle yeryüzünde benzeri olmayan bir yapıdır. Şam, Mısır Irak ve Horasan medreseleri arasında bunun bir benzerini görmedim.

Medine-i Beydâ dışında Gadîru'l-Hımmıs civarında yaptırdığı büyük zaviyenin de bir benzeri yoktur; konumunun ilginçliği ve mimarîsinin üstünlüğünden ötürü. Doğuda yapı tasarımındaki yenilik bakımından en üstün gördüğüm zaviye, Melik Nâsır tarafından inşa edilen Siryâkus Zaviyesi'dir. Oysa bizim ülkemizdeki zaviye, sağlamlık ve dâhiyâne mimarîsiyle Melik Nâsır'ınkinden üstündür. Yüce Allah, efendimize güzel niyetlerini gerçekleştirme yolunda yardımcı olsun, erdemli oluşunun mükâfatını versin, İslâm ve Müslümanların hayrına ömrünü uzun etsin; daima muzaffer kıldığı bayrağına ve sancağına yenilgiyi hiç tattırmasın.

Seyahatimizi anlatmaya dönelim.

Notlar

1 **Sardunya-Merînî ilişkileri ve seyyahın korkusu:** Seyyah buraya geldiğinde Fas sultanı ile Sardunya'nın bağlı olduğu Aragon kralı arasında 1339'dan 1349'a kadar süren saldırmazlık anlaşmasının müddeti henüz bitmiş idi. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 190.

2 **Tenes:** Bölgenin en eski şehirlerindendir; Başşehir Cezâyir'in 204 km batısındaki sahildedir. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 190.

3 **Mâzûna:** Osmanlı döneminde Cezâyir dayılarının karargâhı idi. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 190.

4 **Şeyh Ebû Medyen Şuayb:** Endülüs ve Mağrip'in en meşhur sufîlerendendir. 593/1196'da vefat etti. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 190.

5 **İbn Vudrâr Ebû Zeyyân:** Merînîlerin meşhur siyasîlerindendir. İbn Vudrar akıllı ve ileri görüşlü bir adamdı; İbn Battûta'yı savundu ve onun sayesinde *Rıhle*, Merînî Sarayı'nda gereken ilgiyi buldu. *Rıhle*'nin önemi konusunda İbn Haldun'u uyaran da odur. Bkz.: Giriş kısmı.

6 **"ve insanları bağışlayanlar..." cümlesi** 3. sûrenin 133. ve134. âyetleridir.

7 **"Bunlar Allah'ın ihsanıdır..."** cümlesi, 5. sûrenin 64. âyetidir.

8 **"Allah dilediğine özgü kılar rahmetini..."** Bu cümle, 2. sûrenin 105. âyetidir.

9 **Merînî hükümdarının Medine'ye, Ravda'ya (=Peygamberimizin makamına) gönderdiği mektup ve kaside:** Gerçekten de Ebû İnân bir kaside göndermişti Medine'ye. Bu kaside Mağrip ülkesinin sefiri olan Ebu'l-Kasım el-Gassânî tarafından yazılmıştı. Tarihî belgeler için bkz.: Tâzi, *Age.*, s. 198 ve kitap sonundaki ilâve bölümler.

10 **Mevlid-i Nebî'nin Fas'taki özel anlamı:** Merînîlerle beraber Mevlid günü Fas'ta dinî-resmî bayramlardan biri olarak kutlanır oldu. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 199.

11 **Fas tarihinde Âşurâ:** Fas'ta Âşurâ'nın matem havasında geçmediğini söylüyor Tâzî. Ben de Mısır'daki Âşurâ merasimlerinde matem havasına şahit olmadım. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 199.

12 **"Elbette Allah nezdindeki kazanç daha iyi ve daha kalıcıdır."** Bu cümle, 28. sûrenin 60. âyetidir.

13 **Trablus (garb) şehrinin geri alınışı:** Trablus 755/1354'te Ceneviz gâvuru Filippo Dorya tarafından işgal edilmişti. Fas sultanı yüklü bir meblağ ödeyerek geri aldı bu şehri. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 201.

14 **Buradaki kıntârın manası:** Seyyah zamanında bir kıntâr onbin altın dinar idi. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 201.

15 **Kıra kelimesinin hikâyesi:** Bazı yazarlar kelimenin "Guzat"tan bozma olduğunu sansalar da gerçek öyle değildir. Kelime İspanyolca "Guerre" kelimesinin Arap ağzına geçmiş biçimidir. "Guerre", çatışma, savaş demektir. Dolayısıyla "kıra günleri" savaş zamanı demektir. "Guerrilla" da bu kökten geliyor. Bkz.: Tâzî, Age., s. 202

ELLİSEKİZİNCİ BÖLÜM

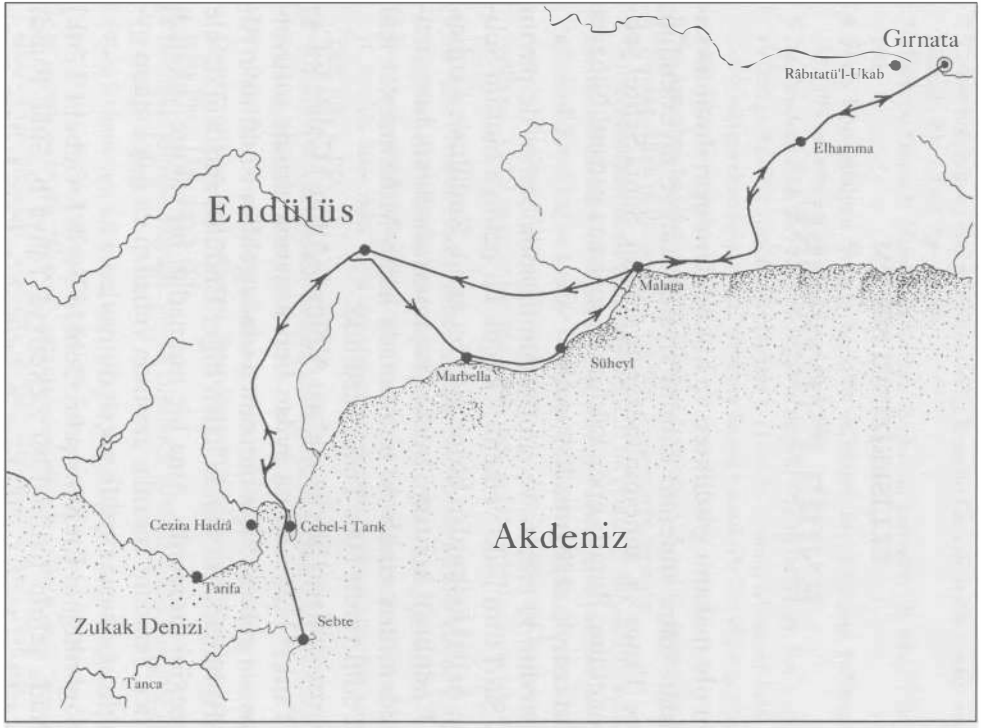
ENDÜLÜS'E DOĞRU

Bu ulu makamı gördükten ve hükümdarımızın ihsanına kavuştuktan sonra annemin kabrini ziyaret etmeye niyetlendim; böylece Tanca'ya, annemin mezarına vardım. Sonra Sebte[1] şehrine yöneldim. Burada epey kaldım; üç ay hasta yattım! Nihayet Allah'ın izniyle sağlığıma kavuştum.

İstedim ki cihatta ve sınır savunmasında benim de payım olsun. Şattî türü [=iki yelkenli][2] küçük bir gemiye bindim Sebte'den; Asîlâ[3] halkından birine aitti bu gemi. Endülüs'e vardım. Allah Endülüs'ü korusun; burada yaşamayı sürdüren, burayı ziyaret eden, kısa süreli de olsa burada kalan Müslümanlar için büyük ödül vardır Hak Teâlâ nezdinde.

Hıristiyanların büyük zorbası Alfûnş [=Alfons] Cebel [=Cebel-i Târık][4] bölgesini on aydan beri kuşatma altında tutuyorken ansızın geberdi! İşte ben tam o sırada geldim Endülüs'e. Alfons Müslümanların elinde kalan diğer Endülüs arazisini de ele geçireceğini sanıyordu. Ama hiç ummadığı bir vakitte yakaladı onu Yüce Yaradan! İnsanlar arasında vebadan en çok korkan oydu; korktuğu başına geldi, göçtü dünyadan.

İlk gördüğüm Endülüs şehri Cebel-i Fetih [=Cebel-i Târık] idi. Orada şehrin hatibi Ebû Zekeriyyâ Yahyâ b. Sirâc Rundî [=Rondalı] ve Kadı İsa Berberî ile görüştüm. Kadı İsa'nın evine misafir oldum; onunla Cebel bölgesini dolaştım. Hakk'ın hoşnutluğunu kazansın ve mükâfatına erişşin diye duacı olduğum [eski] efendimiz Ebu'l-Hasan'ın yaptırdığı savunma amaçlı enteresan yapıları gördüm; bunlara efendimiz tarafından eklenen yeni bölümleri de seyretme fırsatını buldum, Allah yardımcısı



Fas'tan Endülüs'e gidiş ve dönüş.

Kaynak: Tazi.

olsun! O an hayatımın sonuna kadar burada bir sınır nöbetçisi olarak dikilmeyi öyle istedim ki...

İbn Cüzeyy anlatıyor:

[Cebel-i Târık]

Cebel-i Fetih haça taparların boğazına oturmak için enlemesine inşa edilmiş bir İslâm kalesidir.

Burası efendimiz Ebu'l-Hasan'ın güzel eserlerindendir. Hakk'ın rızasını kazanmak için yaptırmıştır; kıyamette alnını ak edecek, önünü aydınlatacak bir hayır bu.

Burası cihat aslanlarının yatağıdır, içi savaş âletleriyle doludur.

Burası, inancın zaferini müjdeleyerek tebessüm eden, onca kahır ve korkunun ardından mazlum Endülüs halkına huzuru tattıran uç beyliğidir. En büyük fetih buradan başladı; Musa b. Nusayr'ın[5] azatlısı Târık b. Ziyâd, Endülüs'e geçerken önce buraya indi. Ondan ötürü Cebel-i Târık [=Târık Dağı] adını alan bu mıntıka, fethin başlangıç yeri olduğu için de Cebel-i Fetih diye ünlendi. Târık b. Ziyâd ile beraberinde gelenler tarafından yapılan surun kalıntıları hâlâ duruyor. Bu duvarlara Sûru'l-Arab [=Arap Suru] diyorlar. Yüce Allah tekrar Müslümanlara hediye etsin; Cezîre bölgesi kuşatıldığı zaman oradaydım[6] ve bu kalıntıları gözlerimle gördüm.

Cebel-i Târık mıntıkasını son olarak efendimiz Ebu'l-Hasan yeniden fethetmiş, evvelce yirmi sene orada hüküm süren Hıristiyanların elinden almıştır. Efendimiz, söz konusu kaleyi kuşatmak için oğlu azametli Emir Ebû Mâlik'i gönderdi; bu iş halledilsin diye büyük bir servet ve cengâver bir orduyla oğlunun yardımına koştu.

Altı ay süren kuşatmadan sonra yediyüzotuzüç senesinde[7] kale düştü. Kalenin o zamanki hâli şimdikine benzemiyordu. Efendimiz Ebu'l-Hasan –Allah'ın engin rahmeti çepeçevre kuşatsın onu– kalenin üst tarafına bir Kalahurra [=yüksek kule] yaptırdı. Bu noktada daha önce küçük bir burç vardı ama mancınık taşlarıyla yıkıldığından yerine bildiğimiz büyük kulenin inşa edilmesi gerekmiştir. Cebel-i Târık'ta daha önce hiç Dârü's-Sınâa [=araç gereç üretim yeri, fabrika] yoktu; efendimiz hemen kulenin olduğu yere bir [silâh] üretim merkezi yaptırdı.

Bu üretim merkezinden başlayarak Kurmada'ya kadar uzanan ve Türbe-i Hamrâ'yı çepeçevre saran büyük bir sur inşa etti. Daha sonra müminlerin emiri [şimdiki] efendimiz Ebû İnân bu suru sağlamlaştırıp yenilemiş, hattâ Cebel-i Fetih mıntıkasının sonuna kadar uzatmıştır. Bu duvar yörenin en yararlı, en mükemmel suru olmuştur. Ebû İnân bununla da kalmamış, mıntıkaya yeterli miktarda silâh, erzak ve ahali için altyapı hizmeti götürmüştür. Bu konuda son derece samimi davranmış, iyi niyeti sayesinde Allah ona güzel işler yaptırmıştır.

Yediyüzelli senesinin son aylarında Cebel-i Fetih'te meydana gelen bir olay,[8] efendimizin Yüce Allah'a ne denli güçlü bir imanla bağlandığını, tüm işlerinde bütünüyle ona güvendiğini göstermiş, yakaladığı mutluluk ve bahtın yalancı değil sahici olduğu ortaya çıkmıştır. Şöyle:

Cebel-i Fetih valiliğine atanan ve son demlerini pek bedbaht geçiren hain görevli İsa b. Hasan b. Ebî Mindîl kırılası elini isyan için kaldırarak Müslümanları koruma görevini ihmal etmiş, bu tavrıyla ikiyüzlülüğünü göstermiş ve eşkıyalık yoluna saptığını belli etmişti. Kendisini ilgilendirmeyen işlere burnunu sokuyor, hareketinin sonu neye varacak diye hiç düşünmüyordu. Herkes, büyük paralar harcanıp bölük bölük piyade ve süvariler gönderilerek söndürülecek bir fitnenin ilk alevi sanıyordu bu olayı. Efendimizin bahtı açık, inancı sağlamdı. Bu yüzden kaygıyla beklenen felâket gerçekleşmedi; hattâ olay sıra dışı bir sonuçla noktalandı! Fazla değil birkaç gün sonra Cebel halkı aklını başına devşirdi, isyancı aleyhine harekete geçti, eşkıyaya başkaldırdı! Böylece, kendilerine yakışan bağlılığı gösterdiler, asiyi ve ikiyüzlülükte yardımcısı olan oğlunu yakaladılar, ellerini ayaklarını kıskıvrak bağlayıp yüce payitahta getirdiler. İsyancılarla ilgili Tanrı buyruğunun gereği neyse yapıldı onlar için! Allah bu iki haydudun şerrinden kurtardı milleti. Bozgun ateşi sönünce efendimiz hemen Endülüs diyarına oralıların aklından bile geçiremeyeceği yardımlarda bulunmuş, Cebel-i Fetih mıntıkasına kutlu ve bahtı açık oğlu Ebûbekir'i göndermiştir.

Ebûbekir, bir hükümdara özgü niteliklerden olan saadet vasfıyla anılır; Saîd diye çağrılır. Allah onu hep mutlu etsin! Hükümdarımız cesur savaşçıları, kabilelerin ileri gelenlerini ve nice

gün görmüş olgun er kişiyi oğlunun yanına kattı. Onlara yağmur gibi erzak akıttı; bol bol ıkta verdi, sorumlu oldukları bölgeleri vergiden azat etti ve sonu gelmez ihsanlar yağdırdı onlara.

Cebel mıntıkasına olan ilgisi iyice artan efendimiz o arazinin tamamen benzeri olan bir maket kurulsun istedi. Surları, burçları, kapıları, silâh üretim evi, mescitleri, savaş araç gereçlerinin konulduğu depoları, tahıl ambarları, oradaki dağ ve Türbe-i Hamrâ'nın dağa bitişik yüzü... İşte bunların tümü bir maket hâlinde, büyük dairenin ortasına kuruldu! Bu maket hakikaten ilginçtir. Ustalarının ne denli mahir olduğunu göstermektedir. Onun değerini Cebel mıntıkasını gördükten sonra gelip seyredenler bilir ancak! Cebel yöresinin iyi korunması, tüm gereksinimlerinin karşılanması ve sürekli gözlenmesine önem verdiği için bunu yaptıran efendimiz sürekli şunu arzulardı: Yüce Tanrı, onun eliyle Cezîre-i Garbiye bölgesinde İslâmı galip kılsın, nice gâvur şehrinin fethini gerçekleştirsin ve haça taparların hevesleri kursaklarında kalsın, önlemleri işe yaramasın! İnşallah efendimiz muradına kavuşur.

Bu satırları yazarken etkili söz söylemeyi beceren eşsiz şair, büyük edebiyat ustası Ebû Abdullah Muhammed b. Gâlib Rusâfî Bâlensî'nin Abdülmü'min b. Ali'yi överken söylediği şu dizeleri anımsadım:

"Hidayet nârına Tûr yanından geleydin,
Nasibini alırdın bilgi ve nurdan!"

Kasidesine bu dizelerle başlayan şair aslında bize Cebel'i anlatıyor. Şair, kaside başında gemileri ve bunların karşı kıyıya geçişlerini vasfettikten sonra Cebel mıntıkasıyla ilgili beyitlere geçiyor. Süslü nazımda henüz aşılamamış mısralardandır bunlar:

"Nihayet vardı gemiler iki zafer dağına,
Nesiller boyu unutulmayan kudret otağına.
Burnu havada ortayaş güzeli, bakar buğulu buğulu,
Düğmesiz elbise gibi dikip giyinmiş bulutu.
Perçemine tâc olur yıldızlar gün batınca,
Gerdanına dolanıp parlayarak altın gibi.

An gelir şakağında zülüfler dans eder,
Zülüfler, yanağında titreyen bûseler.
Ön dişleri dökülmüş besbelli tecrübeden!
Belâ üstüne belâ öğütmüş hiç inlemeden.
Bazen gülmemiş, bazen gülmüş talihi,
Deve süren çoban gibi önüne katmış tarihi.
Adımını yavaş atar ve kendinden de emin,
Yüzünde esrar perdesi geçmişin, geleceğin.
Susmuş, eli çenesinde durmadan düşünmüş,
Gizlemiş sevincini, sessiz bir çöle dönmüş.
Kim bilir kıyamet korkusuyla gözleri mahzun,
Kökünden koparılmak var, serilmek upuzun.
Oysa dağlar yarın yerinden oynadıkta
Huzur düşer payına onun,
Tüm dertlerden uzakta."

Şair, Abdülmü'min b. Ali'nin[9] övgüsüne başlayarak kasidesine devam eder.

İbn Cüzeyy der ki; Üstad Ebû Abdullah İbn Battûta'nın sözlerine dönelim:

Cebel-i Fetih'ten çıkarak İslâm kalelerinin en sağlamı ve konum itibariyle en güzeli olan Ronda Kalesi'ne gittim. O sıralarda kale kumandanı, Şeyh Ebu'r-Rebî Süleyman b. Davud Askerî[10] idi. Kadı ise amca oğlum, fıkıh bilgini Ebu'l-Kasım Muhammed b. Yahyâ b. Battûta'ydı. Bu kalede edebiyattan anlayan uzman hukukçu Kadı Ebu'l-Haccac Yusuf b. Musa Münteşâkarî ile karşılaştım. Bu adam beni evinde ağırladı. Ayrıca Hatip Hacı Ebu'l-İshâk İbrahim ile de görüştüm. Şenderuh adıyla tanınan bu erdemli adam Mağrip şehirlerinden Selâ'da vefat etmiştir. Abdullah Saffâr gibilerinin de bulunduğu bir grup salih adamla görüştüm. Burada beş gün kaldım.

Sonra yolculuğuma devam ederek Marbela[11] şehrine yöneldim. Bu iki şehir arasındaki yol gayet sarptır. Marbela, bereketli ve şirin bir şehircik. Orada Malakka'ya[12] [=Malaga] gitme niyetinde olan bir grup atlıya rastlayınca onlarla yolculuk etmek istedim. Neyse ki Hak Teâlâ lütfetti, beni korudu. Adamlar benden önce gittiler, yolda esir edildiler. İlerde bunu anlataca-

ğız. Onların ardından ben yola düştüm. Marbela sınırını geçerek Süheyl arazisine vardığımda bir çukura rastladım, içinde at leşi vardı! Biraz sonra yere atılmış bir balıkçı küfesi gördüm. İçimde şüphe uyandı. Tam önümde bir bekçi kulesi bulunuyordu. Kendi kendime:

"Burada bir düşman görünse kuledeki adam mutlaka onu haber verirdi!" diyordum.

Böylece o civardaki bir eve doğru ilerleyince kenarda da ölü bir at buldum! İşte ben o hâldeyken ansızın bir figan işittim arkamdan. Arkadaşlarımı geride bırakmış, bir hayli önde yürüyordum. Yanlarına döndüğümde Süheyl Kalesi kumandanını onlarla beraber gördüm. Kumandanın demesine göre bu civarda dört düşman gemisi belirmiş; bekçi kulede değilken düşmanlardan bir kısmı karaya çıkmış, Marbela'dan ayrılan oniki atlıyla karşılaşınca birini öldürmüşler, diğerlerini esir etmişler. Küfesi yere atılan balıkçı da onlarla beraber katledilmiş! Kumandan, Malakka'ya sağ salim ulaşmam için evinde gecelememi tavsiye etti. Geceyi onun yanında râbıta [=sınır] kalesinde geçirdim. Bu kalenin Süheyl tarafından yaptırıldığı söylenir. Bahsettiğimiz düşman gemileri kalenin kıyılarına demir atmıştı.

Ertesi gün kumandanla beraber atlarımıza bindik. Endülüs'ün en güzel şehirlerinden ve kalabalık merkezlerinden olan Malakka'ya vardık. Burası kara ve denizin tüm avantajlarını toplamıştır. Kolaylığı çok, meyvesi bol bir şehirdir. Çarşılarında 8 ratl üzümün 1 küçük dirheme satıldığını gördüm. Buranın yakut rengindeki narının dünyada benzeri yok! İncir ve bademe gelince buradan ve çevre arazilerden toplanır da nice doğu ve batı memleketine ihraç edilir.

İbn Cüzeyy der ki:

Malakkalı Hatip Ebû Muhammed Abdülvahhâb b. Ali de hoş bir cinas içeren şu dizelerinde buna işaret eder:

"Yaşa Malakka ve Malakka inciri!
Gemiler senin hatırına buranın misafiri!
Dokunur diye doktorum seni yar etmez bana,
Ne oluyor doktora dur diyor hayatıma!"

Kadı'l Cemâa Ebû Abdullah b. Abdülmelik de cinas yaparak şu dizileri ekledi deminkilere:

"Humus'un da incirini sakın unutma,
Hatırla incirle zeytinini yan yana!"

İbn Battûta devam ediyor:

Malakka şehrinde altın suyuyla boyanmış pek güzel çanak çömlekler üretilir. Buradan dünyanın öbür ucuna; uzak ülkelere ihraç edilir. Şehrin câmii büyük bir alana kuruludur. Bereketi herkesce biliniyor. Güzellikte avlusunun bir benzeri yok. Bu avluda koca koca narenciye ağaçları vardır.

Malakka'ya girdiğimde şehir kadısı erdemli hatip Ebû Abdullah'ı büyük câmide bir köşeye kurulmuşken gördüm. Bu adamın babası eski şehir hatibi olan Ebû Ca'fer'dir. Dedesi ise yine buranın eski hatiplerinden; Allah'ın veli kullarından Ebû Abdullah Tancalî'dir.

Şehir kadısı câmide oturmuş, fıkıh bilginleri ve ileri gelenler onun etrafını çevrelemişti. Daha önce bahsettiğimiz esirleri kurtarmak için fidye topluyorlardı. Kadıya yöneldim:

"Beni koruyan ve esirler arasında bulundurmayan Allah'a şükür!" dedim.

Sonra talihsiz adamların ardından yola çıkışımı anlatım. Kadı efendi hayret etti; biraz sonra bana yemek getirtti. Allah Teâlâ engin merhametiyle kuşatsın onu. Şehir hatibi Ebû Abdullah Sâhilî de beni ağırlamıştır. Bu adam Muammem [=başı daima sarıklı] diye bilinir

Malakka'dan çıkarak 24 mil ötedeki Belleş'e [=Vélez][13] vardım. Burası güzel bir şehirdir. Acayip bir mescidi var. Malakka'da olduğu gibi burada da üzüm, incir ve pek çok meyve yetişiyor.

Sonra oradan çıktım, Elhamma'ya[14] gittim. Sanatkârane bir şekilde inşa edilen mabedinin eşi benzeri yoktur. Şehirden bir mil uzakta, ırmak kıyısında bir sıcak su kaynağı var. Orade erkek ve kadınlar için özel hamamlar bulunuyor.

Bu küçük şehirden çıkarak Endülüs ülkesinin merkezi olan Garnâta [=Gırnata] şehrine yöneldim. Burası tüm Endülüs böl-

gesinin gelinidir. Çevresi öyle güzel ki dünyada eşi yok diyebilirim. 40 millik bir alan! Ünlü Şennîl nehri ortadan ayırır bu alanı. Orada başka ırmaklar da var. Art arda bahçeler, yeşillikler, köşkler ve üzüm bağları şehri her yandan sarıp kucaklamış. Mesire yerlerinden biri de Aynu'd-Dem' [=Gözyaşı membaı] diye adlandırılan noktadır. Burası bağlar ve bahçelerle dolu bir dağdır. Bir benzeri yok!

İbn Cüzeyy der ki:

Eğer ırkçılık damgası yemekten korkmasaydım, fırsat elime geçmişken Garnâta'ya dair uzun bir nutuk çekerdim. Ama böyle dillere destan bir şehir için lafı uzatmanın bir manası yok. Sonradan Garnâta'yı yurt edinen üstadımız Ebûbekir Muhammed b. Ahmed b. Şibrîn Sebtî şu dizeleri söylediği için Tanrı'nın armağan yağmuruna tutulsun derim!

"Hak saklasın Garnâta'yı, şu gerçek vatanı,
Dertliyi sevince boğan, yurtsuza yurt olanı.
Gözlerin yoruluyor dostum uzun uzun bakınca,
Karlı meralarına; donmaya yüz tutunca.
Hak Teâlâ korusun buranın ahalisini,
Bir serhad soğuk değilse serhad olabilir mi?

Garnâta Sultanı

Garnâta'ya girdiğim sıralarda buranın sahibi Sultan Ebu'l-Haccâc Yusuf b. Sultan Ebu'l-Velîd İsmail b. Ferec b. İsmail b. Yusuf b. Nasr idi. Hasta olduğu için görüşemedim onunla. İyi yürekli bir hatun olan annesinin gönderdiği altın dinarlar çok işime yaramıştır.

Garnâta'da bir grup iyi insanla karşılaştım. Bunlardan sayabildiklerim şöyle: Kadı'l-cemâa Şerif Ebu'l-Kasım Muhammed b. Ahmed b. Muhammed Hüseynî Sebti, müderris fıkıh bilgini Hatip Ebû Abdullah Muhammed b. İbrahim Beyyânî, İbn Übb adıyla tanınan Hatip Ebû Saîd Ferec b. Kasım ve yine kadı'l-cemâalık [=başhâkim] yapan bir bilgin; çağının eşsiz âlimi Ebu'l-Berekât Muhammed b. İbrahim Sülemî Bilfîkî.[15] Bu adam o sıralarda Meriye'den [=Almari] yeni dönmüştü. Onunla bir araya geldik sohbet ettik; fıkıhçı Ebu'l-Kasım Mu-

hammed'in bahçesinde. Ebu'l-Kasım da meşhur kâtip ve fıkıh bilgini Ebû Abdullah b. Âsım'ın oğludur. Orada iki gün ve bir gece kaldık.

İbn Cüzeyy der ki:

Bahsedilen bostanda onlarla beraber idim. Şeyh Ebû Abdullah İbn Battûta yolculuğu esnasında vuku bulan olayları anlatarak bizi memnun etti, neşelendirdi. Ben de üstadın seyahatı esnasında rastladığı ünlülerin adlarını kaydediyordum. Ondan enteresan ve yararlı şeyler işittik, istifade ettik. Ayrıca Garnâtalıların seçkinlerinden oluşan bir grup vardı yanımızda. Nev'i şahsına münhasır garip huylu müthiş şair Ebû Ca'fer Ahmed b. Rıdvân b. Abdülazîm Cüzâmî de bu gruptandı. Bu delikanlının durumu ilginçtir; çölde doğup hiç eğitim almadığı, eğitim alanlarla da hiç görüşmediği hâlde kaliteli şiir söylemede olağanüstü bir yeteneğe sahip olmuştur. Büyük söz ustaları ve bir hayli mürekkep yalamış öncü edipler dahi nadiren onun kadar iyi dizeler söyleyebilir. Şöyle diyor:

"Ey gönlüme lütfedip taht kuran sultan,
Onun kapısı elbet onu süzen gözdür.
Açıldı kapım, uyandığımda rüyanızdan
Onu yine kitleyecek sürgü hayâlinizdir."

İbn Battûta devam ediyor:

Garnâta'da oralı şeyhlerin ve sufîlerin üstadı Ebû Ali Ömer ile karşılaştım. Bu adam büyük veli Ebû Abdullah Muhammed b. Mahrûk'un oğludur. Onun Garnâta dışındaki tekkesinde birkaç gün kaldım, beni yere göğe komadı, ikramlara boğdu.

Onunla beraber yola çıktık; manevî güzelliği ve bereketi ile ünlenmiş Râbıtatü'l-Ukab adlı tekkeyi ziyaret ettik. Ukab, Garnâta'ya 8 mil uzaklıkta bir dağdır. Bugün artık harabe olan Elbîre şehri civarındadır. Şeyh Ebû Ali Ömer'in yeğeni olan fıkıhçı Ebu'l-Hasan Ali b. Ahmed b. Mahrûk ile de kendi zaviyesinde görüştüm. Bu zaviye Licamîye diye anılır. Garnâta şehrinin dışında, Necd adlı dış mahallenin üst tarafında kurulmuştur ve Sebîke dağına bitişiktir.

Kendi memleketlerine benzediği için Garnâta'yı yurt

edinmiş bir grup yabancı sufî vardır orada: Hacı Ebû Abdullah Semerkandî'yi, Hacı Ahmed Tebrîzî'yi, Hacı İbrahim Kûnevî'yi [=Konyalı], Horasanlı Hacı Hüseyin'i, Hindistanlı Hacı Ali'yi, yine Hindistanlı Hacı Reşid'i ve diğerlerini sayabiliriz.[16]

Garnâta'dan çıktım, Elhamma'ya yöneldim; oradan da Belleş ve Malakka üzerinden Zekvân Kalesi'ne vardım. Meyvesi, suyu, ağacı bol şirin bir korunak burası. Buradan çıkarak Ronda'ya yöneldim; oradan da Benî Riyâh köyüne vardım. Köyün şeyhı Ebu'l-Hasan Ali b. Süleyman Riyâhî beni ağırladı. Bu adam nüfuzlu, erdemli ve cömert insanlardandır. Geleni gideni doyurur. Beni de güzel ağırladı.

Notlar

1 **Sebte şehri:** Fas'ın en mühim ve faal şehirlerindendir. Tarık b. Ziyad Avrupa'ya buradan geçmiştir. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 211.

2 **Şattî:** Kelime Latince olup iki yelkenli gemi demektir. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 211.

3 **Asîlâ şehri:** Arâiş ile Tanca arasında, Atlas okyanusuna bakan tarihî bir şehirdir. Bkz.: *Age.*, s. 211.

4 **Cebel-i Fetih (=Cebel-i Târık):** Tarık b. Ziyad buraya 92/711 yılında geldi; İspanya'yı fethetmek için açıldı, karşısında Got kralı Odrik vardı; Odrik ağır bir yenilgiye uğradı. Batı dillerindeki Gibraltar ismi de Tarık'tan geliyor. Buranın tarihi hakkında bkz.: İbn Sâhibi's-Salât, *el-Mennü bi'l-İmâme*, ed-kritik: Abdülhâdî Tâzî, Beyrut, 1987, s. 84-88.

5 **Musa b. Nusayr:** Endülüs'ü fetheden kumandan. Musa deniz savaşlarından iyi anlayan zeki bir kumandandı. Evvelce de Kıbrıs'a girmiş orada kaleler yaptırmıştı. Baştan sona başarılarla dolu bir hayat hikâyesi vardır. 97/715 yılında Medine'de vefat etti. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 213.

6 **El-Cezîra'nın muhasara edilişi:** 13. Alfonso tarafından 742/1342'de kuşatıldı. Bkz.: Tâzî, *et-Târîhu'd-Diblumâsi*, C. 7, s. 83-84.

7 **Yediyüzotuzüç yılı;** 1333 yılına rastlar.

8 **Yediyüzellialtı yılının son günü;** 1355 yılının 14 Aralığına rastlar.

9 **Abdülmü'min b. Ali (=Muvahhidî Devleti'ni kuran kişi):** bkz.: 46/10. not.

10 **Ebu'r-Rebî' Süleyman Askerî:** Ebû İnân'ın vezirlerindendi. 1355 yılında Hafsîlere karşı yapılan savaşta en ön safta savaşanlardandı. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 217.

11 **Marbela şehri:** Ronda'nın güneydoğusuna düşen eski bir şehirdir. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 218.

12 **Mâlakka:** O sıralarda Gırnata krallığının limanı, dış dünyaya açılan penceresiydi. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 218.

13 **Belleş (=Vélez) şehri:** Malakka'nın Velez'i diye bilinen şehirdir. Malakka'nın 24 mil güneyindedir. Bkz.: *Age.*, s. 220.

14 Hamma: İdrisî' el-Hamma'dan ve muhteşem câmiinden bahseder. Burası o zaman çok güzel ve diğer şehirlerden farklı imiş. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 220.

15 Ebu'l-Berekât Belfîkî (=Bilfîkî): Velfikue şehrindengeldiği için ona Belfîkî veya Bilfîkî denmiştir. İbn Battûta'dan bahseden nadir kaynaklardan birini yazmıştır. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 223.

16 Gırnata'da oturan Doğulu bilginler: Dönemin Mağrip ve Endülüs kaynakları –tıpkı burada anıldığı gibi– Semerkand, Horasan, Tebriz, Suriye ve Konya kökenli daha pek çok insanın Mağrip'e ve Endülüs'e geldiğini bildiriyor. Bkz.: Lisânüddîn, *el-İhâta,* C. 4, s. 239

ELLİDOKUZUNCU BÖLÜM

AFRİKA'YA DÖNÜŞ, SİYAHLAR ÜLKESİNE YOLCULUK

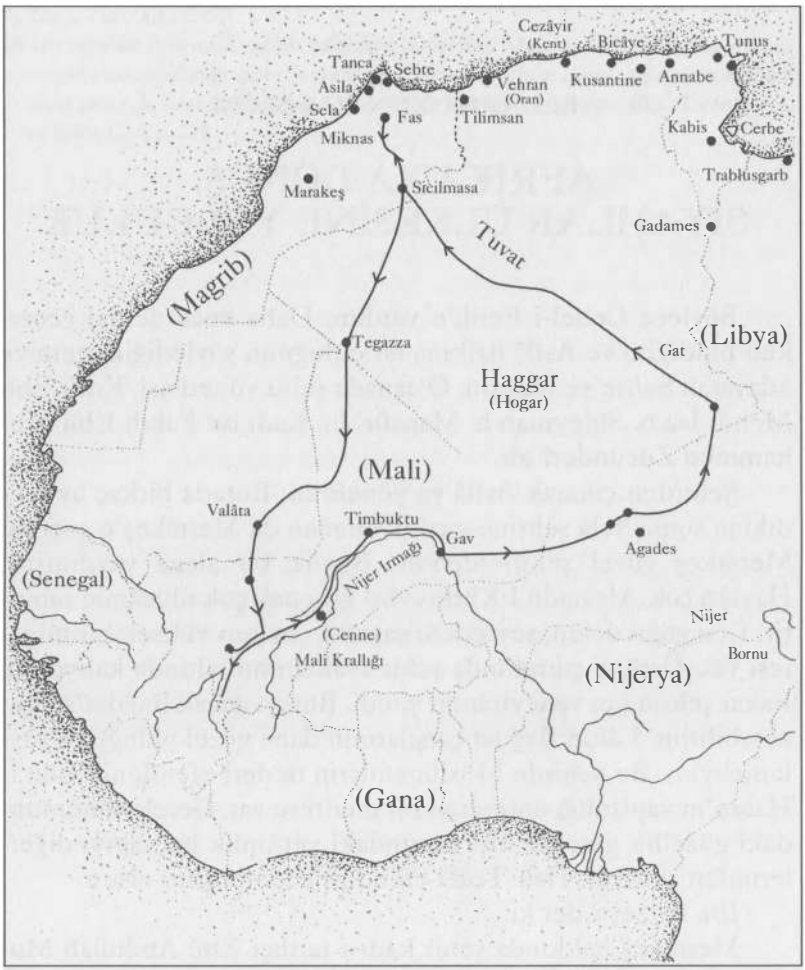
Böylece Cebel-i Fetih'e vardım. Daha önce denizi geçerken bindiğim ve Asîlâ halkına ait olduğunu söylediğim gemiye atlayarak Sebte'ye ulaştım. O esnada şehir yöneticisi, Emir Ebû Mehdi İsa b. Süleyman b. Mansûr'du. Kadı ise Fakih Ebû Muhammed Zücünderî idi.

Şehirden çıkarak Asîlâ'ya yöneldim. Burada birkaç ay kaldıktan sonra Selâ şehrine gittim. Oradan da Merrâkeş'e geçtim. Merrâkeş güzel şehirlerdendir. Büyük bir alana yayılmıştır. Hayrâtı çok. Mescidü'l-Kütbiyyîn[1] gibi pek çok ulucâmie sahiptir. Ucu göğü delen, seyredeni şaşkına çeviren yüksek bir minaresi var. Üstüne çıktığımda şehir ayaklarımın altında kalıyordu. Fakat şehrin her yanı virandır şimdi. Burayı ancak Bağdat'a benzetebilirim. Lâkin Bağdat çarşılarının daha güzel olduğunu söylemeliyim. Bu şehirde Müslümanların önderi efendimiz Ebu'l-Hasan'ın yaptırdığı enteresan bir medrese var. Gerek konumundaki güzellik gerekse inşa tarzındaki yetkinlik bu yapıyı diğerlerinden ayırıyor. Hak Teâlâ efendimizden hoşnut olsun.

İbn Cüzeyy der ki:

Merrâkeş hakkında şehir kadısı tarihçi Ebû Abdullah Muhammed b. Abdülmelik Evsî şu beyitleri söyler:

"Allah aşkına, şu aydınlık Merrâkeş ne güzel şehir,
Halkı cana yakın ve ne kadar da efendi!
Yersiz yurtsuz bir garip orayı sığınıverse,
Teselli bulur; kalmaz aile, vatan derdi.



Fas'tan Batı Afrika'ya gidiş ve dönüş.

Kaynak: Tazi.

Şarkılar onu söyler, gözler onu süzerse,
İner gözle kulak arasına haset perdesi!"

İbn Battûta devam ediyor:

Sonra Merrâkeş'ten çıktık. Allah yardımcısı olsun, efendimizin kafilesiyle beraber Selâ şehrine döndük. Daha sonra Miknâse'ye ulaştık. Burası dört yanı bağ, bahçe ve zeytinliklerle çevrili güzel bir şehirdir. Nihayet başşehir Fas'a ulaştık. Yüce Allah burayı korusun!

Orada efendimize veda ettim;[2] Sudan'a [=Siyahlar ülkesi] niyetlenerek yola koyuldum.

Önce Sicilmâsa'ya[3] vardım, en güzel şehirlerdendir burası. Hurması pek lezizdir. Hurma bolluğu yönünden Basra, Sicilmâsa'ya benziyorsa da buranınki daha kaliteli. Hele hele iyrâr denilen türünün dünyada benzeri yok! Sicilmâsa'da Fakih Ebû Muhammed Bişrî'nin evine konuk oldum. Bu adamın kardeşiyle Çin'de Kancanfû şehrinde görüşmüştük. Aradaki mesafeye bak, ne denli uzak!

Ebû Muhammed bana bol bol ikram etti. Sicilmâsa'dayken birkaç deve ile bu hayvanların dört aylık yemini satın aldım.

Yediyüzelliüç senesi Muharrem ayı başlarında[4] bir kafileyle yola düştüm. Hak Teâlâ ganî ganî rahmet eylesin; kafile başı Ebû Muhammed Bendekân Messûfî idi. Kervanımızda Sicilmâsa tacirlerinden oluşan bir grup vardı, öteki yolcularla beraber.

Yirmibeş gün sonra Tegâzzâ'ya vardık.[5] Uğursuz bir köy burası! Garip tarafları vardır; tüm evleri ve mescidi kayatuzundan inşa edilmiş, tavanlar ise deve derisinden gerilmiş! Ne bir ağaç, ne bir ot; sade kum! İçinden tuz çıkarılır. Zemin biraz kazılınca üst üste, öbek öbek oturmuş büyük tuz tabakalarına rastlanır. Bir deveye bunlardan ancak iki tabaka yüklenebilir. Tegâzzâ şehrinde sadece Messûfeli[6] köleler oturuyor, onların işi gücü tuz çıkarmaktır. Gıdaları Sicilmâsa'dan gelen hurma ve deve etiyle Sudan'dan gönderilen anlî[7] türü darıdır.

Siyahlar kendi ülkelerinden buraya gelir ve tuz alıp geri dönerler. Bir yük tuz İyvallâten[8] ve Mâllî'de 20-30 miskale, zaman zaman da 40 miskale satılır. Zenciler altın ve gümüş gibi kullanırlar tuzu! Kalıp kalıp keserler ve alışverişi bununla yaparlar!

Tegâzzâ köyü onca küçüklüğüne rağmen yöre halkı alışverişini civardaki madenden çıkarılan saf altınla yapıyor!

Burada zar-zor on gün kalabildik. Çünkü suyu acı ve tuzluydu! Ayrıca sivrisineğin bol bulunduğu bir yerdir Tegâzzâ!

Bu köyden sonra on günde aşılan bir çöle girilir. Suyun pek nadir bulunduğu bu sahra için hazırlıklar yapılır; Tegâzzâ'dan su alınır. Bu kurak mıntıkayı aşarken sık sık yağmur sularının biriktiği gölcüklere rastladık. Seyahat esnasında kayalıklardan oluşan tepeler arasında bir gölet gördük. Suyu tuzlu değil tatlıydı! Hemen abandık, susuzluğumuzu giderdik; elbiselerimizi yıkadık. Bu çölde yermantarı bir hayli fazla yetişiyor. Buranın biti de çok! Herkes boynunda bu hayvancığı öldüren cıvalı ipler taşıyor!

Yolculuk esnasında biz kafilenin en önündeydik. Elverişli bir mekân bulduğumuzda hayvanlarımızı otlatırdık. Bu minval üzere seyahatimize devam ederken İbn Zîrî adlı bir adam çölde yitti! Ürktüm ve bundan sonra kervanın ne önünde ne de kuyruğunda bulunmaya cesaret ettim! İbn Zîrî ile kendi dayıoğlu İbn Adî arasında daha önce bir tartışma çıkmıştı. Karşılıklı küfürleştiler. İbn Zîrî dostlarından geride kalarak yolu şaşırdı. Kervan mola verdiği zaman ondan bir haber çıkmadı. Adamcağızın izini aramak için Messûfelilerden birinin ücretle tutulup gönderilmesi gerektiğini söyledim İbn Adî'ye. Ama herif kabul etmedi. Ertesi gün Messûfelilerden biri hiç para almadan onu aramaya razı oldu. Nihayet bir o yana bir bu yana şaşkın şaşkın dolaştığını gösteren ayak izlerini buldu. Ama ondan bir haber alamadı.

Bu arada yolda rastladığımız bir kafile, içlerinden bazılarının gruptan koptuğunu haber verdi. Daha sonra onların bahsettikleri birini çöl ortasında küçük bir ağacın dibinde bulduk! Cansız bedenin üstünde elbise, elinde kamçı vardı. Ve su, zavallıya yedi mil kadar uzaktaydı.

Sonra yolculuğumuza devam ederek içimlik suyu bulunan Tâserehlâ'ya vardık. Kervanlar burada mola vererek üç gün dinlenir, su kırbalarını onarıp doldururlar. Kırbaların üstüne mutlaka telis dikerler çünkü rüzgârdan korkmaktadırlar.

Tekşîf[9] denilen adam da bu konaktan gönderilir.

Tekşîf

Kafiledeki yolcuların kendilerinden önce İyvallâten'e ulaşmak üzere Messûfe kabilesinden kiraladıkları herkese Tekşîf adı verilir. Bu adam kervandakilerin yazdıkları mektupları götürür, dostlarına iletir. Böylece bu tanıdıklar, kervandakiler için ev kiralar ve İyvallâten'e girmeden dört gün önce kervana erişip su ihtiyacını karşılarlar. Eğer bir kimsenin İyvallâten'de bir tanıdığı yoksa o yörenin fazilet ve cömertlikle tanınmış bir tüccarına mektup gönderir. Bu adam ona iyi davranır, yol gösterir. Önümüzdeki sahrada zaman zaman Tekşîflerin bile mahvolduğu yadsınamaz bir gerçektir. Bu durumda İyvallâten halkı kervandan haberdar olamaz ve yolcuların ya tümü yahut büyük bir bölümü can verir susuzluktan.

Bu çölün cini şeytanı çok! Tekşîf görevlisi yalnızsa cinler ve şeytanlar onunla oynamaya başlarlar, yolunu şaşırtırlar! Adamcağız nereye gideceğini bilemez; helâk olur. Zira bu çölün gözle görülür bir yolu yoktur ve hiçbir iz rehberlik edemez insana! Zaten rüzgârın bir o yana bir bu yana taşıdığı kumlardan ibarettir burası. Sen, an gelir bir yerde art arda dizili kum tepeleri görürsün, biraz sonra o tepelerin başka yere taşındığını farkedersin! Burada ancak çevreyi iyi tanıyan, defalarca güzergâhtan gidip gelmiş olan zeki birisi rehberlik yapabilir. Bizim kılavuzun bir gözü kör diğer gözü hastalıklıydı.[10] Ama yolu herkesten iyi biliyordu. Şaştım bu işe! Bu seyahatimizde Messûfelilerden birini yüz miskal altın karşılığında Tekşîf olarak tuttuk.

Yedinci gece bizi karşılamak için yola düşenlerin ateşlerini gördük uzaktan; sevindik, coştuk! Bu tarafın çölü ıpıştıktır; kalbe huzur verir, ruhu kaygılardan kurtarır. Ayrıca hırsızı, yol keseni de yoktur.

Burada yaban sığırı sürü sürü gezer, munisçe yaklaşır insanlara.[11] Bu hayvanları köpeklerle yahut okla avlayabilirsiniz. Ama eti çabuk susatır insanı! Bu yüzden çokları yaban sığırının etini yemekten çekiniyorlar. İşin daha da ilginç yanı şu: Bu sığırlar kesildiklerinde işkembelerinden su çıkar! Ben, Messûfelilerin bu işkembeleri sıkarak içindeki sıvıyı içtiklerini gördüm!

Bu çölün yılanı da çok!

Yılanla OynayanTacirin Hikâyesi

Kafilede Hacı Zeyyân adlı Tilimsânlı bir tacir vardı. Hep yılan tutar avâre avâre oynardı. Ona bu işten vazgeçmesini söylerdim; bana kulak asmazdı. Bir defasında elini bir keler deliğine soktu. Keler yerine bir yılan bularak eline aldı. Üstten bastırıp sıkı sıkı yakalamak isteyince hayvan can havliyle adamın sağ işaret parmağını soktu. Hacı Zeyyân dehşetli bir sancıyla yerinden hopladı. Elini dağladıysa da akşamüzeri ağrısı iyice arttı. Nihayet bir deve keserek elini işkembesine soktu; öyle yattı o gece.[12]

Daha sonra adamın parmağının etleri delik deşik oldu. O da kökünden kesti attı parmağını! Messûfelilerin demesi o ki Hacı Zeyyân yılan sokmadan önce su içmeseymiş mutlaka ölürmüş zehirden...

[İyvallâten Yoluna Devam]

Bizim için yola çıkanlar yanımıza gelince hayvanlarımızı suvardık. Yolumuza devam ettik; harareti epey yüksek olan ve daha önce gördüklerimize hiç benzemeyen bir sahraya girdik. Burada ikindi namazının ardından yola koyulur, bütün gece ilerler ve sabaha doğru mola verirdik. Messûfe, Berdâme[13] ve diğer kabilelere mensup pek çok kişi su yükleriyle yanımıza geldiler. Amaçları su satmaktı.

Sicilmâsa'dan ayrılışımın ikinci ayı dolunca Sudan şehirlerinin ilki olan İyvallâten'e ulaştık. Rebîulevvel ayının ilk günüydü. Orada hükümdarın vekili olarak Ferbâ Hüseyin bulunuyordu. Ferbâ,[14] naip, yardımcı anlamına gelen bir sözcüktür.

İyvallâten'e ulaştığımızda tacirler mallarını geniş bir alana bıraktılar. Zenciler bu malların korunacağına ilişkin garanti verdiler. Tüccar tayfası, Ferbânın yanına vardı. Ferbânın adamları, ellerinde mızrak ve yaylarla onun önü sıra dikilmişler, Messûfe'nin önde gelen kişileri naibin arkasında yerlerini almışlardı. Tacirler huzura çıkınca ayakta beklediler. Gayet yakın duruyorlardı ama Ferbâ küçümseme amacı güderek dilmaça[15] bir şeyler söyledi; tacirlere iletsin diye. İşte o zaman bu heriflerin terbiyesizlikleri, beyazları aşağı görmeleri yüreğime oturdu, ülkelerine geldiğime pişman oldum! Aslen Selâ halkından olan İbn Beddâ

adlı nüfuzlu kişinin evine yöneldim. Daha önce ona bir ev kiralamasını söylemiştim. O da gerekeni yapmıştı.

Daha sonra İyvallâten müşerrifi[16] [=müfettişi] Menşâcû, kafilede bulunanları ziyafete çağırdı. Katılmak istemediysem de dostlarımın ısrarı üzerine gitmek zorunda kaldım. Getirilen yemek fazla dövülmemiş anlî türü darının biraz bal ve sütle karıştırılmış hâliydi. Bunu kova gibi kullandıkları bir kabağın yarısına kadar doldurmuşlardı. Misafirler çorbamsı yemeği içtiler ve dağıldılar. Ben dostlarıma dönerek:

"Zenciler bunun için mi bizi çağırdılar?" dediğimde:

"Elbette! Onların en büyük yemeği budur!" cevabını verdiler. O zaman hissettim ki bu heriflerden hayır gelmez! Ve hemen İyvallâten hacılarıyla beraber yola düşmek istedim.

Sonra onların hükümdarının oturduğu şehri görmek niyetiyle yolculuğa devam dedim.

İyvallâten'de elli gün kaldım. Ahali bana saygıda kusur etmedi, ikram yağdırdı. Şehir kadısı Muhammed b. Abdullah b. Yenûmar'la kardeşi fıkıh bilgini Müderris Yahyâ beni el üstünde tutanlardandır.

İyvallâten şehri çok sıcak. Orada küçük hurma ağaçlarının gölgesine kavun karpuz ekiliyor. Su, kuyulardan sağlanıyor. Koyun eti bol. Ahalinin giydiği elbiseler Mısır işidir, pek güzeldir. Halkın büyük bir kısmı Messûfe kabilesindendir. Kadınlarının dikkat çekici bir güzelliği var. Onlar, nüfuz ve itibar bakımından erkeklerden daha üstün.

İyvallâten'de Oturan Messûfeliler

Bu grubun hâli pek ilginç. Akıl almaz işleri var. Erkeklerinde zerrece kıskançlık yok! Hiçbiri babasının adıyla anılmaz. Herkes dayısının adıyla anılır. Kişi öldüğü zaman mirası kendi çocuklarına değil, kızkardeşinin oğullarına kalır. Böyle bir âdeti dünyada görmedim; Mulaybâr ülkesinin gâvur Hintlileri hariç! Ama Messûfeliler namazlarını kaçırmayan, İslâm hukuku öğrenmeye gayet eden ve *Kur'an* ezberleyen Müslümandırlar.

Kadınlarına gelince vaktinde namaz kılmalarına rağmen erkeklerden çekinmeyen, kaç-göç yapmayan hanımlardır. İsteyen herkesle evlenirler; lâkin kocalarıyla beraber asla yolculuk

etmez ve yerlerinden ayrılmazlar. İçlerinden biri çıkar da eşiyle birlikte gitmek isterse ailesi duvar gibi dikilir, engel olur.

Buralı kadınlar namahrem erkeklerle arkadaş olabiliyorlar. Erkekler de namahrem kadınlarla bir araya geliyor, sohbet ediyorlar.[17] Adam evine geldiğinde hanımını bir erkekle sohbet ederken bulur da hiç yadırgamaz! Bu ne biçim iş!

Bununla İlgili Bir Olay

Bir gün İyvallâten kadısının yanına çıktım. Orada genç ve çok güzel bir kadın vardı. Onu görünce çekindim ve dönmek istedim. Kadın benim hâlime güldü, hiç sıkılmadan! Kadı efendi:

"Niye geri gidiyorsun? Bu benim arkadaşımdır!" dedi.

Onların bu durumuna şaştım! Çünkü kadı efendi hacca gitmiş, fıkıh öğrenmiş hocalardandı. Hattâ duyduğuma göre o bu sene hanım arkadaşıyla yan yana hacca gitmek için sultandan izin istemiş... Bilmiyorum, bahsedilen hanım arkadaşı bu muydu yoksa başkası mı? Ama sultan izin vermemiş!

Benzeri Bir Olay

Bir gün kafile arkadaşım olan Messûfeli Ebû Muhammed Bendekân'ın yanına vardım. Bir yaygının üstüne kurulmuştu. Evinin ortasında, üstünde gölgelik bulunan bir sedirde oturan kadın yanındaki erkekle sohbet ediyordu. Arkadaşıma sordum:

"Bu kadın kim?" Cevap verdi:

"Hanımım!"

"Yanındaki herif kim oluyor?" diye sorduğumda;

"Onun arkadaşıdır!" cevabını verdi. Hemen çıkıştım:

"Sen bizim ülkemizde oturdun; dinî konuları bildiğin hâlde bu işe nasıl razı oluyorsun?"

Karşılık verdi:

"Bizde kadınların namahrem erkeklerle edebini koruyarak sohbet etmesine ses çıkarılmaz, şüpheyle bakılmaz. Onlar sizin ülkenizin karıları gibi değil!"

Herifin ahmaklığına hayret ettim, çıkıp gittim ve bir daha uğramadım ona! Defalarca beni çağırdıysa da kabul etmedim.

[Mâllî'ye Doğru]

İyvallâten'den yirmidört gün uzakta bulunan Mâllî'ye gitmeye niyelendiğimde bir Messûfeliyi kiraladım, rehber olarak. Bu yol gayet güvenilir olduğu için kervanla seyahat etmeye gerek yoktur.

Üç arkadaşla çıktık. Güzergâhımızda ağaç çoktu. İri, asırlık ağaçlardı bunlar.[18] Sadece birinin gölgesine koca bir kervan sığar! Bir kısmının ne dalı ne yaprağı var ama kuru kütüğü bile insanları gölgelendirebilir. Bu ağaçların bir kısmı da hastalıktan ötürü içten içe çürümüş. Kovukları kuyuya dönmüş, yağmur sularını kucaklamış. Millet bu sudan içiyor. Bazılarının kovuğunda ise kovan kovan bal var. Herkes bu balı topluyor.

Bu dev ağaçlardan birinin önünden geçerken ne göreyim! Adam içeride oturmuş, tezgâhını kurmuş halı dokuyor! Ağzım açık kaldı.

İbn Cüzeyy der ki:

Endülüs ülkesinde iki kestane ağacı vardı. İçlerine kumaş dokuyan iki usta yerleşmişti. Bu ağaçlardan biri Vâdî Âş'ta dağ eteğinde,[19] diğeri ise Garnâta'ya bağlı Büşşâre yöresindedir.

İbn Battûta devam ediyor.

İyvallâten ile Mâllî arasındaki ormanda yetişen bu ağaçların bir kısmı erik, elma, şeftali ve kayısıya benziyorsa da apayrı cinslerdir. Oradaki ağaçların bazıları ham kavuna benzeyen meyveler veriyor. Bunlar eriştiği zaman çatlayıp un gibi bir toz çıkartıyorlar. Bu madde hem pişiriliyor hem de çarşılarda satılıyor.

Ahali bu topraklardan baklaya benzer taneli bitkiler çıkartarak kavurup yiyor. Tadı, kavrulmuş nohut gibi. Zaman zaman bu bitkiyi öğüterek sünger gibi pofur pofur bir börek yapar ve gartîyle kızartırlar. Gartî,[20] kayısıya benzeyen çok lezzetli bir meyvedir. Ama bu yemek beyaz insanlara dokunuyor. Bitkinin çekirdeğinden çıkartılan yağ çeşitli işlerde kullanılıyor. Meselâ yemek pişirmede, kandilleri yakmada, az önce sözünü ettiğimiz süngerimsi puf böreğini kızartmada kullanıyorlar. Ayrıca vücuda masaj yapmak ve orada bulunan bir tür toprakla karıştırıp duvarları sıvamak için de bu çekirdekten faydalanılır. Çekirdeğin yağı gayet kolay üretilir, her tarafta bulunur.

Bir şehirden diğer şehirde koca koca kabaklar taşınır. Bu ka-

baklar bizim oraların küpleri kadar iridir! Siyahlar ülkesinde yetişen kabaklar tabak yerine kullanılıyor. Meselâ bir kabağı ortasından bölerek iki tencere yapıyorlar ve etrafını güzelce süslüyorlar. Siyah adam yolculuğa çıktığı zaman, köle ve cariyeler onun yatağını ve yükünü taşırken yeme içmede kullandığı kabak-çanakları da götürmeyi de ihmal etmez!.

Gezgin insan bu diyarda katık, dinar ve dirhem taşıma gereğini duymaz. Sadece kayatuzu parçaları, güzel kokular ve nazm denilen camdan yapılmış süsleri yanında bulundurması yeter. Onlar en çok karanfil, sakız ve tâsergant denilen kokuyu beğenirler. En sevdikleri koku tâserganttır.[21] Gezgin kişi bir köye vardığında siyah kadınlar hemen anlî denilen darıyla, süt, tavuk, sedir unu, pirinç, fûnî ve ve bir tür bakla unundan [=lubya][22] oluşan yiyecekleri getirir. Fûnî, hardal tanesine benzemektedir; kuskus[23] ve asîde [=kavut; un hellesi] yapılır bundan. Yolcu dilediğini satın alır. Ama şu bilinmeli; burada pirinç beyazlara dokunur. Fûnî pirinçten daha iyi.

İyvallâten'den ayrılışımızın onuncu gününde Zâgarî kasabasına vardık. Burası büyücek bir köydür. Vancarâta denilen zenci tacirler burada oturuyor. Onların arasında Hâricî mezhebinin İbâdiye kolundan olan[24] bir grup beyaz bulunuyor. Bu beyazlara Sagangû denilmektedir. O civarda yaşayan ve Malikî mezhebinden olan beyaz Sünnîlere Tûrî adı verilmiştir. Anlî denilen darı İyvallâten'e bu köyden gönderilir.

Zâgarî'den çıkıp büyük nehre vardık. Büyük nehir Nil'dir [=Nijer ırmağı][25] ve Kârsahû şehri bu ırmağın kıyısına kurulmuştur. Su önce Kâbera'ya oradan da Zâga'ya iner. Bu son iki şehrin sultanları Mâllî hükümdarına bağlıdırlar. Zâga ahalisi çok eskiden İslâma girmiştir. Din-diyanet bilir ve ilim peşinde koşarlar.

Nil daha sonra Zâga'dan kıvrılıp Tunbuktû ve Kavkav [=Gavgav] şehirlerine, oradan da Mûlî'ye uğrar. Tunbuktû ve Kavkav'dan daha sonra bahsedeceğiz. Mûlî, Mâllî ülkesinin son şehridir; Lîmlilerin yaşadığı yerdir.[26] Daha sonra Yûfî'ye kavuşur bu nehir. Yûfî, siyahlar ülkesinin büyük şehirlerindendir. Hükümdarı da onların ulu hükümdarlarındandır. Beyazlar Yûfî'ye giremezler. Çünkü oraya varmadan önce siyahlar tarafın-

dan işleri bitirilir! Bu büyük nehir kıvrılarak yoluna devam eder ve Nûba ülkesine, oradan da Donkola'ya ulaşır. Nûba halkı Hıristiyandır. Donkola,[27] siyahlar ülkesinin en büyük şehridir. Hükümdarları İbn Kenziddîn[28] diye çağrılır. Bu adam [Mısır sultanı] Melik Nâsır döneminde İslâma girmiştir.

Böylece Nil nehri, Cenâdil [=çağlayanlar] bölgesine erişir. Cenâdil siyahlar ülkesinin sonu, Saîd-i Mısr'daki [=Orta ve Güney Mısır] Asvân mıntıkasının başlangıcıdır. Nil'in o yöresinde su kıyısında gördüğüm bir timsah neredeyse küçük bir kayık kadardı! Bir gün su dökünmek için Nil kıyısında inmiştim. Bir zenci belirdi, ırmakla benim arama dikildi. Herifin edepsizliğine, utanmazlığına şaştım, olayı birine anlattım. O şöyle izah etti:

"Siyah adam timsahın sana zarar vermesinden endişe ettiği için böyle davrandı!"

Sonra Kârsahû'dan geçerek Sansara ırmağına vardık. Sansara, Mâllî'den on mil uzaklıktadır. Oradaki yerlilerin töresi gereği, izin almadan bu ırmağa giremez kimse! Ben daha önce namıma ev kiralasınlar diye oradaki beyaz gruba mektup yazmıştım. Onların ileri gelenleri, Muhammed b. Fakih Cezûlî ile Şemseddîn b. Nakuvîş Mısrî'dir. Irmak kıyısına vardığımda bir sala binerek karşıya geçtim, kimse beni engellemedi.

Böylece siyahların hükümdarının başşehri olan Mâllî'ye vardım. Orada şehir mezarlığının yakınına geldim. Beyazların mahallesine giderek Muhammed b. Fakih'i buldum. Evinin tam karşısında benim için bir yer kiralamış. Vakit geçirmeden oraya yerleştim. Damadı fıkıh bilgini Abdülvâhid ziyaretime geldi; bir mum ile biraz yiyecek getirdi. Ertesi gün Muhammed b. Fakih ile Şemseddîn b. Nakuvîş yanlarına talebe zümresinden Merrâkeşli Ali Zûdî'yi alarak ziyaretime geldiler. Bu arada evime teşrif eden Mâllî kadısı Abdurrahman ile görüştüm. Abdurrahman siyahlardandır; İyi huylu erdemli bir hacıdır. Bana misafirlik olarak bir inek gönderdi. Orada siyahların önde gelen kişilerinden Tercümân Dûgâ ile görüştüm. Tercümân Dûgâ bana bir boğa gönderdi. Fıkıh bilgini Abdülvahid ise iki çuval fûnî ile tepeleme gartî dolu bir tencere gönderdi. Muhammed b. Fakih pirinç ve fûnî hediye etti. Şemseddîn de boş durmadı, yemek gönderdi. Onlar benim için gereken her şeyi yaptılar. Allah

onlara bu güzel davranışlarından ötürü hediye yağdırsın! Muhammed b. Fakih, sultanın amca kızıyla evliydi. Bu kadıncağız bile boş durmadı; neyimiz var neyimiz yok diye bizi yokladı, yemek vesaire gönderdi.

Oraya varışımızdan on gün sonra kulkasa benzeyen ve kafî diye adlandırılan ottan yapılmış bir bulamaç yedik. Bu yemek, orada bütün gıdalardan üstün tutuluyor. Ertesi gün sabahleyin tümümüz hastaydık! Tam altı kişi! İçimizden biri Hakk'ın rahmetine kavuştu.

Sabah namazını kılmaya gittim. İbadet sırasında ansızın bayıldım. Mısırlı birinden mide söken ilaç istedim. Beyder diye bilinen bir bitki kökü getirdi. Onu anason ve şekerle karıştırıp suyla bir güzel ezdi. Afiyetle içtim! Epey bir safrayla beraber yediğim her şeyi kustum. Hak Teâlâ beni ölümden çevirdi. Ama iki ay hastalık çektim.

Mâllî Sultanı

Mâllî sultanı, Mensâ Süleyman'dır.[29] Mensâ, hükümdar anlamına geliyor. Süleyman o adamın ismidir. Mensâ Süleyman eli sıkı bir hükümdar! Ondan asla büyük bir armağan beklenmez! Orada bir hayli uzun kaldığım hâlde hastalığım sebebiyle hükümdarı hiç göremedim. Daha sonra Efendimiz Ebu'l-Hasan'ın vefatı münasebetiyle[30] resmi tören düzenledi Mâllî sultanı. Yüce Allah efendimizden hoşnut olsun. Bu törene emirlerini, fıkıh bilginlerini, kadıyı ve hatibi çağırdı. Ben de onlarla beraber geldim. Biraz sonra dört köşe küçük sandıklar getirildi; içlerinde *Kur'an* cüzleri bulunmaktaydı. Hatim indirildi ve Efendimiz Ebu'l-Hasan ile Mensâ Süleyman adına dualar edildi. Yüce Allah, efendimizi engin merhametiyle kuşatsın.

Bu tören bittikten sonra Mensâ Süleyman'a selâm verdim. Kadı, hatip ve İbnü'l-Fakih benim kim olduğumu ona anlattılar. Mensâ Süleyman oralıların diliyle cevap verdi. Berikiler bana dönerek şöyle dediler:

"Hükümdar sana Allah'a şükret diyor!"

Ben de karşılık verdim:

"Tüm övgüler Allah'a! Hangi durumda olursak olalım şükürler olsun Yaradana!"

Siyahların Kalitesiz ve Lezzetsiz Ziyafetleri; Buna Verdikleri Önem

Törenden sonra bana misafirlik hediyesi gönderildi. Bu hediye önce kadı efendinin konağına getirildi. Kadı da bunu adamlarıyla İbnü'l-Fakih'in evine yollamış. İbnü'l-Fakih evinden seğirterek çıktı, yalın ayak yanıma geldi;

"Kalk! Hükümdarın kumaşı ve hediyesi geldi sana!" dedi.

Kalkıverdim, getirilenlerin elbise ve mal olduğunu zannettim. Bir de ne göreyim, üç yuvarlak ekmek, gartî ile kızartılmış bir parça sığır eti ve kesikle [=yoğurt, ekşimik] dolu bir kabak! Bu manzaraya güldüm de güldüm! Heriflerin akıl noksanlığına şaştım, böyle basit bir şeyi bu denli önemsemelerine hayret ettim.

Hükümdara Söylediğim Sözler ve Bana Yaptığı İyilik

Söz konusu misafirlik hediyesi geldikten sonra iki ay kaldım orada. Ve hükümdar hiçbir şey göndermedi! Ramazan ayına girdik,[31] sık sık büyük daireye gidiyor, hükümdarı selâmlıyor, kadı ve hatibin yanına çörekleniyordum. Bir ara Tercümân Dûgâ bana:

"Hükümdara iki çift laf et, ben gerektiği şekilde yorumlarım senin sözlerini!" dedi.

Böylece hükümdarın Ramazan ayı başlarında kurduğu halk divanına çıkarak şunları söyledim:

"Ben nice ülkeler gezmiş biriyim! Pek çok hükümdarla görüştüm. Nah şuracıkta senin ülkende de tam dört ay kaldım! Ne misafir ettin beni; ne ihsan yağdırdın bana! Diğer hükümdarlara ne diyeyim senin hakkında?"

Mensâ Süleyman cevap verdi:

"Ben seni hiç görmedim; kimsin, necisin bilmedim!"

Kadı ile İbnü'l-Fakih söze girerek:

"Bu adam size selâm vermişti, siz de ona yemek göndermiştiniz!" dediler.

Bu sohbetten sonra hükümdar bana yemek gönderdi, hemen yanı başında bir evin benim adıma tutulmasını emretti. Ayrıca bana maaş bağladı. Daha sonra Ramazanın yirmiyedinci ge-

cesinde [=Kadir gecesinde][32] kadıya, hatibe ve fıkıh bilginlerine para dağıttı. Buna zekât diyorlar. Onlarla beraber bana da 33,3 miskal altın verdi. Yola çıkacağım zaman da ayrıca 100 miskal ihsan etti.

Kubbeli Mekânında Oturuş Tarzı

Hükümdarın yüksek kubbeli bir mekânı var. Buranın kapısı sarayının içindedir. O çoğu vakit burada oturur. Bu mekânın büyük salona bakan yüzünde kemer şeklinde tahtadan yapılmış üç pencere bulunmaktadır. Bunlar gümüş plakalarla kaplanmıştır. Kemerli pencerelerin aşağısında ya altın suyuna batırılmış gümüşle yahut altın plakalarla kaplı üç pencere daha var. Sultan içeriye kurulunca bunların yün perdeleri kaldırılır; makamında olduğu anlaşılır böylece... Hükümdar oraya geçtiğinde hemen o pencerelerin birinden ipek püskül çıkartılır. Bu püsküle Mısır işi çizgili bir mendil bağlanmıştır. Halk mendili görünce davullar çalınır, zurnalar öttürülür. Daha sonra köşkün kapısından üçyüz civarında köle çıkar. Bir bölüğün ellerinde yaylar, diğer bölüğün ellerindeyse küçük kargı ve kalkanlar bulunur. Elinde kargı olanlar sağ ve sol tarafta dikilirler. Yaylılar da iki tarafa dağılıp çömelirler. Sonra eyeri ve dizgini olan iki atla iki koç getirilir. Onlar bu hayvanların göz değmesine karşı etkili ve faydalı olduğunu söylüyorlar.

Hükümdar oturur oturmaz üç kölesi seğirtir, naip [=başyardımcı] Kancâ Musa'yı çağırırlar. Böylece hatip, fıkıh bilginleri ve Ferâriye[33] grubu gelip büyük dairenin sağ ve sol tarafında silâhtarların tam önüne otururlar. Ferâriye, kumandanlar demektir. Bu arada Tercümân Dûgâ sırtında zerdhane[34] cinsinden pahalı bir ipek elbise, başında kenarlı bir sarık, belinde altın kınlı kılıç, ayaklarında mahmuzlu sert ayakkabılarla büyük dairenin kapısında dikilmektedir. Zenciler, zâtü'l-havâşî denilen bu kenarlı sarığı pek hoş bir tarzda sarmaktadırlar başlarına. O gün Tercümân Dûgâ'dan başka hiç kimse sert ayakkabı [=kalın mest, çizme] geçiremez ayağına. Elinde uçları temrenli biri altın, diğeri gümüş iki kısa kargı bulunmaktadır.

Askerler, valiler, genç hizmetkârlar Messûfeliler ve diğerle-

ri büyük dairenin dışında gepgeniş, ağaç dolu bir alanda otururlar. Her kumandanın önünde mızraklı, yaylı, davullu zurnalı adamları yer alır. Onların zurnaları fildişindendir. Ayrıca kamış veya kabaktan yapılan değneklerle çalınan ve garip sesler çıkaran çalgılar bulunur her birinde. Her kumandan elinde yayı, omuzları arasında tirkeşi ile at sırtındadır. Ona bağlı erlerin bir kısmı piyade, bir kısmı süvaridir.

Büyük dairenin içinde kemerli pencerelerin altına bir adam dikilir; hükümdarla konuşmak isteyen kişi önce Dûgâ'yla konuşur, Dûgâ ayakta dikilenle söyleşir, o da durumu hükümdara bildirir.

Hükümdarın Büyük Dairede Oturuş Tarzı

Hükümdar, bazen büyük dairede de oturur. Orada bir ağaç altında benbî[35] [=banbu] denilen üç basamaklı bir peyke vardır. İpekle döşeli bu peykeye yastıklar konulmuştur. Üzerine kubbeye benzer ipek bir şatur [=çadır] kurulur. Şaturun tam tepesine doğan büyüklüğünde altın bir kuş kondurulmuştur. Hükümdar, elinde yayı sırtında sadağıyla sarayın köşesindeki kapıdan çıkar. Başında altın bir şeritle bağlanmış altın bir serpuş bulunmaktadır. Uzunluğu bir karışı aşan bu başlığın bıçak gibi ince uçları [=sarkıntıları] vardır. O çoğu kez mutanfas denilen Hıristiyan kumaşından yapılmış tüylü kırmızı bir cübbe giyer. Hükümdarın önüne, ellerinde altın ve gümüş kanâbir[36] [=kumbara şeklinde çalgı âletleri] bulunan şarkıcılar çıkar. Hükümdarın arkasındaysa üçyüz civarında silâhlı köle bulunmaktadır. O yavaş yavaş yürür, çok sakin hareket eder, bazen durur. Benbîye varınca durup halka bakar, sonra da hatibin minbere çıktığı gibi ağır ağır peykeye yükselir. Makamına kurulur kurulmaz davullar dövülür, borular öttürülür, zurnalar çalınır. O sırada üç köle hemen seğirtip hükümdar naibiyle emirleri çağırırlar. Onlar gelip otururlar. Yanlarında demin bahsettiğimiz iki atla iki koç vardır.

Dûgâ kapıda bekler, diğer insanlar dış alanda ağaçlar altında bekleşirler.

Siyahların, Hükümdarlarına Karşı Alçalışları; Ona Saygı Göstermek İçin Toprak Saçmaları ve Diğer İşleri

Siyahlar hükümdarlarına karşı alçakgönüllü davranma konusunda tüm insanları geride bırakırlar; yemin ederken "Mensâ Süleyman Kiy"[37] derler. Demin bahsettiğimiz kubbeli makamında otururken birini çağırsa çağrılan adam sırtındaki giysileri çıkarıp eski püskü çaputlara bürünür, başındaki sarığı çözüp kirli bir şapka giyer, şalvarını yukarı çekerek huzura girer. Son derece ezik ve perişan bir hâlde ilerler. Dirseklerini sertçe yere vurur, kafasını öne doğru eğerek rükû hâlinde bekleyip hükümdarın sözlerine kulak verir. Biri hükümdarla konuşur ve karşılık alırsa elbisesini ansızın sırtından sıyırıp üstüne başına toprak saçmaya başlar; tepeden tırnağa yıkanır gibi! Ben onların bu vaziyetine şaşardım; nasıl oluyor da gözleri kör olmuyor?

Hükümdar mecliste iki çift lâf ettiğinde oradakiler başlarından sarıklarını çıkarıp sessiz sedasız kulak verirler söylenilenlere. Zaman zaman içlerinden biri hükümdarın huzuruna çıkıp onun hizmetinde neler yaptığını sayıp dökerek:

"Şu gün şöyle yaptım, bugün şunu öldürdüm!" der. Bunu bilenler hemen adamı doğrularlar. Evetleyiş tarzları şöyledir:

Tanıklık etmek isteyen kişi ok atar gibi yayının kirişini gerer ve salar. Hükümdar adama dönüp;

"Doğru söyledin!" der veya teşekkür ederse beriki hemen giysilerini çıkarır, üstünü başını toprağa beler ve bağdaş kurup oturur. Onlara göre böyle davranmak hükümdara duyulan saygının gereğidir.

İbn Cüzeyy der ki:

Allah aziz kılsın, bilgin dostum fıkıhçı Ebu'l-Kasım b. Rıdvân'ın anlattığına göre; Hacı Musa Vancarâtî, Mensâ Süleyman tarafından efendimiz Ebu'l-Hasan'a elçi olarak gönderilmiş. Ulu divana çıktığı zaman beraberindekilerden biri yanında toprak dolu bir sepet taşıyor ve efendimiz ona güzel bir söz söyleyince kendini toprağa beliyormuş; memleketinde yaptığı gibi!

Hükümdarın Bayram Namazında ve Bayram Günlerinde Yaptığı Şeyler

Ramazan ve Kurban bayramlarında Mâllî'deydim.[38] Ahali bembeyaz, tertemiz elbiselere bürünerek hükümdar köşkü kıyısındaki büyük musallâya [=Cuma kılma yeri] çıktı. Hükümdar, başında taylasanlı bir sarıkla [=bir ucu serbest bırakılmış sarık] atına bindi. Siyahlar sadece bayram günlerinde taylasanlı sarık takarlar. Kadı, hatip ve bilginler diğer günlerde de bu tür bir sarık sarabilirler. Onlar bayram günlerinde hükümdar huzurunda tekbir getirirler. Bu arada hükümdarın önü sıra kırmızı ipek sancaklar[39] götürülmektedir. Namaz kılınacak büyük meydana çadır kurulur. Sultan oraya teşrif eder ve törene hazırlanır; sonra meydana çıkar. Namaz kılınıp hutbe okunur ve hatip minberden inerek hükümdarın tam önüne oturur, uzun bir vaaz çeker. Orada elinde mızrak tutan bir adam dikilmektedir; hatibin sözlerini halka kendi dilleriyle açıklar. Genel olarak bu sözler hükümdarı öven, ona itaati teşvik eden cümlelerden oluşur. Sultan her iki bayramda da ikindi namazından sonra oturur. Silâhdâriyye tayfası [=silâhlı özel muhafızlar] oraya gelirken yanlarında altın ve gümüş sadaklar, kını altından yapılmış, her yanı altınla bezenmiş kılıçlar; som altın ve gümüş mızraklar, billur topuzlar bulunur. Hükümdarın başucunda dört kumandan dikilmektedir; ellerinde eyer üzengisine benzeyen gümüş bir yelpaze vardır; sinek kovarlar! Kadı, hatip ve ferâriye tayfası [=emir ve kumandanlar bölüğü] her zamanki gibi otururlar. Dört hanımı ve yüze yakın cariyesiyle Tercümân Dûgâ gelir. Cariyelerin elbiseleri nefistir; başlarında altın ve gümüş kurdelalar vardır. Bunlara altın ve gümüş elmaslar bağlanmıştır. Tercümân Dûgâ kendisi için dikilen sandalyeye otururak kamıştan yapılmış ve alt kısmına ziller takılmış bir âleti çalmaya başlar. Hükümdarı öven şarkılar söyler, onun savaşlarından ve yaptığı büyük işlerden bahseder. Hanımları ve cariyeleri de onunla beraber şarkı söylemekte, yaylarla oynamaktadırlar. Tercümân Dûgâ'nın yanında otuz civarında genç köle bulunur. Sırtlarında kırmızı kumaştan yapılmış cübbeler, başlarında beyaz şapkalar vardır. Her köle boynuna asılı davulu var gücüyle dövmektedir. Daha sonra Tercümân Dûgâ'nın avânesinden olan çocuklar gelir, oyuna başlar;

Sintlilerin yaptığı gibi havaya sıçrarlar. Onlar bu işte ustalaştıkları için çok çevik davranmaktadırlar; kılıçla güzel oynarlar. Dûgâ da kılıç oyunundan anlar.

İşte bu oyun sırasında hükümdar onlara ödül verilmesini emreder. 200 miskal işlenmemiş [som] altınla dolu bir kese getirilir ve orada bulunanların başlarına saçılır! Kumandanlar ayağa kalkarak hükümdara şükranlarını bildirmek için yaylarını gererler. Ertesi gün onlardan her biri kendi imkânlarına göre Dûgâ'ya bir hediye sunar. Tercümân Dûgâ anlattığımız bu tertîbi [=merasim ve oyun düzenini] her Cuma ikindiden sonra sahneye koyar.

Şairlerin Hükümdara Şiir Düzmelerindeki Gülünçlük

Dûgâ bayram günü oyununu bitirir bitirmez şairler gelir. Onlara Culâ diyorlar. Bu kelimenin tekili câlîdir [=dyeli].[40] Her şair, [pelikangillerden renkli tüylere sahip küçük bir kuş olan] şakşâka benzeyecek şekilde tüylere bürünerek huzura girer. Ayrıca şakşâk başı gibi kırmızı gagalı bir tahta kelle kondurulur üstlerine. Şairler bu gülünç kıyafetle hükümdarın önüne dikilip şiirlerini okurlar. Bana bildirildiğine göre onların dizeleri sadece öğütmüş! Hükümdarlarına şöyle diyorlarmış:

"Üzerine oturduğun şu benbî falanca hükümdarın oturduğu makamdır. Onlardan bir kısmı şöyle güzel işler yaptı, diğer bir kısmı da şunları yaptı! Sen de hayırlı işler yap ki ahirete göçtükten sonra dillerden düşmesin adın!"

Böylece şairlerin önderi benbînin basamağına çıkarak başını hükümdarın kucağına bırakır. Daha sonra benbînin üstüne yükselip başını hükümdarın önce sağ sonra sol omuzuna koyar; oralıların diliyle bir şeyler mırıldanıp iner. Duyduğuma göre bu hareket, onların İslâmdan önce yapageldikleri eski bir âdetmiş. Bugün de aynı töreyi sürdürüyorlar.

Konuşan Çekirge Hikâyesi

Bir gün hükümdarın divanında hazır bulundum. Uzak yöreden gelmiş olan bir fakih hükümdar huzuruna çıkıp uzun uzun konuştu. Kadı ayağa kalkıp onu doğruladı; hükümdar da onların

görüşüne katıldığını bildirdi. Böylece herkes sarıklarını çıkardı, hükümdarın önünde toprağa bulandı. Yanımdaki beyazlardan biri bana dönerek:

"Hükümdara ne dediklerini biliyor musun?" diye sorunca;

"Bilmiyorum!" dedim. Adam konuya açıklık getirdi:

"O fıkıh bilgini, bulunduğu yörenin çekirgeler tarafından işgal edildiğini, ermiş kullardan birinin haşerelerin yoğunlaştığı yere giderek çokluklarından ötürü korkuya kapılıp 'Bu çekirgeler nasıl da her yanı kaplamış!' deyince bir haşerenin; 'Hak Teâlâ bizi zulmün egemen olduğu ülkenin ekinlerini yok etmek için gönderdi!' cevabını verdiğini anlattı. Kadı ve hükümdar da bu sözleri tasdik ettiler."

Bu arada hükümdar kumandanlara dönerek şöyle dedi:

"Benim zulüm ve haksızlıkla zerrece ilişkim yoktur! Aranızda zalimlik edenleri cezalandırdım! Her kim bir zorbayı tanır da bana haber vermezse o herifin yaptığı kötülüklerin günahı haber vermeyenin boynuna olsun! Kötülüklerin cezasını veren güçlü ve Kahhar Allah bunun hesabını soracaktır ondan!"

Hükümdar bu sözleri söyleyince kumandanlar başlarından sarıklarını çıkarıp zulümle hiçbir ilgileri olmadığını belirttiler.

Benzeri Bir Olay Daha

Bir gün Cuma namazındayken Messûfe kabilesinden ticaretle uğraşan ve ilim öğrenmekten geri kalmayan Ebû Hafs adlı biri ayağa kalkıp şöyle dedi:

"Ey ahali! Tanık olun; Mensâ Süleyman'ı Allah elçisinin huzuruna çağırıyorum!"

Adam bu sözleri söyleyince sultanın bulunduğu mahfilden bazıları çıkıp oraya geldiler;

"Kim sana haksızlık etti? Kim neyini aldı?" diye sordular. O da cevap verdi:

"İyvallâten menşâcûsu –yani müfettişi demek istiyor– benden 600 miskal değerinde eşya aldı ve karşılık olarak sadece 100 miskal vermek istedi!"

Bu şikâyet üzerine hükümdar hemen o menşâcûyu çağırttı. Adam birkaç dakika sonra geldiğinde her ikisini de kadıya gön-

derdi. Kadı, davacı ve davalının durumunu inceledi; davacı tacirin haklı olduğu kesin delillerle ortaya çıkınca ona hakkını verdi. Daha sonra müfettişi görevinden azletti.

Benzeri Bir Olay

Ben Mâllî'deyken hükümdar, amca kızı ve aynı zamanda büyük hatun olan Kâsâ'ya öfkelendi. Kâsâ,[41] siyahlar nezdinde kraliçe anlamına gelir ve onların töresine göre yönetimde hükümdarın ortağıdır. Adı hutbede sultanın adıyla beraber okunur!

Hükümdar bu hatununu kumandanlarından birinin evine hapsettirerek yerine bey soyundan gelmeyen diğer karısı Bencû'yu geçirdi. Ahali bu konuda ileri geri lâflar etti, hükümdarın yaptığı işi beğenmedi. Bu arada hükümdarın amca kızları Bencû'yu kraliçe olması münasebetiyle tebrik etmeye geldiler. Kollarına kum saçtılarsa da başlarına toprak saçmadılar! Hükümdar daha sonra Kâsâ'yı serbest bıraktı. Amca kızları bu aftan ötürü tebrik için onun huzuruna çıkıp geleneğe uyarak üzerlerine toprak saçtılar. Öte yandan Bencû onların bu tavırlarından ötürü sultana şikâyette bulundu. Sultan amca kızlarına öfkelendi. Kızlar endişelenip câmie sığınınca hükümdar onları affedip yanına çağırdı. Onların töresine göre sultanın huzuruna girerken giysiler çıkarılır. Kızlar da öyle yaptılar. Sultan pek memnun oldu. Bu kızlar yedi gün süreyle sabah akşam hükümdar kapısına gelip gittiler.

Diğer tarafta Kâsâ her gün köle ve cariyelerini yanına alıp bir hayvana biner yüzünü kimse görmeyecek şekilde peçeyle örter ve hükümdarın büyük dairesinin kenarında dururdu. Beraberindeki hizmetkâr ve cariyelerin başlarında daima toprak olurdu. Kumandanlar Kâsâ ile ilgili dedikoduya başladığından hükümdar onları büyük kabul salonunda topladı. Tercümân Dûgâ öne çıkarak oralıların diliyle kumandanlara seslendi:

"Siz Kâsâ ile ilgili çok laf ettiniz! O büyük bir suç işlemiştir!"

Daha sonra Kâsâ'nın cariyelerinden ayakları zincirli, elleri boynuna bağlı bir kız getirildi;

"Bildiğini söyle!" dendi ona. Cariye kız, Kâsâ'nın kendisini

hükümdarın amca oğluna gönderdiğini, hükümdarı tahttan indirme konusunda ona çağrıda bulunduğunu anlattı. Meğerse Kâsâ, Kenburnî'ye kaçan Câta'ya: "Ben ve bütün ordu senin emrindeyiz!" diyormuş.

Kumandanlar bu sözleri duyunca:

"Büyük bir suç bu! Kâsâ ölümü hak etti!" dediler.

Kâsâ ölüm korkusuyla hatibin evine sığındı. Çünkü buralılarda âdet, zor durumlarda mescide, mümkün değilse hatibin evine sığınmaktır!

Siyahlar, cimriliği yüzünden Mensâ Süleyman'dan soğumuşlardır. Ondan önce Mensâ Magâ, ondan önce Mensâ Musa hükümdarlık etmişti bu memlekette.[42] Mensâ Musa beyazları çok seven, onlara iyilik eden bir hükümdarmış. Ebû İshâk Sâhilî'ye bir gün de 4.000.000 miskal [altın] veren de odur. Güvenilir adamlardan birinin anlattığına göre; Mensâ Musa, Müdrik b. Fakkûs'a bir günde 3.000.000 miskal vermiş. Hükümdarın atası olan Sârak Câta[43] sözü geçen Müdrik'in dedesi aracılıyla İslâma girmiştir.

Hikâye

Sözünü ettiğim Fakih Müdrik bana şunları anlattı:

İbn Şeyhi'l-Leben adıyla bilinen Tilimsânlı bir adam, Mensâ Musa'ya 7,33 miskal [altın] vermişti. Musa o sıralarda kimsenin yüzüne bakmadığı bir çocuktu. Daha sonra hükümdar oldu. Gün geldi İbn Şeyhi'l-Leben bir meseleden dolayı Musa'nın huzuruna çıkınca bizimki onu hemen tanıdı, yanına çağırdı, birlikte benbîye oturdular. Mensâ, ihtiyarın vaktiyle kendisine yaptığı iyiliği anlatıp kumandanlara dönerek:

"Böyle güzel bir iş yapan adamın hediyesi ne ola?" dedi. Onlar da:

"İyilikler on katıyla karşılanır âyeti gereğince 70 miskal ver!" cevabını verdiler. Mensâ Musa ona 700 miskal altın ile kıymetli bir giysi, pek çok köle ve hizmetçi hediye ederek yanından hiç ayrılmamasını emretti.

Sözü geçen İbn Şeyhi'l-Leben'in oğlu da bana aynı hikâyeyi anlatmıştır. O Mâllî'de *Kur'an* okutan ilim âşıklarındandır.

Zencilerin Hoşuma Giden ve Gitmeyen İşleri

Onların güzel işleri arasında şunları sayabiliriz:

1-Haksızlık ve zülum azdır onlarda. Çünkü zenciler bütün insanlardan daha uzaktır zulme! Onların hükümdarı zulmedeni asla bağışlamaz!

2-Ülkelerinde asayiş berkemaldir. Huzur her yanı sarmıştır. Orada ne yolcu ve yabancı ne de yerli hiç kimse malının çalınmasından korkmaz.

3-Onlar –ne kadar göz alıcı, ne denli değerli olursa olsun– ülkelerinde ölen beyazların servetine dokunmazlar! Bu malları asıl mirasçı gelip alıncaya dek güvenilir bir beyaza emanet ederler.[44]

4-Namazlarını hiç bırakmaz, cemaatle kılmaya özen gösterirler. Çocuklar bu ibadeti yerine getirmezse onları münasip bir şekilde cezalandırırlar. Cuma günü erkenden câmie varmayan kişi oturacak yer bulamaz; çünkü mescidin her yanı dolmuştur! Töre gereğince seccadesini lâyık olduğu yere sermek ve efendisinin mescide gelişini beklemek üzere köle daha önce gider mabede. Bu seccadeler hurma ağacına benzeyen ama meyve vermeyen bir tür palmiye yapraklarından örülmüştür.

5-Her Cuma bembeyaz göz alıcı giysilere bürünürler. Bir adamın eski ve yırtık bir gömleğinden başka giysisi yoksa onu mutlaka yıkar, temizler; apak eder ve sırtına geçirip Cuma namazına gelir.

Kur'an-ı Kerim'i ezberlemeye önem verirler. Hattâ bu konuyu savsaklayan çocukları ayaklarından bağlayarak cezalandırırlar. Ezberleme işini yapmadıkça serbest bırakmazlar.

Bayramda şehir kadısının evine vardığımda çocuklarını bir köşeye bağladığını gördüm;

"Onları serbest bıraksana!" dedim. Kadı cevap verdi:

"*Kur'an*'dan ezber yapmadıkları sürece serbest bırakmayacağım!"

Başka bir gün ışık yüzlü genç bir zencinin yanından geçerken sırtında pahalı bir giysi, ayağında ağır bir zincir bulunduğunu gördüm. Yanımdakine:

"Bu çocuk ne yapmış ki? Birini mi öldürmüş?" dedim. Sözlerim genç tarafında anlaşıldı; hemen güldü. Bana söylendiğine göre ezberini yapsın diye böyle bağlanmış o!

Siyahların yerilecek işlerinden bazıları şunlardır:

1-Hizmetçi kadınlar, cariyeler ve küçük kızlar herkesin karşısına –örtülmesi gereken avret yerleri de dahil– çırılçıplak çıkıyorlar! Onların çoğunu Ramazan boyunca bu hâlde görüyordum. Çünkü kumandanların sultan sarayında iftar etmesi, her birinin yemeğinin yirmi hattâ daha fazla çıplak cariye tarafından götürülmesi gelenektir burada!

Tüm kadınlar hükümdar huzuruna anadan doğma üryan olarak girerler. Hükümdarın kendi kızları bile çıplak! Ramazan'ın yirmiyedinci gecesinde yaklaşık yüz civarında cariyenin, ellerinde yemek, çırılçıplak yürüyerek hükümdar sarayından çıktıklarını gördüm. Sultanın iki kızı da bunların arasındaydı ve hiçbir şey geçirmemişlerdi üstlerine!

2-Onlar edep ve saygı adına başlarına toprak ve kum saçıyorlar.

3-Ozanları hükümdara şiir düzerken gülünçlük ediyor.

4-Siyahların büyük kısmı köpek, eşek ve leş yer.

Mâllî'den Çıkışım

Buraya yediyüzelliüç yılının Cumâdelûlâ ayının ondördünde gelmiştim.[45] Yediyüzellidört yılının Muharrem ayının yirmiikinci günü Ebûbekir b. Ya'kûb adlı bir tacirle buradan çıktım.

Mîme yoluna yöneldik. Ben bir deveye biniyordum; çünkü at bir hayli pahalıdır oralarda. Bir at 100 miskal eder!

Nil'in girintisi olan ve ancak gemilerle aşılabilen büyük bir körfeze vardık. Orada her yer sivrisinek kaynamaktaydı! Bu yüzden körfezi ancak geceleyin geçmek mümkündü. Gökte dolunay vardı; gecenin üçte birlik ilk bölümünde körfezi geçtik.

Nil'deki Su Aygırları

Körfezi geçtiğimizde kıyıda onaltı iri hayvan gördüm. Hayretten küçük dilimi yuttum! Öyle kalabalık gözüküyorlardı ki fil sürüsü zannettim! Sonra bu hayvanların nehre daldıklarını görünce Ebûbekir b. Ya'kûb'a dönerek:

"Nedir bu hayvanlar?" dedim.

"Bunlar otlamak için karaya çıkan su aygırlarıdır!" cevabını verdi. Bu hayvanlar attan daha iridirler. Yeleleri ve kuyrukları

vardır. Başları at başına, ayakları da fil ayağına benzer. Onları ikinci defa Nil üzerinde Tunbuktû'dan Kavkav'a giderken gördüm. Suya dalıp başlarını kaldırıyor ve nefes alıyorlardı. Gemidekiler bu hayvanların gemiyi batırmalarından korktukları için karaya yanaştılar!

Oralıların bu hayvanları avlamak için ilginç tuzakları vardır. Ellerindeki mızrakların [=zıpkınların] deliğine sağlam bir ip geçirerek hayvana fırlatırlar. Eğer kargı hayvanın ayağına veya boynuna isabet ederse iyice gömülür; etin iç kısmına geçer. Böylece iple hayvanı kenara çeker, öldürüp etini yerler.

Bu körfezin kıyısında büyücek bir köyde mola verdik. Köyün sorumlusu Ferbâ Magâ adlı saygın bir zenci hacıydı; Hükümdar Mensâ Musa ile beraber hacca gidenlerdendi.

Siyah Hacının Hikâyesi

Ferbâ Magâ bana şunları anlattı:

Mensâ Süleyman bu körfeze vardığı zaman yanında Dükâlî diye bilinen ve Ebu'l-Abbâs diye çağırılan bir kadı varmış. Hükümdar ona masrafları için dörtbin miskal altın veriyor. Mîme'ye ulaştıkları zaman kadı, hükümdara kendisine verilen dörtbin miskalin evinden çalındığını söylüyor. Hükümdar, Mîme emirini çağırtarak parayı alanı bulmasını, bulamazsa kendisini öldüreceğini bildiriyor! Böylece emir hırsızı aramaya koyuluyor. Çünkü bu diyarda hiç hırsız yoktur! Neyse, kadı efendinin evine girerek hizmetçilerini sıkıştırınca Dükâlî'nin cariyelerinden biri bülbül gibi konuşuyor:

"Efendimin hiçbir şeyi kaybolmadı! Ancak kendi eliyle şu köşeye biraz para gömdü!" Emir, cariyenin gösterdiği yerden paraları çıkarıp sultana teslim ediyor, durumu da aynen anlatıyor...

Sultan kadıya ağır sözler söylüyor; onu insan eti yiyen gâvur zencilerin ülkesine sürüyor. Kadı orada dört sene süründükten sonra sultanın izniyle asıl memleketine geri dönüyor.

Neyse ki beyaz olduğu için vahşiler herifi yememişler! Çünkü onlara göre beyaz adamın eti çiğdir; bu yüzden zararlıdır! Oysa zenci eti tam yenecek kıvamda ve lezzettedir! Böyle inanıyorlar.

Vahşi Zencilerle İlgili Bir Olay

Sözünü ettiğimiz vahşi zencilerden oluşan bir bölük, şefleriyle beraber Mensâ Süleyman'ı ziyaret ettiler. Onlar âdetleri gereğince kulaklarına koca koca küpeler takıyorlar. Bir küpenin çapı yarım karışı buluyor! Giysileri ipektendir. Onların ülkesinde altın madeni bulunur. Hükümdar ikram olsun diye yanlarına bir hizmetçi verdi. Herifler hizmetçiyi boğazlayıp yedikten sonra kanını ellerine ve yüzlerine sürdüler! Daha sonra teşekkür için huzuruna çıktılar!

Bana anlatıldığına göre bu herifler ne zaman sultanın huzuruna gelseler âdetleri gereğince böyle yaparlarmış. Yine bana anlatıldığına göre onlar;

"Kadın etinin en hoş bölümü, el ayasıyla memelerdir!" derlermiş!

[Yola Devam]

Körfez kıyısında kurulmuş olan bu köyden çıkarak Kurî Mensâ şehrine vardık. Seyahat esnasında binmekte olduğum deve burada can verdi. Devenin bakıcısı olayı bana duyurduğunda hayvanı görmek için çıktım. Ama leş yeme âdetini bırakmayan zenciler hemen mideyi indirmişlerdi hayvanı. Buna tanık oldum! Bana hizmet etsin diye ücretli olarak yanımda tuttuğum iki çocuğu başka bir deve satın almaları için iki gün uzaklıktaki Zâgarî'ye gönderdim. Ebûbekir b. Ya'kûb'un arkadaşlarından birkaçı benim yanımda kaldı. Ebûbekir bizi beklemek üzere Mîme'ye gitti. Kurî Mensâ'da altı gün kaldım. Bu süre içinde o şehirde bulunan pek çok hacı bana davet verdi, ziyafet çekti. Nihayet hizmetçi çocuklar deve getirdiler.

Bir Rüya

Kurî Mensâ şehrinde kalırken bir gece rüyamda gördüğüm adam bana:

"Muhammed İbn Battûta! Niçin her gün Yâsîn Sûresi'ni okumuyorsun?" dedi. O zamandan beri gerek yolculuk esnasında, gerekse uzun süre kaldığım yerlerde bu sûreyi okumayı hiç ihmal etmedim.

[Yola Devam]

Mîme şehrine vardım. Şehir dışındaki kuyuların kıyısında mola verdik. Oradan yola koyularak Nil nehrinden dört mil uzaklıkta bulunan Tunbuktû'ya eriştik. Bura ahalisinin büyük bir kısmı Peçeli Messûfelilerden [=Tuaregler] oluşur. Şehir yönecisi Ferbâ Musa'dır.

Bir gün onun yanındaydım. Messûfeli birini oradaki gruba şef yaptı. Sonra adama rengârenk kumaşlardan mamul garip bir elbise ve şalvar giydirip başına da böyle alaca bir sarık kondurdu. Ardından onu deri bir kalkanın üzerine oturttu. Kabilenin ileri gelenleri adamı başları üzerine kaldırdılar.

Bu şehirde Garnâtalı söz ustası Şair Ebû İshâk Sâhilî'nin kabri vardır. Bu adam kendi yöresinde Tuvaycin diye bilinir. Ayrıca meşhur tacirlerden İskenderiyeli Sirâceddîn b. Kûyük'ün kabri de buradadır.

Tacir İbn Kûyük [=Köyük Oğlu]
Sirâceddîn'in Hikâyesi

Hükümdar Mensâ Musa hac ibadetini yapmak üzere yola koyuldu ve Sirâceddîn'in Kahire dışında Birketu'l-Habeş denilen mıntıkadaki bostanında konakladı. Mensâ Musa'nın paraya ihtiyacı vardı; Sirâceddîn'den borç aldı, onun emirleri de borç aldılar Sirâceddîn'den.

Tacir Köyükoğlu Sirâceddîn,[46] alacağını tahsil için vekilini onlarla beraber gönderdi. Ama vekil Mâllî'ye postu serince kendisi oğluyla beraber yola düştü, Tunbuktû'ya vardı. Ebû İshâk Sâhilî onu evine misafir etti.

Kader bu ya; o gece Sirâceddîn vefat eder.

Bu olay halk arasında dedikodulara yol açar. Sirâceddîn'in zehirlendiği kuşkusu vardır. Bu söylentiler ortalığa yayılınca oğlu:

"Ben de onlarla beraber aynı yemeği yedim! Eğer içinde zehir olsaydı hepimiz ölürdük. Eceli gelip vefat etmiştir!" der.

Sirâceddîn'in oğlu Mâllî'ye varıp alacağını tahsil ettikten sonra Mısır'a dönmüştür.

[Yola Devam]

Bir kütüğün içi oyularak yapılmış küçük bir sandala binerek Tunbuktû'dan çıktım. Nil üzerinde yol alıyordum. Her gece bir köyde mola vererek ihtiyacımız olan yemek ve yağı satın alıyor, karşılığında tuz, koku ve cam süsler veriyorduk.

Böylece ismini unuttuğum bir şehre vardım. Şehrin emiri Hacı Ferbâ Süleyman'dı. Bu adam cesaret ve kuvvetiyle ünlenmiştir; kimse onun yayını çekmeye güç yetiremez! Siyahlar arasında bundan uzun boylusunu, bundan irisini görmedim. Mevlid Kandili gibi mübarek bir günde Ferbâ Süleyman'ın huzuruna çıktım, selâm verdim.[47] Niçin geldiğimi sordu. Yanında kâtiplik görevini yürüten bir fıkıh bilgini vardı. Onun önündeki yazı tahtasını aldım; şunları yazdım:

"Ey fakih! Emire söyle, yol azığı olarak biraz akdarıya[48] ihtiyacımız vardır! Vesselâm!"

Sonra tahtayı doğrudan fakihe verdim; yazılanları gizlice okuyup kendi dilince emire anlatsın diye! Ama bağıra bağıra yazılanları okudu! Emir vaziyeti anlayarak elimden tutup büyük salona götürdü beni. Orada kalkan, yay ve kargı gibi pek çok silâh gördüm; İbnü'l-Cevzî'nin *Kitâbu'l-Müdhiş* adlı eserini buldum.[49] Okumaya başladım. Daha sonra "daknû" denilen bir içecek getirildi. Daknû, içine biraz bal ve süt karıştırılarak dövülmüş darı tanelerinden oluşan bir sudur. Bu ülkede su yerine bundan içiyorlar. Çünkü sade su onlara dokunuyor. Darı bulamazlarsa suya bal ve süt katıyorlar.

Daha sonra yeşil bostan getirildi, ondan da yedik. Bu arada beş karış boyunda bir çocuk girdi içeriye. Ferbâ Süleyman onu yanına çağırıp bana:

"Bu, konuk olmandan ötürü sana verilen hediyedir. İyi koru kaçmasın!" dedi. Çocuğu alıp götürmek istedim ama;

"Yemek gelinceye kadar otur!" dedi Ferbâ Süleyman.

Bu sırada Ferbâ'nın evinden bir çığlık koptu; hepimiz işittik. Ferbâ beyaz bir cariyeyi[50] gönderdi figanın sebebini öğrenmek için. Kızcağız geriye döndüğünde efendisine biricik kızının öldüğü haberini getirdi. Bu haberin ardından Ferbâ bana dönerek

"Ben ağlamayı hiç sevmem! Gel deniz kenarına [=Nil kıyı-

sına] gidelim!" dedi! Nil'in kıyısında yan yana dizilmiş evler vardı. Onun önüne bir at getirildi. Bana:

"Haydi bin!" dediyse de ben:

"Sen yayan giderken ben ata binemem!" cevabını verdim. Her ikimiz de yürüyerek ırmak kıyısındaki evlere ulaştık. Getirilen yemekten yedik. Sonra Ferbâ Süleyman'a veda ettim. Siyahlar arasında ondan daha iyisini, daha cömerdini görmedim.

Sonra Kavkav'a [=Gao] yöneldim.[51] Burası Nil kıyısında kurulmuş bir şehirdir. Siyahlar ülkesinin en şirin, en büyük ve yiyeceği en bol şehirlerindendir. Orada pirinç, süt, balık ve tavuk çoktur. Orada yetişen ınânî türü fakkûsun [=hıyarın] lezzetine diyecek yoktur! Ahali alışveriş esnasında vedaları [=deniz boncuk] kullanır. Mâllî halkı da böyle yapmaktadır.

Kavkav'da bir ay kadar kaldım. Şu adamlar beni evlerine davet ettiler; Miknâseli Muhammed b. Ömer –mizahtan anlayan zarif, akıllı ve iyi kalpli biridir; ben oradan ayrıldıktan sonra vefat etmiştir– Yemen'i gezmiş seyyahlardan Hacı Muhammed Vecdî Tâzî ve beyazların câmiinde imamlık eden Fakih Muhammed Fîlâlî.

Gadâmeslilerden oluşan büyük bir kafile ile Kavkav'dan çıktım, Tekeddâ'ya doğru yola koyuldum. Kafilenin kılavuzu Hacı Vuccîn idi. Vuccîn[52] siyahların dilinde kurt demektir. Benim iki devem vardı; erkeğine biniyor, dişisine azığımı yüklüyordum. İlk konağa ulaştığımızda dişi deve çöktü. Hacı Vuccîn onun üzerindeki yükü aldı ve taşımaları için kendi arkadaşlarına dağıttı. Onlar da bu yükü aralarında bölüştüler. Kervanımızda Tâdela[53] ahalisinden bir Mağripli vardı. Diğerlerinin yaptığını yapmadı, yükümden biraz bile taşımaya yanaşmadı. Bir gün kölem susadığı için ondan su istedim, ama cimrilik edip vermedi!

Yolumuza devam ettik, Berberî kabilelerinden Berdâme'nin ülkesine vardık. Kervanlar ancak bu kabilenin himayesi altında rahat bir yolculuk yapabilirler. Bu tür rehberlik vs. işlerde oralıların kadınları erkeklerden daha beceriklidir. Berdâme kabilesi göçebedir; bir yerde sürekli kalmaz. Çadırlarını kurma tarzları ilginçtir; ağaç direkler dikerek üzerlerine hasır yerleştirirler. Bu yapı üzerine dallardan bir tür kafes örüp üst kısmını hayvan derisi yahut pamuk kumaşla döşerler.

Berdâme kadınları güzellikte kemale ermiş, uzun boylu boslu müthiş hatunlardır! Kadın cinsinin en güzel numunesidirler. Tenleri beyazdır. Hafif dolgundurlar. Dünyanın hiçbir ülkesinde böyle tatlı ve dolgun kadın görmedim! O kadınların yiyeceği, iyi dövülmüş akdarıyla inek sütüdür. Bunu suyla karıştırırlar; hiç pişirmeden içer dururlar. Bu hanımlarla dünya evine girmek isteyen kişi, onların diyarına yakın bir yerde, onlarla beraber oturmak zorundadır! Onları yanına alıp Kavkav'a yahut İyvallâten'e geçemez!

Hava çok sıcak olduğu için başım dönüyordu. Bu yörede ciddi bir rahatsızlık geçirdim. Yolculuğumuza devam ettik, Tekeddâ'ya [=Tağadda] ulaşıncaya kadar hiç durmadan gittik epey hızlı yol aldık. Orada Mağripli üstadlardan Saîd b. Ali Cezûlî'nin evine misafir oldum. Âyan tabakasından şehir kadısı Ebû İbrahim İshâk Cânâtî ile Messûfeli Ca'fer b. Muhammed de beni ağırladılar.

Tekeddâ şehrinin evleri kızıl taştan yapılmıştır. Buranın suyu bakır madenleri arasından fışkırıp geldiği için rengi ve tadı değişiktir. Orada dışarıdan gelen yabancıların ve işadamlarının tercihan yedikleri azıcık buğdaydan başka hiç tahıl yoktur! Söz konusu buğdayın ora ölçüsü ile bir müddü tam bir miskal altına[54] satılır! Bu müdd bizim memleketin müddünün üçte biri kadardır. Orada darının doksan müddü bir miskal altına satılmaktadır.

Tekeddâ'da her yer akrep kaynıyor! Bu hayvanların ufak çocukları öldürdükleri oluyor. Ama yetişkinleri zehirleyip öldürmeleri az görülen olaylardandır. Bu şehirdeyken Üstat Saîd b. Ali'nin oğlunu akrep soktu. Zavallı çocuk hemen can verdi. Cenazesinde bulundum.

Tekeddâlılar sadece ticaretle uğraşırlar. Her sene Mısır'a giderek oradan kıymetli kumaş ve benzeri şeyleri getirirler. Ahalinin hayat seviyesi yüksek, imkânları geniş, servetleri büyüktür. Onlar köle hizmetçilerinin çokluğuyla övünmektedirler. Mâllî ve İyvallâten halkı da böyle!

Tekeddâlılar eğitim görmüş ders okutacak seviyeye gelmiş kadın hizmetçileri asla satmazlar; nadiren satsalar da çok yüksek bir fiyat biçerler.

Muallim Cariyeler

Tekeddâ'ya vardığım zaman eğitim görmüş ve ders verecek seviyeye gelmiş bir kadın hizmetkâr satın almak istedim, ama bulamadım. Sonra Kadı Ebû İbrahim, dostlarından birinin hizmetçisini gönderdi. Onu yirmi beş miskale satın aldım. Sahibi sonradan pişman olup satışı bozmak isteyince;

"Bana başka bir hizmetçi bulursan anlaşmayı bozabilirim!" dedim. O da gitti; devem yolda kaldığı zaman eşyalarımdan küçük bir kısmını dahi taşımaya yanaşmayan, kölem susadığında bir yudum su vermekten kaçınan Ali Ağyûl Tâdelî adlı Mağriplinin hizmetçisinin alıp getirdi. Getirilen yeni hizmetçi daha iyi olduğu için ötekinin sahibiyle yaptığım anlaşmayı bozdum, bunu satın aldım. Ama Mağripli Ali hizmetçiyi sattığına pişman oldu, anlaşmayı bozmak istedi; ben kabul etmedim! Herif yandı kül oldu, üzüntüsünden çıldıracaktı! Kıyamadım, anlaşmayı iptal ettim.

Bakır Madeni

Bakır madeni Tekeddâ'nın dışındadır. Yeraltından çıkarılan maden, evlerde eritilmek üzere şehre taşınır. Bu işi erkek ve kadın köleler yapmaktadır. Maden eritilerek kızıl bakır hâline getirildiğinde bir kısmı ince, bir kısmı kalın olmak üzere bir buçuk karış uzunluğunda çubuklar yapılır. Kalın çubuklardan dört yüzü, ince çubuklardan ise altyüzü bir miskal altına satılmaktadır. Bu çubuklar para yerine de kullanılır. İnceleriyle et ve kalas, kalınlarıyla da kadın-erkek esir, darı, yağ ve buğday satın alınır. Buradan çıkarılan bakır gâvur zencilerle dolu olan Kûbar [=Gobir][55] şehrine gönderilir. Ayrıca Zagây[56] [=Diyaga] ve Bornû'ya[57] da buradan sevkıyat yapılır. Bornû, Tekeddâ'dan kırk gün uzaktadır. Oranın ahalisi hep Müslümandır. Onların İdrîs adında bir hükümdarı var. İdrîs[58] ahaliye asla görünmez; daima perde arkasından konuşur. Bornû ticaret merkezidir. Nice güzel cariye, hizmetçi ve açık sarıya boyanmış kaliteli kumaş Bornû'dan sevkedilir uzak ülkelere.[59]

Tekeddâ şehrinden Cavcav'a,[60] Mûrtibîn ve diğer yörelere bakır gönderilir.

Tekeddâ Hükümdarı

Tekeddâ'da bulunduğum günlerde Kadı Ebû İbrahim, Hatip Muhammed, Müderris Ebû Hafs ve Şeyh Saîd b. Ali, şehirden bir günlük mesafede ikamet eden Berberî asıllı Tekeddâ hükümdarı İzâr'ın[61] yanına gittiler. Onların amacı, Tekeddâ hükümdarı İzâr ile yine Berberî sultanlarından olan Tekerkerî arasında çıkan anlaşmazlığı barışla noktalamaktı.

Ben de Tekeddâ hükümdarı ile görüşmeyi istiyordum; bir kılavuz kiralayıp yola düştüm. Demin adlarını saydığım kişiler gelişimi kendisine bildirdikleri için, hükümdar yağız bir atın sırtında karşıladı beni. Oranın âdeti böyle! Hükümdar eyer yerine çok güzel saçaklı bir kilim koymuştu atın üstüne. Sırtında cübbe, ayağında şalvar, başında sarık vardı. Bu giysilerin tümü gök mavisiydi. Yanında kızkardeşinin çocukları bulunuyordu. Onlar bu sultanlığın vârisleridirler. Hükümdar yanaşınca kalktık kucaklaştık; bana hâl hatır sordu, gelişimin sebebini merak etti. Durumu bildirdim.

Hükümdar bizim oraların vasfânı[62] [=saray hizmetçileri] ayarında olan Yenâtîlerden birinin evine misafir etti beni. Ayrıca şişte kızartılmış bütün bir koyunla bir kap inek sütü gönderdi yanıma. Annesinin ve kızkardeşinin çadırı bize yakın bir yerdeydi. Onlar da geldiler, bizi selâmladılar. Annesi, gecenin ilk üçte biri sona ererken –ki, bu vakitte inekleri sağılırdı– bize süt gönderirdi daima. Orada sütü yatsıdan sonra ve sabahleyin içerler; buğdayı hiç tanımaz ve yemezler. Burada altı gün kaldım. Hükümdar her gün sabah-akşam iyi kızartılmış iki koç gönderiyordu. Bana bir dişi deveyle on miskal altın verdi. Ona veda ettim, Tekeddâ'ya döndüm.

Notlar

1 **Mescid-i Kütbiyyîn'in minaresi:** 67 metredir; bugün hâlâ ayaktadır. Bkz.: *Age.*, s. 229.

2 **İbn Battûta'nın Afrika seyahatı,** Merînî sultanının emriyle mi oldu? Bazı araştırmacılar seyyahın saraydan talimatla özel bir görev için Afrika'ya gittiğini söylüyorlar. Nitekim seyyah Tekeddâ'dayken birden ferman gelince dönüyor Fas'a. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 239.

3 Sicilmâsa: 140/757 yılında inşa edildi; 15. yüzyıla kadar mühim ticarî merkezlerden idi. Bkz.: *Age.*, s. 239.

4 Yediyüzelliüç yılının Muharrem ayının başı; 1352 yılının 18 Şubat'ına rastlar.

5 Teğazzâ: Ebû Ubeyd Bekrî buranın Sicilmasa'dan 20 menzil uzak olduğunu söylüyor. Teğazzâ, Taudini'nin kuzeybatısındadır. Bkz.: *Age.*, s. 239.

6 Messûfe için bkz.: 48/19. not.

7 Anlî: Bilimsel adı, Penissetum Typhoideum'dur. Akdarı diye çevriliyor. Bkz.: *Age.*, s. 241.

8 İyvâllâten; Valâte: Berberî dilindeki Malinkiya kelimesinin arapçalaştırılmış hâli Valâ'dır. Valâ gölgelik rahat yer demektir. Bkz.: *Age.*, s. 241.

9 Tekşîf: Kelime burada, yolu bilme, rehberlik yapabilme anlamına geliyor. Bu işi yapana yani izci-rehbere ise Keşşaf deniyor. Bkz.: *Age.*, s. 242.

10 Kör rehberlere dair: Körlerin koku alma duyularıyla muhtelif çöl arazilerini tanıdıkları ve rehberlik yaptıklarına dair başka tarihî kayıtlar da vardır. Bkz.: *Age.*, s. 243.

11 Vahşi sığır; Mahâ diye bilinen Addax Nasomaculatus'tur.

12 Yılan zehrine karşı hayvan işkembesi: Bu tedavi bugün hâlâ Cezâyir'in Gegur bölgesinde uygulanmaktadır. Bkz.: *Age.*, s. 243.

13 Berdâme: Fulanîler sahranın dayanıklı ve cesur insanları olan Tuareglere Berdemâ derlerdi. Bkz.: *Age.*, s. 24.

14 Ferbâ kelimesi: Bambera'dan geliyordu; yani Malli krallığını temsil eden kişi demekti. Bkz.: *Age.*, s. 244.

15 Tercüman tutulması küçümsemek için mi? Tercüman küçümsemek için değil diplomatik ilişkilerde gerektiği için tutulur. Nitekim bugün resmî misafir gittiği ülkenin dilini bilse bile yine de yanında tercüman bulundurulur. Bkz.: *Age.*, s. 244.

16 Müşerrif: Avrupa dillerine de Almojarif diye girmiştir. Bkz.: *Age.*, s. 244.

17 Messûfeli kadınların arkadaşlık ilişkileri: Seyyah sanki yüzyıllar sonra 1776'da oraya giden ve benzeri bir muameleyle karşılaşan Mehdi Gazzal gibi konuşuyor. Tâzî, *et-Târîh*, C. 1, s. 270.

18 Muazzam ağaçlar: Baobab diye bilinen garip ağaçlar. Bkz.: Tâzî, *Rıhle*, C. 4, s. 247.

19 Vâdî Aş'taki dev kestane ağacı: Vadi Aş, Gırnata'nın kuzeydoğusundadır. Bu satırları çevirirken Kütahya'da askerliğim esnasında fırsatını bulup görmeye gittiğim yüzlerce yıllık muhteşem kestane ağaçlarını hatırlamamak mümkün değil.

20 Gartî: Görünüşü limon ağacına benzeyen bir bitki; tadı armudu andırıyor. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 248.

21 Tâsergant: Berberice bir kelimedir; iyice Arapçalaşmış hâli Sergayne'dir. Bu bitki, Atlas okyanusu sahillerinde yetişir; yakılmaya ihtiyacı olmayan çok kaliteli bir koku kaynağıdır. Bkz.: *Age.*, s. 248.

22 Lubya: Buradaki lubya, börülce, yunan fasulyesi de denilen bir bakla türüdür. Güney Amerika kökenli fasulye söz konusu değildir. Bkz.: *Age.*, s. 249.

23 Küsküsû; Kuskus: Kuzey Afrika'nın ulusal yemeklerindendir. Bkz.: *Age.*, s. 249.

24 İbâdiye mezhebi: Hâricîlerin bu kolu Kuzey Afrika'ya ilk yerleşen Müslümanlar arasında vardı. Hattâ tarihte Rüstemîler diye bilinen Hâricî Devleti'ni de onlar Kuzey Afrika'da kurmuşlardır. İbâdiye mezhebinin genel karakteri bütün bir bölge halkına da zamanla tesir etmiştir. Bkz.: Tâzî, *et-Târîh*, C. 10, s. 238.

25 Batı Afrika Nil'i: Bazı Müslüman coğrafyacılar Afrika kökenli birkaç ırmağa birden Nil diyorlardı. Burada kastolunan Nijer ırmağıdır. Bkz.: Kraçkovski, *el-Edebü'l-Cuğrafi*, s. 210.

26 Lîmîlerin ülkesi; Eski coğrafyada **lime lime** insan yiyenlerin mekânı: Bekrî gibi eski Arap coğrafyacıları da bu bölgede yaşayan yamyam kabilelerden bahsetmişlerdir. Bkz.: Bekrî, *el-Mesâlik*, C. 2, s. 192.

27 Donkola: Sudan'ın kuzeyindeki krallık. Donkola Krallığı, milâdî 6. yüzyıldan beri bilinen bir ülkedir. Bkz.: Tâzî, *Rıhle*, C. 4, s. 251.

28 Sultan Kenzüddîn'e dair: Beckingham bu şahsın adının Kenzüddevle olduğunu ve seyyahın verdiği bazı bilgilerin yanlış olduğunu söylüyor. Bkz.: Beck, *Age.*, s. 954.

29 Mâllî'deki siyahların sultanı Mensâ Süleyman: 741/1341'den 761/ 1361'e kadar Malli İmparatorluğu'nu yönetti. Mensa Süleyman yine kendisi gibi meşhur olan Mensa Musa'nın kardeşidir. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 255.

30 Sultan Ebu'l-Hasan'ın vefatı dolayısıyla verilen taziye yemeği: Sultan Ebu'l-Hasan Merînî 752/1352 yılında vefat etmişti. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 255.

31 Ramazan ayının girmesi; 11 Ekim 1352'ye rastlar.

32 Ramazan'ın 27. gecesi Kadir Gecesi'dir. Demek ki o gün yardım amacıyla yoğun bir şekilde mal ve para dağıttıkları için Zekât adını kullanıyorlar.

33 Ferâriye kelimesi: Maling dilinde askerî lider demektir. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 259.

34 Zerdhane cinsi kumaş: İnce ipekle işlenen ve üzerinde mutlaka bir hayvan resmi bulunan kumaş. Bu kumaş İskenderiye'de dokunurdu. Bkz.: *Age.*, s. 256.

35 Benbî; Maling dilindendir; yerden yüksekçe oturak, sedir demektir. Bkz.: Beck., *Age.*, s. 959; Tazî, *Age.*, s. 267.

36 Kanâbir türü çalgı: Bir tür mandolin gibidir ama sadece iki teli vardır. Şimdi Fas'ın ulusal çalgılarındandır. Bkz.: *Age.*, s. 257.

37 Kiy kelimesi: "Buyurur ki; onun fermanıdır ki" anlamında. Bkz.: Beck., *Age.*, s. 960; Tâzî, *Age.*, s. 259.

38 Mâllî'de Kurban ve Ramazan bayramlarını geçirmek; 10 Kasım 1352'den 18 Ocak 1353 tarihine kadar orada bulunmak demektir.

39 Kırmızı renk; 8. ve 11. yüzyıllarda kızıl renk, Gana İmparatorluğu'nun sembolü idi. Bkz.: *Age.*, s. 260.

40 Câlî; mahallî dildeki Dyeli'den geliyor; şarkı ve şiir söyleyen demektir. Bkz.: *Age.*, s. 262.

41 Kâsâ kelimesi; Maling dilinde şefin el üstünde tuttuğu karısı, gözdesi demektir. Bkz.: Beck., *Age.*, s. 963; Tâzî, *Age.*, s. 263. Ayrıca bu konuyu inceleyen ve seyyahın Afrika seyahatine ışık tutan bir kitap; Said Hamdun-Noel King, *Ibn Battuta in Black Africa*, s. 78.

42 Mensâ Musa ve Mensâ Magâ: Musa 1312'den 1337'ye kadar tahtta kaldı; 1337'de oğlu Mağa yani Muhammed başa geçti ama Musa'nın kardeşi Süleyman onu safdışı etti ve tahta oturdu. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 266.

43 Sârak Câta: Mâllî'nin ilk hükümdarı Son Dyata olmalı. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 267.

44 Yabancının malına dokunmamak ve emin bir ele teslim edip hak sahiplerine ulaştırmak, İslâm fıkhının da ihtiva ettiği kurallardandır. Bkz.: *Age.*, s. 265.

45 Yediyüzelliüç yılının Cumâdelûlâ ayının ondördünden yediyüzellidört yılının

Muharrem ayının yirmiikisine kadar; 1352 yılının Temmuz ayının 29'undan 1353 yılının Şubat ayının 28'ine kadar Mâllî'de kalmış.

46 Köyükoğlu Sirâceddîn Abdüllatîf Tikrîtî; 14. yüzyılda Afrika'da vefat eden bir Türk taciridir. Köyükoğlu âilesi ve ticarî etkinliğine dair bkz.: 28/3. not ve 32/3. not.

47 O sene Mevlid (12 Rebîulevvel 754); 25 Ağustos 1353'e rastlamıştır.

48 Akdarı: Amerikan mısırı değildir; bu kelimeyi "dane" diye çevirmek mümkündür.

49 Abdurrahman İbnü'l-Cevzî: Edebiyat, tarih, psikoloji ve din bilimleri gibi farklı alanlarda irili ufaklı onlarca kitap yazmış çok üretken ve dindar bir bilgindir. Sevgi, zekâ, aptallık, nüktedanlık, günah gibi beşerî konuları başarıyla işlediği için eserleri bugün bile Arap dünyasında okunur ve her yerde bulunur. Eserlerindeki Hanbelî-Selefî eğilim zaman zaman eleştirilse de zekâsı ve tenkit dehası karşısında muhaliflerini bile kendine hayran bırakmıştır. Onun âbitlere dair yazdığı *Sıfatü's-Safve* (=Seçkinlerin Nitelikleri) adlı eseri, menâkıp türü kitapların en güveniliri sayılmış; sofiler başta olmak üzere döneminin İslâm toplumundaki tüm zümrelere yönelttiği eleştirileri toplayan *Telbîs-i İblîs* (=Şeytanın Ayartması) adlı eseri ise İslâm kültür tarihi uzmanlarınca en cesur ve dahiyane tenkit eserleri arasında sayılmıştır. İbnü'l-Cevzî, 597/1201 yılında Bağdat'ta vefat etmiştir. *el-Muntazam* adlı büyük tarih kitabı, Türk tarihi bakımından önemlidir. Bkz.: *DİA İslâm Ans.*, İbnü'l-Cevzî mad.; İbnü'l-Cevzî, *Şeytanın Ayartması*, Elif yay., İstanbul, 2003, s. 4-6.

50 Siyahların sarayında Dımaşklı bir cariye ve Türkler: O zamanlar Malli gerçek bir imparatorluktu; dönemin resimli Avrupa haritalarında bile Malli kralı zengin, güçlü ve altına gömülü muktedir bir kral olarak gösterilmiştir. Hac ziyareti için yola çıkan Malli hükümdarları ve zenginleri, Mısır'ı gezer; Memlûk Türkleriyle ticarî anlaşmalar yapar, cariye satın alır; ayrıca savaşçılık ve ve idare kabiliyetine sahip Türk memlûklerinden alıp yurtlarına dönerlerdi. Kalkaşandî ve İbn Fadlullah Ömerî, dönemin Malli sultanlarının ihtişamından bahsederler. Bkz.: Kalkaşandî, *Subhu'l-A'şâ*, C. 5, s. 289-293; İbn Fadlullah Ömerî, *et-Ta'rîf bi'l-Mustalahi'ş-Şerîf*, s. 44-48.

51 Kavkav (=Gao): Tinbuktu'nun doğusunda Nijer nehri üzerine kurulu Gao şehridir. Gao 5./11. yüzyılda Songay İmparatorluğu'nun başşehriydi. Bkz.: Gibb, *Selections*, s. 382; Tâzî. *Age*, s. 271.

52 Vuccîn; Uşin, Uçin: Tâzî'nin belirttiğine göre Berberî dilinde çakal demektir. Kuzey Afrika'da kurt bulunmadığı için buna çakal anlamı veriliyor. Yoksa kelime, çakal, kurt, tilki gibi hayvanları içine almaktadır. Eski Türkçedeki Aşina, Asena, Açena akla geliyor. Sade bu değil bazı Berberî kelimeleri, bu ırkın evvelce Türklerle karşılaşıp karşılaşmadığını da düşündürüyor insana.

53 Tâdela: Murabıtlar ve Muvahhidler dönemi Mağrip'te önemli bir bölgeydi. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 273.

54 Miskâl: Bir altın miskal 4,46 gramdı. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 274.

55 Kûber (=Gobir): Nijer Cumhuriyeti'nin güneyinde başşehir Nyami'nin batısında Maradi mıntıkasında bulunur. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 275.

56 Zagây: Burası Nijer kıyısında Dia veya Diagana diye bilinen şehirdir. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 275.

57 Bernû (=Bornu): Bornu, Çad gölünün doğusunda Cezâyir ile Çad arasındadır; o dö-

nemde Kânem Krallığı'na bağlıydı. Bkz.: İbn Fadlullah Ömerî, *Age.*, s. 46; Tâzî, *Age.*, s. 275.

58 Kânem sultanı İdrîs: İdrîs b. İbrahim, 1329'tah 1351'e kadar Kânem kralı idi. Bu dönemde Bornu, Kânem'in bir parçasıydı. Bkz.: İbn Fadlullah Ömerî, *Age.*, s. 47.

59 Bornu cariyelerinin güzelliği: Yüzyıllar sonra 1274/1857'de bu bölgeye seyahat eden İbn Ömer Tunusî de Bornu kızlarının güzelliğinden bahsedecektir. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 275.

60 Cavcava (=Gavgav; Kukawa): Burasının Afrikalı Ha Leon'un bahsettiği Kukawa olması muhtemeldir. Kânem'in doğusunda, Darfur'un kuzeyindedir. Bkz.: *Age.*, s. 275.

61 Tekeddâ sultanı İzâr: Ömerî'nin Demmûsa sultanı diye kaydettiği hükümdardır. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 276.

62 Vasfân: Vasfan, Mağrip saray literatüründe "usef" kelimesinin çoğulu olup kralın özel muhafızlığını yapan kullara denirdi. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 276

ALTMIŞINCI BÖLÜM

HÜKÜMDARIMIZIN EMRİYLE TEKEDDÂ'DAN FAS'A DÖNÜŞÜM

Tekeddâ'ya geldiğimde Sicilmâsalı Hacı Muhammed b. Saîd'in kölesi bir emirnâme getirdi efendimizden. Müminlerin emiri, dinin destekçisi, sadece âlemleri Yaradan Allah'a güvenen hükümdarımız beni yüce payitahtına çağırıyordu. Fermanı öptüm, derhal emre uydum.

Yol için 37,33 miskale iki deve satın aldım. Tuvât'a gitmeye karar verdim.[1] Bu arada yetmiş gecelik yol azığı satın almıştım. Çünkü Tekeddâ ile Tuvât arasında hiç buğday bulunmuyor! Ama kumaş karşılığında et, süt ve yağ alınabiliyor.

Yediyüzellidört senesi Şaban ayının onbirinci Perşembe günü[2] saygın ve nüfuzlu kişilerden Tuvâtlı Ca'fer'in de bulunduğu büyük bir kervanla Tekeddâ'dan çıktım. Tekeddâ kadısı Fakih Muhammed b. Abdullah'da bizim yanımızdaydı. Kafilede altıyüz civarında köle vardı. Sultan Kerkerî'nin şehirlerinden olan Kâhir'e vardık. Buranın otu boldur. Tacirler orada Berberîlerden satın aldıkları koyunları kesip etlerini kurutmaktadırlar. Sonra Tuvâtlılar bu etleri kendi yörelerine götürüyorlar.

Oradan çıktık, hiçbir evin bulunmadığı susuz, ıssız, vahşi bir çöle girdik. Bu kupkuru sahrayı üç günde aştık. Daha sonra yine ıssız ama suyu bulunan başka bir çölde tam onbeş gün seyahat ettik. Böylece öbür ucu ta Mısır'a ulaşan Gât yoluyla Tuvât yolunun kavşak noktasına vardık.[3] Orada demir madeninin üzerinden akan su sızıkları vardı. Bununla bembeyaz bir elbise yıkansa hemen döner kahverengimsi siyaha.

On gün daha yolculuk ettikten sonra Hekkâr [=Haggar][4]

memleketine vardık. Hekkâr, bir Berberî kabilesidir. Yüzlerine peçe takarlar. Onlarda hayır yok! İleri gelenlerden biri bize rastladı; kumaş vesaire alıncaya kadar kafileyi bırakmadı. Onların diyarına varışımız Ramazan ayına tesadüf etmişti. Hekkârlılar bu ayda asla yağma ve talan işine koyulmaz, kafilelere saldırı yapmazlar. Oranın hırsızları Ramazan ayında yolda bulduklarını bile almazlar! Bu yolun civarında oturan tüm Berberî kabileleri bu töreye uyar, böyle hareket ederler.

Hekkâr arazisinde bir ay seyahat ettik. Bu toprakların bitkisi kıt, taşı çoktur. Yolları zorludur; aşılması güçtür. Ramazan bayramında yine bir Berberî şehrine vardık.[5] Onlar da diğerleri gibi yüzlerini peçeyle kapatıyorlar. Bize ülkemiz hakkında bazı bilgiler verdiler. Anlattıklarına göre Evlâd-ı Harâc[6] ile İbn Yağmûr[7] beraber ayaklanmışlar. Şu anda Tuvât'ın Tesâbît yöresindeymişler. Kafiledekiler bu haberi duyunca endişelendiler.

Sonunda Bûdâ'ya ulaşdık. Bûdâ,[8] Tuvât'ın en büyük köylerindendir. Arazisi tamamen kum; her yer çorak. Hurması bol ama kaliteli değil. Yine de ahali buradaki hurmayı Sicilmâsa hurmasına tercih ediyor. Bûdâ yöresinde tahıl, katı yağ ve zeytinyağı asla bulunmaz. Bu gibi yiyecekler Mağrip şehirlerinden getirtilir buraya. Bûdâ ahalisi hurma ve çekirgeyle besleniyor! Orada çekirge bol; herifler çekirgeyi hurma gibi biriktirip yığıyor, yiyecek olarak saklıyorlar! Bu hayvancıkları güneş doğmadan avlıyorlar. Çünkü tam o vakitde hava soğuk olduğu için sıçrayıp uçamaz çekirgeler.

Bûdâ'da birkaç gün kaldık. Sonra yine kafileyle yolumuza revan olduk.

Zilkade ayının ortalarında Sicilmâsa'ya kavuştuk.[9] Zilhiccenin ikisinde de[10] bu şehirden çıktım. Dondurucu bir soğuk vardı. Güzergâhımız karla kaplıydı. Ben Buhara, Semerkand, Horasan ve nice Türk ilinde sarp ve karlı yollarda seyahat ettim ama Ümmü Cüneybe yolundan daha zorlusunu görmedim! Kurban bayramının gecesinde Dâru't-Tam'[11] mıntıkasına ulaştık. Kurban bayramın birinci gününü orada geçirdim.

Ertesi gün yola düştüm ve müminlerin emiri efendimizin onurlandırdığı payitahta, Fas'a vardım. Hak Teâla onun yardımcısı olsun! Mübarek elini öptüm, kutlu yüzünü görmekle uğur-

landım; uzun bir yolculuktan sonra onun ihsan kanatları altında yaşadım. Yüce Rabbimiz, hükümdarımın bana yağdırdığı nice armağanların, haddi hesabı edilmez nimetlerin mükâfatını versin ona! Onun ömrünü uzun etsin de Müslümanlar sevinsin, bahtiyar olsun!

"İlginç Ülkeleri ve Macera Dolu Yolculukları Merak Edenlere Armağan" diye isimlendirdiğimiz seyahatnâme burada bitti.

Yazıya geçiriş, yediyüzellidört senesinin Zilhicce ayının üçünde[12] sona erdi. Övgüler olsun Allah'a! Ve selâm olsun seçtiği kullarına!

İbn Cüzeyy der ki:

Üstat Ebû Abdullah Muhammed İbn Battûta'yla ilgili kaydettiklerimin özeti[13] burada sona erdi. Allah onu yüceltsin! Aklı olan herkes anlamıştır; bu adam çağın gezgini! Biri çıkar da onun hakkında;

"O, bu dinin [Müslümanların] gezginidir" dese asla abartmış sayılmaz, akıldan uzak bir lâf etmiş olmaz! Üstat, nice ülkeyi uzun uzun gezdikten sonra efendimizin bütün hükümdarlardan daha büyük, daha erdemli, daha cömert olduğunu anlamıştır. Onun misafirleri ağırlama, ilim âşıklarını koruma konusunda herkesten hevesli olduğunu görmüştür. Bu yüzden saltanat merkezi olan Fas'ı vatan seçmiştir kendine! Benim gibi biri üstadın yirmibeş sene yolculuktan sonra yurt edindiği şu payitahtı henüz hayatının ilk yıllarında bildi ya; bu nimetten ötürü Yüce Allah'a şükretmelidir. Aslında tam anlamıyla buna şükretmek mümkün değil!

Yüce Allah bizi müminlerin emiri efendimizin hizmetini görme nimetinden mahrum kılmasın! Yüce Allah huzur ve merhametinin gölgesini başımızdan eksik etmesin! Kendini ona adamış garipler topluluğu olarak bize salih kulların ulaşacağı en büyük hediyeyi versin!

Yüce Rabbimiz! Hükümdarımızı bilgi ve din meziyetleriyle diğer sultanlardan üstün yapmış, keskin zekâ ve olgunluk niteliğiyle ayrıcalıklı kılmışsın! Ondan yardım elini çekme, hükümranlığını sağlamlaştıran sebeplerden mahrum etme onu! Ona ezici zaferin, gün gibi aydınlık fethin yollarını öğret, işaretlerini göster! Taht, kıyamet gününe dek onun olsun!

Ey sevgi ve merhamette sonsuz olan Rabbimiz! Kendisi, evlâtları, devleti ve halkı konusunda hükümdarımızın yüzünü güldür, bahtını açık et!

Yüce Allah, peygamberlerin sonuncusu, resullerin önderi efendimiz Muhammed'i engin rahmetiyle kuşatsın! Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun!

Bu seyahatnâmenin kayda
geçirilme ve tertip işi,
yediyüzelliyedi yılının
Safer ayında
sona erdi.[14]
Hak Teâla
bilir
yazanı.

Notlar

1 Tuvât: Büyük Sahra'nın kuzeybatısındadır. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 277.

2 Yediyüzellidört yılı Şaban ayının onbirinci günü; 12 Eylül 1353'e rastlar.

3 Mısır'a giden Gat yoluyla Tuvât yolu arası bir kavşak: Cezâyir'in güneydoğusundaki en uzak nokta olan Asiu mıntıkası olabilir. Bkz.: *Age.*, s. 277.

4 Hekkâr (=Haggar): Bu kelime bir yer ismi değil etnik isimdir. Tuareg erkeklerine Hegar deniliyordu. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 277.

5 Ramazan bayramı; 30 Ekim 1353'e rastlar.

6 Evlâd-ı Harâc: Arap asıllı bir kabiledir; Tilimsan yakınında yaşarlar. Konargöçerdirler; Tuvat ile Tilimsan arasında gidip gelirler. Bütün konargöçerler gibi kurulu devletle sorunlar yaşamışlardır. Fas sultanına isyan ettikleri olmuştur. Bkz.: *Age.*, s. 279.

7 İbn Yağmûr (=Yağmuroğlu): Bunlar Tilimsan'ı merkez edinmiş Benî Abdülvâd diye bilinen Berberî asıllı bir hanedan idi. Fas kralı Ebû Inân, 753/1352 yılında onları yenerek Tilimsan'ı ele geçirmişti. Bkz.: Tâzî, et-Târîh, C. 7, 14. Ayrıca bkz.: 2/3. not.

8 Bûdâ: Edrar Tuvat mıntıkasının 20 km kuzeybatısındaki vahalardır. Burası Malî'ye giden kafilelerin yola çıkış noktasıydı. Çekirgeye gelince, bazı Arap coğrafyacıları Marakeş yani Fas mutfağında çekirgenin de yeri olduğunu belirtmişlerdir. Bkz.: Tâzî, *Age.*, s. 279.

9 Zilkade ortaları; 12 aralık 1353'e rastlar.

10 Zilhicce'nin ikisi; 29 Aralık 1353'e rastlar.

11 Dâru't-Tam': Burası Azrû ile Safrû arasındaki Tamilat şehri olabilir. Bkz.: Beck., *Age.*, s. 977; Tâzî, *Age.*, s. 279.

12 Yediyüzellialtı yılının Zilhicce ayının üçü; 9 Aralık 1355'e denk düşer.

13 İbn Battûta'nın kaydettiklerinin "özeti": Bu ifade açıkça şunu gösteriyor ki İbn Battûta önce bir müsvedde ortaya koymuştur. Kâtip İbn Cüzeyy mukaddimede "Fazla dokunmadım..." dese de araştırmacı ruh, seyyahın kendi elinden çıkan ham malzemeyi olduğu gibi görmek istiyor.

14 Yediyüzelliyedi yılının Safer ayı; 1356 yılının Şubat ayına denk düşer. Demek ki Kâtip İbn Cüzeyy, seyyahımızın 9 Aralık 1355'te kayda geçirip teslim ettiği müsveddeleri 2,5 ay içinde derli toplu bir kitap hâline getirmiş.

MOĞOLLARIN BAĞDAT'I ALIŞINDAN İBN BATTÛTA'NIN ÖLÜMÜNE KADAR GEÇEN 110 YILIN ÖNEMLİ OLAYLARI

1258-1368 MS.

1258 Moğollar Bağdat'a saldırdı. İslâm dünyası için yeni bir dönem başladı. Abbâsî halifesi Müsta'sım öldü. Hülagu liderliğinde Merâga'yı idarî başşehir yapan Moğol kökenli İlhanlı hanedanı, İran ve Irak'a egemen oldu.

1259 Kuzey Afrika'da Tunus civarında Hafsî soyundan gelen Ebû Abdullah halifeliğini ilân etti ve el-Müsta'mir lakabını aldı. Çingiz evlâdından Büyük Han Mönkge, Çin Kalesi'ni kuşattığı sırada öldü. Aruk Buğa büyük han olarak seçildi.

1260 Suriye'de kopan Ayn-ı Câlut Savaşı'nda Mısır Memlûklerinden ilk ciddî darbeyi alan Moğolların yenilmezlik imajı yıkıldı; Kıpçak asıllı Baybars, Mısır Memlûklerine sultan oldu.

1262 4. Rükneddîn Kılıçarslan, Anadolu Selçuklu Devleti'ne tamamen egemen oldu.

1264 Orta Asya'da, Çingiz evlâdından Çağatay Han'ın torunu Burak, Çağatay Ulusu'nun başına geçti.

1265 İlhanlı hükümdarı Hülagu öldü; Abaka, İlhanlı Devleti'nin başına geçti; Hint-Pakistan alt kıtasında derin izler bırakan Çiştiyye tarikatı öncüsü Feridüddîn Gencşeker vefat etti.

1266 Anadolu Selçuklu sultanı 4. Rükneddîn Kılıçarslan öldürüldü, 3. Gıyâseddîn Keyhusrev tahta çıktı. Türk asıllı bir memlûk olan Gıyâseddîn Balaban, Hindistan'da hükümdar oldu. 8. Haçlı seferi düzenlendi, ancak Haçlılar başarısızlığa uğradılar.

1267 Altın Orda hükümdarı Berke Han Tiflis'te öldü; yerine Mönkge Timur geçti.

Melik Sâlih Endonezya'nın Samudra Pasay bölgesinde ilk İslâm devletini kurdu, Merinîler Mağrip'e giren İspanyolları geri püskürttüler.

1269 Berberî Arap kökenli Merinîler, Mağrip'te Muvahhidî egemenliğine son verdiler; Ebû Yakub liderliğinde kendi devletlerini kurdular.

1270 Orta Asya'da Çağatay hükümdarı Burak zehirlenerek öldü. Batı Afrika'da zenginlik ve altının kaynağı olan Mali bölgesinin Müslüman kralı Mensa Vali öldü.

1272 Altın Orda hükümdarı Nogay Han Müslüman oldu. Gırnata Emirliğini kuran 1. Muhammed öldü.

1273 Mevlânâ Celâleddîn Rumî öldü.

1274 Büyük bilgin Nasırüddîn Tûsî öldü. Kuzey Afrika'da Merinîler, Sicilmasa şehrini Zeyyânîlerden aldılar. İngiltere kralı 1. Edvard tarafından düzenlenen 10. Haçlı seferi fiyaskoyla sonuçlandı.

1277 Kıpçak asıllı Memlûk sultanı Baybars öldü. Karamanlılar Konya'yı istilâ etti, Siyavuş Cimri burada sultanlığını ilân etti.

1278 Anadolu Selçuklu sultanı 2. İzzeddîn Keykavus Saray şehrinde öldü.

1281 Kuzey Afrika'da Berberî asılı Zeyyânî hanedanı lideri Yağmuresen öldü; oğlu Osman'ın sultanlığı kabul edildi. Güneydoğu Anadolu'da Artuklu hanedanının Hısn-ı Keyfa kolu yıkıldı.

1282 İlhanlı hükümdarı Abaka, Hemedân'da öldü; Ahmed Tekudar İlhanlı tahtına geçti.

1284 Tekudar öldürüldü; İlhanlı tahtına Argun geçti. Anadolu Selçuklu sultanı 3. Gıyâseddîn Keyhusrev öldü; 2. Mesud tahta geçti.

1286 Hindistan'da Türk asıllı Delhi hükümdarı Gıyâseddîn Balaban öldü; Buğra Han, Bengal bölgesinde Nâsıreddîn namıyla bağımsızlığını ilân etti. Abiş Hatun'un ölümüyle İran'da yerel bir beylik olan Salgurlu Devleti yıkıldı.

1290 Celâleddîn Firuzşah, Delhi Halac Sultanlığı'nı kurdu. Kuzey Afrika'da merkezî Mağrip bögesinın büyük bir kısmı Zeyyânîler tarafından ele geçirildi.

1294 Büyük Han Kubilay öldü.

1295 Moğol emiri Keyhatu, Hemedân yakınlarınlarında Baydu'nun emriyle öldürüldü. Baydu ise Nahçivan'da öldürüldü, Gazan Han İlhanlı tahtına oturdu.

1296 Gürcistan kralı 5. David ve İlhanlı hükümdarı Gazan Müslüman oldu. Anadolu Selçuklu sultanı 2. Mesud tahttan indirildi, 3. Alaeddîn Keykubad tahta çıktı.

1299 Moğollar Suriye'ye saldırdı. Kuzey Afrika'da Merinîler Tilimsan'ı Zeyyânîlerden aldılar.

1301 Bengal'de Sultan Rükneddîn öldü, kardeşi Şemseddîn Firuz başa geçti.

1302 Anadolu Selçuklu sultanı 3. Alaeddîn Keykubad öldürüldü, 2. Mesud yine tahta geçirildi.

1304 Gazan öldü, Olcaytu İlhanlı tahtına oturdu.

1306 Orta Asya'da Çağatay Ulusu'nun başı Duva öldü, oğlu Kuncuk başa geçti.

1307 Kuzey Afrika'da Merinî hükümdarı Ebû Yakub Yusuf suikasta uğradı, Ebû Sabit başa geçti.

1308 Anadolu Selçuklu sultanı 2. Mesud öldü; 5. Kılıçarslan tahta geçtiyse de kısa bir süre sonra öldü. Çağatay Ulusu'nda Taliku, Kuncuk'u safdışı ederek ipleri eline geçirdi. Kuzey Afrika'da Ebû Zeyyân Muhammed öldü, kardeşi Ebû Hammu Musa başa geçti. Merinî Devleti'nde Ebû Rebîa Süleyman ipleri eline geçirerek Ebû Sabit'i devirdi.

1309-1310 Orta Asya'da Taliku suikasta uğradı, Kebek güçlendi, ancak kısa bir süre sonra onu safdışı bırakan kardeşi Esen Buka, Çağatay Ulusu'nun başına geçti. Kuzey Afrika'da Ebû Rebîa Süleyman, Ebû Said Osman tarafından devrildi. Hindistan'da Halac hanedanından Alaeddîn, Dekken'i fethetti.

1313 Tohtu Han, Saray şehrinde öldü; İslâma verdiği açık destekle tanınan Uzbek Han Altın Orda tahtına oturdu.

1314 Keşmir'de Baltistan kökenli maceracı Rainchan, Keşmir Sinha Deva'sını devirdi. Rainchan daha sonra Müslüman olarak Sadreddîn adını aldı. Gırnata emiri Ebu'l-Cuyûş, yeğeni Ebu'l-Vâhid İsmail tarafından safdışı bırakıldı.

1316 İlhanlı hükümdarı Olcaytu öldü. Hindistan'da Halac Devleti'nde Hindu asıllı Melik Kâfur ipleri eline geçirdi.

1317 Ebû Saîd İlhanlı tahtına oturdu.

1318 Esen Buka öldü, Kebek Han Çağatay Ulusu'nun başına geçti. 5. Kılıçarslan öldü; Anadolu Selçuklu Devleti yıkıldı. Hindistan'da Hindu asıllı Melik Kâfur suikasta uğradı.

1320 Hindistan'da Kutbeddîn Mübarekşah öldü; böylece Delhi'de Halac hanedanı son buldu.

1321 Çağatay Ulusu'nun başı Kebek öldü.

1322 Çağatay Ulusu'nun başı Duva Timur, Müslüman olan Tarmaşirin tarafından devrildi. Bengal'de Şemseddîn Firuz öldü, devlet ikiye bölündü; Gıyâseddîn Bahadur Doğu Bengal'in, Şihabeddîn ise Batı Bengal'in yönetimini ele geçirdi.

1324 Bengal'de Şihabeddîn öldü; yerine oğlu Nasıreddîn geçti.

1326 Kuzey Batı Anadolu'da Osmanlı Beyliği gücünü açıkça hisettirmeye başladı; Osman Gazi öldü, devletin asıl kurucusu sayılan Orhan başa geçti ve Bursa'yı fethedip başşehir yaptı.

1335 İlhanlı hükümdarı Ebû Saîd Han'ın ölümüyle İlhanlı Devleti parçalandı. Dante, Petrarch, Boccaccio ve ressam Giotto ile İtalya'da Rönesans başladı.

1336 Timurlenk doğdu. İlhanlı mirası üzerine kurulan Moğol kökenli Celayir Devleti'nde Emir Hüseyin öldü, Buzurk Hasan başa geçti. Osmanlılar, Karesi Beyliği'ni topraklarına kattılar. Bengal-Sonargavon'da Tuğluk Devleti'nin valisi ordu tarafından devrildi; ordu kumandanı bağımsızlığını ilân ederek Fahreddîn Mübarek Şah lakabını aldı.

1337 Osmanlılar İznik'i ele geçirdi. Kuzey Afrika'da Merinîler Cezâyir şehrini ve civar bölgeleri ele geçirdiler. Batı Afrika'da Müslüman Mali Krallığı, Mensa Musa döneminde (1312-1337) en geniş sınırlarına ulaştı. İngilizler ile Fransızlar arasında yüzyıl savaşları başladı. Bu savaşlar 1453'e kadar devam edecekti.

1339 Keşmir'de Sadreddîn öldü, devlet Udyana Diva liderliğindeki Hinduların eline geçti. Esen Timur, Çağatay Ulusu'nun lideri oldu. Bengal'de karışıklık çıktı; Tuğluk Devleti'ne bağlı Lehnavati valisi Kadir Han suikasta uğradı, yönetimi ele geçiren ordu kumandanı bağımsızlığını ilân ederek Alaeddîn Ali Şâh lakabını aldı.

1340 İran'da yerel bir devlet kuran Muzafferîler, Kirman bölgesini egemenlikleri altına aldılar. Doğu Anadolu'da Ak Koyunlu Beyliği gücünü hissettirir hâle geldi.

1341 Altın Orda hükümdarı Uzbek Han öldü, önce Tini Bek başa geçtiyse de devletin ileri gelenleri tarafından yakışıksız bulunan hareketlere girişince kardeşi Cani Bek tarafından safdışı bırakıldı ve Cani Bek tahta oturdu.

1343 Çağatay Ulusu'nda ipler Kazan Han'ın eline geçti. Bengal'de Sultan Alaeddîn'in yüksek memuru olan İlyas, efendisini öldürerek devleti ele geçirdi.

1345 Endonezya'da Samudra Pasay merkezli İslâm devletinin lideri 2. Melik Tahir öldü. Doğu Hindistan'da İlyas yoğun çaba göstererek tekrar tüm Bengal'i birleştirmeyi başardı ve Gavr'ı başşehir yaptı.

1347 Kuzey Afrika'da Merinîler Tunus'u ele geçirdiler. Hindistan'da Hasan Gangu önderliğinde bağımsızlıklarını ilân eden Behmenîler Dekken bölgesinde devlet kurdular. Bir sene önce Suriye, Lübnan ve Kuzey Afrika'yı kasıp kavuran büyük veba Avrupa'ya uzandı.

1350 Kara Koyunlular tarih sahnesine çıktı.

1351 Kuzey Afrika'da Merinî sultanı Ebu'l-Hasan öldü, Ebû İnan başa geçti. Hindistan'da Sultan Muhammed b. Tuğluk öldü, yerine Firuz Şah geçti. 1347'de Avrupa'da başlayan veba 1351'de etkisini yitirirken ardında 25 milyon ölü bıraktı.

1352 Kuzey Afrika'da Merinîler Cezâyir ve çevresini tekrar ele geçirdiler.

1353 İlhanlı Moğolları tamamen bitti. Osmanlılar Çanakkale üzerinden Avrupa yakasına geçerek Çimpe Kalesi'ni aldılar. İran'da yerel bir hanedan olan Muzafferîler Şiraz'ı alarak başşehir yaptılar.

1354 İran'da Muzafferîler İsfahan'ı geri aldılar. Gırnata emirliğinde Ebû Hallac Yusuf'un oğlu 5. Muhammed başa geçti.

1356 Moğol kökenli Celayirlilerin sultanı Buzurk Hasan öldü.

1357 Altın Orda hükümdarı Cani Bek öldü; yerine oğlu Kulpa Han geçti.

1358 Kuzey Afrika'da Merinî sultanı Ebû İnan suikasta uğradı; Ebûbekir Said tahta oturdu. Hindistan Behmenî Devleti'nin sultanı Hasan Gangu öldü. İran'da Muzafferî Devleti'nin başı olan Mübarizüddîn Muhammed öldü; Şah Şucâ tahta oturdu.

1359 Osmanlı hükümdarı Orhan Gazi öldü, Murad başa geçti. İran'da Muzafferî hükümdarı Şah Şucâ, kardeşi Şah Mahmud tarafından safdışı edildi.

1361 Osmanlılardan 1. Murad, Trakya'nın bir bölümünü fethetti. Merinîlerden Ebû Salim İbrahim gücünü yitirdi ve Ebû Ömer tarafından devridi; Ebû Ömer ise Ebû Zeyyân tarafından devrildi.

1362 Altın Orda'da 20 yıl süren karışıklıklar dönemi başladı. Gırnata emiri Ebû Said, 5. Muhammed tarafından devrildi, böylece 5. Muhammed ikinci defa tahta oturdu. Keşmir'de Alaeddîn Ali Şir öldü, yerine oğlu Şihabüddîn geçti.

1365 Osmanlılar art arda düzenledikleri güçlü hücumlarla Bizans'ı daha çok sıkıştırmaya başladılar. Bizans Osmanlı'ya bağımlı hâle geldi.

1366 Kuzey Afrika'da Merinî sultanı Ebû Zeyyân suikasta uğradı, Ebû Faris Abdülaziz tahta oturdu.

1368 Ming hanedanı Çin'e egemen oldu.

1369-1370 Çağatay Hanlığı'nın bütün topraklarını ele geçiren Timurlenk, Semerkand'da tahta oturdu.

HARİTALAR

1. Fas'tan İskenderiye'ye: s. 10
2. İskenderiye'den Güney Mısır'a doğru gidiş ve geliş: s. 39
3. Filistin, Lübnan, Suriye güzergâhı: s. 81
4. Şam'dan kutsal topraklara, kutsal topraklardan Kûfe'ye: s. 167
5. Kûfe'den çıkış; İran ve Irak içinde seyahat: s. 251
6. Mekke'den Sevâkin'e, buradan Yemen'e; Yemen'den Doğu Afrika sahillerine gidiş ve Güneydoğu Arabistan sahillerinden Mekke'ye dönüş: s. 344
7. Anadolu, Deşt-i Kıpçak ve İstanbul seyahati: s. 401
8. Hazar'ın kuzeyinden Hârizm, Türkistan ve İran'a gidiş: s. 516
9. Orta Asya seyahati: s. 556
10. Afganistan, Sint, Pencap seyahati: s. 577
11. Hindistan, Maldiv adaları, Seylân ve Bengal: s. 600
12. Güneydoğu Asya ve Çin Seyahati: s. 877
13. Çin'den Tanca'ya dönüş: s. 917
14. Fas'tan Endülüs'e gidiş ve dönüş: s. 942
15. Fas'tan Batı Afrika'ya gidiş ve dönüş: s. 954
16. İbn Battûta'nın gezi güzergâhı: katlanan harita

KAYNAKÇA

Kitabı çok uzun bir zamanda ve farklı ortamlarda hazırlamış olmam, yararlandığım bütün kaynakların tam listesini çıkarmayı zorlaştırdı. Burada sadece ulaşabildiklerimi, kaydettiklerimi veriyorum.

Bir kitabın farklı baskılarından faydalanmışsam bu baskıları ayrı ayrı yazdım. Benzerlerinden ayırmak için cilt adedini belirttiklerim de oldu. Çok önemli klasik yazarların bazılarının ölüm tarihlerini de verdim.

Abderî, *Rıhletü'l-Abderî*, ed-kritik: Ali İbrahim Kürdî, Dımaşk, 1999.

Abdülhamid, İrfan; *İslâm'da İtikadî Mezhepler*, çev. M. Saim Yeprem, İstanbul, 1994.

Aclûnî, *Keşfu'l-Hafâ*, Beyrut, h. 1351.

Adji, Murat; *Kaybolan Millet (Deşt-i Kıpçak Medeniyeti)*, çev. Zeynep Bağlan Özer, Ankara, 2001.

Ahmed, M. Aziz; *Political History and Institutions of Early Turkish Empire of Delhi 1206-1290*, Lahor, 1949.

Akdağ, Mustafa; *Türkiye'nin İktisadî ve İçtimaî Tarihi*, İstanbul, 1974.

Akın, Haydar; *Ortaçağ Avrupasında Cadılar ve Cadı Avı*, İstanbul, 2001.

Akiner, Shirin; *Sovyet Müslümanları*, çev. Tufan Buzpınar-Ahmet Mutlu, İstanbul, 1995.

Aksarâyî, Kerîmüddîn Mahmûd; *Müsâmeretü'l-Ahbâr*, çev: Mürsel Öztürk, Ankara, 2000.

Alevî, Muhammed Fâl b. Baba; *Tekmile*, ed-kritik: Ahmed Veledü'l-Hasan, Tunus, 1986.

Ali Şir Nevâî, *Nesâyimu'l-Mehabbe*, (sade metin) haz. Kemal Eraslan, Ankara, 1996.

Altuncî, Muhammed; *el-Mu'cemü'z-Zehebî*, Beyrut, 1969

Shiloah, Amnon; *The Theory of Music in Arabic Writings*, Munchen, 1970.

Askalânî, İbn Hacer; (ö: 852/1449), *ed-Dureru'l-Kâmine*, (4 cilt), Haydarabad, 1929-31 ve 1972.

Askalânî, İbn Hacer; *ed-Dureru'l-Kâmine*, (zeyli ile 5 cilt), Beyrut, 1997

Askalânî, İbn Hacer; *ed-Dureru'l-Kâmine*, ed-kritik: Muhammed Seyyid Câdü'l-Hakk, Kahire, 1996.

Aslanapa, Oktay; *Türk Sanatı*, İstanbul, 1984.

Âşıkpaşazâde, *Âşıkpaşaoğlu Tarihi*, sadeleştiren: N. Atsız, İstanbul, 1992
Atalay, Besim; *Divân-ı Lugâti't-Türk Dizini*, Ankara, 1943.
Atan, Turhan; *Türk Gümrük Tarihi*, Ankara, 1990.
Âtıf, Mehmed; *Kâşgar Tarihi ve Bâis-i Hayret Ahvâl-i Garîbesi*, İstanbul, h. 1300.
Atıyyetullah, *el-Kamûsu'l-İslâmî*, Kahire, 1963.
Atlasu'l-Âlem, Beyrut, (tarihsiz).
Ayıntablı Mütercim Âsım Efendi; *Okyânus Tercüme-i Kamûs*, İstanbul, h. 1305.
Azb, Hâlid Muhammed; *Fovva; Medînetü'l-Mesâcid*, Kahire, 1989.
Azmî, Van Huseyn; - Hârûn, D.; *ed-Da'vetü'l-İslâmiyye fî Mâlizyâ*, Beyrut, 1985.
Azzâvî Paşa, Abbâs; *en-Nahl fî Târîhi'l-Irâk*, Bağdat, 1962.

Babur Şah, *Vekayi (Babur'un Hatıratı)*, inceleme-çev. Reşit Rahmeti Arat, Ankara, 1946.
Baki (Şair); *Meâlimu'l-Yakîn*, (İmam Kastallânî'in *el- Mevâhibu'l-Ledünniyye* kitabının tercümesi) İstanbul, h. 1318.
Barthold, V. V.; *Moğol İstilâsına Kadar Türkistan*, haz. Hakkı Dursun Yıldız, Ankara, 1993.
Barthold, V. V.; *Orta Asya Türk Tarihi Hakkında Dersler*, haz. Kâzım Yaşar Kopraman - Afşar İsmail Aka, Ankara, 1975.
Bâyezidî, Molla Mahmûd; *Kürtlerin Örf ve âdetleri*, çev. Abdullah Bâbek Pişderî, İstanbul, 1998.
Baykara, Tuncer; *Aydınoğlu Gazi Umur Bey*, Ankara, 1990.
Baytop, Turhan; *Türkçe Bitki Adları Sözlüğü*, Ankara, 1997.
Bayur, Y. H.; *Hindistan Tarihi*, Ankara, 1946.
Bedevian, Armenag; *Polyglottic Dictionary of Plant Names*, Kahire, 1935.
Bedr, Abdurrahîm; "Esmâü'n-Nucûm", *Ebhâsu'l-Mu'temeri's-Senevî es-Sâbi li-Târîhi'l-Ulûm*, (Halep Üniversitesi 7. bilimler tarihi kongresi tebliğler kitabı) Halep, 1983.
Bekrî, Ebû Ubeyd; (ö.: 487/1094) *el-Mesâlik ve'l-Memâlik*, ed-kritik: A. P. van Leeuwen ve A. Ferre, (2 cilt), Beyrut, 1992.
Bekrî, Ebû Ubeyd; *Mu'cemu mâ İsta'cem*, (4 cilt), ed-kritik: Mustafâ Sakka, Beyrut, 1983.
Belâzurî, *Futûhu'l-Buldân*, çev. Mustafa Fayda, Ankara, 1987.
Belâzurî, *Futûhu'l-Buldân*, de Goeje neşri, Leiden, 1866.
Benbuşte, Mehdî; *Rıhalâtü İbn Battûta*, Rabat, 1969.
Berenî, Ziyâüddîn; *Târîh-i Fîrûzşâhî*, S. Ahmed Han neşri, Calcutta, 1862.
Beresvî, M.; Ekrem; *İktibâsu'l-Envâr*, Lahor, 1895.
Beyhakî, Ebu'l-Fadl; *Târîh-i Beyhakî*, Arapçaya çev. Yahya Haşşâb-Sâdık Neş'et, Beyrut, 1982.
Beylûnî, Muhammed b. Fethulah b. Mahmûd; (ö: 1085/1674) *Münteka (Muhtasar) Rıhletü İbn Battûta* (elyazması) İzmir Millî Ktp., nr. 1753. Ayrıca, Kahire Dâru'l-Kütübi'l-Mısrıyye, Vakf-ı Teymûr elyazmalarından, mikrofilm nr. 17732.
Bilmen, Ömer Nasûhi; *Kur'an-ı Kerîm'in Türkçe Meâl-i Âlîsi ve Tefsiri*, İstanbul, 1979.
Bîrûnî, *Kitâbu's-Saydene fi't-Tıbb*, ed-kritik: Abbâs Zeryâb, Merkez-i Neşr-i Dânişgâhî, Tahran, h. 1380.

Bîrûnî, *Tahkîku mâ li'l-Hind*, Haydarabad, 1958.
Bitlisî, Şerefhân; *Şerefnâme*, çev: M. Emin Bozaraslan, İstanbul, 1990.
Bousquet, G. H.; "Ibn Battuta et les institutions musulmanes", *Studia Islamica*, S. 24.
Brockelmann, Carl; *İslâm Ulusları ve Devletleri Tarihi*, çev. Neşet Çağatay, Ankara, 1992.
Bronevskiy, Martin; *Kırım*, çev. Kemal Ortaylı, Ankara, 1970.
Brunschvig, Robert; *La Berbérie oryantale*, (2 cilt), Fransızcadan Arapçaya *"Târîhu İfrîkıyye"* başlığıyla çev. Hammâdî es-Sâhilî, Beyrut, 1988.
Burckhardt, J.L.; *Travels in Nubia*, London, 1819.
Bürol, Nurettin; *İbn Battûta'ya göre Deşt-i Kıpçak ve Türkistan*, AÜ Sosyal Bilimler Enstitüsü, Ankara, 1991.

Câbirî, Muhammed Âbid; *Felsefî Mirasımız ve Biz*, çev. A. Sait Aykut, İstanbul, 2000
Caferoğlu, Ahmed; *Türk Dili Tarihi*, İstanbul, 1964.
Caferoğlu, Ahmet; *Sivas ve Tokat İlleri Ağızlarından Toplamalar*, Ankara, 1994.
Canard, M.; "Tarih ve Efsaneye göre Arapların İstanbul, Seferleri", *İstanbul Enstitüsü Mecmuası*, S. 2, çev. İsmail Hami Danişmend, İstanbul, 1956.
Cârim, Fuad; *Marko Polo ve İbn Batûta*, İstanbul, 1966.
Cehşiyârî, *Kitâbü'l-Vüzerâ*, Kahire, 1938.
Cevdet, Muhammed; *Zeyl alâ Fasli Ahıyyeti'l-Fityânî't-Türkiyye fî Kitâbi'r-Rıhle li İbn Battûta*, İstanbul, 1933.
Chaix, Paul; "Les Voyages d'Ibn Batoutah en Asie, en Europe et en Afrique au XIV me siècle," *Le Globe*, S. 26, Genève, 1887.
Chelhod, J.; "Ibn Battuta, Ethnologue", *Revue de l'Occident Musulman*, S. 25, 1978.
Cherbonneau, Auguste; "Voyage du cheikh Ibn Batoutah" *Nouvelles Annales des Voyages*, c. I, Paris, 1852.
Chittick, H. Neville; "Ibn Battuta and East Africa", *Journal de la Societe des africanistes*, S. 38, 1968.
Clausewitz, C. V.; *Savaş Üzerine*, (tam metin) çev. Fahri Çeliker, İstanbul, 1999.
Codex Cumanicus, (=Kuman Lehçesi Sözlüğü) K. Grönbech neşri, çev. Kemal Aytaç, Ankara, 1992.
Cüzcânî, Minhâcüddîn; *Tabakat-ı Nâsırî*, (2 cilt), notlandıran: Abdülhayy Habîbî, Kabul, 1963.

Çağatay, Neşet; *Bir Türk Kurumu Olan Ahilik*, Ankara, 1989.
Çantay, Hasan Basri; *Kur'an-ı Hakîm ve Meâl-i Kerîm*, İstanbul, 1984.

Dâiretülmaârif-i Buzurk-i İslâmî; (Farsça İslâm Ansiklopedisi), "İbn Battuta" madd., Tahran, h. 1369.
Damad, Mehmed Şerif Paşa; *Seyehatnâme-i İbn Battûta*, (3 cilt), İstanbul, 1315-1319/1897-1901.
Dankoff, Robert; "Evliyâ Çelebi'de Gramer ve Üslûp Hususiyetleri", *Uluslararası Türk Dili Kongresi*, (kitap hâlinde neşir) Ankara, 1988.

de Slane, Mac Guckin; "Voyage dans le Soudan par Ibn Batouta", *Journal Asiatique,* 4ème série 1., Paris, 1843.

Defrémery, Charles; "Note sur deux passages d'Ibn Bathouthah,", *Journal Asiatique,* 4ème série 10., Paris, 1847.

Defrémery-Sanguinetti, *Voyages d'Ibn Batoutah,* Fransızca çeviri ve notlandırma ile Arapça metin bir arada, (4 cilt), Paris, 1874.

Derleme Sözlüğü, Ankara, 1993.

Devlet, Nadir; "Çağatay Devleti" kısmı, *Doğuştan Günümüze Büyük İslâm Tarihi,* İstanbul, 1988.

Dımaşkî, Abdülkadir Nuaymî; (ö.978/1570), *ed-Dâris fî Târîhi'l-Medâris,* (2 cilt), Beyrut, 1990.

DİA,* (*Diyanet Vakfı İslâm Ansiklopedisi) İstanbul, 1988-2003,

Dihlevî, Emir Hüsrev; *Kırânü's-Sa'deyn,* Caunpur, 1970.

Dihlevî, Şâh Abdülazîz Gulâm Hakîm; *et-Tuhfetü'l-İsnâ Aşeriyye,* Farsçadan Arapçaya çev. Gulâm Muhammed Eslemî, not ve kısaltma: Mahmûd Şükrî Alûsî, Bağdat, 1301.

Doğuştan Günümüze Büyük İslâm Tarihi, haz. Hakkı Dursun Yıldız başkanlığında heyet, İstanbul, 1992.

Doubleday, Nelson; - Cooley, C. Earl; *Encyclopedia of World Travel,* London, 1967.

Dozy, *Supplément aux dictionnaires arabes,* Leiden, 1881.

Dukas, *Dukas Tarihi,* Bonn baskısı.

Dulaurier, "Description de l'Archipel d'Asie par Ibn Bathoutha", *Journal Asiatique,* 4ème serié 9., Paris, 1847.

Dunn, Ross E.; *The Adventures of Ibn Battuta,* London, 1986.

Durmuş, İlhami; *İskitler (Sakalar),* Ankara, 1993.

Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ,* (10 cilt), Beyrut, (tarihsiz)

Ebû Şâme, *Uyûnu'r-Ravdateyn,* ed-kritik: Ahmed Beysûmî, Dımaşk, 1992.

Ebû Zehre, Muhammed; *Fıkhî Mezhepler Tarihi,* çev. Abdülkadir Şener, İstanbul, (tarihsiz).

Ebu'l-Fidâ, *el-Muhtasar fî Ahbâri'l-Beşer,* (4 cilt), Kahire, (tarihsiz)

Ebu'l-Fidâ, *Takvîmu'l-Buldân,* M. Reinaud - Baron Mac Guckin neşri, Paris, 1840.

Eflâkî, *Menâkıbu'l-Ârifîn,* ed-kritik: Tahsin Yazıcı, Ankara, 1959.

Eflâkî, *Menâkıbu'l-Ârifîn,* çev. Tahsin Yazıcı, (2 cilt), İstanbul, 1989.

Elad, Amikam; "The Description of The Travels of Ibn Battuta in Palestine; Is it Original?", *Journal of The Royal Asiatıc Society (JROAS),* S. 2, London, 1987.

Emîn, M. Muhammed; *Vesâık Vakfi's-Sultân Kalâvûn ale'l-Bîmâristân* (İbn Habîb'in *Tezkiretü'n-Nebîh* kitabıyla beraber basılı), Kahire, 1976.

Enrico Leva, A.; "Ibn Battuta nell Africa nera", *Africa,* S. 16, 1961.

Ercilasun, Ahmet Bican; "İran Türkleri", *Türk Kültürü,* Nisan 1988.

Eryılmaz, Leman Cılızoğlu; *Yemek Pişirmek,* İstanbul, 1995.

Evliyâ Çelebî, *Seyahatnâme,* İstanbul, h. 1314.

Eyyûb Sabrî Paşa, *Mir'âtü'l-Haremeyn,* (3 cilt), Bahriye Mat., İstanbul, h. 1304.

Fâhûrî, Hannâ; *el-Câmi fî Târîhi'l-Edebi'l-Arabî,* Beyrut, 1995.

Fanjul, Serafin; "Elementos Folkloricos en la Rihla de Ibn Battuta", *Revista del Instituto Egipico,* S. 21, Madrid, 1981-82.

Ferguson, A.; *Testimonia*, Oxford, 1936.

Ferrand, G.; *Relations de voyages et textes géographiques arabes persans et turcs relatifs a l'Extrême-Orient,* Paris, 1914.

Festugièr, A. J.; - Nock, A. D.; *Hermes Trismegistus* Paris, 1945-1954.

Fevvâz, Zeyneb; *ed-Durru'l-Mensûr fî Tabakati Rabbâti'l-Hudûr*, Beyrut, h. 1312.

Fığlalı, Ethem Ruhi; *Çağımızda İtikadî İslâm Mezhepleri,* İstanbul, 1980.

Fi't-Turâsi'l-İslâmî el-iktisâdî, (Hisbe kurumuyla ilgili klasik metinler) Dâru'l-Hadâse Yay., Beyrut, 1990.

Firdevsî, Ebu'l-Kasım; *Şehnâme,* Arapçaya çev. Feth el-Bendârî, Tahran, 1970.

Firişte, Molla Ebu'l-Kasım; *Târîh-i Firişte,* Luknow, 1905.

Fîrûzâbâdî, *Kamûs,* (İnceleme ve dipnot: Muhammed Naîm Araksûsî başkanlığında heyet), Beyrut, 1996.

Fischer, August; "Battuta nicht Batuta", *Zeitschrift der Deutschen Morgenländischen Gesellschaft,* S. 72, Leipzig, 1918.

Fletcher, L.; "Ibn Batutah in Southern India", *The Madras Journal of Literature and Science,* S. 37-59, Madras, 1888-89

Forster, E. M.; *Alexandria,* İskenderiye, 1922.

Freysinger, Hugo; "Ein arabischer Weltreisender", *Österreichische Monatsschrift für den Orient,* S. 38, Wien, 1912

Gabrieli, F.; *Viaggiotori arabi (Viaggi di Ibn Battuta),* Cagliari, 1961.

Gânim, Abdullah A.; *er- Ruvvâdü'l-Müslimûn,* İskenderiye, 1990.

Garnâtî, Ebû Hâmid; *Tuhfetü'l-Elbâb,* Dubler neşri, Madrid, 1953.

Gaudefroy-Demombynes, *La Syrie à l'époque des Mamelouks*, Paris, 1923.

Gazâlî, *el-Munkız mine'd-Dalâl,* Beyrut, 1959.

Gibb, H. A. R.; *Selections from Ibn Battuta,* London, 1929.

Gibb, H. A. R.; - Beckingham, *The Travels of Ibn Battuta,* Hakluyt Society, London, 1958-1994. (Gibb: I. cilt: **1958,** II. cilt: **1959**, III. cilt: **1971**. Beckingham'ın katkısı: IV. cilt: **1994**.)

Göde, Kemal; *Eratnalılar*, Ankara, 1994.

Gölpınarlı, Abdülbaki; *Mevlânâ Celâleddîn*, İstanbul, 1957.

Gölpınarlı, Abdülbaki; *Tarih Boyunca İslâm Mezhepleri ve Şîîlik,* İstanbul, 1979.

Grosser Weltatlas, (Naumman ve Göbel'den alınan izinle basan: Hürriyet) Almanya, 1993.

Grousset, René; *Bozkır İmparatorluğu,* çev. M. Reşat Uzmen, İstanbul, 1996.

Gümüşhânevî, Şeyh Ziyâeddîn; *Mecmûatü'l-Ahzâb,* İstanbul, 1893-1894.

Güngör, Erol; *Tarihte Türkler,* İstanbul, 1996.

Gürsoy-Naskali, E.; - Duranlı, M.; *Altayca-Türkçe Sözlük,* Ankara, 1999.

Haig, R. Malcolm; "Ibn Batuta in Sindh,", *JROAS,* S. 19, London, 1887.

Halîfî, Cafer; "İbn Battûta fî Mevâzîni İbn Haldun", *Mecelletü'l-Bahsi'l-Ilmî,* S. 27, Rabat, 1927.

Halîlî, Halîlullah; (Afgan Devleti'nin sabık Irak ve Kuveyt sefiri), *İbn Battûta fî Afganistan*, Bağdat, 1971.
Hallâk, Hassân; - Sabbâğ, Abbâs; *el-Mu'cemu'l-Câmi fi'l-Mustalahât*, Beyrut, 1999.
Hamâş, Necdet; *el-İdâre fi'l-Asri'l-Ümevî*, Dımaşk, 1980.
Hamdun, Said; - King, Noel; *Ibn Battuta in Black Africa*, London, 1975.
Hamevî, Yâkût; *Mu'cemü'l-Buldân*, Ferîd A. Cündî'nin neşri, Beyrut, 1990.
Hamîd Vehbî, *Meşâhîr-i İslâm*, (Osmanlıca) İstanbul, 1301h.
Hammud, Ahmed; *Umân ve Şarkıyyü'l-Cezâre*, Arapçaya çev. Muhammed Emîn Abdullah, Beyrut, 1979.
Hasan İbrahim Hasan-Ali İbrahim Hasan, *en-Nuzumu'l-İslâmiyye*, Kahire, (tarihsiz)
Hasbâk, Şâkir; *İbn Battûta ve Rıhletühü*, Necef, 1971.
Hatai, M.; - A. Chaugh; *Pakpattan and Baba Farid Ganj-i Şakar*, Lahor, 1968.
Hatîb, M.; - Abdülkerîm; *Mu'cemü'l-Mustalahât ve'l-Elkabi't-Târîhıyye*, Beyrut, 1996
Hayyâmpur, A.; *Ferheng-i Suhanvârân*, Tebriz, h. 1340.
Hazrecî, *el-Ukûdu'l-Lu'luiyye fî Târîhi'd-Devleti'r-Resûliyye*, ed-kritik: M. Ali Havâlî, San'a-Yemen, 1978.
Hennig, Richard; *Ibn Battuta's Weltreise*, Leiden, 1953.
Hertz Paşa, Max; *Die Baugruppe des Sultan Kalaun*, Hamburg, 1919.
Heyd, W.; *Histoire du commerce du Levant au Moyen-âge*, (2 cilt), Leipzig, 1885-1886.
Heyd, W.; *Yakındoğu Ticaret Tarihi*, c. I, çev. Enver Ziya Karal, Ankara, 1975.
Hıfnî, Abdülmün'ım; *el-Mevsûatu's-Sûfıyye*, Kahire, 1992.
Hill, A.; "The Coming to North Sumatra", *Journal of Southeast Asian History*, S. 4, 1963.
Hloros, Yanko; *Türkçe'den Rumca'ya Kamûs-i Osmânî*, (2 cilt), İstanbul, 1899.
Hrbek, Ivan; *Ibn Battuta and The Maldives Islands*, Prag Doğubilimleri Enstitüsü, Prag, 1992.
Hrbek, Ivan; "The Chronology of Ibn Battuta Travels", *Archiv Orientalni*, XXX., Prag, 1962.
Husain, Agha Mahdi; "Ibn Battuta and his Rehla in New Light", *Sind University Research Journal*, S. 6, 1967.
Husain, Agha Mahdi; "Dates and Precis of Ibn Battuta's Travels with Observations", *Sind University Research Journal*, S. 7, 1968.
Husain, Agha Mahdi; *Le gouvernement du Saltanat de Delhi: Etude critique d'Ibn Battuta*, Paris, 1936.
Husain, Agha Mahdi; *The Rise and Fall of Muhammad bin Tughluk*, London, 1938.
Hüseyin, Tâhâ; *Sævtu Ebi'l-Alâ*, Kahire, 1944.

İbn Âbidîn, *Reddü'l-Muhtâr*, İstanbul, 1983.
İbn Arabî, *el-Futûhâtü'l-Mekkiyye*, (4 cilt) Dâr-ı Sâdır neşri, Lübnan, (tarihsiz)
İbn Arabşah, *Acâibü'l-Makdûr*, Kahire, h. 1285.
İbn Asâkir, *Târîh-i Medînet-i Dımaşk*, ed-kritik: M. Ahmed Dehmân, Dımaşk, 1963.
İbn Battûta, (Heyet çevirisi) *Seyehatnâme-i İbn Batûta*, (yazma), İstanbul Üniversitesi Kütüphanesi, nr. 4904-4908, (4 cilt), İstanbul, 1917.
İbn Battûta, *Rıhle*, Kerm Bustânî neşri, Beyrut, 1960.

İbn Battûta, *Rıhle,* Kettânî neşri, (İbn Cüzeyy'in açıklamaları kitap sonunda), Beyrut, 1972.

İbn Battûta, *Rıhle*, M. A. el-Uryân neşri, Beyrut, 1992.

İbn Battûta, *Rıhle,* Şeyh Feyyûmî neşri, Kahire, 1928.

İbn Battûta, *Rıhletü İbn Battûta,* Kahire, 1871.

İbn Battûta, *Tercüme-i Seyehatnâme-i İbn Batûta,* (mütercimi belirsiz) Süleyman Efendi Mat., İstanbul, h. 1290.

İbn Cübeyr, *Rıhle,* Beyrut, 1964.

İbn Cübeyr, *Rıhle,* Beyrut, 1981.

İbn Cübeyr, *Rihle,* İngilizceye çev. R. J. C. Broadhurst, London, 1952.

İbn Dukmak, *Kitâbu'l-İntisâr,* Kahire, h. 1309.

İbn Ebî Zer, *el-Enîsü'l-Mutrib,* Rabat, 1972.

İbn Habîb, *el-Munteka min Durreti'l-Eslâk fî Devleti'l-Etrâk,* ed-kritik: Abdulcebbâr Zekkâr, Halep, 1999.

İbn Habîb, *Tezkiretü'n-Nebîh fî Eyyâmi'l-Mansûr ve Benîh,* (2 cilt), ed-kritik: M. Muhammed Emîn, Kahire, 1976.

İbn Haldun, (ö: 809/1406) *Mukaddime,* Ali Abdülvâahid Vâfî neşri, (3 cilt), Beyrut, 1956-1965

İbn Haldun, *Mukaddime,* Rosenthal neşri, (3 cilt), New York, 1958.

İbn Haldun, *el-Iber ve Dîvânü'l-Mübtedâ ve'l-Haber=Târîh-i İbn Haldûn,* (8 cilt), Beyrut, 1992.

İbn Hallikân, *Vefeyâtü'l-A'yân ve Fnbâ-i Fhnâi'z-Zemân,* ed-kritik: İhsân Abbâs, Beyrut, 1968.

İbn Havkal, *Sûretü'l-Ard,* de Goeje neşri, Leiden, 1939.

İbn Hurdadbih, *el-Mesâlik ve'l-Memâlik,* de Goeje neşri, Leiden, 1889

İbn İshâk, *Kitâbü'l-Mübtedâ=Sîret-i İbn İshâk,* ed-kritik: Muhammed Hamidullah , Konya, 1981.

İbn İyâs, *Bedâyiu'z-Zuhûr,* ed-kritik: M. Mustafa, Kahire, 1982.

İbn İyâs, *Bedâyiu'z-Zuhûr,* İstanbul, 1931-1945.

İbn Kadı Şühbe, *Târîh-i İbn Kadî Şühbe,* ed-kritik: Adnan Dervîş, Dımaşk, 1992.

İbn Kemal, Şemsüddîn Ahmed; *Tevârîh-i Âl-i Osmân,* (II. defter), yayına hazırlayan: Şerafettin Turan, Ankara, 1991.

İbn Kesîr, *el-Bidâye ve'n-Nihâye,* (14 cilt), Beyrut, 1358.

İbn Künan, Muhammed b. İsa; *Hadâiku'l-Yâsemîn,* ed-kritik: A. Sabbâğ, Beyrut, 1991.

İbn Manzûr Mısrî, *Ebû Nuvvâs fî Târîhihi ve Şi'rihî ve Abesihî ve Mucûnihî,* Ömer Ebu'n-Nasr neşri, Beyrut, 1990.

İbn Mühennâ Lügatı, haz. Abdullah Battal Taymaz, Ankara, 1988.

İbn Receb Hanbelî, *Câmiu'l-Ulûmi ve'l-Hikem,* Beyrut, (tarihsiz)

İbn Sa'd, Muhammed; (ö: 230 /744) *et-Tabakatü'l-Kübrâ,* (10 cilt), Beyrut, h. 1324.

İbn Sâhibi's-Salâh, *el-Mennü bi'l-İmâme,* ed-kritik: Abdülhâdî Tâzî, Beyrut, 1987.

İbn Tağrîberdî, *el-Menhelü's-Safî,* Kahire, 1856.

İbn Tağrîberdî, *en-Nücûmu'z-Zâhire fî Mülûki Mısr ve'l-Kahire,* Kahire, 1929-1956.

İbn Tolun Dımaşkî, *İ'lâmu'l-Verâ,* ed-kritik: M. Ahmed Dehmân, Dımaşk, 1980.

İbnü'd-Deyba', *Buğyetü'l-Müstefîd fî Târîh-i Medîneti Zebîd,* ed-kritik: Abdullah Habeşî, San'a-Yemen, 1979.

İbnü'l-Adîm, *Buğyetü't-Taleb fî Târîhi Haleb*, ed-kritik: Ali Sevim, Ankara, 1976.
İbnü'l-Adîm, *el-Vusla ile'l-Habîb fî Vasfi't-Tayyibât ve't-Tıyb*, ed-kritik: Süleymâ Mahcub-Dürriye Hatîb, Halep, 1988.
İbnü'l-Cevzî, *Sıfatu's-Safve*, ed-kritik: A. Muhammed Hârun, (4 cilt), Beyrut, 1991.
İbnü'l-Esîr, (ö: 630 /1238) *el-Kâmil fi't-Târîh*, (12 cilt), Kahire, h. 1353.
İbnü'l-Esîr, *el-Kâmil fi't-Târîh*, (9 cilt), Beyrut, 1966.
İbnü'l-Fakih, *Muhtasar Kitâbü'l-Buldân*, de Goeje neşri, Leiden, 1888.
İbnü'I-Hatîb, Lisânüddîn; (ö: 776/1374) *el-İhâta fî Ahbâri Garnâta*, Kahire, 1975.
İbnü'l-Hatîb, Lisânüddîn; *Şerhu Rakami'l-Hulel fî Nazmi'd-Düvel*, (Manzum tarihçe), notlandıran: Adnan Derviş, Dımaşk, 1991.
İbnü'l-İmâd, *Şezerâtü'z-Zeheb*, ed-kritik: Abdülkadir Arnaût-Mahmûd Arnaût, (11 cilt), Beyrut, 1992.
İbnü'l-Kâzerûnî, Zahîrudîn; *Muhtasaru't-Târîh*, Bağdat, 1970.
İbnü'l-Mücâvir, Yusuf; *Sıfatü'l-Yemen ve Mekke=Târîhu'l-Müstabsır*, ed-kritik: Oscar Lofgren, Medine, 1986
İdrîsî, Şerif; *Nüzhetü'l-Müştâk fî İhtirâki'l-Âfâk*, Napoli, 1982-1984.
İnâyet, Râcî; *Mugâmerâtü İbn Battûta fî Bahri'l-Kulzûm*, Beyrut, 1980.
İslâm Düşüncesi Tarihi, haz. M. M. Şerif başkanlığında heyet, (4 cilt), Türkçe baskının editörü: Mustafa Armağan, İstanbul, 1991.
İstahrî, Ebû İshâk; *Mesâlikü'l-Memâlik*, de Goeje neşri, Leiden, 1927.
İstahrî, Ebû İshâk; *Mesâlikü'l-Memâlik*, ed-kritik: İrec Afşar.
İstahrî, Ebû İshâk; *Mesâlikü'l-Memâlik*, ed-kritik: Muhammed Câbir Abdülâl, Kahire, 1962.
Izzeddîn, Mehmed; "Ibn Battuta et la Topographie Byzantine", *Actes du VI. Congres Internationale des Etudes Byzantines*, Paris, 1951.

Janicsek, Stephen; "Ibn Battuta's journey to Bulghar: Is it a fabrication?", *JROAS*, London, 1929.

Kafalı, Mustafa; *Altın Orda Hanlığı'nın Kuruluşu ve Yükseliş Devreleri*, İstanbul, 1976.
Kafesoğlu, İbrahim; "İbn Battuta" madd., MEB *İslâm Ansiklopedisi*, İstanbul, 1950.
Kafesoğlu, İbrahim; *Türk Milli Kültürü*, İstanbul, 1989.
Kahhâle, Ömer Rıdâ; *Mu'cemu Kabâili'l-Arab*, Bingâzi, 1968.
Kahhâle, Ömer Rıdâ; *Mu'cemu Musannifi'l-Kütübi'l-Arabiyye*, Beyrut, 1986.
Kalkaşandî, *Subhu'l-A'şâ*, (14 cilt), Kahire, 1913-19
Kannûn, Abdullah; *Mevsûatü Meşâhîri Ricâli'l-Mağrib*, Kahire, 1994.
Karamânî, Ahmed b. Yusuf; *Ahbâru'd-Duvel*, ed-kritik: Ahmed Hatît, Beyrut, 1992.
Kaşgarî, Mahmud; *Divan-ı Lugâti't-Türk*, çev. Besim Atalay, Ankara, 1943
Kâtip Çelebî, *Keşfu'z-Zunûn*, İstanbul, 1943.
El-Kavânînü'l-Külliyye, haz. Recep Toparlı, M. Sadi Çöğenli, Nevzat H. Yanık, Ankara, 1999.
Kaysî, Züheyr Ahmed; "Havle Kelimeti Sarâcîn", *Mevrid*, Bağdat, 1994.
Kayyım, Ali; *Muthafu't-Tıbbı ve'l-Ulûm*, Dımaşk, 1984.
Kazıcı, Ziya; *İslâm Medeniyeti ve Müesseseleri Tarihi*, İstanbul, 1999.

Kazvînî, Zekeriyyâ; *Âsâru'l-Bilâd*, Beyrut, 1998.
Ken'an, Corci; *Buhturî*, Hama, 1948.
Kermî, Hasan S.; *el-Hâdî ilâ Lugati'l-Arab*, Beyrut, 1991.
Khan, Abdul Majed; "The Historicity of Ibn Batuta; Shamsuddin Firuz Shah", *The Indian Historical Querterly*, S. 15:2, Calcutta, 1941.
Kısakürek, Necip Fazıl; *Edebiyat Mahkemeleri*, İstanbul, 1997.
Konyalı, İbrahim Hakkı; *Alanya (Alâiyye)*, İstanbul, 1946.
Koz, M. Sabri; *Yemek Kitabı*, (derleme-araştırma) İstanbul, 2002.
Kök, Bahaaddîn; *Nuruddîn Mahmûd Zengi ve İslâm Kurumları Tarihindeki Yeri*, İstanbul, 1992.
Köprülü, Fuad; *Osmanlı Devletinin Kuruluşu*, Ankara, 1988
Köprülü, Fuad; *Türk Edebiyatında İlk Mutasavvıflar*, İstanbul, 1918.
Kraçkovsky, I. Yulvanoviç; *İstoriya Arabskoy Geografiçeskoy Literatury*, Moskova 1957.
Kraçkovsky, I. Yulvanoviç; *İstoriya Arabskoy Geografiçeskoy Literatury*, (kitabı "Târîhu'l-Edebi'l-Arabî el-Cuğrafî" namıyla Arapçaya çev. S. Osman Hâşim), Beyrut, 1987.
Kraus, Paul; *Epitre de Berûnî Contenant Le Repertoire des Ouvrysed Muhammed Ibn Zakariya ar-Razî*, Paris, 1936.
Kroll, W.; *Die Lehre des Hermes Trismegistes*, Leipzig, 1914.
Kudsî, Ebû Hâmid Muhibbuddîn; (ö.888 /1483) *Düvelü'l-İslâm*, ed-kritik: Subhî Lebîb-Ulrich Haarman, Beyrut, 1997.
Kuleynî, *Usûl-i Kâfi*, Tahran, h. 1388.
Kurân-ı Kerîm ve açıklamalı Türkçe Meâli, (haz. Ali Özek ve H. Karaman başkanlığında heyet).
Kurat, A. Nimet; *Karadenizin Kuzeyinde Türk Kavimleri ve Devletleri*, Ankara, 1972.

Lal, K. S.; *History of The Khaljis a.d. 1290-1320*, London, 1967.
Lane-Pool, *The Story of Cairo*, London, 1906.
Laoust, H.; *Queques opinions sur la theodicèe d'Ibn Taimiya*, Kahire, 1937.
Le Destan d'Umur Pacha (Düsturnâme-i Enverî), metin ve Fransızca çev. İrene Melikoff-Sayar, Paris, 1954.
Lukmân, Hamza Ali; *Târîhu'l-Cüzüri'l-Yemeniyye*, Beyrut, 1972.

Ma'rûf, Nâcî; *Ulemâu'n-Nizâmiyât*, Bağdat 1973.
Mâcid, Abdülmün'im; *Nazmu Devleti'l-Memâlîk ve Rusûmihim*, Kahire, 1967.
Mahajan, *The Sultanate of Delhi*, Delhi, 1970.
Makkarî, (ö: 1041/1631) *Nefhu't-Tîb min Gusni'l-Endelusi'r-Ratîb*, ed-kritik: İhsân Abbâs, Beyrut 1968.
Makkarî, *Ezhâru'r-Riyâd fî Ahbâri'l-Kadî Iyâd*, Fas, 1978.
Makrîzî, *es-Sulûk fî Düveli'l-Mülûk*, ed-kritik: M. M. Ziyâde, Kahire, 1934
Makrîzî, *Kitâbu'l-Mevâız ve'l-İ'tibâr (Hutat-ı Makrîziyye)*, Mısır-Bulak, h. 1270.
Makrîzî, *Kitâbu'l-Mukaffa'l-Kebîr*, ed-kritik: Muhammed Ya'lâvî, Beyrut, 1991.
Marco Polo, *The Book of Ser Marco Polo*, İngilizceye çev. Sir H. Yule, London, 1903.
Massignon, L.; *Explication du Plan de Basra*, Wiesbaden, 1954.

Mattock, J. N.; *Ibn Battuta's Use of Ibn Jubayr's Rihla*, Leiden, 1981.
Mazruî, Ali; *Afrikalılar*, İngilizceden çev: Yusuf Kaplan, İstanbul, 1992.
Mehâsinî, Zekî; *Ebu'l-Alâ Maarrî; Nâkıdu'l-Muctama*, Kahire, 1946.
Meillassoux C.; "L'itineraire d'Ibn Battuta de Walata à Malli", *Journal of African History*, S. 13, 1972.
Mekkî, Abdülfettâh; *Târîhu Ümerâi'l-Beledi'l-Harâm abre Usûri'l-İslâm*, Tâif, 1986.
Memâlik-i Mahrûsa-i Şahâneye Mahsus Mükemmel ve Mufassal Atlas, (haz. Binbaşı Mehmed Nasrullah, Kolağası Mehmed Rüşdü, Mülâzım Mehmed Eşref) İstanbul, h. 1325.
Mendis, Vernon L. B.; *Currents of Asian History*, Colombo, 1981.
Merçil, Erdoğan; *Müslüman Türk Devletleri Tarihi*, Ankara, 1993.
Merrâkeşî, Abdulvâhid; *el-Mu'cib Fî Telhîsi Ahbâri'l-Mağrib*, M. Saîd el-Uryân neşri, Kahire, 1963.
Mes'ûdî, *et-Tenbîh ve'l-İşrâf*, de Goeje neşri, Leiden, 1894.
Mes'ûdî, *Murûcu'z-Zeheb ve Meâdinü'l-Cevher*, ed-kritik: Charles Pellat, Beyrut, 1996.
Mevsûatü'l-Hadâreti'l-İslâmiyye, (Ansiklopedi) Amman, 1993.
Meyer, Ernst; "Ibn Bathuthah", *Geschichte der Botanik Studen*, c. 3, Königsberg, 1856.
Miquel, André; "L'Islam d'Ibn Battuta", *Bulletin d'Etudes Oriantales*, S. 1, 1972.
Moğolların Gizli Tarihi, çeviri ve notlandırma: Ahmet Temir, Ankara, 1986.
Molla Câmi, *Nefehâtü'l-Üns*, (Lâmiî Çelebî terc.), İstanbul, h. 1289.
Molla Husrev, *Dureru'l-Hukkâm*, İstanbul, h. 1307.
Mu'cemü'l-Arabî el-Hadîs [Lârûs], Beyrut, 1983.
Muallim Nâci, *Lûgat-ı Nâcî*, (tıpkı basım) Çağrı Yay., İstanbul,.
Muhammed b. Mahmûd İbn Agâ, *el-Irâk Beyne'l-Memâlîk ve'l-Usmâniyyîn maa Rıhleti'l-Emîr Yeşbek*, Osmanlı-Memlûk münâsebetlerini anlatan tamamlayıcı ek metinlerle beraber neşreden: M. Ahmed Dehmân, Dımaşk, 1986.
Muhammed Bin Hamza, *XV. Yüzyıl Başlarında Yapılmış Kur'an Tercümesi*, haz. Ahmet Topaloğlu, İstanbul, 1978.
Muhammed, Hasan.; *er-Rahhâletü'l-Müslimûn*, Beyrut, (tarihsiz)
Mûnis, Hüseyin; *Atlasu'l-Âlemi'l-İslâmî*, Beyrut, 1996.
Mûnis, Hüseyin; *İbn Battûta ve Rıhalâtühü*, Kahire, 1980.
Mustavfî, Hamdullah; *Târîh-i Güzîde*, E. Browne neşri, Leiden, 1910.
Mustavfî, *Nüzhetü'l-Kulûb*, ed.kritik ve İngilizceye çev. G. Le Strange, (2 cilt), London, 1919.
Muvahhid, Muhammed Ali; *Sefernâme-i İbn Battûta*, (Farsçaya çeviri) Tahran, 1958.
Mühezzebü Rıhleti'bni Battûta, haz. Ahmed Avâmirî Bek - A. Câdülmevlâ Bek, haritalandırıcı: M. Fahruddîn Bek, Kahire, 1933.
Müncid fi'l-A'lâm, (heyet) Beyrut, 1973.

Nar, Ali; *Akaid Risaleleri*, İstanbul, 1998.
Narşâhî, *Târîh-i Buhârâ*, Schefer neşri, Paris, 1892.
Nâsır-ı Hüsrev, *Sefernâme*, çev: Abdülvahhab Tarzi, İstanbul, 1988.
National Geographic Magazine, Sovyet haritası, Şubat, 1976.
Nazmü'l-Hilâfiyyât Tercümesi, haz. Azmi Bilgin, Ankara, 1996.

Nebrâvî, Fethiye; *Târîhu'n-Nuzum,* Kahire, 1981.
Nehrevâlî, *el-Berku'l-Yemânî fi'l-Fethi'l-Osmânî,* Riyad, 1967.
Neqşe Şebekerâh-ı Âhen Îrân, İran Demiryolları Haritası, Tahran, 1975.
Neşrî, Mehmed; *Kitâb-ı Cihannümâ (Neşrî Tarihi),* yayınlayan: Faik R. Unat - Mehmed A. Köymen, Ankara, 1987.
Netton, Ian Richard; "Myth, Miracle and Magic in The rihla of İbn Battuta", *Journal of Semitic Studies,* S. 29, 1984.
Nizâmî, Hasan; *Tâcü'l-Meâsir,* Elliot-Dowson neşri, London, 1854.
Nizamî, K. A.; *The life and Times of Shaikh Fariduddin Ganj-i Shakar,* Aligarh, 1955.
Norris, H. T.; "Ibn Battuta's Journey in the Nort-Eastern Balkans", *Journal of Islamic Studies,* S. 5:2, 1994.
Nuaymî, Selîm; "Elfâz min Rıhle", *Mecelletü'l-Mecmai'l-İlmî el-Irâkî,* S. 24-26. Bağdat, 1974.

Osman, Fethi; *el-Hudûdu'l-İslâmiyye'l-Bîzantıyye,* Kahire, 1966.
Osmanlı Ansiklopedisi, Ağaç Yayınları, İstanbul, 1994.
Ostrogorsky, *Bizans Devleti Tarihi,* çev. Fikret Işıltan, Ankara, 1986.

Öcal, Safa; "Eski Türklerde Yiyecekler", *Türk Dünyası Araştırmaları Dergisi,* Nisan 1985.
Ögel, Bahaattin; *Dünden Bugüne Türk Kültürünün Gelişme Çağları,* İstanbul, 2001.
Ögel, Bahaattin; *İslâmiyetten Önce Türk Kültür Tarihi,* Ankara, 1991.
Ögel, Bahaattin; *Türk Kültür Tarihine Giriş,* (6 cilt), Ankara, 1978.
Ömer, Muhammed Y.; *Bilâdü'ş-Şâm fî Rıhleti İbn Battûta,* Mekke, 1986.
Ömerî, İbn Fadlullah; *et-Ta'rîf bi'l-Mustalahi'ş-Şerîf,* ed-kritik: M. H. Şemseddîn, Beyrut 1988.
Ömerî, İbn Fadlullah; *Mesâlikü'l-Ebsâr,* Fr. Taeschner neşri, Leipzig, 1919.
Ömerî, İbn Fadlullah; *Mesâlikü'l-Ebsâr,* Fr. Taeschner neşri, Wiesbaden, 1968.
Öngör, Sami *Coğrafya Sözlüğü,* İstanbul, 1961.
Özel, Ahmet; *Hanefî Fıkıh Âlimleri,* Ankara, 1990.
Özkan, Nevzat; *Türk Dünyası,* Kayseri, 1997.
Özyetgin, A. Melek; *Altınordu, Kırım ve Kazan Sahasına Ait Yarlık ve Bitiklerin Dil ve Üslûp İncelemesi,* Ankara, 1996.

Paasonen, H.; *Çuvaş Sözlüğü,* İstanbul, 1950.
Pakalın, M. Zeki; *Osmanlı Tarih Deyimleri ve Terimleri Sözlüğü,* (3 cilt), İstanbul, 1993.
Pala, İskender; *Ansiklopedik Divan şiiri Sözlüğü,* İstanbul, 1999.
Panayotidis, Yuvanaki; *Kamûs-i Rûmî,* İstanbul, 1897.
Parmaksızoğlu, İsmet; *İbn Batuta Seyahatnâmesinden Seçmeler,* İstanbul, 1971.
Pelliot, P.; *Notes sur l'histoire de la Hord d'or,* Paris, 1950.
Peschel, Oscar; "Ibn Batuta am Hofe von Delhi", *Das Ausland,* S. 28, Stuttgard, 1856.
Peschel, Oscar; "Ibn Batuta in Central Afrika", *Das Ausland,* S. 31, Stuttgard, 1858.
Peschel, Oscar; "Ibn Batutah der Vater der Reisen", *Das Ausland,* S. 26, Stuttgard, 1853.
Planck, H.; "Ibn Batutas Reisen", *Der Erdball,* S. 2, Berlin, 1928.

Platts, John T.; *A Dictionary of Urdu, Classical Hindi and English,* London, 1911.
Popovic, Aleksandre; *Balkanlarda İslâm,* (komisyon çev.), İstanbul, 1995.

Radloff, W.; *Versuch Eines Wörterbuches der Türk Dialecte,* O. Pritsak neşri, (4 cilt), Hague-Hollanda, 1960.
Rahim, Abdul; "Six Hundred Years After – in the footsteps of Ibn Battuta in Andalusia", *Peshawar University Rewiev,* S. 51, Peshawer, 1973.
Rásonyi, László; *Tarihte Türklük,* Ankara, 1970.
Raverty, H. G.; *Afghanistan and Part of Baluchistan,* London, 1880.
Redhouse, James W.; *Turkish and English Lexikon (Kitâb-ı Meâni-yi Lehce),* Boyacıyan Mat., İstanbul, 1890.
Reitzenstein, H.; *Poimandres,* Leipzig, 1904.
Renan, Ernest; *Ibn Batoutah, Mélanges d'Histoire et de Voyages,* Paris, 1878.
Resulzâde, Mehmet Emin; *İran Türkleri,* İstanbul, 1993
Rifat, Ahmed; *Lügat-ı Târihiyye ve Coğrâfiyye,* İstanbul, h. 1299.
Rosant, Colette; *Tadı Damağımda Kalan Ülke: Mısır,* çev. Esin Eden, İstanbul, 2000.
Roux, Jean-Paul; *Türklerin ve Moğolların Eski Dini,* çev. Aykut Kazancıgil, İstanbul, 1994.
Runciman, Steven; *Haçlı Seferleri Tarihi,* çev. Fikret Işıltan, (3 cilt), Ankara, 1992.
Rustem, Abdusselâm; *Tayfu'l-Velîd,* Kahire, 1948.

Sabîh, Muhammed; *Dîvânu Ebî Temmâm,* Kahire, 1942.
Sabrî, Muhammed; *Ebû Ubâde Buhturî,* Kahire, 1946.
Safedî, İbn Aybek Salâhaddîn Halil; *Tuhfetu Zevi'l-Elbâb,* Beyrut, 1999.
Safran, Mustafa; *Yaşadıkları Sahalarda Yazılan Lügatlara Göre Kuman/Kıpçaklar,* Ankara, 1993.
Sahabeden Günümüze Allah Dostları, (heyet çalışması) Şule Yay., İstanbul, 1995.
Saletore, Narayana Rajarama; "Haryab of Ibn Battûta,", *The Quarterly Journal of the Mythic Society,* N.S. 31, Bangalore, 1940.
Sâlih, Subhî; *İslâm Kurumları,* çev. İbrahim Sarmış, İstanbul, 1999.
Sâlihî, Muhammed İsa; *el-Mu'cemü'ş-Şâmil,* Kahire, 1992.
Sâlimî, Nûreddîn; *Tuhfetü'l-A'yân bi Sîreti Ehl-i Umân,* Umân, 1974.
Sâmerrâî, İbrahim; "el-Elfâzü'd-Dahîle fî Rıhleti İbn Battûta", *Mecelletü'l-Bahsi'l-İlmî,* S. 26, Rabat 1976.
Sarahsî, *Kitâbu'l-Mebsût,* Beyrut, (tarihsiz).
Sarton, Alfred L.; *Introduction to the History of Science,* New York, 1975.
Sauvaget, J.; *La poste aux chevaux dans l'empire des Mamelouks,* Paris, 1941.
Scott, W.; *Hermetica,* (3 bölüm), Oxford, 1924-1926.
Seâlibî, *Âdabü'l-Mulûk,* çev. A. Sait Aykut, İstanbul, 1997.
Segal, J.; B. *A History of the Jews of Cochin,* London, 1993.
Seydi Ali Reis, *Mir'atü'l-Memâlik,* ed-kritik: Mehmet Kiremit, Ankara, 1999.
Seyfî Herevî, *Târihnâme-i Herât,* M. Zübeyr neşri, Calcutta, 1944.
Silvestre de Sacy, Antoine Isaac; "Review of Kosegarten: De Muhammede Ebn - Batuta", *Journal des Savans,* Paris, 1820.

Silvestre de Sacy, Antoine Isaac; "Rewiev of Lee: The travels of Ibn Batuta, London 1829", *Journal des Savans,* Paris, 1829.
Sirhindî, Yahya b. Ahmed; *Târîh-i Mübarekşâhî,* M. H. Hüseyin neşri, Calcutta, 1931.
Spuler, Bertold; *İran Moğolları,* çev. Cemal Köprülü, Ankara, 1987.
Sultan Veled, *İbtidânâme. (Velednâme)* Celâl Humâyî neşri, Tahran.
Sultan Veled, *Meârif,* çev. Meliha Tarıkahya, Ankara, 1944.
Surûcî, Muhammed Mahmûd; *el-Ceyşü'l-Mısrî fi'l-Karni't-Tâsi' Aşar,* Kahire, 1967.
Suyûtî, Celâleddîn; *Ahir Zaman Mehdisinin Alâmetleri,* derleyen: Ali b. Husâmeddîn Müttakî, çev: Müşerref Gözcü, İstanbul, 1987.
Suyûtî, Celâleddîn; *Hüsnü'l-Muhadara fî Ahbâri Mısr ve'l-Kahire,* Kahire, h. 1327.
Sübkî, Tâceddîn; *Tabakatü'ş-Şâfiıyye,* Kahire (tarihsiz).
Sülemî, Abdurrahman; *Tabakatu's-Sûfiyye,* Kahire (tarihsiz).
Sümer, Faruk; "İran'da Yaşayan Türk Oymakları", *Türk Kültürü,* Ekim 1972.
Sümer, Faruk; "Selçuklu Tarihinde İgdişler", *Türk Dünyası Araştırmaları,* Nisan 1985
Sümer, Faruk; *Oğuzlar,* İstanbul, 1999
Sümer, Faruk; *Türk Devletleri Tarihinde Şahıs Adları,* (2 cilt), İstanbul, 1999.

Şarkavî, Mahmud; *Rıhletü İbn Battûta,* Kahire, 1968.
Şattî, Ahmed Şevket; "Nazarât ilâ Ameli'l-Halîfe Velîd", *Ma'hadu't-Turâsi'l-Arabî, Ebhâsu'l-Mu'temeri's-Senevî es-Sâlis"* (Halep Üniversitesi yıllık bilimsel bülteni), Halep, 1980.
Şefîk, M.; *el-Mu'cemu'l-Arabî el-Emâzîğî,* (Berberi Sözlüğü) Mağrip Akademisi Yay., Fas, (tarihsiz)
Şehristânî, *el-Milel ve'n-Nihal,* Kahire, (tarihsiz).
Şeker, Mehmet; *İbn Batuta'ya Göre Anadolu'nun Sosyal-Kültürel Hayatı İle Ahilik,* Ankara, 1993.
Şemseddîn Sami; *Kamus-i Türkî,* Çağrı Yay. (tıpkı basım) İstanbul, 1990.
Şeşen, Ramazan; *İbn Fazlân Seyahatnâmesi,* İstanbul, 1995.
Şevkânî, Muhammed b. Ali; *el-Fevâidü'l-Mecmûa fi'l-Ehâdîsi'l-Mevdûa,* Kahire, 1960.
Şevki Dayf, *Rıhletü İbn Cübeyr,* Kahire, 1956.
Şikârî, *Karamanoğulları Tarihi,* önsöz ve haz. M. Mesud Koman, Konya, 1946.
Şükün, Ziyâ; *Ferheng-i Ziyâ,* İstanbul, 1984.

Taberî, Muhammed İbn Cerîr; (ö: 310 /932) *Târîhu'r-Rusul ve'l-Mulûk,* (12 cilt), Kahire, 1939.
Taberî, Muhammed İbn Cerîr; *Târîhu'r-Rusulve'l-Mulûk,* (9 cilt) de Goeje neşri, Leiden, 1879-1898.
Tarsûsî, Mardî İbn Ali; *Tebsıratü Erbâbi'l-Elbâb fî Keyfiyyeti'n-Necât mine'l-Hurûb,* ed-kritik: Karin Sadır, Beyrut, 1998.
Tâzî, A.; *İran beyne'l-Emsi ve'l-Yevm: Kırâatün Cedîde li Rıhleti İbn Battûta,* Beyrut, 1984.
Tâzî, A.; "İbn Battûta fî Srilankâ", *el-Âlemü'l-Mağribî,* Kasım 1988.
Tâzî, A.; "Rıhletü Mağribî ilâ Hadramût", *Mevrid,* Bağdat 1993.
Tâzî, A.; "el-Ustûlü'l-Mağribî abre't-Târîh", *Mecelletü'l-Bahsi'l-İlmî,* Kasım 1982.

Tâzî, A.; "Maa İbn Battûta fî Bilâdi'l-Hind ve's-Sind", *Da'vetü'l-Hakk*, Ocak ve Ekim 1992.
Tâzî, A.; *Câmiu'l-Karaviyyîn*, Beyrut, 1972.
Tâzî, A.; *el-Kansu bi's-Sakr beyne'l-Meşrık ve'l-Mağrib*, Rabat, 1980.
Tâzî, A.; *el-Kuds ve'l-Halîl ınde'r-Rahhâleti'l-Mağâribe*, Rabat, 1996.
Tâzî, A.; *es-Sıletü't-Târîhiyye beyne'l-Mağrib ve'l-Umân*, (Umman Sultanlığı Millî Kültür Bakanlığı Yay.), Umân, 1981.
Tâzî, A.; *et-Târîhu'd-Diblumâsî li'l-Mağrib*, Muhammediye-Fas, 1986.
Tâzî, A.; *İbn Mâcid ve'l-Burtagâl*, (Umman Sultanlığı Millî Kültür Bakanlığı Yay.), Umân, 1986.
Tâzî, A.; *Mürâsele Diblumâsiyye*, Beyrut, 1993.
Tazî, A.; *Rıhletü İbn Battûta*, (metin 4 cilt, fihristler bölümü 5. cilt), Fas, 1997.
Temgrûtî, (10/16. yüzyılın sonları) *en-Nefhatü'l-Miskiyye*, Henry de Castries neşri, Paris, 1929.
Tibbets, G. R.; *A Study of the Arabic Texts containing Material on South-East Asia*, London, 1979.
Tiesenhausen, *Altınordu Devleti Tarihine Ait Metinler*, çev. İsmail Hakkı İzmirli, İstanbul, 1941.
Tirmizî, *Muhtasar-ı Şemâil*, ed-kritik: M. Nâsıreddîn Elbânî, Ammân, h. 1405.
Tirmizî, *Sünen-i Tirmizî*, İstanbul, 1985.
Togan, Z. Velidî; *Horezm Kültürü Vesikaları, I: Horezmce tercümeli Mukaddimetü'l-Adab*, İstanbul, 1951.
Togan, Z. Velidî; *Moğollar, Cengiz ve Türkler*, İstanbul, 1941.
Togan, Z. Velidî; *Tarihte Usûl*, İstanbul, 1969
Togan, Z. Velidî; *Umumi Türk Tarihine Giriş*, İstanbul, 1981.
Tokkûş, Muhammed Süheyl; *Târîhu'l-Memâlîk fî Mısr ve Bilâdi'ş-Şâm*, Beyrut, 1997.
Trimingham, J. S.; *Islam in the Sudan*, 1949.
Turan, Osman; *Selçuklular Zamanında Türkiye*, İstanbul, 1993.
Türkmen, Erkan; "Türkçe ile Urduca Arasındaki İlişkiler", *Türk Dili Dergisi*, Ocak 1985.

Uçar, Şahin; *Anadolu'da İslâm-Bizans Mücadelesi*, İstanbul, 1990.
Uzunçarşılı, İsmail Hakkı; *Anadolu Beylikleri*, Ankara, 1988.
Uzunçarşılı, İsmail Hakkı; *Osmanlı Devlet Teşkilatına Medhal*, Ankara, 1988.
Uzunçarşılı, İsmail Hakkı; *Osmanlı Tarihi*, Ankara, 1982.
Üsame İbn Munkız, *İbretler Kitabı*, çev. Y. Z. Cömert, İstanbul, 1992.

Velâyetî, Ali Ekber; *Târîh-i Revâbıt-ı Hâricî-yi Îrân*, Tahran, 1996.
Vladimirtsov, B. Y.; *Moğolların İçtimaî Teşkilâtı*, çev. Abdülkadir İnan, Ankara, 1987.
von Mooyel, G.; *The Mysterios of Hermes Trismegistus*, Utrecht, 1955.
von Mzik, Hans; "Ibn Batuta ein arabischer Welt-reisender des 14. Jahrhunderts", *Monatsblätter des Wissenschaftlichen Klub*, S. 32, Wien, 1911.

Webster's Dictionary of The English Language, New York, 1951.
Wehr, Hans; *A Dictionary of Modern Written Arabic*, Almancadan İngilizceye çev. J. Milton Covan, Beyrut, 1980.

Wheatley, P.; *The Golden Khersonese,* Kuala Lumpur, 1961.
Wittek, Paul; "Yazijioghlu Ali on the Christian Turks of Dobruja", *BSOAS,* S. 3,1952.
Wittek, Paul; *Menteşe Beyliği,* çev. O. Ş. Gökyay, Ankara, 1986.
Wolfe, *An Historical Guide to Kabul,* Kabul, 1965.
Wood, Frances; *Did Marco Polo go to China ?,* London, 1995.

Ya'kûbî, (ö: 282/865) *Kitâbü'l-Buldân,* de Goeje neşri, Leiden, 1892.
Ya'kûbî, *Kitâbü'l-Buldân,* M. Emin Dannâvî neşri, Beyrut, 2002.
Ya'kûbî, *Târîh-i Ya'kûbî,* Beyrut, 1950.
Yajima, Hikoichi; *Ibn Battuta,* Tokyo, 1985.
Yakubovskiy, A. Yu.; *Altın Ordu ve Çöküşü,* çev. Hasan Eren, Ankara, 1992.
Yalçın, Ayhan; *A'dan Z'ye Şifalı Bitkiler Ansiklopedisi,* İstanbul, 2000.
Yamamoto, Tatsuro; "On Tawalisi described by Ibn Battuta," *Memoirs of the Research Department of the Toyo Bunko-The Oryantal Library,* S. 8, Tokyo, 1936.
Yate, Major C. E.; *Northern Afganistan,* London, 1888.
Yazır, Elmalılı Hamdi; *Hak Dini Kur'an Dili,* (9 cilt), İstanbul, 1971.
Yerasimos, Stéphane; *Introduction et notes (Traduction de l'Arabe de Defreméry-Sanguinetti), I, II, III,* (=İbn Battûta Seyahatnâmesinin eski D. & S. çevirisi üzerine notlandırma, 3 cilt), Paris, 1990.
Yule, Henry; "The geography of Ibn Batuta's travels in India," *The Indian Antiquary,* S. 3, Bombay, 1874.
Yule, Henry; *Cathay and the Way Thither,* H. Cordier neşri, (4 cilt), London, 1913.
Yule, Henry; *Ibn Batuta's travels in Bengal and China,* London, 1916.
Yücel, Yaşar; *Anadolu Beylikleri Hakkında Araştırmalar,* Ankara, 1991.
Yüknekî, Edib Ahmed; *Atebetü'l-Hakayık,* inceleme-çev. Reşid Rahmetî Arat, Ankara, 1992.

Zebîdî, (ö: 1204/1790), *Tâcu'l-Arûs,* Beyrut, 1980.
Zehebî, Şemseddîn Muhammed et-Türkmâni; *Siyer-i A'lâmi'n-Nübelâ,* (28 cilt), Beyrut, 1993.
Zehebî, Şemseddîn Muhammed et-Türkmânî; *Düvelü'l-İslâm,* ed-kritik: H. İsmail Merve, (2 cilt), Beyrut, 1999.
Zehebî, Şemseddîn Muhammed et-Türkmâni; *el-Iber fî Haberi Men Gaber,* Ebû Hacir M. Zağlul neşri, (3 cilt), Beyrut, (tarihsiz)
Zemahşerî, *el-Keşşâf an Hakaiki't-Tenzîl,* Cürcânî haşiyeli, (4 cilt), Beyrut, (tarihsiz).
Zemahşerî, *Mukaddimetü'l-Edeb,* ed-kritik: Nuri Yüce, Ankara, 1993.
Zerkeşî, *Târîhu'd-Devleteyn el-Muvahhıdıyye ve'l-Hafsıyye,* Tunus, h. 1289.
Zeyyân, Hâmid; *el-Hayat fi'l-Halîc fi'l-Usûri'l-Vustâ fî Dav'i Müşâhedâti'r-Rahhâle İbn Battûta,* Dubai, 1985.
Ziriklî, Hayreddîn; *A'lâm,* (8 cilt), Beyrut, 1999.

İNTERNET SİTELERİ

Başta, İbn Battûta'nın tüm gezilerini 12 bölüm hâlinde resim ve sanal kaynaklarla destekleyip sunan
http://www.sfusd.k12.ca.us/schwww/sch618/Ibn_Battuta adresi olmak üzere;

Fas, Cezâyir gibi Kuzey Afrika ülkelerindeki halkların yaşam tarzı ile ilgili malûmat ve resim için
http://geogweb.berkeley.edu/GeoImages den;

İbn Battûta'nın çöl yolculukları için
http://www.manntaylor.com/battuta.html den;

Mısır ve Kahire için
http://www.touregypt.net den;

Memlûk dönemi Kudüs ve çevresi için
http://jeru.huji.ac.il den;

Ortadoğu İslâm yemek kültürü için
http://www.pbm.com/lindahl/cariodoc/islamic_dinner.html den;

İran ve Tebriz için
http://home.att.net den;

Afganistan için
http://www.lukepowell.com/afghanistan dan;

Semerkand ve çevresi için
http://faculty.washington.edu/dwaugh/CA/cities/samarkand/samark.html den;

Moğol İmparatorluğu'nu tarihsel gelişimi içinde harita, şema ve sanal kaynak desteğiyle etraflıca anlatan
http://www.friesian.com/mongol.htm den;

Çin, Japon ve Hint imparatorluklarını harita, şema ve liste desteğinde eşzamanlı olarak anlatan
http://www.friesian.com/sangoku.htm den;

Delhi Türk Sultanlığı için
http://www.itihaas.com/medievel/delhi-sultanate.html den;

Doğu Afrika sahilleri (=Swahili); Zenzibar, Kilwa, Lamu vs. için
http://baobab.harvard.edu/narratives/islam/EastMosque.html den;

Malli İmparatorluğu için
http://www.nmafa.si.edu/educ/mali/ den;

Batı Afrika krallıkları için
http://bbc.co.uk/worldservice/africa/features/storyofafrica dan;

Mollie Anne Davis'in, İbn Battûta'nın kadılığına dair incelemesi için
http://www.ship.edu/english/writetheship/davis.html den;

Marco Polo - İbn Battûta karşılaştırması için
http://www.cla.umn.edu/courses/hist1011/calendar/explorers den;

İbn Battûta'dan yüz sene sonra Pasifik'te gezen Çinli Müslüman amiral Zheng He için
http://www.bangorschools.net/hs/SR/Zhenghe.html den;

İbn Battûta'nın seleflerinden İbn Cübeyr için
http://www.muslimheritage.com dan faydalandım.

Ayrıca; başta Sir Richard Francis Burton'ınkiler olmak üzere Doğu, Ortadoğu ve Asya edebiyatına ilişkin eski ama çok kıymetli çeviri ve araştırmaları kolayca indirdiğim
http://gutenberg.net
http://promo.net/pg
http://www.ibiblio.org/gutenberg adreslerini de buraya katmalıyım.

A. Sait Aykut

DİZİN*

aba: 426, 534, 720, 791
abanoz: 107, 177, 200, 311, 541, 601
Abanoz Câmii: 358
Abanoz Câmii (Cidde): 348
Abbâdân: 270, 271, 272
Abbâdân: 300
Abbâs b. Abdülmuttalib ve Ehl-i Beyt kabirleri: 190
Abbâs, Hz.: 176, 177, 203, 669, 747
Abbâs Kapısı (Bâbü'l- Abbâs): 204
Abbâs, Şeyh: 576
Abbâsî: 541, 671, 672
Abbâsî halifeleri: 67, 204, 208, 320, 354, 529, 588, 592, 612, 671
Abbâsî hilâfeti: 220, 316, 321
Abbâsî hil'atı: 221, 668
Abbâsîoğulları: 138, 555
abdârlar: 751
Abderî: 86
Abdullah b. Abdurrahman b. Behrâm Dârimî: 330
Abdullah b. Ca'fer b. Ebû Tâlib: 190
Abdullah b. Ebûbekir Ferhân Tûzerî: 397
Abdullah b. Muhammed: 837, 838
Abdullah b. Muhammed b. Abdullah: 283
Abdullah b. Muhammed b. Ali b. Abdullah b. Abbâs: 208
Abdullah b. Muhammed Hadramî, Vezir: 827, 837, 838, 843, 866, 867
Abdullah b. Ömer: 188
Abdullah b. Ömer: 208, 230
Abdullah b. Yusuf b. Mıtr b. Sâlih b. Bişr b. İbrahim Farabrî: 156
Abdullah b. Zübeyr: 208, 228, 229
Abdullah b. Zülcenâheyn Ca'fer b. Ebû Tâlib: 184
Abdullah, Emir (Heratlı): 706, 717
Abdullah, Emir (Horasanlı Fakih): 291, 292
Abdullah, Kadı: 825
Abdullah Kefîf, Şeyh: 140
Abdullah (Mısırlı gezgin): 430
Abdullah Muhammed Mehdî: 199
Abdullah Saffâr: 946
Abdullah (Şâfiî fıkıhçısı): 348
Abdullah (Tunuslu): 396
Abdurrahîm Beysânî, Kadı: 133
Abdurrahîm Kınavî: 74
Abdurrahîm Kınâvî, Şeyh: 70, 397
Abdurrahman b. Muhammed b. Ahmed Becelî: 156
Abdurrahman b. Ömer b. Hattâb: 184
Abdurrahman Becelî: 165
Abdurrahman Ebû Tâşifîn: 11
Abdurrahman Ebû Tâşifîn: 16
Abdurrahman İbnü'l-Cevzî: 979, 986
Abdurrahman Kazvînî: 140
Abdurrahman (Mâllî kadısı): 963
Abdülazîz b. Yusuf: 541
Abdülazîz Erdevîlî (Fakih): 293, 669
Abdülazîz Makdaşâvî (Mogadişulu): 867
Abdülcelîl Mağribî: 78
Abdülevvel b. Şuayb Sencerî Ebu'l-Vakt, Sufî: 320
Abdülhakem: 50
Abdülhamîd Acemî: 181

* *Seyahatnâme* metninde geçen özel ad ve kültürel kavramları içeren bu dizinde, dipnotlarda bulunan madde başları da siyah yazı ile gösterilmiştir.

Abdü'l-Kays kabilesi: 394
Abdü'l-Muhsin İskenderî: 121
Abdülmü'min b. Ali: 733, 945, 946
Abdülmü'min b. Ali (Muvahhidî Devleti'ni kuran kişi): 951
Abdülmü'min ve İbn Tûmert: 759
Abdülvâdîoğulları: 934
Abdülvâhid: 22
Abdülvâhid (Fakih): 963
Abdülvâhid Miknasî, Şeyh: 71
Abdülvehhâb: 34
Abdü'ş-Şemsoğulları Kapısı (Bâb-ı Benî Abdi'ş-Şems): 204
Abdüzzâhir: 70
Âb-ı Siyâh (Karasu): 784
Abîbekher Kalesi: 604
Absumi (Haliç): 504
Absumi: 513
Abtah: 208
Abûher: 608
Abûher şehri: 599, 603, 702
Abyâr: 45
Abyâr şehri: 38, 40, 925
acala (tekerlekli araç anlamında): 465
Acârime Tayfası: 170
Acem: 215, 391, 533, 534, 576, 712, 830
Acem Irakı: 272, 280, 529
Acem Mahallesi: 265
Aclân: 358
Aclân (Mekke emiri): 213, 349
Aclûn: 90, 924
Aclûn: 96
Acûdehen: 610
Acûdehen Şehri (Pakpattan): 604
Açlık Mağarası (Mağâratü'l-Cû'): 149
Âdem Peygamber: 834, 849, 924
Âdem Peygamber'in ayak izi (Kadem-i Âdem): 831, 848, 853
Aden: 220, 223, 356, 357, 361, 370
Aden: 360
Âdet-i ehl-i meşrık üzere okuma: 58
Âdiliye Medresesi: 160
Adudüddîn Hüseynî: 293
Adudüddîn, İmam: 670
Adudüddîn Şavankârî: 670
Adûlî, Hacı: 11
Afgan: 576, 701, 720, 721, 773
Afganistan: 576
Afganlı: 578, 718, 719, 720, 781, 787
Afganpur (Afganbûr): 261, 643, 753
Afîfüddîn Abdullah: 181, 691
Afîfüddîn Abdullah b. Es'ad Yemenî Şâfiî: 217
Afîfüddîn (Fakih): 690
Afîfüddîn Tûzerî: 427, 465, 526
Afkanbûr (Afganpur): 262
Afrâsiyâb, Atabek: 275, 277, 279, 325, 921, 936
Afrâsiyâb (Muzafferüddîn Afrâsiyâb b. Yusuf Şâh): 304
Afrika: 361, 856
Afrodizyak: 375, 819
Ağaç altında bey'atle igili âyet: 162
Ağlayan ağaç (Ciz'u'n-Nahle): 187
Ahandkan: 930
ahavra (gemi türü): 589, 590
Ahavra ve Tarrîde (Tarîda) tipi gemiler: 597
ahı: 403, 404, 405, 406, 407, 409, 411, 412, 416, 418
Ahı Çelebi: 416, 417
Ahı Nizâmeddîn (Kastamûnyalı): 442
Ahı Sinân: 1, 447
Ahı Şemseddîn: 456
Ahı Tâceddîn İbn Kalemşâh: 449
Ahılar meselesi: 445
ahır: 713
Ahıyye: 403
Ahkaf: 137, 373
Ahkaf: 384
Ahlatlızâde: 425
Ahmed, Atabek: 275, 276, 279, 936
Ahmed b. Ayâs, Vezir: 255
Ahmed b. Hakkâme: 345
Ahmed b. Hanbel: 148
Ahmed b. İyâs, (Sultan Muhammed'in veziri): 537, 608, 643
Ahmed b. Musa b. Ca'fer b. Muhammed b. Ali b. Hüseyin b. Ali b. Ebû Tâlib: 293
Ahmed b. Ömer Kurtubî (İbnü'l-Müzeyyen): 161
Ahmed b. Rumeyse b. Ebû Nümeyy: 315
Ahmed b. Rümeyse b. Ebû Nümeyy: 213, 313, 346

Ahmed b. Uceyl Yemenî, Şeyh: 353
Ahmed Dîneverî: 282
Ahmed, Emir: 346, 395
Ahmed, Fakih: 413
Ahmed Kûçük, Şeyh: 260, 417
Ahmed Rifâî: 161
Ahmed Rifâî, Şeyh: 145, 471
Ahmed Şenûrâza, Sultan: 826, 828, 838
Ahmed, Şeyh: 563
Ahmed (Şihâbeddîn Ahmed Câm'ın torunu): 563
Ahmed Tebrîzî, Hacı: 951
Ahmedîler: 261
Ahmediye (tarikat): 413, 425, 427
Ahmer dağı: 198, 210
Ahmîm şehri: 397
Ahmîm ya da Ihmîm: 74
Ahnûh: 52
Ahsen Şâh, Sultan: 704, 707, 708, 861
ahududu: 524
Ahu'l-Ferec Zencânî, Şeyh: 283
Ahzâb (Uhud) Harbi: 185
Âişe binti Muhammed b. Müslim Harranî (Ümmü Muhammed): 156
Âişe Harrânî: 165
Âişe, Hz.: 136, 185, 209, 228
ajan cariyeler: 710
ak amber: 659
Ak Câmii (el-Câmiu'l-Ebyad): 90
Ak Minâre (Minâre Beydâ): 147
ak sandal ağacı: 668
Akabe cemresi: 235
Akabe-i İskender (İskender yokuşu): 852
Akabetü Eyle: 168, 926
Akabetü's-Savân: 168
Akabetü'ş-Şeytan (Şeytan Yokuşu): 248
Akabetü'ş-Şeytân (Şeytân Yokuşu) ve Vâkısa: 249
akçe: 742
Akdâm (Ayaklar) Mescidi: 146, 924
akdarı: 986
akdarı (anlî): 370, 372, 466, 797, 819, 955, 959, 962, 981
akıncılar: 254
Akîk vadisi: 192
Akîka: 531
Akîl b. Ebû Tâlib: 184
Akkâ: 90, 91, 397
Akkâ: 96
Ak(k)uş Atrîs: 99
aklî ilimler: 56, 935
Akmâr (Emir Sâlih): 178
Akr köyü: 334
Akra' dağı: 123
Akra' dağı: 129
akrep: 981
akrep burcu: 69
Akrûha (Hisar): 723
Akruhâ (Hisar) şehri: 725
Aksarâ (Aksaray): 450
Aksaray (Aksarâ): 56, 388, 414
Aksarâyî: 414
Aksûr: 70, 71, 397
Akşehir: 406
Akşehirli seyyah Muhammed Celâleddîn: 240
Âkuş Efram Cerkesî: 127
Alâbûr (Alâpur): 784
Alâbûr (Alâpur) Emiri: 773, 774
Alâeddîn: 285, 630, 631, 734
Alâeddîn Ali: 345
Alâeddîn Ali b. İsmail Kûnevî: 159
Alâeddîn Ali b. Şemseddîn, Emir: 336
Alâeddîn Ali b. Yusuf b. Muhammed b. Abdullah Şâfiî: 156
Alâeddîn Asî, Hoca: 464
Alâeddîn Âvacî: 812
Alâeddîn b. Bahâ: 121
Alâeddîn b. Gânim: 153
Alâeddîn b. Hilâl, Emir (Divan müfettişi): 345
Alâeddîn b. Kûyük (Köyükoğlu Alâeddîn) ve İbn Kûyük (İbn Köyük) ailesi: 445
Alâeddîn, Emir: 328
Alâeddîn Ertenâ Bek: 451
Alâeddîn Ertenâ Bek: 415, 416
Alâeddîn Halacî: 673
Alâeddîn İbnü'l-Esîr, Şeyh: 264
Alâeddîn Kastamûnî, Fakih: 410
Alâeddîn (Keykubat) Rûmî, Sultan: 402, 442
Alâeddîn, Konyalı Şeyh: 141, 922
Alâeddîn Kürdî: 115
Alâeddîn Mısrî (Sıkatü'l-mülk): 658
Alâeddîn Moğoltây Cemâlî: 33, 62

Alâeddîn Muhammed, Emir: 327
Alâeddîn Muhammed, Hacı: 438
Alâeddîn Muhammed Şâh Halacî: 648
Alâeddîn Muhammed Şah Halacî, Sultan: 612, 630, 632, 633, 634, 639, 687, 713, 772
Alâeddîn Multânî: 608
Alâeddîn Nîlî: 616
Alâeddîn oğlu Şihâbeddîn: 633
Alâeddîn (Sultan Celâleddîn'in damadı): 629
Alâeddîn Sultan Öyûkî, Hacı (Fakih): 431
Alâeddîn, Şeyh: 617
Alâeddîn Tarmaşîrîn, Sultan: 530, 531, 671
Alâeddîn (Teşrifatçı): 466
Alâeddîn Udeycî: 856
Alâeddîn Udeycî: 865
Alâeddîn'in ekonomik tedbirleri: 649
Alanya (Alaiye=Alâyâ): 400, 402
Alâpur (Alâbûr) Emiri: 773, 774
Alâülmülk Horasanî, Fasîhuddîn, Fakih: 589
Alâülmülk Hudâvendzâde (Tirmiz emiri Şerif): 539, 591
Alâyâ (Alâiye Alanya) limanı ve kalesi: 444
Alâyâ (Alaiye=Alanya): 400, 402
Alâyâ sultanı İbn Karamân Yusuf (?) Bek: 445
Alemuddîn Ebû Saîd Sencer b. Abdullah Câvlî ya da Câvelî: 79
Alemüddîn b. Sâlim: 78
Alemüddîn Ebû Muhammed: 155
Alemüddîn (Şeyh Feridüddîn'in oğlu): 604
ales (buğday çeşidi): 371
Alfons (Alfûnş): 941
Ali Ağyûl Tâdelî: 982
Ali, Ahı: 412
Ali b. Ebû Tâlib: 282, 319, 394, 412, 564, 904
Ali b. Ebû Tâlib ve Necef: 257
Ali b. Ebûbekir b. Abdullah Kalânisî Asgar: 155
Ali b. Erzak (Erzen), Emir: 479
Ali b. Habîb Tunûhî: 14
Ali b. Hucr Emevî (Gırnatalı derviş): 186, 187
Ali b. İdris: 377
Ali b. İsa: 372
Ali b. Mahlûf b. Nâhıd Zeynüddîn: 63
Ali b. Mansûr: 525
Ali b. Musa Rıdâ: 254, 319
Ali b. Sehl: 305
Ali b. Sehl, Şeyh: 280, 281, 282
Ali b. Yusuf: 227
Ali Bek (Şehir emiri): 438
Ali, Emir: 415, 697
Ali, fakih: 793, 829
Ali, Hacı: 834, 951
Ali, Hâcib (Tebrizli Havâce Emir): 696
Ali Haydarî, Şeyh: 695, 696, 721
Ali, Hz.: 25, 66, 103, 120, 145, 146, 184, 186, 192, 228, 250, 252, 253, 259, 264, 265, 286, 311, 362, 366, 383, 920
Ali Kelekî: 827
Ali (Peygamber): 463
Ali Rıza b. Musa: 293, 564
Ali Şâh: 716, 869
Ali Şâh Ceylân: 291
Ali Şâh Ker: 725
Ali Şâh, Vezir: 328
Ali, Şerif: 565, 753
Ali, Tebrizli: 697
Ali Zeynelâbidîn b. Hüseyin: 564
Ali Zûdî, Merrâkeşli: 963
Alişah b. Celâleddîn Kîcî: 389
Aliyyün Veliyyullah: 257
Alkaşî kelimesi: 490
allû (alluca, can erik): 527
Allu denen meyve (erik): 547
Almâlık: 525, 528, 536, 539, 540
Almalık: 550
Almâlık ve Çağatay ulusu: 552
Almâlık ya da Almalığ şehri: 546
Almari (Meriye): 949
Altair: 74
altamga: 533
altın: 4, 5, 11, 12, 35, 93, 121, 130, 131, 134, 135, 136, 154, 177, 183, 187, 220, 229, 236, 252, 253, 255, 256, 289, 292, 293, 313, 356, 364, 367, 374, 377, 421, 422, 424, 425, 469, 470, 474, 476, 477, 478, 482, 483, 484, 485, 501, 506, 515,

521, 522, 523, 533, 541, 595, 616, 623, 632, 637, 644, 653, 656, 657, 659, 660, 661, 662, 667, 668, 669, 673, 674, 678, 680, 704, 706, 718, 720, 727, 746, 748, 799, 823, 833, 850, 854, 863, 868, 878, 879, 894, 896, 903, 912, 919, 922, 938, 955, 956, 957, 966, 969, 970, 973, 976, 981, 982, 983
altın bilezik: 731, 824
altın dinar: 12, 35, 949
Altın dökme âdeti: 686
altın halka: 793, 883
altın ibrik: 660
altın işleme: 419
altın işlemeli pamuk elbiseler: 408
altın kadeh: 727
altın kanâbir (kumbara çalgı): 967
altın kap: 728, 913
altın kaplama mahfaza: 731
altın kaşık: 422, 522
altın koltuk: 659
altın kubbe: 474
altın kurdela: 969
altın kuş: 967
altın leğen: 759
altın levha: 474
altın madeni: 753, 977
altın mıh: 667
altın mızrak: 969
Altın Ordu (Altın Orda) Devleti ve Muhammed Uzbek Han: 492
altın plaka: 889, 966
altın pul: 665
altın sadak: 969
altın savaş pıtrağı: 758
altın serpuş: 967
altın sini: 478
altın suyu: 948, 966
altın tabak: 895
altın taht: 660, 727
altın tas: 422, 727
altın tozu: 366
altın yaldız: 736, 782
Altınoluk: 238
Altınoluk (Kutsal Oluk): 201, 225
Altûntâş: 518
Amasya: 417
Amasya: 451
ambar: 828
amber: 317, 328, 659, 836, 855
Amcarî (Amjhera): 610
Amcarî (Amjhera) şehri: 605
Ameveyh (Muhammed b. Abdullah): 283
Amîdülmülk (İmâdeddîn Semnanî'nin oğlu): 742
Amik ovası (Amk): 115
Âmir b. Züeyb (Halî hükümdarı Benî Kinâne kabilesinden): 351
Amiral: 828
Amjhera (Amcarî) şehri: 605
Amk (Amik ovası): 115
Amk ya da Umk: 126
Ammâr b. Yâsir: 101, 286
Amr b. Âs: 48, 52
Amr b. Âs Câmii: 57
Amr b. Avfoğulları: 174
Amûdü's-Sevârî: 21
Amûdü's-Sevârî: 32
Anadolu: 42, 56, 252, 253, 260, 325, 387, 388, 400, 404, 405, 406, 408, 410, 411, 413, 414, 416, 438, 439, 442, 443, 471, 504, 758
Anadolu'da esrar kullanımıyla ilgili bir ayrıntı: 460
anason: 964
anbâ (mango): 363, 599, 764, 879, 890
Anbâr şehri: 911, 921
Anbe ağacı (Mango): 608
Anberî: 832
Anhilwara (Nehrvâla): 666, 680, 719
anka kuşu: 106
Anlî: 984
anlî (akdarı): 370, 372, 466, 797, 819, 955, 959, 962, 981
Antakya: 114, 115, 402
Antakya: 125
Antalya: 402, 404, 405
Antalya Beyliği ve Sultan Hızır Bek: 446
Antepli Derviş: 923
araba: 463, 464, 465, 466, 467, 468, 470, 472, 473, 475, 476, 477, 480, 481, 482, 483, 485, 486, 488, 497, 498, 499, 515, 517, 519, 770
Arafat: 233, 234, 324

Arap: 47, 49, 95, 117, 220, 377, 382, 383, 391, 393, 394, 395, 396, 431, 433, 436, 463, 471, 479, 677, 678, 679, 680, 716, 737, 746, 814, 830, 871
Arap Irakı: 272, 325
Arap kabilesi: 71, 350, 394
Arap Suru (Sûru'l-Arab): 943
Arap yazısı: 801
Arapça: 362, 364, 396, 403, 406, 409, 416, 432, 433, 434, 435, 439, 465, 469, 471, 479, 485, 503, 508, 531, 568, 671, 681, 736, 738, 741, 745, 889, 909
Arefe: 145, 198, 226, 657
argucî (yargucı, yargıç): 523
Arguciye: 1, 546
Argûn b. Nevrûz b. Argûn (İlhanlı valisi): 571
Argûn Devâdâr: 54, 109, 234
Argûn Devâdâr: 61, 113
Argûn Şâh, Emir: 147, 559, 922, 923
Argûn Şâh Nâsırî: 163
Argûnoğlu: 234
Arife: 873
Arîş: 77
ark: 419
Arkale, Dımaşklı: 132
Arkale Hassân b. Numeyr Kelbî: 157
armut: 599, 601
arpa: 371, 440, 466, 470, 484, 520, 602, 603
arpa ekmeği: 351
arpa içkisi: 748
Arslan b. Ya'kûb Tükmânî (Bozdoğan): 161
Arslan Velî: 145
Arşın: 60
arşın: 868
Artuklu Mansûroğlu Melik Sâlih: 342
Artuklu Mardin sultanı, Mansûr Gâzî Kara Arslanoğlu: 342
Arun Buğâ: 594, 726, 734
Arûs vadisi: 246
arz-ı daşt: 741
As (Osetler): 544
asâ: 508, 653, 660, 661, 851
Âsaf b. Berhıyâ: 514
asi: 666, 695
Âsî nehri: 103
asîde (kavut): 962
Asîlâ halkı: 941, 953
Asîlâ şehri: 951
Askalân: 89, 90
Askalân'ın harap olması: 95
asker kulu: 512
aslan: 566, 775, 861, 934
aslan heykelleri: 422
aslan resmi: 736
asma: 373
asma çardakları: 424
Astanbul: 513
Astanbûl (İstanbul): 504, 507
Astrahan (Hacı Tarhan) şehri: 485, 486, 517, 518
Asvân: 44, 963
Asyâabâd: 650
Asyabad: 640
Asyût: 69, 180, 397
Asyût: 74
aşçı: 678
Aşere-i Mübeşşere: 103
aşevi: 365
aşhane: 799
aşir: 49
aşirciler: 751
aşşârîn tayfası (özel aşirciler): 863
Aşûre günü: 428, 429, 752, 937
Aşûre günü: 456
at: 220, 313, 370, 377, 392, 407, 410, 414, 415, 416, 417, 420, 421, 424, 425, 426, 427, 431, 434, 438, 440, 441, 463, 464, 465, 466, 467, 468, 469, 470, 471, 472, 473, 475, 476, 479, 480, 482, 483, 484, 486, 497, 499, 501, 502, 504, 506, 508, 519, 520, 522, 523, 524, 535, 537, 558, 559, 560, 562, 563, 566, 567, 578, 585, 586, 592, 604, 639, 654, 655, 658, 672, 673, 674, 679, 680, 682, 684, 693, 697, 699, 703, 710, 711, 712, 713, 714, 716, 717, 718, 720, 721, 723, 733, 734, 736, 737, 738, 751, 755, 757, 758, 770, 789, 795, 813, 815, 834, 835, 856, 860, 872, 880, 882, 886, 888, 914, 966, 967, 975, 976, 980, 983
at değneği (celd-i feres) tatlısı: 747
at derisi: 515
at emiri mirahor (Emir-i Hayl): 639
at eti: 469

at kervanı: 470
at pazarı: 439
at sürüleri: 470
at ticareti: 469
At ticareti ve "ikdîş" türü atlar: 490
Atâ Evliyâ, Şeyh: 568
Atabek: 273, 275, 276, 277, 279, 383, 416, 911, 921, 936
Atabek Yusuf Şâh: 303
Atıl: 60
Atkalanca kasabası: 854
atlas: 220, 655, 657, 679, 680, 900
atlı: 497, 501, 502, 515, 536, 703, 711, 712, 719.
atlı kılavuz: 433
atlı savaşçı: 483
Atrablus: 18
Atrablus (Trablusgarb): 15, 94, 95, 122
Atrîs (Melik Nâsır'ın valilerinden): 95
Atruş: 439
attar: 155
attarlar çarşısı: 506
Attâs (bitki): 885
Attâs vadisi: 170
atvâk: 375
atvân (Hint cevizi balı): 842
Atvânî kasabası: 71, 397
Âva: 257
Avd (Ayodha) şehri: 709, 714
Avd (Ayodha) şehri: 724
avize: 405
Avu şehri: 763
ayakkabı: 966
Ayaklar (Akdâm) Mescidi: 146, 924
Ayâslûk (Ayasluğ): 454
Ayasluk (Selçuk): 412, 424, 427
Ayasofya (Ayâ Sûfiyâ): 505
Aydemûr Nâsırî: 346
aygır: 834, 919
Ayn-ı Rasad (Kizlek Köprü): 341
Ayn-ı Zerka (Mavi Göze): 174
Ayntâb (Antep): 923
Aynu'd-Dem': 949
Aynü'l-Bakar: 90
Aynülmülk: 696, 709, 710, 712, 713, 714, 715, 716, 755, 756
Aynülmülk b. Mâhir: 724
Aynü'r-Rasad: 336
Ayodha (Avd) şehri: 709, 714
ayrıkotu: 767
Ayrî Şakarvatî: 846, 847, 848, 850
ayva: 500, 542, 932
Ayvân-ı Kisrâ: 291
Ayzâb: 25, 70, 72, 95, 396, 397, 926
Ayzâb: 75, 399
Azagnegân: 930
Azak: 490
Azak Beyi: 468, 469
Azak şehri: 468, 474
A'zam Melik, Emir: 779
Azerbaycân: 286
azık: 421, 530, 667, 676, 690, 822, 834
Aziz Hammâr, Melik: 719, 752, 753, 754
Azîzân, Şeyh: 543

Baalbek: 124, 130
Baalbek: 129
Baalbek kumaşı: 12
Baalbekî (şerbet türü): 124
Bâbâ Hûzî: 852
Bâbâ Saltûk (Baba Saltuk): 498, 515
Baba Saltûk (Sarı Saltuk): 510
Bâbâ Şüşterî: 411
Bâbâ Şüşterî hakkında Evliyâ Çelebi'nin kayıtları: 448
Baba Tâhir: 852
Bâbâ yolu: 853
babafingo: 834
Bâb-ı Benî Abdi'ş-Şems (Abdü'ş-Şemsoğulları Kapısı): 204
Bâb-ı Benî Mahzûm (Mahzûmoğulları Kapısı): 204
Bâb-ı Benî Şeybe: 204
Bâb-ı Berîd (ulak kapısı): 139, 153
Bâb-ı Câbiye: 144, 145
Bâb-ı Ceyrûn: 138
Bâb-ı Dekkakîn (Uncular Kapısı): 205
Bâb-ı Ecyâd (Ecyâd Kapısı): 205
Bâb-ı Ecyâdı'l-Asgar (Küçük Ecyâd Kapısı): 204
Bâb-ı Ferâdîs: 144
Bâb-ı Hadîd: 140
Bâb-ı Harem: 727
Bâb-ı Natfâniyyîn (helvacılar kapısı): 139
Bâb-ı Sâât (saatler kapısı): 139
Bâb-ı Sağîr: 144

Bâb-ı Şarkıyye: 145
Bâb-ı Ziyâde: 138
Bâbü'l- Abbâs (Abbâs Kapısı): 204
Bâbü'l-Ahdar: 20
Bâbü'l-Bahr: 20
Bâbü'l-Ezc semti: 286
Bâbü'l-Hasan: 284
Bâbü'l-Hazvere: 205
Bâbü'l-Mesfel: 198
Bâbü'l-Muallâ: 198
Bâbü'l-Umre: 198, 205
Bâbü'l-Yehûd (Yahudi Kapısı): 907
Bâbü'n-Nebî (Peygamber Kapısı): 204
Bâbü'n-Nedve: 205
Bâbü'r-Reşîd: 20
Bâbü'r-Ribât (Ribât Kapısı): 205
Bâbü's-Safâ (Safâ Kapısı): 204, 207
Bâbü's-Sarf: 680
Bâbü's-Serv: 279
Bâbü's-Sidre: 20, 205
Bâbü'ş-Şubeyke: 198
Bâbü'z-Zâhir: 198
badem: 124, 403, 595, 932, 947
badem kayısısı: 101
bâdhenç: 420
bağ: 403, 406, 408, 410, 414, 415, 417, 418, 424, 433, 442, 500, 527, 542, 543, 563, 565
Bağdâdî, Şerif: 788
Bağdat: 67, 148, 155, 220, 244, 247, 259, 272, 273, 286, 293, 316, 317, 318, 319, 320, 321, 322, 325, 326, 327, 328, 334, 340, 343, 425, 529, 565, 672, 676, 677, 799, 921, 953
Bağdat: 329
Bağdat çarşıları: 953
Bağdat Hatun: 333
Bağdat Hatun (Emir Çoban'ın kızı): 324, 325
Bağdat köprüsü: 519
Bağdat mescitleri: 791
Bağdat şeyhleri: 747
Bağdat'ın batı yakası: 330
Bağdat'ın doğu yakası: 330
Bağdatlılar: 286, 321
Bağdat-Mekke arası vakıflar: 249
Bağdat'tan Abbâsî hilâfetinin siliniş yılı: 331
bağırsak: 528
Bağlân: 566
Bağlân: 575
bağlılık sözü (biat): 862
Bağliye: 114
Bağliye: 125
Bahadır Abdullah, Emir: 121
Bahâdur b. Abdullah Bedrî: 128
Bahâdur Bûra: 699, 701, 869
Bahâdur Han: 321
Bahâdûr Hicâzî: 62
Bahâdur, Hicazlı: 54
Bahâdur, Melik: 863
Bahâeddîn: 667, 700, 701
Bahâeddîn b. Akîl: 56
Bahâeddîn b. Felekî: 747
Bahâeddîn b. Gânim: 94
Bahâeddîn Ebû Zekeriyyâ Multânî, Şeyh: 272, 694
Bahâeddîn, Hacı (Kadı Sadruzzamân): 857, 862
Bahâeddîn Hotenî: 275
Bahâeddîn İbnü'l-Felekî: 666
Bahâeddîn Multânî: 737
Bahâeddîn Taberî: 241
Bahâeddîn Taberî (Kâbe hatibi): 71
Bahâeddîn Zekeriyâ: 587, 638, 702
Bahâeddîn Zekeriyâ: 650
baharat: 421, 523, 587, 595, 831
bahârî: 437
Bahâülmülk: 291, 737
bahçe: 284, 321, 337, 391, 394, 403, 406, 408, 411, 412, 413, 414, 418, 419, 424, 426, 428, 431, 442, 471, 498, 500, 507, 508, 527, 540, 541, 542, 543, 563, 565, 566, 568, 676, 813, 821, 832, 873, 881
bahçe bitkileri: 807
bahçe çiçeği: 832
bahîrî: 437
Bahreyn: 399
Bahreyn: 266, 325, 393, 394, 805
Bahr-i A'zam (Büyük Deniz, Hint okyanusu): 356
Bahr-i Fâris (Fars denizi): 267
Bahr-i Fâris ve Körfez: 269
Bahr-i Kâhil: 887
Bahr-i Kâhil (Pasifik): 892
bahriye nâzırı (sâhibu'l-bahr): 879

Bahru'l-Muhît (Okyanus): 142
bahşî (bakşı) fakih: 888
Bahşî kelimesi: 892
Bahtiyâr: 701
bâin (sunî gölet): 767, 800
Bakara Sûresi: 33
bakır: 93, 371, 405, 662, 669, 834, 982
bakır kap: 93, 405, 822
bakır kepçe: 793
bakır leğen: 827
bakır madeni: 418, 981, 982
bakır sini: 793
bakır tabak: 793
bakırcılar çarşısı: 138
Bakî Kabristanı: 184
Bakî Kapısı: 184
Bakî Mezarlığı: 189
Bakî Mezarlığı: 926
bakire: 506, 507, 508, 825
Bakîu'l-Garkad: 184
bakkam (kızılağaç): 809, 847
Bakkanor (Fâkenevr): 356, 797, 798, 816, 866
bakla: 464, 602, 771, 961
bakla unu: 962
bal: 375, 387, 439, 819, 830, 932, 959, 961, 979
bal mumu: 885
Balaban: 613, 624, 625, 626, 627, 642
Balaban oğlu Nasıreddîn: 626
Balabanoğlu Hân Şehîd Mahmûd (Muhammed): 648
Balban Muhsinî: 46
Bâlem (Palem) Kapısı: 613
balık: 40, 42, 72, 260, 270, 271, 349, 361, 363, 366, 370, 377, 379, 382, 387, 502, 587, 819, 822, 830, 831, 835, 842, 849, 853, 856, 878, 879, 980
balık başı: 388
balık iskeleti: 388
Balık iskeletinin ev yapımında kullanımı: 398
balık kemiği: 377, 378
balık yemekleri: 794
balıkçı küfesi: 947
balıkçılar: 910
balıkçılık: 356, 377, 380
Balıkesir (Balîkesrî): 428
Balıkesir ve Demûr Han: 456
Bâlîbûr (Balipur): 818
Balipur (Bâlîbûr): 818
balişt: 896, 903
Balişt: 891, 915
ballı şıra: 484
Bâllîbûr (Palipur): 843
balta: 25
balyoz: 423
bambu (hayzurân): 806, 839, 881
Bâmiyân: 529
bando (merâtib): 658, 788, 835
bardak: 889
bârka (bargâh): 483, 485, 659, 660
Barselor (Ebûserûr): 797
Barsîsa kasrı: 16
Bârûcî: 496
Bârûcî (barıcı): 484
Bâsedev (Fâkenevr hükümdarı): 797
Basra: 268
Basra: 56, 259, 261, 264, 265, 266, 267, 270, 274, 299, 318, 335, 387, 920, 955
Basra Kapısı Mahallesi: 319
Basra Nahiv (Gramer) mektebi: 1, 268
baston: 769
basvânân: 905
baş suyu: 673
Bâşây: 911
Bâşây (Paşa) kelimesi: 915
Başbalık (Bişbâlığ): 539, 913
Başdevîdâr (Başkâtip) Melik Nükbiye: 703
başlık: 679
başmabeyinci (Emir-i Hâcib): 661
başmabeyincilik: 61
Başşehrin Dihlî'den Devletabad'a nakli: 698
Baştek: 62
Batâih beldesi: 471
Bathâ vadisi: 173
Batı Afrika Nil'i: 985
batman: 292, 710, 723, 749, 751, 752
Batn-ı Merr: 194, 198, 244, 245
Batn-ı Merr: 195
Batn-ı Urne vadisi: 234
Battâla (Puttalam): 864
Battâla (Puttalam) şehri: 846, 855

bavâlişt (yastık): 881
Baybars Şeşnikîr: 168
Baybars Şeşnikîr Mansûrî: 170
Baybarsiyye: 168
Baydara, Emir: 497, 499
Bâyezîd Bistâmî: 574
Bâyezîdî: 678, 720
bayırturpu: 768
bâyil (halhal): 824
bayrak: 395, 410, 482, 590, 632, 655, 658, 744, 840, 905, 907
bayraklı çadır: 473
Bayram adası: 790
bayram alayı: 410
bayram günleri: 873, 878, 969, 970
Bayram, Melik: 641
bayram namazı: 13, 657, 658, 969
Bayram oğlu Muhammed: 775
Bayram (Piram) adası: 802
bayramiye: 758
Bayramiye cinsi kumaş: 762
Bayvam Kutlû: 915
Bayvam Kutlû şehri: 906
Bâz Eşheb (Bozdoğan): 145
Becâl İsa Kapısı: 613
Becâlisa: 772
becensâr: 822
Becîle: 229
Bedahşân: 734
Bedahşân (Belahşan): 760
Bedâun (Bedvân) şehri: 604
Bedâun Kapısı: 613
Bedehşân: 555, 568, 752, 753, 772
Bedelî: 731
Bedelî: 1, 759
bedevî: 16, 72, 77, 78, 230, 247, 681, 927
Bedir: 192, 193, 245
Bedr: 194
Bedr, Habeşli: 774
Bedrakût şehri: 706, 709, 716
Bedreddîn: 154
Bedreddîn Abdullah (Menûflü): 56
Bedreddîn Ali Sahâvî: 141
Bedreddîn A'rec: 518
Bedreddîn Askalânî: 114
Bedreddîn b. Bâb: 54
Bedreddîn b. Cemâa, İmam: 55
Bedreddîn b. Zehre: 111
Bedreddîn Cenkelî İbnü'l-Bâbâ: 62
Bedreddîn Devlet Şâh, Melik: 704
Bedreddîn Fassâl: 594, 726
Bedreddîn Hasan b. Muhammed b. Zehre:, 113, 732, 1331
Bedreddîn Hüseynî, Seyyid Şerif (Mısır Nakîbü'l-Eşraf'ı): 56
Bedreddîn Kıvâmî, İmam: 480, 482
Bedreddîn Ma'berî: 798
Bedreddîn, Melik: 863
Bedreddîn Meydânî, Fakih Vâiz: 531
Bedreddîn Nakkas, Şeyh: 351, 352, 518
Bedreddîn Silhatî Hûrânî (Gazze'nin başkadısı): 78
Bedreddîn, Sultan: 414
Bedvân (Bedâun) şehri: 604
Behlevân (Pehlivan) Mahmud: 289
Behlevân (Pehlivan) Muhammed Huvayh: 343
Behlûl Şôlî: 298
Behnese: 66
Behnese: 73
Behrâm, Gazne meliki: 674
Behrâm Hân: 658, 699
Behram Han: 874
Behrâmcûr (Behramgor): 734, 772
Behrâyic şehri: 715
Behrâyic şehri: 724
Behremân: 850
Behremân denen yakut: 864
Behrûz (Bahriye nazırının yardımcısı): 879
Bekâr: 591
bekâr üzümü: 431
Bekâr/Bakâr (Bhakhar): 597
Bekârlar Kalesi (Hısn-ı Uzzâb): 185
bekaya divanı: 689
Bekkâr (Bakar): 572
Bekkâr beldesi: 563
Bektümûr ile Emir Ahmed'in katline dair tarihî kaynaklar: 399
Bektümûr Sâkî: 395, 396
Belahş: 568
Belahşân (Bedehşân: 301
Belahşân nehri (Gökçe Su): 273
Belahşî: 555
Belbeys: 77, 109
Beldah vadisi: 168
Beldetü'l-Hanâzîr (domuz diyarı): 408

Belensiye (Valensiya): 13
Belera kasabası: 731
Belh: 119, 529, 536, 555, 557, 558
Belh Câmii hakkında Beyhakî'nin kaydettikleri: 569
Belh Mescidi: 555
Belh şehri: 569
Bellâl Diyev (Ballala III): 865
Bellâldiyev: 859
Belleş (Vélez): 948, 951
Belleş (Vélez) şehri: 951
benât (kızlar): 476, 478
benbî: 967, 970, 973
Benbî: 985
Benc Âb (Pencap: 580
Bencâb (Pencap): 578, 583, 586
Bencâle (Bengâle): 626, 627, 674, 816, 823, 827, 829, 833, 834, 866, 868, 869, 873, 876, 878
Benchîr (Penç hîr): 567
Benchîr (Pençir): 575
Bencû: 972
bender: 822, 828, 841, 879
Bender: 844
Bender Selâvât: 849
Bender Selâvât (Şilâm): 864
Benetânlı İzzeddîn: 778
Bengâl sultanı Fahreddîn (Fahreddîn Mübarekşâh): 874
Bengala'daki (Eski Bangladeş) fiyatların çağdaş dille karşılığı: 874
Bengâle (Bencâle): 626, 627, 674, 816, 823, 827, 829, 833, 834, 866, 868, 869, 873, 876, 878
Benî Esed (Esedoğulları) kabilesi: 260
Benî Fudayl: 68
Benî Hafs (Hafsoğullarından): 13
Benî Hanife kabilesi: 395
Benî Harâ: 350
Benî Haram Mahallesi: 264
Benî Hayyûn (Hayyûnoğulları): 214
Benî Kâhil kabilesi: 396
Benî Kinâne kabilesi: 350, 351
Benî Riyâh: 951
Benî Seffâf kabilesi: 393
Benî Şeybe Kapısı: 196, 213, 345
Benî Şeybe (Şeybeoğulları) kabilesi: 200, 232, 235
Benî Ümeyye Câmii: 134, 136
Benî Zeyyân (Zeyyânoğulları): 11
Benû Sâlim: 78
Berâat: 79
Berâbî (tapınaklar): 52
Berâhime (Brahmanlar): 783
berat: 739
Berbât: 699
Berbere: 361, 362
Berbere ahalisi: 368
Berbere denen Bizans parası: 543
Berberî kabileleri: 980, 983, 989
Berberî şehri: 989
Berberîler: 498, 988
berbire: 515
Bercîn (Peçin): 448
Bercîn (Peçin) kasabası: 412
Berdâme: 958, 980, 981
Berdâme: 984
Berehnekâr: 876, 878, 879
Berehnekâr ve bu konu ile ilgili tartışmalar: 890
Berelles: 41
Bereydû (Braidu): 818
Bereydû (Falidu?): 843
Bergama: 427
Bergama: 456
Bergama hükümdarı Yahşî Han ve Karesioğulları: 456
Berîd Sistemi: 584
berkâla: 896
Berkâla kelimesi: 915
berkî: 879
bernî (hurma cinsi): 397
Bernû (Bornu): 986
Berrü't-Türkiyye el-Ma'rûf bi Bilâdi'r-Rum (Türkiye): 444
Berşâne: 266
Berşâne (Purşana): 268
Bervan (Nerwar): 784
Berven (Pervân) şehri: 568
Berven (Perven): 575
Berzah adası: 42
Besâtî: 874
besbâse: 885
besdered: 824
Besehî: 731
Besillâ: 932

Bessâ: 920
Beş Dağ Kaplıcaları: 473
Beşây dağı: 568
Beşây dağı ve Ata Evliya'nın mezarı: 575
Beşây Uğlı (Beşayoğlu): 536, 538
Beşdağ (Bişdağ): 473, 482, 568
Beşir, Melik: 757
Beştek: 54
Betyâs: 108, 109
Beyâna (Beyâne): 783
Beyâne (Beyâna) şehri: 657, 763, 764
Beyâne şehri: 664
Beyaz filin mitolojik ehemmiyeti: 864
Beydâ tepesi: 209
Beyder: 964
Beyelûn (Bîlûn) Hatun: 430, 431, 474, 478, 484, 485, 486, 497, 498, 499, 500, 501, 502, 503, 515, 522
Beyelûn Hatun (Muhammed Uzbek'in hatunu): 493
Beyelûn Hatun (Nilüfer Hatun): 457
Beyhak: 559
Beyrûn: 844
beyrûn (ton balığı): 819
Beyrut: 92
Beyrut: 97
Beysûs: 445
beysûs (bakırdan yapılmış şamdan türü): 405, 418
Beyt İlâhiye: 164
Beytelehm: 82, 83, 504, 508
Beytelehm kasabası: 87
Beyt-i Acûz (kocakarı evi): 852
Beyt-i Haram: 70, 196, 232
Beyt-i Lihye: 150
Beyt-i Makdis (Kudüs): 80, 83, 147, 179, 397, 504, 508, 509, 924, 926
Beytullah: 151
beytülmâl: 779
Beytülmal Vekilliği: 99
beyzâdeler: 277
Bıcakcî (Bıçakcı) Ahmed, Ahı: 416, 468
bıçak: 405, 484, 503, 658, 705, 708, 715, 828, 852, 886, 887
Bıkaü'l-Bezvâ çöl: 193
bıyık: 517
biat (bağlılık sözü): 862
Bibâ: 66
biber: 363, 374, 599, 794, 797, 798, 800, 878, 890
Biber ülkesi: 889
Bîbî Meryem: 382
Bîbî Meryem: 386
Bicâye: 11, 12, 187, 678
Bicâye: 17
Bicnevr şehri: 753
Bihzâd: 718
Bikaa'l-Azîz: 92
Bikâu'l-Azîz: 97
Bikâu'l-Bezvâ: 195
Bilâd-ı Garbiyye kadılığı: 38
Bilâd-ı İbn Ya'kûb: 350
Bilâl b. Rabâh Habeşî: 160
Bilâl Habeşi: 144, 442
Bilâl-ı Habeşî Kabri: 459
Bilbeys: 397
Bilbeys: 78
Bildiri kâğıdı: 662
bilezik: 731, 824, 850
Bilfîkî (Ebu'l-Berekât Muhammed b. İbrahim Sülemî): 949
Bîlûn (Beyelûn) Hatun: 430, 431, 474, 478, 484, 485, 486, 497, 498, 499, 500, 501, 502, 503, 515, 522
Bimâristan-ı Kalâvûn: 58
Bîmaristan-ı Nûrî: 98
binek: 377, 412, 414, 416, 419, 422, 427, 435, 436, 467, 497, 502, 658, 661, 672, 673, 674, 680, 717, 720, 834, 880, 886
binek hayvanı: 370, 390, 414, 499, 563
binit: 658, 834
Bintü't-Tinnîsî: 23
Bir fersah: 31
Bi'r İbrahim (İbrahim Kuyusu): 89
Birgi: 453
Birgi beyinin çıktığı yayla: 453
Birgi (Birkî): 418, 419, 420, 423, 424, 425
Birgi Sarayı: 1, 454
Birgi sultanı Aydınoğlu Mehmed ve devleti: 453
Bi'r-i Arîs: 185
Bi'r-i Arîs ve Peygamberimizin Yüzüğü: 191
Bi'r-i Budâa: 185
Bi'r-i Mellâha: 312

Bi'r-i Rûme (Rum göleti): 185
Birinci Kudüs ziyaretiyle ilgili tereddütler: 95
Birke-i Muazzam: 171
Birketü'l-Habeş: 978
Birketü Zîze: 166
Birketü'l-Huleys: 193
Birketü'l-Muazzam: 169
Birkî (Birgi): 418, 419, 420, 423, 424, 425
Bistâm: 566
Bistâm: 574
Bistâmi, Şeyh: 608
Bişdâğ ve buradaki kaplıcalar: 491
Bişrî, Fakih: 906
Bişr-i Hafî: 321
Bişr-i Hâfî: 332
bit: 956
Biyâde (Piyade): 639
Bizans: 498, 499, 515
Bizans hükümdarı: 486, 507, 931
Bizans sarayı: 499
Bizans'ta 1330'lu yıllar: 514
Bizans'tan mimar getirilişi: 188
boğa: 768, 963
bohça: 881
Bolu (Bôlî): 436, 437
boncuk: 821
borani (burhani): 467
borazan: 504
Borlû (Safranbolu): 438
Borlû (Safranbolu): 458
Bornû: 982
Bornu cariyelerinin güzelliği: 987
boru: 365, 376, 410, 501, 653, 658, 680, 744, 778, 794, 805, 807, 815, 835, 905, 907, 967
bostan: 130, 406, 414, 415, 417, 517, 530, 673
bot: 822, 829
Boynuzlu Minâre (Kurûn Minâresi): 248
boza (bûza): 467, 469
Bozdoğan (Bâz Eşheb): 145
bozkır: 477
Bozonoğlu(Bûzunuğlî): 535, 536, 539
böğürtlen: 374, 797
börek: 961
börülce (Lûbya): 610, 984
brahman: 605, 783, 792, 801, 848, 854
Brahmaputra: 59
Braidu (Bereydû): 818
Broach (Bulûdra): 719, 720, 721
bûca (üstü kapalı özel bir tahtırevan türü): 731, 919
Bucât: 75
Bucât kabilesi: 72, 349, 350, 396
Bucât kabilesi: 399
Bûdâ: 991
Bûdâ ahalisi: 989
Budfattan (Pudupattana): 800, 801, 816
Budfattan: 804
budhane (büdehane): 614, 791
buğday: 69, 440, 520, 591, 603, 629, 685, 710, 723, 729, 749, 773, 779, 894, 981, 982, 983, 988
Buğra, Melik: 658
Buğrâs: 114, 115
Buğrâs Kalesi: 125
buğtâk: 472, 476
Buhara: 119, 186, 281, 471, 526, 527, 529, 530, 536, 539, 541, 594, 625, 734, 989
Buhara: 548
Buhara bostanı (karpuzu): 524
Buhara dervişleri: 624
Buhârî, İmam: 155
Buhârî okutma âdeti: 63
Buhârî Şerîf: 55
Buhayra: 37
Buhayra eyaleti: 35
Buhayratü Tinnîs: 40
Buhayt: 372
buhur: 659
buhurdan: 659, 660
bukağı: 687, 714
bukşa (bohça): 832, 880
Bukşa (Bohça) kelimesi: 845, 891
bulamaç: 964
Bulgar: 481
Bulgar şehri: 480, 481, 482
Bulgar şehri: 1, 494
Bûlî (Bolu): 458
Bulûdra (Broach): 719, 720, 721
Buludra (Broach/Broça): 725
Bûne: 18
Bûne şehri: 12
Burabra: 707

Bûrcbûra: 770, 771
Burcbûra (Burcpur): 784
burç: 468, 721
burçak: 587, 932
Burdur: 406
Burgâlî (Bulgar Türklerine özgü) çizme: 543
Burgâlî (Bulgârî): 515
burgu: 443
Burhâneddîn: 24, 543, 594, 670, 726, 734, 873
Burhâneddîn A'rac, Şeyh: 24, 586, 604
Burhâneddîn b. Abdülazîz: 71
Burhâneddîn b. Abdülhak: 56
Burhâneddîn b. Firkâh: 141
Burhâneddîn (Başkadı vekili): 56
Burhâneddîn Ca'berî, Hatip: 82
Burhâneddîn İbnü'l-Barkah: 669
Burhâneddîn İbrahim b. Ali: 63
Burhâneddîn İbrahim b. Ömer Ca'berî: 86, 732, 1332
Burhâneddîn İbrahim Endelüsî: 71
Burhâneddîn İbrahim Mısrî: 218
Burhâneddîn, Kadı: 339
Burhâneddîn, Kâzerûnlu: 901
Burhâneddîn, Mısırlı: 123
Burhâneddîn Musulî, İmam: 339
Burhâneddîn, Safakuslu: 56
Burhâneddîn Sagarcî, Şeyh: 670, 872, 911
Burhâneddîn, Şeyh: 24, 901, 916
burhani (borani): 467
Burhani (Mantı): 489
Bûrî balığı: 45
Bûrî (balık): 40, 42
Burkû: 200
Burkuî, Şeyh: 772
Burna takılan hızma (Nath): 803
Burs köyü: 148
Bursa: 428, 430
Buruntayh Bey, Emir: 536, 566, 568
Busrâ: 166
Busrâ (Eski Şam): 170
bustuvâ (deniz boncuğu): 823, 842, 868
Bûş şehri: 66
Buşenc: 156, 560
Bûşenc: 571
Buşkâl: 792
buvâ cevizi (misk cevizi): 885
bûza (boza): 467
Bûzun: 535, 536, 538, 539
Bûzunuğlî (Bozonoğlu): 535, 536, 539
büdehane (budhane): 791
Bühre, Havâce: 789
Büliyâna: 927
Bürüllüs: 40, 41
Bürüllüs (Burlus ya da Burullus): 45
bürümcek elbise: 758
Büşşâre yöresi: 961
büyü: 878
Büyük Ecyâd Kapısı (Bâb-ı Ecyâdı'l-Ekber): 205
Büyük Emir Kurtay: 915
Büyük kilise: 505, 506
Büyük kilise (Ayasofya) ve çevresinde yer alan dinî amaçlı hizmet kurumlarının tasviri: 513
Büyük Minare (Kutubminâr) ve yarım kalmış öteki minareye dair tarihi kayıtlar: 619
Büyük Sütun (Heftgûş): 619

cadılık: 785
Cafer b. Ali Râzî: 80
Ca'fer b. Ebû Mansûr: 233
Ca'fer b. Muhammed (Messûfeli): 981
Ca'fer, Halife: 246
Ca'fer-i Sâdık: 319, 564, 566
câker (tekne türü): 789
Câlansî: 789, 790
Câlestî, Vezir: 855
Câlıkî, Emir: 170
Câlî: 985
cam: 405
cam kadeh: 662
cam kâseler: 595
cam süsler: 979
Câm şehri: 560, 563, 564, 688
Câm şehri: 572
Câm, Şeyh (Horasanlı): 688
Câmiu'l-Kebîr: 542
Câmiü's-Sahîh: 530
camûn (eugenia jambolana) meyvesi: 366, 819, 879
Canâta dağları: 939
Canâve kabilesi: 366
candâriye (özel muhafız alayı): 912

cangıl: 858
Cânî Bek: 475, 477, 480, 484
Cânî Bek (Cani bek) ve Tênî Bek (Teni Bek): 494
Carh (Çarh): 568
cariye: 372, 374, 388, 395, 408, 426, 428, 431, 437, 465, 472, 473, 475, 476, 477, 478, 497, 501, 519, 530, 531, 540, 563, 567, 660, 661, 673, 680, 682, 694, 710, 711, 731, 732, 755, 757, 758, 780, 782, 792, 793, 794, 807, 808, 809, 816, 819, 824, 832, 838, 839, 850, 855, 856, 858, 861, 868, 878, 881, 890, 899, 913, 918, 962, 969, 972, 975, 976, 979, 982
Cârûk, Ahı: 415
Cârullah Ebu'l-Kasım Mahmud b. Ömer Zemahşerî: 521
casus: 912
Câta: 973
Câva adası: 891
Câva (Cava): 659, 805, 816, 876, 879, 884, 885, 918
Câva Hükümdarı: 880, 916, 931, 935
Câva sultanı Melik Zâhir: 891
Cavcav (Gavgav): 823, 982
Cavcava (Gavgav): 987
Câvelî, Emir: 78
Câvî: 664
câvî (koku cinsi): 659
Cavna (Tuğluk'un oğlu): 639, 652
Cebel halkı: 944
Cebel mıntıkası: 945
Cebele şehri: 118, 121, 397
Cebel-i Fetih (Cebel-i Târık): 951
Cebel-i Fetih (Cebel-i Târık): 941, 943, 944, 946, 953
Cebel-i Lübnan: 123, 124
Cebel-i Lübnan: 129
Cebel-i Mukattam: 58
Cebel-i Târık (Cebel-i Fetih): 941, 943, 944, 946, 953
Cebel-i Tayr: 210
Cebelü'ş-Şeytân: 185
Ceber Kâvân kasabası: 854
Cebele: 128
Cebrâil: 51, 80
Cedîd: 396
Cehennem vadisi: 85
Celâleddîn: 392, 528, 696, 704, 717, 718, 827, 841, 873
Celâleddîn Abdullah Mâlikî: 121
Celâleddîn Afganî, Kadı: 695
Celâleddîn Ahsen Şâh: 704, 856, 857, 861
Celâleddîn Ahsen Şâh ve isyanı: 724
Celâleddîn b. Selâhaddîn Sâlih: 299
Celâleddîn Ebû Hâşim Kûfî Şeyh: 296
Celâleddîn, Emir: 291, 717
Celâleddîn Erzincânî: 402
Celâleddîn Fîrûz Şâh Halacî: 220, 628
Celâleddîn Imâdî, Mevlânâ: 521
Celâleddîn İbnü'l-Felekî Tevrîzî: 291
Celâleddîn, Kadı: 122, 402, 564, 667, 718, 719, 720, 721, 722, 723, 781, 789
Celâleddîn Kîcî: 760
Celâleddîn Kîcî, Melik (İmâdülmülk): 389, 592, 734
Celâleddîn (Lâr Sultanı): 392
Celâleddîn, Mevlânâ: 413
Celâleddîn Muhammed b. Abdurrahman Kazvînî: 140
Celâleddîn Muhammed b. Abdurrahman Kazvînî: 159
Celâleddîn Muhammed b. Ahmed Akşehrî, Şeyh: 206
Celâleddîn (Ömer): 827
Celâleddîn Ömer Bengâlî: 844
Celâleddîn Sencer b. Huvârezmşâh (Harizmşah): 521, 528
Celâleddîn, Sultan: 528, 629, 677, 857
Celâleddîn, Şeyh: 413, 870, 871, 873, 908
Celâleddîn'in isyanı: 685
Celâlî: 784
Celâlî şehri: 764
Celâliye: 413
celd-i feres (at değneği) tatlısı: 124, 747
Celd-i feres (Mülebben) tatlısı: 760
cellâtbaşı: 696, 697
Cellûl, Şeyh: 720
Cem' (Toplanma yeri): 233
Cemal Lûk: 390, 391
Cemal Lûk hakkında tarihî kaynak: 398
Cemaleddîn: 144, 154
Cemaleddîn Akûş Eşrefî: 62
Cemaleddîn Ali b. Ebi'l-Mansûr: 107

Cemaleddîn Asyûtî (Kerek Kalesi kadısı): 180
Cemaleddîn b. Cümle (Başkadı): 143
Cemaleddîn b. Fakîh: 253
Cemaleddîn b. Sedîd, Kadı: 71
Cemaleddîn b. Şecere: 116
Cemaleddîn Ebu'l-Mehâsin Yusuf b. Zekî Abdurrahman b. Yusuf Mizzî Kelbî: 156
Cemaleddîn Efendi: 43
Cemaleddîn, Fakih: 678
Cemaleddîn (Hadîce'nin kocası): 827
Cemaleddîn Hasan İbn Mutahhar Hıllî: 307
Cemaleddîn, hatip: 827
Cemaleddîn Hinavrî, Sultan: 814, 815, 866
Cemaleddîn Huvayzâî, Şeyh: 56, 299
Cemaleddîn İbnü'l-Lûkî: 265
Cemaleddîn Kazvînî: 141
Cemaleddîn (Kerek naibi): 54
Cemaleddîn Mağribî (Gırnatalı doktor fakih): 187, 780
Cemaleddîn Matarî (başmüezzin): 181
Cemaleddîn Mislâtî (Malikî başkadısı): 922
Cemaleddîn Mizzî: 669
Cemaleddîn Muhammed b. Abdurrahman Kazvînî (Şâfiî kadısı): 141
Cemaleddîn Muhammed b. Hasan: 793
Cemaleddîn Muhammed (Hinavrlı Sultan): 791
Cemaleddîn Muhammed İsnevî: 74
Cemaleddîn Mutahhar: 285
Cemaleddîn Sâvî, Şeyh: 42
Cemaleddîn Sâvî (ya Savakî): 46
Cemaleddîn Sencerî, Vezir: 828, 832, 833, 836, 837, 843, 866
Cemaleddîn Sincarî: 339
Cemaleddîn, Sultan: 793, 794, 816
Cemaleddîn Şerîşî, Kadı: 95
Cemaleddîn, Şeyh: 42
Cemaleddîn Yusuf b. Zekî Kelbî Mizzî: 150
Cemâlî (emir): 29, 54
Cemekân: 920
Cemel Vak'ası: 267
Cemil ve Büseyne (efsanevî aşıklar): 247
Cemkân yöresi: 287
Cemmâz ve akrabaları: 369
cemreler (taşlanan yerler): 235
Cenâdil (çağlayanlar) bölgesi: 963
Cenânî şehri: 586, 587
cenaze defni: 730
cenaze tütsüsü: 25
Cenbil: 773
Cendîrî (Çendri, Çendirî, Cendyerî): 636, 718, 778
Cendyerî (Çendiri): 725, 785
Cenevizli: 400, 463, 468
Cennet: 520, 558, 689
Cenova: 426, 505
Ceravn: 387, 388, 390
Cerbe: 22, 927
Cerîd ahalisi: 214
Cerkes (Çerkez): 517
Cermiyân (Germiyan): 408, 409
Cermiyân tâifesi (Germiyanoğulları): 446
Cevâd, Şehzâde: 440
Cevâz (pasaport): 79
Cevher (hizmetkâr): 274
ceviz: 284, 287, 374, 375, 376, 431, 439, 595, 599, 601, 796, 819, 822, 829, 835, 842, 879
ceviz ağacı: 420, 421, 558, 791
Cevşen mahalli: 109
cevz: 431
Cevze: 735
cevzetü't-tîb (koku cevizi): 885
Ceyhun: 51, 474, 520, 527, 529, 536, 542, 555
Ceyhun: 59
Ceyhun nehri: 545
ceylân: 349, 350, 396, 443, 708, 861, 870
Ceyrûn: 133, 139
Ceyrûn: 157
Cezâyir şehri: 11
Cezîre bölgesi: 943
Cezîre Hadrâ: 257
Cezîre-i Garbiye: 945
Cezîre-i İbn Ömer: 336
Cezîre-i Osman: 829
Cezîre-i İbn Ömer (Cizre): 341
Cezîretü't-Tayr (Kuşadası): 385
Cezîretü't-Tuyûr (Kuş adası): 378

chetty: 915
Cıllık: 132, 134
Cıllık: 157
cıvalı ip: 956
Cible: 353
Cîcâ Aga: 521, 524
Cidde (Cüdde): 25, 69, 70, 198, 346, 347, 348, 351, 396, 926
Cidye şehri: 703
Cihân Buhârî: 679
Cihân Bunbul, Melik: 719
Cihânpenâh: 612
Cihânpenâh: 618
Cilve günü: 918
Cimri hikâyeleri: 686
cinler: 26, 80, 922, 957
Circis: 335, 502, 507, 508
Circis'in kabri: 341
ciyâd (küheylan): 470
cizye: 408, 758, 773, 809
Coel (Kovil): 694, 764, 770
côz: 431
Cûbân (Çoban Emîrü'l-Ümerâ): 118, 276, 288, 322, 323, 324, 921
Cûdî dağı: 337
Cuhfe: 193
Cûkî tayfası (Yogiler): 784
cûkî (yogi): 775, 776, 777, 778, 791, 792, 809, 848, 851, 854, 861
Culâ (şairler): 970
Cumna (Cûn) nehri: 52, 624, 689, 773, 777, 869
Cumûn / Cemûn (Eugenia Jambolana): 609, 891
Cûn: 59
Cûn ırmağı (Cumna): 874
Cuneyb kaynağı: 397
Cunk: 810
cunk (Çin gemisi): 806, 807, 808, 809, 814, 876, 884, 885, 887, 888, 898, 900, 916, 919
Cunk türü geminin gittiği Câva: 890
Curfattan: 799, 800, 816
Curfattan: 803
cübbe: 56, 282, 364, 379, 392, 503, 532, 757, 765, 766, 882, 895, 908, 967, 969, 983
Cübbü'l-fîrân (fare kuyusu): 781
Cüdde (Cidde): 25, 69, 70, 198, 346, 347, 348, 351, 396, 926
Cüdde (Cidde): 358
Cüheyne: 350, 396
Cül (Gül) Kapısı: 613
Cüneyd b. Muhammed Bağdâdî: 305
Cüneyd-i Bağdâdî: 281
cüzam: 778
Cüzerât (Gücerat): 666, 680, 719
Cüzz (Cuzz) cinsi kumaş: 762

çadır (şatur): 12, 44, 420, 465, 468, 469, 473, 475, 476, 483, 484, 485, 500, 501, 530, 532, 563, 567, 657, 659, 660, 666, 667, 668, 669, 702, 711, 714, 721, 730, 732, 857, 862, 882, 914, 967, 969
çadır şehir: 473
Çağatay Hanlığı ve Alâeddîn Tarmaşîrîn (Mâverâünnehr sultanı): 551
çağlayanlar (Cenâdil) bölgesi: 963
çalgıcılar: 616, 680
çalgılar: 967
Çalû Han: 323, 324
çan: 502
çanak: 366
çanak çömlekler: 948
çaput: 389, 534, 714
çardak: 373, 419, 483, 506, 902
Çarh (Carh): 568, 576
Çarh kasabası: 575
çarhıye (hafif top veya arbalet): 806
çarmıh: 506
çarşaf: 72, 377
çarşı: 107, 296, 312, 352, 354, 403, 406, 408, 409, 418, 428, 435, 437, 441, 464, 473, 485, 504, 505, 517, 519, 520, 527, 530, 542, 565, 684, 688, 723, 823, 828, 850, 901, 902, 910
Çarşı Aslanı (Esedü'l-Esvâk): 706
çarşı esnafı: 715
çarşı hâkimleri: 938
çavuş (şâvuş): 849
çayır: 470
çedik: 378, 777
çekirge: 971, 989
Çendirî (Cendyerî): 636, 778, 779
çerâğcî: 405
Çerkez (Cerkes): 471, 517

çevgen (top) oyunu: 677
çeyiz: 93
çıban: 420, 537
çıra: 855
çıradanlık: 418
çiçek: 853
çiçek esansları: 660
Çin: 20, 24, 52, 298, 414, 425, 477, 482, 523, 524, 525, 527, 528, 531, 535, 536, 539, 640, 723, 758, 759, 773, 799, 801, 805, 806, 807, 812, 814, 816, 819, 823, 829, 853, 870, 872, 876, 884, 886, 894, 895, 896, 897, 898, 899, 900, 906, 907, 908, 911, 913, 916, 921, 955
Çin altınları: 879
Çin denizi: 298
Çin gemileri: 799, 801, 806
Çin halkı tabiri: 915
Çin Hıtâ Hükümdarı: 911
Çin hükümdarı: 474, 758, 789, 814, 888, 895
Çin ırmağı: 921
Çin işi porselen: 901
Çin seyahatine ilişkin itirazlar: 761
Çin şehirleri: 898, 900, 902, 911
Çin tacirleri: 376, 807, 814
Çin tavukları: 895
Çince: 909, 910
Çingiz (Tinkîz): 527, 528, 535, 542, 555, 557, 568, 895, 913
çini: 419, 422
Çin'in büyük Kaanı Toğan Temur: 915
Çin'in fethi: 549
Çinliler: 477, 763, 888, 895, 896, 897, 898, 899, 905, 906, 908, 913, 914
çit: 668
çitli otağ: 537
çivi: 374, 668, 806, 808
çizme: 515
Çoban (Cûbân) (Emîrü'l-Ümerâ): 118, 276, 288, 322, 323, 324, 921
çorap: 515
çorba: 49, 467, 959
çovtrî: 732
Çovtrî (Çovdheri): 759
çöl: 390, 391, 396, 519, 578
Çöl Arapları: 12, 390, 679, 682
Çöl bedevîleri: 356
çöl haydutları: 15
çul: 526
Çul (Şûl, Sul, Şôl) kabilesi: 298

Dâdâ Emir Ali: 439
dadı kadın: 499
Dagîm: 71
daknû: 979
dalgıç: 394
damatlık: 679
Damgânlı Gıyâseddîn (Ma'ber yöresinin hâkimi): 778
damla (nıkrîs) hastalığı: 478, 480, 522
dana (eti): 498
dans takımı: 660
dansöz: 660, 678
dansöz hatunlar: 782
Danyal Acemî, Şeyh: 206
Danyal, Şeyh: 346, 392
dâr: 828, 830
Dârâ şehri: 338
Dârânî (Derabî) cinsi tuz: 398
dârânî (tuz cinsi): 387
Dârayya köyü: 146
darı: 350, 370, 372, 587, 602, 979, 981, 982
Dâr-ı Serâ (saray ev): 653
Dârimî: 320
dark (kalkan, savunma): 806
darphane: 896
Dâru'n-Nedve: 238
Dâru'n-Nedve (Karar Evi): 198, 205
Daru't-Talebe: 363
Dâru't-Tam': 991
Dâru't-Tam': 989
Dârü'l- Adl: 143
Dârü'l-Acele: 205, 206
Dârü'l-Emîr: 907
Dârü'l-Emn (Huzur Yurdu): 624
Dârülhilâfe: 612, 615, 673
dârülmelik (hükümdar konağı): 591
Dârü's-Saâde: 94
Dârü's-Selâm (Esenlik ve Barış Yurdu): 316
Dârü's-Sınâa: 943
Dârü's-Siyâde (Seyyidler Konağı): 416
Dârü'ş-Şarâbî: 206
davar: 411, 562, 819, 868

Davârık: 203
Dâve: 584
Dâve: 596
Davud: 26, 367
Davud b. Ali: 569
Davud b. Ali (Belh valisi): 555
Davud b. Süleyman (Kulva hükümdarı): 369
Davud (Kutbulmülk'ün oğlu): 713, 714
Davud Peygamber: 176
Davud, Sultan: 838
Davud Tâî: 282, 283, 321
Davud Tâî: 332
davul: 94, 233, 254, 255, 294, 313, 326, 327, 364, 365, 371, 376, 395, 410, 482, 501, 504, 588, 590, 605, 632, 642, 653, 658, 680, 715, 744, 794, 805, 807, 815, 835, 873, 905, 907, 913, 966, 967, 969
Debîliye: 114
değirmen: 564
değirmenci: 729
değnek: 49, 475, 477, 679, 835, 837
Dehfattan (Dharmapattam): 800, 816
Dehfattan: 804
Dehkan: 593
Delâs: 66
Delhi (Dihlî): 186, 187, 221, 255, 261, 292, 335, 524, 583, 592, 601, 607, 608, 612, 613, 614, 615, 616, 617, 620, 621, 626, 627, 628, 629, 630, 632, 634, 636, 639, 640, 641, 642, 643, 653, 672, 673, 674, 677, 683, 685, 688, 689, 690, 697, 698, 703, 704, 705, 708, 709, 712, 717, 718, 723, 726, 728, 732, 737, 738, 748, 751, 753, 754, 756, 757, 772, 773, 774, 776, 779, 824, 830, 856, 857, 861, 862, 863, 868, 881, 905, 906, 919
Delhi Türk Sultanlığı: 645
delta: 485
Demdîr: 463
Demenhûr: 35, 925
Demenhûr: 37
demir: 92, 376, 423, 443, 655, 828
demir çivi: 823
demir halka: 29
demir kap: 426
demir kazık: 853
demir levha: 692
demir madeni: 988
demir tozu: 778, 861
Demirhan (Hânü'l-Hadîd): 334
Demûrhân: 428
Demürtaş oğlu Hasan Havâce (Hoca): 325
deniz beyleri: 911
deniz boncuğu: 823, 833, 834, 835, 842
Deniz Virdi: 25
deniz yolu: 396, 471, 869
Denizaslanı: 378
denizciler: 898, 918
Denize belvermiş dağ: 459
Denizli (Doñuzlu, Domuzlu, Dûngûzla): 408
Denizli (Lâdik) Sultanı: 410
Denizli sultanı Yenenc (Yınanç: 447
Deogir (Duvaykîr): 255, 629, 721, 780, 781
dergâh: 412, 413, 415, 416, 417, 418, 437, 441, 442
deri: 482, 502, 661, 723, 781, 878
deri torba: 393
derici: 405
Dervâze-i Bâlem (Palem Kapısı): 728, 729
Dervâze-i Cebel: 852
Dervâze-i Disbûl: 273
derviş: 42, 49, 54, 71, 120, 123, 124, 219, 223, 224, 259, 261, 272, 273, 281, 295, 298, 339, 351, 738, 757, 771, 789, 797, 831, 876, 903, 907, 923, 925
Deşt-i Kafcak (Deşt-i Kıpçak): 52, 462, 463, 477, 498
Deşt-i Kafcak (Deşt-i Kıpçak) ve Kıpçaklar: 487
Deşt-i Rûm: 284
Deşt-i Rûm ve Kaşgay Türkleri: 306
dev: 825
Devâdâr terimi: 61
devâdeviye: 743, 751
Devâir burnu (Re's-i Devâir): 349, 396, 397
devât: 912
devâviye: 748
deve: 48, 57, 71, 169, 348, 352, 361, 377, 397, 465, 466, 477, 497, 519, 526, 530, 535, 566, 578, 585, 654, 657, 658, 722, 733, 744, 745, 746, 955, 958, 975, 977, 980, 982, 983, 988

deve derisi: 955
deve eti: 955
deve kemiği: 377
deve sütü: 72, 396
deve tüyü: 791
devekuşu: 350, 396, 895
Deveycir: 258
Deveycir (Deogir): 255
Devlese, Emir: 879, 881
devlet (dûlet denen oturak): 834, 848, 856
Devlet Şâh: 565
Devletabad (Deogir): 786
Devletabad (Kataka): 255, 256, 584, 592, 629, 631, 634, 657, 688, 693, 697, 698, 705, 706, 707, 719, 720, 721, 741, 751, 755, 772, 780, 781, 782
Devletşâh, Melik: 704, 706, 745, 746
Deyr-i Fârûs: 123
Deyr-i Fârûs: 129
Deyrü't-Tîn: 66
Dhar (Zıhâr) şehri: 704, 779, 780
Dharmapattam (Dehfattan): 800, 816
Dhat: 893
Dımaşk: 84, 90, 92, 93, 94, 109, 110, 111, 118, 124, 130, 131, 132, 133, 134, 137, 138, 140, 141, 142, 143, 144, 146, 147, 148, 149, 150, 151, 152, 153, 155, 156, 166, 274, 284, 293, 337, 349, 363, 439, 504, 526, 533, 565, 669, 771, 894, 905, 922, 923
Dımaşk: 157
Dımaşk Hoca: 322, 323, 921
Dımaşk Hoca: 333
Dımaşk Mescidi: 373
Dımaşklı Şeyhzâde: 670
Dımaşklılar: 134, 142, 146, 147, 153, 154, 922
Dımaşklıların Faslıları sevmesi: 164
Dımaşk'ta Cumartesi günleri: 158
Dımaşk'taki büyük vebâ: 163
Dımaşku'ş-Şam: 130
Dıraht-ı Revân (yürüyen ağaç): 854
Dıraht-ı Şehâde (şehadet ağacı): 800
Dıyâeddîn Ebu'n-Necîb Sühreverdî: 282
Dıyâf Medresesi: 253
Dıyâülmülk b. Şemsülmülk: 708
Dibâlbûr (Dibalpur): 639
Dibâlbûr (Dipalpur): 650
Dicle: 51, 267, 316, 319, 322, 334, 335
Dihlî Câmii (Kuvvetü'l-İslâm Câmii): 619
Dihlî (Delhi): 186, 187, 221, 255, 261, 292, 335, 524, 583, 592, 601, 607, 608, 612, 613, 614, 615, 616, 617, 620, 621, 626, 627, 628, 629, 630, 632, 634, 636, 639, 640, 641, 642, 643, 653, 672, 673, 674, 677, 683, 685, 688, 689, 690, 697, 698, 703, 704, 705, 708, 709, 712, 717, 718, 723, 726, 728, 732, 737, 738, 748, 751, 753, 754, 756, 757, 772, 773, 774, 776, 779, 824, 830, 856, 857, 861, 862, 863, 868, 881, 905, 906, 919
Dihlî ratlı: 874
Dihlî'nin alınışıyla ilgili tarih: 645
Dildîneve kasabası: 854
Dilhî: 615
Dilşâd: 36, 325, 770, 921
Dilşâd Hatun: 333
Dimyat: 41, 42, 43, 44, 48, 402, 924, 925
Dimyat: 46
dinar: 11, 12, 35, 48, 53, 77, 136, 169, 185, 187, 222, 255, 256, 289, 291, 293, 297, 298, 299, 356, 469, 470, 481, 482, 486, 515, 519, 520, 523, 524, 525, 534, 538, 541, 542, 563, 585, 588, 592, 617, 729, 731, 734, 735, 736, 737, 738, 739, 740, 746, 748, 749, 750, 754, 755, 772, 792, 850, 862, 863, 868, 873, 896, 903, 906, 911, 919, 922, 938, 962
Dînâr, Melik: 325
Dînever (Dundra): 865
Dînever (Dundra) şehri: 854
Dînever putu: 854, 855
Dineverî Esved (Siyah) diye bilinen Şeyh Ahmed: 283
Dîneverî Zaviyesi: 275
dirhem: 22, 35, 44, 49, 66, 515, 723, 729, 731, 734, 863, 868, 896, 919, 922, 924, 931, 932, 947, 962
dîs (kamış): 366
Dîs türü sedir: 369
divan-ı berîd (istihbarat kurulu): 912
divan-ı gavs (yardım ve destek kurulu): 912
divan-ı işrâf (denetleme kurulu): 739, 912
divan-ı mustahrec (vergi takip kurulu): 689, 912

divan-ı nazar (son tetkik kurulu): 739
divan-ı vizâret (vezirler meclisi): 739, 912
Diyarbekir: 276, 325, 328, 789
Doğan (emir): 29
Doğru posta ve nakil güzergâhı: 78
Doğu Afrika sahil ahalisi ve Zeyla: 368
domuz diyarı (Beldetü'l-Hanâzîr): 408
domuz eti: 500, 895
donanma: 390, 939
Donkola: 985
Donkola: 963
Doñuzlu (Denizli, Domuzlu, Dûngûzla): 408
Dönemin Semerkand'ı: 553
Dönemin Sumatra sultanı: 929
döşek: 407, 420, 478, 502, 681
döşeme: 415, 831
dûdgerân (dülgerân): 910
Dûgâ, Tercümân: 963, 965, 966, 967, 969, 970, 972
Dugaym kabilesi: 397
dûkî (düğ): 467, 476, 498, 519
Dûkî (Düğ) kelimesi: 489, 510
dûlet (devlet denen oturak): 834, 848, 856
Dunb: 798
Dundra (Dînever) şehri: 854
Dûngûzla (Doñuzlu, Domuzlu, Denizli): 408
Dûngûzlî (kumaş türü): 408
Dunkûl (Kûka hükümdarı): 790
dunkura: 834
dusût: 124
dut: 563
Duva Timur oğlu Bûzûn ve Tarmaşîrîn: 552
Duvaykîr: 648
Duvaykîr (Deogir): 629, 721, 780, 781
Dûzah est pur ni'met: 874
Düceyl (Küçük Dicle) çayı: 334
düğ (dûkî): 467, 476, 498, 519
düğün alayı: 680
Düğün merasimi: 844
düğün yemeği: 678, 679, 752
düğün ziyafeti: 213
dühn suyu: 467
Dühün: 490
Dükâlî: 976
Dülcî Tatarî, Emir: 699
dülgerân (dûdgerân): 910
Dümûrtâş b. Cûbân yahut Çobanoğlu Timurtaş: 333
Dümûrtâş (Emir Çoban'ın oğlu): 118, 324
Dündâr Bek: 406
Dünya Hatun: 322, 338

Ebâruhm: 568
Ebû Abbas: 927
Ebû Abdullah: 6, 11, 12, 948
Ebû Abdullah Ahmed b. Hanbel, İmam: 321
Ebû Abdullah b. Abdulmelik (Kadı'l Cemâa): 948
Ebû Abdullah b. Âsım: 950
Ebû Abdullah b. Atâullah, Fakih: 345
Ebû Abdullah b. Hafîf, Şeyh: 294, 849, 852, 854
Ebû Abdullah b. Hârûn: 928
Ebû Abdullah b. İbrahim, Şerif: 257
Ebû Abdullah b. Kemâd: 13
Ebû Abdullah b. Muhammed: 11
Ebû Abdullah b. Reşîd, Hatip: 529
Ebû Abdullah b. Yâsîn (başvezir): 22
Ebû Abdullah Buharî: 530
Ebû Abdullah el-Mürşidî, Şeyh: 34
Ebû Abdullah Fâsî, Şeyh: 23
Ebû Abdullah Garnâtî: 181
Ebû Abdullah (Halîl adıyla ünlenen Üstat): 215
Ebû Abdullah Hüseyin: 296
Ebû Abdullah İbn Hafîf: 283
Ebû Abdullah Mâlik b. Enes: 174, 184
Ebû Abdullah Muhammed: 5, 180, 214, 372
Ebû Abdullah Muhammed b. Abdulmelik Evsî: 953
Ebû Abdullah Muhammed b. Abdurrahman: 205, 926
Ebû Abdullah Muhammed b. Câbir Endelüsî: 339
Ebû Abdullah Muhammed b. Ebû Temîm: 15
Ebû Abdullah Muhammed b. Ebu'l-Kasım: 258
Ebû Abdullah Muhammed b. Ferhûn: 180

Ebû Abdullah Muhammed b. Gâlib Rusâfî Bâlensî: 945
Ebû Abdullah Muhammed b. İbrahim Beyyânî, Hatip (müderris Fakih): 949
Ebû Abdullah Muhammed b. İdrîs Şâfiî, İmam: 50
Ebû Abdullah Muhammed b. İsmail: 156
Ebû Abdullah Muhammed b. Kemâluddîn İbnü'l-Adîm:, 113, 752, 1351
Ebû Abdullah Muhammed b. Mahrûk: 950
Ebû Abdullah Muhammed b. Muhammed, Şeyh: 181
Ebû Abdullah Muhammed b. Müsbit Garnâtî: 85
Ebû Abdullah Muhammed b. Sabbağ, İmam: 928
Ebû Abdullah Muhammed b. Seyyidi'n-Nâs: 11
Ebû Abdullah Muhammed Ensârî: 13
Ebû Abdullah Muhammed Garnâtî: 189
Ebû Abdullah Muhammed Hüseynî, Şerif (Kerbelâlı): 257
Ebû Abdullah Muhammed İbnü'l-Kadî Ebu'l-Abbâs İbnü'l-Kadi'l-Hatîb Ebi'l-Kasım Cürâvî, Fakih: 345
Ebû Abdullah Muhammed İsmail Buhârî: 527
Ebû Abdullah Muhammed Nefzâvî: 11
Ebû Abdullah Muhammed, Şeyh (Mâlikî imamı): 212
Ebû Abdullah (müfessir Fakih): 11
Ebû Abdullah Mürsî, Fakih: 345
Ebû Abdullah Mürşidî: 784
Ebû Abdullah Mürşidî, Şeyh: 35, 770
Ebû Abdullah Nefzâvî, Kadı: 12
Ebû Abdullah Râzî: 41
Ebû Abdullah Sâhilî (hatip): 948
Ebû Abdullah Satti, imam: 928
Ebû Abdullah Semerkandî, Hacı: 951
Ebû Abdullah Şâfiî, İmam: 48, 296
Ebû Abdullah Tancalî: 948
Ebû Abdullah Übüllî, imam: 928
Ebû Abdullah Zübeydî: 11, 12
Ebû Abdullah Züvâvî, Şeyh (Mağripli): 11, 206
Ebû Abdurrahman b. Mustafa (Erzurumlu): 85
Ebû Ahmed: 562
Ebû Ahmed Çiştî, Şeyh: 562
Ebû Ali Belensî, Fakih: 345
Ebû Ali Hasan: 85
Ebû Ali Ömer: 950
Ebû Ali Ömer b. Abdürrefî', Kadı: 928
Ebû Ali Ömer b. Ali b. Kaddâh Hevârî: 13
Ebû Ali Ömer, Şeyh: 950
Ebû Ali Zebîdî: 352
Ebû Bekir b. Nokta: 41
Ebû Ca'fer Ahmed b. Rıdvân b. Abdülazîm Cüzâmî: 948, 950
Ebû Ca'fer Mansûr Abdullah (Abbâsî halifesi): 178, 199, 208, 229, 319
Ebû Derdâ: 146
Ebû Dülef Muhammed, Şeyh: 391, 392
Ebû Eyyûb Ensârî: 174, 175, 185
Ebû Eyyûb Ensârî: 188
Ebû Gurre b. Sâlim b. Mühennâ b. Cemmâz b. Şîha Hüseynî Medenî: 253, 254, 255, 256
Ebû Hafs (Müderris): 971, 983
Ebû Hafs Necmeddîn Ömer Nesefî ve kitabı: 554
Ebû Hafs Ömer Nesefî: 542
Ebû Hâmid Gazâlî: 564
Ebû Hâmid Gazâlî: 572
Ebû Hanîfe, İmam-ı A'zam: 321, 402, 558, 592
Ebû Hassûn Zeyyân b. Emdiyûn Alevî: 928
Ebû Hâşim Abdülmelik Zebîdî: 373
Ebû Hayyân Esîruddîn Muhammed b. Yusuf Endelusî Garnâtî ve Türk Dili: 64
Ebû Hureyre: 80
Ebû Hüseyin İbn Cübeyr: 105
Ebû İbrahim İshâk Cânâtî, Kadı: 981, 982, 983
Ebû İmrân İsa Semerkandî: 320
Ebû İnân Fâris: 4, 6, 54, 55, 565, 926, 931, 944
Ebû İnân Fâris: 8
Ebû İsa Muhammed b. İsa b. Sûre, İmam: 542
Ebû İshâk: 290, 291, 538, 920

Ebû İshâk b. Muhammed Şah İncû (Melik Fâdıl): 288, 289
Ebû İshâk Bek (Dündâr Bek oğlu): 406
Ebû İshâk (Ekrîdûr hükümdarı): 408
Ebû İshâk İbrahim b. Yahyâ: 345
Ebû İshâk İbrahim Kâzerûnî: 308
Ebû İshâk İbrahim Ribi'î (Hatip): 13
Ebû İshâk Kâzerûnî: 310, 915
Ebû İshâk Kâzerûnî, Şeyh: 288, 297, 298, 299, 805, 901
Ebû İshâk Sâhilî, Şair: 973, 978
Ebû İshâk, Sultan: 283, 287, 291, 293, 294, 325, 538, 667
Ebû Kubeys: 197, 198, 205, 209, 232
Ebû Kubeys dağı: 236
Ebû Kuneyne: 797
Ebû Leheb: 209, 437
Ebû Mâlik, Emir: 943
Ebû Medyen: 161
Ebû Medyen, Şeyh: 145, 930
Ebû Mehdî İsa b. Harzûz Miknâsî, Şeyh: 182, 183
Ebû Mehdi İsa b. Süleyman b. Mansûr, Emir: 953
Ebû Mervân: 927
Ebû Muhamed burnu (Re's-i Ebû Muhammed): 396
Ebû Muhammed Abdullah: 180
Ebû Muhammed Abdullah b. Abdurrahman Dârimî: 320
Ebû Muhammed Abdullah b. Ahmed b. Hâviye b. Yusuf b. Eymen Serahsî: 156
Ebû Muhammed Abdullah el-Hasenî, Şerif: 70
Ebû Muhammed Abdullah Hadarî, Fakih: 345
Ebû Muhammed Abdullah İfrîkî: 212
Ebû Muhammed Abdullah Serahsî: 320
Ebû Muhammed Abdulvahhâb b. Ali b. Nasr Mâlikî Bağdadî (Kadı): 317
Ebû Muhammed Abdulvahhâb b. Ali (Malakkalı Hatip): 947
Ebû Muhammed Abdülvehhâb: 50
Ebû Muhammed b. Ebûbekir İsa, Şeyh: 372
Ebû Muhammed b. Ferhân: 834
Ebû Muhammed b. Ferhûn, Şeyh: 926
Ebû Muhammed b. Müslim, Fakih: 345
Ebû Muhammed b. Nebhân, Sultan: 383
Ebû Muhammed Bendekân (Messûfeli): 955, 960
Ebû Muhammed Bişrî, Fakih: 955
Ebû Muhammed Dârimî: 320
Ebû Muhammed Dimyâtî: 41
Ebû Muhammed İbnü'l-Kabile: 345
Ebû Muhammed Kasım b. Muhammed b. Yusuf Birzâlî İşbîlî Dımaşkî: 155
Ebû Muhammed Ruşâtî: 41
Ebû Muhammed Ruveym: 283
Ebû Muhammed San'ânî, Şeyh: 352
Ebû Muhammed Seravî: 183
Ebû Muhammed Yâfiî: 926
Ebû Muhammed Zücünderî, Fakih: 953
Ebû Müslim: 701
Ebû Müslim Havlânî: 146
Ebû Müslim Havlânî: 162
Ebû Nümeyy b. Ebû Sa'd b. Ali b. Katâde Hasenî: 213, 219, 226, 799
Ebû Nüvvâs: 337
Ebû Ömer b. Ebu'l-Velîd İbnü'l-Hâcc et-Tucîbî: 140
Ebû Ömer Medresesi: 163
Ebû Ömer Osman b. Abdülvâhid Tenâleftî: 928
Ebû Saîd: 118, 206, 236, 244, 254, 276, 285, 288, 289, 291, 313, 321, 322, 323, 324, 325, 326, 328, 336, 346, 354, 563, 657, 670, 750, 921, 927
Ebû Saîd Ferec b. Kasım (Hatip): 949
Ebû Saîd Osman (731/1331): 16
Ebû Saîd'in babası Ebû Yusuf Ya'kûb (667/1286): 16
Ebû Sitte, Şeyh Cuma: 797
Ebû Süfyan: 138, 144
Ebû Süleyman Dârânî: 146
Ebû Süleyman Dârânî: 162
Ebû Şahme: 184
Ebû Talib b. Ebi'n-Nu'm b. Hasan b. Ali b. Beyâneddîn Mukrî Sâlihî: 155
Ebû Temmam Habîb b. Evs: 316
Ebû Turâb Asker b. Hüseyin Nahşebî: 551
Ebû Turab Nahşebî, Şeyh: 530
Ebû Ubâde Buhturî: 108
Ebû Ubeyd: 20

Ebû Ubeyde b. Cerrâh: 90, 135
Ebû Ubeyde b. Cerrâh: 96
Ebû Yahyâ: 13
Ebû Yahyâ Abdurrahîm b. Nubâte (Hatip): 111
Ebû Yahyâ (İfrîkıyye (Kuzey Afrika) sultanı): 11
Ebû Yahyâ, Sultan: 14
Ebû Ya'kûb: 93, 94
Ebû Ya'kûb b. Abdurrezzâk: 348
Ebû Ya'kûb Sûsî: 14
Ebû Ya'kûb Yusuf: 92, 219
Ebû Yezid Bistâmî, Şeyh: 566
Ebû Yusuf b. Abdülhak: 9, 927
Ebû Yusuf (Emirü'l-Müslimîn): 245
Ebû Yusuf oğlu Ebû Saîd: 9
Ebû Zekeriyyâ b. Ya'kûb: 22
Ebû Zekeriyyâ Yahyâ b. Sirâc Rundî (Rondalı): 941
Ebû Zekeriyyâ Yahyâ b. Sultan Ebû İshâk İbrahim b. Sultan Ebû Zekeriyyâ Yahyâ b. Abdülvâhid b. Ebû Hafs: 13
Ebû Zekeriyyâ Yahyâ b. Süleyman Askerî: 928
Ebû Zeyd Abdurrahman: 214, 353, 391
Ebû Zeyd Abdurrahman İbnü'l-Kadî Ebu'l-Abbâs b. Halûf: 345
Ebû Zeyyân b. Vudrâr: 931
Ebû Zür'a Tâhir b. Muhammed b. Tâhir Mukaddesî: 296
Ebûbekir: 173, 266, 944
Ebûbekir Ahmed b. Hasan Haraşî, Kadı: 296
Ebûbekir Ahmed Sanavberî: 113, 334, 946
Ebûbekir (Argûnoğlu): 234
Ebûbekir b. Şeyh Ömer: 362
Ebûbekir b. Ya'kûb: 975, 977
Ebûbekir Sanavberî: 108
Ebûbekir (Faslı): 462
Ebûbekir Hân (Sultan Alâeddîn'in Oğlu): 632, 633, 635
Ebûbekir, Hatip: 466
Ebûbekir, Hz.: 174, 175, 185, 206, 210, 211, 285, 383
Ebûbekre, Hz.: 267
Ebûbekir İbnü'l-Mübarek Zübeydî: 296
Ebûbekir Muhammed b. Ahmed b. Şibrîn Sebtî: 949
Ebûbekir Muhammed b. Mes'ûd: 320
Ebûbekir (Şâfiî hatibi): 464, 465
Ebûbekir, Şeyh: 372
Ebûbekir Şiblî: 321
Ebûbekir Şiblî: 332
Ebûbekir Şîrâzî: 218
Ebûbekr Acemî, Şeyh: 66
Ebûbekre (ermiş): 920
Ebu'd-Derdâ Umeyr Hazrecî: 162
Ebu'l-Abbâs: 70, 182, 184, 220, 221, 296, 345, 372, 373, 592, 667, 672, 976
Ebu'l-Abbâs Ahmed b. Muhammed b. Merzûk: 181
Ebu'l-Abbâs Ahmed Endelüsî: 212
Ebu'l-Abbâs Ahmed Rifâî: 260, 417
Ebu'l-Abbâs b. Abdüzzâhir, Şeyh: 69
Ebu'l-Abbâs b. Tâfût: 345
Ebu'l-Abbâs b. Ya'kûb Asamm: 296
Ebu'l-Abbâs Ebyânî: 352
Ebu'l-Abbâs Fâsî: 183
Ebu'l-Abbâs Gumârî: 219
Ebu'l-Abbas Haccâr: 156
Ebu'l-Abbas Mürsî: 25
Ebu'l-Abbâs Nihâvendî: 283
Ebu'l-Abbâs Rifâî: 260, 261
Ebu'l-Alâ Maarrî: 102, 108
Ebu'l-Alâ Maarrî: 104, 113
Ebu'l-Berekât Belfîkî (Bilfîkî): 952
Ebu'l-Berekât Berberî: 825, 826
Ebu'l-Berekât (Kadi'l-kudât (kadılar kadısı): 529
Ebu'l-Berekât Muhammed: 13
Ebu'l-Berekât Muhammed b. İbrahim Sülemî Bilfîkî: 949
Ebu'l-Fadâil Hasan b. Muhammed b. Hasan Sagânî: 296
Ebu'l-Fadl Abbâs: 176
Ebu'l-Feth b. Vekî: 40
Ebu'l-Feth Kuşâcim: 109
Ebu'l-Feth Kuşâcim:, 113, 360, 970
Ebu'l-Fityân b. Habbûs: 108
Ebu'l-Fityân b. Hayyûs: 113, 473, 1081
Ebu'l-Haccâc Aksûrî: 71, 397
Ebu'l-Haccâc Yusuf b. Abdurrahîm: 74
Ebu'l-Haccâc Yusuf b. Sultan Ebu'l-Velîd İsmail b. Ferec b. İsmail b. Yusuf b. Nasr: 949
Ebu'l-Hafs, Kadı: 523
Ebu'l-Hafs Ömer: 521

Ebu'l-Hasan: 12, 25, 353, 927, 928, 941, 943, 953, 964, 968
Ebu'l-Hasan Abbâdî, Seyyid (Iraklı): 738
Ebu'l-Hasan Abdurrahman b. Muhammed İbnü'l-Muzaffer b. Muhammed b. Davud b. Ahmed b. Muâz b. Sehl İbnü'l-Hakem Davudî: 155
Ebu'l-Hasan Abdurrahman Davudî, İmam: 320
Ebu'l-Hasan Aksarâyî, Şeyh: 388
Ebu'l-Hasan Ali b. Ahmed b. Mahrûk: 950
Ebu'l-Hasan Ali b. Fergûs Tilimsânî: 219
Ebu'l-Hasan Ali b. Musa b. Saîd Ansî (Gırnatalı): 109, 133, 134, 141
Ebu'l-Hasan Ali b. Musa Garnâtî Ansî: 113
Ebu'l-Hasan Ali b. Rızkullah Encerî: 218, 219
Ebu'l-Hasan Ali b. Süleyman Riyâhî: 951
Ebu'l-Hasan Biyârî: 345
Ebu'l-Hasan Şâzilî, Şeyh: 25, 70, 71, 397
Ebu'l-Hasan Harkanî: 566
Ebu'l-Hasan Mekkî b. Muhammed b. Mansûr b. Alâl Urdî: 296
Ebu'l-Hasan Muhammed b. Ahmed b. Ömer b. Hüseyin Halef Katîî: 155
Ebu'l-Hasan Nâmisî, Hacı: 928
Ebu'l-Hasan, Seyyid: 814
Ebu'l-Hasan Şâzilî: 32, 399
Ebu'l-Hasan Zeylaî, Fakih: 353, 354
Ebu'l-İshâk İbrahim (Hatip Hacı): 946
Ebu'l-Kasım: 950
Ebu'l-Kasım b. Bennûn Mâlikî (Tunuslu Fakih): 40
Ebu'l-Kasım b. Rıdvân: 968
Ebu'l-Kasım Cüneyd: 282, 283, 321
Ebu'l-Kasım Muhammed b. Ahmed b. Muhammed Hüseynî Sebti (Kadı'l-cemâa Şerif): 949
Ebu'l-Kasım Muhammed b. Muhammed İbnü'l-Fakîh Sehl b. Mâlik Ezdî, Vezir: 182
Ebu'l-Kasım Muhammed b. Yahyâ b. Battûta: 946
Ebu'l-Kasım (Mürsiyeli): 906
Ebu'l-Mevâhib (armağan babası): 366
Ebu'l-Mevâhib Hasan b. Süleyman (Kulva hükümdarı): 369
Ebu'l-Muzaffer Hasan: 366
Ebu'l-Mücâhid: 652
Ebu'l-Müneccâ Abdullah b. Ömer Huzâî Leysî Bağdâdî: 155
Ebu'l-Vahş Sebu' b. Halef Esedî: 157
Ebu'l-Vahş Sebu' b. Halef Esedî, Şair: 132
Ebu'l-Velîd İsmail, Şeyh: 353, 354
Ebu'n-Necât: 35
Ebu'n-Necîb: 283
Ebu'r-Rebî Abbâsî: 220
Ebu'r-Rebî' Süleyman Askerî: 951
Ebu'r-Rebî Süleyman b. Davud Askerî, Şeyh: 946
Ebûserûr (Barselor): 797
Ebûserûr (Barselor) şehri: 803
Ebûsîr: 925
Ebu's-Sabr Eyyûb Fahhâr: 345
Ebu't-Tayyib (Kadı Ebû Abdullah Nefzâvî'nin oğlu): 11, 12
Ebvâb limanı: 352
Ecder Melik: 706
Ecfur: 247
Ecyâd: 212
Ecyâd Kapısı (Bâb-ı Ecyâd): 205
Ecyâdü'l-Asgar: 198, 210
Ecyâdü'l-Ekber: 198, 210
ed-Devletü't-Türkiyye: 76
Edfû: 75
Edfû şehri: 70, 71, 397
Edhem, Hz.: 119, 120
Efharuddîn (Fahruddîn) Kadı: 910
Eflatun, Filozof: 427
Eflâtun mu Galinos mu?: 456
efrâc: 468
Efram (Humus emiri): 71, 117, 118
Eğridir (Ekrîdûr): 406, 408
Eğridir sultanı Ebû İshâk Bek ve Hamîdoğulları: 446
ehl-i ahbâr (istihbarat memurları): 657
Ehl-i Beyt: 4, 28
Ehl-i Câmiayn: 312
ehl-i dıhlet: 913
Ehl-i Sünnet: 280, 286, 287, 402, 521, 559, 560
Ehramlar: 52, 53
Eizze: 585
ekâdîş: 469
ekârim: 782

ekmek: 24, 49, 123, 260, 270, 271, 376, 379, 391, 397, 400, 402, 410, 436, 439, 441, 466, 467, 479, 502, 522, 661, 676, 723, 731, 752, 771, 922, 923, 965
ekmekçi: 771
Ekrâd (Kürtler): 312
Ekrîdûr (Eğridir): 406, 408
Ekrîdûr (Eğridir): 446
Elbîre: 950
elbise: 48, 49, 115, 378, 381, 388, 389, 392, 396, 404, 407, 408, 411, 414, 415, 417, 419, 422, 424, 425, 426, 428, 437, 438, 441, 444, 469, 472, 476, 477, 479, 484, 486, 500, 501, 504, 509, 515, 524, 525, 527, 534, 557, 562, 563, 675, 677, 679, 681, 683, 697, 704, 714, 720, 732, 758, 770, 823, 830, 834, 866, 872, 878, 882, 886, 896, 914, 966
Elcekâtây (İlçigiday): 551
El-Cezîra'nın muhasara edilişi: 951
Elçekâday (İlçigâday): 531
elçi: 38, 562, 671, 672, 758, 968
eldiven: 759
Elhamma: 948, 951
El-İksîr: 97
elma: 363, 436, 500, 599, 961
elmas: 969
El-Müsfir: 86
emân (güvenlik belgesi): 722, 816, 846
Emevî halifesi: 177
Emîn (Abbasi halifesi): 320
Emir Baht Horasânî, Şerefülmülk: 291, 292, 696, 717, 718, 721, 735, 736, 737, 738
Emir Bektemûr yahut Büktumûr: 61
Emir Bük Tümür (Bey Timur Melik Nâsır'ın sakisi): 54
Emir Cûbân (Çoban): 302
Emir Çobân: 333
Emir Dümurtâş (Timurtaş) Çobanoğlu: 128
Emir Gıyâseddîn Muhammed b. Hâce Reşîd: 333
Emir Hasan Buzurg (Şeyh Hasan Celâyirî): 303
Emir Mesleme (Halife Abdülmelik'in oğlu): 511
Emir Musa Burhâneddîn b. Karaman (Karamanoğlu Musa Paşa): 357
Emir Muzaffer Şâh ve Muzafferiyye Devleti: 308
Emir Rumeyse b. Ebû Nümeyy: 358
Emir Sâlâr: 170
Emir Seyfeddîn Gadâ: 242
Emir Suveyte (Sutay: 303
Emir Utayfa b. Muhammed Hasenî: 358
Emir Vunâr Sâmirî başkanlığındaki Râcput isyanı: 597
Emir-i Candar Aydemür Seyfeddîn Nâsırî: 358
Emir-i Candar (Özel muhafız birliği başı): 326, 346, 355, 371, 377, 920
Emir-i dâd: 760
emir-i dâd makamı: 736
Emir-i Hâcib (başmabeyinci): 661
Emir-i Hayl (at emiri mirahor): 639
Emir-i Meclis: 661
Emir-i Muîn ya da Emîrülhacc: 65
Emir-i Tûmân (tümen beyi): 483, 913
emirnâme: 120, 417, 502, 739, 748, 837, 842, 916, 988
Emîru'r-ruh (ruhu yöneten): 480
Emîrü'l-cesed: 480
Emîrü'l-Hacc: 166
Emirü'l-perdedâriye (özel kapıcıların başı): 681
Emîrü'l-Ümerâ (başvali): 116, 121, 288, 908
Emrûhâ: 753, 754
Emvârî konağı: 778
enâr (meyve): 602
Ender: 567
Ender (Enderâb): 575
Endülüs: 13, 22, 155, 266, 271, 430, 471, 527, 938, 941, 943, 944, 947, 961
Enes b. Mâlik: 267, 920
Enes b. Mâlik: 268
enginar: 884
Enkûr: 609
enkûr (meyve): 601
en-Nesru't-Tâir: 74
Ensâr: 176, 179, 184
Erâk ağacı (Salvadore Persica): 241
Erâk vadisi: 234

erbaîn: 814
Erdebilli: 669
Erîha: 147
Erîha: 162
erik: 436, 500, 527, 894, 961
erişte: 467
Erişte: 489
Ermeni: 114, 115, 418
Erment: 70, 71, 397
Erment: 74
Ermiş Arslan: 145
Ertenâ Bek: 325, 414, 415, 416, 418
erzak: 396, 685, 723, 848, 857, 859, 868
Erzencân (Erzincan): 452
Erzencânî (kumaş cinsi): 418
Erzerrûm (Erzurum): 452
Erzincan (Erzencân): 417, 418
Erzurum (Erze'r-Rum): 85, 417, 418
Erzurum-Birgi arasındaki büyük kopukluk: 453
Erzurum'da savaşan Türkmen grupları: 452
Es'ad b. Zürâre: 175
esans: 472, 847, 856, 879, 884, 885
Esbağ b. Ferec: 50
Esedoğulları (Benî Esed) kabilesi: 260
Esedüddîn Keyhüsrev Fârisî: 860
Esedüddîn Rümeyse, Şerif: 213, 226
Esedü'l-Esvâk (Çarşı Aslanı): 706
Esefî şehri: 224
Esendemür Gürcî: 99
esir: 396, 660, 774, 982
Esîrüddîn Ebû Hayyân Muhammed (Gırnatalı): 56
Eski Tinnîs: 45
Eski Delhi (Dihlî): 618
Eski Moğol cenaze âdetleri: 915
Eski Türklerde yemek kültürü ve tatlı: 489
esrar: 443
eşek: 563, 754, 975
eşek eti: 383
Eşheb b. Abdülazîz: 50
eşkıya: 220, 383, 390, 391, 404, 409, 559, 578, 689, 719, 720, 765
Eşmünû'r-Rumman: 46
Eşmünü'r-Rummân beldesi: 44
Eşref, Melik: 116
eş-Şifâ bi Ta'rîf-i Hukûki'l-Mustafâ: 189
et: 363, 382, 397, 441, 466, 484, 519, 542, 716, 718, 729, 751, 752, 776, 819, 823, 830, 831, 849, 857, 931, 932, 976, 982, 988
Etteym (Oteym): 843
Etteym (Utimu): 818, 829
Evhadüddîn Sincarî: 902, 903, 904
Evherî: 253, 608, 712, 744, 745, 754
Evlâd-ı Fâiz (Fâiz oğulları): 313
Evlâd-ı Harâc: 989
Evlâd-ı Harâc: 991
Evlâd-ı Hibe (İzzeddîn Hibe sülalesinden): 351, 352
Evlâd-ı Kâhil (Kâhiloğulları): 350
Evlâd-ı Kûbek (Köpekoğulları): 29
Evlâd-ı Rahîk (Rahîk oğulları): 313
eyer: 657, 673, 678, 717, 734, 736, 755, 758, 983
eyer tahtası: 501
Eyyâm-ı Bîd: 793
Eyyâm-ı Bîd (Beyaz günler): 803
Eyyûb: 148
Eyyûb Sabrî Paşa: 171
Eyyûbî hanedanı: 169
Ezd b. Gavs kabilesi: 383
Ezher Câmii: 56
Ezrakî: 198, 211

Fadâil-i Dımaşk: 137
Fadâil-i Dımaşk: 158
Fâdıl, Fakih: 279
Fâdıl, Mevlânâ: 279
Fadlullah (Aynülmülk'ün kardeşi): 710
Fadlullah Rıdavî, Mevlânâ: 521
Fahreddîn b. Miskîn (Şâfiî âlimlerinden): 35
Fahreddîn Bek ve medresesi: 459
Fahreddîn Bek Zaviyesi: 441
Fahreddîn, Hatip: 34
Fahreddîn Kıbtî: 62
Fahreddîn Kıbtî, Kadı: 54, 55, 143, 346, 907
Fahreddîn Nüveyrî Mâlikî: 68
Fahreddîn Osman, Kadı: 805
Fahreddîn Rîgî, Kadı: 22, 23
Fahreddîn, Sultan: 869, 870, 873

Fahreddîn, Şeyh: 814
Fâiz oğulları (Evlâd-ı Fâiz): 313
Fâkenevr (Bakkanor): 356, 797, 798, 816, 866
Fâkenevr (Bakkanor): 803
fakih: 11, 34, 217, 221, 278, 279, 345, 353, 355, 377, 410, 411, 413, 466, 475, 518, 522, 531, 561, 562, 589, 592, 678, 752, 778, 780, 793, 799, 800, 801, 825, 906, 953, 955, 980
Fakih: 5, 38, 40, 55, 56, 144, 183, 293, 353, 407, 428, 431, 561, 662, 668, 690, 732, 747, 764, 778, 829, 922, 933, 935, 948, 959, 963, 964, 966, 971, 979
fakkûs (hıyar türü): 980
fâl: 823
Fâmeldarî: 828, 831
fandayâr kalû: 828
Fandrayna (Panderani) şehri: 356, 801, 805, 808, 816
Fandrayna (Panderani): 804
fanuslar: 232
Fârâb (Otrâr): 528, 531
Farabr: 156
fare: 781
Fare yiyen: 686
Fâris: 244, 252, 286, 289, 294, 325, 387, 393, 665, 670, 799, 805
Fâriskûr beldesi: 44, 925
Fars: 470, 482
Fars denizi: 222, 267, 272
Fars kabileleri: 298
Fars tüccarları: 270
Farsça: 379, 382, 413, 432, 469, 529, 733, 749, 750, 765, 832, 847, 909
Farsça şiir: 915
Fârûs Manastırı: 123
Fas: 4, 54, 78, 336, 430, 565, 602, 685, 690, 723, 825, 931, 939, 955, 990
Fas altını: 748, 868
Fas hükümdarı: 72, 92, 474
Fas ratlı: 729, 750
Fas tarihinde Âşurâ: 940
Faslı: 16, 151, 372, 462, 826
Fâtıma: 146, 174, 827
Fâtıma binti Esed: 190
Fâtıma binti Esed (Hz. Ali'nin annesi): 184
Fâtıma Binti'l-Adl Tâceddîn: 320
Fâtıma, Hz.: 83, 185, 206, 226
Fâtimîler: 89
Fattan: 857, 860, 861, 863, 864
Fayd: 249
Fayd bölgesi: 247
Fayd Kalesi: 246
fâzâniye: 375
Fedaîler: 118
Felekiye Medresesi: 760
Felekiye okulu: 734
Felsefe: 56
fenem: 850
fener: 20, 40, 230, 387
fener muhafızı: 21
Fenîke: 439, 500
Fenike şehri: 512
ferace: 471, 816, 835, 872, 873
Ferâdîs Kapısı: 149
Ferâriye kelimesi: 985
ferâriye tayfası: 969
Ferbâ: 958
Ferbâ Hüseyin: 958
Ferbâ kelimesi: 984
Ferbâ Magâ: 976
Ferbâ Musa: 978
Ferbâ Süleyman: 979, 980
Ferdhane: 891
ferdhane (küçük oda): 880
Fergân değil Ferahan: 333
Fergâna şehri: 696, 772
Feridüddîn Bedâunî, Şeyh: 604
Feridüddîn (ermiş): 24
Feridüddîn Mes'ûd Genc-i Şeker Bedâunî: 610
ferman: 540, 698, 703, 718, 719, 827, 828, 912
ferrâşîn: 743, 748
ferrâşlar: 751
Feth b. Sa'd Mûsulî: 342
Feth Musulî, Derviş: 339
Fethâbâd: 529
Fethuddîn b. Dakîki'l-Î'd (Hatip): 71
Fethullah Bey: 678, 681
Fethullah, Melik: 680
Fetih Tekrûrî, Şeyh: 42
fetvâ: 14, 56
fevfel: 221, 363, 374, 595, 661, 662, 729, 800, 801, 835, 842, 876, 878, 879, 919
Fevfel: 598

fevvâre (fıskıye): 139
Feyrûz: 536
Feyrûzân: 280
Feyrûzân: 305
Feyyâd b. Mühennâ: 249
Feyyâd (Emir Mühennâ b. İsa'nın oğlu): 247
Feyyâl (fil eğiticisi): 705
Feyyûm hatipliği: 141
fıçı: 77
fındık: 675
Fırat (Furât): 51, 106, 248, 259, 267, 312, 313
fırın: 689
fırıncı: 676, 678, 923
fıskıye (fevvâre): 139, 503
fıstık: 124, 560, 595
fıtık hastalığı: 371
fıtra: 732
Fidâviye: 116
fidye: 816, 938
fil: 221, 294, 586, 614, 635, 655, 657, 658, 660, 661, 668, 699, 701, 705, 710, 712, 713, 715, 716, 732, 734, 743, 744, 751, 775, 780, 849, 850, 878, 882, 884, 885, 886, 889, 896, 918, 919, 975, 976
fil heykeli: 775
fil kulağı (kulkas): 800
fil sürücüsü heykeli: 775
Fil ve Hindistan ordusunda filin yeri: 664
Fildişi: 107, 367, 967
Filistin: 90
Filistin seyahatiyle ilgili kuşkular: 86
Filistin şehirleri: 399
Filistin tarihi hakkında ayrıntılı ve yeni verilerle desteklenmiş en geniş ansiklopedik kaynak: 86
firâşlık (hizmetlik değil yataklık) cariye: 868
Firavun: 47
Firdevs: 47
Fîrûz: 733, 913, 914, 916
Fîrûz, Bedehşânlı: 772
Fîrûz Hûnde: 678
Fîrûz, Melik: 588, 654, 658, 685, 712
fistan: 501
fitil: 405
fitnâyek: 828
fityân (hizmetçi delikanlılar): 404, 475, 912
Fiyatların yüksekliği ve kıtlık: 761
Foça: 427
Fovva şehri: 35
Fovva yahut Favvâ: 37
Franklar: 42, 84
Fransız: 505
Frenk (Avrupalı): 426, 505
Frenk şehirleri: 90
Fudâle b. Ubeyd: 146
Fudâle b. Ubeyd: 162
fuka: 595, 662, 748, 881
Fukkâ: 664
Fukkâ (fuka) denen meşrubat: 598
Fukkâ: 761
fûnî: 962, 963
Furât (Fırat): 51, 106, 248, 259, 267, 312, 313
Fustat şehri: 52
fülüs: 932
füsayfîsâ: 135
Fütüvvet ve silsile: 449

Gabes: 18
Gadâ, Emir: 220, 629, 678, 679, 680, 681, 682, 712, 715, 719
Gadâmesliler: 980
Gadîru'l-Hımmıs: 939
Galata: 505, 507
Galata: 513
Galile (Celîle): 1, 97
gâliye kremi: 820
Gâliye kremi: 844
Gâmid: 229
Gandhar (Kandhâr): 789
ganimet: 856
Ganj (Kenk): 52, 584, 606, 627, 689, 709, 714, 755, 756, 868
Gao (Kavkav): 976, 980, 981
garip (yabancı): 665
Garnâta (Gırnata): 948, 949, 950, 951, 961
gartî: 961, 963, 965
Gartî: 984
Gassâne köyü (Zebîd): 353
gâşiye: 660, 734
Gât: 988
Gavgav (Cavcav, Kavkav): 823, 962, 982
Gavr vadisi: 90

Gavru'ş-Şam: 82, 560
gayda: 590
Gayretü'n-Nisâ kitabı: 155
Gazâlî, (Ebû Hâmid): 564
Gâzî Çelebi: 442, 443
Gazne: 536, 568, 576, 585, 613, 620, 674, 681, 712, 716
Gazne: 579
Gazne Kapısı: 613
Gazneli Kemâleddîn (kadılar kadısı): 684, 741
Gazneli Mahmud b. Sibuktekîn (Sübek Tikin): 579
Gazze: 78, 80, 85, 397, 924, 925
geçit merasimi: 908
Gelinlere çeyiz hazırlayan vakıflar: 164
gemi: 42, 44, 48, 69, 72, 91, 121, 123, 361, 362, 365, 366, 370, 371, 374, 377, 378, 379, 380, 382, 389, 396, 400, 426, 443, 462, 463, 464, 520, 655, 667, 678, 715, 716, 722, 759, 787, 789, 790, 792, 798, 800, 805, 807, 808, 812, 815, 818, 820, 822, 823, 824, 825, 827, 830, 834, 840, 841, 842, 846, 847, 848, 855, 856, 857, 861, 864, 866, 867, 869, 873, 878, 879, 885, 887, 898, 901, 905, 908, 909, 910, 916, 927, 939, 941, 945, 947, 975, 976
Gemileri gasbeden kral: 128
gerdanlık: 501, 824
Gerede (Keredey-i Bôlî): 436, 437
gergedan (Kerkedden): 586, 716
gergef: 478
Germiyan (Cermiyân): 408, 409
Geyve: 431
Gezi tekneleri: 908
Gırnata (Garnâta): 3, 56, 101, 109, 140, 181, 182, 186, 257, 678, 948, 949, 950, 951, 961
Gırnata'da oturan Doğulu bilginler: 952
Gıyâseddîn: 324, 541, 559, 672, 673, 674, 675, 676, 677, 680, 699, 862, 863, 869
Gıyâseddîn (Abbâsî halifesi Müntansır'ın oğlu): 612
Gıyâseddîn Bahâdur Bûra: 628, 642, 699, 869
Gıyâseddîn Balaban: 647
Gıyâseddîn Balaban, Sultan: 220, 614, 623, 624, 869
Gıyaseddîn Buhadur Buğra: 874
Gıyâseddîn Damgânî: 856
Gıyâseddîn, Emir: 671
Gıyâseddîn Gûrî (Herat sultanı): 323, 538, 558
Gıyâseddîn, Hudâvendzâde: 734, 735, 742
Gıyâseddîn Muhammed: 671, 672
Gıyâseddîn Muhammed Abbâsî, Emir: 221
Gıyâseddîn Muhammed b. Abdülkadir, Emir: 541
Gıyâseddîn Muhammed b. Abdülkahir b. Yusuf b. Abdülazîz, Emir: 671
Gıyâseddîn Muhammed b. Havâce (Hâce) Reşîd, Emir: 322
Gıyâseddîn, Sultan: 626, 857, 859, 860, 861, 862, 863
Gıyâseddîn Tuğluk Şâh: 650
Gıyâseddîn Tuğluk Şâh (Hint ve Sint Hükümdarı): 255, 638, 652, 869
Gıyâseddîn Tuğluk'un kabri: 651
giysi: 428, 440, 557, 660, 672, 674, 679, 720, 831, 867, 868, 872, 873, 878, 881, 882, 885, 889
Gobir (Kûbar) şehri: 914, 982
gök cisimleri: 52
Göksuyu (Mâissemâ) Oğulları: 259
Göktaşı: 423
göl: 406, 407, 428, 430
gölet: 366, 378, 387, 526, 558, 615, 821, 853
gölgelik: 364, 501, 502, 504, 702, 808, 835
Gölhisar (Kulhisâr): 407, 408
gömlek: 364, 824
gömüt: 555
göynek: 436
Göynük (Keynûk): 433
gözde: 807
Göze: 387, 403, 563
gurâb (tekne türü): 790
Gurâb türü tekne: 802
gurabâ (yabancılar): 665
Gûrîler: 560
Gûrların aslı meselesi: 571
Gûta: 157

Gûta (çukurbostan): 131, 905
Gûtekâh-ı Ârifân (erenlerin dalış yeri): 852
gübre: 463
Gücerat (Cüzerât): 666, 680, 719
gül: 853
Gül (Cül) Kapısı: 613
gül şerbeti: 221
Gülistan (Kulistan): 832
gülsuyu: 252, 264, 363, 409, 429, 660, 730, 820, 830, 867, 889
gülşebboy (kulşebbu): 730
gümrük divan kâtipleri: 898
gümüş: 4, 50, 114, 252, 279, 374, 421, 422, 424, 425, 474, 476, 477, 478, 483, 484, 485, 497, 501, 521, 522, 541, 588, 595, 616, 653, 656, 660, 661, 662, 669, 673, 755, 824, 863, 868, 894, 896, 955, 966, 969
gümüş dinar: 868
gümüş dirhem: 868, 922
gümüş halhallar: 746
gümüş ibrik: 660
gümüş kanâbir: 967
gümüş kap: 425, 913
gümüş kaplı savaş pıtrağı: 758
gümüş kaşık: 422
gümüş kurdela: 969
gümüş külçe: 497
gümüş leğen: 759
gümüş levha: 506
gümüş madeni: 417
gümüş mızrak: 969
gümüş ok sadağı: 755
gümüş plaka: 565, 966
gümüş sadak: 969
gümüş şamdan: 565
gümüş tabak: 414, 895
gümüş tas: 422, 486
gümüş yelpaze: 969
Gümüşhane (Kümiş): 417
güneşe tapan Türkler: 907
Güneydoğu Afrika halkları: 75
günlük ağacı: 884
günlük (bitki): 884
Gürle (Kürle): 430
güvercin: 29, 200, 211, 280, 522, 868
güverte: 806
Gwalyor (Keyâlîr, Kâliyûr): 633, 634, 635, 706, 773, 774, 775

Habank (Havang Tila) şehri: 873
Habank (Havang Tila) şehri: 875
Habeş: 348, 355, 774
Habeşli gençler: 180
Habeşli Şeyh Yâkût: 32
Habîb Acemî: 267, 283, 920
Habib Neccâr: 114
Habîb Neccâr: 125
Hâbil: 148
hac: 25, 53, 57, 387, 388, 396, 681, 820, 926
hac kervanı: 14, 168
hac ziyareti: 709
Hâcc (Hacı) Ruğtay (Uruktay): 929
Haccâc b. Yusuf: 586, 587
Haccâc Zâlim: 208
Hacer b. Muhammed: 11
Hâcer, Hz.: 201
Hacer-i Esved (Kara Taş): 182, 196, 199, 201, 202, 203, 210, 225, 226, 227, 230
Hacer-i Esved'e dair malûmat: 238
Hacerü'z-Zuyût: 185
Hacı b. Seyyid Sultan Celâleddîn, Emir: 856
Hacı Hurd, Şeyh: 558
Hacı Mısrî: 323
Hacı Tarhan (Astrahan): 543
Hacı Tarhan (Astrahan) şehri: 485, 486, 517, 518
hâcib: 533, 607, 654, 655, 656, 657, 659, 660, 662, 696, 727, 728, 730, 734, 735, 882
Hâcib, Emir: 656, 685, 733
hâcib-i kıssa: 742
Hâcir: 246
Hacr: 394
Hacûn: 208, 228
Hacuraho (Kacerrâ): 778
haç: 506, 509
haça taparlar: 943, 945
Haçlı orduları: 9
had cezası: 144, 561
Hadak (Melik Nâsır'ın kadın hocası): 346
Hadbâ (Kambur) kalesi (Musul): 335
Hadde: 347

Hadde: 358
Haddummeti (Heledummeti): 818
Hâdî (Abbasi halifesi): 320
Hadîce binti Huveylid (Hz. Hatice): 206, 208, 226
Hadîce (Maldiv hükümdarı): 299, 827, 828, 866
hadîs: 51, 274, 293, 295, 296, 320, 352, 354, 421, 935
hadîs bilgini: 85, 924
Hadîs dehası Fâtıma bintü'l-Adl Vâsıtiye: 330
hadîs ilimleri: 41, 131, 140, 155
Hâdis limanı: 352
Hadîse: 921
Hadrâ: 138, 921
Hadra Kapısı: 250
Hadrabî ya da Hadrubî Kabilesi: 75
Hadramut (Hadramevt): 370, 827
Hadrebî (Bucât kabilesinin reisi): 72
Hafâce kabilesi: 259, 311
hafız: 49, 50, 56, 274, 296, 327, 730, 751
Hafsa, Hz.: 177
Hafsîler: 18
Hafsoğulları (Benî Hafs): 13
Haggar (Hekkâr): 988, 989
hakk-ı bender: 798
Halâcûn, Emir: 705, 706
Halâfîhân: 278
halat: 374, 822, 855, 887
halayık: 474
Halep: 105, 106, 107, 108, 109, 110, 111, 114, 115, 116, 117, 186, 923, 924
Halep: 111
Halep Kalesi: 105, 106, 338
Halep sultanı Nûreddîn Zengî: 97
Halep'ten akan nehir: 112
halhal: 501, 746, 747, 824, 850
halı: 40, 364, 404, 405, 414, 483, 503, 521, 677, 678, 680, 684, 732, 828, 937, 961
Halî: 359
Halî Sultanı: 351
Halî ülkesi: 350
Haliç: 504
Hâlid b. Velîd: 100
Hâlid b. Velîd: 95, 135, 138, 198, 273
Hâlidî: 106
Hâlidî: 112
Halife b. Atıyye b. Halife Kurtubî: 32
Halife Câmii: 320
Halife Hâkim Ebu'l-Abbâs ve Memlûklerde Abbâsî hilâfetinin işlevi: 242
Halife Mehdî b. Ebû Ca'fer Mansûr Abbâsî: 238
Halîfe, Şeyh: 24
Halîl: 504, 533, 539, 540, 926
Halîl İbrahim kasabası: 80
Halîl Kasabası: 86
Halîl Mabedi: 82
Halîl, Sultan: 558
Halîl (Sultan İlîsûr'un yani Yasavur'un oğlu): 538
Halîl şehri: 925
Hâlime: 266
Halîme Sa'diye: 268
Halîme Sa'diye: 920
Hama: 101, 107, 526, 923
Hama: 103
hamal: 356, 357, 731, 743, 795, 835
hamam: 49, 68, 94, 101, 278, 320, 335, 403, 408, 409, 411, 413, 416, 418, 428, 542, 689, 922, 948
Hamdânî emirleri: 105
Hamdânîler: 112
Hamdânoğulları: 107
Hamma: 952
Hamza b. Abdülmuttalib: 85, 185
Hamza, Kadı: 476, 480, 482
han: 898, 899
Hân Şehîd (Balaban'ın oğlu): 626
Hânbâlık: 60
Hânbâlık (Pekin): 52, 872, 894, 900, 911, 913
Hanbelî: 55, 56, 111, 137, 140, 142, 144, 216, 231, 286, 924
hancı: 899
hançer: 409, 562, 655, 859
Handak: 191
Handeme dağı: 237
Hanefî: 55, 56, 111, 137, 140, 141, 144, 216, 225, 231, 438, 443, 467, 484, 737, 924
hanendeler: 322
Hangzhou (Hansâ): 52, 758, 872, 873, 900, 906, 910, 911, 913, 916
Hân-ı Hânân: 637, 638, 640

Hânikû: 911
hankah: 48, 152, 168
Hankah ya da hangâh: 58
Hansâ: 60
Hansâ (Hangzhou): 52, 758, 872, 873, 900, 906, 910, 911, 913, 916
Hansâ şehri: 915
hansâviye: 910
Hansî: 607, 707, 723
Hansî: 611
Hânü'l-Hadîd (Demirhan): 334
hapishane: 681
hara: 504
haraç: 557, 782, 911
Harâfîş: 54, 923
Harâfîş: 61
Harâfîş tayfası: 929
Haram (Yasaklı) bölgeler: 209, 233
Harbâvî, Şeyhzâde: 346
Harbende ya da Olcaytu: 127
Harcâ: 370
harcırah: 507
hardal: 767, 884, 962
Harem Kapısı: 680
Harem-i Şerif: 173, 181, 200, 203, 210, 232, 346, 347
Hâricî: 402
Hâricî mezhebi: 382, 383, 962
harîra: 602
Harîra: 609
Hâris b. Mudâd Cürhümî: 207
Harîtadâr: 707, 739
Harizm: 71, 291, 292, 519
Harizm bölgesi ve bu bölgenin idarî merkezi Ürgenç: 544
Harizm (Huvârezm): 234, 474, 518, 519, 520, 521, 522, 524, 525, 526, 527, 528
harkah (kubbe şeklinde bir çadır): 420, 530, 532
harpuşte: 61
Harrâka: 908
Harrânlı: 256
harrâs: 728
Harrazî: 926
Harrûb: 90
Harrûba: 77
Harubende: 322
Hârûn Bek: 522
Hârûn Reşîd: 573
Hârûn Reşîd, Halife: 206, 233, 565
Haryab (hükümdar): 793
Hâs Hâcib (özel mabeyinci, başnedim): 654, 656, 685
Hasâ: 394
Hasan b. Ebi'l-Hasan Basrî: 267, 282, 283, 920
Hasan b. Zeyd: 178
Hasan Halife: 559
Hasan Havâce (Hoca; Demürtaş oğlu): 325
Hasan, Hz.: 25, 184, 192, 193, 208, 214, 227, 293
Hasan, Mağripli: 223
Hasan, Nâhûda: 791
Hasan (Râfızî): 559, 560
Hasan, Şerif (Harrânlı): 256
Hasan, Şeyh: 276, 313, 325, 531, 532, 921
Hasan, Vezir: 840
Hasan Vezzân: 799
Hasan-ı Basrî: 269
Hasbunallah: 761, 784
hasek: 565
hâshâcibler (özel mabeyinciler): 882
Hashâs: 208
hasır: 35, 728, 822
Hasîb: 73
Hasîb (köle): 67, 68
Hasîb (Mısır valisi): 67
Hâsik limanı: 377
Hâsik limanı ve seyyahın yola koyuluş tarihi: 385
hastane (mâristan): 48, 94, 107, 319, 320, 902
Hâstürk, Emir: 347
Hâşimî soyu: 173
haşîş (haşhaş, Cannabis Sativa, kenevir otu, esrar): 402, 443
hâşiye: 751
Hatîm: 202, 225
Hatîm: 239
hatip: 13, 34, 70, 71, 82, 111, 180, 466, 522, 529, 659, 662, 703, 732, 793, 797, 799, 821, 827, 863, 867, 920, 924, 946, 964, 965, 966, 967, 969, 973, 983
Hatip Abdurrahîm İbn Nubâte:, 113, 376, 984

hatmiyyîn (hatimciler): 751
Hattâb Afganî: 773, 781
hatt-ı hurd: 739, 742
Hâtûniyye dergâhı: 140
Havâce Cihân (Hâce Cihân): 543, 608, 643, 644, 657, 666, 670, 683, 700, 702, 704, 705, 712, 713, 726, 737, 741, 780, 863
Havâce (Hâce) Bühre (Bohra): 802
Havance (Khônçe): 803
havance (khwânçe, hônçe): 793
Havang Tila (Habank) şehri: 873
havariler: 506
Havarnak: 259
Havarnak ve Nu'mân b. Münzir: 262
havlu: 746, 752
havra: 815
havuz: 419, 422, 424, 606, 644, 661, 807
Havvâ, Hz.: 848, 853
hayat (evin giriş bölümü): 675
Haydar (Ferganalı): 772
Haydarî, Şeyh: 695
Haydarîler: 261, 565
Haydariye: 263
Haydariye: 413, 565, 753, 790
Haydariye taifesi: 802
haydut: 605, 695, 708, 719
haydutbaşı: 559
Hayf Mescidi: 235
hayvan derisi: 723, 980
Hayyûnoğulları (Benî Hayyûn): 214
hayzurân (bambu): 806, 839, 849, 881
Hayzurân Körfezi: 852
hazine görevlisi: 748
haznedar: 55
Hazrec kabilesi: 13, 146
Hecer şehri: 394
Heftcûş: 614
Hekimbaşı: 520
Hekkâr (Hagar): 991
helâ (istirâhat) çadırı: 666
Heledummeti (Haddummeti): 818
Heledummati (Haddumati): 843
Heledütteniî bölgesi: 827
helva: 124, 273, 327, 413, 441, 522, 746, 747, 748, 752, 787, 831, 856
helvacılar kapısı (Bâb-ı Natfâniyyîn): 139
Hemedân: 118, 325, 671
Henavl: 772
hendek: 430
hendîcerî: 828
Herat: 155, 325, 529, 539, 557, 558, 560, 561, 562, 563, 589, 697, 706, 717, 747, 759
Herat: 569
Herat Sultanı: 538, 540, 558, 561
Herevî (Nizâmeddîn Mahmud b. Muhammed b. Ömer Herevî): 296
Herkâtu Kalesi: 856
Hermes: 52
Hermetik düşünce: 60
Heştnagâr (Şaşıngâr): 578
heybe: 720
heykel: 422, 775
Heysemân: 248
Hezâr Emrûhâ: 261, 752, 753
Hezâr Emrûhâ: 761
Hezâr Üstûn: 654, 726, 736, 742
Hezâr Üstûn: 759
Hezarmıhî: 306
hezarmîh: 282
Hıcr: 169, 201, 202, 231
Hıcr ve Bi'rü'l-Hıcr (Hıcr Kuyusu): 172
Hıcr ve Metâf: 239
Hıdır: 379, 420
Hıdır Bek: 405, 425
Hıdır Bek (Aydınoğlu Mehmed'in oğlu Hızır Bey): 455
Hıdır (Şâfiî kadısı): 464
Hıdırellez: 271
Hıdır-İlyas (Hızır-İlyas): 271, 388, 442, 468, 790
Hıdmenin (selâmın): 838
Hıdmet: 598
Hılcîler (Halacîler): 648
Hıll (Yasaksız) bölgeler: 209, 233
Hılle: 148, 254, 266, 273, 312, 313, 318, 334, 437, 920
Hılle: 315
Hıristiyan: 54, 83, 85, 89, 94, 123, 135, 137, 147, 400, 426, 430, 433, 443, 463, 497, 505, 508, 509, 517, 538, 700, 897, 907, 921, 941, 943, 963, 967
Hıristiyan adaları: 930
Hıristiyan esirler: 829
Hıristiyan Kıpçaklar ve bu münasebetle Kuman Sözlüğü'nün hikâyesi: 487

Hıristiyan tüccarlar: 29, 170, 403
hırka: 507
Hırka almak: 88
hırka giyme töresi: 412
hırsızlar: 220, 298
hısn (kale, korunak): 376
Hısn-ı Uzzâb (Bekârlar Kalesi): 185
Hısn-ı Gurâb (Karga Kalesi): 166
Hısnu'l-Ekrâd (Kürt Kalesi): 95
Hısnu'l-Ekrâd (Kürt Kalesi): 99
hışt: 656
Hıtâ: 915
Hıtâ kumaşları: 528
Hıtâ (Kuzey Çin): 52, 527, 528, 539, 670, 886, 896, 910, 911, 913
hıyâm: 857
Hıyâr (Emir Mühennâ b. İsa'nın oğlu): 247
Hıyâr (yahut Hayyâr) b. Mühennâ: 249
Hızır: 134, 149, 388
Hızır Acemî: 218
Hızır Hân (Sultan Alâeddîn'in Oğlu): 632, 633, 634, 635
Hızır, Hintli: 380
Hızır, Hz.: 335, 502, 507
Hızır Kaynağı: 853
Hızır Mağarası: 853, 854
Hızır-İlyas (Hıdır-İlyas): 271, 388, 442, 468, 790
Hızkıyel (Hezekyel): 569
Hızkıyel Peygamber: 558
Hibetullah b. Felekî Tirmizî, Emir: 734, 736, 737
Hibetullah b. Mühennâ: 677
Hibetullah (Celâleddîn'in kardeşi): 291
Hicaz: 12, 23, 25, 54, 66, 141, 145, 146, 168, 219, 274, 279, 285, 324, 328, 363, 367, 387, 421, 443, 466, 757, 928
hicivci: 122
Hicret: 8
hilâl: 40, 807, 829
hil'at: 154, 187, 220, 221, 223, 254, 291, 347, 395, 483, 504, 526, 638, 656, 666, 707, 716, 720, 731, 733, 736, 737, 738, 739, 857, 862, 863, 872
Hîlî: 799, 816
Hîlî (Eli): 803
Hîlû: 763
Himalaya (Karacîl) dağları: 261, 703, 753, 758
Himyerî: 372
Hinavr: 356, 791, 792, 793, 794, 814, 815, 816, 829, 830, 866
Hinavr (Honavar): 803
Hindbut: 732
Hindîcerî (Hadegeri): 845
Hindistan: 20, 36, 220, 221, 223, 370, 371, 374, 376, 382, 414, 470, 482, 503, 523, 525, 531, 535, 536, 538, 540, 542, 560, 561, 562, 563, 564, 565, 566, 567, 568, 576, 578, 584, 585, 586, 588, 592, 594, 601, 602, 604, 608, 620, 621, 629, 630, 632, 665, 671, 675, 677, 711, 728, 729, 730, 731, 732, 733, 748, 765, 798, 805, 847, 857, 885, 889, 894, 895, 898, 900, 905, 916, 922, 951
Hindistan ödü (ûd-i hindî): 884, 885
Hindistan Türk sultanları: 242
hindistancevizi (nargil; nârcîl): 374, 375, 605, 730, 791, 796, 797, 800, 819, 821, 822, 830, 831, 879
Hindistan'da bir Diyarbekirli: 802
Hindu: 633, 636, 637, 638, 640, 655, 666, 690, 710, 743, 764, 765, 782, 796, 854, 876
Hindû, Emir: 564
Hinduhıyr: 566
Hinduhıyr yolu konusunda seyyaha yapılan itirazlar: 574
Hindukuş: 567
Hindukuş dağları (Doğudaki Kafkasya): 575
Hint: 24, 25, 52, 186, 220, 222, 255, 256, 261, 272, 287, 291, 292, 293, 294, 295, 298, 299, 335, 338, 355, 356, 371, 373, 374, 376, 379, 387, 396, 397, 476, 485, 497, 523, 524, 527, 530, 538, 541, 543, 563, 564, 567, 578, 584, 599, 603, 608, 640, 652, 654, 657, 659, 662, 665, 667, 668, 677, 678, 680, 683, 685, 693, 695, 721, 723, 728, 730, 732, 738, 741, 743, 749, 751, 752, 772, 776, 782, 783, 789, 799, 801, 805, 814, 819, 823, 850, 900, 901, 910
Hint adaları: 876
Hint altını: 922
Hint cevizi: 822, 829, 835, 842, 879

Hint cevizi balı (atvân): 842
Hint cûkîleri: 792
Hint denizi: 370, 382
Hint dinarı: 588
Hint eşekleri: 754
Hint eşkıyası: 220
Hint fukarası: 640
Hint hekimleri: 375
hint hurması (temr-i hindî): 863
Hint hükümdarı: 223, 474, 536, 537, 538, 543, 563, 585, 588, 594, 604, 612, 667, 671, 681, 682, 684, 710, 720, 723, 734, 758, 789, 790, 841, 870, 883, 901, 906, 910, 911, 928, 931, 933, 935
Hint kamışı: 731
Hint korsanı: 820
Hint köyü: 769
Hint malları: 667
Hint menni (batmanı): 308
Hint meyvesi: 363
Hint nehri: 52, 254
Hint okyanusu: 356, 393, 868
Hint ordusu: 537
Hint ödü: 879
Hint padişahı: 220, 222, 253
Hint payitahtı: 292
Hint ratlı: 729
Hint sultanı: 38, 220, 222, 255, 291, 292, 293, 470, 670, 677, 679, 704, 839
Hint sultanının Ma'ber'e seferi: 785
Hint töresi: 741
Hint tüccarları: 270
Hint urukları: 773
Hint ülkesine düşen açlık: 725
Hint ve Sint'e düşen büyük kıtlık: 686
Hintli: 154, 350, 356, 375, 376, 380, 497, 503, 542, 584, 603, 606, 700, 709, 713, 727, 734, 754, 768, 799, 868, 895, 912, 914, 959
hîr: 567
Hirâ: 240
Hirâ dağı: 182, 210
Hît: 921
Hîvakî yani Hiveli: 547
Hiveli: 526
Hizb-i Bahr: 32
Hizb-i Bahr duası: 25, 70
hizmetçi: 657, 715, 729, 742, 754, 759, 782, 902, 972, 973, 975, 982
Ho: 74
hokkabaz: 909, 910
Hond-i Âlem: 223
Horasan: 93, 236, 244, 252, 253, 254, 286, 291, 321, 323, 325, 387, 413, 441, 522, 523, 528, 529, 536, 538, 555, 558, 559, 560, 562, 563, 564, 565, 584, 585, 593, 594, 613, 620, 657, 665, 688, 697, 710, 712, 716, 723, 734, 738, 910, 939, 989
Horasan meyveleri: 733
Horasanî, Şeyhzâde: 291, 464
Horasanlı: 285, 291, 657, 688, 701, 705, 711, 712, 849, 868, 951
Horfekkân (Huvarfekkân): 383
Hor-i Bûzne / Hôr Bûzne: 864
Hôr-i Bûzne körfezi: 851
horoz: 895
Hoten: 528
Hoten: 549
hotoz: 472, 476, 508
Hû şehri: 70, 397
Hububat: 270, 602, 603, 819
Hubz-i müşerrek: 597
Hûd Peygamber: 137, 373
Hûd Peygamber'in kabri: 384
Hûd, Şeyh: 692, 693, 694
Hudâbende, Sultan: 321, 322, 323, 338
Hudâvendzâde: 539, 540, 578, 594, 595, 683, 729, 734, 735, 736, 742, 745, 754
Hulays: 193, 245
Hulays: 195
Hululî adası: 867
Humayserâ: 25, 71, 397
Humma: 755
Hummus Ahdar (Yeşil Nohut): 54
Humûd: 370
Humus: 95, 101, 102, 116, 117, 923, 924, 948
Humus ya da Hıms: 99
Huncûbâl (Hunçupâl): 287, 390, 391, 392, 920
Hûnde (Honde; Muhammed Uzbek'in kızı): 234
Hûnd-ı Âlem (Cihân hükümdarı): 594, 735, 744, 863
huneyşetülcünne: 587

Huramkah (hürremgâh) kelimesi: 649
Hûrân: 166
Hûr-ı Yâkût (Yâkût körfezi): 849
Hûr-i Hayzurân: 295
Hûr-i Hayzurân: 309
hurma: 21, 24, 40, 71, 72, 145, 219, 351, 374, 375, 379, 382, 387, 394, 397, 484, 533, 746, 752, 772, 773, 819, 828, 955, 989
hurma ağacı: 83, 192, 193, 194, 264, 353, 375, 394, 818, 959, 974
hurma bahçeleri: 169, 192, 193, 248, 313, 352, 382
hurma balı: 379
Hûrneseb Hatun: 707, 708
hurramka (hürremgâh): 634
Hurûf-i Mukattaa: 32
Husâmeddîn Mahmud, Kadı: 272
Husrav Hân: 636, 637, 638, 639, 640, 641
Husravabad Nehri: 592, 593
Husrav Hân-ı Hindî: 649
Husravabad ırmağı: 597
Hûşenc (Hûşeng) b. Melik Kemâl Kûrk: 607, 706, 707
huşkâr: 729
hutbe: 699, 863, 972
Huvârezm bostanı: 524
Huvârezm (Harizm): 234, 281, 324, 412, 474, 518, 519, 520, 521, 522, 524, 525, 526, 527, 528, 894
Huvârezm (Harizm) kelimesinin okunuşu ve telâffuzu: 544
Huvârezmî (Harizmî), Fakih: 411
Huvârezmşâhlar (Hârizmşahlar) ve Celâleddîn ile babası Sencer: 550
Huvarfekkân (Horfekkân): 383
Huveyzâ: 56, 299, 920
Huveyzâ (Ahvâz): 310
Hüccetüddîn, Kadı: 265
hücre: 507, 689
Hüdayb: 261
Hüdeyye: 170
Hüdeyye: 172
Hükümdar Haryab: 803
Hükümdar Kuvayl: 803
Hülâvun (Hülagu) (Tatar Tinkîz'in oğlu): 588
Hülüllî adası: 874
Hümâmüddîn, Mevlânâ: 521
Hürmüz: 222, 287, 325, 370, 371, 382, 383, 387, 388, 389, 578, 667, 814, 920
Hürmüz adası: 388, 667
Hürmüz: C, M, 398
Hürmüz (Mûgistan) şehri: 387
Hürmüz yolu: 287
Hürmüzlü gemiciler: 808
Hüsâmeddîn: 94, 115
Hüsâmeddîn, Emir: 115
Hüsâmeddîn Maşâtî (Harizm hatibi): 71, 522
Hüsâmeddîn, Şeyh: 534
Hüsâmeddîn Yâgî, İmam: 531, 532, 534
Hüseyin: 559, 560
Hüseyin b. Ali: 89
Hüseyin b. Ali Emirü'l-müminîn b. Ebû Tâlib: 564
Hüseyin, Emir: 289
Hüseyin, Fakih: 800, 801
Hüseyin Gıyâseddîn Gûrî (Herat sultanı): 323, 325, 538
Hüseyin Gûrî: 559
Hüseyin, Hacı (Horasanlı): 951
Hüseyin, Hatip: 799
Hüseyin, Hz.: 50, 83, 138, 146, 183, 208, 273, 312, 313, 539
Hüseyin, Melik: 560, 561, 563
Hüseyin Muizzüddîn b. Gıyâseddîn Gûrî (Herat emiri Gıyâseddîn Kert'in oğlu) ve Kert hanedanı: 570
Hüseyin Sellât: 797
Hüseyin, Sultan: 539, 540, 561
Hüseyin, Şerif: 414, 415
Hüseyin, Şeyh (Emîrü'l-Ümerâ Cûbân; Çoban oğlu): 288
Hüzeyl Mahallesi: 264
Hz. Hüseyin'in başı: 59
Hz. İbrahim'in yıldızlar: 1, 164
Hz. İsa'nın kabri ve Kumâme Kilisesi: 88
Hz. Osman'ın Mushafı ve ilgili âyet: 268

Ihmîm (Ahmîm): 69, 70
Iklî: 14

ıkta: 713, 779, 912, 913, 945
ılgın ağacı: 179
ınânî: 980
Irak: 36, 38, 106, 116, 148, 215, 233, 244, 254, 255, 259, 264, 272, 280, 311, 317, 318, 320, 339, 346, 354, 367, 406, 413, 414, 415, 416, 417, 421, 441, 443, 471, 474, 482, 504, 522, 529, 531, 541, 559, 560, 563, 587, 657, 670, 713, 738, 812, 897, 921
Irak camı: 405
Irak casusları: 77
Irak hükümdarı: 117, 226, 236, 276, 285, 289, 321, 326, 391, 412, 417, 418, 527, 670, 921, 931
Irak kasabası: 468
Irak kâseleri: 521
Irak kervanı: 236, 244
Irak Köşesi: 199, 200, 202, 203
Irak medreseleri: 939
Irak Nakîbü'l-eşrâfı: 254
Irakayn: 252, 286, 321, 387, 416, 439, 517, 533, 565
Iraklı: 254, 260, 525, 564, 738, 812
Irak'taki İlhanlı hükümdarı Kazan'ın (Gazan Han) kabri: 761
Iraku'l-Acem: 118, 253
Iraku'l-Acem ve Irak-ı Arab: 127
Iraku'l-Arab: 118
Isbahân (İsfahân): 280, 920
Isbahânî, Şeyhzâde: 788
ıspâhiye (sipâhiyan): 910, 912
Istafîlî (Stefani? Astelefos?) ırmağı: 500
Itâs ya da Attâs: 172
Itır Pazarı: 328
Izâr: 259
Izâr: 262

ibadetgâh: 507
İbâdıye mezhebi: 386, 984
İbâdiye kolu (Hâricî mezhebinin): 383, 962
İblis: 185
İbn Abdürrezzâk, Kadı: 443
İbn Adî: 956
İbn Akîl Bahâeddîn Abdullah b. Abdurrahman Halebî: 64
İbn Battûta: 5, 6, 9, 131, 134, 145, 245, 271, 273, 282, 283, 318, 437, 529, 583, 756, 852
İbn Battûta ve deniz "vird"i: 386
İbn Battûta'da Türk ülkesi (Anadolu) ve Türk Devleti (Mısır Memlûkleri) terimleri: 444
İbn Battûta'nın Afrika seyahatı: 983
İbn Battûta'nın Dihlî'ye dönmeyi istemiş iken korkup denize açılması: 929
İbn Battûta'nın ilk haccının tarih olarak karşılığı: 236
İbn Battûta'nın itikâfa girip "erbaîn" çıkarmasının hikmeti: 817
İbn Battûta'nın Kavlem'e (Kuylon) varış vakti: 874
İbn Battûta'nın kaydettiklerinin "özeti: 992
İbn Battûta'nın Maldivler'e varış vakti: 845
İbn Battûta'nın şairliği (manzumeciliği): 760
İbn Battûta'nın yahut İbn Cüzeyy'in en çok yararlandığı yazar ve eserler: 86
İbn Battûta'ya Umman hakkında itiraz: 386
İbn Beddâ: 958
İbn Burhân (Mısırlı): 363
İbn Cübeyr: 111, 157, 614, 1217
İbn Cübeyr Ebû Hüseyin (Seyyah): 105, 130, 131, 316
İbn Cüzeyy: 3, 9, 13, 14, 15, 21, 22, 40, 47, 101, 102, 106, 108, 110, 131, 132, 144, 145, 211, 244, 266, 267, 270, 273, 282, 316, 337, 338, 437, 529, 897, 933, 934, 935, 943, 946, 947, 949, 950, 953, 961, 968, 990
İbn Ebi'r-Recâ Melik Mücîr: 763
İbn Gammâz: 13
İbn Habîbe: 11
İbn Hacc Bilfîkî: 13
İbn Hamdân: 105
İbn Kalemşâh: 412, 413
İbn Kenziddîn: 963
İbn Kofl: 42
İbn Köyük (Alâeddîn): 402
İbn Köyük (Köyükoğlu) Tâceddîn: 357
İbn Kuray'ât Tancî, Hacı: 930
İbn Melikşâh: 710

İbn Müeyyed: 122
İbn Mülcem: 314
İbn Mülcem: 311, 312, 383
İbn Müneccâ Medresesi: 148
İbn Müneccâ Medresesi: 163
İbn Nubâte Şihâbuddîn Ebubekir İbnü'l-Muhaddis Fârûkî:, 113, 768, 1386
İbn Nu'mân, Şeyh: 44
İbn Ömer Medresesi: 148
İbn Revâha: 29
İbn Rûmî, Fakih: 140
İbn Serâyâ Hıllî (Irak şairi): 338
İbn Seyyidi'n-Nâs: 12
İbn Sîrîn: 269
İbn Şeyh Abdurrahman İsfirâyinî: 293
İbn Şeyh Abdurrahman İsfirâyinî: 308
İbn Şeyhi'l-Câm Şeyh Şihâbeddîn: 682
İbn Şeyhi'l-Leben: 973
İbn Şıhna Haccâr: 155
İbn Tâcülârifîn: 694, 764
İbn Teymiyye: 116, 142, 143
İbn Teymiyye: 160, 685
İbn Tîferâcîn: 928
İbn Übb (Hatip): 949
İbn Vudrâr Ebû Zeyyân: 940
İbn Yağmûr: 989
İbn Yağmûr (Yağmuroğlu): 991
İbn Ya'kûb: 350
İbn Zîrî: 956
İbnü'l-Amîd: 43
İbnü'l-Cevzî: 979, 986
İbnü'l-Fakih: 964, 965
İbnü'l-Halîlî: 345
İbnü'l-Kavlemî: 667, 668, 719, 722, 723
İbnü'l-Lihyânî: 32
İbnü'l-Münîr, Şair: 133
İbnü'r-Rîgî: 32
İbnü's-Sevâmelî: 848
İbnü'ş-Şarâbşî: 658
İbnü'ş-Şarâbşî: 664
İbnü'ş-Şıhna Ahmed Ebu'l-Abbâs Haccâr: 164
İbrahim: 26, 708
İbrahim b. Abdullah b. Ebû Ömer Makdisî: 156
İbrahim b. Edhem: 128, 569
İbrahim b. Edhem: 93, 118, 120, 124, 397, 557, 558
İbrahim b. Hüseyin b. Ali b. Abdurrefî Ribi'î: 14
İbrahim b. Resûlullah ve mezarlara su dökme geleneği: 190
İbrahim Bek: 411, 442, 443, 444
İbrahim Bek'in annesinin cenaze merasimi ve yuğ: 461
İbrahim Bencî, Melik: 713, 715
İbrahim Cumahî: 120
İbrahim Kapısı: 196, 199, 205, 206
İbrahim, Konyalı: 730, 951
İbrahim Kuyusu (Bi'r İbrahim): 89
İbrahim makamı: 196, 202, 203, 204, 214, 225, 227, 231, 232
İbrahim Makamı: 239
İbrahim, Melik: 713
İbrahim, Nâhûda: 789, 842, 855
İbrahim Peygamber: 80, 82, 83, 106, 107, 148, 150, 196, 197, 205, 210, 229, 311, 397, 925
İbrahim soyu: 5
İbrahim (Sultan Mahmûd b. Subek Tikîn'in (Sebuk Tekin) oğlu): 620
İbrahim Şah (Emir Sunayta; Sutay oğlu): 325
İbrahim Şâh İbn Sunayta (Emir Sutay Tatarî Noyan oğlu İbrahim): 333
İbrahim Şâhbender: 810
İbrahim Şâhbender (Bahreynli): 805
İbrahim, Şerif: 707, 708, 709
İbrahim, Şeyh: 779, 930
İbrahim'in (as) azabın gecikmesi için dua etmesi: 86
İbrahimî: 116
İbrahimî Zaviyesi: 95
ibrik: 35, 49, 378, 656, 727, 758, 769
icazet: 282
İçinde mabet bulunan küçük ada (Anjidiv): 802
içki: 472, 485, 705, 913
içyağı: 405
İdrîs (hükümdar): 982
İdrîs Peygamber: 52, 311
İdrisî'nin bölge halkının evliliğiyle ilgili değerlendirmeleri: 891
İfâda Tavafı: 235
İfrîkıyye: 17
İfrîkıyye (Kuzey Afrika): 11, 14, 22, 66, 214, 938

ifrit: 826
ihram: 12, 124, 820
İhram: 18
İhrâm ve İhrâma girme yerleri: 194
İhrâmü'l-Kâbe: 233
İhtiyâruddîn Urhân Bek (Orhan Bey): 430
İhtiyâruddîn Urhân Bek (Orhan Gazi) ve devri: 456
İki Ahmediye: 262
İki puta dair bilgiler: 619
İkisinin başına: 686
ikizler burcu: 4
iksir: 93
ikta: 665, 673
İlçigâday (Elçekâday): 531
İlhanlı: 414, 527
İlhanlı mirasını paylaşan hükümdarlar: 333
İlîsûr (Yasavur), Sultan: 538
ilm-i yakîn: 933
İlyas: 134
İlyas Bek (kale kumandanı): 411
İlyas Bek (Tavas Kalesi'nin kumandanı): 448
İlyas, Nâhûda: 722, 787
İmâdeddîn: 543, 594, 692, 702, 726, 734, 742
İmâdeddîn, Melikülmülûk (Semnanlı): 755
İmâdeddîn Nâbulusî: 85
İmâdeddîn Semnanî: 669, 742
İmâdeddîn, Semnanlı (Melikü'l-mülûk): 679
İmâdeddîn, Şeyh: 702
İmâdüddîn İsmail Kaysarânî: 164
İmâdüddîn Kaysarânî: 153
İmâdüddîn Kindî: 35
İmâdüddîn Kindî (dilbilim üstatlarından): 22
İmâdülmülk: 256, 660, 661, 693, 694, 734, 745
İmam Ahmed b. Hanbel: 331
İmam Ali Rıza b. Musa Kâzım ve kabri: 573
İmam Ali Rıza'nın kardeşi Ahmed b. Musa: 308
İmam Buhârî: 547
İmam Ebû İsa Muhamed Tirmizî: 554
İmam Musa Kâzım: 330
İmam Şâfiî Türbesi: 59
İmâmeddîn Şonkârî (Şavankârî), Kadı: 389
İmâm-ı A'zam (Ulu İmâm) Ebû Hanîfe Nu'mân b. Sâbit: 331
İmâmüddîn Hanefî: 140
İmâmüddîn Havrânî: 141
İmâmü'n-Nahv: 265
İmparatorun sarayı: 513
inci: 6, 382, 394, 476, 501, 657, 659, 670, 675, 677, 679, 694, 697, 720, 727, 734, 739, 759, 847, 848, 854, 855, 866
inci avı: 390, 393
inci dalgıçları: 393
inci işleme: 758
inci tespih: 389
incir: 91, 198, 219, 442, 524, 558, 601, 947, 948
inek: 498, 638, 718, 754, 868, 870, 871, 963
inek sütü: 981, 983
insan eti yiyen zenciler: 976
ip: 393, 470, 481, 662, 714, 717, 819, 822, 823, 839, 855
ipek: 133, 364, 371, 405, 428, 468, 476, 501, 515, 522, 563, 566, 655, 657, 658, 659, 660, 661, 668, 669, 728, 731, 744, 793, 794, 835, 878, 881, 883, 896, 918, 967, 977
ipek elbise: 48, 422, 476, 477, 484, 501, 896, 966
ipek gölgelikler: 909
ipek havlu: 746
ipek ilikler: 675
ipek ip: 717
ipek iplik: 662
ipek kumaş: 221, 355, 425, 483, 521, 533, 680, 730, 734, 758, 832, 867, 886, 889
ipek (nahh): 425, 476, 501, 566
ipek örtü: 483, 657, 661, 881, 883
ipek perde: 565, 731, 889
ipek peştamal: 364
ipek püskül: 966
ipek sancak: 969
ipek sırmalı hil'at: 736
ipek yatak: 522
ipek yaygı: 468
ipekböceği: 896

iplik: 374
İran: 387, 390, 393, 421, 441, 523, 798, 805
İran dervişleri: 388
İran hükümdarı: 897
İran Kisrası: 898
İranlı: 288, 471, 591
İsa: 148, 479, 480
İsa b. Hasan b. Ebî Mindîl: 944
İsa b. Ta'ta (Hatip): 920
İsa Bedevî: 116
İsa Berberî, Kadı: 941
İsa Bey, Emir: 473, 479
İsa Peygamber: 82, 83, 85, 147, 149, 506
İsa (Tülük Tümûr Bey'in kardeşi): 465
İsa, Vezir Kadı: 831
İsa (Yemenli fakih): 825, 830
İsa'nın beşiği (Mehd-i İsa): 504
İsfahan: 253, 280, 281, 283, 286, 288, 289, 325, 404, 416, 524, 894
İsfahan ve dönemin mezhep kavgaları: 305
İsfahanlı Mağarası: 852
İshâk, Havâce (Hoca): 789
İshâk Peygamber: 80, 82
ishal: 863
iskemle: 475, 484, 506, 533
İskender, Büyük: 412
İskender Mağarası: 853
İskender yokuşu (Akabe-i İskender): 852
İskenderî: 22
İskenderiye: 20, 21, 22, 23, 24, 25, 28, 29, 34, 44, 48, 52, 324, 402, 586, 604, 719, 925, 928, 978
İskenderiye bilginleri: 22
İskenderiye Feneri: 21
İskenderiye Feneri: 30
İskenderiye kadılığı: 23, 35
İskenderiye Limanı: 20
İskenderiye surları: 21
İsmail Afganî: 578
İsmail b. Nâsır: 242
İsmail Efendi, Fakih: 793
İsmail Efgânî (şeyh): 579
İsmail, Melik (Mısır hükümdarı): 222
İsmail Peygamber: 201
İsmailî fedaîleri: 118
İsmailî kalesi: 115
İsmailîler: 116
İsmailiye: 116
İsmailiye ve Fidâviye: 126
İsnâ: 71, 397
İsnâ Aşeriyye İmâmiyye (Şîî Oniki İmam): 312
İsnâ ya da Esnâ: 75
İsrâ gecesi: 80
İstanbul: 90, 135, 426, 471, 474, 479, 486, 497, 499, 501, 502, 503, 504, 505, 506, 507, 508, 509, 515, 522
İstanbul'a yakın olup ismi hatırlanmayan büyük şehir: 512
istâr: 690
istihâre: 11
İstihâre: 17
istihbarat: 710, 912
istirâhat (helâ) çadırı: 666
isyan: 787, 789
İsyancı Celâleddîn Ahsen Şâh: 865
isyancılar: 696, 748
işkefe (kuru yufka): 752
işkence: 29
İt Küçücük Hatun: 475, 477, 479, 480, 482, 483, 484
îtikâf: 837
İtil: 60
İtil nehri: 52, 485, 517, 520
İtil nehri: 496, 545
İyvallâten: 955, 957, 958, 959, 960, 961, 962, 971, 981
İyvâllâten (Valâta): 984
İyzec: 275, 277, 279, 326
İzâr (Berberî asıllı Tekeddâ hükümdarı): 983
izin kâğıdı: 77
İzmir (Yezmîr): 425, 426
İznik (Yeznîk): 430, 431
İzzeddîn: 55
İzzeddîn A'zam Melik: 779
İzzeddîn b. Bedreddîn b. Cemâa: 924, 926
İzzeddîn b. Müsellem (Hanbelî kadısı): 142
İzzeddîn b. Uşmuneyn: 40
İzzeddîn Bedreddîn İbn Cemâa ailesi: 929
İzzeddîn Benetânî, A'zam Melik: 764, 778

İzzeddîn (bilgin): 471
İzzeddîn Çelebi, Ahı: 442
İzzeddîn Dımaşkî (Hanbelîlere bakan): 924
İzzeddîn Ferîştâ, Kadı: 419
İzzeddîn, Hatip: 924
İzzeddîn Hibe: 351
İzzeddîn İbn Hatîbi'l-Uşmuneyn'in asıl adı: 45
İzzeddîn Kalânisî: 164
İzzeddîn Melîhi: 38
İzzeddîn (Mısır başkadısı): 924
İzzeddîn Rifâî, Şeyh: 417, 425
İzzeddîn Üsâme b. Munkız: 96
İzzeddîn Üstâdü'd-dâr Akmârî: 78
İzzeddîn Vâsıtî: 180, 218
İzzeddîn Zübeyrî (Fakih): 764, 778

Judge: 760

Kaan: 901, 904, 908, 909, 911, 912, 913, 914
kabâ (kaban): 405
kabak: 932, 959, 961, 962, 967
kaban: 881
kaban (kabâ): 405
kabbân (terazi): 735
Kabcak (Kıpçak): 222
Kâbe: 36, 71, 179, 196, 197, 198, 199, 200, 201, 202, 203, 204, 205, 206, 210, 214, 215, 217, 218, 225, 226, 227, 228, 229, 230, 232, 233, 234, 235, 236, 440, 441
Kâbe Kapısı: 200, 202, 204
Kâbe'nin ayağa kalkış yeri olmasıyla ilgili âyet (Maide Sûresi 97. âyet): 243
Kâbera: 962
Kâbe'yle ilgili malûmat: 238
Kâbil (Kâbul): 576, 578
Kabis: 15, 927
Kabis: 18
kabul avlusu: 908
kabul çadırı: 666
kabul dairesi: 697, 830
Kâbul (Kâbil): 576, 578
Kâbul (Kâbil): 579
Kabûla, Melik-i Kebîr: 221, 655, 658, 674, 675, 682, 737, 743
Ka'bu'l-Ahbâr: 161
Kabule (Hintli şeyh): 350
Ka'bü'l-Ahbâr: 144
Kacerrâ (Hacuraho): 778
Kacerrâ (Hacuraho): 785
kadeh: 478, 727
Kadem-i Âdem (Âdem Peygamber'in ayak izi): 831, 848, 853
kademü'l-fîl (fil ayağı): 371
Kaderî: 402
Kadı Emir Seyyid: 882
Kadı İzzedîn Ferîştâ (İbn Melek) ve soyu: 453
Kadı Lokması (Lukaymatülkâdî): 761
kadılar kadısı (Kadi'l-kudât): 44, 355, 529, 621, 652, 684, 735, 741, 744
kadılık belgesi: 23
Kadî Fâdıl Abdurrahîm Beysânî: 157
Kadî Hân (Sadr-ı Cihân): 636, 637, 690
Kâdî Iyâd: 183
Kâdî Iyâd b. Musa b. Iyâd: 189
Kadî Kıremî (Kırımlı Kadı): 94
kadife: 881, 937
Kâdîhân Sadr-ı Cihân: 650
Kâdi'l-kudât: 99
Kadi'l-kudât (kadılar kadısı): 44, 355, 529, 621, 652, 657, 684, 735, 741, 744
Kâdi'l-kudât (Kadılarkadısı) Şeyhulislâm Bedreddîn Muhammed: 63
Kadir (Abbasi halifesi): 320
Kadir gecesi: 966
Kadisiye: 248, 250
Kâdisiye: 249
Kadmus kalesi: 116
Kafasu'l-Mâ (su kafesi): 136
Kafcak bozkırı (Deşt-i Kıpçak): 52
Kafcak (Kıpçak): 463, 477, 517
kafes: 655
kafesli pencere: 465
kafî (bulamaç): 964
Kâfî, Havâce: 283
kaftan: 444
Kâfûr: 274, 759, 764, 770, 919
kâfûr kamışı: 879, 884
Kâfur, Melik (Mühürdâr): 641, 642
Kâfûr Şürbedârî: 759
kâğıt: 707, 828, 889, 896
kâğıt paralar: 903

Kâğıtla soru verme âdeti: 301
kahârîn: 743, 748
Kâhiloğulları (Evlâd-ı Kâhil): 350
Kahir (Abbasi halifesi): 320
Kâhir şehri: 988
Kahire: 42, 44, 47, 54, 57, 142, 147, 299, 397, 402, 403, 925, 926, 978
Kaim (Abbasi halifesi): 320
Kaimetü'l-Vâsık: 262
Kaindecolu (Kendekel): 819
Kakullî: 664
Kakulla: 884, 885
Kakulla: 892
kakullî (bitki): 659, 847, 884
kakum: 481, 482
Kal (akdarıya benzer tahıl): 602
Kalahurra: 943
kalas: 982
Kal'atu'r-Rabad: 96
Kalâvun, Melik: 53, 178
Kalâvûn oğlu Nâsır: 60
kalay: 371, 426, 662, 669
Kalb-i Fârih: 769, 770
kalem: 707, 889
Kalenderiyye tayfası: 42
Kalhât: 386, 802
Kalhât şehri: 325, 380, 381, 382, 390, 788, 920
Kalî: 855
Kalî: 865
Kalikût: 20, 356, 370, 797, 799, 805, 807, 808, 813, 814, 816, 817, 818, 866, 919
Kâlikût (Kalikut): 809
Kâliyûr (Gvalyor): 649, 724
Kâliyûr (Gwalyor): 633, 634, 635, 706, 764, 774, 775
kalkan: 85, 272, 355, 655, 656, 815, 835, 966, 978, 979
Kama Bulgâr Türkleri: 515
Kamâra bölgesi: 884, 885
Kamârî (Khmer) tarzda ud (öd): 664, 892
kamârî (öd ağaçları): 659, 884
kamaruddîn (kayısı türü): 403, 412
Kambur (Hadbâ) kalesi: 335
kamçı: 465, 520, 653, 657, 696, 839
Kâmerû dağları: 870, 873
Kâmerû (Kamarapu): 875
Kameruddîn, Emir: 779, 856
kamış: 407, 430, 506, 717, 858, 878, 884, 967
kamış evler: 876
kamış ormanları: 732
kamışlık: 407
kamp örtüsü: 530
Kanâbir türü çalgı: 985
kanbar: 822, 824
Kancâ Musa (naip): 966
Kancanfû: 904, 906, 916, 955
Kandehâr: 576
Kandehâr: 579
Kandhâr (Gandhar): 789
Kandhâr (Gandhar): 802
kandil: 49, 94, 230, 252, 313, 376, 387, 404, 405, 415, 506, 541, 676, 698, 825, 827, 961
Kânem sultanı İdrîs: 987
Kannûc (Kanavc) şehri: 724, 784
Kannûc (Kınavc, Kanavc) şehri: 607, 711, 712, 771, 772
kantar: 868
Kanton (Sınkelân, Sînussîn): 806, 894, 900, 901, 902
kap: 827, 831
Kapı kâtibi: 727
kapıcı: 653
kapıkulu: 403, 467, 474, 497
kapkacak: 669, 840, 889
kaplıca: 428, 473
kaplumbağa kabuğu: 393
kara: 512
Karâ Ağâc (Karaağaç): 446
Karâ Sunkur: 126
Kara Sunkur, Emir: 116, 117, 118
Kara Taş (Hacer-i Esved): 225
Karâağâç (Karaağaç): 408
Karabağ: 117, 286
Karabağ (tarihî Türk yazlığı Karabağ): 307
karabiber: 794
Karacîl (Himalaya) dağları: 261, 703, 753, 758
Karâcîl (Karaçil): 263, 724, 761
Karadeniz'in batısına dair ilk satırlar: 510
Karâfe: 50, 771

Karâfe: 58
Karâkurum: 539, 913, 914
Karâkurûm (Karakurum): 552, 915
Karaman (Lârende): 413, 414
Karamanoğlu Emir Musa: 345
Karamânoğlu Sultan Bedreddîn: 412, 414
karanfil: 879, 884, 885, 919, 962
karanfil çiçeği (nüvvârü'l-karanfil): 885
Karanlıklar Ülkesi (Sibirya): 481
karargâh: 473, 479, 711
Karavna Türkleri: 639
Karavna Türkleri: 650
kardûrî: 822
karga: 842
Karga Kalesi (Hısn-ı Gurâb): 166
kargı: 658, 807, 878, 880, 966, 976, 979
kargılı erler: 912
Karhidu (Kerâydû): 818
Karınca vadisi (Vâdi'n-Neml): 95
kârimî: 896
Karmatî Baskını: 238
Karmatîler: 201
karpuz: 524, 779, 856, 894, 959
Kârsahû: 962, 963
Kartaya, Hacı: 122
Karûre suyu: 246
Kârzî: 920
Kâsâ: 972, 973
Kâsâ kelimesi: 985
kâse: 669, 850, 910
Kasım b. Abdurrahman: 50
Kasım b. Muhammed Birzâlî: 164
kaside: 109, 110, 527, 669, 740, 945, 946
Kasiyûn: 148, 149, 155
Kasr-ı Kebîr: 357
Kasr-ı Mecâz: 357
Kasru'l-İmâre: 312
Kasru'l-Mecâz: 345
kassâb: 729
Kassârîn suyu: 540
kastal: 431
Kastalânî, İmam: 72
Kastamonu atları (İğdiş cinsi atlar): 458
Kastamonu (Kastamûnya): 436, 438, 439, 440, 441, 442
Kastamonu sultanı Şucâuddîn Süleyman Şâh ve Candaroğulları Devleti: 458
Kaşân: 266, 325
kaşânî (çini türü): 281, 328, 382, 565
Kaşânî tarzı taş ve seramik: 257
Kâşgar: 528
Kaşhab: 771
Kâşhar (Kâşgar): 550
kaşık: 124, 125, 422, 522
kaşî: 470
Kaşkây (Kaşgay)Türkmenlerinin diyarı ve çöl rüzgârı: 398
Kât şehri: 526
Kataka: 648, 786
Kataka (Devletabad): 629
Katalonyalılar (Katalânîler): 930
Katam: 773
Kâth veya Kâs şehri: 547
katı yağ: 868, 932, 989
katık: 376, 723
katır: 313, 419, 499, 563, 666, 673, 710
katır çobanları: 714, 715
katırcı: 48
Kâtib-i Memâlik: 345
Kâtibü'l-Gaybe: 138
Katîf: 325, 814
kâtip: 506, 509, 522, 654, 657, 660, 723, 735, 742, 751, 912
kattâra: 774, 788
Katyâ: 77, 78
Katyâ: 79
Katyâ'nın Bedevi Arap izcileri: 79
kavâl: 469
Kavâl: 490
Kâvî (Kava): 802
Kâvî (Kava) şehri: 789
Kâviye (Geyve): 432, 433
Kâviye (Geyve): 457
Kavkav (Gao): 986
Kavkav (Gao, Gavgav): 962, 976, 980, 981
Kavlem: 30
Kavlem: 356, 794, 799, 809, 812, 813, 814, 835, 866, 895, 919
Kavlem Câmii'ni yaptıran kişi: 817
Kavlem hükümdarı Tîreverî: 817
Kavlem (Kuilon): 817
Kavlem limanı: 20
Kavsûn: 54
Kavsûn: 62
kavun: 90, 198, 522, 959, 961

Kâvun, Hacı: 657, 670, 671
kavut: 962
kayatuzu: 955, 962
kayık: 387, 394, 504, 790, 829, 842, 855, 878, 908
kayıkçılar: 910
kayısı: 101, 403, 412, 436, 961
kaynak sular: 393
Kayrân, Hâcib: 882
Kayrân Melik Safdâr: 705
Kays: 848
Kays (Sîrâf) şehri: 393, 394
Kaysar Rûmî, Emir: 588, 589
kaysariye (büyük pazar): 107, 520
Kaysâriye (Kayseri): 451
Kaysârya (Kayseri): 415
Kayser: 897
Kayseri (Kaysârya): 414, 415
Kayyâra: 334
kayyum: 506
kaz: 895, 900
Kazan: 322
Kazan Çarşısı: 327
Kazan Han: 112
Kazan (Irak hükümdarı): 750
Kazan ordusu: 771
Kazan (Tatar hükümdarı): 106, 338
Kâzerûn: 297, 298, 665, 805, 901
Kâzerûn ve Bilâd-ı Şôl: 310
Kâzerûnî, Meliküttüccar: 787
kazların yumurtası: 895
Kazvîn: 812
Kazvînî, Kadı: 919
Kazvînî (Sirâceddîn Ebû Hafs Ömer): 320, 345
kebap: 662
kebapçı: 678
Kebek (Çağatay hükümdarı): 99, 551
Kebek Hatun: 474, 478, 484, 531, 532, 536
Kebek lafzının geçtiği âyet: 552
Kebek, Melik: 95
kebre: 123
keçe: 420, 465, 470, 508, 567
keçe külâh: 378, 404, 507, 534
keçi: 350
keçi boynuzu tatlısı: 90
keçi derisi: 878
keçi tüyü: 729, 758, 835, 872
keçi yünü: 471
Kedâ tepesi: 208
Kedâ tepesi: 240
Kefâ (Kefe): 463, 474
Kefâ (Kefe): 488
Kefâlî: 499, 500
Kefâlî Karâs: 500
Kefâlî Karâs: 512
Kefâlî Nikûla: 511
Kefâlî Nikûlâ (Nikola): 499
Kefe (Kefâ): 463, 474
keftar: 785
keftâr (sırtlan, kan içici): 776, 777
Kehf kalesi: 116
Kehkeşan: 106
kek: 522
Kekem: 810
kekem (gemi türü) (Ho-hang): 806, 808, 809, 814, 816
kelahî: 847
Kelâle Ribâtı: 219
Kelbâ limanı: 920
Kelbâ şehri: 383
kelekî: 828
Kelenbû (Kolombo): 855
Kelenbû (Kolombo): 865
kelepçe: 690
keler: 958
Kelîl: 283, 920
Kemâl Kapısı: 613
Kemâlbûr: 702
Kemâlbûr şehri: 724
Kemâleddîn: 154, 156
Kemâleddîn Abdullah: 618
Kemaleddîn Abdullah İsfahânî, Şeyhülislâm: 900
Kemâleddîn b. Abdullah Gârî, Şeyh: 756
Kemâleddîn b. Zemelkânî: 109
Kemâleddîn Bicnevrî: 737
Kemâleddîn Burhân (başkadı): 727
Kemaleddîn, Ermiş (Meragalı): 85
Kemâleddîn Eşmûnî: 91
Kemâleddîn Gaznevî, Kadı (Sadr-ı Cihân): 607, 620, 624, 652, 657, 672, 681, 684, 685, 688, 696, 733
Kemâleddîn Kurk (Gurk), Melik: 706
Kemâleddîn Kurk (Gûrk) ve oğlu Hûşenc (Huşeng): 724

Kemâleddîn Muhammed İbnü'z-Zemelkânî: 113
kemer: 49, 388, 521, 653, 657, 825
kemha: 425, 426, 566, 746, 758, 900
Kemhâ türü kumaş: 455
kemik: 484
Kenbay (Kinbâya): 719
Kenbîl: 724
Kenbîl Kalesi: 711
Kenbîle: 700
Kenburnî: 973
Kendekel (Kaindecolu): 819
Kendekel (Keyndekolu): 843
kendir: 823, 901
keneotu: 767
Kenevir otu: 443
Kenk (Ganj): 59, 610
Kenk (Ganj): 52, 584, 606, 627, 689, 709, 714, 755, 756, 868
Kennâse (süpürücü, çöpçü): 710
Kennelûs (Kinalus): 818, 829, 867
Kennelûs (Kinalus): 843
kepçe: 793
kepekli pirinc: 868
kepekli un: 729
Kerâ (Kerra) şehri: 627, 629, 630
kerânî (gemi kâtibi): 888
keras: 512
Kerâydû (Karhidu): 818
Kerâydû (Karhidu): 843
Kerbelâ: 257, 313, 525
Kerç (Kirş) boğazı: 462
Kerç'teki kilise ve Hz. Ali'nin resmi meselesi: 486
kerdûi (vali): 818, 829
Kerec: 325
Keredey Bûlî (Bolu Geredesi) ve sultanı Şâh Bek: 458
Keredey-i Bôlî (Gerede): 437
Kerek: 54, 123, 166, 168, 180
Kerek Kalesi: 170
Kerekî: 33
Kerekî (İskenderiye valisi): 29
Kereknûh: 92
kerenbe: 822
Kereste: 402, 939
Kerîmüddîn, Kadı: 702
Kerkedden (Gergedan): 586
Kerkerî, Sultan: 988
Kermâş (Germaş): 580
Kermâş kaleciği: 578
kerpeten: 690
Kervan: 397, 578, 666
kervansaray: 77, 335, 525
Kesîb-i Ahdar (yeşil çalılık): 147
Kesîrâ: 609
Kesîrâ (Kestaneye benzer yemiş): 601
kestane: 431, 439, 601, 961
keşiş: 506, 507, 508
Keşiş imparator: 514
keşkek: 519
Keşlû Hân (Sint valisi): 255, 592, 639, 640, 692, 701, 702
Keşlû (Kişilu=Güçlü) Hân: 698, 724
keştîvânân: 910
Keteke: 255, 780
keten: 66, 371, 468, 483, 515, 728, 731, 733, 758, 794, 881, 901
ketker: 858
Ketker (Kath-Kâr) kelimesi: 865
Ketriyyûn (Kşatriyalar): 783
Kevristan (Kuhuristan): 391, 920
Kevristan (Kuhûristan): 398
Kevser: 47
Keyâlîr (Gwalyor) şehri: 773, 774
Keyhusrev (Hân Şehîd'in oğlu): 626, 627
Keykubâd (Hân Şehîd'in oğlu): 626
Keylûkerî (Keylukeri): 892
Keylûkerî şehri: 888
Keynûk (Göynük): 433
Keynûk (Göynük): 457
keyvâniye: 743, 748
Khıtâ (Kara Hıtayların yurdu): 549
kıl: 507
kılıç: 355, 463, 475, 529, 532, 561, 655, 656, 671, 690, 712, 733, 755, 758, 759, 765, 813, 815, 816, 835, 860, 966, 969, 970
Kılıç tıhâr: 686
kılıçlı kalkanlı askerler: 912
kımız (kımızz): 466, 472, 476, 478, 479, 485, 498
Kımızz (Kımız): 489
kın: 484, 969
kına: 443, 679
Kınâ: 70, 397
Kınâ: 74

Kınavc (Kannûc, Kanavc) şehri: 607, 771, 772
kınnab (kındap, kendir): 823
Kınnasrîn yolu: 114
Kınnesrîn: 125
kıntar: 938
Kıpçak: 53
Kıpçak arabaları: 488
Kıpçak (Kafcak): 222, 463, 477, 517
Kıpti Hıristiyanlar: 54, 143
Kıra kelimesinin hikâyesi: 940
kıraat bilginleri: 56, 140
kıraat ilmi: 23
Kırâat-ı Kevseriyye: 138
kırat: 534
Kırat'ın karşılığı: 552
kırba: 169, 380, 387, 498, 669
kırbaç: 718
Kırem (Kırım: 488
kırfe (tarçın) kütükleri: 847
Kırım (Kırem): 20, 222, 462, 463, 464, 467, 468, 472, 474
Kırımlı Kadı (Kadî Kıremî): 94
Kırmızı renk: 985
kısrak: 440, 467, 834
kısrak sütü: 466, 469
kıtlık: 389, 685, 689, 690, 709, 723, 776
Kıvâmeddîn: 726, 755
Kıvâmeddîn b. Tâvûs: 253, 254
Kıvâmeddîn, Hudâvendzâde: 594, 683, 734, 754
Kıvâmeddîn, Kadı: 543
Kıvâmeddîn Tamgacî: 288
Kıvâmüddîn b. Mekîn: 94
Kıvâmüddîn (Kirmanlı): 56
Kıvâmüddîn Sebtî: 905
Kıvâmüddîn ve kardeşleri: 759
Kızıl Konak: 677, 678
kızılağaç (bakkam): 809, 847
Kîc: 325, 538
Kîkeldioğlu Salâhaddîn Alâî, İmam: 924
kil: 542
kil sabunu (tafal): 542
kilim: 40, 404, 405, 407, 414, 730, 808, 809, 983
kilise: 85, 135, 150, 424, 430, 463, 500, 503, 505, 506, 507, 508, 509, 538, 758, 778, 791, 815
Kilitdâr: 636
Kilve (Kulva): 365, 366, 367, 370
Kinalus (Kennelûs): 818, 829, 867
Kinbâya (Kenbây, Künbâya) şehri: 665, 666, 667, 680, 695, 719, 720, 722, 787, 788, 789
Kirây (Giray), Melik: 734
kiraz: 124, 478
kireç: 374
Kirîvarruh: 280
Kirman: 56, 286, 325, 416
Kirmanî, Emirülemirân: 712
Kirş (Kerç) boğazı: 462
Kirş (Kerç) limanı: 486
Kisra şehri: 772
Kisve: 166
Kisve: 170
Kiş: 325
Kişm adaları: 848
Kitâbu'l-Müdhiş: 979
Kitâbü'l-Mesâbîh: 285
Kitâbü'l-Mesâbîh: 307
Kitâbü'l-Mesâlik: 20
Kitâbü'l-Müfhim fî Şerhi Sahîhi'l-Müslim: 144
Kiy kelimesi: 985
koç: 868, 966, 967, 983
Koç hikâyesi: 360
koku cevizi (cevzetü't-tîb): 885
kolan: 655
kolluk: 692
kollukçular: 813
Kolombo (Kelenbû): 855
koltuk: 506, 677, 888, 889
Konakâr Sultanı: 850
Konstantiniye şehrinin o dönemdeki tekfuru (hükümdarı) 3. Andronikus: 512
konuk evi: 674
Koppam (Kubbân) şehri: 859
korkora: 400
Korku: 18
Koromandil (Ma'ber): 634, 636, 668, 704, 706, 707, 723, 748, 755, 778, 779, 780, 794, 818, 829, 831, 832, 840, 841, 842, 846, 847, 848, 855, 856, 859
korsan: 820
Koşî (Koşcı): 476

koşum takımı: 415, 425, 427, 504, 680, 737, 755, 872
koşumlu atlar: 657
kova: 370
Kovil (Coel, Kuvil): 694, 764, 770
Kovil (Coel) şehri: 698, 784
koyun: 42, 361, 370, 388, 396, 410, 439, 466, 470, 471, 476, 479, 499, 502, 523, 541, 562, 563, 567, 733, 744, 831, 889, 900, 983, 988
koyun eti: 467, 476, 484, 931, 959
koyun kellesi: 752
koyun postu: 473
koyun sürüleri: 470
koyun sütü: 498
koyun tulumları: 421
koyun yünü: 414
kôz: 431
köle: 5, 26, 55, 60, 67, 111, 151, 160, 168, 179, 184, 187, 219, 220, 221, 277, 285, 304, 314, 321, 326, 328, 329, 336, 346, 348, 356, 357, 367, 370, 371, 377, 419, 421, 424, 425, 426, 427, 431, 440, 448, 472, 475, 477, 496, 499, 500, 501, 512, 518, 525, 559, 563, 566, 567, 584, 585, 593, 594, 618, 620, 621, 623, 625, 631, 633, 634, 637, 643, 649, 656, 657, 660, 661, 669, 676, 678, 679, 680, 685, 697, 706, 708, 710, 715, 721, 722, 727, 728, 729, 731, 733, 755, 756, 757, 758, 759, 773, 774, 782, 792, 795, 796, 807, 808, 809, 816, 827, 835, 838, 839, 848, 849, 856, 858, 859, 860, 868, 876, 878, 879, 882, 887, 905, 906, 908, 909, 910, 912, 913, 918, 955, 962, 966, 967, 969, 972, 973, 974, 980, 981, 982, 988
kömür: 523, 896
köpek: 286, 295, 481, 705, 706, 795, 876, 975
köpek balığı: 377
köpek eti: 895
Köpekoğulları (Evlâd-ı Kûbek): 29
köprü: 44, 407, 415, 430, 431, 504
Kör rehberlere dair: 984
kös: 313
köse: 825
köşk: 482, 483
Köşk-i Lâl: 677
Köşk-i Zer: 704, 920
Köyükoğlu Sirâceddîn Abdüllatîf Tikrîtî: 986
Köyükoğlu Sirâceddîn (Tacir): 978
Krak des Chevaliers: 99
krem: 820
Kşatriyalar (Ketriyyûn): 783
Kuanz-hou (Zeytûn): 20, 52, 758, 806, 854, 894, 900, 901, 904, 916
Kuaykıân: 197, 210
Kuaykıân dağı: 236
Kubâ: 184
Kubâ Mescidi: 190
Kuban: 471
Kûbar (Gobir) şehri: 914, 982
Kubbân (Konnanor-Koppam): 865
Kubbân (Koppam) şehri: 859
Kubbe Kapısı: 250
Kubbe-i Âişe: 136
Kubbe-i Sellâm: 16
Kubbe-i Zeyne'l-Âbidîn: 136
Kubbetü'l-Ceyşânî: 629
Kubbetü'n-Nesr (kartal kubbesi): 135
Kubbetü's-Sahra: 84
Kûber (Gobir): 986
kubûr-i âşıkan: 780
Kuds: 924, 925
kudus: 425
Kudusî (aba gibi sert bir kumaş): 427
Kudüs: 78, 80, 83, 85, 89, 146, 147, 179, 364, 397, 504, 508, 509, 532, 533, 924, 926
Kudüs kumaşı: 364
Kudüs Mabedi'nin ölçüleri: 87
Kudüs ve Halîl (Hebron): 87
Kudüs'ün yıkık surları: 87
Kûfe: 247, 248, 299, 311, 312, 318, 335, 343, 799, 920
Kûfe: 314
Kûfe Mezarlığı: 312
Kûfeliler: 312
Kûh-i Bûzne: 894
Kûh-i Süleyman: 576
Kûh-i Süleyman: 579
Kûhistan: 557, 558
Kûhistan: 569
Kuhuristan (Kevristan): 391
Kûka (Goga) şehri: 802

Kûka hükümdarı: 790
Kûka şehri: 790
Kûkantâna: 707
Kulâc adlı naib: 805
Kulay: 284
kulbulmâs balığı: 819, 920
Kulbulmâs (Kalubilimas) ve Beyrûn (Berberî dilinde tonbalığı): 844
Kulcünd: 705
Kulhisâr (Gölhisar): 407, 408
Kulhisâr (Gölhisar) hükümdarı Mehmed Çelebî: 446
Kulistan (Gülistan): 832
Kulkas: 804, 844
kulkas (fil kulağı): 800, 819, 932, 964
kulşebbu (gülşebboy): 730
Kulşenbe: 619
kulşenbe (şebboy): 613
Kulû: 305
Kulva: 368
Kulva (Kilve): 365, 366, 367, 370
kulvanîlik (at çobanlığı): 639
Kum: 266, 325, 394, 823
Kuma: 471, 475
Kumâme: 504, 508
Kumâme kilisesi: 513
kumârî: 847
kumaş: 12, 38, 48, 66, 103, 115, 124, 139, 220, 221, 355, 361, 364, 371, 405, 419, 422, 425, 426, 427, 472, 483, 515, 521, 522, 528, 532, 533, 565, 654, 655, 680, 722, 728, 730, 734, 738, 746, 758, 816, 820, 821, 822, 830, 832, 835, 847, 867, 868, 878, 886, 889, 900, 901, 910, 937, 965, 966, 967, 969, 978, 980, 981, 982, 988, 989
Kums: 513
Kums (Konsolos): 505
kumul: 526, 555
Kunakâr: 849, 851
Kunakâr şehri (Kurungala): 864
Kunâr: 850
Kuncîkerî: 809
Kundur ağacı (Lubbân-ı Zeker): 385
Kundûs: 566
Kundûs (Kunduz): 574
Kunnara: 608
Kûnya (Konya), 412, 413
Kûnya (Konya): 449
Kur'an'da adı geçen Cûdî dağı: 341
Kur'an'da "Hâ Mîm" harfleriyle başlayan 7 sûre: 33
Kurayyat: 383, 920
Kurban: 235
Kurban bayramı: 15, 235, 379, 658, 660, 937, 969, 989
kurbânî: 830
Kurbânî kelimesi: 845
Kureyş: 203, 210, 229, 316, 638, 763
Kurî Mensâ şehri: 977
Kûristan (Kevrestan): 920
kurkûra (çektiri denilen büyük tekne): 505, 927
Kurmada: 944
Kurmule kasabası: 854
kurşun: 424, 541
kurşun kubbe: 135
kurt: 515, 980
kurt adam: 785
Kurtay, Emir: 907, 908, 910
Kurtay Şihâbuddîn Eşrefî (ö: 128, 734, 1333
Kurtubî: 50, 144
kuru yufka (işkefe): 752
kurûh: 584
Kurûh: 596
Kurûn Minâresi (Boynuzlu Minâre): 248
kurutulmuş et: 830
kuruyemiş: 524, 728, 730
Kûs: 70, 71, 72, 77, 396, 397
Kûs: 74
Kusantîne: 12
Kusantîne (Constantine): 18
Kusayr: 90, 115, 116, 396
Kusayr: 96, 126
kuskus: 962
Kustantîniye (İstanbul): 90, 135, 474, 478, 497, 501, 502, 505, 507, 509, 515, 522
Kusûr Sürt: 16
Kusûr Sürt: 19
kuş: 295, 378, 380, 678, 795, 842
Kuş adası (Cezîretü't-Tuyûr): 378
kuş kabartması: 364
kuşak: 472, 878
Kûşân: 309, 368
kûşân: 363, 794

kuşluk namazı: 36, 793
Kûtâhya (Kütahya): 408
Kutam b. Abbâs: 671
Kutayf ya da Katîf: 399
Kutayf (yahut Katîf): 393, 394
Kutbeddîn: 372, 389, 390, 592, 612, 615, 616, 620, 621, 632, 633, 634, 636, 639, 641, 673, 749, 857
Kutbeddîn Aybek: 620, 621
Kutbeddîn Aybek ve Delhi Türk Sultanlığı: 645
Kutbeddîn Bahtiyâr Kâkî: 619
Kutbeddîn Bahtiyar Kâkî, Şeyh: 616
Kutbeddîn Haydar Alevî: 565, 592
Kutbeddîn Haydar ve Haydariye taifesi: 574
Kutbeddîn Hüseyin: 281
Kutbeddîn Muhammed b. Ahmed Tûzerî Kastallânî: 75
Kutbeddîn Nakşüvânî: 925
Kutbeddîn Nîsâbûrî, Şeyh: 566
Kutbeddîn, Sultan: 388, 392, 614, 615, 688, 723, 748, 749, 750, 752, 774
Kutbeddîn (Sultan Alâeddîn'in oğlu): 612, 634
Kutbeddîn, Şeyh: 282, 566, 772
Kutbeddîn Tehemten b. Tûrân Şâh (Hürmüz sultanı): 242, 384, 386, 398
Kutbeddîn Tehemten b. Tûrânşah (Hürmüz emiri): 222, 325, 371, 382, 388
Kutbeddîn'in kardeşi Nizâmeddîn'in çıkardığı problemler: 398
Kutbülmülk (Sint valisi): 256, 583, 593, 696, 713, 714, 735, 741
Kuthem b. Abbas b. Abdülmuttalib: 541
Kuthem (Kuthem): 553
Kutlû Dümûr, Emir: 292, 465, 520, 521, 522, 526, 755
Kutlû Dümûr (Kutluğ Tömür): 545
Kutlu Ev: 227, 345
Kutlû Hân (Hân-ı A'zam): 537, 707, 709, 716, 720, 739, 780, 781
Kutlu Mabet: 204, 205, 206, 207, 210, 214, 224, 226, 230, 231, 232, 233, 236
Kutlu Mescid: 84, 228
Kutlu Meşhed: 293
Kutsal Kaya (Sahre): 504, 508
Kutsal Oluk (Altınoluk): 201, 225
Kutvâl: 597
Kutvâl (kale kumandanı): 594, 635, 912
Kuvayk ırmağı: 108
Kuvayl (Hükümdar): 799, 800, 801
Kuvil (Kovil): 764
kuyu: 106, 366, 370, 431, 690, 767, 794, 795, 821, 978
kuyumcular: 139, 327
Kübeyş b. Cemmâz b. Şîha: 189
Kübeyş b. Mansûr b. Cemmâz: 183, 184
Küçük Dımaşk: 118, 565
Küçük Ecyâd Kapısı (Bâb-ı Ecyâdı'l-Asgar): 204
Küçük Hatun: 476
Küçük Saray/Saraycık: 519
Küdrû: 609
küdrû (darı türü): 602, 613
küfe: 25
küfeki taşı: 557, 558
küheylân: 422, 470, 515, 524, 527, 655, 678, 736, 737, 883
külâh: 408, 473, 476, 477, 508, 532, 653, 657, 679, 684, 695, 696
külhancı: 67
külîcâ: 522
Külicâ: 546
Kümiş (Gümüşhane): 417
Kümiş (Gümüşhane): 452
Künbâya: 221, 222, 356
Künbâya ve diğer Hint illeri: 242, 360
Küncad: 610
Küncîkerî'deki Yahudi azınlıklara dair: 811
küncit (küncad) (susam) yağı: 606
kündür: 377
Kündüra: 844
kündüre: 822, 829
küp: 484, 821, 822, 889
küpe: 977
kürek: 806
kürekçiler: 790, 887, 901
kürk: 473, 482, 515, 535
Kürle (Gürle): 430
Kürle (Gürle): 457
Kürre vadisi: 257
kürsü: 533
Kürt Kalesi (Hısnu'l-Ekrâd): 95

Kürtler (Ekrâd): 272, 312
Kürtlerle Arapların soy bağı meselesi: 300
Kürûş vadisi: 246
Küsây (Kusây Hint dilinde Allah'ın ismi): 607
Küsây/Kusây kelimesine dair: 610
Küseyr: 394
Küsküsû: 984
Küşerî: 609
Küşt Asb Bahâeddîn: 699
Kütahya (Kûtâhya): 408
küttâ: 823
küttâb-ı eşgâl: 912
küttâbü'l-bâb (kapı kâtipleri): 654, 662
küvet: 673

Lâdik: 408, 410
Lâdik ve Dûnğûzla (Ladik ve Denizli) adları: 447
Ladikî (kumaş türü): 408
laham (luhme, büyük testere balığı): 377
Lâherî (Larbender): 589, 590, 591, 682
Lâherî şehri (Larbender): 597
Lâhevr şehri: 705
Lahor (Lâhûr): 620
Lâhûr'un (Lahor) fethi: 645
Lâr: 287, 391, 392, 920
Larbender (Lâherî): 589, 590, 591, 682
Lârende (Karaman): 413, 414
Lârende (Karaman): 450
Lârende sultanı Karamanoğlu Bedreddîn İbrahim Bek: 450
Lâşe (Hint eşekleri): 754
lâzeverd (laciverd) boyası: 555
lâzeverd taşı: 555
Lâzeverd ve Belahş: 569
Lâzkıye: 128
Lâzkıye: 90, 121, 122, 123, 397, 400
leben-i râib (kesik süt): 857
Leccûn: 166
leğen: 656, 659, 827, 868
leğen (gonga): 834
Lek: 588, 722, 753, 779
Leknav (Luknov) şehri: 724
Leknavtî: 626, 627, 642, 869, 873
Leknavtî (Lahnavti): 648, 874
Lemkî (cariye): 816
Levâta kabilesi: 5
Levh-i Mahfuz: 28
Leylî, Hoca: 325
Libya: 938
Licamîye: 950
Lihyânî: 22
Lika-i Sa'deyn (iki talihlinin buluşması): 628, 869
Lîmî kabileleri (Yamyamlar) ve Canâva: 369
Lîmî oymağı: 366, 962
Lîmî şehri: 366
Lîmîlerin ülkesi: 985
limon: 363, 366, 422, 599, 601, 730, 794, 819, 820, 851, 852, 890, 909
Lubbân (Günlük) ağacı: 892
lubbân (günlük denen tütsü): 377, 884
Lubbân-i Câvî (Câva günlüğü): 879
Lûbya (börülce, bakla türü): 610, 984
lûbya (börülce, bakla türü): 602, 962
lukaymatülkadî (kadı lokması): 747
Lukmân Serahsî (sufî): 573
Lukmân Serahsî, Şeyh: 565
Luknov: 709
Lûlâ: 797
Lûlû: 868
Lû'lû (köle): 55
Lum'ân dağı: 377, 378
Lum'ân dağı: 385
Lûr: 275
Lûr (Luristan): 272, 354, 383, 407, 911, 921
Lûr ve Lûristan hükümdarı (Lûr-i Buzurg: 302
Lûristan'ın yüksek dağları (Zağros dağları): 305
Lût Peygamber: 82, 83, 148
Lübnan: 123, 520

Maân: 168
Maarra: 102, 103, 923
Maarratü'n-Nu'mân: 104
Ma'ber (Koromandil): 634, 636, 668, 704, 706, 707, 723, 748, 755, 778, 779, 780, 794, 818, 829, 831, 832, 840, 841, 842, 846, 847, 848, 855, 856, 859
Ma'ber (Koromandil): 649
mabet kapısı: 506

mabeyinci: 355, 503, 590, 595, 713, 727, 739, 741, 742, 744, 751
Macar: 471, 473, 474
Mâcar şehri ve Macarlar: 490
Mâcûl: 272
Mâcûl: 300
macun: 700
Madura (Mutra): 857, 859, 860, 861, 862
mâfâkelû: 828
mağara: 388, 689, 709, 851, 852, 871, 872, 879
Mağâratü'd-Dem: 148
Mağâratü'l-Cû' (Açlık Mağarası): 149
Mağnîsiye (Manisa): 426, 427
Mağnîsiye (Manisa): 455
Mağrip: 21, 22, 93, 187, 193, 224, 257, 281, 285, 504, 527, 555, 559, 565, 657, 678, 799, 871, 895, 926, 931, 932
Mağrip altını: 256, 470, 523, 632
Mağrip altını: 546
Mağrip dirhemi: 931, 932
Mağrip okiyesı: 922
Mağrip ratlı: 868, 932
Mağripli: 78, 206, 223, 372, 587, 825, 826, 872, 921, 925, 928
Mahalle-i Kebîre: 45
Mahalle-i Kebîre beldesi: 40, 44, 925
Mahâra: 245, 547
Maharata (Marhata): 629, 773, 781, 783, 832
Maharata (Marahata) kadınlarının güzelliğine ilişkin diğer tanıklıklar: 786
Maharataların Ketriyyûn (Kşatriyalar) olması: 786
mahâre (tahtırevan): 526
Mahcûb: 85
Mahdûme Cihân: 594, 727, 730, 731
Mahfûk dağı: 246
Mâh-i Hak (Hızır Hân'ın anası): 632
Mahmil: 65
Mahmil devesi: 57
Mahmil Günü: 57
mahmil (sedyemsi koltuk): 530
Mahmil-i Mısrî: 65
Mahmud b. Sibük Tikîn (Sebük Tekin), Sultan: 576, 620, 681
Mahmud, Fakih: 279
Mahmud Hîvekî (Hiveli): 526
Mahmûd Kubbâ, Şeyh: 616
Mahyâ Gecesi: 253
Mahyâ Gecesi: 257
mahzen: 689
Mahzûmoğulları Kapısı (Bâb-ı Benî Mahzûm): 204
mâiddühn (dühn suyu): 467
Mâissemâ (Göksuyu) Oğulları: 259
makas: 393, 405
Makbûl Telengî, Emir: 222
Makdaşav (Mogadişu): 361, 362, 363, 365, 367, 799, 820, 831
Makdeşev (Mogadişu): 368, 803
maket: 945
Maksûre: 137, 153
Maksûretü's-Sahâbe: 153
Malabar (Mulaybâr): 722, 793, 794, 795, 796, 797, 798, 799, 805, 808, 812, 831, 835, 847, 959
Malakka: 946, 947, 948, 951
Mâlakka: 951
Malakka inciri: 524, 947
Mâlava: 773
Maldiv adalarının isimleri: 843
Maldiv Humması: 845
Maldiv (Zîbetülmehel): 299, 374, 375, 602, 773, 779, 794, 805, 817, 818, 819, 820, 823, 824, 825, 826, 828, 829, 832, 846, 857, 861, 863, 866, 867, 878
Maldivlere tekrar dönüş: 874
Maldivlerin bin ada civarında olup olmadığı: 843
Maldivler'in kadın hükümdarı Hadîce: 844
Maldivlilerin İslâma girmesi ve mescitteki yazı: 844
Male (Mehel): 818, 819, 825, 829, 830, 837, 842
mâlem: 821, 822
Mâlik b. Dînâr: 268, 269
Mâlik b. Dînâr: 267, 920
Mâlik b. Enes: 188
Mâlik b. Enes: 229

Mâlik b. Tavk: 921
Mâlik, İmam: 935
Mâlikî: 38, 55, 56, 71, 84, 85, 111, 130, 137, 141, 142, 144, 152, 166, 180, 183, 205, 225, 231, 232, 234, 443, 444, 518, 737, 826, 922, 923, 926, 962
Mâllî (Mali): 823, 955, 961, 962, 963, 964, 969, 972, 973, 975, 978, 980, 981
Mâllî ülkesi: 402, 962
Mâllî'de Kurban ve Ramazan bayramlarını geçirmek: 985
Mâllî'deki siyahların sultanı Mensâ Süleyman: 985
Maltîm: 45
Maltîm kasabası: 40
Mâlü'l-Emir: 275
Mâlü'l-Emîr (İzec): 301
Mâlva: 784
Mâlva (Malva): 629, 680, 779
Mâmâ: 848
Mâmâ yolu: 853, 854
manastır: 123, 507, 508, 815
mânâyek: 828, 831
mancınık: 53, 698, 790, 815, 943
manda: 849, 868, 889
manda derisi: 221
manda sütü: 42, 587
mangal: 669
Mangalor (Mencerûr): 356, 776, 798, 816
mango (anbâ): 363, 599, 764, 794, 879, 890
Mânikbûr (Manikpur): 629, 678
Manisa (Mağnîsiye): 425, 426, 427
Manisa sultanı Sârûhân ve Beyliği: 455
Manisa'da bayram: 455
Mânistâr (manastır): 507
Mansûr b. Cemmâz: 254, 799
Mansûr b. Ebû Nümeyy, Şerif: 348
Mansûr b. Lübeyde: 367
Mansûr b. Ömer: 227
Mansûr b. Şekl: 186
Mansûr Kalâvûn, Melik: 48, 123, 925
Mansûr, Melik: 53, 338, 339
Mansûra vadisi: 266
Mansuriye mahallesi: 101
mantar: 956
manto (minut): 476
manûrt: 790
manzara resimleri: 503
Manzûme fi'l-Mesâili'l-Hılâfıyye beyne'l-Fukahâi'l-Erbaa: 542
marangozlar: 910
Marbela: 946, 947
Marbela şehri: 951
Mardin: 338
Mardin: 342
Mardin Hükümdarı: 338, 339
Margalîta (Rum cariye): 428
Margîs merası: 562
Marh şehri: 773
Marh şehri: 784
Marhata (Maharaştra): 784
Marhata (Maharata): 629, 773, 781, 783, 832
Mâristan (Hastane): 94, 319, 320
Markab Kalesi: 129
martaban (büyük tencere): 890
Martabân kelimesi: 893
Martelmîn (Cenevizli): 400
Ma'rûf, Hoca: 328, 343
Ma'rûf Kerhî: 283, 319
Ma'rûf Kerhî: 306, 330
mâs: 281
Mâsemme: 69
Masîra adası: 377, 378, 379
Masîra adası: 386
maske: 393
Maskıt: 920
Masyâf kalesi: 116
Mâş: 609
mâş (bir cins burçak): 602, 603, 765
mâşiye (yürüyen): 854
Maşkûk: 248
maşrapa: 425
Ma'şûk Kalesi: 334
Ma'şûk Kalesi: 340
Matariyye kasabası: 181
matem giysisi: 914
Mâü'l-Kebîr (Büyük Su): 519
Mâverâünnehir: 474, 515, 525, 527, 528, 529, 531, 671, 914
Mavi Su Nehri: 873

Mavrî şehri: 772, 773
Mâyîn: 307
Mâyin kasabası: 284, 920
maymun: 851
Maymun dağı: 894
Mâzendarânî, Şerif (Hâcibu'l-ecânib): 608
Mazlumu dinleme konusunda âdetler: 646
Mâzûna: 930
Mâzûna: 940
Mebrekü Nâkati'r-Resûl (Peygamber devesinin çöktüğü yer): 193
Mecdiye Medresesi: 285
Mecdüddîn: 70, 287, 429, 920
Mecdüddîn, Ahı: 417
Mecdüddîn Aksarâyî: 56
Mecdüddîn b. Haremî (vekîlü beyti'l-mâl (hazine umum vekili)): 56
Mecdüddîn İsmail b. Muhammed b. Hudâdâd (Kadı): 284
Mecdüddîn İsmail b. Yahyâ: 306
Mecdüddîn, Kadı: 284, 285, 286, 287, 288, 289, 294, 295, 296, 322, 670
Mecdüddîn Kûnevî (Konyalı Vâiz): 428, 429
Mecdüddîn Musa Hasenî: 264
Mecdüddîn Nâbulusî: 90
Mecdüddîn, Şerif: 297
Mecdüddîn, Şeyh: 283
Mecmaü'l-Bahreyn: 901
Mecnun Hasan: 223
Mecûsîler: 248
meddahîn (mizahbilir övgücüler): 751
Medine: 24, 53, 141, 173, 174, 179, 180, 181, 182, 183, 184, 186, 192, 215, 246, 254, 324, 395, 439, 533, 681, 799, 926
Medine-i Beydâ: 939
medrese: 48, 50, 107, 130, 139, 143, 278, 280, 318, 327, 403, 406, 407, 416, 419, 420, 422, 424, 520, 521, 523, 527, 565, 566, 677, 719, 939, 953
Medresetü'n-Nûriye: 144
Mefrûr: 396
Mehâlib: 354
Mehârî: 72, 746
Mehârî tipi deve: 75, 760
Mehdî (Abbasi halifesi): 178, 204, 320
Mehd-i İsa (İsa'nın beşiği): 504
Mehdilik davası: 120, 121
Mehdiye: 11
Mehel (Male): 818, 819, 825, 829, 830, 837, 842
Mehel (Male) : 843
mehr-i misl: 824
Mehtôlî ve dönemin hudut şehri Diampolis: 511
Mehtûlî Kalesi: 499
Mehvâ: 609
Mehvâ (Armut gibi bir meyve): 601
Mekasim: 150
Mekecâ (Mekece): 457
Mekecâ (Mekece) köyü: 431
Mekke: 25, 28, 53, 69, 173, 178, 181, 182, 183, 192, 194, 196, 197, 198, 200, 204, 206, 207, 208, 209, 210, 212, 213, 214, 215, 216, 217, 218, 219, 223, 224, 225, 226, 227, 228, 229, 230, 231, 233, 235, 236, 244, 247, 313, 343, 345, 346, 347, 348, 349, 350, 351, 395, 439, 520, 529, 533, 681, 746, 799, 873, 926
Mekke emiri: 213
Mekke emirliğinde Ebû Nümeyy'in oğulları: 240
Mekke Kabristanı: 207
Mekke kadınları: 214
Mekke kadısı: 214
Mekke mücâvirleri: 241
Mekke üzerine tafsilat: 236
Mekke ve Medine emirleri: 189
Mekke'deki meyve ve sebzeler: 237
Mekkeliler: 204, 208, 225, 228, 229, 230, 231, 232
Mekke'nin çoraklığına dair âyetler: 237
Mekke'yi kuşatan dağlar: 240
Mekkî: 927
Mekrân: 325, 538
meleff: 425
melekût evreni: 26
Melhametü'l-Harâfîş: 62
Melik Eşref Halîl: 126
Melik Gâzî: 639

Melik İzzeddîn Benetânî (Bendat): 783
Melik Kutbu'l-mülk: 658
Melik Mansûr Seyfeddîn Kalâvûn: 58, 61
Melik Muğîs b. Melik Fâiz (Melik Fâiz oğlu Melik Muğîs): 385
Melik Mukbil: 725
Melik Mücîr b. Zürrecâ: 724
Melik Naib (Başmabeyinci): 632, 633
Melik Nâsır'ın elinin şifa bulmasıyla ilgili şenlikler: 57
Melîk Tatar: 686
Melik Zâhir Baybars Bundukdârî: 87
Melikbûr: 735
melike (kraliçe): 475, 477, 478, 482
Melike Urducâ: 892
Melikşâh, Emirülmemâlîk: 754
melikülhükemâ: 719, 787, 788
Melikülulemâ: 679
Melikülümerâlık: 98
Melikülümerâ: 94, 122, 142, 143, 147, 922, 923
Melikülümerâ Taylân: 128
melikünnüdemâ (nedimbaşı): 733, 787
Meliküttüccâr: 666, 696, 713, 714, 787, 790
Melikzâde: 594, 643, 644, 726
Melikzâde (Hudâvendzâde'nin kızkardeşinin oğlu: 594
Melikzâde (Tirmizli): 734
Mell, Melik: 720, 721, 781
Mellâhîn köyü: 339
memba: 408, 428
memlûk askerleri: 327, 590
Memlûk Devleti: 31
Memlûk dönemi hangâh ve tekkeler: 58
memlûk erbaşları: 659
memlûk erler (kapukulları): 444, 657, 658
Memlûk sikkeleri: 79
Memlûk sultanı Nâsır'la ilgili hâdise (Mercüssaffâr Savaşı): 784
Me'mûn: 53
Me'mûn: 60
menâir: 565
Menâr Mendelî: 864
Menâr Mendelî (Minnari Mandel): 849
menâsikü'l-hacc: 233
Menâzilu'r-reml: 926
Menbesâ adası (Monbassa): 368
Menbesâ (Monbassa) adası: 366
Mencerûr (Mangalor): 356, 776, 798, 816
Mencerûr (Mangalor): 803
mendil: 479, 821, 966
Menekşeler: 132
Menfelût: 68, 69, 397
Menfelût: 73
Menîha: 146
menkıbe: 653, 669, 670
Menlevî: 68, 397
Menlevî: 73
menn: 723
Mensâ Magâ: 973
Mensâ Musa: 973, 976, 978
Mensâ Musa ve Mensâ Magâ: 985
Mensâ Süleyman (Mâllî sultanı): 964, 965, 968, 971, 973, 977
Menşâcû, İyvallâten müşerrifi (müfettişi): 959, 971
Menteşeoğlu: 411
Menûf: 45
Menûf şehri: 40, 52, 56
mera: 466, 470, 566
Merâga: 85, 118
merasim bölüğü: 501
merasim memuru: 441
merâtib (bando): 658, 788
mer'azz: 425
mercan: 659, 759
mercan kayalıkları: 823, 855
mercimek: 407, 894, 932
Mercûm: 247, 248
merdiven: 853
Mergîs denilen mera: 560
Mer'ız: 338
Merînî Devleti: 926
Merînî Ebû Saîd ve İlhanlı Ebû Saîd: 245
Merînî hükümdarının bütün Mağribi (Tilimsan ve Tunus da dahil tüm Kuzeybatı Afrika) birleştirmesi: 929, 940

Meriye (Almari): 949
Merkab Kalesi: 123
mermer: 80, 83, 84, 419, 424, 505, 506, 507, 541
mermer sütun: 21, 89, 442
Merrâkeş: 953, 955, 963
Merr-i Zahrân: 194
Mersin ağacı: 108, 121, 132
Merv: 558
Merv: 570
Mervân: 177, 178
Merve: 207, 213, 224, 228
Mervî: 339
Meryem, Hz.: 83, 85, 146, 827
Merzek Ağa: 576
Merzûk, Şeyh: 40
Mes'â (koşunun yapıldığı yer): 228
Mesâmide (Masmûde'nin çoğulu): 18
Mesâmide taifesi: 14, 15
mescid: 42, 49, 54, 55, 67, 78, 80, 82, 84, 89, 90, 91, 107, 120, 121, 124, 135, 136, 138, 146, 148, 149, 151, 166, 169, 173, 174, 175, 185, 186, 205, 208, 209, 210, 248, 264, 266, 271, 296, 335, 615, 616, 635, 787, 793, 797, 801, 815, 922, 926, 948, 955, 973, 974
Mescid-i Akdâm: 147
Mescid-i Aksâ: 87
Mescid-i Aksâ: 84, 924
Mescid-i Atîk: 284
Mescid-i Haram: 69, 84, 198, 199, 204
Mescid-i Haram'ın kapıları: 237, 239
Mescid-i Haram'ın minareleri: 239
Mescid-i Kütbiyyîn'in minaresi: 983
Mescid-i Nebî: 324
Mescid-i Şerif (Medine'deki büyük mescit): 188
Mescid-i Şerif'in genişletilmesi ve mihrabın konuluşu: 188
Mescidü'l-Fetih: 186
Mescidü'l-Kütbiyyîn: 953
Mesih: 130
mesireler: 134
Mesleme b. Abdülmelik Kalesi: 500
mesned (sedir cinsi): 912
Mesnevî: 413
Messûfe: 984
Messûfe (Berberî kabilesi): 803
Messûfe (Tuaregler): 796, 914, 955, 956, 957, 958, 959, 960, 961, 966, 971, 978, 981
Messûfeli kadınların arkadaşlık ilişkileri: 984
Messûfeliler: 915
mest: 405, 857
Mes'ûd: 289, 559, 560, 687, 688
Mes'ûd, Melik: 863
Mes'ûd (Râfızîlerin sultanı): 558, 559
Mes'ûd Serabdâlân (Serbedârân: 571
Mes'ûd (Utayfa oğlu): 213
Mes'ûdabad: 607, 608, 672
Mes'ûdabad: 611
meşale: 230, 827
Meşâriku'l-Envâr: 296
Meş'aru'l-Haram: 233, 235
meşhed: 138, 564, 565, 920
Meşhed şehri: 559
Meşhed-i Ali: 140, 250, 259, 266
Meşhed-i Ali b. Ebû Tâlib: 136
Meşhed-i Ali b. Musa Radıyy: 560
Meşhed-i Ebûbekir: 140
Meşhed-i Hüseyin: 140, 266
Meşhed-i Kellâse: 140
Meşhed-i Mukaddes: 50
Meşhed-i Osman: 140
Meşhed-i Rıza: 564
Meşhed-i Rızâ (Meşhed şehri): 573
Meşhed-i Sâhibi'z-Zemân: 312, 313
meşrubat: 476, 484, 662, 705
Mevdûd Çiştî ve onun soyundan gelen Ebû Ahmed Çiştî: 572
Mevdûdî Çiştî, Şeyh: 562
Mevkıf (Vakfe yapılan yer): 233
Mevlânâ kelimesinin kulanımı: 304
Mevlânâ'nın hocası Ahmed Şems-i Tebrîzî: 450
Mevlid Kandili: 979
mevlid merasimi: 937
Mevlid-i Nebî'nin Fas'taki özel anlamı: 940
Meymen: 287, 920
Meyneka kalesi: 116

meyve: 3, 12, 34, 40, 41, 71, 91, 92, 97, 101, 103, 108, 118, 119, 123, 124, 131, 154, 194, 198, 207, 219, 237, 241, 245, 248, 250, 257, 264, 267, 269, 270, 272, 273, 274, 277, 278, 280, 283, 293, 321, 337, 352, 353, 355, 363, 366, 370, 373, 374, 375, 382, 385, 392, 403, 404, 405, 409, 410, 411, 412, 414, 415, 417, 419, 424, 431, 433, 437, 442, 448, 451, 452, 500, 502, 524, 527, 540, 547, 548, 564, 568, 584, 598, 599, 601, 602, 608, 609, 672, 678, 730, 733, 751, 766, 796, 842, 851, 856, 865, 885, 891, 894, 896, 904, 911, 928, 931, 932, 934, 947, 948, 951, 961, 974
meyve ağaçları: 337
meyve bahçeleri: 414
meyveciler çarşısı: 250
mıhlar: 667
Mırurâta: 19
Mısır: 25, 35, 38, 42, 44, 47, 48, 50, 52, 53, 54, 57, 66, 67, 68, 69, 70, 72, 77, 78, 89, 90, 91, 92, 103, 109, 111, 115, 116, 117, 118, 122, 123, 140, 141, 146, 147, 180, 181, 193, 198, 214, 215, 218, 222, 225, 233, 234, 235, 236, 255, 274, 292, 323, 324, 339, 345, 346, 347, 354, 356, 361, 379, 397, 403, 406, 407, 412, 414, 416, 421, 440, 441, 469, 474, 478, 504, 509, 517, 533, 564, 565, 608, 616, 640, 657, 667, 668, 731, 746, 771, 782, 835, 896, 924, 931, 932, 978, 981, 988
Mısır başkadılığı: 140, 924
Mısır bilginleri: 53
Mısır çarşılarının muhtesibi: 57
Mısır feracesi: 816
Mısır Hoca: 323
Mısır hükümdarı: 22,23, 53, 222, 395, 925, 928
Mısır işi: 364, 436, 736, 959, 966
Mısır kadısı: 55, 345, 745, 748, 749
Mısır kılıçları: 733
Mısır limanları: 402
Mısır medreseleri: 939
Mısır Memlûkleri döneminde adliye teşkilatı: 63
Mısır Nakîbü'l-Eşrafı: 56
Mısır Nili: 59
Mısır ratlı: 292, 729
Mısır ratlı: 308
Mısır şekeri: 894
Mısır valisi: 67
Mısır yünü: 364
Mısır'a giden Gat yoluyla Tuvât yolu arası bir kavşak: 991
Mısır'da 10 Muharrem (Âşûrâ) Merâsimleri: 59
Mısır'ın Saîd bölgesi ve diğer şehirler: 399
Mısırlı: 123, 363, 430, 566, 583, 855
Mısırlı Araplar: 746
Mısırlının tekkesi: 925
Mısr yahut Mısırlıların deyişiyle Masr (Kahire): 46, 57, 72
Mısrâta: 19
Mısrâte: 16
Mısrî: 22
mısriye: 807, 808
Mısriye: 811
mızrak: 378, 380, 381, 463, 807, 958, 967, 969, 976
mihaffe (kölelerce taşınan) tahtırevan: 835
Mihail: 497
Mîhâîl (Rum köle): 424
mihr: 683, 840
mihrap: 85, 90, 534, 800
Mîkat: 227
Miknâse: 922, 955, 980
Mîl Ahdar: 207
Mîlâs beyi: 412
Mîlâs (Milas): 448
Mîlâs Sultanı: 411
Mîlâs sultanı Şucâuddîn Urhân Bek İbn Menteşâ (Menteşeoğlu Orhan Bey) ve Beyliği: 448
Mîlâs şehri: 411
Mîlâs'ta yeni bir Cuma Câmii (Ulucâmi): 449
Mileff (Meleff): 455
Mîleyn Ahdarayn: 207
Milyâne şehri: 11

Milyâne yahut Melyâne: 17
Mîme: 975, 976, 977, 978
Mîme emiri: 976
Minâ: 198, 209, 210, 233, 235, 345
Mînâ: 403, 442
minare: 137, 177, 232, 259, 266, 614, 953
Minâre Beydâ (Ak Minâre): 147
minber: 69, 78, 107, 507, 508, 533, 668, 967
Minberin yapılışı: 188
minder: 381, 407, 469, 483, 484, 654, 657, 659, 673, 677, 679, 728
Mindevey Kapısı: 613
minut (manto): 476
Mir Hasan: 323
mîrâ: 729
misafirlik hediyesi: 965
mish: 507, 508
misk: 252, 328, 758
misk cevizi (buvâ cevizi): 885
misk ceylanları: 870
miskal: 955, 971, 973, 975, 976, 981, 982, 983
Miskâl: 986
Miskal, Nâhûda: 805
Mislâte: 16
Mislâte: 18
misvak: 654
mişver (büyük salon): 880, 882
Mittîca: 17
Mittîca yolu: 11
Mizze köyü: 150
Mizzetü'i-Kelb: 150
Mogadişu: 867
Moğollar: 517
Monbassa (Menbesâ): 365, 366
mozaik: 135, 136, 503, 507
Muallâ Kapısı: 207, 223, 228, 233
Muallim Ali, fakih: 825
muallim cariyeler: 982
muarrif (teşrifatçı): 466, 751
Muâviye: 140, 144, 180, 904
Muâz b. Cebel: 90, 352
Muâz b. Cebel: 96
muazzam ağaçlar: 984
Muazzam Hüseyin: 558
Muazzam, Melik: 169
Mucîr b. Zü'r-recâ, Melik: 658
Mudâd oğlu Hâris Cürhümî (Câhiliye dönemi meliklerinden): 240
Mudurnu (Muturnî): 433, 435, 436
Mugâmıs (Rümeyse'nin oğlu): 213
mugaylan: 766
mugaylan ağacı: 182, 381, 390
Mugîs: 377, 682
Mugîs b. Melik Fâiz (Zafâr hükümdarı Sultan): 373, 376
Mugîs İbn Melik'il-mülûk: 682
Mugîs, Melik: 920
Mûgistan (Hürmüz) şehri: 387
Mugîsuddîn Muhammed, Melik (Semnanlı Melikülmülûk İmâdeddîn'in oğlu): 755
Muğla: 448
Muğle (Muğla): 410, 411
Muhacirler: 184, 208
muhafız: 49, 501
Muhammed Adenî, Fakih: 377
Muhammed, Ahı: 424
Muhammed, Aydınoğlu (Birkî sultanı): 420, 424, 425
Muhammed b. Abdullah Ameveyh: 282, 283
Muhammed b. Abdullah b. Ahmed Ebu'l-Velîd Ezrakî: 237
Muhammed b. Abdullah b. Yenûmar, Kadı: 959
Muhammed b. Abdullah (Tekeddâ kadısı Fakih): 988
Muhammed b. Ahmed b. Adlân Kinânî Şâfiî: 64
Muhammed b. Ali: 114
Muhammed b. Burhân: 217
Muhammed b. Câbir Vâdî Âşî: 157
Muhammed b. Cemmâz: 367
Muhammed b. Ebi'ş-Şerefî Harbevî: 671, 675, 676
Muhammed b. Ebû Sehl: 83
Muhammed b. Fahd Kureşî: 217
Muhammed b. Fakih Cezûlî: 963, 964
Muhammed b. Ferhân, Tûzerli: 855
Muhammed b. Hacer: 11

Muhammed b. Hasan Askerî: 313
Muhammed b. İbrahim: 227
Muhammed b. İsmail Buharî: 530
Muhammed b. Kasım Kureşî: 587
Muhammed b. Muhammed İbn Cüzeyy Kelbî: 6
Muhammed b. Muzaffer: 325
Muhammed b. Osman (Hanbelî imamı, hadîs bilgini): 216, 217
Muhammed b. Ömer (Miknâseli): 980
Muhammed b. Râfi: 166
Muhammed b. Saîd, Hacı (Sicilmâsalı): 988
Muhammed b. Sîrîn: 267, 920
Muhammed b. Şümeyle b. Ebû Nümeyy: 367
Muhammed b. Tuğrıl b. Abdullah b. Gazzâl Sayrafî: 155
Muhammed b. Vâsi: 267, 920
Muhammed Bağdâdî: 588
Muhammed Bâkır b. Ali Zeynelâbidîn: 564
Muhammed Batâihî, Şeyh: 471
Muhammed, Bayram oğlu: 775
Muhammed Çarhî, Emir: 568
Muhammed Çelebî: 408
Muhammed Dûri (Tikrîtli): 585
Muhammed, Emir (Heratlı): 759
Muhammed Fîlâlî, Fakih: 980
Muhammed Gıyâseddîn, Emir: 677
Muhammed (Gıyâseddîn Tuğluk'un oğlu): 869
Muhammed (Hacı İbn Kuray'ât Tancî'nin kardeşi): 930
Muhammed, Hatip: 983
Muhammed Havâce (Azak Beyi): 468, 469, 471
Muhammed Havîh, Behlevân (Irak kervanının emiri): 244
Muhammed (Hemedânlı sufî): 671
Muhammed Herevî, Melik: 594
Muhammed Hudâbende: 117, 118, 285, 321, 322
Muhammed Hudâbende (Olcaytu) ve İslâmiyetin İlhanlılarda kabulü meselesi: 332
Muhammed İbnü'l-Vezîr Cemaleddîn (Hatip): 867
Muhammed Masmûdî Mağribî: 868
Muhammed Mehdî, Halife: 199
Muhammed Mehrâvî: 567
Muhammed Merrâkeşî, Şeyh: 72
Muhammed Mûla, Seyyid: 36
Muhammed Nâkavrî, Şeyh: 792
Muhammed Necîb: 706
Muhammed Silâhdâr, Melik: 860
Muhammed, Sultan: 615, 629, 643, 688, 856, 881, 882, 898
Muhammed Şah: 219, 288, 470, 583, 585, 612, 638, 639, 644, 652, 699, 700
Muhammed Şah İncû (Yincu), Emir: 283, 294
Muhammed Şâhbender: 812
Muhammed, Şehzâde: 643, 644
Muhammed, Şeyh (Nişaburlu): 861
Muhammed, Şeyh Zencânî: 282
Muhammed Tavfirî (Pervenli): 775
Muhammed (Utayfa oğlu): 213
Muhammed Uzbek Han, Sultan: 234, 324, 464, 465, 474, 522
Muhammed Vecdî Tâzî, Hacı: 980
Muhassab: 208
Muhassar vadisi: 233, 235
Muhbir: 584
Muhiddîn: 285
Muhlis, Kadı: 70
Muhlis, Melik: 658
Muhlisü'l-mülk Nezerbârî: 689, 690
muhmalât (yumuşak, üzeri tüylendirilmiş) pamuk kadifesi: 881
Muhsinî: 44
Muhsinî, Emir: 44
Muhtâr b. Ebû Ubeyd: 312
Muhtâr b. Ebû Ubeyd Sakafî: 315
Muhtedî (Abbasi halifesi): 320
muhtesib: 57, 694
muhtesib (ihtisab işiyle görevli şahıs): 241, 649, 698
Muhyiddîn (Humuslu): 116
Muhyiddîn, Müderris: 419, 424
Muhyiddîn Yahyâ b. İbrahim b. Fellâh b. Muhammed İskenderî, Şerif: 156
Muînuddîn Bâharzî, Şeyh: 772
Muizziddîn: 627, 628

Muizziddîn b. Nâsıreddîn: 614
Muizziddîn (Balaban oğlu Nasıreddîn'in oğlu): 626
Muizziddîn Dihlî: 869
Muizziddîn, Sultan: 628, 629, 630
Muizziddîn (Sultan Şemseddîn'in oğlu): 622
Muizziddîn (Şeyh Feridüddîn'in oğlu): 604
Muizzüddîn Keykubâd: 648
Mukarasa tatlısı: 760
mukarrada: 747
mukasırî: 668
Mukâsırî türü sandal ağacı: 685
mukattaat: 110
Mukattam dağı: 50
Mukbil, Melik: 183, 184, 719, 722
Mukbil Telingî: 788
Mukl ağacı (Akgünlük ağacı): 195, 865
mukl (kokulu bir ağaç): 194, 856
Mukrî Hüsâmeddîn Buhârî, İmam: 480
Muktedir (Abbasi halifesi): 320
Muktefî (Abbasi halifesi): 320
Mûlah: 37
Mulaku (Mülûk) adası: 819, 840, 842, 843
Mulaybâr bölgesi (Kerala): 803
Mulaybâr (Malabar): 722, 793, 794, 795, 796, 797, 798, 799, 805, 808, 812, 831, 835, 847, 959
Mulcâva: 883, 884, 886
Mulcâva: 891
Mûlî: 962
Multân: 255, 470, 537, 541, 543, 568, 583, 585, 589, 592, 593, 594, 599, 626, 639, 692, 693, 702, 718, 754
Multân: 597
Multân Câmii: 639
Multân Emiri: 593
Mulûk (Mulaku): 844
mum: 120, 232, 414, 416, 424
Munc (Mung) (bir cins burçak): 602
Mung/Munc (Mungo): 609
Muntasır (Abbasi halifesi): 320
Muntasır b. Mes'ûd (Tunus tüccarlarından): 11
Murâd Bek: 410
Murtazâ (Fas kralı): 72
Mûrtibîn: 982
murûriye: 937
Murvârî (muz): 382
Musa: 26, 51, 134, 148, 670
Musa b. Nusayr: 943
Musa b. Nusayr: 951
Musa b. Osman: 11
Musa Bek: 414
Musa (Fakih): 428
Musa Kâzım: 319
Musa Kâzım b. Ca'fer-i Sâdık: 564
Musa Merrâkeşî, Şeyh: 72
Musa Muzrık: 227
Musa Peygamber: 91, 146, 175
Musa Vancarâtî, Hacı: 968
Musa'ın (as.) suya atılmasıyla ilgili âyetler: 59
musallâ: 969
Musiki: 352
Muslihiddîn (Fakih): 406, 407, 426
Mustahrec: 912
Mustansır (Abbasi halifesi): 320
Musta'sım (Abbasi halifesi): 320, 321
Musul: 325, 328, 334, 335, 336, 343, 566
Musul (Mevsıl): 341
Mûşhvâr: 682
Mût (Mot; küdrûya benzer tahıl): 602
mut'a nikâhı: 824
Mu'tadıd (Abbasi halifesi): 320
mutanfas: 967
Mu'tasımbillah (Abbâsî halifesi): 320, 529, 588
Mutaylab: 77
Mu'temed (Abbasi halifesi): 320
Mu'tezile mezhebi: 521
Mu'tezilî: 402
Mu'tezz (Abbasi halifesi): 320
Mutî (Abbasi halifesi): 320
Mût/Mot: 610
Mutra (Madura): 857, 859, 860, 861, 862
Muturnî (Mudurnu): 433, 435, 436
Muturnî (Mudurnu): 457
Muvahhidî: 12
Muvattâ kitabı: 906
Muvattâ kitabı: 915

muz: 42, 295, 363, 366, 373, 783, 795, 800, 831, 835, 851, 876, 878, 879
Muzaffer b. Dâye: 763
Muzaffer, Melik (Yusuf b. Resûl): 205
Muzaffer Şah b. Emir Muhammed, Emir: 290, 291
Muzaffer Yusuf b. Ali b. Rasûl: 354
Muzafferî Mescidi: 155
Muzafferiye Medresesi: 205, 215, 217, 219, 345
Muzafferüddîn, Şeyh: 465, 467, 469
Muzhirüddîn: 465
Mübarek, Emir (Utayfa oğlu): 213, 346, 347
Mübarek Hân: 632, 658, 679, 684
Mübarek Rabve (kutlu tepe): 149
Mübarek Şâh (Semerkand büyüklerinden): 594, 726, 734
Mübarek, Zeynüddîn: 34
Mübareke: 816
Mübarek Şâh: 875
Mücâhid Nûreddîn Ali b. Hizebrüddîn (Yemen sultanı) ve Benî Resûl Devleti: 359
mücevher: 292, 472, 476, 500, 533, 557, 653, 657, 659, 660, 668, 679, 680, 697, 832, 847
Mücîr b. Ebî Recâ, Melik: 700, 856
Mücîr b. Zürrecâ: 664
Müderris Yahyâ (Fakih): 959
Müdrik b. Fakkûs: 973
Müeyyed Hizebruddîn Davud: 354
müezzin: 181, 226, 231, 232, 273, 327, 520, 657, 658, 732, 751, 826, 837, 907
Müfrid tarzı askerler: 649
müftü: 85
Mühennâ b. İsa (Arap emiri): 117, 118, 247, 712
Mühennâ b. İsa Mühennâ Emîrü'l-Arab: 127
Mühennâ ve oğulları: 249
Mühezzeb, Havâce: 812
mühürdar (sâhibü'l-alâme): 533, 641, 701
mülebben: 124
mülemma: 469
Mülemma: 490
Mültezem: 199
Mülûk (Mulaku) adası: 819, 840, 842, 843
Mümşâd Dîneverî: 282
müneccim: 23, 53, 625
Münye: 44, 68
Münye-i Benî Mürşid: 34
Münyetü İbn Hasîb: 66, 68, 397
Münyetü'l-Kaid: 66, 397
münzevi: 508
Mürsiyeli: 906
Müsellem: 141
müsemmâ (iki tarafın anlaşmasıyla belirli): 824
Müsfir li'l-Kulûb: 80
Müslim b. Akîl: 315
Müslim b. Akîl b. Ebû Tâlib: 312
Müslüman: 5, 8, 9, 29, 30, 32, 52, 57, 60, 65, 82, 85, 87, 96, 97, 115, 121, 123, 135, 137, 159, 161, 162, 164, 191, 194, 228, 237, 244, 245, 248, 285, 295, 314, 322, 331, 333, 341, 368, 369, 400, 403, 418, 424, 433, 442, 451, 454, 457, 463, 464, 470, 487, 492, 493, 495, 496, 502, 507, 509, 510, 512, 517, 529, 530, 531, 535, 536, 538, 539, 544, 548, 550, 551, 552, 561, 562, 573, 579, 596, 597, 603, 604, 605, 610, 628, 637, 638, 646, 647, 663, 683, 688, 701, 703, 725, 732, 753, 758, 761, 765, 769, 771, 775, 776, 778, 782, 783, 789, 790, 791, 792, 795, 796, 797, 798, 799, 800, 801, 802, 809, 810, 812, 813, 816, 817, 818, 826, 840, 843, 849, 855, 857, 859, 860, 864, 865, 871, 872, 874, 875, 876, 879, 884, 885, 888, 891, 895, 898, 899, 900, 902, 904, 905, 906, 907, 908, 911, 914, 916, 919, 921, 927, 938, 939, 941, 943, 944, 953, 959, 982, 984, 985, 990
Müslüman askerler: 753
Müslüman aşçılar: 908
Müslüman iş adamları: 898
Müslüman tacir: 470, 898, 904
Müslüman Türkmenler: 400
Müsned: 295, 320

Müstadî (Abbasi halifesi): 320
Müstagânem: 930
Müstaîn (Abbasi halifesi): 320
Müstansırbillah (Abbâsî halifesi): 439, 541, 612, 677
Müstansırbillah Ebû Ca'fer b. Zâhir, Halife: 319, 439
Müstansırbillah oğlu Abdülazîz (Abbâsî halifesi): 671
Müstansıriye Medresesi: 319
Müstansıriye Medresesi: 330
Müsta'sım Billah, Halife: 870
Müstazhır (Abbasi halifesi): 320
Müstehap (güzel ve doğru görülen): 235
Müstekfî (Abbasi halifesi): 320
Müstencid (Abbasi halifesi): 320
Müsterşid (Abbasi halifesi): 320
Müşenk (Muşang): 597
müşenk: 587
Müşerrif: 984
Müşeyreb: 261
Mütevekkil (Abbasi halifesi): 320
Müzdelife: 198, 233, 234, 235
müzik grubu: 909
müzisyenler: 744, 882

Nâbiga, Şair: 922
Nablus ya da Nâbulus: 96
Nâbulus: 90
Nâbulusiye: 90
nacak: 858
Nagatay Bey: 478, 480
nahh (ipek): 425, 476, 501, 566
Nahh (Nakh) cinsi kumaş: 512
Nahle vadisi: 198, 212, 347
Nâhodâ (Nâhûdâ): 725
Nahşeb: 530
Nahşeb (Nesef): 551
Nâhûda (gemi patronu): 722, 787, 789, 791, 805, 808, 830, 842, 855, 888, 889, 890
nâibu's-saltana: 98
Nâibü'l-bahr unvanı: 891
naip (başyardımcı): 533, 654, 704, 713, 717, 720, 722, 749, 813, 958, 966
Nakîb b. Şemseddîn (Atrablus kadilkudatı): 94
nakîbüleşraf: 111, 253, 254, 416, 476
Nakîbü'l-Müteammimîn: 45
Nakîbü'l-Müteammimîn (bilginlerin teşrifatçısı): 38
Nakîbü'n-nükabâ (nakiplerin başkanı): 653, 661, 662
nakip: 254, 564, 655, 657, 659, 660, 661, 662, 682, 726, 727, 751
Nakipler: 663
Nakkar (davula vuran): 254
Nakkaşlar çarşısı: 897
namazgâh: 271, 517, 732, 750, 787, 788, 790, 793
nân: 281
Nân ve Mâs: 305
Nandurbar (Nezerbâr) şehri: 783
nar: 44, 92, 394, 522, 782, 861, 932, 947
nar ağaçları: 430
Nârcîl (hindistancevizi): 385, 844
Nârenc (portakal) Mağarası: 852
narenciye: 394, 948
nargil (hindistancevizi; nârcîl): 373, 374, 791, 797, 819
Nâsır (Abbasi halifesi): 320
Nâsır, Melik: 21, 22, 29, 34, 38, 48, 53, 54, 55, 57, 69, 72, 90, 95, 109, 114, 115, 116, 117, 118, 123, 140, 141, 142, 144, 153, 168, 178, 207, 214, 225, 226, 234, 235, 279, 324, 346, 347, 395, 396, 414, 533, 745, 771, 920, 925, 926, 939, 963
Nâsır ve Memlûk Devleti: 31
Nâsıreddîn: 70, 220, 624, 626, 628, 630, 642, 668, 669, 672, 733, 739, 778, 862, 863, 869
Nâsıreddîn Asyûtî: 345
Nâsıreddîn b. Aynülmülk, Melik: 780
Nâsıreddîn b. Nâhıd: 47
Nâsıreddîn b. Şemseddîn, Sultan: 622, 623, 642
Nâsıreddîn (Balaban'ın oğlu): 626
Nâsıreddîn Derkandî (Horasanlı): 285
Nâsıreddîn (Diyarbekirli Hacı): 789
Nâsıreddîn Fârî: 357
Nâsıreddîn (Gıyâseddîn'in yeğeni): 860
Nâsıreddîn Husrav Hân: 636

Nâsıreddîn Huvârezmî (Sadr-ı Cihân): 657, 733, 754, 755
Nâsıreddîn İbn Melik Mell ile Kadı Celâleddîn hâdisesi: 786
Nâsıreddîn İbn Melik Mell (İsmail Muhh): 725
Nâsıreddîn İbnü'l-Adîm: 111, 924
Nâsıreddîn Kâfi (Heratlı nedimbaşı): 733, 747
Nâsıreddîn (Melik Mell oğlu): 720, 721, 781
Nâsıreddîn, Mevlânâ (Tirmizli Vâiz): 668, 671, 739, 747
Nâsıreddîn Mutahhar Evherî, Seyyid: 253, 608, 711, 712, 744, 745, 754
Nâsıreddîn (Radıye'nin küçük kardeşi Muizzüddîn): 647
Nâsıreddîn, Sultan: 624, 863, 869
Nâsır'ın Mekke'ye asker göndermesi: 358
Nasrullah: 710, 715
Navl (Naul: 875
navl (navlun, ücret): 400, 873
nâvûs: 913, 914
Nâvûs kelimesi: 915
Nâzır-ı Ceyş: 345
nazm (camdan yapılmış süsler): 962
nebîz: 467, 484
Neblân: 280
Neblân: 305
Neccarîn vadisi: 934
Neccâroğulları: 174
Necd: 246, 950
Necd: 249
Necef: 250
Necîb: 753
Necîb Kapısı: 613
Necîb, Şeyh: 830
Necmeddîn Asfûnî, Şeyh: 218, 345
Necmeddîn Bâlisî (Mısır kadısı): 345
Necmeddîn Cîlânî: 788
Necmeddîn Isfahânî: 926
Necmeddîn Kübrâ: 545
Necmeddîn Kübrâ, Şeyh: 520
Necmeddîn Muhammed Taberî: 241
Necmeddîn Sehertî: 57
Necmeddîn, Şeyh: 224
Necmeddîn Taberî, Kadı: 214, 215, 217
Necmiye: 144
Necşî Kefâlî: 509
Necşi Kefali (Bahşi Kefali): 514
nedime: 499
Nedrûma: 930
nefîr: 590, 658
neft: 806
Neft: 810
Nehirlerle ilgili hadîsler: 59
Nehrâriye: 45
Nehrâriye şehri: 38, 925
Nehr-i Esved (Karasu) ırmağı: 415
Nehr-i Ezrak: 301
Nehr-i Ezrak (Karun Suyu (Irak'ta)): 273
Nehr-i Ezrak (Mağna: 875
Nehr-i Ezrak (Mavi Su (Hindistan'da)): 873
Nehr-i Melik kasabası: 468
Nehrvâla (Anhilvara): 685, 725
Nehrvâla (Anhilwara): 666, 680, 719
Nekde (Niğde): 415
Nekde (Niğde): 450
Nerwan (Perven): 567, 775, 778
Nesef: 536, 542
nesîc: 501
Nesr-i Tâir: 69
nesrin: 613, 679, 730
Nesterev mıntıkası: 40
Nevbet: 98
nevbet (belli zamanlarda davul çalan bandocu): 533
nevbet (nöbet): 882
nevre yaprakları: 221
neydâ: 69
Neydâ: 73
neylem: 850
Neyreb: 164
Neyreb köyü: 146, 150
Nezerbâr (Nandurbar): 786
Nezerbâr (Nandurbar) şehri: 783
Nezerbârî (Muhlisü'l-mülk): 689, 690
Nezvâ (Umân diyarının başşehri): 382
nıkrîs (damla) hastalığı: 478, 480, 522
Niğde (Nekde): 414, 415

nikâh kadılığı: 11
nikâh merasimi: 836
Nikola (Kefâlî Nikûlâ, Nikûle): 425, 499
Nil: 38, 40, 41, 42, 44, 47, 48, 51, 53, 55, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 397, 583, 616, 873, 894, 962, 963, 975, 976, 978, 979, 980
Nil: 59
Nînevâ (Ninova): 336
Ninova (Nînevâ): 336
Nîsâbûr (Nişabur): 558, 559, 565, 566
Nîsâbûr (Nişabur) ve dönemin hâdiseleri: 574
Nişabur (Nîsâbûr): 425, 558, 559, 565, 566, 861
nişan tahtaları: 483, 567
Niyet hadîsi: 8
Nizâmeddîn: 388, 390, 562, 563, 720
Nizâmeddîn, Ahı: 418, 442
Nizâmeddîn Bedâunî (sufî bilgin): 617
Nizâmeddîn Bedvânî (Nizâmeddîn Evliyâ Bedâunî): 651
Nizâmeddîn, Emir: 718
Nizâmeddîn, fakih: 518, 561, 562
Nizâmeddîn Hüseyin b. Tâceddîn Âvî: 253
Nizâmeddîn Kervânî, Kadı: 730
Nizâmeddîn Mahmud b. Muhammed b. Ömer Herevî: 296
Nizâmeddîn Mevlânâ: 561
Nizâmeddîn Mevlânâ: 572
Nizâmeddîn Mir Necle, Emir: 718
Nizâmiye Medresesi: 319
Nizâmiye Medresesi: 330
nîze: 658
nîzedâriye: 912
nîzedârlar: 751
nohut: 591, 603, 710, 769, 894, 932, 961
nöbet tokmağı: 738
Nûba: 478, 963
Nuh Peygamber: 252, 311, 312, 337
Nukra: 246, 931, 932
Nu'mân b. Beşîr Ensârî: 102
Nu'mân b. Münzir: 259
Nu'mâneddîn Huvârezmî (Harizmî): 518
Nûreddîn Ali, Kadı: 793
Nûreddîn Ali, Sultan Mücâhid: 354
Nûreddîn Ali, Şeyh: 71
Nûreddîn b. Ali b. Melik Müeyyed: 226
Nûreddîn (Dımaşk sultanı): 93
Nûreddîn Ebû Yüsr b. Sâiğ: 141
Nûreddîn Ebu'l-Hasan Ali b. Musa b. Saîd Ansî (Gırnatalı gezgin şair): 101, 133, 141
Nûreddîn Ebu'l-Hasan Ali b. Saîd Ansî Mağribî: 158
Nûreddîn Gürlânî: 616
Nûreddîn, Hatip: 70
Nûreddîn İbnü'z-Zeccâc: 529
Nûreddîn Kirmânî: 275, 278, 521
Nûreddîn Mahmud b. Zengî, Sultan: 144
Nûreddîn, Melik Mücâhid (Yemen hükümdarı): 346, 372
Nûreddîn Sahâvî: 152, 922
Nûreddîn Şîrâzî: 693
Nûreddîn (Zengî), Sultan: 92, 93
Nûreddîn Zeydânî, Kadı: 299, 345
Nûrulislâm: 521
Nusaybin (Nasîbîn) ve havası: 342
Nusaybin şehri: 337
Nusayrî: 120, 121
Nusayrî Mehdisi Hâdisesi: 128
Nusayrîler: 128
Nusret Hân, Tâcülmülk: 709
Nusretü'l-Hâcib: 704
Nuvâ, Melik: 715
nühâvendî (işkence görevlisi): 692
Nükbiye: 703
Nükbiye, Melik (sâhib-i devât): 658, 660, 690, 703, 739
nüvvârü'l-karanfil (karanfil çiçeği): 885

oba: 473
odalık cariye: 899
odun: 439, 463, 523, 809, 885, 886
ok: 22, 116, 578, 696, 717, 790, 856, 888, 957
ok sadağı: 755
ok tirkeşi: 758
okçu: 21, 806, 807, 812, 861, 898, 910, 912
okıye: 922
Okıye denen ölçünün karşılığı: 306
Okyanus (el-Bahru'l-Muhît): 142
Olcaytu Han ve Sünnîlik: 308

Ordu (karargâh): 473
ordugâh: 497, 711, 755, 862
Orhan Bey (İhtiyâruddîn Urhân Bek): 420, 430
Orta Asya: 291
oruç: 147, 181, 343
Osman (Maldivli): 830
Osman b. Affân: 190
Osman b. Affân Mısrî: 907
Osman, Hz.: 136, 177, 178, 179, 185, 193, 265, 383
Osman Mirendî: 588
Osman, Şirazlı Şeyh: 849, 850, 851
Osmancûk, Sultan: 430
Osmanî (erik cinsi): 894
Osmaniye: 907
otağ: 467, 468, 474, 475, 479, 480, 483, 533, 537, 666, 714, 721
otlak: 567
Otrâr (Fârâb): 528, 531
Otrâr şehri: 550, 552
oturak: 483, 540, 653
Otuzaltı Lek: 664

öd: 836, 847, 850, 885, 919
öküz: 410, 465, 466, 471, 477, 497, 714, 718, 723, 754
Ömer b. Abdülazîz: 103, 138, 139, 173, 177, 178, 587
Ömer b. Abdülazîz: 104
Ömer b. Hattâb, Halife: 175, 904
Ömer b. Müncâ: 296
Ömer Bek (efsanevî kahraman Umur Bey: 455
Ömer Bek (Umur Bey): 420, 425, 426
Ömer (Celâleddîn): 827
Ömer Deherd, Vezir: 831, 840
Ömer (Hinavrlı Hacı Nâhûda): 829, 830
Ömer, Hz.: 174, 175, 176, 177, 179, 185, 286, 383
Ömer Mescidi: 89
önlük: 484
örmek (kül rengi yün kaban): 881
örtü: 501, 728, 831
öşür (onda bir): 470, 684
övendere: 465

pabuç: 381
pagoda (tapınak): 902, 903
Pakpattan (Acûdehen Şehri): 604
palan: 746
Palem (Bâlem) Kapısı: 613
Palem Kapısı (Dervâze-i Bâlem): 728, 729
palmiye: 372, 374, 818, 974
pamuk: 371, 394, 483, 534, 541, 728, 731, 767, 822, 835, 856, 881
pamuk cübbe: 757, 895
pamuk elbise: 408, 758, 896
pamuk havlu: 752
pamuk kumaş: 821, 868, 886, 980
pamuk tarlası: 767
Panderani (Fandrayna) şehri: 356, 801, 805, 808, 816
Papa: 426, 505, 506
para keseleri: 683
Pasifik: 887
pasta: 662
patika: 420
Payitaht: 388, 517, 536, 656, 666, 672, 673, 683, 693, 708, 710, 723, 861
pazarcıbaşı: 327
peçe: 524, 972, 989
Peçeli Messûfeliler (Tuaregler): 978
Peçin (Bercîn) kasabası: 412
Pehlivan, Emir: 343, 345, 346
Pehlivân Muhammed Havîh (veya Huvayh): 357
peksimet: 36, 379
pelit ağacı: 885
Pencâb nehri: 52, 254
Penç hîr (Benchîr): 567
Penşir: 567
Perçemden saç kesmek: 301
perde: 476, 565, 660, 731, 876, 889, 966
perdedar: 476, 478
perdedâriye: 912
Pervân (Berven) şehri: 568
Pervâne: 442, 739
Pervaneoğulları: 1, 459
Perven (Nerwan): 567, 775, 778
Pervîz (Kâzerûnlu Meliküttüccar; tacirlerin reisi): 665
peştamal: 364, 371, 658, 771, 794, 808, 820, 822, 823, 824, 835, 881

Peygamber Kapısı (Bâbü'n-Nebî): 204, 206
Peygamber Mescidi: 24, 25, 178, 179, 180
Peygamberler Mescidi: 91
peyke: 405, 406, 422, 443, 502, 503, 506, 540, 653, 654, 684, 733, 735, 736, 794, 795, 800, 830, 902, 912, 967
peynir: 123
pilâv: 441, 662, 701
pirinç: 274, 327, 363, 371, 382, 421, 523, 595, 602, 603, 607, 629, 710, 749, 757, 769, 783, 793, 794, 823, 828, 830, 831, 849, 857, 862, 868, 878, 881, 889, 962, 963, 980
pirinç ekmeği: 260
pirinç pilâvı: 662, 701
pisipisi: 781
pişmiş muz: 831
piyade: 501, 502, 560, 703, 856
porselen: 901
porselen tabak: 522
portakal: 601, 819, 879, 909
portakal çiçeği: 885
portakalgiller: 366
post: 35, 482, 693
posta (berîd): 596
posta güvercinleri: 29
posta servisi: 584
postnişin: 412, 417, 692, 693, 814
pranga: 694
prens: 501
prens kızları: 508
prenses: 889, 890
Pudupattana (Budfattan): 800, 801, 816
puf böreği: 961
pusat: 500
put: 778, 791, 792, 826, 854, 888, 903
puthane: 825, 826
putperest: 895
Puttalam (Battâla) şehri: 846, 855
püskül: 966

Ra'âde: 613, 661
Ra'âde: 664, 618
Râberî (Rapri) şehri: 773
râbıta (sınır) kalesi: 947
Râbıtatü'l-Ukab: 950
Râbia Adeviyye: 85
Râbia Bedeviyye: 85
Rabve: 130, 149, 150
Racû (hükümdar): 773
Radıyyüddîn Yahyâ, Mevlânâ: 521
Râdî (Abbasi halifesi): 320
Radiye (Raziye) Sultan: 646
Radiye (Sultan Şemseddîn'in kızı): 622, 623, 624
Râfızî: 103, 253, 259, 266, 285, 312, 361, 394, 402, 444, 558, 559, 560, 561, 565, 812, 921
Râfi b. Ebû Ömer b. Ânid b. Sa'lebe b. Ganm b. Mâlik b. Neccâr: 174
Râfizî bölgeleri: 268
Rahba şehri: 921
Rahbeti Mâlik b. Tavk Kalesi: 106
rahibe: 507
Rahîk oğulları (Evlâd-ı Rahîk): 313
rahip: 123, 506, 507, 508, 509
rahle: 669
Rahmet dağı: 233
Râkid Deniz: 887
rakkaseler: 221
raks: 410, 428
Ramazan: 130, 218, 230, 232, 616
Ramazan bayramı: 14, 410, 660, 732, 969
Ramazan orucu: 926, 935
Râmedev: 798
Râmeyn: 325
Râmiz (Ramehurmuz): 301
Râmiz (Râmehürmüz): 272
Ramle: 90, 397
Ramle Şehri: 96
Râşid (Abbasi halifesi): 320
Ratan: 588
ratl: 292, 685, 690, 723, 729, 863, 868, 889, 932
Ravda: 48, 173, 178, 250, 253
Ravda Mukaddese: 173
Ravda Mutahhara: 84, 186
Rây: 724
Ray Câlansî (Câlansî kralı): 789, 790
Rây Kenbîle: 700, 701, 707
raybûl: 613, 679, 730

Rebî b. Süleyman Murâdî: 296
Rebî Ribâtı: 219
Recâ: 281
Receb Burku'î: 784
Receb Burkuî, Şeyh: 222
Receb Nehr-i Melikî, Şeyh: 468
Recebî: 926
recm: 688
Refîuddîn Elfî Yemenî (Habeş): 348
rehberler: 744
Re's-i Devâir (Devâir burnu): 359
Re's-i Devâir (Devâir burnu): 349, 396
Re's-i Ebû Muhammed (Ebû Muhamed burnu): 396
Resûldâr: 737
Resûldâr: 760
Reşid, Hacı (Hindistanlı): 951
Revâk: 260
Revhâ: 192
revnak: 505
Rey: 325
reyhan: 506
Rıza (Multânlı): 754
ribât: 66, 210, 270, 283, 336, 557
Ribât Kapısı (Bâbü'r-Ribât): 205
Ribâtu'l-Feth: 505, 555
Ribâtu'l-Muvaffak: 206
Ribâtu's-Sidre: 205
Ribâtu'ş-Şarabî: 213
Rifâî (Küçük) dergâhı: 417
Rîga ahalisi: 23
rikâbî (kılıç cinsi): 765
rikak (yufka): 662
rişta (erişte): 467
Rohh: 916, 918
Roma: 426, 505
Roma Yapısı Minareler: 158
Ronda Kalesi: 946, 951
Rubîl: 91
rubuî (çeyreklik): 806
Rugan kelimesi: 458
rugan (yağ): 436
ruhban: 509
ruhbanlık: 503
Rûhuddîn: 285
Rum: 135, 400, 403, 408, 422, 424, 425, 426, 428, 430, 433, 442, 462, 465, 471, 476, 478, 497, 498, 499, 500, 503, 507, 508, 509, 517, 805, 897
Rum Çölü: 283
Rum göleti (Bi'r-i Rûme): 185
Rum (Hıristiyan): 443, 700
Rum hükümdarı: 135, 177
Rum Saruca: 511
Rumlu (Anadolulu): 754
Rummân: 44
Rus: 471, 497, 517
Rus dağları: 497
Rusâfe: 320, 321
Rusâfe: 331
Rusus: 115
Rûzbihân-ı Baklî: 309
Rüknabâd: 284, 297
Rüknâbâd: 307
Rükneddîn: 289, 630, 667, 668, 692, 693
Rükneddîn Acemî Kürdî Gûrânî: 242
Rükneddîn Acemî Tevrîzî: 222, 267
Rükneddîn'in atası Bahâeddîn Zekeriyya Kureşî: 596
Rükneddîn b. Bahâeddîn Ebû Zekeriyyâ (Multânlı): 587, 692
Rükneddîn b. Kavba' Tûnusî: 56
Rükneddîn b. Şemseddîn, Sultan: 622
Rükneddîn Fîrûzşah b. Şemseddîn İletmiş: 646
Rükneddîn İbnü'l-Kavba Muhammed b. Abdurrahman Tûnusî Mâlikî: 64
Rükneddîn (Sultan Celâleddîn'in oğlu): 629
Rükneddîn (Sultan Şemseddîn'in oğlu): 622
Rükneddîn, Şeyh: 594, 638, 643, 692, 702
Rükneddîn, Şeyhler Şeyhi: 223, 667
Rükneddîn Zekeriyyâ: 24
Rümeyse: 213, 216, 227, 313, 346, 347, 349, 350
rüsum: 740
rüsûm vergisi: 748
rütbeli kapıkulu: 475
rüzgâr: 26

Saâde (Telingli): 779
Saatler Kapısı: 158
saatler kapısı (Bâb-ı Sâât): 139
saban demiri: 705, 774
Sabartâ (Isparta): 406
Sabîh, Melik: 745, 751
Sâbit Bunânî: 920
sabun: 49, 103
sâbûniye (tatlı cinsi): 595, 752
Sâbûniye tatlısı: 597, 761
Sâbûr Zülektâf (İkinci Şapur): 915
Sâbûr Zülektâf: 897, 898
saç: 376
saç topuzu: 681
Sa'd b. Ebû Vakkas: 248, 312
Sa'd b. Ubâde: 146
Sa'd b. Ubâde: 162
Sa'dâ: 359
sadak: 21, 967
sadaka: 69, 660, 676, 826, 863
Sa'deddîn (Tülük Tümûr'un hocası): 464, 466
Sadî: 759
Sadî Hindbut: 732
Sâdî (Nehrâriye'nin yöneticisi): 38
Sa'dî, Şair: 297
Sa'dî Şîrâzî: 309
Sadr Ebu'l-Hafs Bekrî: 521
Sadreddîn Gumârî: 166
Sadreddîn Hanefî, Fakih: 592
Sadreddîn Kuhrânî: 617
Sadreddîn Süleyman (Fenikeli): 439
Sadreddîn Süleyman Lekzî (Lezgi), İmam: 518
Sadreddîn Süleyman Mâlikî: 38
Sadreddîn Süleyman Mâlikî: 45
Sadreddîn (Şeyh Rükneddîn'in oğlu): 702
Sadr-ı cihân: 256, 541, 607, 620, 636, 657, 690, 733, 734, 754, 755, 911, 913
Sadr'ı-cihân kelimesinin manası: 553
Sadrüşşerîa (Kât şehrinin kadısı): 526, 529
Safâ ile Merve: 178, 196, 204, 207, 345
Safâ ile Merve: 240
Safâ Kapısı (Bâbü's-Safâ): 204, 205, 207, 217
Safakus: 18
Safakus şehri: 14, 15, 56, 927
Safiye binti Abdülmuttalib: 184
Safiyye binti Abdülmuttalib: 190
Safiyyüddîn Abdülaziz b. Serâyâ Hıllî (Irak şairi): 338, 437
Safiyyüddîn Taberî Mekkî: 34, 354
Safrâ: 192, 193
Safrâ: 194
safra: 823
Safran: 433
Safranbolu (Borlû): 438
Sagangû: 962
Sagânî (Ebu'l-Fadâil Hasan b. Muhammed b. Hasan): 285, 296
Saganî ve kitabı Meşâriku'l-Envâr: 307
Sagar hâkimi Bahâeddîn Küşt Asb (Kuştasp): 724
Sagar nehri: 781, 783
Sagar (Songarh): 786
Sagar (Songarh) şehri: 783, 787
Sagarcî (Sadr-ı Cihân): 913
sâha: 782
Sâha: 786
sahan: 910
Sâhib b. Abbâd: 269
Sâhib b. Abbâd, Vezir: 267
Sâhib İzzeddîn Kalânisî: 153
sâhib-i divan: 900, 901
Sâhibu'l-alâme: 552
sâhibu'l-bahr (bahriye nâzırı): 879
Sâhibu'l-haber: 553
sâhibü'l-alâme (mühürdar): 533
Sâhibü'l-haber: 223, 541
Sâhibüzzemân: 315
Sâhibüzzemân Mescidi: 921
Sâhibüzzemân Meşhedi: 920
Sâhibüzzemân türbesi: 340
Sâhibüzzemân Türbesi: 334
Sahîh-i Buhârî: 155
Sahîh-i Müslim: 147
Sahna: 921, 922
sahra: 391, 396
Sahre (Kutsal Kaya): 82, 504, 508
Sahur: 231

Sahyûn kalesi: 115
Sahyûn şehri: 116
Sahyûn ya da Sıhyûn: 126
Saîd b. Ali Cezûlî: 981
Saîd b. Ali, Şeyh: 983
Saîd Bicâî, Şeyh: 121
Saîd bölgesi: 218
Saîd (Ebûbekir): 944
Saîd Hindî, Şeyh: 219
Saîd (Makdeşev; Mogadişu ahalisinden): 799
Saîd Mekkî, Şeyh: 568
Saîd Merrâkeşî Kefîf: 182
Saîd, Şeyh: 219, 220, 221, 222, 223
Saîd-i Mısr (Yukarı Mısır): 25, 44, 48, 52, 66, 67, 70, 72, 397, 926, 963
Saîdü's-Süedâ Tekkesi: 168, 299
saka: 48
sakal: 508, 517, 542, 688, 705, 805, 851, 870
sakankûr: 587
Sakarya (Sakarî): 431
Sake's-Sultân: 706
Sâkıye li's-sebîl: 79
sakız: 377, 962
saki: 484
sakûra: 559
sal: 849, 855
Salâhaddîn: 22, 115
Salâhaddîn Eyyûbî: 84, 168
Salâhaddîn, İmam: 924
Salâhaddîn Sâlih (Bencâleli Sultan): 827
Salâhaddîn, Sultan: 92
salâhiye (kumaş cinsi): 758
salamura: 363, 835
salamura limon: 794
Sâlâr, Kadı: 168, 593
Sâlâr Ûd (Salar Mes'ûd): 724
Sâlâr Ûd' (Salar Mesûd), Şeyh: 715
Sâlârûd: 756
Sa'lebiye: 247
salep: 729
Salı Pazarı (Sûku's-Sülesâ): 319
Sâlih İsmail b. Nâsır (Memlûk sultanı): 222
Sâlih, Melik: 42, 53, 339, 926
Sâlih Mescidi: 56
Sâlih Peygamber: 90, 169
Sâlih Peygamber'in kabri 96
Sâlihiye: 77, 111, 148
Sâlihiye Mahallesi: 163
Sâlihiyye: 78
Sâlim: 716
Sâlim b. Abdullah Hindî: 357
Sâlim, Kadı: 357
Saltiye Bey, Emir: 472
Sam yeli: 170, 578
saman: 435, 485, 676, 699, 701, 705
Samanyolu: 4
Sâmerrâ: 334
Sâmerrâ: 340
Samsâmiye Medresesi: 141
Samsâmiye Medresesi: 159
samur: 481, 482
samur kürk: 486, 524, 534
Sâmurre: 586, 587
Sâmurre (Samurrî; Sumra; Zamorin): 596, 809
Sâmurrî: 747, 748, 787, 805, 807
Sâmurrî Mescidi: 787
San'a: 352, 355, 356
San'a: 360
Sanameyn köyü: 166
sanbûk (sunbûk; küçük kayık): 361, 362, 363, 371
sancak: 226, 713, 732, 734, 744, 805, 969
sandal: 836, 919, 979
sandal ağacı: 668, 889
sandalet: 364, 835
Sandal-ı Mukâsırî: 845
sandal-ı mukasırî (esans): 700, 835
sandaliye: 483, 820
sandalye: 376, 532
sandık: 655
sanduka: 506, 565
Sansara ırmağı: 963
Sanûb (Sinop): 442, 443, 462, 463
Sanûb (Sinop) ve Candaroğullarından İbrahim Bek: 459
Sâra, Hz.: 82
Sarâ (Saray) şehri: 52, 474
Sârak Câta: 973

Sârak Câta: 985
Sarakino kelimesinin hikâyesi: 512
saray bahçeleri: 716
saray kâtipleri: 882
Saraycık: 519
sardalya: 370
sardalya salamurası: 835
Sardunya (Serdâniye) adası: 930
Sardunya-Merînî ilişkileri ve seyyahın korkusu: 940
Sarf Kapısı: 727
sargı: 408, 878
sarık: 22, 56, 364, 389, 392, 423, 444, 463, 526, 534, 668, 770, 773, 794, 808, 820, 822, 835, 860, 866, 881, 966, 968, 969, 971, 978, 983
Sârımüddîn b. Şeybânî: 115
sarnıç: 350, 356, 370
sarraf: 526
Sarsar: 799, 921
Sarsar: 803
Sarsarî: 799
Sarû: 59
Sârû Bek: 465
Sarû ırmak: 52
Saruca Bey, Küçük: 515
Saruca Rumî: 499
Sârûhân: 426
Saruhan'ın küçük oğlunun cesedinin yıkanıp kubbeye bırakılması: 455
satır: 484
Sâtîbük: 323
Sâva: 266
savaş gemisi: 797, 814
Sâve: 46
Sayda: 91
Sayda ya da Sidon: 97
sayhâni (hurma cinsi): 397
Sayhânî ve Bernî cinsi hurmalar: 399
Sayvan: 669, 678, 709, 734, 743
Sayyâh (feryat eden): 429
saz: 876
saz takımı: 660, 883, 905, 909
sazdan örme kâse: 910
sâzendeler: 322
sazlık: 716
sebeniyye (Mağribe özgü bohça): 832
Sebîk Mağarası: 852
Sebîke dağı: 950
Sebîr dağı: 108, 210
Sebr (Sarı) nehir: 894
Sebte: 442, 905, 941, 953
Sebte şehri: 951
Sebük Tekin: 576, 620
Sebzâr (Sebzvâr) ve Beyhak: 571
sebze: 363, 421, 436, 807
Sebzvâr: 559
seccade: 49, 532, 533, 654
sedef: 6, 393, 394, 778, 797
Sedîdüddîn Ebu'l-Vakt Abdülevvel b. İsa b. Şuayb b. İbrahim Siczî (Heratlı Sufî): 155
sedir: 364, 365, 376, 419, 423, 480, 483, 673, 728, 881
sedir ağacı: 599, 766
sedir unu: 962
seferberlik: 913
Sehl b. Abdullah Tüsterî: 267, 270, 273
Sehl b. Abdullah Tüsterî: 269
Sehl b. Hanzala: 146
Sehl b. Hanzaliyye: 162
Sehl ve Süheyl, Neccâroğullarından: 174
Sekiz kapılı şehir: 160
Selâ: 504, 934, 946, 953, 955, 958
Selâm Kapısı: 24, 173, 174, 178
Selâm Merasimi: 882
Selâme b. Bahâeddîn: 180
Selçuk (Ayasluk): 412, 424, 427
Selmân-ı Fârisî: 186
Selsebîl: 130
semâ: 409, 410, 428, 831
Semek Körfezi: 854
Semen ve Saman: 458
Semennûd: 44, 925
semer: 432, 465, 878
Semerkand: 529, 530, 536, 539, 540, 541, 542, 593, 594, 625, 989
Semhel: 758
Semîra: 249
Semizotu: 932
Semnan şehri: 560, 671, 679, 688
Semnan ve Celâlüddevle: 571

Semûd kavmi: 169
Semûm (Sam) yeli: 169170
Semûm Yeli: 171
semûsek: 595, 662, 752
Semûsek (Senbûsek): 598, 664, 761
Senbel (Sunbel) eyaleti: 604
Sencer (Mâh-i Hak'ın kardeşi): 632
Sendâbûr: 356, 397, 780, 791, 792, 794, 815, 816
Sendâbûr (Sendpur): 802
Sendebet (Sonpat): 649
Sendebet (Sonpat) şehri: 632
Sendemûr hamamları: 94
Seniyye: 168
sepet: 819
Serâ: 60
Serâ Berke (Berke Han'ın kurduğu Saray) şehri: 543
Serâ (Saraycık, Serâcûk): 519, 752
Serâ (Serâ Berke): 465, 497, 517, 518, 519, 525
Serâ ülkesi: 761
serabdâlân: 559
Serâbûrhân: 738
Serâcûk (Saraycık): 544
Serâçe: 762
serâçe (çadır çiti): 468, 537, 666, 668, 669, 673, 743, 744, 746, 753, 758
Serahs: 560, 564, 565
Serahs şehri: 573
Sercâmedâr: 744
Sercâmedâr: 760
Serce şehri: 351, 352
serçe: 378
Serdâniye (Sardunya) adası: 930
seren direği: 806, 823, 855
Serendîb adası: 864
Serendîb Dağının (Âdem Dağı) zirvesi: 864
Serendîb (Seylân): 294, 295, 430, 722, 794, 805, 818, 829, 834, 846, 847, 850, 852, 854, 855, 866
serhâ: 879
serîd (tirit): 407
Seriyy Sakatî: 332
Seriyyü's-Sakatî: 282, 283, 321
Serkdıvâr (köşk): 689
Serkdıvâr (sarga dvari) ve Hint ülkesindeki büyük açlık: 698
Serlek, Havâce (Hoca) (deniz komutanı): 857
Sermîn: 104
Sermîn şehri: 103, 105, 923
serpuş: 405, 759, 967
Sersetî: 611
Sersetî şehri: 607, 672, 707, 723
serşüsti (başsuyu, ikramiye) parası: 656
Sertîz (İmâdü'l-mülk): 537, 583, 589, 660, 661
Serû: 715, 753, 756
Serû (Saru, Serv, Sarv) nehri: 262, 724, 761
Serûr, Havâce (Hoca) (deniz komutanı): 861, 863
Server: 274
Sessiz ticaret: 496
setâirîn: 684
Setî: 896
Setî kelimesi: 915
Sevâde: 77
Sevâhil bölgesi (Doğu Afrika): 365, 366
Sevâhil ülkesi (Swahili): 368
Sevâkin: 349, 350
Sevâkin limanı ve Iyzâb (Ayzâb): 359
Sevîk boğazı: 193
Sevilla: 155
Sevr: 240
Sevr dağı: 210, 211
Seyahatnâme'de kopukluk: 449
seyelân (hurma balı): 264, 379
Seyfeddîn Altuntaş: 116
Seyfeddîn b. Asabe, Müderris: 520
Seyfeddîn Bahâdûr: 860
Seyfeddîn Cûbân (Çoban): 166, 234
Seyfeddîn Cûbân (Çoban): 170
Seyfeddîn Ebû Saîd Tinkîz: 87
Seyfeddîn Gadâ, Emir: 220, 616, 677, 678, 679, 680, 681, 682
Seyfeddîn Gadâ (İbn Mühennâ): 724
Seyfeddîn (Kadı Kıvâmeddîn'in kardeşi): 543
Seyfeddîn Kalâvun Sâlihî: 53

Seyfeddîn Kâşif: 222
Seyfeddîn Ömer: 920
Seyfeddîn Saîd İbnü'l-Mutahhar Bâharzî: 550
Seyfeddîn Tınkîz, Melikü'l-Ümerâ: 84, 142, 143
Seyfeddîn Tokuzdemûr: 357
Seyfeddîn Tokuzdemûr, Emir: 345
Seyfeddîn Utayfa b. Ebi Nümeyy: 207, 213, 226
Seyfeddîn Yelmelek: 37
Seyfeddîn Yelmelek, Emir: 35, 225, 345
Seyfiye Medresesi: 70
Seyfüddevle: 106
Seyfüddîn Baharzî, Şeyh: 529
Seyhun: 51, 474
Seyhun: 59
Seylân (Serendîb): 294, 295, 430, 722, 794, 805, 818, 829, 834, 846, 847, 850, 852, 854, 855, 866
Seyyahın bahsettiği Nesef şehri ve Keş: 554
Seyyahın kızının ölümünden çıkan tarih: 759
Seyyid Şerif b. Abdülhamîd: 476, 479, 480, 482, 485
Seyyid Şerif Şîrâzî, Kadı: 880
Seyyide Sükeyne: 162
Seyyid-i Ecell: 564
Seyyidina Huseyn diye bilinen câmi: 59
seyyidü'l-hüccâb: 685
Sfenks: 60
Sıcgan (Sicicân): 467
Sıffîn: 145
sığır: 90, 388, 541, 638, 678, 850
sığır derisi: 850
sığır eti: 965
sıhâf: 124
Sıhyûn: 520
Sınhâca: 372
Sınhâca kabilesinin Himyer'den gelmesi: 384
Sınkelân (Kanton, Sînussîn): 806, 894, 900, 901, 902
sır kâtipliği: 94, 912
Sır Kâtipliği: 99
sırık: 502
sırım: 909
sırkâtibi: 365
sırma: 483, 565, 655, 660, 731, 736
sırmalı ipek: 476, 744, 883
sırmalı keten giysiler: 733
sırmalı kumaş: 655
sırmalı tirkeş: 759
sırt örtüsü: 820
sırtlan: 71
sırtlan: 785
sıtma: 12, 833, 863
Sîbâye: 527
Sîbâye: 547
Sîbeveyh: 265
Sibirya (Karanlık Ülke): 481
Sicicân (Sıcgan): 467
Sicilmâsa: 900, 955, 958, 988, 989
Sicilmâsa: 984
Sicistan: 390, 563
Sicistan ve dönemin mahallî devleti: 572
Sidre Kapısı Köşesi: 205
Sidretü'l-Müntehâ: 51
sihirbaz: 775, 777
sikatü'l-mülk: 256, 658
sikke: 699
silâh: 29, 121, 128, 162, 168, 227, 236, 247, 286, 288, 289, 313, 349, 355, 377, 410, 464, 503, 504, 533, 544, 593, 634, 636, 637, 640, 650, 654, 655, 683, 700, 703, 711, 712, 719, 722, 724, 738, 751, 764, 767, 810, 811, 820, 842, 860, 875, 913, 914, 938, 943, 944, 945, 966, 967, 969, 979
silâhdâr: 655, 751, 966
silâhdâriyye tayfası: 969
sim: 533
simli hil'at: 731
simli ipek: 522
simli ok tirkeşi: 758
simli serpuş: 919
Sîn (Çin): 430
Sinân, Ahı: 409, 410, 428
sincap: 481, 486

Sincar: 337, 338
Sincar: 342
Sind (Rümeyse'nin oğlu): 213
sini: 478, 670, 793
Sînkelân (Guangzhou): 811, 915
Sinop (Sanûb): 442, 443, 462, 463
Sinop'un Büyük Câmii: 459
Sint: 24, 255, 387, 470, 537, 538, 541, 563, 564, 568, 578, 583, 585, 586, 587, 588, 589, 591, 592, 620, 627, 630, 638, 652, 672, 685, 691, 693, 701, 703, 708, 716, 717, 718, 721, 730, 757, 970
Sint bölgesi: 596
Sint hükümdarı: 583
Sint nehri: 59
Sint nehri (Pencâb): 51, 52, 578, 583, 586, 589, 591, 592, 717
Sint Sâmurresi: 605
Sint şehirleri: 222
Sint ülkesi: 667
Sint valileri: 592, 626, 735, 741
sipâhiyan: 910, 912
sipâhsâlâr: 620, 888
Sipâhsâlâr (Sipahsalar): 645
Sirâceddîn b. Kûyük (İskenderiyeli): 978
Siraceddîn Ebû Abdullah Hüseyin b. Ebûbekir Mübarek b. Muhammed b. Yahyâ b. Ali b. Mesih b. Umran Rebîî Bağdâdî Zebîdî Hanbelî: 155
Sirâceddîn Ebû Hafs Ömer b. Ali Kazvînî: 330
Sirâceddîn (Gıyâseddîn Damgânî): 856
Sirâceddîn, Hatip: 180
Sirâceddîn Ömer Mısrî: 180
Sirâceddîn Ömer Mısrî: 189
Sîrâf (Kays) şehri: 393, 394
Sîrâf ve seyyahın yanılgısı: 399
Sîrhân oğlu Ahmed: 775
Sîrî: 618
Sîrî şehri (Dârülhilâfe): 612, 615, 673, 674
sirke: 53, 123, 363
Siryâkus: 54, 56, 939
Sîs: 114
Sîs: 125
Sîsâdsâle: 568
Sitt-i Zâhide: 343
Sivas: 416
Sivas: 451
Sîvâs (Sivas): 416
Sîvesitân: 563, 583, 586, 587, 588, 589, 757
Sîvesitân (Sahvân) ve Sakalar: 572, 596, 761
sivrisinek: 956
Siyahlar ülkesi: 914, 955, 962, 963, 965, 968, 969, 973, 975, 979, 980
Siyahların sarayında Dımaşklı bir cariye ve Türkler: 986
siyrâc: 542
sofra: 669
soğan: 595
Sohbet Kemeri: 398
sohbet kemeri (özel bir kuşak): 388
Som denen külçe: 496, 510
som (sûm): 486, 497
somaki mermer: 506
Sonargânu (Sunurkâvân): 870, 876
Songarh (Sagar) şehri: 783, 787
Sonisa (Sûnusâ): 417
sopa: 851
sorguç: 472, 476
Srilanka'da Çavuş Osman Şîrâzî Mescidi: 864
Stary Krim: 488
su arkları: 500, 506, 507
su aygırları: 975
su depoları: 246
su havuzu: 442
su kabı: 378
su kaynağı: 853
su kuyusu: 105
su testisi: 35
su tulumları: 391
subuk (altın ayak): 727
sucular: 169
Sudan: 430, 799, 823, 906, 914, 934, 955, 958
Sudkâvân şehri: 868, 869
Sudkâvân şehri: 874
sudolapları: 102, 540, 783, 873, 894
Sufâle (Sofala): 369
sufî raksı: 831

Suğdak (Surdak): 20, 474, 498
Suhâr: 383
Suhayb: 411
Suhayb b. Sinân (sahabi): 448
suhb (alaca deve cinsi): 72
Sukbe (Rümeyse'nin oğlu): 213
Sûk-ı tarbabad: 782
Sûku's-Sülesâ (Salı Pazarı): 319
Sukutra adası: 220
Sukutra adası: 242
Sul (Şûl, Şôl, Çul) kabilesi: 298
Sûlî: 812
Sûlî (Soli) tacirlerin kökeni: 817
Sultan Câmii: 320
Sultan Celâleddîn Fîrûzşah Halacî: 648
Sultan Davud (Şano Raca'nın torunu): 845
Sultan Ebû Yahyâ Ebûbekir: 18
Sultan Ebu'l-Hasan'ın vefatı dolayısıyla verilen taziye yemeği: 985
Sultan Kenzüddîn: 985
Sultan Mağarası: 852
Sultan Muhammed: 891
Sultan Muhammed Uzbek Han: 463
Sultan Nûreddîn Medresesi: 144
Sultan Nureddîn Medresesi: 160
Sultan Şemseddîn Lelmiş (İletmiş =İltutmuş) ve dönemi: 645
Sultânbûr (Sultanpur): 773
Sultanın amca oğlu Naip Fîrûz Melik: 663
Sultâniye: 118, 325
Sûm (Som) kelimesi: 496, 510
Sumatra: 880, 883, 884, 918
Sunayta (Sutay), Emir: 325
sunbûk veya sanbûk (küçük bir tekne türü): 270, 396
Sunurkâvân (Sonargânu): 870, 876
Sunurkâvân (Sonargaon / Sonargauan): 875, 890
Sûnusâ (Sonisa): 417
Sûnusâ (Sonusa): 452
Sûr: 91, 380
Sûr: 386
Surdak (Suğdak): 20, 474, 498
Surdak (Suğdak): 510
Suriye: 42, 78, 90, 92, 94, 120, 123, 124, 402, 406, 407, 412, 414, 416, 417, 421, 441, 503, 509, 518, 520, 560, 921
Suriye Arapları: 677
Surmâ: 283
Surma: 306
Sûru'l-Arab (Arap Suru): 943
Sûsa kasabası: 14
susam: 542, 603, 606, 783, 793, 868, 932
Sutây (Süveyt Diyarbekir beyi): 276
suya batırılma (cadı için): 785
Süfyân Sevrî: 137
Süfyân-ı Sevrî: 158
Süheyl arazisi: 947
Süheyl b. Abdullah Tüsterî: 920
Süheyl (hizmetkâr): 714
Süheyl Kalesi kumandanı: 947
Sühreverdî (Dıyâeddîn Ebu'n-Necîb): 282
Sükeyne (Hz. Hüseyin'in kızı): 146, 312
Süleyman b. Abdülmelik: 178
Süleyman Bâdişah (Kastamûnya hükümdarı): 438, 440
Süleyman Bek: 420
Süleyman Hân: 670, 671
Süleyman, Kûh-i: 576
Süleyman Mânâyek, Vezir: 831, 832, 836
Süleyman Paşa: 442
Süleyman Peygamber: 26, 80, 91, 176, 477, 505, 576, 922
Süleyman Safedî Şâmî (Suriyeli): 807
Süleyman Şah: 442, 443, 631
Süleyman Şîrâzî, Şeyh: 924
Süleyman ve yanına kaçtığı Menteşeli Urhân Bek: 454
sülük: 852
sülüsî (üçte birlik): 806
Sümbül: 274
Sünbül: 497, 790, 792
Sünbül Câmedâr: 770
Sünbül, Hintli: 503
Sünbül (hizmetkâr): 711
Sünbül, Melik: 807, 808
Sündile: 713
sünnet: 937

Sünnî: 382, 962
sürahi: 669
sürme: 66, 820
sürü: 485
sürücüler: 57
süs eşyası: 477, 833
Süster (Şuşter: 301
süt: 24, 72, 94, 107, 124, 247, 260, 270, 350, 363, 375, 376, 377, 467, 472, 519, 532, 542, 794, 819, 842, 849, 870, 871, 932, 959, 962, 979, 980, 983, 988
süvari: 326, 502, 560, 636, 640, 703, 719, 720, 759, 764, 765, 767, 793, 815, 856, 858, 913
Süveyd: 819, 827, 837
Süveyd (Suvadiva): 844
Süveyş yöresi: 180

Şa'bân b. Ebû Kasım: 50
şabbâre (kayık cinsi): 322
Şâdî Hân (Sultan Alâeddîn'in Oğlu): 632, 633, 635
Şâfiî: 35, 38, 50, 55, 56, 68, 109, 139, 140, 141, 142, 143, 144, 216, 225, 231, 289, 295, 348, 361, 366, 393, 464, 465, 517, 518, 792, 798, 880, 882, 922, 924, 926, 935
Şâfiî Medresesi: 58
Şâfiîlerde Cuma namazı: 358
Şâfiîye medresesesi: 139
Şâh Afgan: 718
Şah Bek: 438
Şâh Kapısı: 613
Şahadet zinciri: 853
Şair Ali b. Nebîh: 329
Şair Ebû Muhammed Kâdî Abdülvehhâb Mâlikî Bağdâdî: 329
Şair Ebû Nuvvâs: 342
Şair Ebû Temmâm Habîb b. Evs: 329
Şair Nûreddîn Ebu'l-Hasan Ali b. Musa Ansî: 103
Şair Safiyyüddîn Abdülazîz İbn Serâyâ Hıllî: 342, 458
şakşâk (kuş): 970
şal: 816
Şâliyat: 356, 816
Şâliyat (Şaliyam) ve Şal kelimesinin kökü: 817
şalvar: 364, 371, 412, 515, 820, 866, 881, 968, 978, 983
Şalvar verme âdeti: 308
Şam: 38, 53, 69, 70, 77, 90, 93, 101, 103, 106, 114, 120, 121, 123, 132, 134, 136, 145, 153, 155, 168, 170, 179, 180, 181, 186, 193, 198, 200, 215, 218, 220, 233, 234, 236, 255, 274, 285, 339, 397, 400, 402, 438, 440, 474, 520, 527, 564, 657, 771, 922, 924, 931, 932
Şam kervanı: 926
Şam Köşesi: 199, 202, 203
Şam medreseleri: 939
Şâmâh: 609
Şâmâh (tahıl türü): 602
şamdan: 405, 418, 565
Şâme: 157
Şam-ı Gâzân (Gâzâniye): 333
Şâmir b. Berrâc Hafâcî: 259
şânbâf (kumaş cinsi): 758
şapka: 473, 508, 968, 969
Şarâbîşiyye (Mâlikî Medresesi): 130, 144
şarap: 500, 561, 564, 754, 783, 809, 914
şarkıcı: 221, 616, 782, 902, 967
Şarkıcılar Çarşısı: 782
Şarkıcıların emiri: 782
Şaşıngâr (Heştnagâr): 578
şâşnikîrlik görevi: 718
Şattî: 941
Şattî: 951
Şatur: 651
şatur (çadır): 12, 44, 420, 465, 468, 469, 473, 475, 476, 483, 484, 485, 500, 501, 530, 532, 563, 567, 657, 659, 660, 666, 667, 668, 669, 702, 711, 714, 721, 730, 732, 857, 862, 882, 914, 967, 969
şaturdârlar: 751
Şavankâra: 670, 671
Şavankâra (Şabankara): 685
Şavnuvîs: 686
şavnuvîs (evlendirme kâtibi): 678
Şavr: 520
Şavr ya da şûr: 545
şâvuş (çavuş): 849

Şâzilî, Şeyh: 56
Şâzilîye tarikatı: 25
Şebâ: 383
Şebbe: 920
şebboy (kulşenbe): 613
Şeddâd b. Ömer: 227
şeftali: 198, 219, 436, 961
Şehbâ: 105, 338
Şehir emiri: 438, 772
Şehrin bomboş kalışı: 698
şehriye: 467, 819
Şehrullah: 710
şehzâde: 440, 643, 644, 654, 657, 714, 888
Şekâl: 262
şeker: 407, 729, 751, 772, 856, 868, 894, 911, 964
şeker damıtma dükkânı: 68
şeker suyu: 830
şekerkamışı: 603, 783, 797
Şekî: 599, 601, 879
Şekî ve Berkî: 608, 891
Şemseddîn: 56, 78, 154, 156, 429, 779, 869
Şemseddîn, Ahı: 428
Şemseddîn b. Abdullah b. Temmâm: 156
Şemseddîn b. Adlân: 56
Şemseddîn b. Kufsî: 141
Şemseddîn b. Nakuvîş Mısrî: 963
Şemseddîn b. Recîhânî: 402
Şemseddîn, Bedehşânlı: 752, 753
Şemseddîn (Bintü't-Tinnîsî'nin oğlu): 23
Şemseddîn Bûşenci, Hâcib: 594, 607
Şemseddîn Ebû Abdullah b. Câbir b. Hassân Kaysî Vâdiâşî: 131
Şemseddîn (Ebû Abdullah Muhammed): 5
Şemseddîn Ebu's-Senâ Mahmud b. Abdurrahman b. Ahmed Isbahânî: 64
Şemseddîn, Emir: 68
Şemseddîn Endukânî: 669
Şemseddîn, Fakih: 742, 778
Şemseddîn Felevî, Şeyh: 40
Şemseddîn Harîrî: 63
Şemseddîn Harîrî, İmam: 55, 56
Şemseddîn Hûşencî (Hûşengî), Hâcib: 730, 735
Şemseddîn Isfahânî: 56
Şemseddîn İbn Tâcülârifin: 694
Şemseddîn, Kadı: 466
Şemseddîn Kerden Burîdâ, Şeyh: 536
Şemseddîn Kulâhdûz: 787
Şemseddîn Lelmiş, Sultan: 220, 615, 621, 625
Şemseddîn Mısrî: 518
Şemseddîn Muhammed b. Ali, Vezir: 389
Şemseddîn Muhammed b. Ebu'z-Zehrâ Hakkârî: 156
Şemseddîn Muhammed b. Mahmud b. Ali: 281
Şemseddîn Muhammed b. Sâlim Gazzî: 85
Şemseddîn Muhammed b. Süleyman b. Kufsî: 159
Şemseddîn Muhammed Hakkârî: 165
Şemseddîn Muhammed Şâmî, Şeyh: 206
Şemseddîn Muhammed Şîrâzî, Şeyh: 592
Şemseddîn Saylî (Hanefî kadısı): 464
Şemseddîn Semnanî: 297, 671
Şemseddîn Sencerî: 521, 523
Şemseddîn Sindî: 275
Şemseddîn, Sultan: 622, 625, 642
Şemseddîn (Şamlı hatip fakih): 438
Şemseddîn, Şeyh: 764
Şemseddîn Tebrîzî: 678
Şemseddîn Zehebî: 669
şemsiye: 508
Şenderuh: 946
Şennîl nehri: 949
Şenûrâza: 826
Şenûrâza (Şano Raca): 844
şer'-i bender (bender yasası): 822
şerbet: 376, 422, 564, 661, 662, 714, 728, 730, 751, 819, 856, 889
Şeref Cihân: 772
Şeref-i A'lâ: 140
Şerefüddîn: 66, 274
Şerefüddîn b. Abdürrahîm: 69
Şerefüddîn b. Acemî: 111
Şerefüddîn b. Uneyn, Şair: 132
Şerefüddîn Demîrî (Menûf kadısı): 40, 68
Şerefüddîn Ebû Muhammed Abdulmü'min b. Half Dimyâtî: 46
Şerefüddîn Ebu'r-Rûh İsa b. Mes'ûd Zevâvî: 64

Şerefüddîn Ezru'î Hûrânî: 166
Şerefüddîn (Feyyûm hatibi): 141
Şerefüddîn Hamevî (Buğrâs kadısı): 115
Şerefüddîn Huşşî: 924
Şerefüddîn İbn Uneyn Dımaşkî: 157
Şerefüddîn Kasım b. Sinân (Zeydiye mezhebi kadısı): 186
Şerefüddîn (Mâlikî başkadısı): 144
Şerefüddîn Musa b. Şeyh Sadreddîn Süleyman, Şeyh: 273, 274
Şerefüddîn Musa, Fakih: 466
Şerefüddîn Sahâvî (Nehrâriye şehrinin hatibi): 38
Şerefüddîn Süleyman Milyânî (hadîs bilgini vâiz): 924
Şerefüddîn Tebrîzî: 900
Şerefüddîn Zevâvî Mâlikî: 56, 142
Şerif Ebû Gurre b. Sâlim b. Mühennâ b. Cemmâz b. Şîha Hüseynî: 257
Şerif Mansûr b. Ebû Nümeyy: 358
Şerîfü'l-hüccâb: 685
Şeşıngâr (Haştnagâr): 580
Şetâ: 44
Şevâriku'l-Envâr: 285
Şeybeoğulları (Benî Şeybe) kabilesi: 200, 232, 235
Şeybeoğulları Kapısı: 204, 205, 207
Şeydâ, derviş: 869, 870, 876
Şeyh Ahmed Küçük: 262, 452
Şeyh Celâleddîn (Mevlânâ Celâleddîn Rûmî) ve Celâliye tarikatı: 449
Şeyh Ebû Abdullah İbn Hafîf: 309
Şeyh Ebû Abdullah Mürşidî: 36
Şeyh Ebû İshâk Kâzerûnî: 810
Şeyh Ebû Medyen Şuayb: 940
Şeyh Ebû Ubeyd Abdullah el-Bekrî (ö. 487/1094): 30
Şeyh Ebu'l-Abbâs Ahmed b. Ali Rifâî: 262
Şeyh Ebu'l-Abbâs b. Abdüzzahir ve soyu: 74
Şeyh Hasan: 315
Şeyh Hasan Celâyirî (Büyük Hasan): 333
Şeyh Hasan Celâyirî'nin İlhanlılara vâris oluşu: 929
Şeyh Sâlih Necîb'in zaviyesi: 845
Şeyh Zerkûb: 309
Şeyhu'l-Huddâm (Hizmetkârbaşı): 180
Şeyhülislâm: 679, 755, 900, 902, 903, 905, 907
Şeyhülmeşâyih: 923
Şeym Mağarası: 854
Şeytan Yokuşu (Akabetü'ş-Şeytan): 248
şeytanlar: 957
Şı'b Ali geçidi: 192
şıhna (zaptiyebaşı): 623, 641
şıra: 124, 376, 467, 484
Şışnkar: 470
Şifâ: 183
Şihâbeddîn: 216, 632, 634, 635, 665, 666, 667, 688, 689, 690, 827, 869
Şihâbeddîn Ahmed: 70, 281
Şihâbeddîn Ahmed b. Ali (Hanefî imamı): 216
Şihâbeddîn Ahmed b. Ebû Talib: 155
Şihâbeddîn Ahmed Câm: 563
Şihâbeddîn Ahmed Câm: 572
Şihâbeddîn Ahmed Makdisî: 164
Şihâbeddîn (Alâeddîn oğlu): 633
Şihâbeddîn Ali Recâ: 282
Şihâbeddîn b. Abdullah Makdisî, Şeyh: 156
Şihâbeddîn b. Abdülgaffâr, Şeyh: 71
Şihâbeddîn b. Burhân, Fakih: 216, 217
Şihâbeddîn b. Cehbel: 141
Şihâbeddîn b. Miskîn: 71
Şihâbeddîn b. Sabbâğ, Şeyh: 69
Şihâbeddîn b. Şeyh Câm, Şeyh: 756
Şihâbeddîn Ebû Bekir Fârûkî: 109
Şihâbeddîn Ebû Hafs Ömer Sühreverdî: 306
Şihâbeddîn Ebû Hafs Ömer b. Muhammed b. Abdullah Sühreverdî, İmam: 282
Şihâbeddîn Ermentî: 115
Şihâbeddîn (Hadîce'nin kardeşi): 844
Şihâbeddîn Hamevî, Şeyh: 403, 404
Şihâbeddîn Hanefî (Mekke şeyhlerinden): 926
Şihâbeddîn Kalender, Şeyh: 244
Şihâbeddîn Kâzerûnî, Şeyh: 665, 734, 805, 814

Şihâbeddîn (Malikî): 923
Şihâbeddîn Muhammed b. Sâm Cûrî (Gazne ve Horasan hükümdarı): 620
Şihâbeddîn (Muizzüddîn) Muhammed b. Sâm Gûrî: 645
Şihâbeddîn Nüveyrî: 215, 216
Şihâbeddîn (Rumlu (Anadolulu)): 754
Şihâbeddîn Sâylî, Kadı: 482
Şihâbeddîn, Sultan: 621, 642, 827, 831, 837, 838, 839, 840
Şihâbeddîn Şarâbîşî: 144
Şihâbeddîn, Şeyh: 564, 688, 689, 690, 805
Şihâbeddîn Taberî: 85, 926
Şihâbeddîn Zerandî, Şeyh: 183
Şîî: 91, 256, 287, 322, 443
Şîî Oniki İmam (İsnâ Aşeriyye İmâmiyye): 312
şillîr (tekne türü): 815
Şiraz: 283, 284, 286, 287, 288, 289, 291, 293, 295, 296, 297, 298, 325, 404, 416, 538, 578, 667, 670, 849, 908, 920
Şiraz hükümdarı Ebû İshâk Mahmud Muhammed Şâh Yincû: 308, 929
Şirazlılar: 284, 288, 289, 291, 293, 296, 297
şîr-i mâhî (suaslanı): 379
Şîr-i Siyâh, Şeyh (Mısırlı): 566
Şirinbâf cinsi kumaş: 762
şîrînbâf kumaşı: 758
Şîrmâhî: 385
Şişnekâr şehri: 490
Şît: 854
Şôl (Şûl, Sul, Çul) kabilesi: 298
şölen yemeği: 752
Şuayb Peygamber: 91, 145
Şubeyke: 209
Şucâeddîn Urhân Bek (Menteşeoğlu): 411
Şuğrubukâs: 126
Şuğrubukâs Kalesi: 116
şurbedâr (meyve suyu ve içki sunanlar): 662, 678, 751
şuttâr: 559
Şuttâr: 1, 571
Şümey'âniye: 139

taâm-ı âmm: 661
taâm-ı hâs: 661
taâmu'l-âmme: 355
taâmu'l-hâssa: 355
tabak: 414, 478, 522, 793, 895, 910
tabbâhlar: 751
Taberî (Necmeddîn Muhammed İbnü'l-İmam Âlim Muhyiddîn Taberî): 214
Taberiye şehri: 91
Taberiye'nin sıcak su kaynakları: 97
taberzin (küçük, baltamsı âlet): 655
Tabılhâne: 98
Tâbiîn (Sahâbe'den sonraki ilk nesil): 267
tabut: 426
tac: 679, 680
Tâc Ebû İshâk: 346
Tâcbûra: 770
Tâcbûra (Tacpur) kasabası: 784
Tâceddîn Âvî: 253
Tâceddîn b. Hannâ: 56, 66
Tâceddîn b. Köyük: 345
Tâceddîn Erdevîlî (Erdebilli), Kadı: 900
Tâceddîn İbn Hannâ: 72
Tâceddîn İbnü'l-Kavlemî: 722
Tâceddîn İsfahânî: 880
Tâceddîn Mahmud: 282
Tâceddîn Rifâî, Şeyh: 85, 417
Tâceddîn Sultan Öyûkî: 439
Tacın asılı olması: 552
tacir: 348, 366, 719, 787, 797, 798, 899, 905, 918, 972, 988
taç: 482, 501, 533
Tâdela: 986
Tâdela ahalisi: 980
tadyîf: 937
tafal (kil sabunu): 542, 896
Tağadda (Tekeddâ): 980, 981, 982, 983, 988
Tâhâ Sûresi: 33
Tâhâ ve Yâsîn Hanedanı: 704
tahıl: 72, 366, 558, 602, 690, 700, 710, 819, 894, 936, 989
tahılgiller: 371, 911
Tâhir: 718
Tâhir Muhammed Şâh: 564
Tâhir (Şerefülmülk oğlu): 717
Tahiyyetü'l-Mescid: 24

Tahiyyetü'l-mescid: 32
taht: 469, 474, 483, 503, 507, 659, 660, 668, 673, 680, 889
tahta kadeh: 478
tahta kaşık: 422, 522
tahta köprücükler: 21
tahta köprüler: 430
tahta merdiven: 506
tahta perde: 880, 881
tahta sur: 883
tahtâniyât (altlık): 881
tahtırevan: 228, 377, 680, 693, 731, 743, 835
Tâî (Abbasi halifesi): 320
Tâif: 198, 219
Tâif: 237
Tâifliler: 208
Taiz (Taizz): 359
Taizz: 353, 354
Takbuğâ Bey: 530
takı: 660, 841, 850, 878
Takıyüddîn Abdurrahman b. Abdülmuhsin Vâsıtî: 262
Takıyyuddîn Ahmed b. Ömer Makdisî: 63
Takıyyüddîn: 217, 812
Takıyyüddîn b. Abdülmuhsin Vâsıtî: 260
Takıyyüddîn b. Ahnâî, İmam: 55
Takıyyüddîn b. Sirâc: 70
Takıyyüddîn b. Sübkî (Şâfiîlerin başkadısı): 922
Takıyyüddîn İbn Dakîki'l-Î'd: 56
Takıyyüddîn İbn Teymiyye: 142, 669
Takıyyüddîn Mısrî: 216
Takıyyüddîn Muhammed b. Ebûbekir Ahnâî: 63
Takıyyüddîn Sâiğ: 924
takke: 405, 872
Taklîd: 23
Takrîb: 8
tâlam: 793, 794
Talas (Otrar, Taraz, Utrâz): 539
Talebe (veya tekil olarak tâlib): 19
Talha b. Ubeydullah: 266, 920
Talha b. Ubeydullah ve Zübeyr b. Avvâm: 268
Talhatü'l-Abdülvâdî: 925
Tâlış: 323
Tâna: 356
Tanca: 9, 218, 219, 345, 583, 905, 941
Tandrî Nâm ve diğer Türkçe cümleler: 893
Tanrı ayı eşsiz Recep: 16
tapınak (pagoda): 902, 903
Tarbabad: 616
Tarbabad: 786
tarçın (kırfe): 809, 847, 878
Tarfâvî: 299
Tarhan kelimesi ve Astrahan şehri: 496
Târık b. Ziyâd: 943
Târık Dağı (Cebel-i Târık): 257, 941, 943
tarîde: 589, 815
Tarîf hâdisesi: 921
Tarmaşîrîn, Türkistan hükümdarı: 531, 532, 533, 534, 535, 536, 537, 538, 539, 540, 541, 543, 745, 778
Târnâ: 591
Tarna (arkeolojik bir mahal): 597
tas: 35, 727
tasavvuf: 49
tasavvuf dili: 24
tasavvuf hırkası: 85
tasavvuf kitapları: 935
Tâserehlâ: 956
tâsergant: 962
Tâsergant: 984
Tâş Hatun: 289, 293, 294
taş (mercan kayalıkları): 823, 855
taş yontucusu: 83
taştdârlar: 751
Tatar: 106, 254, 285, 323, 527, 528, 529, 539, 541, 567, 588, 626, 639, 895
Tatar Bencî, Melik İbrahim: 713
Tatar beyleri: 285
Tatar hanları: 321
Tatar hükümdarı: 771
Tatar İbrahim: 713
Tatar, Melik: 681
Tatar ordusu: 771
tatlıcı: 678
tatlılar: 274, 731

tavaf: 181, 182, 199, 200, 202, 203, 213, 214, 217, 218, 223, 224, 226, 227, 228, 230, 231, 232, 233, 235, 236
tavâfü'l-kudûm (geliş tavafı): 196
Tavâlisî: 888
Tavâlîsî (Tavalisi): 892
Tavâlisî ülkesi: 888, 894, 916
Tavas: 410
Tavas (Davas): 447
Tavas Kalesi: 411
tavla: 435
Tavşan: 443, 444
Tavşan etinin yenmemesi: 461
tavuk: 274, 363, 463, 502, 522, 595, 662, 744, 794, 822, 829, 830, 831, 849, 868, 895, 900, 962, 980
tavuk yumurtası: 850
tavus tüyü: 472, 476, 653
Tayf adası: 390
Taylân: 94, 122
Taylân: 98
taylasan: 969
Taytuğlî Hatun: 474, 475, 477, 480, 522
Tâytuğlî (Taytuğlu) Hatun ve Batı dünyasının Moğol aristokrasisini Hıristiyanlaştırma faaliyetleri: 493
Tayyâr Saâdet Harrânî, Şeyh: 206
Tâze (Taza) şehri: 930
tâzzert (balık cinsi): 379
tebahhur: 867
Tebl b. Kubeyş b. Cemmâz: 367
Tebriz: 333
Tebriz (Tevrîz): 118, 272, 325, 326, 327, 328, 339, 425, 439, 697, 734, 870
Tebsıra fi'l-fıkh: 14
Tebûk: 168, 169, 926
Tebûk: 171
Tedmur şehri: 922
Tegazzâ: 984
Tegâzzâ köyü: 955, 956
Tekeddâ sultanı İzâr: 987
Tekeddâ (Tağadda): 980, 981, 982, 983, 988
Tekeddâlılar: 981
Tekerkerî (Berberî sultanı): 983
Tekfûr: 502
Tekfûr (Kustantîniye hükümdarı): 478
tekke: 42, 48, 49, 54, 69, 85, 116, 120, 121, 404, 405, 407, 409, 410, 411, 412, 413, 415, 416, 417, 418, 425, 426, 427, 434, 435, 437, 442, 464, 468, 471, 507, 529, 568, 730, 752, 753, 757, 771, 779, 783, 789, 792, 805, 871, 872, 901, 902, 907, 925, 950
tekne: 389, 406, 464, 505, 519, 716, 790, 809, 833, 873, 879, 909
Tekşîf: 956, 957
Tekşîf: 984
tel: 856
Tel kelimesi: 865
tel şehriye: 819
Telâdîb (Taladib veya Tuladu): 818
Telâdîb (Tuladu veya Malosmadulu): 843
Teledummatî (Tilladumati): 818
Teledummatî (Tilladimati): 843
Telemdî: 830
Teling (Telink): 634, 641, 642, 688, 706, 709, 716, 717, 755, 776, 779, 781
Telink (Telingâna): 649, 785
Telîs: 304
telis: 956
tellal: 502, 697, 838
Temîm Dârî: 179
temîsende (kırba): 669
temr-i hindî (hint hurması): 863
Temûr Şurbedâr, Melik: 641, 642, 705, 714
Tenânîr: 248
tenbûl: 154, 221, 363, 373, 374, 382, 595, 661, 662, 672, 680, 728, 729, 730, 748, 751, 779, 780, 800, 822, 830, 835, 836, 842, 867, 868, 876, 878, 881, 919
Tenbûl: 598
Tenbûl sunma âdeti: 164
Tenbûl (Tamul): 384, 598
tenbûldâr (tenbûl tutan): 678, 751
tencere: 669, 822, 890
tendîl (piyade başı): 888
Tendû: 609
Tenes: 930
Tenes: 940
tenge: 649

tenge: 187, 666, 667, 669, 674, 742, 748, 754, 755
Ten'îm: 198, 209, 210, 218, 228
Ten'îm: 240
Tenkâ (dönemin Hint para birimi): 597
tennûre: 771
tente: 483
tepsi: 669
Tercüman tutulması küçümsemek için mi: 984
Terevece: 36
Terevece köyü: 34
tereyağı: 932
Terfîk: 32
terlik: 694
terziler çarşısı: 250
Tesâbît: 989
tespih: 508, 654
testi: 662, 822, 889
teşrifatçı: 473, 476, 478, 483
Tevbe Sûresi: 33
Tevrat: 147
tevriye: 102, 111
Tevrîz (Tebriz): 118, 272, 325, 326, 327, 328, 339, 425, 439, 697, 734, 870
tezek: 463
tezyîk: 24
tığdâriye: 912
tımar: 419
Tırmanış zinciri: 865
Tibet (Tübbet) ülkesi: 753, 870
Tîbî köyü: 382
tibn (saman): 435
ticaret gemileri: 822, 823, 824
Tikîn, Melik: 641
Tikrit: 334
Tikrit: 341
Tilbet: 733, 763
Tilbet (Tilpet): 759, 783
Tilimsân: 11, 930
Tilimsân: 16
Tilimsânî (Ebu'l-Hasan Ali b. Fergûs): 219
Tilladumati (Teledummatî): 818
timsah: 963
Tîn Bek: 474, 477, 480, 482, 484
Tinkîz (Çingiz) Han: 527, 528, 535, 542, 555, 557, 568, 895, 913
Tinkîz Han (Çingiz Han): 548
Tinkîz Hân (Çingiz) soylu Çin imparatoru: 915
Tinkîz Kanunnâmesi: 535
Tinkîz, Tatar: 588
Tinnîs: 40
Tire: 424
Tire: 454
Tîreverî: 812
tirkeş: 759, 765, 967
Tirmiz: 520, 529, 539, 542, 555, 565, 578, 594, 625, 668, 671, 734, 739
Tirmiz: 554
Tîzîn: 125
Tîzîn şehri: 114, 115
Togan Fergânî: 696
Togay Hatun: 323, 415
Togay Timur: 571
Togaytimur, Emir: 325
Toğî, Melik: 660
Tokuz Dümûr: 54
Tokuzdemûr Nâsırî: 62
tolga: 856
ton balığı (beyrûn): 819
top (çevgen) oyunu: 677
toprak kap: 894, 895, 901
toprak kap imalatçıları: 895
topuz: 502, 562, 887, 969
tovâ (toy, şölen): 908
Toy: 552
toy (tûy): 535, 536
toynak: 481, 483, 502
Trablus: 121, 397, 938
Trâblus (garb) şehrinin geri alınışı: 940
Trablusgarb (Atrablus): 15, 94, 95, 122
Trablusşam (Atrablus): 94
Tripoli ya da Trablusşam: 98
Tuaregler (Messûfeliler): 978
Tubûl (Davullar) dağı: 193
Tufan: 52, 53
Tufan ve Tennûr: 314
Tufeyl b. Gânim: 395

Tufeyl b. Mansûr b. Cemmâz Hüseynî: 183, 184
Tufeyl, Emir: 395
Tûgân (Doğan) Şemsî: 33
Tûgân (Togan): 696
Tugay Tümûr, Sultan: 559, 561
Tuğluk: 638, 639, 640, 641, 699, 700, 719
Tuğlukoğlu Muhammed: 653, 665
Tuğlukoğlu Muhammed Şâh: 663
Tuğlukoğlunun davranışları: 686
Tuğluk, Sultan: 612, 628, 636, 638, 642, 643, 644, 652, 688, 699, 701
Tuğlukabad: 612, 644
Tuğlukabad: 618
tulum: 169, 564
Tûmân, Ahı: 409, 418
Tunbuktû: 962, 976, 978, 979
tunç aslan heykelleri: 422
Tunus: 11, 12, 13, 14, 15, 40, 131, 396, 926, 927, 928, 930
Tûr: 945
Tura: 611
Turâbek Hatun: 292, 520, 522, 524
Tûrî: 962
turna: 522, 744
Tursî: 759
turunç: 730
Turunçgiller: 599
Tûs: 254, 266, 559, 560, 564
Tûs ve Çapulcu Hasan: 571
Tûs ve dönemin hâdiseleri: 572
Tuştu: 61
Tuştu, Emir: 54
Tuvât: 988, 989
Tuvât: 991
Tuvâtlı Ca'fer: 988
Tuvaycin: 978
tûy (toy): 535, 536
tuz: 436, 955, 979
tuzla: 387
Tübbet (Tibet): 761
Tübbet (Tibet) ülkesi: 753, 870
Tübbet ülkesi (Tibet): 875
tüccar: 379, 585, 740, 741, 795, 958
tül: 679
Tülük Tümûr Bey: 464, 465, 466, 467, 468, 469, 471, 473
tümen beyi (Emir-i Tûmân): 483
Tümûr Altay: 562
türban: 850
türbe: 50, 82, 83, 120, 295, 749, 751
Türbe-i Hamrâ: 944, 945
Türk: 20, 72, 347, 421, 465, 466, 467, 470, 471, 473, 476, 478, 479, 480, 483, 484, 485, 497, 498, 500, 504, 515, 518, 519, 522, 523, 536, 537, 540, 561, 562, 566, 567, 618, 638, 691, 694, 701, 712, 721, 775, 870, 888
Türk cariye: 731
Türk dili: 485, 531, 532, 533, 568
Türk hacı: 485
Türk hatunu: 431
Türk hükümdarı: 534, 931
Türk kadınları: 472
Türk (Memlûklü): 72, 103
Türk ülkeleri: 36, 400, 414, 471, 578, 694, 722, 733
Türkçe: 54, 404, 418, 421, 431, 434, 436, 469, 529, 531, 532, 889
Türkistan: 474, 555, 564, 778, 914, 931, 935
Türkler (güneşe tapan): 907
Türkler (Memlûkler): 75
Türkmen: 114, 115, 123, 325, 390, 392, 400, 402, 404, 408, 418, 427, 428, 430
Türkmen köyü: 433
Türkmen obası: 427
Türkmen sultanları: 416
Tüster: 273, 274, 275, 920
Tütsü: 659
Tütsücüler: 659

Ubbâd: 930
Ubeyd: 642
Ubeydiye hanedanı: 89
Ubeydullah b. Abdullah b. Ömer: 177
Ubulle: 222, 270
Ubulle: 300
Ubulleli Mugâmis: 270
Ûca (Uç) şehri: 254, 591, 592, 717
Ûca (Uç) şehri: 597, 725

Uceyn: 780
Uçan Kartal: 74
Uçmak (cennet): 132
ûd-i hindî (Hindistan ödü): 884, 885
udûl: 925
Udûl Müessesesi: 158
ûfî: 962
Uhaydır vadisi: 171
Uhud: 191
Uhud dağı: 186
Uhud Harbi: 185
Uhud Savaşı: 185
ukayrî: 790, 815
Ukayrî ve Şillîr türü gemiler: 817
Ukek: 510
Ukkâşe b. Mıhsan Esedî: 557
Ukkâşe b. Mıhsan Esedî: 569
Ulâ: 169, 170, 926
Ulâ: 172
ulak kapısı (Bâb-ı Berîd): 139, 153
Ulayka kalesi: 116
Ulu Ev: 235
Ulû Hân: 639
Ulû Hatun: 476
Ulû Sû (Ulu su): 519
Ulu Sütun: 21
Ulucâmi: 406
Ulus kelimesi: 494
Ulu-Su: 544
Umân: 386
Umdetü'l-mülk: 880
Ummân (Umân): 370, 377, 379, 381, 382, 383, 387, 394, 470, 801
Umre: 228, 230, 926
Umre Kapısı: 205
Umretü'l-Ekemiyye: 228
Umur Bey (Ömer Bek): 420, 425, 426
un: 379, 421, 502, 523, 716, 729, 751, 752, 819
Uncular Kapısı (Bâb-ı Dekkakîn): 205
Urdû (ordu): 479, 532
Urdû (ordu/orda) kelimesi ve Urdu lisanı: 491
Urducâ, Melike (Prenses): 888, 890
Urducâ (Orducî) Hatun: 474, 479, 484
Urhân Bek (Orhan), Sultan: 431, 433
Uruğtay, Hacı (Halep emiri): 923
Uryân Muhammed: 771
Uryân, Şeyh: 771
Useyle: 246
Usfân: 193, 194, 245
Usfân: 195
Ustâ Mahmûd Lûri: 851
uşârî (kayık cinsi): 396, 790, 902
Uşmuneyn şehri: 397
Uşturkân: 280
Uşturkân: 305
Utayfa, Emir: 213, 216, 219, 227, 346, 347, 350
Utbe b. Ebbân Gulâm: 269
Utbe Gulâm: 267
Utimu (Etteym): 818, 829
Utrâz (Otrar, Taraz, Talas): 539
Uveyr: 394
Uzbek Han, Sultan: 462, 467, 479, 497, 504, 517, 518, 520, 521, 531, 752

Übeyy b. Ka'b: 145, 176
Üçlü ululanmış Hermes: 60
Ükek şehri: 497, 498
Ümerâ-yı Hezâre: 484
Ümeyye Câmii: 155
Ümmü Cemîl: 209
Ümmü Cüneybe: 989
Ümmü Derdâ: 146
Ümmü Habîbe Ramle binti Ebû Süfyân : 160
Ümmü Külsûm: 146
Ümmü Külthûm (Gülsüm): 162
Ümmü Seleme: 83, 234
Ümmü Ubeyde: 145, 260
Ümmü'l-Fadl: 117
Üstâddâr: 33
ütruc (portakal) limon: 819
Üveys Karanî (Veysel Karanî): 161
Üveysü'l-Karanî (Veysel Karanî): 144, 145
üzengi: 420, 501, 672, 746, 758
üzüm: 91, 124, 198, 374, 376, 442, 484, 500, 522, 527, 533, 542, 593, 601, 782, 783, 797, 813, 861, 894, 932, 947, 948

üzüm asmaları: 541
üzüm asması: 797
üzüm bağı: 107, 219, 949
üzüm çubuğu: 373
üzüm salkımları: 506

Vabkent: 547
Vâdî Âş: 961
Vâdî Aş'taki dev kestane ağacı: 984
Vâdî Râbığ: 193
Vadi Salâ: 267
Vâdî Selâ (Selâ Körfezi): 269
Vâdi'l-Husayb: 352
Vâdi'l-Kirâ: 261
Vâdi'n-Neml (Karınca vadisi): 89
Vâdi's-Sibâ' (yırtıcı hayvanlar vadisi): 265, 267
Vâdiyü'l-Uhaydır: 169
Vâhidüddîn: 70
Vahîdüddîn Ömer, İmam: 282
Vahiy Kubbesi: 206
Vahşi sığır: 984
vakıf: 69, 93, 907
Vakıflar: 151
Vâkısa: 248
Valanc: 844
valanc (maşrapa): 821
Valensiya (Belensiye): 13
Vali Alâülmülk Hudâvendzâde: 543
Vali Hasîb: 73
vali (kerdûi): 818, 829
Valide Sultan: 735
vâli'l-vulât (eyalet valisi): 44
Vancarâta: 962
Varankal (Varangal): 698
Varankal (Varangal) şehri: 688, 703
Varku: 325
Varna, Melik: 540, 561, 563
vasfân: 983
Vasfân: 987
Vâsık (Abbasi halifesi): 320
Vâsıt: 262
Vâsıt şehri: 145, 259
Vâsile b. Eska, 146
Vâsile b. Eska: 162
Vaşl: 220
veba: 51, 706, 717, 755, 861, 924, 925, 926, 930, 941
Vebkent (Vab Kent): 527
Vebre b. Sa'leb b. Hulvân b. Imrân b. Hâf b. Kudâa: 150
Vecîhuddîn, Vezir: 734
Vecîhüddîn Beyânî: 778
Vecîhüddîn Kâsânî (Kadî'l-kudât Başkadı): 621
Vecîhüddîn Sanhâcî: 23
Vecîhülmük (Devletabad kadısı): 772
veda (deniz boncuğu): 821, 822, 823, 830, 835, 980
Veda Haccı: 209
Veda hakkında kısa bilgi: 844
vekîlü beyti'l-mâl: 56, 57
Vekilü'd-dâr: 656
Vekîlü'd-dâr (sarayın başhizmetkârı): 654
Vekîlü'l-merkeb (gemi acentası): 807
Vélez (Belleş): 13, 948, 951
veliaht: 484, 497, 501
Velîd b. Abdülmelik b. Mervân: 158
Velîd b. Abdülmelik b. Mervân (Emevî halifesi): 135, 177
Velîd b. İsa Buhturî:, 112, 284, 898
Venedik: 505
Venedik dirhemi: 515
vergi: 35, 77, 85, 114, 408, 782, 798, 850, 898, 912, 937, 938, 945
Verrâde: 77
Veysel Karanî (Üveysü'l-Karanî): 144, 145
Vezir Ali adası: 841
Vezir Reşîdüddîn Fadlullah ve tarihi: 333
Vezîrbûr: 772
Vezîre (Ömer b. Müncâ'nın kızı): 296
vıtâk (otak): 483
vilyân (kumaş cinsi): 820, 822
vird: 70
vitir: 481
vitraylar: 135
Vuccîn: 986
Vuccîn, Hacı: 980
vulâk: 584

Vulâk: 596
Vunâr Sâmirî, Emir: 587, 588
vustâniyât (bellik ve üstlük): 881

yaban eşeği: 124, 350
yaban sığırı: 957
Yabancı malına dokunmamak: 985
Yâfî, İmam: 217
yağ: 247, 273, 327, 348, 350, 361, 363, 375, 376, 405, 407, 421, 435, 436, 441, 479, 502, 523, 729, 751, 774, 794, 819, 830, 831, 849, 932, 979, 982, 988
yağ kandili: 463
yağ suyu: 468
Yağı kelimesi: 551
yağma: 842
Yağmur Esen b. Zeyyân: 11
Yağmûresen b. Zeyyân: 17
Yahşî Han: 427
Yahûda: 91
Yahudi: 147, 403, 423, 471, 503, 504, 538, 809, 907
Yahudi Kapısı (Bâbu'l-Yehûd): 907
Yahyâ: 137
Yahyâ Baharzî: 529
Yahyâ Horasanî: 274
Yahyâ Selâvî: 121
Yahya, Şeyh: 417
Yakîn Mescidi: 83
Ya'kûb Peygamber: 80, 82
Ya'kûb, Şeyh: 425
Ya'kûb, Üstat: 425
yakut: 67, 68, 568, 657, 668, 670, 694, 734, 849, 850, 852, 854, 855, 866
Yâkût Habeşî, Şeyh: 25
Yâkût körfezi (Hûr-ı Yâkût): 849
Yâkût, Şeyh: 25
Yâkût-i Bedahşî: 555
yaldız: 736, 782
yangın: 709
Yankî: 536
Yarak: 650
yargıc: 506, 509
yarlığ: 254, 277
Yarlığ: 258
Yasâk: 535, 913
Yasâk ve Tarmaşîrîn'in dışlanması: 552
Yasavur (İlîsûr), Sultan: 538
Yasavur ve oğlu Halîl: 552
yasemin: 425, 506, 541, 679, 730
Yâsîn Sûresi: 33
yastık: 407, 654, 684, 728
yay: 21, 288, 355, 655, 807, 958, 966, 967, 979
yay kirişi: 539, 703
yaya: 501, 502
yaygı: 541, 673, 886
yayla: 419, 420, 427
yazıcılar: 654, 898
yazma: 476
Ye'cûc Me'cûc duvarı: 902
Yedi Mağara: 852
Yediyüzkırkdokuz yılı vebası: 929
yeldeğirmeni: 640
yelken: 806, 809, 834, 909
Yelmelek, Emir: 36
yelpaze: 533, 655, 969
Yemâme: 394, 395
Yemen: 36, 137, 205, 210, 215, 220, 221, 343, 346, 347, 349, 350, 351, 352, 353, 354, 355, 356, 367, 370, 376, 393, 396, 421, 470, 665, 667, 798, 799, 805, 819, 823, 825, 830, 847, 864, 901, 980
Yemen hükümdarı: 346, 354, 372, 376, 931
Yemen Köşesi: 199, 202, 225
Yemenliler: 346, 353, 364, 591, 823
Yemînuddevle: 576
yemiş: 524
yen: 503, 535
Yenâtîler: 983
Yenenc (Yınanç) Bek, Sultan: 410
Yeni Hürmüz: 387, 389
Yenicâ (Tarakh Yenicesi): 457
Yenice (Yenicâ): 431, 432, 433
Yerbû: 682
yermantarı: 956
Yeşil Nohut (Hummus Ahdar): 54
yetimler: 902
yevm-i rakebe: 38
Yevm-i Rakebe: 45

Yezd: 325
Yezdühâs: 283, 284, 920
Yezdühas (Yezdühost: 306
Yezîd b. Muâviye: 408
Yezîd (Muâviye oğlu): 904
Yezmîr (İzmir): 425, 426
Yeznîk (İznik): 430
Yeznîk (İznik): 457
yılan: 130, 957, 958
Yılan zehrine karşı hayvan işkembesi: 984
yıldız ilmi: 783
yogi (cûkî; sihirbaz): 775, 776, 777, 778, 791, 792, 809, 848, 851, 854, 861
yoğurt: 281, 363, 466, 467, 472
yol harçlığı: 25
yontma taş: 84, 885
yorgan: 728, 881
Yûfî: 366, 962
Yûfî: 369
yufka: 662
Yukarı Mısır: 25, 52, 72
yulaf: 440
yumurta: 375
Yunanlılar: 400
Yunus Bek (Yusuf Bek): 405
Yunus Peygamber: 83, 335, 336
Yunus tepesi (Musul): 335
Yunus tepesi ve Ninova: 341
Yunya ayı: 51
Yusuf, Atabek: 275, 277
Yusuf b. Musa Münteşâkarî, Kadı Ebu'l-Haccac: 946
Yusuf b. Resûl (Melik Muzaffer): 205
Yusuf Bek, Karamanoğlu: 402
Yusuf Bek (Yunus Bek): 405
Yusuf Buğra Bey: 660, 688
Yusuf Peygamber: 82, 91
yük hayvanları: 466, 468, 497, 710
yüksek vergi memuru: 753
yün: 35, 392, 405, 429, 444, 515, 541, 665, 666
yün çadır: 732
yün çorap: 515
yün elbise: 886
yün kaban: 881
yün kumaş: 66
yün perde: 966
yüzük: 67, 896

Zaâfiye köşkü: 16
zabıta müdürü: 828
Zabt: 8
Zâde (Şihâbeddîn Ahmed Câm'ın torunu): 563
zâdegân sınıfı: 914
Zâdülmâl: 372
Zafâr: 370, 371, 372, 373, 376, 377, 378, 379, 920
Zafâr sultanı: 929
Zafâr sultânı Melik Muğîs ve selefi: 384
Zafâru'l-Humûd şehri: 384
Zafâru'l-Humûd: 829
Zâfer şehri: 137
Zaferabad: 709
Zaferabad şehri: 724
Zâga: 962
Zâgarî: 962, 977
Zagây (Diyaga): 982
Zagây: 986
Zâhir (Abbasi halifesi): 320
Zâhir Baybars, Melik: 84, 94, 114, 120, 143, 210, 918
Zâhir, Melik (Câva hükümdarı): 880, 916
Zâhir, Sultan: 884
Zahîreddîn: 143, 790, 792, 807, 808
Zahîreddîn Acemî: 143
Zâhiriye Medresesi: 143, 922
Zâhiriye Medresesi: 160
Zahîruddîn Kurlânî: 905
Zahîruddîn (Zencânlı Emir): 608, 759
zahitler: 123
Zân dağı: 11
Zâtü'l-Alem: 194
Zâtü'l-Alem (gölet): 192
Zâtü'l-Hacc: 168
zâtü'l-havâşî: 966
Zatü'l-Kusûr (Saraylar şehri): 102
zav (dhao): 806
Zav (Dhow: 810
Zâva: 560, 565

Zâva şehri: 573
zaviye: 34, 35, 40, 42, 44, 48, 49, 50, 54, 58, 67, 70, 71, 90, 92, 95, 103, 205, 250, 256, 266, 271, 272, 273, 274, 275, 276, 277, 280, 281, 282, 283, 293, 294, 296, 297, 298, 299, 313, 321, 327, 328, 339, 353, 354, 372, 373, 386, 388, 389, 391, 392, 393, 400, 405, 415, 417, 418, 424, 425, 428, 429, 430, 432, 433, 438, 439, 441, 442, 468, 471, 507, 518, 519, 520, 521, 524, 536, 541, 543, 557, 558, 563, 564, 565, 566, 567, 568, 576, 578, 588, 592, 604, 617, 634, 638, 671, 692, 693, 727, 738, 757, 783, 830, 845, 939, 950
Zebdânî: 124
Zebdânî: 129
Zebîd: 352, 353, 373
Zebîd: 359
Zebîd kadınlarının güzelliği hakkında farklı bir görüş: 359
Zebîdli hatunlar: 352
zeheb (altın): 518
zehirli bıçak: 116
Zehrâ (Mâlikî bilgini): 142
Zehrân: 229
zekât: 69, 470, 684, 901, 937, 966
Zekeriyyâ (as) ile ilgili âyet: 158
Zekeriyyâ Ebû Yahyâ Lihyânî: 22
Zekeriyyâ Peygamber: 137
Zekî (İzkî) şehri: 383
Zekvân Kalesi: 951
zelle: 752
Zelle (Hafif yemek): 761
Zemahşerî: 521
Zemahşerî: C, M, 1, 11, 546
Zemzem: 196
Zemzem Kubbesi: 203, 226, 227, 346
Zemzem Kuyusu: 203, 236
Zemzem Kuyusu: 239
Zencânî (Ahu'l-Ferec), Şeyh: 282
zencefil: 363, 595, 599, 794, 798, 807, 878, 890
zenci: 365, 766, 790, 839, 955, 958, 959, 962, 963, 966, 974, 977
zerdânî (kumaş cinsi): 405
Zerdhane cinsi kumaş: 985
zerdhane (kumaş cinsi): 746, 966
Zerd-i şûbe (Zerd Çûbe) (Sarı çöp): 597
Zerkûb, Şeyh: 296
Zerûd: 247, 343
Zevi'l-kurbâ: 366
Zevrâ: 157
Zevrâü'l-Irak: 133
Zeyâlia: 158
Zeyâlia (Sudan) cemaati: 137
Zeyd b. Ali'nin kızı Seyyide Nefîse'nin türbesi: 50
Zeyd b. Ebû Nümeyy, Şerif: 350
Zeyd b. Erkam Ensârî: 299
Zeyd b. Sâbit Ensârî: 204, 299
Zeydeyn: 299
Zeydeyn: 310
Zeydî imamlar: 231
Zeydiye mezhebi: 186, 353
Zeydiye ve Kader meselesi: 359
Zeyla: 215, 361
Zeyla: 802
zeylaî (tespih cinsi): 791
Zeyneb binti Kemâleddîn Ahmed b. Abdurrahman b. Abdurrahîm b. Abdülvâhid b. Ahmed Makdisî: 156
Zeyneb binti Kemâleddîn Makdisî: 165
Zeyneb (Ümmü Külsûm): 146
Zeyneddîn b. Asîl: 345
Zeyneddîn b. Mahlûf: 56
Zeyneddîn İbnü'l-Vâiz: 35
Zeynelâbidîn Ali (Hz. Hüseyin'in oğlu): 273
Zeynelâbidîn b. Ali b. Hüseyin b. Alî ve kabri: 301
Zeynüddîn Makdisî, Mevlânâ: 521, 522
Zeynüddîn Mübarek (Kâliyur Kalesi kadısı): 635
Zeynüddîn Taberî: 217
zeytin: 90, 103, 120, 121, 123, 366, 601, 900
Zeytinyağı: 90, 91, 932, 989
Zeytûn: 60
Zeytûn (Kuanz-hou): 20, 52, 758, 806, 854, 894, 900, 901, 904, 916

Zeytûn (Kuanz-hou) şehri: 915
Zeytûne Câmii: 14
Zeytûne Câmii ve çevresi: 18
Zeytûnî: 900
Zeyyân, Hacı: 958
Zeyyânoğulları (Benî Zeyyân): 11
Zıhâr (Dhar) şehri: 704, 779, 780
Zıhâr (Dhar) şehri: 724
zırh: 464, 470, 501, 539, 658, 700, 704, 712, 719, 721, 765, 816
Zîbetülmehel (Maldiv): 299, 374, 375, 602, 773, 779, 794, 805, 817, 818, 819, 820, 823, 824, 825, 826, 828, 829, 832, 846, 857, 861, 863, 866, 867, 878
Zîbetülmehel (Maldiv adaları): 784, 843
zifaf gecesi: 679
zifaf köşkü: 679
zifaf odası: 821
zift: 334, 335
zikir: 42, 49, 919
Zimâmî Müfridler: 781
Zimâmîler: 786
zimmî: 773, 873
Zimyat: 41
zincir: 687, 690, 699, 708, 853
zindan: 682, 687, 691, 693, 694, 697, 706, 718, 780, 781, 828
zindancı: 690
Zirâ-ı Mâlikî: 87
Ziyâeddîn: 543, 594, 734, 736, 737
Ziyâeddîn Hudâvendzâde: 726, 736
Ziyaeddîn, Semnanlı: 688
ziyafet: 272, 281, 355
ziyaretgâh: 44, 50, 89, 293
Zû Tuvâ: 208, 209
Zû Tuvâ: 240
zûlû: 852
Zulû denen sülük: 864
Zur'a ve Hûran (Hôrân): 170
Zuraa kasabası: 166
zurna: 326, 364, 365, 371, 376, 410, 501, 504, 590, 605, 606, 653, 658, 680, 715, 744, 805, 807, 815, 835, 905, 907, 913, 966, 967
Zübeyd köyü: 11
Zübeyde (Halife Ca'fer'in kızı): 246
Zübeyde (Hârûn Reşîd'in eşi): 206, 233, 247
Zübeyr b. Avvâm: 184, 266, 764, 920
Zü'l-Huleyfe: 192
Zülhuleyfe (Zü'l-Huleyfe): 194
Zülkifl Peygamber: 148
Zümmâle: 248
zümrüt: 20, 133, 501, 657, 670

14. yüzyıl gezginlerinden İbn Battûta (1304-1368) Fas'ın Tanca şehrinde dünyaya geldi. Bu şehirden çıktığı günden itibaren 28 yıl süren gezileri boyunca Mısır, Arap Yarımadası, Irak, İran, Anadolu (başta Osmanlı Beyliği olmak üzere o dönemin belli başlı beylikleri), Deşt-i Kıpçak, Bizans (İstanbul), Orta Asya, Hindistan, Maldivler, Çin ve Endülüs'ü gezen İbn Battûta devlet ve toplum yapıları, inanç ve âdetleri, doğal özellik ve ürünleriyle tanıttığı bu ülke ve şehirlerin 700 yıl önceki durumlarını başarıyla yansıtır. Yazarı tarafından *Tuhfetü'n-Nuzzâr fi Garâibi'l-Emsâr ve Acâibi'l-Esfâr* diye adlandırılan, yaygın olarak *Rıhle* diye bilinen ve Türkçede *İbn Battûta Seyahatnâmesi* diye anılan eser, özgün dili olan Arapçadan A. Sait Aykut'un çevirisi, giriş yazısı ve notlarıyla sunuluyor.



Takım ISBN: 978-975-08-0767-7
ISBN 978-975-08-0769-3
9 789750 807695
115 TL
KDV'den muaftır.